

มหัศจรรย์

แห่งการรักษา

แนวทางการบำบัดรักษาโรค
ของนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล

เอลเลน จี. ไวท์

THE MINISTRY OF HEALING

Ellen G. White

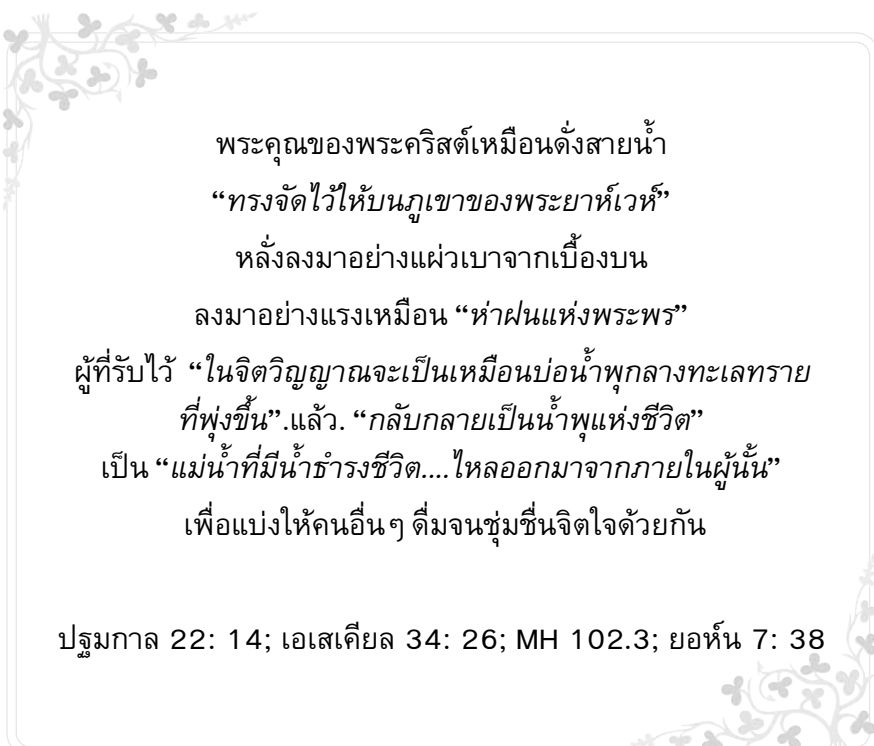
บทพิจารณาแห่งการรักษา

แนวทางการบำบัดรักษาโรคของนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล
เอเลน จี. ไวท์

The Ministry of Healing

Ellen G. White

พระคุณของพระคริสต์เหมือนดั่งสายน้ำ
“ทรงจัดไว้ให้บนภูเขาของพระยาห์เวห์”
หลั่งลงมาอย่างแผ่วเบาจากเบื้องบน
ลงมาอย่างแรงเหมือน “ห่าฝนแห่งพระพร”
ผู้ที่รับไว้ “ในจิตวิญญาณจะเป็นเหมือนบ่อน้ำพุกลางทะเลทราย
ที่พุ่งขึ้น”.แล้ว. “กลับกลายเป็นน้ำพุแห่งชีวิต”
เป็น “แม่น้ำที่มีน้ำชำระชีวิต...ไหลออกมาจากภายในผู้นั้น”
เพื่อแบ่งให้คนอื่นๆ ตี๋มจนชุ่มชื้นจิตใจด้วยกัน

ปฐมกาล 22: 14; เอเสเคียล 34: 26; MH 102.3; ยอห์น 7: 38

บทศจรรย

๓๓ ห่งการรรักษา

แนวทางการบำบัดรักษาโรค
ของนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล

เอลเลน จี. ไวท์

THE MINISTRY OF HEALING

Ellen G. White

บทวิจารณ์แห่งการรักษา

แนวทางการบำบัดรักษาโรคของนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล
โดย เอเลน จี. ไวท์

The Ministry of Healing (เดอะ มินิสทรี ออฟ ฮีลิ่ง) by Ellen G. White
แปลจาก: White EG. The Ministry of Healing, Ellen G. White Estate (1905).
Website: <http://www.WhiteEstate.org>

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2013 จำนวน 6,000 เล่ม
ราคา 250 บาท

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ

12 ซอยปรีดี พนมยงค์ 37 ถนนสุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา
กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2391-3595 โทรสาร 0-2381-1928
Website: www.adventist.or.th Email: sdatam@adventist.or.th

ภาพปก Harold Dan Cabalida

ภาพประกอบ Harold Dan Cabalida, Esther Irvine, Romeo Jose Protacio,
Wilghar Bayson, Jared Villegas Teves, Ham Bolante

แบบปก/รูปเล่ม สุพัตรา พูลเนียม

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ หจก.สามลดา โทร. 0 2462 0303

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ไวท์, เอเลน จี..

มหัศจรรย์แห่งการรักษา.-- กรุงเทพฯ : มุลินีคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสแห่ง
ประเทศไทย, 2556.

624 หน้า.

1. อาหารเพื่อสุขภาพ. I. ชื่อเรื่อง.

615

ISBN 978-616-91952-0-7

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ห้ามลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ ไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
นอกจากได้รับอนุญาตก่อน

สารบัญ

คำนำ	(9)
ภาคที่ 1 ผู้เผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์ที่แท้จริง	1
บทที่ 1 แบบอย่างของเรา	3
บทที่ 2 วันเวลาแห่งการรับใช้	13
บทที่ 3 ความสัมพันธ์กับธรรมชาติและพระเจ้า	33
บทที่ 4 สัมผัสแห่งความเชื่อ	39
บทที่ 5 การเยียวยารักษาจิตวิญญาณ	55
บทที่ 6 รอดเพื่อจะได้รับการรับใช้	75
ภาคที่ 2 ภาระหน้าที่ของแพทย์	91
บทที่ 7 มนุษย์ร่วมงานกับพระเจ้าในการปฏิบัติกิจ	93
บทที่ 8 แพทย์เป็นผู้ให้ความรู้	109
ภาคที่ 3 ผู้เผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์	
และงานในหน้าที่รับผิดชอบ	125
บทที่ 9 การสั่งสอนและการบำบัดรักษา	127

บทที่ 10	การช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ใน การทดลอง	155
บทที่ 11	การทำงานเพื่อคนที่เสพสิ่งเสพติด	167
บทที่ 12	การช่วยเหลือคนว่างงานและคนที่ไร้บ้าน.....	183
บทที่ 13	คนยากจนที่ไร้ที่พึ่ง.....	203
บทที่ 14	ภารกิจต่อผู้ที่มั่งมี	213
ภาคที่ 4 การบริหารผู้ที่เจ็บป่วย		223
บทที่ 15	ในห้องของผู้ป่วย	225
บทที่ 16	การอธิษฐานเพื่อคนป่วย	231
บทที่ 17	วิธีการบำบัดรักษาโรค.....	243
บทที่ 18	การบำบัดรักษาด้วยจิตใจ.....	251
บทที่ 19	ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ	275
ภาคที่ 5 หลักการในด้านสุขภาพ		283
บทที่ 20	การรักษาสุขอนามัยโดยทั่วไป.....	285
บทที่ 21	การรักษาสุขอนามัยในหมู่ชนชาติอิสราเอล.....	293
บทที่ 22	การแต่งกาย.....	305
บทที่ 23	อาหารและสุขภาพ	315
บทที่ 24	อาหารที่เป็นเนื้อสัตว์	331
บทที่ 25	อาหารการกินที่สุดขั้ว	339
บทที่ 26	สารกระตุ้นและยาเสพติดให้โทษ	345
บทที่ 27	การค้าและการห้ามจำหน่ายสุรา.....	357
ภาคที่ 6 ครอบครัว		369
บทที่ 28	การปรนนิบัติรับใช้ภายในครอบครัว	371
บทที่ 29	ผู้สร้างครอบครัว	379
บทที่ 30	การเลือกและการเตรียมครอบครัว.....	387
บทที่ 31	มารดา	395
บทที่ 32	บุตร	403

บทที่ 33 อิทธิพลของครอบครัว	413
บทที่ 34 การศึกษาที่แท้จริงคือการฝึกฝนอบรม ในการประกาศพระกิตติคุณ	421
ภาคที่ 7 ความรู้ที่จำเป็น	437
บทที่ 35 ความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า	439
บทที่ 36 ภัยอันตรายของความรู้ในเชิงทฤษฎีแบบวิทยาศาสตร์ ..	461
บทที่ 37 การศึกษาที่แท้จริงและการศึกษาที่ผิด	479
บทที่ 38 ความสำคัญของการแสวงหาความรู้ที่แท้จริง	495
บทที่ 39 ความรู้ที่ได้จากพระวณะของพระเจ้า	505
ภาคที่ 8 สิ่งจำเป็นสำหรับผู้รับใช้	517
บทที่ 40 สิ่งที่คอยช่วยเหลือในการดำเนินชีวิต	519
บทที่ 41 การติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น	535
บทที่ 42 ความเจริญก้าวหน้าและการปรนนิบัติรับใช้	553
บทที่ 43 ประสบการณ์ที่สูงส่งยิ่งขึ้น	561
ดัชนี	577
ดัชนีพระคัมภีร์	579
ดัชนีทั่วไป	589

คำนำ

ความก้าวล้ำทางวิทยาการในศตวรรษที่ 21 ได้นำโลกใบนี้ไปสู่สังคมอารยะที่ถูกสรรสร้างจากความเป็นอัจฉริยะภาพและการปฏิวัติในด้านความคิด แต่ในอีกด้านหนึ่งก็ยังคงอยู่ภายใต้เงาแห่งความทุกข์ระทม

มนุษย์ต่างกำลังเผชิญหน้ากับความเจ็บป่วยและโรคร้ายที่ดูเสมือนจะพัฒนารุดหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง คนนับล้านๆ คนต้องล้มป่วยและตายไป มีความเจ็บป่วยทรมาณในทั่วทุกหนแห่ง พบได้ทั้งในเด็ก คนหนุ่มสาวและคนสูงวัย ในทั่วทุกมุมโลก มีเสียงร้องที่ดังขึ้นว่า “โปรดช่วยฉันให้พ้นจากความทุกข์ทรมาณนี้ด้วยเถิด”

มิใช่พระประสงค์ขององค์ผู้สูงสุดที่สร้างโลกนี้และมนุษย์ขึ้นมาที่จะให้มวลมนุษย์ต้องเจ็บปวดทรมาณด้วยโรคร้าย หรือมีชีวิตที่ถูกบั่นทอน กำลังที่ต้องเสื่อมถอย หรือมีความเจ็บป่วยภายในจิตใจและจิตวิญญาณ อันที่จริงแล้ว มีทางแก้และทางออกสำหรับมนุษย์ทุกคน ด้วย “กฎแห่งธรรมชาติ” ของพระองค์ที่คอยควบคุม ค้ำครองและผดุงไว้ซึ่ง

ความผาสุกของมวลมนุษย์ เมื่อกฎนี้ได้ถูกล่วงละเมิด ความบาปจึงได้แผ่เข้ามายังโลกอันสวยงามแห่งนี้ มนุษย์ได้หลงลืมแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล พระองค์ผู้ทรงมีพระหัตถ์และพระโอษฐ์อันอัศจรรย์เพื่อเยียวยา มนุษย์ให้หายจากโรคร้ายและความตายอันน่าเวทนา

การที่จะเข้าใจถึงกฎแห่งธรรมชาติที่คอยควบคุมร่างกาย จิตใจ และช่วยประสาทชีวิตนั้น เป็นบุญแจ่มใสสู่ความลับที่จะช่วยนำมนุษย์ไปสู่แสงสว่าง สุขความ สุขที่ปรารถนา รอยยิ้มที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของสมาชิกในครอบครัว สันติสุขในชีวิต และพลังชีวิตที่จะสรรค์สร้างสิ่งดีงามอย่างที่ไม่มียี่สิบสี่ชั่วโมงให้แก่อีกโลก

เมื่อเกิดความเจ็บป่วยขึ้น มนุษย์มีความจำเป็นจะต้องแสวงหาหนทางที่จะบำบัดรักษา ธรรมชาติมีพลังอันลึกลับและมีพลังชีวิตอย่างที่มีมนุษย์อาจไม่เคยคาดคิดมาก่อน อันจะช่วยเสริมสร้างร่างกายและนำสุขภาพที่ดีให้กลับคืนมา พร้อมกันนี้ เมื่อมนุษย์ได้เริ่มค้นหา เขาก็จะพบกับความรู้ที่เหนือยิ่งกว่าสรรพความรู้ที่เคยค้นพบมา นั่นคือ ความรู้เกี่ยวกับองค์ผู้สูงสุด ซึ่งจะทำให้มนุษย์ได้มีความสัมพันธ์และเป็นมิตร สหายกับแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล และเมื่อนั้นมนุษย์ย่อมจะมั่นใจได้ถึงความผาสุก ความสุข และสันติสุขที่มนุษย์ไม่จำเป็นจะต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อที่จะได้มาและเอาชนะเหนือโรคร้ายอีกต่อไป

หนังสือ **มหัทศรณย์แห่งการรักษา แนวทางการบำบัดรักษาโรคของนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล** (The Ministry of Healing เดอะ มินิสทรี ออฟ ฮีลลิ่ง) ได้นำความจริง ความรู้ และความลึกลับของพลังแห่งธรรมชาติและจากองค์ผู้สูงสุดในฐานะนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาลมายังมนุษย์ทุกคนทุกนาม มาสู่บิดามารดา แพทย์ และบุคคลทุกคนที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้และเอาชนะโรคร้ายของมนุษย์ หนังสือ มหัทศรณย์แห่งการรักษาได้ถ่ายทอดสิ่งที่หลายคนปรารถนาให้กับผู้ที่ต้องการแสวงหาความจริงและให้ความหวังแก่ผู้ที่กำลังเจ็บป่วย

ทรมาณและผู้ที่มิจิตใจเหน็ดเหนื่อยอ่อนระอา กับชีวิตที่ต้องแบกรับภาระอันหนักยิ่ง รวมทั้งผู้ที่กำลังต่อสู้กับโรคร้ายที่กำลังคุกคามผู้ที่เขารักและห่วงใย

นางเอลเลน จี. ไวท์ (ค.ศ. 1827-1915) เป็นนักเขียนสตรีชาวอเมริกันที่มีผลงานถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ มากที่สุดในโลก ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์จริงในกิจการด้านการบำบัดรักษาความเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากร่างกายที่บกพร่องและจิตวิญญาณที่อ่อนแอ

เรามุ่งหวังที่จะให้ทุกท่านมีสุขภาพที่ดีทั้งทางฝ่ายกาย ใจและจิตวิญญาณ จึงเป็นที่มาของการนำหนังสืออันทรงคุณค่านี้มาฝากไว้ให้กับท่าน

สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ

ผู้จัดพิมพ์

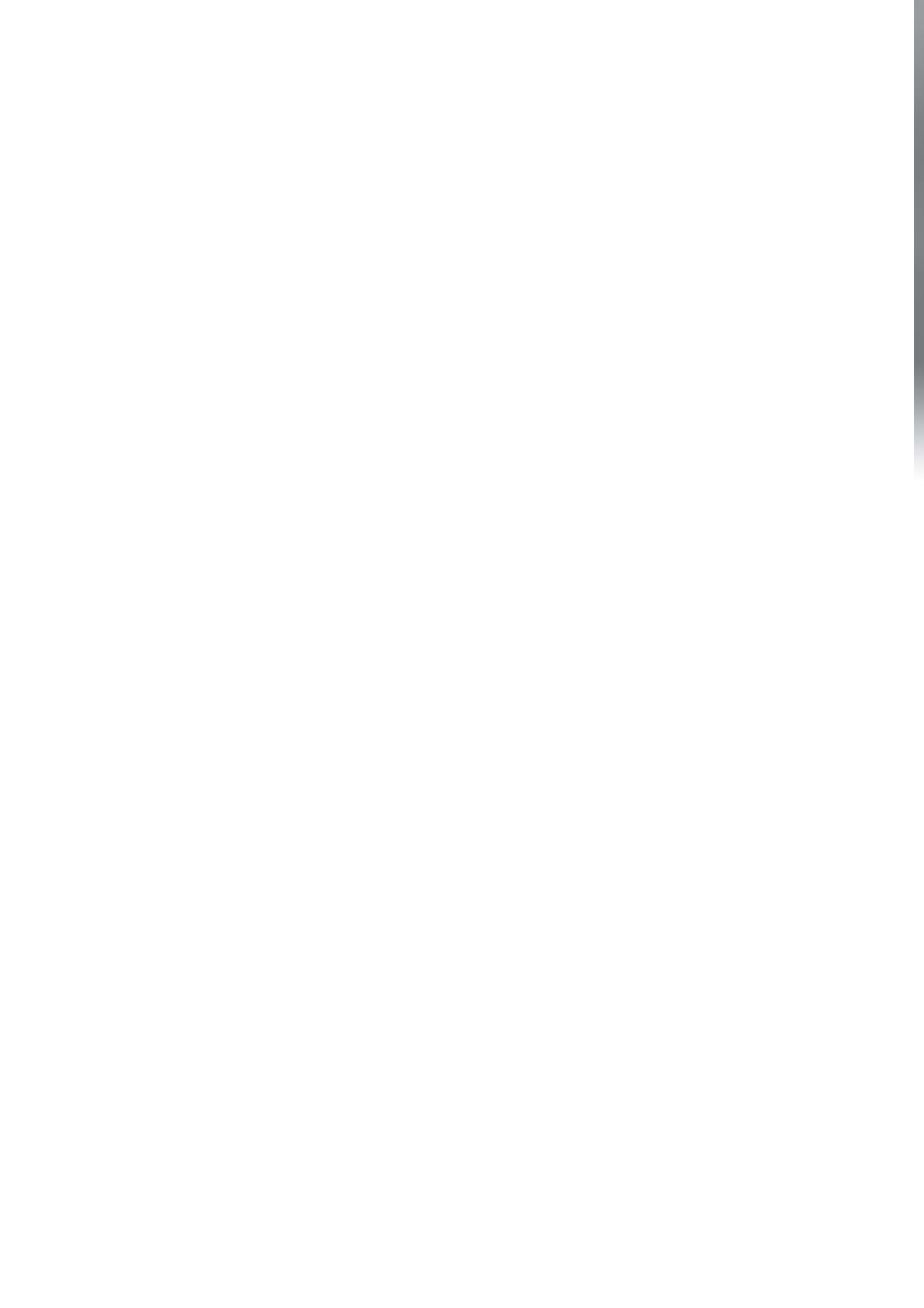

ภาคที่ 1

ผู้ป่วยเฝ้าประสาท
ในด้านการแพทย์ที่แท้จริง

บทที่ 1 แบบอย่างของเรา

พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมาในโลกนี้ในฐานะผู้รับใช้ที่ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ พระองค์ทรง “แบกความเจ็บไข้ของพวกเราทั้งหลายและหอบความเจ็บปวดของเราไป” เพื่อจะรับใช้ตามความต้องการของมนุษยชาติ มีทิว 8:17 พระองค์เสด็จมาเพื่อขจัดโรคภัยไข้เจ็บ ปลดเปลื้องความทุกข์ยาก และกำจัดความผิดที่ทับถมอยู่ในตัวของมนุษย์ให้หมดสิ้นไป พระราชกิจของพระองค์คือ การช่วยให้มนุษย์ได้กลับคืนสู่ความบริสุทธิ์ชอบธรรมโดยบริบูรณ์ พระองค์เสด็จมาเพื่อประทานสุขภาพที่สุขสมบูรณ์ สันติสุขและลักษณะนิสัยที่สมบูรณ์แบบให้แก่มวลมนุษย์ {MH 17.1}

บรรดาผู้เข้าไปขอความช่วยเหลือจากพระองค์ มีสภาพและความต้องการที่แตกต่างกัน ผู้ที่มาหาพระองค์ ไม่มีสักคนที่จากไปโดยที่ไม่ได้รับพระเมตตา กระแสธารแห่งฤทธิ์อำนาจการรักษาฟรังพุ่มมาจากพระองค์

ได้เฝ้าพยาบาลทางกาย จิตใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ให้หายจนหมดสิ้น {MH 17.2}

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ไม่จำกัดอยู่กับเวลาหรือสถานที่ พระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ่งใดขีดคั่น พระองค์ทรงประกอบพระราชกิจในการรักษาโรคและการสั่งสอนอย่างมากมายจนไม่มีอาคารสิ่งปลูกสร้างใดๆ ในแผ่นดินปาเลสไตน์กว้างใหญ่พอจะรองรับฝูงชนที่เบียดเสียดเข้าไปห้อมล้อมพระองค์ บนเนินเขาเขี้ยวขจีแห่งแคว้นกาลิลี ตามเส้นทางสัญจรริมฝั่งทะเล ในธรรมศาลาและทุกหนแห่งที่นำคนป่วยไปพบพระองค์ ได้กลายเป็นสถานพยาบาลสำหรับรักษาคนเจ็บป่วยของพระเยซู หัวเมืองใหญ่ เมืองเล็ก หมู่บ้านทุกแห่งที่พระองค์เสด็จผ่านไป ทรงวางพระหัตถ์ลงบนคนที่เจ็บป่วยทรมานและรักษาพวกเขาให้หาย ไม่ว่าแห่งใดที่มีประชาชนเตรียมจิตใจพร้อมรับฟังข่าวประเสริฐของพระองค์ ทรงปลอบใจของพวกเขาให้มั่นใจในความรักของพระบิดาบนสวรรค์ พระองค์ทรงให้การบำบัดรักษาแก่ผู้ที่มาหาพระองค์ตลอดทั้งวัน ส่วนในตอนเย็นพระองค์ทรงเอาใจใส่ดูแลคนที่ตรากตรำทำงานหนักตลอดทั้งวันเพื่อจะได้ค่าจ้างเพียงน้อยนิดไปเลี้ยงดูครอบครัว {MH 17.3}

พระเยซูทรงแบกความรับผิดชอบอันหนักหน่วงเพื่อความรอดของมวลมนุษย์ พระองค์ทรงตระหนักดีว่า หากมนุษยชาติไม่เปลี่ยนแปลงหลักการและความมุ่งหมายในชีวิตอย่างจริงจังแล้ว คนทั้งโลกจะสูญสิ้นเป็นแน่ นี่คือการทุกข์ที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ ไม่มีผู้ใดรู้ซึ่งถึงภาระหนักที่ทับถมอยู่นี้ ตั้งแต่ทรงพระเยาว์ ในวัยหนุ่ม จนกระทั่งเติบโตใหญ่ พระองค์ทรงดำเนินชีวิตตามลำพัง ถึงกระนั้น สวรรค์มาอยู่หน้าพระพักตร์ของพระองค์ วันแล้ววันเล่าที่พระองค์ต้องทรงประสบกับความทุกข์ยากและการถูกทดลอง วันแล้ววันเล่าที่พระองค์ต้องสัมผัสกับความชั่วร้ายและเห็นถึงอำนาจครอบงำของมันที่อยู่เหนือคนทั้งหลายที่พระองค์ทรงแสวงหาเพื่ออำนาจพรและช่วยให้รอดพ้น กระนั้นก็ตาม พระองค์ไม่คิดล้มเลิกหรือท้อถอยแม้แต่แต่น้อย {MH 18.1}

ความปรารถนาทุกอย่างของพระองค์ ทรงระงับไว้อยู่ภายใต้พระราชกิจของพระองค์อย่างเคร่งครัด พระเยซูทรงให้เกียรติแก่ชีวิตของพระองค์ ด้วยการปฏิบัติทุกสิ่งภายใต้พระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์ ครั้นเมื่อทรงเยาว์วัย มารดาของพระองค์ได้ตามหา พบพระองค์อยู่ในโรงเรียนของพวกريبบี (อาจารย์) และนางกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราอย่างนี้” พระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อกับแม่ไม่รู้หรือว่า ลูกต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดา” ลูกา 2:48, 49 คำตอบของพระองค์นี้เองได้แสดงถึงหัวใจสำคัญของพระราชกิจในชีวิตของพระองค์ {MH 19.1}

ชีวิตของพระองค์ เป็นชีวิตแห่งการเสียสละเพื่อผู้อื่น พระองค์ไม่มีบ้านเรือนในโลกนี้ นอกจากได้รับความเอื้อเฟื้อจากมิตรสหายที่เตรียมไว้สำหรับพระองค์ได้พักพิงเหมือนคนพเนจร พระองค์เสด็จมาเพื่อใช้ชีวิตเยี่ยงสามัญชนผู้ยากไร้ที่สุด ทรงดำเนินชีวิตคลุกคลีอยู่กับหมู่ชนที่ขัดสน และทุกข์ยากเพื่อเห็นแก่เรา ทรงดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางประชาชนที่พระองค์ได้ทรงกระทำคุณไว้อย่างมากมาย ถึงกระนั้น คนเหล่านั้นกลับไม่รู้ซึ่งถึงคุณค่าหรือถวายพระเกียรติยศแต่พระองค์ {MH 19.2}

พระองค์ทรงอดทนและมีพระทัยซื่อซื่ออยู่เสมอ และผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากต่างสรรเสริญพระองค์ว่าเป็นผู้นำความหวังแห่งชีวิตและสันติสุขมาให้ พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นถึงความต้องการของบรรดาชายหญิง เด็ก และคนหนุ่มสาว พระองค์ประทานคำเชิญแก่ทุกคนว่า “เชิญมาหาเรา” {MH 19.3}

ตลอดชีวิตแห่งการรับใช้ของพระเยซู พระองค์ได้ทรงอุทิศเวลารักษาคนเจ็บป่วยมากกว่าการเทศนาสั่งสอน การทำอัศจรรย์ของพระองค์เป็นพยานว่าพระดำรัสของพระองค์เป็นความจริง พระองค์เสด็จมาไม่ใช่เพื่อมาทำลายแต่มาเพื่อช่วยให้รอดพ้น ไม่ว่าพระองค์เสด็จไปแห่งไหนใด ชาวแห่งพระคุณของพระองค์ถูกป่าวร้องก่อนล่วงหน้า ตามสถานที่พระองค์เสด็จผ่านไป ผู้ที่ได้รับพระเมตตาจากพระองค์ต่างชื่นชมยินดีที่สุขภาพ

กลับมาสมบูรณ์แข็งแรง ได้ทดสอบกำลังวังชาที่ได้รับมาใหม่ ผู้คนเป็นจำนวนมากต่างเข้าไปห้อมล้อมคนเหล่านั้น เพื่อจะฟังถ้อยคำจากปากของเขาถึงราชกิจที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำ หลายคนได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์เป็นครั้งแรก พวกเขากล่าวถึงพระนามของพระองค์เป็นคำแรก พระพักตร์ของพระองค์เป็นสิ่งที่พวกเขาได้เห็น เหตุใดพวกเขาจะไม่รักพระเยซูและสรรเสริญพระองค์เล่า ในขณะที่พระองค์เสด็จผ่านไป ตามหัวเมืองน้อยใหญ่นั้น ทรงเปรียบเสมือนธารทิพย์ที่ไหลริน นำชีวิตและความปิติยินดีแพร่กระจายไป

“แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลี
ที่อยู่บนทางไปยังทะเลและฝั่งแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
กาลิลีของพวกต่างชาติ
ประชาชนผู้นั้นอยู่ในความมืด
ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่
และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย
ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว” มัทธิว 4:15, 16 {MH 19.4}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงใช้ราชกิจของการรักษาโรคทุกครั้งเพื่อเป็นโอกาสปลูกฝังหลักการของพระเจ้าให้ซึมซับเข้าสู่จิตใจและจิตวิญญาณ สิ่งนี้คือจุดมุ่งหมายพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ประทานพระพรทางฝ่ายโลกเพื่อที่จะสามารถโน้มหน้าให้จิตใจของมนุษย์ให้ยอมรับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระองค์ {MH 20.1}

พระคริสต์ทรงนำจะได้รับตำแหน่งสูงที่สุดในหมู่อาจารย์ของชนชาติยิว แต่พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะนำข่าวประเสริฐไปเผยแพร่แก่คนยากจนมากกว่า พระองค์เสด็จรอนแรมไปตามที่ต่าง ๆ เพื่อประชาชนที่อยู่ตามหนทางสัญจรน้อยใหญ่จะได้ยินพระวจนะแห่งความจริง ชายฝั่งริมทะเลบนเนินเขา ตามถนนหนทางในเมือง ในธรรมศาลา จะได้ยินพระสุรเสียง

ของพระองค์อธิบายพระคัมภีร์ หลายครั้งที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในลานวิหารชั้นนอก เพื่อคนต่างชาติจะได้ฟังพระดำรัสของพระองค์ {MH 20.2}

คำสั่งสอนของพระคริสต์ดึงดูดความสนใจจากประชาชน เป็นคำสอนที่แตกต่างจากการอธิบายพระคัมภีร์ของพวกธรรมจารย์และฟาริสี พวกเรียบีต่างจมอยู่กับขนบธรรมเนียมประเพณี ความเห็นของมนุษย์ บัญญัติ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ บ่อยครั้งที่พวกเขาให้นำเอาคำสอนมนุษย์ซึ่งเขียนถึงเรื่องราวของพระคัมภีร์มาใช้แทนข้อความในพระคัมภีร์ โฉมความในคำสอนของพระคริสต์เป็นพระวาทะของพระเจ้า พระองค์ตรัสแก่คนที่ซักถามด้วยคำตอบชัดเจนว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” “พระคัมภีร์ว่าอย่างไร” “ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร” ในทุกโอกาสเมื่อมิตรหรือศัตรูปลุกให้เกิดความสนใจ พระองค์ทรงใช้พระวาทะของพระเจ้าอธิบายให้เกิดความเข้าใจ ขำวประเสริฐอย่างกระจ่างแจ้งด้วยพลังอำนาจ พระดำรัสของพระองค์ดูกล้าแสงเจิดจ้าที่ฉายส่อง ทำให้มนุษย์ได้ประจักษ์คำสั่งสอนของบรรพชนและผู้เผยพระวาทะ เปิดเผยให้เห็นความหมายในพระคัมภีร์แบบใหม่ ที่ผู้ฟังพระวาทะของพระเจ้าต่างเกิดความเข้าใจลึกซึ้งซึ่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน {MH 21.1}

ไม่เคยมีผู้เผยแพร่ศาสนาคนใดที่เป็นเหมือนพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงเดชะนาภาพแห่งสวรรค์ แต่ได้ถ่อมพระองค์ลงมารับสภาพมนุษย์ เพื่อจะเข้าถึงสภาพของมนุษย์อย่างที่เขาเป็นอยู่ พระคริสต์ผู้ดำรงเป็นทูตแห่งพันธสัญญา พระองค์นำข่าวแห่งความรอดมาประกาศแก่คนทั้งปวงทั้งคนมั่งมีและคนยากจน ทั้งไทและทาส กิตติศัพท์ของพระองค์ในฐานะแพทย์ผู้ประเสริฐได้เลื่องลือไปทั่วเขตแดนปาเลสไตน์ คนเจ็บคนป่วยพากันไปตามสถานที่ตามเส้นทางที่พระองค์จะเสด็จผ่าน เพื่อทูลขอให้พระองค์ช่วยเหลือพวกเขา ขณะเดียวกัน ตามสถานที่เหล่านี้ มีผู้คนจำนวนมากที่กระหายอยากฟังพระดำรัสของพระองค์และเพื่อจะให้พระหัตถ์ของพระองค์สัมผัสพวกเขา ด้วยเหตุนี้กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี ผู้สวมเสื้อผ้าอันต่ำต้อยเหมือนคนทั่วไป เสด็จไปตามหัวเมืองน้อยใหญ่ เพื่อ

จะเทศนาสั่งสอนชาวตีอันประเสริฐและรักษาคณเฑาะพวยให้หาย {MH 22.1}

พระองค์เสด็จไปงานเลี้ยงฉลองประจำปีของชาติ ในขณะที่ฝูงชน จดจ่ออยู่กับพิธีกรรมภายนอกนั้น พระองค์ตรัสถึงสิ่งที่อยู่ฝ่ายสวรรค์และ ชี้ให้พวกเขาเห็นถึงสิ่งที่เป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงนำทรัพย์สมบัติจากคลัง แห่งสติปัญญาามอบให้แก่คนทั้งหลาย ตรัสกับพวกเขาด้วยภาษาง่าย ๆ เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ทรงช่วยเหลือผู้ทุกข์ใจและโศกเศร้าด้วยวิธีเฉพาะ ของพระองค์ รับผิดชอบต่อชีวิตที่เจ็บป่วยด้วยโรคแห่งความบาป ทั้งทรง รักษา เสริมความเข้มแข็งด้วยพระกรุณาและเอื้อเฟื้อ {MH 22.2}

พระบรมครู ทรงแสวงหาทางเข้าถึงผู้คนโดยการเชื่อมโยงเข้ากับสิ่ง ใกล้ตัวที่เขาคุ้นเคยมากที่สุด พระองค์ทรงอธิบายถึงความจริงด้วยวิธีการ ที่จะทำให้ผู้ที่ได้ยิน สามารถนำความจริงที่ประสานให้เข้ากับความจริง และความเห็นพ้องมาทบทวนใหม่ในภายหลังได้อีก พระองค์ทรงสั่งสอน ด้วยวิธีที่ทำให้พวกเขาได้สัมผัสถึงพันธะของพระองค์ที่เป็นประโยชน์ และความสุขของพวกเขา นั่นว่ามีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม คำสั่งสอนของพระองค์ ตรงจุด อุทาหรณ์ที่พระองค์ทรงยกมาแสดงก็เหมาะสมยิ่งนัก พระดำรัส ของพระองค์เปี่ยมไปด้วยความเมตตาและความชื่นบาน ทำให้ผู้ที่ได้ยิน ต่างประทับใจ ความเรียบง่ายและความจริงใจที่พระองค์ตรัสกับคน ยากจน ทำให้ทุกถ้อยคำนั้นทรงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ {MH 23.1}

พระราชกิจตลอดชีวิตของพระองค์มีอยู่นานับการ แต่ละวันจะพบ เห็นพระองค์เสด็จไปยังบ้านเรือนที่ต่ำต้อยของคนยากจนและผู้มีความ ทุกข์ ตรัสถ้อยคำแห่งความหวังให้แก่ผู้ท้อถอยหมดกำลังใจ ประทาน สันติสุขแก่คนที่ตกทุกข์ได้ยาก ด้วยพระเมตตา ด้วยพระทัยอ่อนโยน และเปี่ยมไปด้วยความสงสาร พระองค์เสด็จไปตามที่ต่าง ๆ เพื่อยกผู้ถูก กดขี่ขึ้นและปลอบใจของคนที่โศกเศร้า ไม่ว่าแห่งใดที่พระองค์เสด็จไป ทรงนำพระพรไปด้วยเสมอ {MH 24.1}

ขณะที่พระเยซูทรงรับใช้คนยากจนนั้น พระองค์ทรงศึกษาหาวิธี

ที่เข้าถึงคนร่ำรวยด้วย พระองค์ทรงแสวงหาทางผูกมิตรกับคนฟาริสีผู้มั่งคั่งและมีความรู้สูง ขุนนางชาวยิวและผู้ปกครองชาวโรมัน พระองค์ทรงตอบรับคำเชิญ และเสด็จไปร่วมงานเลี้ยง ทรงทำความคุ้นเคยด้วยการสนพระทัยในความสนใจและการงานของพวกเขา เพื่อที่จะเข้าถึงจิตใจของคนเหล่านั้น และเผยให้เห็นถึงทรัพย์สินสมบัติที่จะดำรงอยู่ตลอดนิรันดร์ {MH 24.2}

พระคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแสดงให้เห็นว่า มนุษย์สามารถดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ชอบธรรมได้เมื่อรับฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน พระองค์ทรงเพิ่มเติมสิ่งจำเป็นให้แก่คนขัดสน ด้วยพระทัยอดทนโดยไม่ระย่อ และช่วยเหลือด้วยพระทัยเมตตา พระองค์ทรงขจัดความวุ่นวายใจและความเคลือบแคลงสงสัยออกไปจากจิตใจ ด้วยสัมผัสแห่งพระคุณอันอ่อนโยน ทรงเปลี่ยนความเป็นศัตรูให้กลายเป็นความรักและความไม่เชื่อให้กลายเป็นความไว้วางใจ {MH 25.1}

พระองค์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัยว่า “จงตามเรามา” จากนั้นคนที่พระองค์ทรงกล่าวถึงลุกขึ้นและติดตามพระองค์ไป ความลุ่มหลงในโลกที่เคยครอบงำอยู่มลายสิ้น เมื่อพวกเขาได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ วิญญาณแห่งความโลภและความทะยานผละหนี่ไปจากจิตใจ และคนเหล่านั้นก็ได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการ จึงลุกขึ้นและติดตามพระผู้ช่วยให้รอดไป {MH 25.2}

ความรักอันที่พี่น้อง

พระคริสต์มิได้ทรงแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติ ชนชั้น หรือความเชื่อในศาสนา พวกธรรมาจารย์และฟาริสีต่างต้องการใช้ของประทานจากสวรรค์ เพื่อสนองผลประโยชน์ส่วนตัวและสำหรับชาติของตนเท่านั้น และได้กีดกันชนชาติอื่นๆ ในโลกซึ่งต่างก็มีสิทธิ์ที่เป็นส่วนหนึ่ง

ในครอบครัวของพระเจ้า ไม่ให้มีส่วนร่วมในของประทานนั้น แต่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำลายกำแพงทั้งหลายที่คอยขวางกัน พระองค์เสด็จมาเพื่อแสดงให้เห็นว่าของประทานแห่งพระเมตตาคุณและความรักของพระองค์ไม่มีขอบเขตจำกัด เช่นเดียวกับอากาศ แสงสว่างหรือสายฝนที่โปรยปรายลงมาสร้าง ความชุ่มฉ่ำให้แก่แผ่นดินโลก {MH 25.3}

ชีวิตของพระคริสต์ได้ก่อให้เกิดศาสนาที่ไม่มีการแบ่งแยกชั้นวรรณะ เป็นศาสนาที่ทำให้ชาวยิวและคนต่างชาติ อิสระชนและทาส มีความสัมพันธ์ฉันท์พี่น้อง มีความเสมอภาคต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ไม่มีกฎระเบียบหรือข้อบังคับใดซึ่งจะมีผลต่อภารกิจของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงทำให้มีความแตกต่างระหว่างเพื่อนบ้านและคนแปลกหน้า มิตรสหาย และศัตรู สิ่งที่ตั้งดูตพระทัยของพระองค์คือ จิตวิญญาณที่กระหายใคร่ดื่ม น้ำแห่งชีวิต {MH 25.4}

พระองค์มีทรงมองข้ามมนุษย์คนใดว่าไร้ค่า แต่ทรงแสวงหาทางนำการรักษามาให้แก่ทุกคน ไม่ว่าพระองค์ประทับอยู่กับคนกลุ่มใดก็ตาม ทรงสั่งสอนบทเรียนอันเหมาะสมกับเวลาและเหตุการณ์เสมอ ผู้ใดที่ถูกเพื่อนมนุษย์เหยียดหยามและถูกทอดทิ้งโดยไม่มีใครเหลียวแล กลับทำให้พระองค์ตระหนักมากยิ่งขึ้นว่าพวกเขาต้องการพระเมตตาของพระองค์ ที่มีลักษณะของพระเจ้าและมนุษย์ พระองค์ทรงแสวงหาวิธีที่จะบันดาลจิตใจแม้แต่ในผู้ที่ประพฤติดัวเลวทราม ผู้แทบจะไม่มีหวังใดๆ หลงเหลือ พระองค์ทรงวางความมั่นใจไว้ต่อหน้าเขาเหล่านั้น เพื่อให้พวกเขาเกิดความหวังใจ ได้เห็นว่าเขาจะเป็นผู้ที่ไม่มีตำหนิและไม่มีพิษภัย การช่วยให้พวกเขามีอุปนิสัยเช่นนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว {MH 25.5}

บ่อยครั้งที่พระองค์ได้พบกับคนที่ตกเป็นทาสของซาตานและไม่มีแรงดิ้นรนให้หลุดพ้นจากบ่วงแร้วของมัน สำหรับคนเหล่านี้ที่ท้อแท้หมดหวัง เจ็บป่วย ถูกการทดลองและหลงไปในบาป พระเยซูจะตรัสถ้อยคำที่เต็มไปด้วยพระทัยกรุณา เป็นพระดำรัสที่พวกเขาต่างต้องการทำให้เกิด

ความเข้าใจ พระองค์ได้พบกับบางคนที่กำลังดิ้นรนต่อสู้กับปรีภักษ์ที่เกิดขึ้นในจิตใจ พระองค์ทรงหนุนใจคนเหล่านี้ให้พยายามต่อสู้ ให้มีความมั่นใจว่าเขาจะสำเร็จผล เพราะทูตสวรรค์ของพระองค์อยู่เคียงข้างและจะมอบชัยชนะให้แก่พวกเขา {MH 26.1}

พระองค์ประทับเป็นแขกรับเชิญผู้มีเกียรติอยู่ที่โต๊ะอาหารของคนเก็บภาษี ด้วยความเข้าใจและด้วยความเมตตาอย่างฉันทมิตร เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงยอมรับในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงเฝ้ารอที่จะมีชีวิตที่ทรงคุณค่าสมกับที่พระองค์ทรงไว้วางใจ พระดำรัสของพระองค์จึงเป็นพระพรและเป็นพลังหล่อเลี้ยงจิตใจของผู้วิหระหาย ด้วยเหตุนี้ กลุ่มคนที่สังคมไม่ยอมรับจึงได้รับแรงบันดาลใจให้ได้โอกาสในการเริ่มต้นชีวิตใหม่ {MH 26.2}

แม้ว่าพระเยซูมีเชื้อสายยิว พระองค์ยังทรงเข้าไปคลุกคลีกับชาวสะมาเรียอย่างเปิดเผยจึงทำให้ธรรมเนียมของพวกฟาริสีของชนชาติของพระองค์หมดสิ้นความสำคัญ พระองค์ทรงมีไมตรีจิตกับคนที่ถูกเหยียดหยามและถูกรังเกียจเชื้อชาติเหล่านั้น พระองค์ทรงบรรทมภายใต้ชายคาเดียวกันร่วมกับพวกเขา ทรงประทับร่วมโต๊ะและเสวยอาหารที่เขาจัดถวาย เทศนาสั่งสอนตามถนนหนทางในเมืองของเขาและปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความเมตตาและเอื้อเฟื้ออย่างเต็มที่ ขณะเดียวกัน พระองค์ทรงโน้มน้าวจิตใจของคนเหล่านั้นให้เข้ามาหาพระองค์ด้วยสหายแห่งความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ พระคุณของพระเจ้าได้นำความรอดที่ชาวียิวปฏิเสธไปมอบให้แก่ชาวสะมาเรีย {MH 26.3}

พระราชกิจการสั่งสอนเฉพาะตัว

พระคริสต์ไม่เคยละเลยโอกาสประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอดขอเชิญฟังพระดำรัสอันประเสริฐของพระองค์ที่ได้ตรัสแก่หญิงชาวสะมาเรีย

คนหนึ่ง ขณะที่ประทับอยู่ริมบ่อน้ำของยาโคบนั้น มีหญิงคนหนึ่งมาตักน้ำที่บ่อ เธอรู้สึกแปลกใจเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” พระองค์ทรงประสงค์จะดื่มน้ำเย็นและปรารถนาจะเปิดทางเพื่อมอบน้ำดำรงชีวิตให้แก่เธอด้วย หญิงนั้นจึงทูลว่า “ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวจึงมาขอน้ำดื่มจากดิฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาพวกสะมาเรียเลย” พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเธอรูจักของที่พระเจ้าประทานและรู้จักผู้ที่พูดกับเธอว่า ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง ก็คงจะขอจากท่านผู้นั้นและผู้นั้นก็คงจะให้น้ำดำรงชีวิตแก่เธอ...ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้กับเขานั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 4:7-14 (THSV) {MH 27.1}

พระคริสต์ทรงแสดงความสนพระทัยในหญิงเพียงคนเดียวอย่างมากมายเพียงไร พระดำรัสของพระองค์เปี่ยมด้วยความจริงใจและโน้มน้าวใจอย่างยิ่ง เมื่อหญิงคนนี้ได้ฟังถ้อยคำเหล่านั้น เธอละหม้อน้ำไว้และรีบเข้าไปในเมืองบอกเพื่อนๆ ว่า “มานี้ มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดที่ฉันเคยทำ ท่านผู้นี้จะเป็นพระคริสต์ได้ไหม” เมื่ออ่านต่อไป เราพบว่า “ชาวสะมาเรียจำนวนมากที่มาจากเมืองนั้นก็วางใจในพระองค์” ยอห์น 4: 29, 39 (THSV) ผู้ใดจะประเมินถึงอำนาจจงใจจากคำพูดเหล่านั้นที่ชักนำคนอื่นๆ ให้ความรอดนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา {MH 28.1}

ไม่ว่าที่ใดก็ตามที่จิตใจเปิดออกรับความจริง พระคริสต์ทรงพร้อมสั่งสอนเขา พระองค์ทรงเผยให้เขาได้เห็นพระบิดา และการรับใช้พระองค์ผู้สามารถอ่านถึงจิตใจ อันเป็นการรับใช้ที่พระองค์พอพระทัย สำหรับคนอย่างนี้ พระองค์ไม่ตรัสเป็นคำอุปมา แต่ตรัสกับเขาเหมือนกับที่ตรัสกับหญิงที่ข้างบ่อน้ำว่า “เราผู้ที่พูดกับเธอคือผู้นั้น” ยอห์น 4: 26 (THSV) {MH 28.2}

บทที่ 2 วันเวลาแห่งการรับใช้

ในบ้านของชาวประมงที่เมืองคาเปอร์นาอุม แม่ของภรรยาซีโมน-เปโตรนอน “กำลังป่วยมีไข้สูง” และ “พวกเขาจึงมาทูลเรื่องของนางให้พระองค์ทราบทันที” พระเยซูทรง “จับมือนางพยุงให้ลุกขึ้น นางก็หายไข้” และนางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติพระผู้ช่วยให้รอดและสาวกของพระองค์ ลูกา 4: 38; มาระโก 1: 30; มัทธีว 8: 15 {MH 29.1}

ข่าวนี้ได้แพร่สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ในวันสะบาโต ประชาชนต่างหวาดกลัวพวกรับบีจึงไม่กล้าออกไปหาพระองค์เพื่อรับการรักษา จนกระทั่งดวงอาทิตย์ตกดิน ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมือง บ้างก็มาจากบ้าน ร้านรวง และจากตลาด ต่างมุ่งตรงไปยังบ้านอันต่ำต้อยที่พระเยซูทรงใช้เป็นที่พักพิง คนเจ็บป่วยถูกหามมาบนแคร่ บางคนใช้ไม้เท้ายันกายเดินโขยกเขยกมา บ้างก็มีเพื่อนช่วยพยุงมา พวกเขาเดินโซซัดโซเซด้วยความอ่อนล้ามาเฝ้ายังเบื้องพระพักตร์พระผู้ช่วยให้รอด {MH 29.2}

ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าที่พวกเขาพากันมาแล้วกลับไป เพราะไม่มีใครทราบว่าเป็นวันพรุ่งนี้จะมีโอกาสได้พบกับพระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้รักษาอยู่กับพวกเขาอีกหรือไม่ ชาวเมืองคาเปอร์นาอุมไม่เคยพบเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนวันนี่มาก่อน บรรยากาศต่างอบอวลไปด้วยเสียงโห่ร้องฉลองชัย และเสียงร้องด้วยความยินดีที่ได้รับการปลดปล่อยจากโรคภัยไข้เจ็บที่พวกเขาต้องเผชิญ {MH 29.3}

พระเยซูจะไม่หยุดพักจากพระราชกิจจนกระทั่งทรงรักษาคนป่วยคนสุดท้ายให้หายเสียก่อน เมื่อฝูงชนลาจากพระองค์ไปหมดแล้ว เป็นเวลาที่ตีึกมาก ทว่าบริเวณบ้านของซีโมนก็มีแต่ความเงิบสงัด วันอันยาวนานที่เต็มไปด้วยเรื่องที่น่าตื่นเต้นได้ผ่านพ้นไปและพระเยซูทรงหาเวลาหยุดพัก ขณะที่ชาวเมืองกำลังหลับใหลอยู่นั้น พระผู้ช่วยให้รอดทรง “ลุกขึ้นแต่เช้ามืด เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น” มาระโก 1:35 {MH 29.4}

เช้าตรู่วันนั้น เปโตรและมิตรสหายได้ไปเฝ้าพระเยซู ทูลพระองค์ว่า ประชาชนในเมืองคาเปอร์นาอุมกำลังตามหาพระองค์ ทุกคนต่างประหลาดใจที่ได้ยินพระคริสต์ตรัสว่า “เราต้องไปประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง” ลูกา 4:43 {MH 30.1}

ในบรรยากาศของความน่าตื่นเต้นที่แผ่ปกคลุมอยู่ทั่วเมืองคาเปอร์นาอุมนั้น นับว่าเป็นภัยอันตรายจะทำให้มองไม่เห็นถึงจุดมุ่งหมายที่แท้จริงในพระราชภารกิจของพระองค์ พระเยซูไม่พอพระทัยความสนใจที่มุ่งไปที่พระองค์เพียงเพราะทรงทำการอัศจรรย์ได้ หรือเป็นแพทย์ผู้รักษาความเจ็บป่วยทางกายเท่านั้น พระองค์ทรงหาหนทางนำพามนุษย์ให้เข้าถึงพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเขา ในขณะที่ประชาชนต่างใจจดใจจ่ออยากเชื่อว่าพระองค์เสด็จมาเป็นกษัตริย์เพื่อปกครองบ้านเมืองในโลกนี้ พระองค์ทรงประสงค์เปลี่ยนความคิดของเขาได้หันจากทางโลกไปที่เรื่องของจิตวิญญาณ เพราะความสำเร็จทางโลกจะเป็นอุปสรรค

ขัดขวางพระราชกิจของพระองค์ {MH 31.1}

และแล้วความสงสัยของฝูงชนที่ไม่ได้ไตร่ตรองถึงจุดมุ่งหมายที่แท้จริง ทำให้พระองค์สะเทือนพระทัย พระองค์ไม่เคยทำสิ่งใดในชีวิตตามความปรารถนาของตนเองเลย การยกย่องสรรเสริญที่โลกได้มอบให้กับตำแหน่งฐานะ ความมั่งคั่งหรือตะลันต์ความสามารถเป็นสิ่งที่ผิดแปลกสำหรับบุตรมนุษย์ พระเยซูไม่ใช้วิธีการใดๆ ของมนุษย์เพื่อจะได้รับความจงรักภักดีหรือการยกย่องสรรเสริญ เป็นเวลานานหลายศตวรรษก่อนหน้าที่พระองค์จะเสด็จมาบังเกิดนั้น ได้มีคำพยากรณ์กล่าวถึงพระองค์ไว้ว่า “ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำไ้ไต่ยในถนน ไม่อ้อซ่าแล้ว ท่านจะไม่หัก และใส่ตะเกียงที่ลูกกริบหรืออยู่ ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความสัตย์จริง” อีสยาห์ 42:2, 3 {MH 31.2}

พวกฟาริสีพยายามทำตัวให้โดดเด่นแตกต่างจากคนอื่นๆ ด้วยการถือพิธีรีตองเคร่งและแสดงการโอ้อวดในการนมัสการพระเจ้าและการให้ทานแก่คนยากจน. พวกเขาแสดงตนว่าเป็นผู้ที่มีศรัทธาแก่กล้าในศาสนา ด้วยการนำสิ่งเหล่านี้มาเป็นหัวข้อสำคัญในการสนทนา การถกเถียงระหว่างกลุ่มต่างๆ ที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันนั้นส่งเสียงดังเอ็ดตะโรอย่างยืดยาว และไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะไต่ยในเสียงโต้เถียงกันด้วยความเดือดแค้นของผู้ที่คงแก่เรียนในฝ่ายบัพญญัติในพระคัมภีร์อยู่ตามถนนหนทางอยู่เสมอ {MH 32.1}

ชีวิตของพระเยซูแตกต่างไปจากคนเหล่านี้อย่างสิ้นเชิง ในชีวิตของพระองค์ไม่เคยโต้เถียงอะอะเสียงดัง ไม่มีการนมัสการพระเจ้าเพื่อการโอ้อวด ไม่มีการกระทำเพื่อเป็นที่ยกย่องสรรเสริญให้เห็น พระคริสต์ทรงซ่อนพระองค์อยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏจากพระลักษณะนิสัยที่มีอยู่ในพระบุตร พระองค์ทรงปรารถนาชี้แจงให้ประชาชนได้เข้าใจถึงความจริงเหล่านี้ {MH 32.2}

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมไม่ได้ฉายรัศมีอันเจิดจ้า เพื่อให้ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของเราต้องพร่ามัวไปเนื่องจากสง่าราศีของพระองค์ มี

บันทึกเขียนถึงเรื่องของพระคริสต์ว่า “พระองค์เสด็จออกก็แน่นอนเหมือนอรุณ” โยเซยา 6:3 แสงอรุณของวันใหม่ได้ฉายเข้ามายังโลกอย่างเจียบๆ และแผ่เบาๆ ได้ช่วยจัดความมืดให้ออกไปและปลุกมนุษย์ในโลกให้มีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกฉันใด ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมฉายรัศมีเข้ามาพร้อมด้วย “ปีกซึ่งรักษาโรคภัยได้” ได้ด้วยฉันนั้น มาลาคีย์ 4:2

“จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู
ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปิติยินดี” อิสยาห์ 42:1

“พระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนยากจน
ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสนเมื่อเขาทุกข์ใจ
ทรงเป็นที่กำบังจากพายุและเป็นร่มกันความร้อน” อิสยาห์ 25:4

“พระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงชิงมัน
ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่ยังเกิดจากโลกออกไป
ผู้ประทานลมหายใจแก่ประชาชนที่บนโลก
และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสตั้งนี้ว่า
เราคือพระเจ้า เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม
เราได้ยุดเจ้าและรักษาเจ้าไว้
เราได้ให้เจ้าเป็นตัวพันธสัญญาของมนุษยชาติ
เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ
เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด
เพื่อนำผู้ถูกจำจองออกมาจากคุก
นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ” อิสยาห์ 42:5-7

“เราจะจูงคนตาบอดไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้จัก
เราจะนำเขาไปในทางทั้งหลายที่เขาไม่รู้จัก
เราจะให้ความมืดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง
ที่ขรุขระให้เป็นที่ราบ

“สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราควรจะทำ และเราจะไม่ละทิ้งสิ่งเหล่านี้”

อิสยาห์ 42:16

“จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเจ้า
เพลงยอพระเกียรติของพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก
ทั้งผู้ที่ไปทะเล และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น
ทั้งแผ่นดินชาวทะเลและชาวถิ่นนั้น
จงให้ถิ่นทุรกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง
ทั้งชนบทที่เคदारอาศัยอยู่
จงให้ชาวเส-ลาร้องเพลงด้วยความชื่นบาน
ให้เขาโห่ร้องมาจากยอดภูเขา
จงให้เขาถวายพระสิริแต่พระเจ้า
และถวายสรรเสริญพระองค์ในแผ่นดินทะเลทราย”

อิสยาห์ 42:10-12

“โอ โอ ฟาสวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลง เพราะพระเจ้าทรงกระทำการนี้
โอ ห้วงลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย
จงโห่ร้อง โอ ภูเขาเอ๋ย
จงร้องเป็นเพลงออกมา
โอ ป่าไม้เอ๋ย และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย
เพราะว่าพระเจ้าทรงไถ่ยาโคบ
และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล” อิสยาห์ 44:23 {MH 32.3}

จากคุกใต้ดินของกษัตริย์เฮโรด ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เฝ้ามอง
และรอคอยอยู่ด้วยความท้อถอยและงุนงงสับสนในเรื่องพระราชกิจของ
พระผู้ช่วยให้รอด เขาได้ส่งสาวกสองคนออกไปหาพระเยซูเพื่อที่จะฝากทูล
ถามพระองค์ว่า {MH 34.1}

“ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือหรือจะต้องคอยผู้อื่น” มัทธิว 11:3 {MH
34.2}

พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ตอบคำถามของพวกสาวกทันที ในขณะที่พวกเขากำลังยืนอยู่และคิดสงสัยในความนิ่งเงียบของพระองค์นั้น คนเจ็บป่วยได้เข้าไปเฝ้าพระองค์ พระสุรเสียงของแพทย์ผู้ทรงฤทธิ์ได้แทรกทะลุผ่านหูที่หนวก พระดำรัสเพียงคำเดียว สัมผัสจากพระหัตถ์ของพระองค์เพียงครั้งเดียว เบิกนัยน์ตาที่มีตบอดให้เห็นแสงสว่าง ทัศนียภาพของธรรมชาติ ใบหน้าของมิตรสหายและพระพักตร์ขององค์พระผู้ช่วยกอบกู้พระสุรเสียงของพระองค์ได้ยืมไปถึงหูของคนที่กำลังจะสิ้นลมและพวกเขาได้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาด้วยกำลังวังชาที่สมบูรณ์แข็งแรง คนถูกผีสิงที่นอนเป็นนอ่ยอยู่เชื่อฟังพระดำรัสของพระองค์ พวกเขาหายจากความบ้ำคลั่งและกราบไหว้พระองค์ ชาวนาและกรรมกรที่ยากไร้ที่พวกเรับมีรังเกียจว่าเป็นมลทิน ได้เข้าไปหอมล้อมพระองค์ พระเยซูตรัสถึงถ้อยคำที่เป็นชีวิตนิรันดร์แก่คนเหล่านั้น {MH 34.3}

ด้วยเหตุนี้ วันนั้นผ่านพ้นไป สาวกทั้งสองของยอห์นได้เห็นและได้ยินถึงสิ่งทั้งปวง ในที่สุด พระเยซูทรงเรียกให้พวกเขาได้เข้าไปเฝ้าพระองค์ ทรงรับสั่งให้เขากลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่เขาได้เห็นและได้ยิน และตรัสเพิ่มเติมอีกว่า “บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข” มัทธิว 11:6 สาวกทั้งสองจึงได้นำขานนั้นไปแจ้งแก่ยอห์น ทั้งหมดนี้ก็เพียงพอแล้ว {MH 35.1}

ยอห์นหวนระลึกถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่กล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำชาติมายังผู้ที่ทุกข์ใจ พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เล่าโลมคนที่ชอกช้ำระกำใจ และร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออก ให้แก่ผู้ที่ถูกจำจอง เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า และ...เพื่อเล่าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์” อิสยาห์ 61:1,2 พระเยซูแห่งนาซาเร็ธคือพระองค์ผู้ทรงโปรดสัญญาไว้ หลักฐานที่แสดงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เห็นได้จากพระราชกิจของพระองค์ที่สนองความต้องการของมนุษยชาติที่เจ็บปวดทุกข์ทรมาน รัศมีของพระองค์ได้แสดงออกให้เห็นจากการที่ทรงถ่อม

พระองค์ลงมาประสูติในสภาพมนุษย์ผู้ต่ำต้อยเฉกเช่นเดียวกับเรา {MH 35.2}

พระราชกิจของพระคริสต์ไม่เพียงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์เท่านั้น ยังได้แสดงให้เห็นด้วยว่าพระองค์จะทรงตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้นมาด้วยวิธีใด ความจริงอย่างเดียวกันที่เปิดเผยให้แก่ยอห์นเหมือนกับที่เอลียาห์เคยได้รับในถิ่นทุรกันดารเมื่อ “ลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆ ต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่พระเจ้ามิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเจ้าหาสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่ ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเจ้าหาสถิตในไฟนั้นไม่” ภายหลังไฟพระเจ้าตรัสกับผู้เผยพระวจนะด้วยเสียงเบาๆ 1 พงศกษัตริย์ 19:11, 12 ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจะทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ มิใช่ด้วยการโค่นล้มบัลลังก์หรือการทำลายอาณาจักร มิใช่ด้วยการแสดงยศศักดิ์หรือการแสวงไ้อ้วต แต่โดยการตรัสกับจิตใจของมนุษย์ด้วยชีวิตของพระองค์ที่เปี่ยมด้วยพระทัยกรุณาและเสียสละ {MH 36.1}

ราชอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มาด้วยการแสวงไ้อ้วต แต่จะมาโดยพระวาทะของพระเจ้าที่ดลจิตใจของมนุษย์ด้วยวิธีการอันนุ่มนวล และโดยอาศัยพระวิญญูญาณของพระองค์ที่ทรงประกอบกิจอยู่ภายใน เป็นการรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างจิตวิญญูญาณของมนุษย์และพระองค์ ผู้ทรงเป็นชีวิต การเปิดเผยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของราชอาณาจักรแห่งพระเจ้านั้น เห็นได้จากการที่มนุษย์ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ มีอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบเหมือนกับพระลักษณะของพระคริสต์ {MH 36.2}

บรรดาสาวกผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องเป็นความสว่างให้แก่โลก แต่พระเจ้ามิได้รับสั่งให้พวกเขาต้องใช้ความพยายามในการส่องแสงออกไป พระองค์ไม่ชอบพระทัยกับการที่มนุษย์รู้สึกพึงพอใจในความพยายามของตนเองที่ได้แสดงความดีที่เหนือกว่าผู้อื่นออกมา พระองค์ทรงปรารถนาให้จิตวิญญูญาณของเขาได้ซาบซึ้งในหลักการของสวรรค์ และเมื่อเขาเหล่านั้นได้ติดต่อกับคนที่ยู่ฝ่ายโลก พวกเขาจะได้ส่องความสว่างที่

มีอยู่ภายในตัวให้ผู้อื่นได้เห็น ความแน่วแน่ในการกระทำทุกสิ่งในชีวิตด้วยความซื่อสัตย์จะเป็นวิธีที่เขาจะส่องสว่างออกไป {MH 36.3}

ความมั่งคั่งหรือยศถาบรรดาศักดิ์ ข้าวของเครื่องใช้หรูหรา มีราคา สถาปัตยกรรม หรือเครื่องประดับตกแต่งอันงดงาม ไม่ใช่สิ่งจำเป็นเพื่อช่วยให้พระราชกิจของพระเจ้าเจริญขึ้น ไม่ใช่ความสำเร็จใดๆ ที่มนุษย์ยกย่องสรรเสริญและความพยายามที่ปราศจากมรรคผลเพื่อสร้างคุณภาพภูมิใจให้กับตัวเองจะทำให้กิจการของพระองค์เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น การโอ้อวดตามอย่างโลก แม้นดูน่าประทับใจมากเพียงใดก็ตาม ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีค่าอะไร พระองค์ทรงให้คุณค่าแก่สิ่งที่ตามองไม่เห็นและสิ่งที่เป็นนิรันดร์ ซึ่งอยู่เหนือสิ่งที่ตามองเห็นและสิ่งของในทางโลก การโอ้อวดตามอย่างโลกจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อแสดงออกให้เห็นถึงสิ่งที่เป็นนิรันดร์ ความมั่งคั่งอันเกิดจากการบรรจงสร้างงานศิลป์อย่างเลอค่า ย่อมมีอาจเทียบได้กับความงามของอุปนิสัยที่บังเกิดขึ้นจากผลของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ประกอบกิจอยู่ภายในจิตใจ {MH 36.4}

เมื่อพระเจ้าประทานพระบุตรของพระองค์แก่โลกนั้น พระองค์ทรงมอบสิ่งล้ำค่าที่ไม่มีวันสูญหายให้แก่มนุษย์ด้วย ทรัพย์สมบัติที่มนุษย์ได้สั่งสมมาตั้งแต่เริ่มมีโลกนี้ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วไม่มีค่าอันใด พระคริสต์เสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงยื่นอยู่น้ำมนุษย์ด้วยความรักที่ทรงสะสมมาตั้งแต่นิรันดร์กาล และสิ่งนี้คือ สิ่งล้ำค่าที่เราจะได้รับ เราจะรับเอาสมบัตินี้ เปิดเผยให้เห็นและแบ่งปันให้แก่ผู้อื่นก็โดยความสัมพันธ์ของเราที่มีกับพระองค์ {MH 37.1}

ความพากเพียรของมนุษย์ในการกระทำกิจของพระเจ้าจะบังเกิดผลอันสมควร ก็ต่อเมื่อผู้ที่ปฏิบัติงานได้อุทิศตัวแด่พระเจ้า ด้วยการแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจในพระคุณของพระคริสต์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาใหม่ได้ เราจะต้องมีคุณสมบัติที่แตกต่างไปจากคนที่อยู่ในฝ่ายโลก เพราะเราได้รับการประทับตราจากพระเจ้าแล้ว และเพราะพระองค์ทรงสำแดงความรักที่มีอยู่ในพระลักษณะของพระองค์ให้ปรากฏอยู่ในอุปนิสัยของเรา

พระผู้ไถ่ทรงเอาเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ปกปิดเราไว้ {MH 37.2}

ในการเลือกชายหญิงเพื่อที่จะรับใช้ในกิจการของพระเจ้านั้น พระองค์มิได้ตรัสถามคนเหล่านั้นว่าในโลกนี้เขามีทรัพย์สินสมบัติอะไร มีการศึกษา หรือมีชั้นเชิงในการพูดหรือไม่ พระองค์ตรัสถามว่า “เขาดำเนินชีวิตด้วยใจถ่อม ที่เราจะสามารถสั่งสอนให้เขาดำเนินไปตามมรรคาของเราได้หรือไม่ เราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขาได้หรือไม่ และพวกเขาจะเป็นตัวแทนของเราได้หรือไม่” {MH 37.3}

การที่พระเจ้าสามารถใช้ใครได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับผู้นั้นยินยอมให้พระวิญญาณของพระองค์เข้ามาประทับในวิหารแห่งจิตวิญญาณของเขา การงานที่พระองค์ทรงยอมรับก็คืองานที่จะสะท้อนถึงพระฉายาของพระองค์ บรรดาผู้ติดตามพระองค์จะต้องเป็นเครื่องยืนยันพิสุจน์ให้โลกได้เห็นการประพาดชอบตามหลักการพระลักษณะแห่งบัพติศมาที่เป็นนิรันดร์ และไม่มีวันเสื่อมสูญของพระองค์ {MH 37.4}

“พระองค์ทรงรวบรวมลูกแกะไว้
ในอ้อมพระกรของพระองค์”

ในขณะที่พระเยซูทรงกำลังรักษาพยาบาลคนป่วยไข้อยู่ตามถนนหนทางในเมืองนั้น บรรดา มารดา ได้อุ้มบุตรของตนที่กำลังป่วยและอาการหนัก เบียดเสียดฝูงชนเข้าไปจนใกล้พอที่จะให้พระองค์ทรงทอดพระเนตรได้ {MH 38.1}

ดูเถิด มารดาเหล่านี้มีสีหน้าซีดเซียว ท่าทางเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า และสิ้นหวัง แต่ถึงกระนั้น พวกนางก็ยังไม่ละความพยายามที่จะอุ้มบุตรของตนและนำความทุกข์ยากลำบากเข้าหาพระผู้ช่วยให้รอด ในขณะที่พวกนางถูกฝูงชนเบียดเสียดให้ถอยห่างออกไปนั้น พระคริสต์ทรงดำเนิน

อย่างช้าๆ ตรงเข้าไปหา จนกระทั่งพระองค์ประทับอยู่เบื้องหน้าของพวกนาง ความหวังจึงเกิดขึ้นภายในจิตใจของพวกเรา น้ำตาแห่งความปลอบปล้ำไหลรินอาบแก้มด้วยเพราะนางเห็นว่าพระองค์ทรงแสดงความสนพระทัย และเห็นพระเนตรของพระองค์ที่ได้ฉายแววแห่งความรักและความเมตตา กรุณา {MH 38.2}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงให้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มชนเกิดความไว้วางใจ ด้วยการตรัสว่า “บอกเรามาสิว่า เจ้าปรารถนาให้เราทำอะไรให้เจ้า” เธอ สะอื้นพลางทูลถึงความปรารถนาอันใหญ่หลวงของตนว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดรักษาลูกของดิฉันด้วยเถิด” พระคริสต์ทรงรับเด็กคนนั้นมาจาก อ้อมแขนของเธอ และทรงสัมผัสสร้างของเด็กน้อย จากนั้นโรคภัยโรคร้าย หายไปในบัดดล เงามืดแห่งความตายเลื่อนหายไป กระแสธารที่หล่อเลี้ยงชีวิตไหลรินไปตามเส้นเลือดและกล้ามเนื้อเส้นเอ็นในร่างกายของเด็กคนนั้น ทำให้มีกำลังเรียวแรงขึ้นมาใหม่ พระองค์ตรัสถ้อยคำที่ปลอบโยนจิตใจ และเปี่ยมด้วยสันติสุขกับหญิงผู้เป็นมารดา จากนั้นหญิงอีกคนหนึ่งมีบุตรป่วยหนักและต้องการให้พระองค์รักษาอย่างเร่งด่วนเช่นกัน ได้เข้ามาเฝ้าพระองค์ พระคริสต์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจที่ชีวิตอีกครั้งและทุกคนต่างสรรเสริญ และถวายพระเกียรติพระองค์ผู้ทรงประกอบกิจอัศจรรย์ {MH 38.3}

เรามักกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ในชีวิตของพระคริสต์ เราเอ่ยถึงบรรดา สิ่งมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ แต่การที่พระองค์ทรงสนพระทัยในเรื่องเล็กน้อย กลับเป็นสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์มากยิ่งขึ้น {MH 39.1}

ชาวิวมีธรรมเนียมนำเด็กไปหารับปี เพื่อให้อาจารย์วางมืออวยพร ให้แก่เด็กเหล่านั้น แต่พวกสาวกคิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น มีความสำคัญมาก ไม่ควรให้เรื่องนี้มาขัดจังหวะ เมื่อพวกมารดาได้เข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยความปรารถนาให้พระองค์อวยพรพระพรให้แก่บุตรของตนนั้น พวกสาวกต่างมองดูด้วยความรู้สึกไม่พอใจ พวกเขาคิดว่าเด็กเหล่านี้เล็ก เกินกว่าที่จะได้รับประโยชน์จากการเข้าเฝ้าพระเยซู และคิดเอาเองว่าพระองค์

ไม่พอพระทัยที่คนเหล่านั้นได้เข้าไปรบกวน แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเข้าพระทัยถึงความกังวลใจและภาระของมารดาในความพยายามให้การอบรมสั่งสอนบุตรของตนประพุดติชอบตามพระวณะของพระเจ้า พระองค์ทรงไดยินคำอธิษฐานของพวกเขา พระองค์นั่นเอง ที่ทรงเป็นผู้นำพวกเขาให้เข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ {MH 40.1}

มารดาคนหนึ่งพาบุตรของเธอออกจากบ้านมาเพื่อจะเข้าเฝ้าพระเยซู ระหว่างทางเธอเล่าความตั้งใจให้เพื่อนบ้านอีกคนหนึ่งฟัง เพื่อนบ้านคนนั้นอยากให้พระเยซูอวยพรแก่บุตรของเธอเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงมีมารดาอีกหลายคนพาบุตรของพวกเขาไปด้วยกัน แม้ว่าเด็กบางคนมีอายุเกินวัยทารก เป็นเด็กโตและเด็กหนุ่มแล้ว เมื่อมารดาเหล่านั้นทูลต่อพระองค์ด้วยความขลาดกลัว ด้วยน้ำตานองหน้า แสดงถึงความปรารถนาของตน พระเยซูก็สดับฟังคำทูลขอด้วยพระทัยที่เห็นอกเห็นใจ ขณะเดียวกันทรงเฝ้าดูว่าพวกเขาจะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขาดำเนินผิดและขับไล่ให้ออกไปเสีย ด้วยคิดว่าจะทำให้พระองค์พอพระทัย พระองค์ทรงชี้ให้บรรดาสาวกเห็นถึงการกระทำที่ผิดพลาด ด้วยการตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น” มาระโก 10:14 พระองค์ทรงอุ้มเด็กขึ้นมาไว้ในอ้อมพระกรของพระองค์ ทรงวางพระหัตถ์พวกเขาและประทานพระพรตามที่พวกเขาได้ตั้งใจไว้ {MH 41.1}

มารดาเหล่านั้นต่างได้รับการปลอบใจ พวกเขากลับบ้านไปพร้อมกำลังใจที่เข้มแข็งและได้รับพระพรตามที่พระคริสต์ทรงมีพระดำรัส ได้รับการหนุนใจเพื่อแบกรับภาระต่อไปด้วยความยินดีและปฏิบัติหน้าที่เพื่อบุตรของตนด้วยความหวัง {MH 41.2}

หากเราสามารถมองเห็นถึงชีวิตในวันข้างหน้าของเด็กเหล่านั้น จะเห็นว่ามารดาได้เตือนบุตรของตนให้ระลึกถึงภาพในวันนั้นและได้ทบทวนพระดำรัสที่เปี่ยมด้วยความรักของพระผู้ช่วยให้รอด เราจะเห็นว่า อีกหลายปีต่อมา บ่อยครั้งการจดจำถึงคำพูดเหล่านี้ ช่วยป้องกันมิให้เด็กเหล่านั้น

พัดหลงหายไปจากทางที่ได้ย่ำเตือนไว้ของผู้ที่ได้รับการไถ่โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร {MH 41.3}

ทุกวันนี้ พระคริสต์ยังทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงกอปรด้วยพระทัยกรุณาเหมือนครั้งที่ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ แต่ที่จริงพระองค์ยังทรงทำหน้าที่เป็นผู้คอยช่วยเหลือของมารดาทั้งหลายเหมือนเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กในแผ่นดินยูดาห์ไว้ในพระกรของพระองค์ เด็กๆ ในครอบครัวของเราเป็นผู้ที่ทรงไถ่ไว้แล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ เช่นเดียวกับเด็กในสมัยก่อน {MH 41.4}

พระเยซูทรงเข้าใจถึงภาระอันหนักในจิตใจของมารดาทุกคน พระองค์ผู้ทรงมีมารดาที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความยากจนและความขัดสน ทรงเห็นอกเห็นใจมารดาทุกคนที่ต้องตรากตรำทำงานหนัก พระองค์ผู้ทรงดำเนินในหนทางอันแสนไกลเพื่อช่วยปลดปล่อยความทุกข์ในจิตใจของหญิงสาวคานาอันเพียงคนหนึ่งนั้น ย่อมจะทรงกระทำสิ่งเดียวกันให้แก่ผู้เป็นมารดาในวันนี้ด้วยเช่นกัน พระองค์ผู้ทรงโปรดประทานบุตรชายเพียงคนเดียวของหญิงม่ายชาวเมืองนาอินให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และผู้ทรงทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนยังทรงระลึกถึงมารดาของพระองค์เอง ในทุกวันนี้ พระองค์ย่อมรู้สึกเห็นอกเห็นใจในความทุกข์โศกของมารดาทุกคน ทรงปลดปล่อยและเกื้อหนุนจิตใจในยามที่เรามีความตรอมตรมและขัดสน {MH 42.1}

ขอให้มารดาทั้งหลายผู้มีความยุ่งยากใจเข้าไปหาพระเยซู เธอทั้งหลายจะได้รับพระคุณอย่างเพียงพอที่จะช่วยเหลือในการเอาใจใส่ดูแลบุตรของตน ประตูได้เปิดไว้ให้กับมารดาทุกคนที่นำภาระของนางมาไว้แทบพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ผู้ตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย” มาระโก 10:14 พระองค์ยังคงเชื่อเชิญมารดาทั้งหลายให้นำบุตรเล็กๆ ของตนมาให้พระองค์ทรงอวยพร {MH 42.2}

ในบรรดาเด็กๆ ที่เหล่านางดาได้นำมาเฝ้าพระองค์นั้น พระเยซูทรงทอดพระเนตรเห็นว่าเมื่อพวกเขาเติบโต เขาจะเป็นชายหญิงที่เป็นทายาท

แห่งพระคุณและเป็นพลเมืองของอาณาจักรของพระองค์ และบางคนจะยอมทนทุกข์ทรมานจนถึงแก่ความตายเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ พระองค์ทรงทราบดีว่าเด็กเหล่านี้จะยอมเชื่อฟังพระองค์และเต็มใจรับพระองค์เป็นพระผู้ไถ่ของเขาได้ง่ายกว่าคนที่โตเป็นผู้ใหญ่มีความเฉลียวฉลาดทางฝ่ายโลกและมีจิตใจที่แข็งกระด้าง เมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา ทรงโน้มพระองค์ลงมาเสมอกับเด็กเหล่านั้น พระองค์ผู้ทรงเดชานุภาพแห่งสวรรค์ ทรงตอบคำถามของพวกเขาและอธิบายบทเรียนที่สำคัญให้เกิดกระจ่างแจ้ง แม้เด็กก็สามารถเข้าใจได้ พระองค์ทรงปลุกเมล็ดพันธุ์แห่งความจริงไว้ในจิตใจของเขา ซึ่งอีกหลายปีต่อมาจะเจริญขึ้นและเกิดผลจนถึงชีวิตนิรันดร์ {MH 42.3}

เมื่อพระเยซูตรัสสั่งพวกสาวกไม่ให้กีดกันเด็ก ๆ ที่จะเข้ามาเฝ้าพระองค์นั้น พระองค์กำลังตรัสแก่ผู้ติดตามของพระองค์ในทุกยุคทุกสมัยเช่นเดียวกัน บอกให้เจ้าหน้าที่ในคริสตจักร ศิษยาภิบาล ศาสนาจารย์ พวกผู้ช่วย และคริสเตียนทุกคน พระเยซูทรงนำพาเด็ก ๆ ให้เข้ามาหาพระองค์และตรัสสั่งเราว่า “จงยอมให้พวกเด็ก ๆ เข้ามาหาเรา” ประหนึ่งตรัสว่า พวกเด็ก ๆ จะเข้ามาหาพระองค์ หากเราไม่ขัดขวางพวกเขา {MH 42.4}

อย่าให้อุปนิสัยที่ไม่เหมือนพระคริสต์ทำให้ผู้อื่นเข้าใจพระเยซูผิดเพี้ยนไป จงอย่าแสดงอาการเย็นชาและเกรี้ยวกราดใส่เด็ก ๆ จนทำให้พวกเขาถอยห่างไปจากพระองค์ อย่าเป็นเหตุให้เขารู้สึกว่าสวรรค์เป็นสถานที่ไม่น่าอยู่เพราะท่านอยู่ที่นั่น อย่าพูดถึงเรื่องศาสนาโดยประหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่เด็กไม่อาจเข้าใจได้ หรือทำราวกับว่าพวกเขายังไม่สมควรรับเอาพระคริสต์ ขณะเยาว์วัย อย่าทำให้พวกเขาฝังใจอย่างผิด ๆ ว่าศาสนาของพระคริสต์เป็นศาสนาแห่งความเศร้าหมอง และการที่พวกเขาจะเข้าไปหาพระผู้ช่วยให้รอดจะต้องสละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ชีวิตสดใสร่าเริงออกไป {MH 43.1}

ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงโน้มน้าวจิตใจของเด็ก ๆ นั้น ขอให้ร่วมมือในพระราชกิจของพระองค์ สอนพวกเขาว่าพระผู้ช่วยให้รอดกำลังเรียกพวกเขาอยู่ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้พระองค์ทรงชื่นชมยินดียิ่งไปกว่าการ

ที่เด็กทั้งหลายถวายตัวแต่พระองค์ตั้งแต่ช่วงเบ่งบานของวัยเยาว์และช่วงที่สติไสของชีวิต {MH 44.1}

ความรับผิดชอบของบิดามารดา

พระผู้ช่วยให้รอดทรงสนพระทัยใส่ทุกคนที่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์ด้วยความรักเกินพรรณนา พระองค์ทรงอ้างสิทธิ์นั้นด้วยความรัก ทรงเฝ้ามองเขาเหล่านั้นด้วยความปรารถนาที่ไม่อาจบรรยายได้ พระทัยของพระองค์ทรงเพรียกหาเขา มิใช่เพียงเด็กที่ได้รับการสั่งสอนมาอย่างดี ยิ่งและงดงามน่ารักเท่านั้น แต่รวมถึงบรรดาเด็กที่มีอุปนิสัยไม่ดีซึ่งสืบทอดมาจากสายเลือดและจากการถูกปล่อยปละละเลย บิดามารดาหลายคนไม่เข้าใจว่าเขาจะต้องรับผิดชอบต่ออุปนิสัยบุตรของตนมากเพียงไร พวกเขาขาดความอ่อนโยนและขาดสติปัญญาที่จะแก้ปัญหของเด็กที่ประพฤติดิคนี่ซึ่งพ่อแม่เป็นผู้ที่ก่อขึ้น แต่พระเยซูทรงเฝ้ามองเด็กเหล่านี้ด้วยพระทัยเมตตาสงสาร พระองค์ทรงพินิจถึงสาเหตุที่แท้จริงซึ่งมีผลทำให้เกิดความประพฤติเช่นนั้น {MH 44.2}

ผู้รับใช้คริสเตียนเป็นผู้แทนของพระคริสต์ในการนำเด็กที่มีข้อบกพร่องและประพฤติดิคนี่มาหาพระผู้ช่วยให้รอดได้ โดยอาศัยสติปัญญาและปฏิภาณไหวพริบ เขาผูกจิตใจของเด็กเหล่านั้นได้ ทั้งยังให้กำลังใจและความหวัง โดยพระคุณของพระคริสต์ เขาจะได้เห็นเด็กเหล่านั้นเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นในอุปนิสัย เพื่อที่จะกล่าวถึงเด็กเหล่านั้นได้ว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น” {MH 44.2}

ขมมปังบาร์ลีลีกๆ ห้าก้อนเลี้ยงฝูงชน

ตลอดทั้งวัน ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนที่ริมฝั่งทะเล ประชาชน

เปียดเสียดห้อมล้อมติดตามพระคริสต์และเหล่าสาวกของพระองค์ พวกเขาได้ฟังพระดำรัสที่เปี่ยมด้วยเมตตาของพระองค์ เป็นถ้อยคำที่เรียบง่าย และชัดเจน เสมือนน้ำมันแห่งกิเลอาดสำหรับจิตวิญญาณของพวกเขา พระหัตถ์แห่งการรักษาของพระองค์ได้ทำให้คนป่วยไข้กลับมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงและประทานชีวิตแก่ผู้ที่กำลังจะตาย เสมือนหนึ่งว่าวันนั้น สวรรค์ทั้งหมดได้เข้ามาตั้งอยู่ในโลก พวกเขาต่างลืมนึกไปว่าเวลาได้ล่วงเลยไปนานเพียงไร อีกทั้งยังไม่ได้รับประทานอาหาร {MH 45.1}

ดวงอาทิตย์กำลังคล้อยลงทางทิศตะวันตก ถึงกระนั้น ประชาชนยังรีรอไม่ยอมกลับไป ในที่สุดพวกเขาได้เห็นพระคริสต์ว่า เพื่อเห็นแก่ฝูงชนควรให้พวกเขากลับไปก่อน หลายคนเดินทางมาไกลและตั้งแต่เข้ายังไม่ได้อะไรเลย พวกเขาอาจจะไปหาซื้ออาหารตามเมืองและหมู่บ้านในละแวกนี้ได้ แต่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” มัทธิว 14:16 พระองค์ทรงหันไปหาฟิลิปและตรัสถามว่า “ทำอย่างไรเราจึงจะซื้ออาหารให้คนเหล่านี้กินได้” ยอห์น 6:5 {MH 45.2}

ฟิลิปหันไปพิจารณาฝูงชนเหล่านั้นพลางคิดอยู่ในใจว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะจัดหาอาหารมาเลี้ยงผู้คนจำนวนมากมายเช่นนี้ได้ เขาตอบว่าถ้าจะซื้ออาหารมาเลี้ยงด้วยเงินสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียน คงจะไม่เพียงพอ และได้อาหารเพียงคนละเล็กละน้อยเท่านั้น {MH 45.3}

พระเยซูตรัสถามว่า ในบรรดาคนเหล่านี้มีใครที่มีอาหารบ้าง อันดรูว์ ทูลพระองค์ว่า “ที่นี่มีเด็กคนหนึ่งมีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” ยอห์น 6:9 พระเยซูทรงรับสั่งให้นำอาหารเหล่านั้นมาให้พระองค์ และตรัสสั่งให้เหล่าสาวกจัดประชาชนให้นั่งลงบนพื้นหญ้า เมื่อประชาชนต่างนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงทรงหยิบอาหารขึ้นมา “แล้วก็ทรงพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ถวายคำสาธุการ และหักส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม” มัทธิว 14:19, 20 {MH 45.4}

พระคริสต์ทรงเลี้ยงฝูงชนด้วยการอัศจรรย์แห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ถึงกระนั้นอาหารที่ใช้เลี้ยงฝูงชนเป็นอาหารธรรมดา มีเพียงปลาและขนมปังข้าวบาร์ลีที่เป็นอาหารประจำวันของชาวประมงในแคว้นกาลิลี {MH 47.1}

ที่จริง พระคริสต์ทรงสามารถจัดหาอาหารที่หรรษาฟุ่มเฟือยมาให้แก่ประชาชนได้ แต่อาหารที่จัดเตรียมมาเพื่อสนองความอยาก หาได้มีบทเรียนเพื่อประโยชน์ของพวกเขาแต่ประการใดไม่ ด้วยการอัศจรรย์ในครั้งนี้ พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะสอนบทเรียนการเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายหากคนในสมัยนี้มีนิสัยเรียบง่าย และดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับกฎของธรรมชาติเหมือนอาดัมและเอวาในสมัยยุคแรกเริ่มแล้ว ก็คงจะมีอาหารเหลือเพื่อต่อความต้องการในครอบครัวของมนุษย์ แต่เพราะความเห็นแก่ตัวและการปล่อยตัวตามใจในความอยากจึงนำความผิดบาปและความทุกข์ยากเข้ามา ความฟุ่มเฟือยจึงนำความขัดสนเข้ามาในที่สุด {MH 47.2}

พระเยซูไม่เคยหาทางจูงใจประชาชนให้เข้าไปหาพระองค์ด้วยการสนองความอยากในสิ่งหรรษาฟุ่มเฟือย สำหรับฝูงชนจำนวนมากที่เหน็ดเหนื่อยอดโรยและหิวกระหายภายหลังจากวิฤตกัณฑ์ของวันอันยาวนาน อาหารธรรมดาย่อมจะช่วยให้คนเหล่านั้นได้มีความมั่นใจถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์และการที่พระองค์ทรงเอาใจใส่ดูแลความต้องการพื้นฐานในชีวิตของพวกเขาด้วยความรัก พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ทรงสัญญาว่าจะประทานความหรรษาฟุ่มเฟือยทางโลกให้แก่ผู้ติดตามพระองค์ ชะตากรรมของพวกเขาอาจถูกล้อมกรอบไว้ด้วยความยากจน แต่พระวาทะของพระองค์ได้ให้คำมั่นสัญญาว่า พระองค์จะประทานทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาต้องการ และทรงสัญญาอีกว่าจะประทานสิ่งดียิ่งกว่าทรัพย์สมบัติในโลกนี้ให้แก่เขา นั่นคือพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้และจะทรงสร้าง ความอุ่นใจให้แก่พวกเขา {MH 47.3}

หลังจากทรงเลี้ยงฝูงชนแล้ว ยังมีอาหารเหลืออยู่อีกมาก พระเยซูทรงรับสั่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” ยอห์น 6:12 พระดำรัสสั่งนี้มีความหมายที่ลึกซึ้งยิ่ง

กว่าการนำอาหารไปใส่ในตะกั่ว มีบทเรียนอยู่สองประการ คือ เราไม่ควรปล่อยสิ่งใดเสียเปล่า เราจะไม่ปล่อยให้สิ่งที่เป็นประโยชน์ในโลกผ่านไปโดยไม่สนใจ เราไม่ควรที่จะทิ้งสิ่งที้อาจจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ ให้เก็บรวบรวมทุกสิ่งที่จะช่วยบรรเทาความยากจนขัดสนของผู้ที่หิวโหยในโลก และเราจะต้องเก็บรักษาอาหารฝ่ายจิตวิญญาณที่ได้รับพระราชทานมาจากสวรรค์ ด้วยความใส่ใจอย่างเดียวกัน เราจะต้องดำเนินชีวิตตามพระวาทะทุกคำของพระเจ้า ไม่ปล่อยให้พระคำรัสใดที่พระเจ้าตรัสไว้แล้วสูญเปล่า ไม่ปล่อยให้ถ้อยคำแห่งความรอดและชีวิตนิรันดร์ของเราแม้แต่คำเดียวถูกทิ้งขว้างและตกลงบนพื้นดินอย่างไร้คุณค่า {MH 48.1}

การอัศจรรย์เรื่องขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว ยังสอนเราให้รู้จักฟังพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ทรงเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น พระองค์ก็ไม่มีอาหารพร้อมอยู่เลย เห็นได้ชัดว่า พระองค์ทรงไม่ได้มีวิธีการใดที่จะหาอาหารมาได้ตามที่ทรงรับสั่งไป พระองค์ประทับอยู่ในที่กันดารกับผู้ชายจำนวนห้าพันคน ซึ่งยังไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก พระองค์ไม่ได้ชักชวนฝูงชนให้ติดตามพระองค์ไปที่นั่น พวกเขามีความกระหายที่จะอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ต่างหาก จึงได้ตามมาโดยไม่ได้รับคำเชื้อเชิญหรือพระคำรัสสั่ง แต่ทรงทราบดีว่าเมื่อพวกเขาได้ฟังคำสั่งสอนของพระองค์มาทั้งวันแล้ว คนเหล่านั้นต่างหิวกระหายและอ่อนแรง พวกเขาอยู่ห่างไกลจากบ้านและเป็นเวลาที่จวนจะค่ำอยู่แล้ว หลายคนไม่มีเงินทองที่จะซื้อหาอาหาร พระองค์ผู้ทรงอดพระกระยาหารเป็นเวลาถึงสี่สิบวันในถิ่นทุรกันดารเพื่อเห็นแก่พวกเขา จะยอมปล่อยให้พวกเขาต้องทนลำบากกลับบ้านไปโดยไม่อาหารตกถึงท้องได้อย่างไร {MH 48.2}

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งในสถานที่ที่พระเยซูประทับอยู่ พระองค์ทรงฟังพาพระบิดาบนสวรรค์เพื่อจะได้จัดหาสิ่งจำเป็นในการบรรเทาความต้องการของประชาชน เมื่อเราตกอยู่ในเวลาที่คับขัน จำเป็นต้องฟังพาพระเจ้า เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินในทุกครั้ง ต้องแสวงหาความช่วยเหลือจากพระองค์ผู้ทรงมีหนทางนับไม่ถ้วนที่จะบันดาลให้ทุกสิ่งเป็นไปตามพระ

บัญชาของพระองค์ {MH 48.3}

การอัครจริยในครั้งนี้ พระคริสต์ทรงได้รับอาหารมาจากพระบิดา จากนั้นประทานให้แก่บรรดาสาวก จากนั้นสาวกจึงแจกจ่ายให้แก่ประชาชนจากนั้นจึงแบ่งให้กันและกันในหมู่ประชาชนอีกต่อหนึ่ง การกระทำลักษณะเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับบรรดาผู้เข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์ จะได้รับอาหารแห่งชีวิตมาจากพระองค์และแจกจ่ายออกไปเช่นกัน สาวกของพระองค์ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ติดต่อระหว่างพระคริสต์กับคนทั้งหลาย {MH 49.1}

เมื่อเหล่าสาวกได้ยินพระดำรัสสั่งของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” ต่างรู้สึกยุ่งยากใจ จึงทูลถามพระองค์ว่า “เราจะเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อซื้ออาหารมาเลี้ยงคนเหล่านี้หรือ” แต่พระคริสต์ตรัสอย่างไร “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” พวกเขาได้นำอาหารที่มีอยู่ทั้งหมดมาถวายพระเยซู แต่พระองค์ไม่ได้บอกให้พวกเขากิน กลับมีพระดำรัสสั่งให้พวกเขา นำอาหารไปเลี้ยงฝูงชน อาหารที่มีอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เพิ่มขึ้นและในมือของเหล่าสาวกที่เอื้อมไปหาพระองค์ก็มีอาหารอยู่เต็มบริบูรณ์เสมอ อาหารที่มีอยู่เล็กน้อยนี้กลับมีเพียงพอสำหรับทุกคน เมื่อฝูงชนได้รับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว บรรดาสาวกจึงได้ร่วมรับประทานอาหารอันมีค่าที่สวรรค์ประทานมาให้พร้อมกับพระเยซู {MH 49.2}

บ่อยครั้งที่เรารู้สึกหดหู่ใจ เมื่อเห็นถึงสภาพที่แร้นแค้นของคนยากคนจน คนที่ขาดความรู้และคนที่ตกระกำลำบาก เราอาจจะถามว่า “กำลังอันอ่อนแอและเงินทองที่มีอยู่เพียงน้อยนิดของเราน่าจะมีส่วนช่วยเหลือในความทุกข์ยากลำบากอันเลวร้ายนี้ได้อย่างไร ควรขอให้ใครสักคนที่มีความสามารถมากกว่าเราเข้ามาดำเนินการไม่ดีกว่าหรือ หรือให้บางองค์กรเข้ามารับภาระไป” พระคริสต์ตรัสว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” จงใช้เงิน ทอง เวลา และความสามารถที่ท่านมีอยู่ นำขนมอบปังลีของท่านมาถวายแด่พระเยซู {MH 49.3}

แม้ท่านมีทรัพย์สินสิ่งของไม่พอเลี้ยงหลายพันคนได้แต่ทรัพย์สินนี้อาจพอเลี้ยงหนึ่งคนได้ ในพระหัตถ์ของพระคริสต์ ทรัพย์สินเหล่านี้จะเลี้ยงคน

มากมายได้ เหมือนสาวกของพระองค์ จงถวายในสิ่งที่ท่านมี แล้วพระคริสต์ จะทรงโปรดให้สิ่งของนั้นทวีขึ้น พระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ผู้ที่ไว้วางใจ พระองค์ด้วยความสัตย์ซื่อและถ่อมตน สิ่งที่ดูเหมือนมีแต่เพียงเล็กน้อย จะกลับกลายเป็นการเลี้ยงที่มีอาหารอันอุดม {MH 49.4}

“คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่าน มากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก... พระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกสิ่งอย่าง อุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย ตามที่พระคัมภีร์ได้ เขียนไว้ว่า

“เขาแจกจ่าย เขาให้แก่คนยากจน

ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” {MH 50.1}

“ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่ คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านแล้วนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และ จะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น โดยทรงให้ท่านทั้งหลาย มีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น” 2 โครินธ์ 9:6-11 {MH 50.2}

บทที่ 3 ความสัมพันธ์ กับธรรมชาติและพระเจ้า

ชีวิตของพระเจ้าช่วยให้รอดในโลกนี้เป็นชีวิตที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับธรรมชาติและพระเจ้า ในความผูกพันนี้พระองค์ทรงเผยแก่เราถึงความลึกซึ้งแห่งชีวิตที่ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจ {MH 51.1}

พระเจ้าทรงเป็นผู้ปฏิบัติงานที่มีพระทัยมุ่งมั่นไม่เปลี่ยนแปลง ในบรรดามนุษย์ทั้งหลายนั้นยังไม่มีใครมีผู้ใดที่ต้องรับผิดชอบมากเท่ากับพระองค์ ไม่มีผู้ใดที่ต้องรับภาระหนักของความทุกข์โศกและความผิดบาปอันยิ่งใหญ่ของโลกไว้มากมายเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดอีกแล้วที่ต้องเหนื่อยยากตรากตรำด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของมนุษย์ ถึงกระนั้นพระองค์ยังมีพละกำลังที่สมบูรณ์แข็งแรง ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ทรงเปรียบเสมือนดังลูกแกะที่ถูกนำไปเป็นเครื่องถวายบูชา เป็น “ลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่าง” 1 เปโตร 1:19 ทั้งร่างกายและจิตใจของพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายที่จะให้บรรดามนุษย์โดย

การเชื่อฟังและประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ {MH 51.2}

เมื่อมนุษย์มองไปยังพระเยซู พวกเขาเห็นพระพักตร์ที่เปี่ยมด้วยพระกรุณาสนามกับฤทธิ์อำนาจแห่งการหยั่งรู้ของพระเจ้า เสมือนหนึ่งว่ามีบรรยากาศของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่ห้อมล้อมพระองค์ไว้ แม้ว่าในขณะที่พระองค์มีพระลักษณะที่สุภาพอ่อนโยนและถ่อมพระองค์ พระองค์ยังทรงสร้างความประทับใจแก่ผู้คนที่จะโน้มน้าวจิตใจของมนุษย์ได้ด้วยแรงรู้สึกถึงฤทธิ์อำนาจที่ทรงปิดซ่อนอยู่ในพระองค์ไว้ ถึงกระนั้นก็มีอาจปิดบังไว้ทั้งหมด {MH 51.3}

ในระหว่างที่พระองค์ทรงกำลังปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อยู่นั้นมีคนเจ้าเล่ห์และคนหน้าซื่อใจคดที่เฝ้าติดตามเพื่อปองร้ายพระองค์ คนสอดแนมคอยสะกดรอยตามพระองค์ว่า พระองค์จะตรัสอย่างไรเพื่อหาโอกาสจับผิดพระองค์ บรรดาผู้ที่มีความฉลาดหลักแหลมและผู้คงแก่เรียนของบ้านเมืองคอยหาทางโต้แย้งปัญญาเพื่อเอาชนะพระองค์ แต่พวกเขาเอาชนะพระองค์ไม่ได้ต่างต้องล่าถอยไปจากสถานที่เกิดการโต้แย้ง พวกเขาหงงสับสน และอับอายต่อครูผู้ตำต้อยชาวกาลิลีท่านนี้ คำสอนของพระคริสต์เป็นสิ่งใหม่และมีฤทธิ์อำนาจที่ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยได้ยินได้ฟังมาก่อน แม้แต่ศัตรูของพระองค์ยังจําแนสารภาพว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” ยอห์น 7:46 {MH 51.4}

ช่วงวัยเยาว์ของพระเยซู พระองค์ทรงดำรงชีวิตด้วยความยากจน แต่พระอุปนิสัยของพระองค์มิได้ต่างพร้อยไปกับยุคสมัยที่เสื่อมทราม พระองค์ทรงทำงานอยู่ที่โต๊ะของช่างไม้ ทรงรับภาระอันหนักภายในบ้าน ได้เรียนรู้ถึงบทบาทเรียนของการเชื่อฟังและความเหนื่อยยาก พระองค์ทรงพักผ่อนหย่อนพระทัยท่ามกลางทัศนียภาพของธรรมชาติ ทรงแสวงหาความรู้โดยพยายามทำความเข้าใจถึงความลึกลับของธรรมชาติ ทรงศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เวลาที่พระองค์มีความสุขมากที่สุดก็คือ เมื่อทรงหยุดพักจากการงานและหันไปยังท้องทุ่งเพื่อสำรวมพระทัยในหุบเขาอันเงียบสงัด เพื่อสนทนากับพระเจ้าบนเนินเขาหรือท่ามกลางแมกไม้ในป่า บ่อยครั้งในยามเช้าตรู่ พระองค์จะประทับอยู่ในสถานที่อันเงียบสงบ เพื่อสำรวมพระทัย

และทรงค้นข้อความในพระคัมภีร์หรือทรงอธิษฐานอ่อนน้อน พระสุรเสียงของพระองค์ต้อนรับแสงอรุณในวันใหม่ ด้วยบทเพลงแห่งการโมทนาพระคุณพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำให้เวลาที่พระองค์ทรงทำงานได้มีพระทัยเบิกบานและทรงนำความปิติยินดีของสวรรค์มาสู่ผู้ที่ต้องลำบากตรากตรำ และท้อแท้สิ้นหวัง {MH 52.1}

ในระหว่างที่พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจ พระองค์ทรงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่นอกบ้าน ทรงย่างพระบาทเสด็จไปยังที่ต่างๆ และพระองค์ทรงสั่งสอนในที่กลางแจ้งเป็นส่วนใหญ่ ในการสั่งสอนสาวก บ่อยครั้งพระองค์เสด็จออกจากเมืองเพื่อหลีกเลี่ยงความวุ่นวายไปยังท้องทุ่งที่สงบเงียบเพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะสั่งสอนพวกเขาให้เกิดความเข้าใจและเพื่อให้สอดคล้องกับบทเรียนแห่งชีวิตที่เรียบง่ายให้มีความเชื่อและรู้จักบังคับใจของตนเอง ภายใต้ร่มเงาของแมกไม้บนเนินเขาอันไม่ไกลจากทะเลสาบกาลิลี สถานที่แห่งนี้พระองค์ทรงแต่งตั้งชายสิบสองคนให้เป็นอัครสาวก และทรงแสดงปฐมเทศนาที่นี่ {MH 52.2}

พระคริสต์ทรงพอพระทัยที่จะให้ฝูงชนมาห้อมล้อมพระองค์ภายใต้ท้องฟ้าสีคราม บนเนินเขาอันเขียวขจี หรือบนริมฝั่งทะเลสาบ ด้วยสภาพที่ห้อมล้อมด้วยสรรพสิ่งที่มาจากพระหัตถ์กิจแห่งการทรงสร้างของพระองค์นี้ พระองค์ทรงชักจูงจิตใจของพวกเขาจากสิ่งที่มีมนุษย์ได้สร้างขึ้นไปหาธรรมชาติ ความเจริญงอกงามของธรรมชาติสำแดงถึงหลักการแห่งอาณาจักรของพระองค์ เมื่อมนุษย์แหงนหน้าขึ้นมองดูบรรดาภูเขาของพระเจ้าและสังเกตเห็นถึงมหากิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์นั้น พวกเขาจะได้เรียนรู้บทเรียนแห่งความจริงอันประเสริฐของพระเจ้า ในกาลภายหน้า สรรพสิ่งในธรรมชาติจะยำเตือนให้ระลึกถึงบทเรียนของพระอาจารย์ได้อีก จิตใจของเขาก็จะมีความปิติยินดีและได้รับการพักผ่อน {MH 54.1}

หลายครั้งที่พระเยซูทรงให้พวกสาวกที่ร่วมปฏิบัติงานในพระราชกิจของพระองค์หยุดพักบ้าง เพื่อกลับไปเยี่ยมครอบครัวและพักผ่อน แต่ความพยายามของพวกสาวกที่จะให้พระองค์ได้หยุดพักจากพระราชกิจนั้นไม่เป็นผลแต่อย่างใด พระองค์ทรงให้การรักษาพยาบาลแก่ฝูงชนที่เข้ามา

เฝ้าพระองค์ตลอดเวลาทั้งวันและในเวลาใกล้ค่ำหรือในยามเช้าตรู่ พระองค์จะเสด็จไปยังที่สถับนภุเขาเพื่อสนทนากับพระบิดาของพระองค์ {MH 55.1}

บ่อยครั้ง ในการปฏิบัติพระราชกิจโดยไม่หยุดหย่อนและความขัดแย้งกับเหล่ารับบีที่ตั้งตัวเป็นศัตรูและสั่งสอนอย่างผิดๆ ทำให้พระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ายิ่งนัก จนมารดาและพี่น้องและแม้แต่กระทั่งเหล่าสาวกของพระองค์ต่างกลัวว่าพระองค์อาจเสียชีวิตไปก่อน แต่เมื่อพระองค์เสด็จกลับจากการอธิษฐานเป็นชั่วโมงที่ปิดทำการทำงานหนักตลอดวัน พวกเขาสังเกตเห็นว่าพระพักตร์ของพระองค์ดูสุขภาพ สดชื่น มีชีวิตชีวาและมีกำลังวังชา เสมือนว่าแผ่ซ่านไปทั่วร่างกายของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาจากการใช้เวลาอยู่กับพระเจ้าตามลำพังเช่นนี้ จึงทรงพร้อมที่จะนำแสงสว่างจากสวรรค์มาประทานให้แก่มนุษย์ได้ทุกวัน {MH 55.2}

เมื่อสาวกกลับจากการประกาศศาสนาในครั้งแรก พระเยซูทรงรับสั่งพวกเขาให้ได้แยกตัวออกมาจากฝูงชน เพื่อจะได้หยุดพักสักกระยะหนึ่ง พวกสาวกได้กลับมาด้วยความชื่นชมยินดีกับผลสำเร็จในการประกาศพระกิตติคุณประเสริฐ แต่เมื่อได้รับข่าวว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้สิ้นชีพแล้วตามคำสั่งของกษัตริย์เฮโรด เป็นความโศกเศร้าที่ขมขื่นใจและผิดหวัง พระเยซูทรงทราบดีว่าการที่ปล่อยให้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาต้องตายอยู่ในคุกนั้น เป็นการทดสอบความเชื่อของเหล่าสาวกอย่างรุนแรง พระองค์ทรงทอดพระเนตรดูใบหน้าอันโศกเศร้าที่อาบด้วยน้ำตาของเหล่าสาวกด้วยพระทัยที่เปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร พระเนตรและพระสุรเสียงของพระองค์ทรงคลอด้วยน้ำตา ขณะที่พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงแยกตัวไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อย” มาระโก 6:31 {MH 56.1}

ใกล้เมืองเบธไซดาทางทิศเหนือของทะเลสาบกาลิลี มีสถานที่ๆ เงียบสงบอยู่แห่งหนึ่งซึ่งงดงามอุดมด้วยพฤษชานานาพันธุ์ในฤดูใบไม้ผลิ ที่ได้มอบคำเชื่อเชิญให้พระเยซูและเหล่าสาวกได้พักผ่อนในช่วงเวลาที่เงียบสงบ พวกเขาได้ลงเรือข้ามทะเลสาบเพื่อมุ่งหน้าไปยังสถานที่แห่งนี้เพื่อจะได้

หยุดพักผ่อนบ้างและแยกไปจากความวุ่นวายของฝูงชน ณ ที่แห่งนี้ที่พวกเขาจะได้ฟังพระดำรัสของพระคริสต์โดยไม่ต้องถูกรบกวนจากคำเย้ยหยันและกล่าวโทษจากพวกฟาริสี ที่นี้อีกเช่นกัน ที่พวกเขาหวังที่จะได้เบิกบานใจที่เข้าร่วมสัมพันธ์ใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาสักระยะหนึ่งได้ {MH 56.2}

พระเยซูทรงมีเวลาอยู่กับเหล่าสาวกที่พระองค์ทรงรักตามลำพังแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่เป็นช่วงเวลาที่สูงสุดแสนประเสริฐสำหรับพวกเขาเสียเหลือเกิน เขาสนทนากันถึงกิจการในการประกาศข่าวประเสริฐและการที่จะดำเนินงานให้เกิดประสิทธิภาพให้มากยิ่งขึ้นเพื่อที่จะสามารถเข้าถึงประชาชนได้ เมื่อพระเยซูทรงเปิดคลังสมบัติแห่งความจริงให้แก่พวกเขา พวกเขาจึงได้รับกำลังด้วยฤทธิ์านุภาพของพระเจ้าอีกทั้งยังได้รับแรงบันดาลใจแห่งความหวังและความกล้าหาญ {MH 56.3}

แต่ไม่นานต่อมา ฝูงชนก็ตามมาหาพระองค์อีก พวกเขาคิดว่าพระองค์คงจะเสด็จไปยังสถานที่ ๆ พระองค์ทรงเคยไปพักผ่อน ความหวังของพระองค์ที่จะได้พักผ่อนแม้สักชั่วโงมเดียวจึงเป็นอันต้องหมดสิ้นไป แต่ภายในส่วนลึกของพระทัยของพระองค์ที่ใสบริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยพระทัยกรุณา ผู้เลี้ยงแกะที่ดีนั้นย่อมมีแต่เพียงความรักและความเมตตาสงสารให้แก่จิตวิญญาณที่กระวนกระวายและหิวกระหายเหล่านี้และแสวงหาที่จะได้รับการพักผ่อน ตลอดทั้งวันพระองค์ทรงช่วยเหลือและทรงให้การรักษาพยาบาลคนป่วยเจ็บ ส่วนในตอนค่ำ พระองค์ตรัสบอกให้พวกเขาได้กลับไปพักผ่อนยังที่บ้านของเขา {MH 57.1}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงอุทิศทั้งชีวิตของพระองค์เพื่อบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น พระองค์ทรงทราบถึงความจำเป็นที่พระองค์จะต้องหันไปจากการทำงานที่ดูเหมือนว่าจะไม่มีที่สิ้นสุดและต้องเข้าถึงความต้องการของมนุษย์เพื่อพระองค์จะได้ทรงพักผ่อนและได้ติดต่อสนทนากับพระบิดาโดยไม่ถูกรบกวน เมื่อฝูงชนที่ติดตามพระองค์ได้จากไปแล้ว พระองค์เสด็จไปยังภูเข และที่นั่น พระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพระเจ้าตามลำพัง พระองค์ทรงเท

พระวิญญูณของพระองค์ลงในคำอธิษฐานเพื่อคนทั้งหลายที่กำลังเจ็บป่วย
ทุกข์ทรมาน ตกอยู่ในบาปและยากจนขัดสน {MH 58.1}

เมื่อพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า การเก็บเกี่ยวนั้นยิ่งใหญ่
นักแต่คนงานยังมีน้อย พระองค์มิได้ทรงเร่งรัดสนับสนุนให้พวกเขา
ต้องตรากตรำทำงานโดยไม่รู้จักหยุดหย่อน แต่ทรงรับสั่งว่า “จงอ่อนน้อม
พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์”
มัทธิว 9:38 พระองค์ตรัสด้วยพระทัยกรุณากับผู้รับใช้ของพระองค์ที่ต้อง
ตรากตรำทำงานหนักในทุกวันนี้เหมือนดังเช่นที่ตรัสกับเหล่าสาวกกลุ่มแรก
ของพระองค์ว่า “จงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง”
มาระโก 6:31 {MH 58.2}

คนทั้งหลายที่อยู่ภายใต้การฝึกฝนอบรมจากพระเจ้าจะต้องการ
เวลาที่สงบเพื่อได้ใคร่ครวญกับตนเอง ได้สัมพันธ์ใกล้ชิดกับธรรมชาติ
และติดต่อสนทนากับพระเจ้า เขาจะต้องสำแดงชีวิตที่มีได้ประพฤติตามผู้
ที่อยู่ในฝ่ายโลก ตามขนบธรรมเนียม หรือวิธีปฏิบัติตามอย่างโลก และ
เขาจะต้องมีประสบการณ์ส่วนตัวที่จะได้เข้าใจถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า
เราจะต้องสงบฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสกับจิตใจของเราเป็นการส่วนตัว เมื่อ
เสียงอื่นๆ ทุกเสียงได้เจียบลงและเราได้เฝ้ารออยู่ที่เบื้องพระพักตร์ของ
พระองค์อย่างสงบ จิตวิญญูณที่สงบนิ่งย่อมจะทำให้เราได้ยินพระสุรเสียง
ของพระเจ้าได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น พระองค์ทรงรับสั่งกับเราว่า “จงนิ่งเสีย
และรู้เถิดว่า เราคือพระเจ้า” สดุดี 46:10 นี่คือการเตรียมตัวที่ได้ผล
สำหรับการปฏิบัติงานทั้งหลายของพระเจ้า ในท่ามกลางฝูงชนที่กำลัง
เร่งรีบและการงานในชีวิตที่เคร่งเครียด โดยประการฉะนี้ผู้ที่ถูกห้อมล้อม
ไว้ด้วยบรรยากาศของแสงสว่างและความสงบสุขจากพระเจ้า จึงได้รับความ
สดชื่นและเขาจะได้รับกำลังกายและกำลังสติปัญญาที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น
ชีวิตของเขาจะได้ส่งกลิ่นหอมให้กำจายออกไปและจะได้สำแดงให้เห็นถึง
ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่จะเข้าถึงจิตใจของมนุษย์ทั้งปวงได้ {MH 58.3}

บทที่ 4 สัมผัสแห่งความเชื่อ

“ถ้าเราได้แต่ต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็คะหายโรค” มัทธีา 9:21 ผู้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ คือ หญิงผู้นำสงสารคนหนึ่งที่มีชีวิตที่ต้องทนทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายมาเป็นเวลาสิบสองปีแล้ว นางได้ใช้เงินทองที่มีอยู่ทั้งหมดไปเป็นค่าหมอและในการเยียวรักษา แต่ก็เพียงพอที่จะได้รับการวินิจฉัยว่าโรคร้ายที่นางเป็นอยู่นั้นเป็นโรคที่รักษาไม่หาย แต่เมื่อนางได้ยินเรื่องของแพทย์ผู้ประเสริฐ ความหวังจึงได้เรืองรองขึ้นมาอีกครั้ง นางคิดว่า “หากเราเพียงแต่ได้อยู่ใกล้พอที่จะทูลพระองค์เราจะหายโรคได้” {MH 59.1}

พระคริสต์กำลังเสด็จไปที่บ้านของไยรัส อาจารย์รับบีชาวยิว ผู้ได้ทูลขอให้พระองค์เสด็จมาเพื่อรักษาบุตรสาวของเขา คำทูลอ่อนหวานที่ระคนด้วยความโศกเศร้าเสียใจที่ว่า “ลูกสาวเล็กๆ ของข้าพระองค์เจ็บเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หาย

โรคและไม่ตาย” มาระโก 5:23 ทำให้พระทัยอันอ่อนโยนของพระคริสต์รู้สึกสงสาร ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปยังบ้านของท่านผู้ปกครองในทันที {MH 59.2}

พวกเขาพากันเดินไปอย่างช้าๆ เพราะฝูงชนเบียดเสียดอัดเยียดอยู่รอบด้าน ในขณะที่ทรงดำเนินฝ่าฝูงชนเข้าไปนั้น พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จเข้ามาใกล้หญิงที่เจ็บป่วยทรมาณที่กำลังยืนอยู่ ครั้งแล้วครั้งเล่า ที่นางได้พยายามจะเข้าไปให้ใกล้กับพระองค์ แต่ดูเหมือนว่าความพยายามของนางจะเป็นสิ่งที่ไร้ผล บัดนี้โอกาสของนางมาถึงแล้ว นางมองไม่เห็นหนทางที่จะได้ทูลขอต่อพระองค์ นางไม่ต้องการขวางทางการดำเนินอย่างช้าๆ ของพระองค์ แต่นางเคยได้ยินมาว่า แม้แต่เพียงการสัมผัสชายฉลองพระองค์ก็จะสามารถเยียวยารักษาให้หายจากโรคได้ และการที่นางกลัวว่าจะหมดโอกาสที่มีอยู่เพียงครั้งเดียวนี้ เพื่อที่จะได้รับการปลดปล่อยให้หาย นางจึงพยายามเบียดเสียดฝูงชนไปข้างหน้า นางได้พูดกับตนเองว่า “ถ้าเราทำได้จะต้องฉลองพระองค์เท่านั้นเราก็จะหายโรค” {MH 59.3}

พระคริสต์ทรงทราบความนึกคิดที่มีอยู่ในจิตใจของนางทุกประการ ดังนั้นพระองค์จึงทรงดำเนินไปยังที่ๆ นางยืนอยู่ พระองค์ทรงตระหนักถึงความต้องการอันใหญ่หลวงของนาง และพระองค์ได้ทรงช่วยให้นางได้มีโอกาสใช้ความเชื่อที่นางมีอยู่ {MH 60.1}

ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังดำเนินผ่านไป นางพยายามเอื้อมมือออกไปและแตะแค่เพียงชายฉลองพระองค์ ในเสี้ยววินาทีนั้นเอง นางประจักษ์ว่านางได้รับการรักษาให้หายจากโรคแล้ว นางได้บรรจบรวมความเชื่อที่มีอยู่ในชีวิตเข้ามาอยู่ในการสัมผัสนั้นเพียงครั้งเดียว ความเจ็บปวดทรมาณและความอ่อนเปลี้ยเพลียแรงของนางได้มลายหายสิ้นไปในบัดดล นางมีความรู้สึกเหมือนกับว่ามีกระแสไฟฟ้าได้แผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กายอย่างฉับพลัน นางรู้สึกได้ถึงสุขภาพที่กลับมาสมบูรณ์ดีเลิศอีกครั้ง “ผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว” มาระโก 5:29 {MH 60.2}

หญิงนั้นรู้สึกซาบซึ้งในพระเมตตาของพระองค์จึงปรารภรณาทີจะ

ขอบพระคุณต่อแพทย์ผู้ทรงฤทธิ์อำนาจ ผู้ทรงกระทำคุณอนันต์แก่นาง ด้วยการสัมผัสเพียงครั้งเดียวยิ่งกว่าพวกหมอที่รักษามาเป็นเวลานานถึงสิบสองปี แต่นางก็ไม่กล้า จึงหาทางเดินออกไปจากฝูงชน ด้วยจิตใจที่ซาบซึ้งในพระคุณ ทันใดนั้นเองพระเยซูทรงหยุดพระดำเนินและเหลียวมองไปรอบ ๆ และตรัสถามว่า “ใครถูกต้องเสื้อของเรา” {MH 60.3}

เปโตรมองดูพระองค์ด้วยความประหลาดใจ แล้วได้ทูลตอบว่า “อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า ‘ใครได้ถูกต้องเรา’” ลูคา 8:45 (TKJV) {MH 60.4}

พระเยซูตรัสว่า “มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากเราแล้ว” ลูคา 8: 46 พระองค์ทรงแยกความแตกต่างระหว่างสัมผัสแห่งความเชื่อและการแตะต้องถูกพระองค์โดยไม่ได้ตั้งใจของฝูงชนออกจากกันได้ ใครคนหนึ่งได้สัมผัสพระองค์ด้วยความมุ่งหมายอันลึกซึ้ง และผู้นั้นก็ได้รับการตอบสนอง {MH 60.5}

พระคริสตมีได้ตรัสถามเพื่อให้พระองค์ได้รับคำตอบ พระองค์ทรงมีบทเรียนไว้ให้กับฝูงชน สาวกและหญิงคนนั้น พระองค์ทรงปรารถนาที่จะลดบันดาลใจของผู้ที่กำลังเจ็บป่วยทุกข์ทรมานอยู่ให้ได้มีความหวัง พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสำแดงให้เห็นว่าความเชื่อเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดฤทธิ์อำนาจในการเยียวยา พระองค์ทรงมียอมปล่อยให้ความไว้วางใจของหญิงนั้นผ่านพ้นไปโดยที่มิได้กล่าวถึง คำสารภาพด้วยการสำนึกในพระคุณต่อพระองค์ของหญิงนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะให้นางได้เข้าใจว่าพระองค์ทรงเห็นชอบในการกระทำอันแสดงถึงความเชื่อของนาง พระองค์จะมีทรงยอมให้นางต้องจากไปโดยที่มิได้รับพระพรแต่เพียงส่วนเดียว นางจะต้องไม่ตกอยู่ในสภาพที่ไม่รู้ว่าแท้จริงพระองค์ได้ทรงทราบถึงความเจ็บป่วยทรมานของนางหรือไม่รู้ว่าพระองค์ทรงมีความรักใคร่ด้วยพระทัยที่เมตตาสงสาร และพระองค์ทรงเห็นชอบในการกระทำอันแสดงถึงความเชื่อของนางในฤทธิ์อำนาจของ

พระองค์ที่ทรงสามารถเป็นนิത്യที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระองค์
ฮีบรู 7:25 {MH 60.6}

พระคริสต์ทรงทอดพระเนตรไปทางหญิงนั้นและทรงยืนยันที่จะ
ทราบว่ามีใจได้แต่ต้องพระองค์ เมื่อนางเห็นว่ามีโอกาสจะปิดบังได้อีกต่อไป
นางจึงก้าวออกมาด้วยอาการเนื้อตัวสั่นเทาและหมอบลงแทบพระบาทของ
พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าฝูงชนด้วยน้ำตาที่ซาบซึ่งในพระคุณว่าเหตุใด
นางจึงได้สัมผัสสนองพระองค์ และนางได้หายจากโรคในทันที นางเกรง
ว่าการที่นางได้ถูกต้องสัมผัสชายฉลองพระองค์นั้นจะเป็นการกระทำที่
บังอาจ แต่ไม่มีคำตำหนิใดออกมาจากพระโอษฐ์ของพระคริสต์ พระองค์
ตรัสแต่เพียงถ้อยคำที่แสดงถึงความเห็นชอบ เป็นถ้อยคำที่ออกมาจาก
พระทัยที่เปี่ยมด้วยความรัก ความเห็นอกเห็นใจในความทุกข์ยากของ
มนุษย์ พระองค์ตรัสอย่างอ่อนโยนว่า “ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็
เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขเถิด” ลูคา 8: 48 พระดำรัสเหล่านี้ได้สร้าง
ความยินดีให้กับนางยิ่งนัก บัดนี้ จึงไม่มีความหวาดกลัวที่เกิดจากการ
กระทำผิด อันจะทำให้ความปีติยินดีของนางต้องกลายเป็นความเศร้า
เสียใจอีกต่อไป {MH 61.1}

ฝูงชนที่อยาก رؤ้อยากเห็นที่เบียดเสียดกันโดยรอบพระเยซูนั้นก็กลับ
มิได้รับซึ่งฤทธิ์อำนาจที่ประทานชีวิต แต่หญิงผู้ต้องทนทุกข์ทรมานซึ่งได้
สัมผัสพระองค์ด้วยความเชื่อกลับได้รับการรักษาให้หาย ฉะนั้น ในสิ่งที่
เกี่ยวกับฝ่ายจิตวิญญาณ การสัมผัสอย่างธรรมดาโดยที่ไม่มีใจมีความตั้งใจ
ย่อมจะแตกต่างจากการสัมผัสด้วยความเชื่อ การเพียงแต่เชื่อว่าพระคริสต์
ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลกย่อมมีอาจที่จะนำการรักษามาให้แก่จิต
วิญญาณได้ ความเชื่อที่จะนำไปสู่ความรอดได้นั้นมิใช่เพียงแต่การยอมรับ
ความจริงของพระกิตติคุณประเสริฐเท่านั้น ความเชื่อที่แท้จริงได้มาจากการ
ยอมรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเป็นการส่วนตัว พระเจ้าประทาน
พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าโดยความเชื่อในพระองค์ ข้าพเจ้า
“จะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16 เมื่อข้าพเจ้ามาหาพระคริสต์

ตามคำเชิญของพระองค์ ข้าพเจ้าจะต้องเชื่อว่าข้าพเจ้าจะได้รับพระคุณแห่งความรอดของพระองค์ ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าจะต้อง “ดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” กาลาเทีย 2:20 (THSV) {MH 62.1}

หลายคนต่างถือว่าความเชื่อเป็นเพียงแค่ว่าความคิดเห็น แต่ความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดนั้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คนทั้งหลายที่ได้รับพระคริสต์จะได้มีส่วนร่วมในสายสัมพันธ์ของพันธสัญญากับพระเจ้า ความเชื่อที่มีชีวิต หมายถึง การมีกำลังอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น มีความไว้วางใจด้วยความเชื่อมั่น และโดยพระคุณของพระเจ้า จิตวิญญาณจึงมีกำลังอำนาจที่จะมีชัยชนะเหนือโลก {MH 62.2}

ความเชื่อเป็นผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่กว่าความตาย หากเราสามารถจะชักจูงผู้ที่เจ็บป่วยให้เพ่งมองไปยังแพทย์ผู้ทรงฤทธิ์อำนาจด้วยความเชื่อได้แล้ว เราก็จะได้เห็นผลอันน่าอัศจรรย์อย่างมากมาย ซึ่งจะนำชีวิตมาสู่ร่างกายและจิตใจ {MH 62.3}

ในการทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ต้องเจ็บป่วยทุกข์ทรมานอันเนื่องมาจากนิสัยที่ชั่วร้ายนั้นให้เราได้หันเหสายตาของเขาไปยังพระเยซู แทนที่จะชี้ให้เห็นแต่เพียงความสิ้นหวังและความพินาศที่ตัวเขากำลังรุดหน้าไปสู่ ให้พวกเขาจ้องไปยังสง่าราศีแห่งสวรรค์ สิ่งนี้จะช่วยทั้งกายและจิตวิญญาณให้รอดได้มากกว่าเรื่องน่ากลัวของความตายที่นำมาแสดงให้คนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และมองเห็นว่าเป็นผู้ไร้ซึ่งความหวังใดๆ ได้เห็น {MH 62.4}

“ทรงช่วยเราให้รอดด้วยพระกรุณาของพระองค์”

บ่าวรับใช้คนหนึ่งของนายร้อยได้นอนป่วยเป็นอัมพาต ในหมู่ชาว

โรมันแล้วถือว่าบ่าวรับใช้คือ ทาสซึ่งซื้อขายกันได้ในห้องตลาด และบ่อยครั้งที่ จะได้รับการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณ แต่นายร้อยคนนี้มีจิตใจรักใคร่สงสารบ่าวรับใช้ของเขาและมีความปรารถนายิ่งที่จะให้เขาได้หายโรค เขาเชื่อว่าพระเยซูจะทรงรักษาบ่าวรับใช้ให้หายป่วยได้ เขาไม่เคยพบเห็นพระผู้ช่วยให้รอดมาก่อน แต่ข่าวที่เขาเคยได้ยินได้บันดาลจิตใจให้เขามีความเชื่อ แม้ชาวยิวจะมีพิธีกรรมอันเคร่งครัดก็ตาม แต่นายทหารโรมันท่านนี้มีความเชื่อมั่นว่าศาสนาของพวกเขานั้นมีความสำคัญเหนือกว่าศาสนาของตนเอง เขาได้ทำลายสิ่งที กีดขวางในอคติและความเดียดฉันท์ระหว่างเชื้อชาติ ซึ่งได้แบ่งแยกผู้ชนะออกจากผู้ที่ตกอยู่ภายใต้การปกครอง เขาได้แสดงความเคารพนับถือต่อการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและแสดงความเมตตากรุณาต่อชนชาติยิว โดยการที่เขาได้เป็นผู้ที่นมัสการพระเจ้าด้วย ในคำสั่งสอนของพระคริสต์ตามที่เขาได้ยินมา เขาได้พบสิ่งซึ่งจิตวิญญาณของเขาต้องการ ทุกสิ่งทีเกี่ยวข้องกับฝ่ายจิตวิญญาณในตัวของเขาได้ตอบสนองต่อพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอด แต่เขาคิดว่าตัวเองนั้นไม่มีค่าควรที่จะได้เข้าเฝ้าพระเยซู เขาจึงได้ร้องขอให้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิวให้ทูลพระองค์เพื่อจะได้เฝ้าพระเยซูรักษาบ่าวรับใช้ของเขาให้หายป่วย {MH 63.1}

พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นได้นำเรื่องมาทูลอ้อนวอนต่อพระเยซูว่า “นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรทีพระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน เพราะว่าท่านรักชนชาติของเรา และท่านเองได้สร้างธรรมศาลาให้เรา” ลูคา 7:4,5 {MH 63.2}

แต่ในระหว่างการเดินทางมุ่งหน้าไปยังบ้านของนายร้อย พระเยซูทรงได้รับข่าวจากนายทหารท่านนี้เองว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรทีจะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์” ลูคา 7: 6 {MH 63.3}

แต่พระผู้ช่วยให้รอดก็ยังคงเสด็จดำเนินต่อไปและนายร้อยได้มาเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยตนเองเพื่อมาทูลเรื่องทั้งหมดให้พระองค์ทรงทราบ “ข้า

พระองค์จึงคิดเห็นว่า “ไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย” “ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น บ่าวของข้าพระองค์ก็จะหายโรค ข้าพระองค์รู้ดี เพราะเหตุว่าข้าพระองค์อยู่ที่ตวันัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ที่ตวันัยบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนเห็นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนเห็นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกทาสของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”
 ลูคา 7: 7; มัทธิว 8:8, 9 {MH 63.4}

“ข้าพระองค์เป็นตัวแทนผู้มีอำนาจของประเทศโรมและทหารของข้าพระองค์ยอมรับว่าข้าพระองค์มีอำนาจยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงเป็นผู้แทนของพระเจ้ายิ่งใหญ่เช่นกันและสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างมานั้นเชื่อปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาให้โรภภัยจากไปได้และมันจะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น บ่าวของข้าพระองค์ก็จะหายโรค” MH 64.1}

พระคริสต์ตรัสว่า “ท่านมีศรัทธาแล้ว จงได้ผลตามศรัทธานั้น ในทันใดนั้นเอง บ่าวของเขาก็หายเป็นปกติ” มัทธิว 8:13 {MH 64.2}

พวกผู้ใหญ่ชาวยิวได้ทูลชมเชยนายร้อยให้พระคริสต์ได้ทรงทราบ ว่า เพราะคุณงามความดีที่เขาได้ปฏิบัติต่อ “ชนชาติของเรา” พวกเขาพูดต่อไปว่า นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นเพราะ “ท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา” แต่นายร้อยได้กล่าวถึงตนเองว่า “ข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควร” แต่กระนั้น เขาก็ไม่กลัวที่จะทูลขอความช่วยเหลือจากพระเยซู เขาไม่ได้พึ่งพิงในความดีของตนเอง เขาได้วางใจในพระเมตตาคุณของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เหตุผลเดียวของเขาก็คือ ความต้องการอันใหญ่หลวงของเขานั้นเอง {MH 65.1}

ในการทำงานเดียวกัน มนุษย์ทุกๆ คนย่อมจะเข้ามาหาพระคริสต์ได้ “พระองค์ได้ทรงช่วยให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณา” ทิตัส 3:5 ท่านมีความรู้สึกหรือไม่ว่า เพราะเหตุที่ท่านเป็นคนบาป ท่านจึงไม่อาจหวังที่จะรับพระพรจากพระเจ้า จงจดจำไว้ว่าพระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้เพื่อช่วยคนบาปให้ได้รับความรอด

เราไม่มีสิ่งใดที่จะรับรองตัวเราเองต่อพระเจ้าได้ คำวิงวอนร้องขอที่เราอาจจะกระทำได้ในเวลานี้และตลอดไป นั่นก็คือ การตกอยู่ในสภาพอันสิ้นหวังอย่างสิ้นเชิงของตัวเรา สภาพเช่นนี้ได้ทำให้ฤทธิ์อำนาจของการไถ่ให้รอดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นมากยิ่งขึ้น เมื่อเราได้เลิกยึดถือตัวเองเป็นที่พึ่ง เราก็จะมองไปยังกางเขนแห่งกาลวาริและทูลว่า

“ในมือฉันไม่มีของมีค่าใดที่จะถวาย

ได้แต่เพียงยึดกางเขนไว้ให้มันเท่านั้น” {MH 65.2}

“ถ้าช่วยได้นะหรือ ใครเชื่อก็กทำให้ได้ทุกสิ่ง” มาระโก 9:23 ความเชื่อเป็นสิ่งที่ผูกพันเราไว้กับสวรรค์และหนุนเราให้มีกำลังที่จะรับมือกับอำนาจแห่งความมืดได้ ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงจัดเตรียมวิธีการที่จะเอาชนะอุปนิสัยที่ชั่วร้ายได้ทุก ๆ อย่างและต่อต้านการทดลองได้ในทุก ๆ รูปแบบ ไม่ว่าจะรุนแรงยิ่งใหญ่มากเพียงใดก็ตาม แต่หลายคนรู้สึกว่าการนั้นขาดความเชื่อ จึงได้ถอยห่างไปจากพระคริสต์ ขอให้คนเหล่านี้ที่รู้สึกว่าคุณเองไว้ซึ่งคุณค่าและตกอยู่ในสภาพที่สิ้นหวัง ได้หันมาพึ่งในพระกรุณาของคุณของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงมีพระทัยเมตตาตาสงสาร จงอย่ามองดูตัวเอง แต่ให้มองไปยังพระคริสต์ พระองค์ผู้ทรงรักษาคนเจ็บป่วยและทรงขับผีโสโครกออกจากคนที่ถูกผีสิงเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์นั้น พระองค์ยังทรงดำรงเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ที่ทรงฤทธิ์อำนาจอยู่เช่นเดิม ดังนั้น จงยึดมั่นในคำสัญญาของพระองค์ไว้ เสมือนหนึ่งใบของต้นไม้แห่งชีวิต “ผู้ที่มาหาเรา เราก็คจะไม่ทิ้งเขาเลย” ยอห์น 6:37 เมื่อท่านได้มาหาพระองค์ ขอให้เชื่อว่าพระองค์จะทรงยอมรับท่าน เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว ท่านจะไม่ต้องถึงซึ่งความพินาศเมื่อท่านได้กระทำเช่นนี้ ไม่มีทางพินาศเลย {MH 65.3}

“พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา” โรม 5:8 {MH 66.1}

และ “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา พระองค์ผู้มิได้

ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อประโยชน์แก่เรา ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” โรม 8:31, 32 {MH 66.2}

“เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆ ที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” โรม 8: 38, 39 {MH 66.3}

“ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้”

ในบรรดาโรคภัยทั้งหลายที่รู้จักกันในทางเขตแดนตะวันออก โรคเรื้อนจัดว่าเป็นโรคที่น่ากลัวที่สุด เพราะเป็นโรคที่รักษาไม่หายและเป็นโรคติดต่อที่แพร่กระจายได้อย่างง่ายดาย รวมทั้งสภาพอันน่าเกลียดน่ากลัวของเหยื่อที่ติดโรค จึงนำมาซึ่งความหวาดกลัว แม้แต่กับผู้ที่กล้าหาญที่สุด ในหมู่ชาวยิวถือกันว่า โรคนี้เป็นการพิพากษาลงโทษอย่างหนึ่งอันเกิดจากบาป ฉะนั้นจึงถูกเรียกว่า “บาดแผลที่พระองค์ทรงดี” “เป็นกิจการแห่งนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า” เนื่องจากพิษโรคฝังรากลึก รักษาให้หายขาดไม่ได้ และนำไปสู่ความตาย โรคเรื้อนจึงเป็นสัญลักษณ์ของความผิดบาป {MH 67.1}

ตามกฏบัญญัติพิธีกรรมของชาวยิวได้ถือว่าคนที่เป็โรคเรื้อนเป็น ผู้ที่ไม่สะอาด สิ่งใดก็ตามที่เขาแตะต้องจะกลายเป็นสิ่งที่ไม่สะอาด แม้แต่อากาศที่เขาหายใจออกมา ก็จะเป็นมลทิน เขาจึงเป็นเหมือนเช่นคนที่ตายไปแล้ว เขาถูกกีดกันให้พ้นจากที่พักอาศัยของมนุษย์ ผู้ที่ถูกสงสัยว่าเป็นโรคนี้ จะต้องไปแสดงตัวต่อปุโรหิต ซึ่งจะเป็นผู้ที่ตรวจสอบและตัดสิน

ซึ่งขาดถึงโรคที่เขาเป็นอยู่ หากเขาถูกวินิจฉัยว่าเป็นโรคเรื้อนจริง เขาก็จะต้องถูกแยกออกจากครอบครัว ถูกตัดขาดออกจากชุมชนคนอิสราเอล และถูกกำหนดให้ต้องติดต่อกับผู้อื่นที่ป่วยเป็นโรคเดียวกันเท่านั้น แม้แต่ภักษัตริย์และผู้ปกครองก็มิได้รับการยกเว้น พระมหากษัตริย์ที่เป็นโรคร้ายแรงนี้ จะต้องยอมสละพระราชบัลลังก์และหลีกหนีออกไปจากวงสังคัม {MH 67.2}

คนที่เป็นโรคเรื้อนจะต้องไปจากมิตรสหายและญาติพี่น้องของเขา และจะต้องทนรับคำสาปแช่งในการที่เขาป่วยเป็นโรคร้าย เขาถูกบังคับให้ต้องร้องประกาศถึงความวิบัติของตนเอง ต้องฉีกเสื้อผ้าของตนและส่งเสียงเตือนให้ทุกคนหลีกหนีไปเสียให้พ้นจากสิ่งที่แปดเปื้อน เสียงที่ร้องว่า “ไม่สะอาด ไม่สะอาด” อันโหยหวนออกมาจากปากของคนที่ถูกขับไล่ไสส่งและเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง เป็นเสียงที่ทำให้ผู้ที่ได้ยินสะดุ้งกลัวและรู้สึกขยะแขยง {MH 67.3}

ในแว่นแคว้นแถบที่พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจอยู่นั้น มีคนที่เจ็บป่วยทรมานด้วยโรคเรื้อนมากมาย และเมื่อข่าวของพระราชกิจของพระองค์ได้ล่องรู้ไปถึงพวกเขา มีอยู่คนหนึ่งมีความเชื่อได้เกิดขึ้นในจิตใจ หากเขาเข้าไปเฝ้าพระเยซูได้ เขาก็อาจจะหายจากโรค แต่เขาจะไปหาพระเยซูได้อย่างไร ในเมื่อเขาถูกกำหนดให้ต้องปลีกตัวออกจากผู้อื่นไปตลอดกาล เขาจะไปแสดงตนต่อเบื้องพระพักตร์ของแพทย์ผู้ประเสริฐได้อย่างไร และพระคริสต์จะทรงรักษาเขาไหม พระองค์จะเหมือนพวกฟาริสีและแม้กระทั่งพวกแพทย์คนอื่น ๆ ที่คอยสาปแช่งเขาและเตือนเขาให้หนีไปจากที่อยู่อาศัยของมนุษย์หรือไม่ {MH 68.1}

เขาคิดถึงเรื่องทั้งหมดของพระเยซูที่มีคนเคยเล่าให้ฟังว่า ผู้ที่มาทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือนั้น พระองค์ไม่เคยปฏิเสธผู้ใด ชายผู้นำเวหนาคณินี้ได้ตั้งใจที่จะไปหาพระผู้ช่วยให้รอด แม้ว่าเขาจะถูกกีดกันให้อยู่แต่ภายนอกเมือง บางทีเขาอาจจะเดินไปตามรอยบาทวิถีของพระองค์ตามเส้นทางในแถบภูเขาหรือพบพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังสั่งสอนอยู่นอก

เมืองก็เป็นได้ อุปสรรคที่เขาต้องเผชิญนั้นยิ่งใหญ่หนัก แต่นี้เป็นเพียงความหวังเดียวของเขา {MH 68.2}

คนโรคเรื้อนยืนอยู่แต่ไกล เขาได้ยินพระดำรัสได้เพียงไม่กี่คำจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขามองเห็นพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ลงบนคนป่วย เขาเห็นคนง่อย คนตาบอด คนเป็นอัมพาตและคนที่กำลังจะตายด้วยโรคต่างๆ ได้ลุกขึ้นด้วยพลานามัยที่สมบูรณ์แข็งแรงเป็นปกติ และได้ถวายสรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากโรคความเชื่อในจิตใจของเขาทำให้เกิดกำลังใจที่เข้มแข็ง เขาจึงค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ฝูงชนที่กำลังฟังคำสั่งสอน เขาลืมข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติตาม ลืมเรื่องความปลอดภัยของประชาชนและความหวาดกลัวของคนทั้งหลายที่มีต่อเขาจนหมดสิ้น เขาหวังแต่เพียงพระพรที่จะได้รับการรักษาให้หายจากโรคเท่านั้น {MH 68.3}

สภาพของตัวเขาเป็นที่น่าขยะแขยงยิ่งนัก โรคร้ายได้ทำลายร่างกายไปจนตกอยู่ในสภาพอันน่าสะพรึงกลัวและแม้แต่มองดูร่างกายที่กำลังเปื่อยเน่านั้นก็แสนจะสะอิดสะเอียน เมื่อฝูงชนเห็นเขา ต่างผงะถอยหนีไปด้วยความหวาดผวากันแทบจะเหยียบกัน เพราะกลัวว่าจะไปสัมผัสตัวเขา บางคนพยายามห้ามชายผู้นี้ไม่ให้เข้าไปใกล้พระเยซู แต่ก็ไม่อาจทัดทานได้ เขาทั้งมองไม่เห็นและไม่ได้ยินพวกเขาเลย เขามองไม่เห็นสีหน้าที่แสดงถึงความเกลียดชังของคนเหล่านั้น เห็นแต่เพียงพระบุตรของพระเจ้าได้ยินแต่เพียงพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ทรงเรียกคนที่กำลังจะตายให้กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ได้อีกครั้งหนึ่ง {MH 69.1}

เขาเบียดไปข้างหน้าเพื่อเข้าไปหาพระเยซูและหมอบลงแทบพระบาทของพระองค์และร้องทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทำให้ทรนบนดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้” ลูคา 5:12 {MH 69.2}

พระเยซูตรัสตอบว่า “เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” และทรงวางพระหัตถ์บนร่างของเขา มัทธีว 8:2, 3 {MH 69.3}

ในทันใดนั้นได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นแก่ชายโรคเรื้อน โลหิตของ

เขากลับสะอาดบริสุทธิ เส้นประสาทกลับมารับความรู้สึกได้อีก กล้ามเนื้อก็กลับแข็งแรง ผิวหนังที่เป็นวงต่างมีสะเก็ดสีขาว ดูผิดธรรมชาติอันเป็นลักษณะเฉพาะของผู้ที่เป็นโรคเรื้อนนั้นได้เลือนหายไปและเนื้อหนังของเขาก็กลับนวลเนียนเหมือนผิวของเด็ก {MH 69.4}

หากพวกปุโรหิตได้รับทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรักษาคนโรคเรื้อนแล้ว ความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อพระคริสต์อาจทำให้พวกเขาให้คำตัดสินที่ไม่ซื่อตรงได้ พระเยซูทรงปรารถนาที่จะให้การตัดสินนั้นมีความยุติธรรม พระองค์จึงทรงรับสั่งชายคนนั้นห้ามมิให้บอกผู้ใดว่าเขาได้รับการรักษาจนหายจากโรคแล้ว แต่ให้ไปแสดงตัวที่วิหารพร้อมกับเครื่องบูชาถวายโดยมิรอช้า ก่อนที่เขาร่ำลือเรื่องการอัศจรรย์จะโจษจันแพร่หลายออกไป เพราะก่อนที่พวกปุโรหิตจะรับเครื่องถวายบูชานั้น เขาจะต้องตรวจสอบดูเสียก่อนและให้การรับรองว่าผู้ที่นำของมาถวายนั้นได้หายจากโรคอย่างสิ้นเชิงแล้ว {MH 69.5}

เมื่อได้ตรวจสอบดูแล้ว ปุโรหิตผู้เคยตัดสินเนรเทศคนโรคเรื้อนนี้รับรองว่าเขาได้หายจากโรคจริง ชายผู้ได้รับการรักษาจนหายโรคได้กลับบ้านและอยู่ร่วมกับสังคมของเขาได้อีกครั้ง เขารู้สึกว่าสุขภาพอันสมบูรณ์แข็งแรงที่เขาได้รับเป็นคุณอันประเสริฐยิ่ง เขามีความชื่นชมยินดีที่ได้กลับเป็นชายหนุ่มที่มีร่างกายแข็งแรงและได้กลับไปอยู่ร่วมกับครอบครัวของตนเองอีก เขาไม่อาจเก็บงำความจริงที่ได้รับการรักษาจนหายโรคได้อีกต่อไป แม้ว่าพระเยซูได้ทรงเตือนเขาแล้วก็ตาม ชายผู้นี้ได้ออกไปประกาศถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ผู้ทรงรักษาเขาให้หายโรคด้วยความยินดีอย่างยิ่ง {MH 69.6}

ในเวลาที่เขาพาพระเยซูนั้น เขามี “โรคเรื้อนเต็มทั้งตัว” พิษอันร้ายแรงได้แพร่กระจายไปทั่วร่างกายของเขา พวกเขาพยายามป้องกันมิให้พระอาจารย์และต้องถูกตัวคนโรคเรื้อน เพราะผู้ที่แตะต้องคนโรคเรื้อนจะกลายเป็นคนไม่สะอาดด้วย แต่เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ลงบนคนโรคเรื้อน พระเยซูไม่เป็นมลทิน แต่โรคเรื้อนก็กลับหายสะอาด

ด้วยเหตุนี้ โรคเรื้อนแห่งความผิดบาปที่ทั้งฝังรากลึก มีพิษอันร้ายแรง ไม่สามารถชำระล้างให้สะอาดได้ด้วยกำลังของมนุษย์ “ศิระะก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศิระะ ไม่มีความปกติในนั้นเลย มีแต่ฟกช้ำและดำเขียวและเป็นแผลเลือดไหล” อีสยาห์ 1: 5,6 แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาดำรงอยู่ในสภาพธรรมชาติเยี่ยงมนุษย์ธรรมดา พระองค์ไม่แปดเปื้อนด้วยมลทิน การได้เข้ามาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์นั้น ได้มีฤทธิ์อำนาจของการเยียวยารักษาคนบาปให้หายได้ ผู้ใดที่ได้ซบกายลงแทบพระบาทของพระองค์และพูดด้วยความเชื่อว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทำให้ทรนบนดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้” จะได้ยินคำตอบว่า “เราพอใจแล้ว จงหายเถิด” มัทธิว 8:2,3 {MH 70.1}

ในการรักษาโรคบางราย พระองค์มิได้โปรดให้เป็นไปตามความต้องการที่ร้องทูลขอในทันที แต่ในกรณีของโรคเรื้อนนั้น พระองค์ทรงโปรดให้เป็นไปตามสิ่งที่ทูลขอทันที เมื่อเราอธิษฐานทูลขอพระพรทางฝ่ายโลก คำตอบอธิษฐานอาจจะล่าช้า หรือพระเจ้าอาจประหลาดสิ่งอื่นที่เรามิได้ทูลขอให้แก่เราแทน แต่จะไม่มีกรณีเห็นช้าเมื่อเราได้ทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดจากความผิดบาป การชำระเราจากบาป การทำให้เราได้เป็นบุตรของพระองค์และเพื่อช่วยให้เราดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ได้ นั้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระคริสต์ “ทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลายเพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระบิดาเจ้าของเรา” กาลาเทีย 1: 4 “และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็มารู้ว่าเราได้รับสิ่งที่เราทูลขอนั้นจากพระองค์” 1 ยอห์น 5: 14, 15 {MH 70.2}

พระเยซูทรงทอดพระเนตรผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบากและจิตใจที่ต้องแบกภาระอันหนัก ผู้ที่สิ้นความหวัง และผู้ที่แสวงหาความสุขทางโลกเพียงเพื่อจะบรรเทาความปรารถนาของจิตวิญญาณ พระองค์ทรงเชื่อเชิญทุกคนให้เข้ามาแสวงหาการพักผ่อนในพระองค์ {MH 71.1}

“ก้านก้างหลายจะได้อัพัก”

พระองค์ทรงรับสั่งด้วยพระทัยอันอ่อนโยนต่อผู้ที่กำลังรู้สึกเหนื่อยยากว่า “จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพและใจอ่อนน้อม และจิตใจท่านทั้งหลายจะได้พัก” มัทธิว 11:29 {MH 71.2}

พระคริสต์ทรงกำลังตรัสแก่มนุษย์ทุกคนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม เราทุกคนต่างต้องแบกภาระอันหนักด้วยความอ่อนระอาใจ ภาระที่ทับถมอยู่นี้ มีเพียงพระคริสต์เท่านั้นที่จะทรงปลดเปลื้องได้ ภาระหนักที่สุดที่เราต้องแบกรับไว้ก็คือ ภาระของความผิดบาป หากเราถูกทอดทิ้งให้ต้องแบกภาระนี้ไว้แต่เพียงลำพัง เราก็คงจะถึงซึ่งกับความพินาศ แต่พระเจ้าผู้ทรงปราศจากความผิดบาปได้ทรงยอมแบกรับภาระนั้นแทนเราแล้ว “พระเจ้าทรงวางลงบนท่าน ซึ่งบาปผิดของเราทุกคน” อิสยาห์ 53:6 {MH 71.3}

พระองค์ทรงแบกรับภาระแห่งความผิดบาปของเราไว้ พระองค์จะทรงยกภาระอันหนักออกไปจากบ่าที่เหนื่อยล้าของเรา พระองค์ทรงโปรดให้เราได้พักผ่อนหายเหนื่อย พระองค์จะทรงแบกภาระแห่งความวิตกกังวลและความทุกข์ใจของเราด้วย พระองค์ทรงเชื่อเชิญให้เราวางความวิตกกังวลในสิ่งทั้งปวงไว้กับพระองค์ เพราะจะทรงรับเราไว้ในพระทัยของพระองค์ {MH 71.4}

พระองค์ผู้ทรงเป็นพี่ชายใหญ่ของบรรดามนุษยชาติประทับอยู่ข้างพระที่นั่งนิรันดร์ พระองค์ทรงทอดพระเนตรดูทุกคนผู้ที่กำลังหันหน้ามาหาพระองค์และรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ทรงเข้าใจถึงความอ่อนแอของมนุษย์ ทรงทราบถึงความต้องการของเราและอำนาจที่จะส่งเราให้ตกลงสู่การทดลองนั้นอยู่ที่ไหน เพราะพระองค์เคยประสบมาก่อนและทรง “ถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” ฮีบรู 4:15 พระองค์ทรงเฝ้าดูแลเอาใจใส่ท่านอยู่ บุตรทั้งหลายของ

พระเจ้าที่กำลังเผชิญกับความทุกข์ยาก ท่านกำลังตกอยู่ในการทดลองหรือ พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอด ท่านอ่อนกำลังหรือ พระองค์จะทรงช่วยให้ท่านมีกำลังที่เข้มแข็ง ท่านขาดสติปัญญาหรือ พระองค์จะทรงกระทำให้ท่านเกิดความกระฉ่าง ท่านบาดเจ็บฟกช้ำหรือ พระองค์จะทรงรักษาท่านให้หาย พระเยโฮวาห์ทรง “นับจำนวนดาว” แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ยัง “รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ และทรงพันผูกบาดแผลของเขา” สดุดี 147: 4, 3 {MH 71.5}

ไม่ว่าท่านจะมีความวิตกกังวลใจและการทดลองใดก็ตาม จงนำขึ้นทูลต่อพระเยโฮวาห์ แล้วท่านจะได้รับการหนุนจิตวิญญาณให้มีกำลังที่จะทนได้ จะมีหนทางเปิดออกเพื่อปลดปล่อยท่านให้หลุดพ้นจากความยุ่งยากและอุปสรรคปัญหา เมื่อรู้ตัวว่าอ่อนกำลังและหมดหนทางมากเพียงใด ท่านก็จะยิ่งเข้มแข็งขึ้นในฤทธานุภาพของพระองค์มากขึ้นเท่านั้นแม้ว่าภาระของท่านจะหนักเพียงใด ท่านก็จะได้รับการพักผ่อนเป็นสุขมากขึ้นเท่านั้น ด้วยการพึ่งพาพระองค์ผู้ทรงแบกภาระแทนเรา {MH 72.1}

สถานการณ์ต่างๆ อาจแยกมิตรสหายให้พลัดพรากจากกัน คลื่นอันน่ากลัวของมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาลอาจจะซัดเข้ามาแยกระหว่างเรา แต่จะไม่มีสถานการณ์ใดๆ หรือระยะทางใดๆ ที่จะมาแยกเราออกไปจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ ไม่ว่าเราจะไปอยู่ที่ใด พระองค์จะประทับอยู่เบื้องขวาของเราเพื่อทรงค้ำจุน รักษาเราไว้ ยกชูและให้กำลังใจแก่เรา ความรักของพระคริสต์ที่มีให้แก่ผู้ที่พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ นั้นยิ่งใหญ่กว่าความรักของมารดาที่มีต่อบุตร การได้พักพิงอยู่ในความรักของพระองค์ และได้พูดว่า “ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงพลีพระชนม์ให้แก่ข้าพเจ้า” เป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งของเรา {MH 72.2}

ความรักของมนุษย์อาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่ความรักของพระคริสต์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เมื่อเราร้องขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ พระหัตถ์ของพระองค์จะทรงเหยียดออกเพื่อช่วยเราให้รอด

“เพราะภูเขาทั้งหลายอาจถูกเคลื่อนย้ายไป

และบรรดาเนินเขาอาจจะคลอนแคลน
แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่เคลื่อนย้ายไปจากเจ้า
และพันธสัญญาแห่งสวัสดิภาพของเราจะไม่คลอนแคลน
พระยาห์เวห์ผู้ทรงสงสารเจ้าตรัสดังนี้”

อิสยาห์. 54:10 (THSV) {MH 72.3}

บทที่ 5 การเยียวยา รักษาจิตวิญญาณ

หลายคนที่มาหาพระคริสต์เพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์เป็นผู้นำโรคภัยมาสู่ตนเอง แต่กระนั้น พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธที่จะรักษาพวกเขาให้หาย และเมื่อฤทธิ์อำนาจของพระองค์เข้าไปยังจิตวิญญาณของคนเหล่านี้แล้ว พวกเขาสำนึกในความผิดบาปและหลายคนได้รับการรักษาให้หายจากโรคในฝ่ายจิตวิญญาณและความเจ็บป่วยทางกายด้วย {MH 73.1}

ในบรรดาคนป่วยเหล่านี้ มีคนง่อยแห่งเมืองคาเปอร์นาอุมรวมอยู่ด้วย คนง่อยผู้นี้ได้สูญเสียความหวังที่จะหาย เช่นเดียวกับคนโรคเรื้อน โรคของเขาเป็นผลสืบเนื่องมาจากการดำเนินชีวิตในทางแห่งความผิดบาป และเขาต้องขมขื่นใจกับความทุกข์ทรมาน เพราะเสียใจที่ได้ทำผิดไป เขาได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพวกฟาริสีและแพทย์ทั้งหลาย แต่ก็เปล่า

ประโยชน์ คนเหล่านั้นต่างวินิจฉัยว่าโรคของเขารักษาไม่หาย ทั้งยังประณามว่าเขาเป็นคนบาปและประกาศว่าเขาจะต้องตายด้วยพระพิโรธของพระเจ้า {MH 73.2}

คนง่อยรู้สึกหมดอาลัยตายอยาก แต่หลังจากที่เขาได้ยินถึงพระราชกิจของพระเยซูว่า คนอื่นที่มีความผิดบาปและหมดหนทางเหมือนเขายังได้รับการรักษาให้หายได้ ดังนั้นเขาจึงมีกำลังใจที่จะเชื่อว่าหากมีคนหามเขาไปหาพระผู้ช่วยให้รอด เขาอาจจะได้รับการรักษาให้หายป่วยได้เช่นเดียวกัน แต่เมื่อนึกถึงสาเหตุที่ทำให้เขาต้องป่วยเป็นโรคนี้เขาก็หมดหวัง แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ยอมละทิ้งโอกาสที่จะได้รับการรักษา {MH 73.3}

ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของเขาก็คือ การได้รับการปลดปล่อยให้หลุดพ้นจากภาระแห่งบาป เขาปรารถนาที่จะเข้าเฝ้าพระเยซูและมั่นใจว่าจะได้รับการอภัยบาป มีสันติสุขกับสวรรค์ หลังจากนั้นเขาก็พร้อมที่จะมีชีวิตต่อไปหรือแม้ต้องตายก็ตามก็สุดแท้แต่พระทัยของพระเจ้า {MH 74.1}

เขาจะรอช้าให้เสียเวลาไม่ได้อีกแล้ว เพราะเนื้อหนังอันเหี่ยวแห้งของเขาเป็นสัญญาณบอกว่าเขากำลังจะตาย เขาจึงขอร้องมิตรสหายให้ยกร่างพร้อมที่นอนไปหาพระเยซู คนเหล่านั้นต่างยินดีอาสา แต่ฝูงชนมารวมกลุ่มแออัดกันอยู่ภายในและรอบบริเวณบ้านที่พระผู้ช่วยให้รอดประทับอยู่ คนง่อยและมิตรสหายจึงไม่อาจเข้าไปถึงพระองค์หรือแม้แต่จะเข้าไปใกล้พอที่จะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ พระเยซูกำลังเทศนาสั่งสอนอยู่ในบ้านของเปโตร ตามธรรมเนียมมพวกสาวกของพระองค์จะนั่งใกล้ชัชรอบพระองค์และ “มีพวกฟาริสีและพวกบาริเสียนั่งอยู่ด้วย เป็นผู้^{ที่}มาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดียและจากกรุงเยรูซาเล็ม” ลูกา 5:17 หลายคนในพวกเหล่านี้เป็นคนสอดแนม เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระเยซู ในหมู่มชนที่มารวมตัวกันนี้มีคนมากมายหลากหลายปะปนกันมา มีทั้งพวกที่มีใจร้อนรน พวกที่มีความเคียดแค้น พวกที่อยากรู้ อยากเห็นและพวกที่ไม่เชื่อ มีคนชาติต่างๆ และหมู่มชนทุกชนชั้นรวมกันอยู่ที่นั่น

“ฤทธิ์เดชของพระเป็นเจ้าก็อยู่ในพระองค์ เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค”

ลูกา 5:17 พระวิญญาณแห่งชีวิตสถิตอยู่ท่ามกลางพวกที่มาร่วมชุมนุมกัน แต่พวกฟาริสีและพวกบาริไธมมองไม่เห็นว่าเป็นเจ้าสถิตอยู่ด้วย พวกเขาต่างไม่รู้สึกว่าคุณเองต้องการความช่วยเหลือ ดังนั้นการรักษาจึงมิได้มีไว้เพื่อเขา “พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอึดด้วยสิ่งดีและทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า” ลูกา 1: 53 {MH 74.2}

ผู้แบกหามคนง่อยได้พยายามครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะฝ่าฝูงชนเข้าไป แต่ก็ไม่ประสบผล คนป่วยเหลียวมองไปรอบตัวด้วยความทุกข์ใจจนพูดไม่ออก เขาจะทิ้งความหวังไปได้อย่างไร ในเมื่อความช่วยเหลือที่เขาปรารถนานั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อม เขาจึงได้แนะนำมิตรสหายให้หามเขาขึ้นไปบนหลังคาบ้านและรื้อหลังคาออกเป็นช่อง จากนั้นก็หย่อนเขาลงไปที่พระบาทของพระเยซู {MH 75.1}

การเทศนาสั่งสอนหยุดชะงักลง พระผู้ช่วยให้รอดทอดพระเนตรใบหน้าที่เศร้าหมองและทรงเห็นสายตาวางวนที่เพ่งมองพระองค์ ทรงเข้าใจถึงความปรารถนาของจิตวิญญาณที่ต้องแบกภาระอันหนัก พระคริสตนั้นเอง ที่ทรงเป็นผู้ทำให้ใจมโนธรรมของเขาสำนึกในความผิดบาป ในเวลาตั้งแต่เขายังอยู่ที่บ้าน เมื่อกลับใจใหม่จากบาปและเชื่อในฤทธิ์อำนาจของพระเยซูที่จะทำให้เขาหายจากโรคได้แล้ว พระคุณของพระผู้ช่วยให้รอดอำนวยพรแก่จิตใจของเขาให้ได้รับความสุข พระเยซูทอดพระเนตรเห็นประกายแห่งความเชื่อแรกที่เพิ่มขึ้นจนเป็นการรู้สำนึกว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยเพียงพระองค์เดียวของคนบาป และทรงเห็นว่าความเชื่อของเขาเติบโตใหญ่จนมีกำลังที่เข้มแข็งจากความพากเพียรพยายามที่จะเข้ามาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์พระคริสตเองผู้นำคนป่วยที่ทนทุกข์ทรมานให้เข้าไปหาพระองค์ บัดนี้ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสด้วยถ้อยคำอันไพเราะดุจเสียงดนตรีแก่ผู้ที่ได้ยินว่า “ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” มัทธิว 9:2 {MH 75.2}

ภาระหนักแห่งความผิดบาปได้หลุดพ้นออกไปจากจิตวิญญาณของ

ชายที่ป่วยอยู่นั้น เขาไม่มีความสงสัยใดๆ พระดำรัสของพระคริสต์ได้เผยให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทรงอ่านจิตใจของเขาได้ ใครเล่าจะปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทรงโปรดยกบาปได้ ความหวังเกิดขึ้นแทนความสิ้นหวังและความปีติยินดีเข้ามาแทนที่ความทุกข์ใจ ความเจ็บปวดด้านร่างกายหายไป ทิวร่างกายของเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ เขาไม่ได้อะไรขอสิ่งใดอีก ได้แต่นอนสงบนิ่ง รู้สึกเป็นสุขอย่างเหลือล้นเกินกว่าจะกล่าวถ้อยคำใดๆ {MH 76.1}

คนเป็นอันมากได้เฝ้ามองดูเหตุการณ์อันแปลกประหลาดทุกอิริยาบถด้วยความระทึกใจ หลายคนรู้สึกว่าพระดำรัสของพระคริสต์เป็นคำเชิญสำหรับพวกเขาด้วย บาปมิได้ทำให้เขาเจ็บป่วยในฝ่ายจิตวิญญาณดอกหรือ พวกเขาไม่มีความกระหายที่จะปลดเปลื้องจากภาระนี้ด้วยหรือ {MH 76.2}

แต่พวกฟาริสีกลัวว่าจะสูญเสียอิทธิพลที่มีต่อประชาชน จึงคิดในใจว่า “ทำไมคนนี้พูดเช่นนั้น หมิ่นประมาทพระเจ้านี้ ใครจะยกความผิดบาปได้วันแต่พระเจ้าเท่านั้น” มาระโก 2:7 {MH 76.3}

พระเยซูทรงจ้องมองดูพวกฟาริสี แล้วพวกเขาไม่กล้าสบสายตา และถอยห่างออกมาด้วยความหวาดกลัว พระเยซูทรงทราบถึงความคิดภายในจิตใจของพวกเขา จึงตรัสว่า “เหตุใดท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า ที่จะว่ากับคนน่อยว่าบาปทั้งปวงของเจ้าได้รับอภัยแล้วและจะว่าจงยกแคร่เดินไปเกิดนั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนน่อยว่า “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้น ยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเกิด” มัทธิว 9:4-6 {MH 76.4}

คนน่อยที่ถูกห้ามบนแคร่มาหาพระเยซูนั้นลุกขึ้นยืนด้วยความกระฉับกระเฉงและมีกำลังวังชาเหมือนกับคนหนุ่ม ทันใดนั้นเขา “ยกแคร่ของตนเดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงสรรเสริญพระเจ้าว่า เราไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย” มาระโก 2:12 {MH 77.1}

ร่างกายที่เสื่อมโทรมจะกลับมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงขึ้นมาใหม่อีกครั้งนั้น จะต้องอาศัยฤทธิ์อำนาจซึ่งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงขึ้นมา พระสุรเสียงที่ตรัสประทานชีวิตให้แก่ชายง่อยผู้กำลังจะตายเป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่ตรัสเมื่อทรงสร้างมนุษย์ขึ้นจากผงคลีดิน และฤทธิ์อำนาจที่ประทานชีวิตให้แก่ร่างกาย เป็นฤทธิ์อำนาจเดียวกันที่ได้เปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ พระองค์ผู้ตรัสแล้ว “มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชาว่ามันก็ออกมา” สดุดี 33: 9 ในขณะที่ทรงสร้างโลกนั้น เป็นผู้ตรัสประทานชีวิตให้แก่จิตวิญญาณที่ตายแล้วในการล่วงละเมิดและบาป การรักษาร่างกายให้หายจากความเจ็บป่วยนั้น เป็นหลักฐานที่แสดงถึงฤทธิ์อำนาจที่เปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ พระคริสต์ทรงมีพระดำรัสสั่งให้ชายง่อยลุกขึ้นและเดินไปนั้นก็เพื่อ “ท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” {MH 77.2}

ชายง่อยได้รับการรักษาโรคของทั้งจิตวิญญาณและทางกายจากพระคริสต์ เขาจำเป็นต้องได้รับการชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ก่อนที่จะซาบซึ่งถึงคุณค่าของร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงได้ ก่อนที่จะรักษาโรคภัยไข้เจ็บทางฝ่ายร่างกายให้หายนั้น พระคริสต์ต้องปลดเปลื้องความทุกข์ที่อยู่ภายในจิตใจและจะทรงชำระจิตวิญญาณจากความผิดบาปให้สะอาดบริสุทธิ์เสียก่อน เราไม่ควรมองข้ามบทเรียนนี้ไป ทุกวันนี้มีผู้คนมากมายที่กำลังทุกข์ทรมานด้วยโรคภัยไข้เจ็บเหมือนชายง่อยคนนี้ คนเหล่านี้ต่างปรารถนาที่จะได้ยื่นขวประเสริฐที่กล่าวว่า “บาปทั้งปวงของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” ภาระหนักแห่งบาปและความอยากได้อย่างที่ไม่มีรู้จักพรรวมทั้งความกลัดกลุ้มวุ่นวายใจ ล้วนเป็นบ่อเกิดของโรคภัยไข้เจ็บของเขาเอง เขาไม่อาจจะได้รับการบรรเทาจนกว่าจะเข้าไปหาพระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้รักษาจิตวิญญาณ สันติสุขที่มีเพียงพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถประทานให้ จะช่วยให้จิตใจมีความเข้มแข็ง และทำให้ร่างกายมีสุขภาพที่สมบูรณ์ได้ {MH 77.3}

การรักษาชายง่อยให้หายจากโรคยังผลให้เกิดแก่ประชาชน ประหนึ่งว่าสวรรค์ได้เปิดออกและเผยให้เห็นสง่าราศีของโลกที่สุขสมบูรณ์กว่า ในขณะที่ชายง่อยที่หายจากโรคแล้วเดินฝ่าฝูงชน เขาสรรเสริญพระเจ้าทุกย่างก้าวและแบกภาระที่เบาอย่างขนนกของเขากลับไป ประชาชนหลีกทางให้เขาและจ้องมองดูชายคนนั้นด้วยสีหน้าคร่ำมกลัว ต่างกระซิบเบาๆ ต่อกันว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด” ลูคา 5:26 {MH 78.1}

ภายในบ้านของชายง่อยต่างมีความปีติยินดีเป็นล้นพ้น เมื่อได้เห็นเขาแบกที่นอนกลับมาได้อย่างสบาย ทั้งที่เมื่อไม่นานก่อนหน้านั้น เขาเพิ่งจะถูกห้ามออกไปจากบ้านอย่างทุลักทุเล พวกเขาพากันไปห้อมล้อมชายที่หายป่วยด้วยน้ำตาแห่งความยินดี และไม่เชื่อสายตาของตัวเอง เพราะเขากลายเป็นชายฉกรรจ์ที่มีร่างกายกำยำล่ำสัน ลำแขนที่เมื่อก่อนเคยฝ่อลีบเหมือนตายแล้วกลับสามารถเคลื่อนไหวไปมาได้อย่างใจคิด เนื้อหนังที่เมื่อก่อนเคยเหี่ยวแห้งและดำคล้ำนั้น บัดนี้กลับสดใสและเปล่งปลั่งมีเลือดฝาด เขาก้าวเดินได้อย่างมั่นคง คล่องตัวอย่างเต็มกำลัง ความปีติยินดีและความหวังฉายแววอยู่ทุกอณูบนใบหน้าของเขา แสดงออกถึงความบริสุทธิ์และสันติสุขซึ่งเข้าแทนที่รอยแผลแห่งความผิดบาปและความทุกข์ทรมานเสียงโหมทนาพระคุณพระเจ้าด้วยความเบิกบานใจตั้งขึ้นจากบ้านหลังนั้น และพระเจ้าทรงรับพระสิริโดยพระบุตรของพระองค์ พระองค์ผู้ทรงนำความหวังกลับคืนมาให้แก่ผู้ที่สิ้นหวังและนำพละกำลังมาสู่คนที่เจ็บป่วยชายผู้นี้และครอบครัวของเขาพร้อมแล้วที่จะสละชีวิตเพื่อพระเยซู ไม่มี ความสงสัยใดๆ ที่จะทำให้ความเชื่อของเขามีดมัวอีกต่อไป ไม่มีทั้งความไม่เชื่อใดๆ ที่จะมาทำลายความภักดีที่มีต่อพระองค์ผู้ทรงโปรดประทานแสงสว่างมาสู่บ้านที่มีดม่นหลังนี้อีก

“จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า

และทั้งลิ้นที่อยู่ภายในข้า

จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์

จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า

และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์
 ผู้ทรงอภัยบาปผิดทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน
 ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย...
 ภัยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี
 พระเจ้าทรงประกอบกรการแก้แทน
 และการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ...
 พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา
 หรือทรงสนองตามบาปผิดของเรา...
 บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด
 พระเจ้าทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น
 เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา
 พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี”

สดุดี 103:1-14 {MH 79.1}

“เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ”

“ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูกะมีสระอยู่สระหนึ่งภาษาฮีบรูเรียก
 สระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วย
 เป็นอันมาก คนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาตนอนอยู่” ยอห์น 5:
 2, 3 {MH 81.1}

ในบางเวลาน้ำในสระนี้จะกระเพื่อม เชื่อกันโดยทั่วไปว่าสิ่งนี้เป็นผล
 อันเกิดจากอำนาจเหนือธรรมชาติ และถ้าผู้ใดได้ก้าวลงสระเป็นคนแรก
 หลังที่น้ำกระเพื่อมขึ้น ก็จะหายจากโรคต่างๆ ที่เป็นอยู่ คนป่วยหลายร้อย
 คนได้พากันไปยังสถานที่แห่งนี้ แต่มีคนมาออกกันอยู่เต็มไปหมด เมื่อน้ำ
 กระเพื่อมขึ้น พวกเขา ก็รุกกันเข้าไปเหยียบย่ำกัน ทั้งชาย ทั้งหญิง แม้
 กระทั่งเด็กที่อ่อนแอกว่า หลายคนเข้าไปใกล้สระไม่ได้ และหลายคนล้ม

ตายเมื่อไปถึงริมขอบสระ มีการสร้างศาลาเรียงรายอยู่โดยรอบบริเวณสระ เพื่อให้คนป่วยได้หลบไอแดดของเวลากลางวันและความหนาวเย็นในเวลากลางคืน มีคนป่วยบางคนที่ย่างคีนอยู่ในศาลาเหล่านี้ พวกเขาค่อยๆ คลานไปยังขอบสระวันแล้ววันเล่า ด้วยความหวังที่จะได้รับการปลดเปลื้องแต่ก็ไร้ผล {MH 81.2}

พระเยซูทรงอยู่ที่ยกรุงเยรูซาเล็ม ทรงดำเนินไปตามลำพัง ทรงสำรวมจิตใจและพลางอธิษฐาน พระองค์เสด็จมาถึงสระเบธซาธา ทรงทอดพระเนตรเห็นเหล่าคนเจ็บป่วยที่นำเวหนากำลังคอยเฝ้าดูสิ่งที่ยาคิดว่าเป็นเพียงหนทางเดียวของเขาคที่จะได้รับการรักษาให้หาย พระองค์ทรงประสงค์ที่จะเปิดเผยฤทธิ์อำนาจในการรักษาของพระองค์และให้คนเจ็บป่วยที่ทนทุกข์ทรมาณอยู่นั้นหายจากโรค แต่วันนั้นเป็นวันสะบาโต คนเป็นอันมากกำลังไปนมัสการพระเจ้าที่วิหาร พระองค์ทรงทราบดีว่าการรักษาคนป่วยในวันสะบาโตย่อมจะปลุกปั่นให้เกิดอคติขึ้นในบรรดาชาวยิว จนถึงกับทำให้พระราชกิจของพระองค์ต้องยุติลงกลางคันได้ {MH 81.3}

แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงทอดพระเนตรเห็นคนป่วยที่แสนเวหนาคอยู่คนหนึ่ง เป็นชายไร้ที่พึ่งที่ป่วยเป็นน่อยมานานสามสิบแปดปี ความเจ็บป่วยของเขาส่วนใหญ่เป็นผลมาจากอุปนิสัยชั่วร้ายของเขาเอง และใครๆ ก็คิดว่าเป็นการพิพาคชาลงโทษจากพระเจ้า คนป่วยต้องทนทุกข์ทรมาณมาเป็นเวลาหลายปี เขาต้องโดดเดี่ยว ไร้ญาติขาดมิตร และรู้สึกว่าเขาถูกกีดกันให้พ้นจากพระเมตตาของพระเจ้า เมื่อถึงคราวที่ทุกคนคาคว่าน้ำในสระจะกระเพื่อม พวกเขาที่สงสารคนที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้นี้ก็ช่วยกันหามเขาไปยังศาลา แต่เมื่อถึงเวลาที่น้ำกระเพื่อม ก็ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยอุ้มเขาลงไปในสระ เขาเคยเห็นน้ำในสระกระเพื่อมเป็นระลอก แต่เขาก็ไม่อาจขยับไปไกลเกินขอบสระได้ คนอื่นๆ ที่แข็งแรงกว่าโม่ไปถึงสระได้ก่อน คนป่วยที่หมดสิ้นหนทางและยากไร้ผู้นี้ไม่สามารถต่อสู้แข่งขันกับฝูงชนที่ย้อแย้งและเห็นแก่ตัวได้ ความที่ต้องตะเกียกตะกายเพื่อให้ได้สิ่งที่ยมุ่งหวังอยู่อย่างนั้น ความกลัดกลุ้มกังวลใจ และความท้อถอยที่ได้รับอยู่เสมอ

ค่อยๆ กัดกร่อนเร็วแรงที่ยังเหลืออยู่ให้หมดสิ้นไปอย่างรวดเร็ว {MH 81.4}

ชายป่วยผู้นั้นนอนอยู่บนที่นอนของเขาและบางครั้งเขาก็ผงกศีรษะขึ้นเพื่อมองดูน้ำในสระ ครั้นเมื่อมีใบหน้าหนึ่งเปี่ยมด้วยความอ่อนโยนและเมตตาแก้มองดูเขาและกล่าวว่า “ท่านอยากจะทำเป็นปกติหรือเปล่า” ทำให้เขาต้องเหลือวกลับมามดู จากนั้นความหวังเจิดจ้าขึ้นในใจ เขารู้สึกว่าเขาจะได้รับการช่วยเหลือไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่นานต่อมา ความหวังที่เรื่อรองขึ้นมานั้นกลับเลือนหายไป เขาระลึกขึ้นได้ว่า บ่อยครั้งที่เขาพยายามตะเกียกตะกายไปให้ถึงสระน้ำ และบัดนี้ ความหวังที่จะมีชีวิตอยู่จนถึงเวลาที่น้ำกระเพื่อมขึ้นอีกครั้งเหลือน้อยลงไปทุกที เขาหันกลับไปพลางตอบอย่างเหนื่อยอ่อนว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระและเมื่อข้าพเจ้ากำลังไปคนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว” {MH 83.1}

พระเยซูทรงรับสั่งกับเขาว่า “จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าเดินไปเถิด” ยอห์น 5: 6-8 ชายป่วยผู้นั้นมองดูพระเยซูด้วยความหวังใหม่ พระพักตร์ของพระองค์ น้ำเสี้ยวของพระองค์ที่แสดงออกมาไม่เหมือนผู้อื่น ประหนึ่งว่าความรักและฤทธิ์อำนาจได้ระบายออกมาจากพระพักตร์ของพระองค์ ความเชื่อของชายง่อยได้ยึดเอาถ้อยคำของพระคริสต์ไว้มั่น เขายอมเชื่อฟังโดยไม่โต้เถียงถึงสิ่งใด และเมื่อเขาทำเช่นนี้ ร่างกายทั้งหมดของเขาก็ขานรับกับพระดำรัสสั่ง {MH 84.1}

เส้นประสาททุกเส้นและกล้ามเนื้อทุกมัดได้ปลุกตื่นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ และแข้งขาอันง่อยเปลี้ยของเขากลับเคลื่อนไหวได้อย่างแข็งแรง เขากระโดดลุกขึ้นยืนแล้วก้าวเดินไปอย่างมั่นคง คล่องตัวอย่างเต็มกำลัง พลางสรรเสริญพระเจ้าและชื่นชมยินดีในพระกำลังใหม่ที่เขารับ {MH 84.2}

พระเยซูทรงมิได้ประทานความมั่นใจให้กับชายง่อยว่าเขาจะได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า ชายคนนั้นอาจจะพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพระองค์ทรงโปรดให้ข้าพระองค์หายโรค ข้าพระองค์จะเชื่อฟังพระดำรัส

ของพระองค์” เขาอาจหยุดคิดสงสัย และด้วยเหตุนี้จึงสูญเสียโอกาสที่มีเพียงครั้งเดียวที่จะได้หายจากโรค แต่เขามีได้ทำเช่นนั้น เขาเชื่อในพระดำรัสของพระคริสต์ เชื่อว่าเขาจะได้รับการรักษาให้หายโรคได้ ทันใดนั้นเมื่อเขาพยายามลุกขึ้นยืน พระเจ้าจึงประทานกำลังให้แก่เขา เขาตั้งใจเดินและเขาก็เดินได้จริง ๆ ด้วยการปฏิบัติตามพระดำรัสของพระคริสต์ เขาจึงได้รับการรักษาให้หาย {MH 84.3}

ความสัมพันธ์ในชีวิตที่เรามีต่อพระเจ้าต้องสิ้นสุดลง จิตวิญญาณของเราถึงย่อยยับไป เพราะบาป โดยลำพังตัวเราเองแล้ว เราดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ชอบธรรมไม่ได้มากไปกว่าชาย่ง่ายที่ไม่สามารถจะเดินได้ด้วยตัวเอง หลายคนตระหนักว่าช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เขาปรารถนาที่จะได้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งจะนำเขาให้เข้าสนิทกับพระเจ้า พวกเขาดิ้นรนแสวงหา แต่ก็ไร้ผล ในความสิ้นหวังเขาจึงร้องขึ้นว่า “โอย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความตายได้” โรม 7:24 ขอให้ผู้ที่ท้อแท้สิ้นหวังและพยายามต่อสู้ดิ้นรนเงยหน้ามองดู พระผู้ช่วยให้รอดทรงกำลังโน้มพระกายลงมาเหนือคนทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์และตรัสอย่างอ่อนโยนด้วยพระทัยที่เมตตาอย่างที่มีอาจจะบรรยายได้ว่า “ท่านอยากจะหายเป็นปกติหรือเปล่า” พระองค์ทรงมีพระดำรัสสั่งให้ท่านลุกขึ้นด้วยสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์และมีสันติสุขในจิตใจ จงอย่ารอคอยจนกระทั่งรู้สึกว่าคุณได้รับการรักษาให้หายแล้ว จงเชื่อในถ้อยคำของพระผู้ช่วยให้รอดตั้งปณิธานที่จะยืนเคียงข้างกับพระคริสต์ ปรนนิบัติรับใช้พระองค์และเมื่อได้ปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์แล้ว ท่านก็จะได้รับกำลัง พระคริสต์ทรงพระปรีชาสามารถและทรงปรารถนาที่จะช่วยให้ท่านได้หลุดพ้นจากการกระทำที่ชั่วร้ายหรือจากการหมกมุ่นอยู่ในกิเลสตัณหาที่คอยผูกมัดจิตวิญญาณและร่างกายของเราไว้มาเป็นเวลาช้านาน พระองค์จะประทานชีวิตแก่จิตวิญญาณที่ “ตายแล้วโดยการละเมิด” เอเฟซัส 2:1 พระองค์จะทรงปลดปล่อยผู้ที่ตกเป็นทาสของความอ่อนแอ ความทุกข์เข็ญใจและ

อยู่ในโซ่ตรวนของความผิดบาปให้เป็นอิสระ {MH 84.4}

ความรู้สึกถึงความผิดบาปได้ทำลายความสุขที่มีในชีวิต แต่พระ-
คริสต์ตรัสว่า “เราจะรับบาปของเจ้า เราจะประทานสันติสุขให้แก่เจ้า เรา
ไถ่เจ้าด้วยโลหิตของเราแล้ว เจ้าเป็นของเรา พระคุณของเราจะเพิ่มกำลัง
แก่ความตั้งใจที่อ่อนเปลี้ยของเจ้าได้ ความเสียใจของเจ้าต่อบาปเราจะนำ
ออกไป” เมื่อการทดลองโถมเข้ามายังท่าน เมื่อความกังวลใจและความ
งุนงงสับสนห้อมล้อมท่าน เมื่อท่านทุกข์โศกและท้อถอย จนท่านรู้สึก
หมดอาลัยในชีวิต จงพึ่งพาในพระเยซู แล้วแสงสว่างอันเจิดจ้าจากพระ-
พักตร์ของพระองค์จักขับไล่ความมืดมิดที่ห้อมล้อมท่านอยู่ เมื่อบาปต่อสู้อัน
เพื่อที่จะเอาชนะจิตวิญญาณของท่านและความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของท่าน
ก็กลับกลายเป็นภาระหนัก จงพึ่งพาในพระผู้ช่วยให้รอด พระคุณของ
พระองค์มีเพียงพอที่จะเอาชนะต่อความผิดบาปได้ จงให้จิตใจที่เป็นทุกข์
ถึงความไม่แน่นอนในชีวิต หนีไปหาพระองค์ด้วยจิตใจที่ซาบซึ้งในพระ-
มหากرุณาธิคุณ จงยึดมั่นในความหวังที่พระองค์ทรงวางไว้เบื้องหน้าท่าน
พระคริสต์ทรงรอรับท่านเข้าไว้ในครอบครัวของพระองค์ กำลังของพระ-
องค์จะช่วยท่านให้พ้นจากความอ่อนแอ พระองค์จะทรงนำท่านไปที่ละ
ก้าวๆ จงวางมือของท่านไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์และยอมให้พระองค์
ทรงนำท่านไป {MH 85.1}

จงอย่าได้รู้สึกว่าพระคริสต์ทรงอยู่ห่างไกลท่าน พระองค์ประทับอยู่
ใกล้เสมอ ความรักของพระองค์ห้อมล้อมท่านไว้ จงแสวงหาพระองค์
เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ท่านพบกับพระองค์ พระองค์ไม่ปรา-
รณาเพียงเพื่อจะให้ท่านและต้องฉลองพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านได้เดิน
ไปกับพระองค์และติดสนิทกับพระองค์ตลอดไป {MH 85.2}

“จงไปเกิดและอย่าทำผิดอีก”

เทศกาลอยู่เพิงเพิงจะสิ้นสุดลง พวกปุโรหิตและอาจารย์รับบีที่กรุงเยรูซาเล็มที่ร่วมสมคบคิดกันเพื่อจะจับผิดพระเยซู แต่ทุกอย่างก็ต้องล้มเหลว และเมื่อยามค่ำคืนมาถึงแล้ว “ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ” ยอห์น 7:53; 8:1 {MH 86.1}

เพื่อหลบหนีจากความตื่นเต้นและความซุลมุนวุ่นวายภายในเมือง จากฝูงชนที่อยาก رؤ้อยากเห็นและพวกอาจารย์รับบีที่แฝงไว้ด้วยเล่ห์เพทุบาย พระเยซูจึงเสด็จไปหาที่อันสงบเงียบภายใต้ชุ่มมะกอกเทศ ที่ซึ่งพระองค์จะทรงอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าได้ แต่เมื่อถึงเวลาเช้าตรู่พระองค์เสด็จกลับไปยังวิหารและเมื่อฝูงชนเข้ามาจับกลุ่มล้อมพระองค์แล้วจึงทรงนั่งลงและตรัสสั่งสอนพวกเขา {MH 86.2}

ไม่ช้าต่อมาพระองค์ถูกขัดขวาง มีพวกฟาริสีและอาลักษณ์กลุ่มหนึ่งได้ฉุดลากหญิงผู้หนึ่งที่ตกอยู่ในอาการหวาดกลัวเข้ามาหาพระองค์ พวกเขาได้กล่าวหาด้วยน้ำเสียงที่ดุเดือด รุนแรงว่านางได้ละเมิดพระบัญญัติข้อที่เจ็ด พวกเขาได้ผลักนางล้มลงต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเยซู แล้วเสแสร้งทำเป็นนับถือพระองค์ด้วยการทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ได้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ ในธรรมเนียมดินนั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้” ยอห์น 8: 4, 5 {MH 87.1}

การเสแสร้งทำเป็นนับถือพระองค์ก็เพื่อปกปิดแผนกลอุบายอันหลักแหลมที่จะทำลายพระองค์ หากพระเยซูทรงตัดสินว่าหญิงนั้นไม่มีความผิด พระองค์จะถูกกล่าวหาว่าพระองค์ทรงหมิ่นประมาทกฎหมายของโมเสส แต่หากพระองค์ประกาศว่าหญิงนั้นมีความผิดสมควรที่จะรับโทษถึงตาย พวกเขาก็จะฟ้องพระองค์ต่อพวกโรมันว่า พระองค์บังอาจถือสิทธิ์ในการตัดสินลงโทษซึ่งเป็นสิทธิอำนาจของพวกโรมันแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น {MH 88.1}

พระเยซูทรงทอดพระเนตรสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ภาพหญิง

เคราะห์ร้ายที่ตัวสั้นเต็มด้วยความอับอาย ภาพของพวกที่มีตำแหน่งสูงศักดิ์ที่มีสีหน้าอามหิตไร้ความปราณี และไม่มีแม้แต่ความเห็นอกเห็นใจที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พระทัยอันบริสุทธิ์ไร้มลทินของพระองค์ทรงเป็นพระพักตร์จากภาพเหล่านั้น พระองค์มิได้ทรงแสดงถึงสิ่งใดว่าพระองค์ทรงไต่ยินคำทูลถาม แต่พระองค์ทรงโน้มพระกายลง และทรงจ้องมองไปที่พื้นดิน และทรงใช้นิ้วพระหัตถ์เขียนลงบนผงคลินนั้น {MH 88.2}

ด้วยความอดรันทนไม่ไหวที่พระองค์ทรงเนิ่นช้าและเห็นว่าพระองค์ทรงแสดงท่าทีเมินเฉย บรรดาผู้กล่าวหาจึงได้ขยับเข้ามาใกล้เพื่อเร่งเร้าให้พระองค์ทรงใส่พระทัยกับเรื่องนี้ แต่ขณะที่สายตาของพวกเขາได้เหลือบติดตามดูลายพระหัตถ์ของพระองค์ที่เขียนลงบนพื้นเบื้องพระบาทของพระองค์ เสียงของพวกเขาก็แน่นิ่งไป เพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ต่อหน้านั้นก็คือความผิดที่พวกเขาได้แอบกระทำไว้อย่างลับๆ ในชีวิต {MH 88.3}

พระเยซูทรงลุกขึ้นและทรงจ้องมองไปที่พวกผู้หลักผู้ใหญ่ที่คิดวางแผนร้ายต่อพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีผิด ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” ยอห์น 8: 7 แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงเขียนต่อไป {MH 88.4}

พระองค์มิได้ทรงละเลยข้อกฎหมายของโมเสสหรือล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของชาวโรมัน ผู้กล่าวโทษพระองค์ต้องพ่ายแพ้ไปอย่างราบคาบ บัดนี้เสื้อคลุมแห่งความบริสุทธิ์ที่เสแสร้งหลอกลวงได้ถูกฉีกออก พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับความอับอายและเหมือนจะต้องถูกประณามอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ พวกเขาต่างรู้สึกสะดุ้งกลัวด้วยเกรงว่าความชั่วร้ายที่ได้แอบซ่อนไว้ในชีวิตจะถูกเปิดเผยออกต่อหน้าฝูงชน พวกเขาจึงได้แอบถอยกลับไปอย่างเงียบๆ ด้วยศีรษะที่ก้มลงและทอดสายตาลงมองที่พื้น ปล່อยหญิงผู้เคราะห์ร้ายนั้นไว้กับพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงมีพระทัยเมตตาสงสาร {MH 88.5}

พระเยซูทรงลุกขึ้นและทอดพระเนตรหญิงนั้นและตรัสว่า “พวกเขาไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ นางนั้นทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ไม่

มีผู้ใดเลย และพระเยซูตรัสแก่นางว่า เธอก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก” ยอห์น 8: 10, 11 {MH 88.6}

หญิงนั้นยืนตัวสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัวอยู่เบื้องหน้าพระเยซู พระดำรัสของพระองค์ที่ว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีผิด ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” เป็นเสมือนหนึ่งคำตัดสินประหารชีวิตนาง นางไม่กล้าเงยหน้ามองพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอด ได้แต่นิ่งเงียบคอยรับชะตากรรมของตัวเอง แต่แล้วก็ต้องรู้สึกประหลาดใจเมื่อนางเห็นว่า ผู้ที่กล่าวหานาง ได้จากไปอย่างเงียบ ๆ และอับอาย และแล้วนางก็ได้ยินถ้อยคำซึ่งให้ความหวังแก่นางว่า “เธอก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก” จิตใจของนางได้หลอมละลาย และนางได้ซบกายลงแทบพระบาทของพระเยซู นางสะอื้นให้ด้วยความรักที่ซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณและได้สารภาพบาปของนางทั้งน้ำตาแห่งความทุกข์ระทม {MH 89.1}

สิ่งนี้ถือว่าเป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของนาง เป็นชีวิตแห่งความบริสุทธิ์และสันติสุขที่ได้อุทิศถวายแด่พระเจ้า การที่พระเยซูได้ทรงยกชูจิตวิญญาณที่ได้หลงไปในบาปนี้ พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าการรักษาโรคทางกายที่ร้ายแรงที่สุด พระองค์ทรงรักษาความเจ็บป่วยในฝ่ายจิตวิญญาณที่นำไปสู่ความตายชั่วนิรันดร์ หญิงผู้สำนึกผิดคนนี้ได้กลายเป็นสาวกผู้ติดตามของพระองค์ที่มีความภักดีมากที่สุดคนหนึ่ง นางได้แสดงออกถึงการขอบพระคุณในพระกรุณาธิคุณที่ทรงอภัยต่อความผิดบาปของนางด้วยความรักที่สำแดงออกในการเสียสละตนเองและการอุทิศถวาย เกี่ยวกับหญิงผู้กระทำผิดนี้ โลกมีเพียงแต่คำดูหมิ่นและความเหยียดหยาม แต่กับพระองค์ผู้ทรงปราศจากความผิดบาป พระองค์ทรงเมตตาสงสารในความอ่อนแอของนางและทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปเพื่อให้ความช่วยเหลือ ในขณะที่พวกฟาริสีผู้หน้าซื่อใจคดได้แต่กล่าวประณาม แต่พระเยซูทรงรับสั่งกับนางว่า “จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก” {MH 89.2}

พระเยซูทรงตระหนักดีถึงสภาพจิตวิญญาณของทุก ๆ คนว่า ความผิดบาปของเขายังมีมากเท่าใด เขาก็ยิ่งมีความต้องการพระผู้ช่วยให้รอด

มากยิ่งขึ้นเท่านั้น พระหทัยของพระองค์ที่เปี่ยมด้วยความรักอันพิสุทธิ์และความเมตตาตาสงสารทรงเพียรหาคนทั้งหลายที่ตกอยู่ในบ่วงแร้วของศัตรู อย่างไรก็ตามความหวัง ด้วยพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญที่ได้แสดงเจตจำนงว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยมนุษยชาติให้พ้นจากพันธนาการ {MH 89.3}

พระเยซูมิทรงปรารถนาให้ผู้ทีพระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยราคาค่าอันสูงค่า เช่นนี้ต้องกลายเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในการทดลองของศัตรู พระองค์มิทรงปรารถนาให้เราต้องพ่ายแพ้และถึงซึ่งกับความพินาศ พระองค์ผู้ทรงปิดปากสิงห์ในถ้ำสิงโตและทรงดำเนิรร่วมกับพยานผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์ท่ามกลางเปลวเพลิงที่ร้อนแรง ทรงพร้อมที่จะประกอบกิจแทนเราเพื่อขจัดความชั่วร้ายทุกประการที่อยู่ในธรรมชาติของเรา ในวันที่พระองค์กำลังประทับอยู่ที่แท่นบูชาแห่งพระกรุณา ทรงกำลังนำคำอธิษฐานของผู้ที่ปรารถนาจะให้พระองค์ทรงช่วยเหลือขอลงต่อพระเจ้า พระองค์จะมีทรงปฏิบัติผู้ที่มีความศกอากาศูรและมีจิตใจที่สำนึกผิด พระองค์ทรงเติมพระทัยที่จะทรงอภัยให้แก่ทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์เพื่อขอให้พระองค์ทรงยกโทษในความผิดบาปและช่วยให้เราได้กลับคืนสู่ความบริสุทธิ์ชอบธรรมดั้งเดิม พระองค์มิได้ทรงบอกทุกสิ่งทีพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยได้ให้แก่มนุษย์ทุกคนแต่พระองค์ทรงรับสั่งแก่จิตวิญญาณของทุกคนที่เป็นทุกข์ให้มิกำลังใจทีเข้มแข็ง ผู้ใดที่ตั้งมั่นอยู่ในพระกำลังของพระเจ้าและได้คืนดีกับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงทำสันติภาพให้เกิดขึ้น {MH 90.1}

บรรดาจิตวิญญาณทีได้เข้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์นั้น พระเยซูจะทรงยกชูเขาขึ้นให้พ้นจากลึนทีกล่าวโทษและทะเลาะวิวาท ไม่มีมนุษย์คนใดหรือทูตสวรรค์ชั่วร้ายองค์ไหนทีสามารถจะกล่าวหาจิตวิญญาณเหล่านี้ได้ พระคริสต์ทรงโปรดให้พวกเขาได้เข้าสนิทในธรรมชาติแห่งความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระองค์เอง พวกเขาจะได้ยืนเคียงข้างกับพระผู้ทรงรับความผิดบาปไปภายใต้รัศมีทีส่องมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า {MH 90.2}

พระโลหิตของพระคริสต์ชำระให้ “ปราศจากบาปทั้งสิ้น” 1 ยอห์น 1:7 {MH 90.3}

“ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงโปรดให้พ้นโทษแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก พระเยซูคริสต์นั้นหรือ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย” โรม 8:33, 34 {MH 90.4}

พระคริสต์ทรงสำแดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจอันไม่จำกัดเหนือลมและคลื่นและผู้ที่ถูกผีเข้าสิง พระองค์ผู้ทรงห้ามพายุและทำให้ท้องทะเลอันปั่นป่วนได้สงบลง ตรัสความสันติสุขให้บังเกิดขึ้นในจิตใจที่ว้าวุ่นสับสนและตกอยู่ภายใต้อำนาจของซาตาน {MH 91.1}

ในธรรมศาลาที่เมืองคาเปอร์นาอุม พระเยซูตรัสถึงพระราชภารกิจของพระองค์ที่จะทรงปลดปล่อยผู้ที่ตกเป็นทาสแห่งบาปให้ได้เป็นอิสระ แต่พระองค์ต้องทรงหยุดชะงักลงกลางคันเพราะมีเสียงหวีดร้องแหลมขึ้นมาอย่างน่ากลัว มีชายบ้าคลั่งคนหนึ่งวิ่งแสร้งออกมาจากท่ามกลางคนเหล่านั้นและร้องเสียงดังว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ท่านมาอยู่กับเราทำไม ท่านมาทำลายพวกเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” มาระโก 1:24 {MH 91.2}

พระเยซูตรัสสัพทปัสโสโครกนั้นว่า “จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซีเมื่อคืนนี้ ได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชุมชน แล้วก็ออกมาจากเขาแต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย” ลูคา 4:35 {MH 91.3}

สาเหตุที่ทำให้ชายผู้นี้ต้องทนทุกข์ทรมานนั้นเกิดมาจากชีวิตของเขาเอง เขาได้ลุ่มหลงเพลิดเพลินอยู่กับความสนุกสนานที่ผิดบาปและได้เที่ยวเตร่ประหนึ่งชีวิตเป็นงานเฉลิมฉลองที่ยิ่งใหญ่ การขาดความยับยั้งชั่งใจและการไม่เอาจริงเอาจังในชีวิตจึงทำให้คุณสมบัติอันดีงามในอุปนิสัยของเขาต้องเสื่อมทรามลงและซาตานได้เข้ามามีอำนาจควบคุมเหนือตัวเขาได้อย่างสิ้นเชิง กว่าเขารู้สึกเสียใจที่ได้ทำผิดไปก็สายเกินแก้แม้ว่าเขา

จะยินดีสละทรัพย์สินสมบัติและความสุขที่มีอยู่เพื่อหวังจะได้ความเป็นมนุษย์ของเขากลับคืนมา แต่เขาก็ช่วยตัวเองไม่ได้และหมดสิ้นหนทางเพราะได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของซาตานแล้ว {MH 91.4}

เมื่อเขาได้เข้ามาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด จึงเป็นสิ่งที่ตลึงใจให้เขาปรารถนาที่จะได้เป็นอิสระ แต่ผีร้ายได้ต่อต้านฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ เมื่อชายคนนี้พยายามวิงวอนขอให้พระเจ้าช่วยเหลือเขา วิญญาณชั่วร้ายได้ใส่คำพูดเข้าไปในปากและเขาได้หวีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดทรมานอันเกิดจากความหวาดกลัวที่มีอยู่ภายใน ชายที่ถูกผีเข้าสิงพอที่จะเข้าใจได้บ้างว่าเขากำลังอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรงสามารถที่จะปลดปล่อยเขาให้ได้รับอิสรภาพได้ แต่เมื่อเขาพยายามที่จะมาให้อภัยพระเจ้าถึงพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ อำนาจอีกอย่างหนึ่งก็ได้เหนี่ยวรั้งเขาไว้ มันได้บันดาลให้เขากล่าวถ้อยคำอื่นๆ ออกมาแทน {MH 91.5}

การต่อสู้ระหว่างอำนาจของซาตานและความปรารถนาของเขาเองที่จะได้เป็นอิสระนั้นเป็นไปอย่างรุนแรง ดูประหนึ่งว่าชายที่เจ็บปวดทรมานอยู่นั้นจะต้องสูญเสียชีวิตของเขาในการดิ้นรนต่อสู้กับศัตรูที่ได้เป็นต้นเหตุของความพินาศในวัยหนุ่มของเขา แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสสั่งด้วยสิทธิอำนาจและทรงปลดปล่อยชายที่ตกเป็นเชลยให้เป็นอิสระ ชายคนนี้ได้ถูกผีสิงยืนอยู่ต่อหน้าฝูงชนที่เต็มไปด้วยความประหลาดใจที่ได้เห็นเขาได้เป็นอิสระและกลับมาควบคุมตัวเองได้อีกครั้ง {MH 92.1}

เขาได้สรรเสริญพระเจ้าด้วยความปีติยินดีที่ได้ทรงปลดปล่อยเขาออกจากบ่วงมาร ดวงตาถมึงทึบที่เมื่อก่อนเคยลุกเป็นไฟด้วยความบ้าคลั่ง แต่บัดนี้ ได้ฉายแววแห่งความรู้สึกนึกคิดและหยาดน้ำตาที่ได้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณได้เอ่อทันเต็มแล้ว ฝูงชนเหล่านั้นพากันตะลึงงันด้วยความพิศวง และในทันทีที่ได้สติ พวกเขาพากันร้องอุทานถามว่า “การนี้เป็นอย่างไรหนอ เป็นคำสั่งสอนใหม่แน่ ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันจำต้องฟัง” มาระโก 1:27 {MH 92.2}

ในทุกวันนี้มีผู้คนมากมายที่ได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของวิญญาณชั่ว

ร้ายเช่นเดียวกับชายที่ถูกผีสิงในเมืองคาเปอร์นาอุม คนทั้งหลายที่เจตนาจะละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้ากำลังมอบตัวเองไว้ภายใต้อำนาจการควบคุมของซาตาน หลายคนได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความชั่วร้าย โดยคิดว่าตัวเองจะสลัดความเลวร้ายนั้นให้หลุดพ้นออกไปได้เมื่อเขาต้องการ แต่เขากลับถูกล่อลวงให้หลงผิดมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งเขารู้สึกตัวว่าได้ถูกบังคับโดยอำนาจที่เข้มแข็งกว่า เขาไม่อาจที่จะหลีกเลี่ยงหนีจากอำนาจลึกลับนี้ได้ บาปอันลึกลับหรือกิเลสตัณหาที่มีพลังอำนาจครอบงำย่อมจะกักเขาไว้เป็นเชลยอย่างสิ้นท่าเช่นเดียวกับคนที่ถูกผีสิงในเมืองคาเปอร์นาอุม {MH 92.3}

ถึงกระนั้นสภาพของเขาก็ยังไม่ได้หมดหวังเสียทีเดียว พระเจ้ามีทรงบังคับจิตใจของเราโดยที่เราไม่ยินยอม แต่มนุษย์ทุกคนมีเสรีที่จะเลือกได้ว่าเขาจะยอมให้อำนาจใดได้ครอบครองเขา ไม่มีใครที่จะตกต่ำหรือชั่วช้าเกินกว่าที่จะได้รับการปลดปล่อยให้หลุดพ้นจากอำนาจชั่วร้ายโดยพระคริสต์ คนที่ถูกผีสิงกล่าวได้แต่เพียงคำพูดของซาตาน แทนที่จะเป็นคำอธิษฐาน แต่กระนั้นพระเยซูก็ทรงได้ยินคำวิงวอนร้องขอที่ไม่ได้เอ่ยออกมาเป็นคำพูด แต่อยู่ภายในจิตใจของชายผู้นั้น พระองค์มิได้ทรงมองข้ามจิตวิญญาณที่แม้มิได้ร้องทุกข์ออกมาเป็นคำพูดก็ตาม คนทั้งหลายที่ได้ยอมเข้าร่วมในพันธสัญญากับพระเจ้าจะไม่ถูกทอดทิ้งให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของซาตานหรือตกอยู่ภายใต้สภาพธรรมชาติอันอ่อนแอของเขาเอง {MH 93.1}

“จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง.... หรือจะช่วยเชลยของผู้ชนะให้พ้นได้หรือ... พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า.... แม้เชลยของผู้มีกำลังก็จะต้องเอาไป.... และเหยื่อของผู้นำถ่วงก็ต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ต่อสู้เจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด” อิสยาห์ 49:24, 25 {MH 93.2}

ความเปลี่ยนแปลงอันมหัศจรรย์จะก่อเกิดขึ้นในจิตใจของผู้ที่เปิดประตูต้อนรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด {MH 93.3}

“เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจ”

เช่นเดียวกับอัครสาวกทั้งสิบสองคน สาวกอีกเจ็ดสิบคนที่พระคริสต์ทรงส่งออกไปในเวลาต่อมานั้นก็ได้รับฤทธิ์อำนาจเหนือธรรมชาติอันเปรียบเสมือนการประทับตรารับรองในภารกิจของเขาด้วยเช่นกัน เมื่องานของพวกเขาได้สำเร็จลุล่วงแล้ว พวกเขาได้กลับมาด้วยความปีติยินดี และพูดกันว่า “พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์ โดยพระนามของพระองค์ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราได้เห็นซาตานตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ” ลูกา 10:17, 18 {MH 94.1}

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สาวกผู้ติดตามของพระคริสต์จึงได้ถือว่าซาตานเป็นศัตรูที่พวกเขาได้มีชัยเหนือแล้ว ที่บนทางเขน พระเยซูทรงได้รับชัยชนะมาเพื่อพวกเขา อันเป็นชัยชนะที่พระองค์ทรงปรารถนาให้พวกเขาได้รับไว้เป็นของเขาเอง พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย” ลูกา 10: 19 {MH 94.2}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงมีฤทธิ์ทุกอย่าง ทรงคุ้มครองจิตวิญญาณของทุกคนที่สำนึกในความผิด ผู้เสียใจต่อสิ่งที่ได้ทำผิดและมีความเชื่อ เมื่อร้องขอให้พระคริสต์คุ้มครอง พระองค์จะไม่ให้ผู้นั้นต้องตกอยู่ใต้อำนาจของศัตรู จริงอยู่ที่ซาตานมีอำนาจยิ่งใหญ่ แต่ชอบพระคุณพระเจ้าที่เรามีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่นั่น ผู้ทรงขับไล่ซาตานออกไปจากสวรรค์ ซาตานพอใจเมื่อเราพูดยินยอมถึงอำนาจของมัน เพราะเหตุใด เราถึงไม่กล่าวถึงพระเยซู เหตุใดเราจึงไม่สรรเสริญถึงฤทธานุภาพและความรักของพระองค์ {MH 94.3}

รัฐแห่งคำสัญญาที่ล้อมรอบพระที่นั่ง ณ เบื้องบน เป็นคำพยานดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ว่า “พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16 รัฐแห่งคำสัญญาเป็นพยานยืนยันแก่จักรวาลว่า

พระเจ้าจะมีได้ทอดทิ้งบุตรทั้งหลายของพระองค์ให้ต่อสู้กับอำนาจของความชั่วร้าย สิ่งนี้ช่วยทำให้เรามีความมั่นใจว่าตราบใดที่พระที่นั่งของพระเจ้ายังดำรงอยู่ พระองค์จะประทานกำลังและคุ้มครองป้องกันแก่เราตลอดไป {MH 94.4}

บทที่ 6 รอดเพื่อจะได้รับใช้

เป็นเวลารุ่งเช้าในทะเลสาบกาลิลี เมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ได้มาถึงฝั่ง ภายหลังจากที่ต้องเผชิญกับคำคินอันปั่นป่วนด้วยพายุลูก้าอยู่กลางท้องทะเล แสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่งได้สาดส่องผืนน้ำและแผ่นดินประหนึ่งว่าเป็นพระพรแห่งสันติสุข แต่เมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกได้ก้าวขึ้นบนฝั่ง พวกเขาก็ต้องประสบกับภาพอันน่าหวาดกลัวยิ่งกว่าท้องทะเลอันปั่นป่วน จากที่ๆ ได้หลบซ่อนตัวสักแห่งหนึ่งในท่ามกลางหลุมฝังศพ ชายวิกจริตสองคนได้ปรี๊ดตรงเข้ามาราวกับว่าจะฉีกพวกเขาให้แหลกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ชายเหล่านี้ได้หลบหนีออกมาจากการจำจอง โഴ้ตรวนที่เคยล่ามพวกเขาไว้ นั่นได้ห้อยโตงเตงอยู่รอบตัวเขา เนื้อตัวของเขาดอกปอกเปลือกและมีเลือดอาบ ดวงตาของเขาถมึงทึ่มมองลอดผ่านผมที่ยาวกระเซิงดูประหนึ่งว่าความเป็นมนุษย์ได้ถูกลบเลือนไปจนหมดสิ้น เมื่อมองไปแล้วพวกเขาดูคล้ายสัตว์ป่ามากกว่าคน {MH 95.1}

เหล่าสาวกและพวกที่ติดตามมาด้วยกันพากันวิ่งหนีไปด้วยความหวาดกลัว แต่ในไม่ช้าเขาทั้งหลายก็สังเกตเห็นว่าพระเยซูทรงมิได้มาด้วย และเขาทั้งหลายหันกลับไปดู จึงแลเห็นว่าพระองค์ประทับอยู่ตรงที่ๆ เขาทั้งหลายได้ทิ้งพระองค์ไว้ พระองค์ผู้ทรงห้ามคลื่นลมพายุให้สงบลงได้ พระองค์ผู้ได้ทรงเผชิญหน้ากับซาตานและทรงได้รับชัยชนะเหนือมันมาก่อน พระองค์มิได้ทรงหลบหนีหนีเหล่าศิรัยนี้ไป เมื่อชายทั้งสองที่ได้ขับเขี้ยวเคี้ยวฟันมีน้ำลายไหลฟูมปากได้เดินรี่เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูทรงยกพระหัตถ์ซึ่งได้เคยห้ามคลื่นลมให้สงบ จากนั้นชายทั้งสองก็ไม่อาจที่จะเข้ามาใกล้พระองค์ได้มากไปกว่านั้น พวกเขาได้แต่ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ แสดงท่าทีเกรี้ยวกราดแต่ก็มีอาจทำอะไรพระองค์ได้ {MH 95.2}

พระองค์ตรัสสั่งด้วยสิทธิอำนาจให้ผีโสโครกออกมาจากพวกเขา ชายผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองนั้นรู้ว่าพระองค์ผู้ประทับอยู่ใกล้ๆ เขานั้น ทรงสามารถช่วยให้หลุดพ้นจากผีร้ายที่ทรมานเขาได้ เขาได้ขับลงแทบพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอดเพื่อทูลขอพระเมตตา แต่เมื่อพวกเขาเผยอปากที่จะพูด ผีร้ายที่สิงอยู่ในตัวเขาก็ได้ร้องขึ้นมาว่า “ท่านผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ท่านจะมายู่กับพวกเราทำไม จะมาทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ” มัทธิว 8:29 {MH 96.1}

วิญญูณชั่วถูกบังคับให้ปล่อยผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองไป จากนั้นจึงได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันน่ามหัศจรรย์แก่ชายทั้งสองที่ถูกผีสิง แสงสว่างได้ฉายเข้ามายังจิตใจ ดวงตาของพวกเขาได้ส่องประกายถึงความรู้สึกนึกคิดไบหน้าที่พิกลพิการมาเนิ่นนานจนน่าเกลียดดูเหมือนรูปลักษณะของซาตานได้กลับกลายเป็นไบหน้าที่อ่อนโยนลงในบัดดล มือที่เปื้อนโลหิตกลับสงบนิ่งและชายทั้งสองต่างได้เปล่งเสียงสรรเสริญพระเจ้า {MH 97.1}

ในระหว่างนั้น ผีร้ายที่ถูกขับออกจากการที่ได้สิงอยู่ในมนุษย์ได้เข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกรแทนและสุกรทั้งฝูงก็ได้โจนลงทะเลตายไป คนเลี้ยงสุกรรีบกระจายข่าวออกไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นคนทั้งเมืองจึงได้พากันมาเฝ้าพระเยซู คนที่ถูกผีสิงสองคนนั้น เคยเป็นที่หวาดกลัวของคนทั้งเมือง

บัดนี้ชายทั้งสองนุ่งห่มเสื้อผ้าเรียบร้อยและมีสติที่สมบูรณ์ กำลังนั่งอยู่แทบพระบาทพระเยซู ฟังพระวจนะของพระองค์และสรรเสริญพระนามของพระองค์ผู้ไต่ทรงโปรดรักษาพวกเขาให้หายเป็นปกติ แต่คนทั้งหลายที่ได้เห็นเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์นี้หาได้มีความชื่นชมยินดีไม่ การที่ต้องสูญเสียผู้สูงกรนั้นดูเหมือนว่าจะมีความสำคัญที่ยิ่งใหญ่กว่าการช่วยชายทั้งสองให้หลุดพ้นจากการตกเป็นเชลยของซาตาน ด้วยความตกใจกลัว พวกเขาจึงได้พากันมาชุมนุมห้อมล้อมพระเยซู และทูลขอให้พระองค์เสด็จไปเสียจากพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงทรงปฏิบัติตามคำทูลร้องขอ เสด็จลงเรือข้ามไปยังฝั่งตรงข้ามโดยมิรอช้า {MH 97.2}

ชายที่ถูกผีสิงที่ได้รับการทรงช่วยเหลือให้พ้นจากอำนาจชั่วร้ายกลับมีความรู้สึกที่แตกต่างกับชาวเมืองเป็นอย่างมาก พวกเขาปรารถนาที่จะได้มีสัมพันธไมตรีใกล้ชิดกับพระองค์ผู้ทรงช่วยกู้พวกเขา เมื่อได้อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขารู้สึกปลอดภัยจากเหล่าผีร้ายที่ได้ทรมานชีวิตของเขา และทำให้ชีวิตในวัยหนุ่มของพวกเขาดำเนินไปด้วยความสูญเสียไป ในขณะที่พระเยซูทรงกำลังจะเสด็จลงเรืออยู่นั้น คนทั้งสองได้เข้ามา คุกเข่าลงแทบพระบาทของพระองค์และวิงวอนขอให้ได้อยู่ใกล้ชิดพระองค์เพื่อจะได้ฟังพระวจนะของพระองค์ แต่พระเยซูทรงมีพระดำรัสสั่งให้ทั้งสองกลับบ้านไปและให้บอกเล่าถึงการใหญ่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เขาทั้งสอง {MH 98.1}

นี่เป็นงานที่พวกเขาจะต้องกระทำ ซึ่งก็คือ จะต้องไปยังบ้านของผู้ที่ยังไม่เชื่อพระเจ้าและเล่าเรื่องพระพรที่พวกเขาได้รับมาจากพระเยซู เป็นเรื่องยากที่จะให้เขาทั้งสองต้องแยกไปจากพระผู้ช่วยให้รอด และการที่จะต้องไปพบปะเพื่อนพี่น้องที่ยังไม่เชื่อพระเจ้าเพื่อการเป็นพยานนั้น นับว่าเป็นงานที่น่าหนักใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะการที่ได้เห็นห่างจากสังคมมาเป็นระยะเวลายาวนานดูเหมือนว่าจะทำให้เขาทั้งสองขาดคุณสมบัติที่เหมาะสมเพื่อที่จะกระทำงานนี้ แต่ทันทีที่พระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงหน้าที่ของพวกเขาแล้ว พวกเขา ก็พร้อมที่จะปฏิบัติตาม {MH 98.2}

คนทั้งสองมิได้เพียงแต่จะบอกเรื่องราวของพระเยซูให้กับคนในครอบครัวและเพื่อนบ้านของเขาเท่านั้น แต่ยังได้ไปทั่วแคว้นแคว้นทศบุรี ไปยังทั่วทุกหนแห่งประกาศถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทรงสามารถช่วยให้รอดและอธิบายว่าพระองค์ได้ทรงปลดปล่อยเขาให้หลุดพ้นจากอำนาจของผีร้ายได้อย่างไร {MH 98.3}

แม้ว่าชาวเมืองเกอร์กาซี (กาดารา) จะยังไม่ได้ต้อนรับพระเยซูก็ตาม แต่พระองค์ก็มีได้ทรงละทิ้งคนที่นั่นไว้ในความมืดที่เขาทั้งหลายได้เป็นผู้เลือกเอง เมื่อขอรับรองให้พระองค์เสด็จไปจากเขาทั้งหลายนั้น เขาทั้งหลายยังไม่มีโอกาสได้ฟังพระคำของพระองค์เลย ยังไม่รู้ถึงสิ่งที่เขาทั้งหลายได้ปฏิเสธ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงประทานแสงสว่างให้แก่พวกเขาโดยผ่านผู้ที่พวกเขาไม่ปฏิเสธที่จะรับฟัง {MH 98.4}

โดยการทำให้ลาวยุ่งสุมรุม ซาตานมีความมุ่งหมายที่จะหันเหจิตใจของประชาชนไปจากพระผู้ช่วยให้รอดและขัดขวางการประกาศข่าวประเสริฐในแคว้นแคว้นนั้น แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ก็กลับทำให้ชาวเมืองเกิดความตื่นเต้นอย่างที่ไม่มียี่สิบเจ็ดกระทำได้มาก่อน และได้หันความสนใจของเหล่าประชาชนไปยังพระคริสต์ แม้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จจากไปแล้วก็ตาม ชายสองคนที่พระองค์ได้ทรงรักษาให้หายก็ยังคงอยู่เป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ต่อไป คนเหล่านี้ที่เคยตกเป็นเครื่องมือของเจ้าแห่งความมืดได้กลับกลายมาเป็นช่องทางของแสงสว่าง โดยเป็นทูตของพระบุตรของพระเจ้า เมื่อพระเยซูเสด็จกลับไปยังแคว้นทศบุรี ผู้ชนได้เข้ามาห้อมล้อมพระองค์ ตลอดเวลาสามวัน หลายพันคนจากดินแดนใกล้เคียงได้ฟังข่าวแห่งความรอด {MH 98.5}

ชายสองคนที่พระเยซูทรงขับผีออกจนหายเป็นปกติแล้วนั้น เป็นผู้เผยแพร่วาทศาสตร์สองคนแรกที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐในแคว้นทศบุรี คนทั้งสองนี้ได้ฟังพระคำของพระองค์เพียงช่วงเวลาเล็กน้อยเท่านั้น เขายังไม่เคยได้ยินคำเทศนาสิ่งใด ๆ จากพระโอษฐ์ของพระองค์แม้แต่น้อย เขาทั้งสองจึงไม่สามารถที่จะสั่งสอนประชาชนได้เหมือนกับเหล่าสาวกที่

ได้อยู่ร่วมกับพระคริสต์ทุกวันจะกระทำได้ แต่เขาทั้งสองเล่าในสิ่งที่เขาทราบ
 สิ่งที่เขาทั้งสองได้เห็น ได้ยินและได้รู้สึกถึงฤทธิ์อำนาจของพระผู้ช่วยให้
 รอดด้วยตนเอง นี่จึงเป็นสิ่งที่ทุก ๆ คนที่พระคุณของพระเจ้าได้สัมผัส
 ในจิตใจสามารถที่จะกระทำได้ เป็นคำพยานที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
 ทรงเรียกร้องให้เรากระทำ และเมื่อขาดสิ่งนี้โลกก็กำลังถึงซึ่งความพินาศ
 {MH 99.1}

ข่าวประเสริฐมิใช่สิ่งที่จะหยิบยกขึ้นมาแสดงเป็นทฤษฎีอันปราศจาก
 ชีวิต แต่เป็นฤทธิ์อำนาจที่ดำรงอยู่ที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ พระเจ้า
 ทรงมีพระประสงค์ให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้เป็นพยานถึงความจริงที่ว่าโดย
 พระคุณของพระองค์ มนุษย์จะมีอุปนิสัยแบบเดียวกับพระคริสต์ได้และ
 จักได้มีความชื่นชมยินดีด้วยเพราะมั่นใจในความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
 พระองค์ทรงปรารถนาให้เราได้เป็นพยานให้กับความจริงที่ว่าพระองค์จะ
 มิทรงพอพระทัยจนกว่าทุก ๆ คนที่ยอมรับเอาความรอดจะได้รับ การกอบกู้
 และจะได้รับการทรงนำกลับคืนสู่สิทธิอันชอบธรรมที่จะได้เป็นบุตรชายหญิง
 ของพระองค์ {MH 99.2}

แม้แต่คนทั้งหลายที่ได้ดำเนินชีวิตในทางที่น่ารังเกียจที่สุดสำหรับ
 พระองค์ พระองค์ก็ยังทรงยอมรับไว้ด้วยความเต็มพระทัย เมื่อคนเหล่านั้น
 กลับใจใหม่ พระองค์ก็จะประทานพระวิญญูณของพระเจ้าให้แก่เขาเหล่านั้น
 นั้น และจะทรงใช้เขาให้ไปประกาศแก่ผู้ที่ไม่เชื่อสัตย์ถึงพระกรุณาธิคุณของ
 พระองค์ โดยฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ จิตวิญญูณทั้งหลายที่แม้จะได้
 เสื่อมทราลงจนต้องตกเป็นเครื่องมือของซาตานก็ยังสามารภที่จะได้
 รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้ได้กลายเป็นทูตแห่งความชอบธรรมได้และทรง
 ใช้ให้ไปประกาศถึงการใหญ่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประกอบกิจเพื่อเขา
 และทรงมีพระทัยกรุณาเมตตาต่อเขาทั้งหลายอย่างไร {MH 99.3}

“ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์เสมอ”

ภายหลังจากหญิงที่เมืองคาเปอร์นาอุมได้หายจากโรคด้วยสัมผัสแห่งความเชื่อแล้ว พระเยซูทรงปรารถนาที่จะให้นางได้รับรู้ถึงพระพรที่นางได้รับ ของประทานที่พระกิตติคุณประเสริฐได้มอบให้แก่เรานั้น เมื่อเราได้รับแล้วเราจะต้องไม่ปิดบังเอาไว้โดยมิยอมให้ผู้ใดได้เห็น หรือมีความเพลิดเพลนใจไว้แต่เพียงผู้เดียว

“เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
เราเป็นพระเจ้า” อีสยาห์ 43:12 {MH 100.1}

พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเลือกคนที่ยอมรับในความสัตย์ซื่อของพระเยซูให้เป็นผู้แทนของพระองค์เพื่อที่จะได้สำแดงถึงพระคริสต์ให้แก่ชาวโลก เราจะต้องยอมรับในพระคุณของพระองค์เหมือนอย่างที่เราจะทรงสำแดงพระคุณของพระองค์ให้ปรากฏแก่บรรดาผู้ชอบธรรมในยุคสมัยโบราณ แต่สิ่งที่จะทำให้บังเกิดผลมากที่สุดนั่นก็คือ คำพยานจากประสบการณ์ในชีวิตของเราเอง เราได้เป็นพยานให้แก่พระเจ้าเมื่อเราได้สำแดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทรงประกอบกิจในชีวิตของเรา มนุษย์แต่ละคนมีชีวิตที่แตกต่างกันและต่างก็มีประสบการณ์ตามพื้นฐานที่ไม่เหมือนกัน พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราได้ถวายสรรเสริญพระองค์ตามเอกลักษณ์ของแต่ละคน คำยอมรับอันประเสริฐที่แสดงออกด้วยการถวายสรรเสริญแต่สง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์เหล่านี้ กอปรกับการดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระคริสต์จะกลายเป็นฤทธิ์อำนาจอันทรงพลังภาพเพื่อช่วยจิตวิญญาณให้ได้รับความรอด {MH 100.2}

เพื่อประโยชน์แก่ตัวของเราเอง เราควรจะระลึกถึงของประทานทุกๆ อย่างที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่เราไว้อยู่เสมอ ด้วยการกระทำเช่นนี้ ความเชื่อของเราก็จะมีความเข้มแข็งมากขึ้นเพื่อที่เราจะได้ทูลขอ

พระราชทานและได้รับของประทานมากยิ่งขึ้นไป เมื่อตัวของเราเองได้รับพระพรจากพระเจ้า แม้พระพรนั้นจะดูเล็กน้อยที่สุดก็ตาม เราก็ยังมีกำลังใจมากยิ่งขึ้นกว่าการได้อ่านเรื่องของความเชื่อและประสบการณ์ในชีวิตที่เป็นของผู้อื่น จิตวิญญาณที่ตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้าจะเป็นเหมือนดังสวนที่มีน้ำรดไว้จนชุ่มฉ่ำ ผลของเขาคือเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เขามีสุขภาพที่สมบูรณ์ แล้วความสว่างของเขาจะพุ่งออกมาอย่างอรุณรุ่ง และเราจะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือตัวเขา

“ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้
 เนื่องจากบรรดาพระราชกิจอันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะยกถวายแห่งความรอด
 และร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์
 บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์
 ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์”

“ข้ามีชีวิตอยู่ตราบไต่ ข้าจะร้องเพลงถวายพระเจ้า
 ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสดุดีถวายพระเจ้าของข้า
 ขอการภาวนาของข้าเป็นสิ่งที่พอพระทัย
 ข้าเปรมปรีดีในพระเจ้า”

“ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า
 หรือแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์อย่างครบถ้วนได้”

“จงร้องทูลออกพระนามพระองค์
 จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ่มแก่ชนชาติทั้งหลาย
 จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์
 จงเล่าถึงการอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์”

จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเจ้าเปรมปรีดิ์”

“เพราะว่าความรักมั่นคงของพระองค์ดีกว่าชีวิต
ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์...
จิตใจของข้าพระองค์จะอิมหน้าตังกินอาหารอย่างอุดมและ
ปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ชื่นบาน
เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน
และภาวนาถึงพระองค์ทุก ๆ ยาม
เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์
ข้าพระองค์เปรมปรีดิ์อยู่ในร่มปีกของพระองค์”

“ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่า
มนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้
โอ ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้วันนั้น
ข้าพระองค์จะทำตาม ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแต่พระองค์
เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณ
ของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช
พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการลุ่มมิใช่หรือ
เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
ในความสว่างแห่งชีวิต”

“ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
ริมฝีปากของข้าพระองค์จะโห่ร้องด้วยความชื่นบาน
ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้
ลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความช่วยเหลือ
อันชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ”

“พระองค์...เป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ มา
 ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์เสมอ”
 “เราจะกระทำให้นามของพระองค์ท่านเป็นที่เชิดชู...
 ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะสรรเสริญพระองค์ท่านเป็นนิกาล”

สดุดี 116:12-14; 104:33, 34; 106:2; 105:1, 2, 3;
 63:3-7; 56:11-13; 71:22-24, 5, 6; 45:17. {MH 100.3}

“ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ”

คำเชิญของข้าวประเสริฐจะต้องไม่ถูกจำกัดหรือประกาศให้เฉพาะบุคคลที่ได้รับการเลือกสรรเพียงไม่กี่คนที่เราคิดว่าจะทำให้เราได้รับเกียรติยศชื่อเสียงหากพวกเขาได้ยอมรับเอาพระกิตติคุณประเสริฐนั้นไว้ ข้าวประเสริฐจะต้องประกาศแก่มนุษย์ทุกคนทุกนาม เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรแก่เหล่าบุตรของพระองค์พระองค์มิได้ทรงเห็นแก่เขาเท่านั้น แต่เพื่อทรงเห็นแก่มนุษย์ทั้งโลก เมื่อพระองค์ทรงโปรดประทานของประทานต่างๆ ให้แก่เรา เราจะต้องทำให้ของประทานนั้นเพิ่มพูนมากขึ้นด้วยการที่ได้จ่ายแจกแบ่งปันออกไป {MH 102.1}

วันที่ที่หญิงชาวสะมาเรียที่ได้สนทนากับพระเยซูที่ข้างบ่อน้ำของยาโคบได้ทราบว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด นางก็ได้พาคนอื่นๆ มาหาพระองค์ นางได้พิสูจน์ให้เห็นว่านางเป็นผู้เผยแพร่งานที่ทำงานได้บังเกิดผลมากกว่าเหล่าสาวกของพระองค์เอง พวกเขาไม่เห็นว่าสิ่งใดที่จะเป็นเครื่องบ่งบอกว่าประเทศสะมาเรียเป็นผืนนาที่ยังมีความหวังว่าจะเก็บเกี่ยวจิตวิญญาณอะไรได้ ความคิดของพวกเขามุ่งไปที่งานยิ่งใหญ่ที่จะต้องกระทำในอนาคต เหล่าสาวกต่างมองไม่เห็นวาระรอบๆ ตัวก็ยังมีข้าวที่ต้องเก็บเกี่ยว แต่โดยหญิงที่เหล่าสาวกเหยียดหยามนี้แหละ คน

ทั้งเมืองจึงได้รับการชักนำให้มาฟังพระเยซู นางได้นำแสงสว่างไปสู่พี่น้องชาติเดียวกันกับนางในทันที {MH 102.2}

หญิงคนนี้เป็นแบบอย่างที่ได้แสดงให้เห็นถึงวิธีปฏิบัติงานของผู้ที่มีความเชื่อที่แท้จริงในพระคริสต์ สาวกที่ซื่อสัตย์ทุก ๆ คนได้บังเกิดใหม่ในราชอาณาจักรของพระเจ้าในฐานะผู้เผยแพร่อศาศาสนา ทันทีที่เขาได้มารู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว เขาก็จะปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้รู้จักกับพระองค์ด้วย ความจริงที่จะช่วยให้รอดและชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ได้นั้น มีอาภรณ์ที่จะเก็บไว้ในใจของเขาแต่เพียงผู้เดียวได้ ผู้ที่ดื่มน้ำแห่งชีวิตจะกลับกลายเป็นน้ำพุแห่งชีวิต ผู้รับจะกลับกลายเป็นผู้ให้ พระคุณของพระคริสต์ในจิตวิญญาณจะเป็นเหมือนบ่อน้ำพุกลางทะเลทรายที่พุ่งขึ้นมาเพื่อทำให้ทุกคนที่ดื่มมันชุ่มชื้นจิตใจ และทำให้ผู้ที่จะต้องถึงซึ่งกับความพิณาศ เกิดความกระหายที่จะดื่มน้ำแห่งชีวิต ด้วยการปฏิบัติเช่นนี้ เราจะได้รับพระพรอย่างมากมายยิ่งกว่าการทำเพื่อประโยชน์ของตัวเองแต่เพียงฝ่ายเดียว การงานในการประกาศถึงข่าวดีแห่งความรอดจะนำเราให้เข้าใกล้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ {MH 102.3}

พระเยซูฮาว์ตรัสถึงผู้ที่ได้รับพระคุณของพระองค์ว่า {MH 103.1}

“เราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบ ๆ เนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นท่าฝนแห่งพระพร” เอเสเคียล 34:26 {MH 103.2}

“ในวันสุดท้ายของงานเทศกาล ซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ผู้ที่วางใจในเราตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า แม่น้ำที่มีน้ำธารงชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น” ยอห์น 7:37, 38 {MH 103.3}

คนทั้งหลายที่ได้รับพระคุณแล้วนั้น จะต้องแบ่งปันพระคุณต่อให้แก่อื่น จากทั่วทุกสารทิศต่างมีเสียงที่ร้องเรียกเพื่อขอความช่วยเหลือพระเจ้าทรงเรียกมนุษย์ทั้งหลายให้มาปรนนิบัติรับใช้ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันด้วยความยินดี เราทั้งหลายจะต้องกระทำกิจของพระเจ้าเพื่อที่จะได้

รับมงกุฎแห่งชีวิตนิรันดร์เป็นชัยชนะ เราจะต้องต่อสู้เพื่อที่จะได้รับราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินสวรรค์เป็นมรดก โลกที่กำลังถึงซึ่งกับความพินาศ เพราะปราศจากความรู้จัก ต้องได้รับแสงสว่าง {MH 103.4}

“ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ เรบอกท่านทั้งหลายว่า เกยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาเหลืองอร่าม ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว คนเกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน” ยอห์น 4:35, 36 {MH 103.5}

เป็นเวลาสามปีที่เหล่าสาวกได้มีพระเยซูทรงเป็นแบบอย่างอันประเสริฐสำหรับเขาทั้งหลาย วันแล้ววันเล่าที่เขาทั้งหลายร่วมดำเนินและสนทนากับพระองค์ ฟังถ้อยคำของพระองค์ที่ตรัสปลอบโยนแก่คนที่เหนื่อยล้าระอาใจและคนที่ต้องแบกภาระอันหนัก และยังเห็นการสำแดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อเห็นแก่คนที่เจ็บป่วยและผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานเมื่อถึงกำหนดเวลาที่พระองค์จะต้องจากไป พระองค์ประทานพระคุณและฤทธิ์อำนาจให้แก่เขาทั้งหลายเพื่อที่จะได้ดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไปในพระนามของพระองค์ เหล่าสาวกจะต้องส่องแสงสว่างของข่าวประเสริฐแห่งความรักและการเยียวยารักษาให้แก่กระจายออกไปและพระผู้ช่วยให้รอดทรงสัญญาว่าจะสถิตอยู่กับเขาทั้งหลายเสมอไปโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะสถิตอยู่ร่วมกับเขาทั้งหลายได้ใกล้ชิดซึ้งยิ่งกว่าเมื่อครั้งที่พระองค์ยังทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ที่สามารถมองเห็นพระองค์ได้ {MH 104.1}

งานที่เหล่าสาวกได้ทำนั้น เราก็จะต้องกระทำด้วย คริสเตียนทุกคนจะต้องเป็นผู้เผยแผ่ศาสนา เราจะต้องปรนนิบัติรับใช้ด้วยความเห็นอกเห็นใจและเมตตาสงสารแก่บรรดาผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ และพยายามที่จะช่วยลดเปลื้องความทุกข์ของมนุษยชาติที่ได้รับความยากลำบากด้วยความตั้งใจมั่นโดยไม่เห็นแก่ตนเอง {MH 104.2}

ทุกคนจะหางานทำได้ อย่าให้มีผู้รู้สึกว่ามีที่ๆ เขาจะทำงานให้

กับพระคริสต์ได้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเหล่าบุตรของมนุษย์ทั้งหลาย เพื่อให้เราได้เป็นสมาชิกในครอบครัวแห่งสวรรค์ พระองค์เสด็จมาเพื่อเป็นสมาชิกในครอบครัวแห่งแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นพี่น้องของบุตรชายหญิงทุกคนของอาดัม สาวกผู้ติดตามของพระองค์จะต้องไม่รู้สึกว่าตนเองนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับโลกโดยรอบที่กำลังจะถึงซึ่งความพิพาศ พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของสายใยที่ถักทอบรรดามนุษยชาติเข้าไว้ด้วยกัน และชาวสวรรค์ถือว่าเขาเป็นพี่น้องของเหล่าคนบาปอีก เป็นพี่น้องร่วมกับบรรดาธรรมิกชน {MH 104.3}

มีมนุษย์นับล้านๆ คนที่ตกอยู่ในสภาพของความเจ็บป่วย ความขลาดเขลาและความผิดบาป และยังไม่เคยได้ยินถึงความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเขา ถ้าหากเราจะเปลี่ยนสภาพระหว่างเรากับเขาได้ เราปรารถนาที่จะให้เขาทำอะไรเพื่อเราบ้าง สิ่งทั้งหมดนี้ เราจะต้องกระทำเพื่อพวกเขาเท่าที่เราจะสามารถกระทำได้ แนวทางในการดำเนินชีวิตที่พระคริสต์ได้ทรงกำหนดไว้ว่าเราจะต้องตั้งมั่นอยู่หรือว่าจะต้องพิพาศไปในการพิพาศคือ “จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน” มัทธิว 7:12 {MH 104.4}

เมื่อเราได้รับพระราชทานบรรดาสິงที่เป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การขัดเกลา อุปนิสัยอันดีงาม การอบรมตามแบบอย่างของคริสเตียน และประสบการณ์เกี่ยวกับศาสนา เท่ากับว่าเราได้เป็นหนี้ของผู้ที่ได้รับสิทธิพิเศษน้อยกว่าเรา และเท่าที่เราจะสามารถกระทำได้ เราจะต้องช่วยเหลือคนเหล่านั้น หากเรามีกำลังที่เข้มแข็ง เราจะต้องช่วยพยุงมือของผู้ที่อ่อนแอกว่าเรา {MH 105.1}

ทูตสวรรค์ที่มีรัศมีรุ่งเรืองซึ่งได้เห็นพระพักตร์พระบิดาบนสวรรค์อยู่เป็นนิตย์ ต่างมีความปีติยินดีในการปรนนิบัติช่วยเหลือเหล่าบุตรของพระองค์ ทูตสวรรค์จะอยู่ในที่ๆ คนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด อยู่กับผู้ที่กำลังเผชิญสงครามอันหนักหน่วงที่สุดของสงครามการต่อสู้กับ

ตัวเอง และอยู่กับผู้ที่ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ทำให้เขาทำถ้อยที่สุด จิตวิญญาณที่อ่อนกำลังและเป็นทุกข์หวั่นไหวของผู้ที่มีอุปนิสัยหลายอย่าง อันน่ารังเกียจ เป็นพวกที่เหล่าทูตสวรรค์คอยดูแลห่วงใยเป็นพิเศษ สิ่งที่คุณมีจิตใจที่เห็นแก่ตัวมองว่างานของการปรนนิบัติรับใช้ต่อผู้อื่นนั้นต่ำต้อย การให้ความช่วยเหลือแก่คนที่น่าเวทนาและมีคุณลักษณะทุกด้านที่ต่ำกว่าคนอื่นนั้น เป็นงานของเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ปราศจากความผิดพลาดที่มาจากบัลลังก์เบื้องบน {MH 105.2}

พระเยซูมิได้ทรงถือว่าสวรรค์เป็นสถานที่อันน่าพึงปรารถนาในขณะที่เราตกอยู่ในความพินาศ พระองค์เสด็จจากราชบัลลังก์ในสวรรค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์และมีชีวิตที่ถูกดำเนินและถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และทรงต้องวายพระชนม์ด้วยความอัปยศอดสู พระองค์ผู้ทรงมั่งคั่งบริบูรณ์ด้วยราชสมบัติในสวรรค์อันประเมินค่ามิได้ กลับกลายมาเป็นเพียงคนที่ยากจนขัดสนเพราะโดยความยากจนของพระองค์นั้น เราทั้งหลายจะได้มั่งคั่ง เราทั้งหลายจึงต้องดำเนินตามรอยพระบาทที่พระองค์ทรงเคยดำเนินผ่านไต่ก่อนหน้านั้น {MH 105.3}

นับจากนี้ไป ผู้ที่ได้มาเป็นบุตรของพระเจ้าจะต้องตระหนักว่าตนเองได้เป็นส่วนหนึ่งของโซ่คล้องที่โรยลงมาจากสวรรค์เพื่อช่วยบรรดามนุษย์ให้ได้รับความรอด เขาจะมีส่วนร่วมร่วมกับพระคริสต์ในแผนการแห่งพระกรุณาธิคุณของพระองค์ และออกไปพร้อมกับพระองค์เพื่อที่จะแสวงหาและช่วยเหลือคนที่หลงหายให้ได้รับความรอด {MH 105.4}

มีคนมากมายรู้สึกว่าเป็นสิทธิพิเศษยิ่งใหญ่นี้ที่มีโอกาสไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ที่พระคริสต์ทรงเคยดำรงพระชนม์อยู่ในโลก ได้เดินไปตามหนทางที่พระองค์ทรงเคยดำเนินผ่านไต่ ได้มองไปยังริมทะเลสาบที่พระองค์ทรงโปรดปรานที่จะใช้เป็นสถานที่ในการเทศนาสั่งสอน และมองไปยังเนินเขาและบนหุบเขาที่พระองค์ทรงเคยทอดสายพระเนตรอยู่เสมอ แต่เราไม่จำเป็นต้องไปยังเมืองนาซาเร็ธ ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม หรือหมู่บ้านเบธานี เพื่อที่จะได้เดินตามรอยพระบาทของพระเยซู แต่เราจะได้

พบเห็นรอยพระบาทของพระองค์อยู่ที่ข้างเตียงคนป่วย ในกระท่อมของ
คนยากจน ตามตรอกชอกชอยที่แออัดไปด้วยผู้คนในเมืองใหญ่และในทุก
แห่งหนที่มีจิตใจของบรรดาผู้ที่ต้องการคำปลอบประโลมใจ {MH 105.5}

เราจะต้องเลี้ยงดูผู้ที่หิวกระหาย ห่มกายของผู้ที่เปลือยและ
ช่วยเล่าโลมจิตใจของคนที่ประสบกับความทุกข์ยากและเจ็บป่วยทรมาน
เราจะต้องช่วยเหลือคนที่มีจิตใจท้อถอยและช่วยผู้ที่ไร้ซึ่งความหวังให้เกิด
แรงบันดาลใจขึ้นใหม่อีกครั้ง {MH 106.1}

ความรักของพระคริสต์ที่เราได้สำแดงให้ประจักษ์ด้วยการปรนนิบัติ
รับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัวนั้น จะยังผลในการปรับปรุงแก้ไขผู้ที่กระทำชั่ว
ไว้ได้ดีกว่าดาบลงโทษหรือศาลสถิตยุติธรรม สิ่งเหล่านี้อาจมีความจำเป็น
เพื่อทำให้ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายเกิดความหวาดกลัว แต่ผู้เผยแพรศาสนาที่
เปี่ยมด้วยความรักใคร่ย่อมจักสามารถกระทำได้ดีมากยิ่งขึ้นกว่า บ่อยครั้งจิตใจ
ที่กระด้างอันเกิดจากการที่ถูกตำหนิติเตียนมักจะอ่อนลงเมื่อได้รับความ
รักของพระคริสต์ {MH 106.2}

ผู้เผยแพรศาสนาไม่เพียงจะสามารถรักษาบรรเทาความเจ็บป่วยด้าน
ร่างกายได้เท่านั้น แต่เขายังนำคนบาปไปหาแพทย์ผู้ประเสริฐได้ พระ-
องค์ผู้ทรงสามารถชำระจิตวิญญาณให้สะอาดจากบาปผิดอันร้ายแรงดุจ
โรคเรื้อน โดยอาศัยผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าทรงมีความมุ่งหมายที่จะ
ให้คนที่เจ็บป่วย คนที่เคราะห์ร้ายและคนที่ถูกวิญญาณชั่วร้ายเข้าสิงให้
ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ โดยอาศัยมนุษย์ซึ่งเป็นผู้แทนของพระองค์
พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้เป็นผู้ที่คอยปลอบประโลมจิตใจอย่างในโลก
ไม่เคยรู้จักมาก่อน {MH 106.3}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงยอมสละพระชนม์ชีพอันประเสริฐของพระองค์
เพื่อจะได้จัดตั้งคริสตจักรขึ้นมาที่มีความสามารถปรนนิบัติช่วยเหลือผู้ที่
มีความทุกข์ทรมาน คนที่เศร้าโศกและคนที่ประสบกับการทดลอง ในหมู่
ผู้เชื่ออาจเป็นคนที่ยากจน ขาดการศึกษาและไม่เป็นที่รู้จัก แต่ถึงกระนั้น
ในพระคริสต์ เขาทั้งหลายก็ยังสมารถที่จะกระทำกิจการของพระองค์ได้

ภายในบ้าน ในวงสังคมและแม้แต่ใน “แวนแคว้นที่อยู่ห่างไกล” ซึ่งผลนั้นจะได้แผ่ขยายกว้างไกลออกไปจนไม่มีที่สิ้นสุด {MH 106.4}

สำหรับสาวกผู้ติดตามพระคริสต์ในทุกวันนี้ พระองค์ตรัสถึงถ้อยคำที่ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าเมื่อครั้งที่ตรัสกับเหล่าสาวกพวกแรกว่า {MH 106.5}

“อุทยานภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ” “เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” มัทธิว 28:18, 19; มาระโก 16:15 {MH 106.6}

และพระสัญญาที่ว่าพระองค์จะสถิตอยู่ด้วยนั้นก็จะเป็นของเราเช่นกัน “นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” มัทธิว 28:20 {MH 107.1}

ทุกวันนี้ ไม่มีฝูงชนที่อยาก رؤ้อยากเห็นที่พากันไปชุมนุมกันในสถานที่เปล่าเปลี่ยวห่างไกลจากผู้คนเพื่อจะได้เห็นและได้สดับฟังพระคริสต์ ไม่มีพระสุรเสียงของพระองค์ให้ได้ยินตามถนนอันจอแจอีก ไม่มีเสียงร้องจากริมทางว่า “พระเยซูชื่อนาซาเรธเสด็จไป” ลูคา 18:37 แต่กระนั้นถ้อยคำนี้ก็ยังคงเป็นความจริงอยู่ในวันนี้ พระคริสต์ทรงดำเนินไปตามถนนหนทางของเราแม้เราจะมองไม่เห็นพระองค์ก็ตาม พระองค์เสด็จมายังบ้านของเราพร้อมกับพระกิตติคุณแห่งพระเมตตา พระองค์ทรงรอคอยเพื่อจะได้ร่วมมือกับคนทั้งหลายที่พยายามปรนนิบัติช่วยเหลือผู้อื่นในพระนามของพระองค์ พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางเราทั้งหลาย เพื่อจะทรงเยียวยารักษาโรคภัยและอวยพระพรให้แก่เรา หากเราจะยอมรับพระองค์ {MH 107.2}

“พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในเวลาโปรดปราน เราตอบเจ้าแล้ว ในวันแห่งความรอดเราได้ช่วยเจ้า เราได้ดูแลเจ้า และมอบให้เจ้า เป็นตัวพันธสัญญาของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน เพื่อจะให้รับที่ร้างเปล่าเป็นมรดกพลางกล่าวแก่ผู้ถูกจำจองว่า ออกมาเถิด ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า

จงปรากฏตัว”

“เท้าของผู้นำข่าวดีมา ก็งามสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ
ผู้นำข่าวดีของเรื่องดี ผู้โฆษณาความรอด
ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง”

อิสยาห์ 49:8, 9; 52:7

“เจ้าคือที่ทิ้งร้างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยกัน
เพราะพระเจ้าได้ทรงเล่าโลมชนชาติของพระองค์...
พระเจ้าทรงเปลี่ยพระกรอันบริสุทธิ์ของพระองค์
ต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งปวง
และที่สูญปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
จะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา”

อิสยาห์ 52: 9, 10 {MH 107.3}

ภาคที่ 2

ภาระหน้าที่ของแพทย์

บทที่ 7 มนุษย์ร่วมงาน กับพระเจ้าในการปฏิบัติกิจ

ในการปรนนิบัติรับใช้ด้วยการบำบัดรักษาผู้ที่เจ็บป่วยนั้น แพทย์จะต้องเป็นผู้ที่ร่วมงานกับพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงให้การเยียวยารักษาทั้งทางฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายร่างกาย พระกิตติคุณประเสริฐที่พระองค์ทรงสั่งสอนนั้นเป็นข่าวสารของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณและเป็นการฟื้นฟูสภาพร่างกายให้กลับคืนสู่ความสมบูรณ์แข็งแรง การช่วยให้รอดพ้นจากความผิดบาปและการรักษาให้หายจากโรคนั้นเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกัน พระเจ้าทรงมอบหมายงานเดียวกันนี้ให้แก่แพทย์ที่เป็นคริสเตียนให้ปฏิบัติในหน้าที่นี้ เขาจะต้องร่วมมือกับพระคริสต์ในการรักษาบรรเทาความเจ็บป่วยในด้านร่างกายและในฝ่ายจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เขาจะต้องเป็นทูตของพระเจ้าที่เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาแก่ผู้ที่เจ็บป่วย นำการรักษามาให้แก่พวกเขาสำหรับร่างกายที่ป่วยเจ็บและจิต

วิญญูณที่ป่วยด้วยโรคแห่งบาป {MH 111.1}

พระคริสต์ทรงดำรงเป็นผู้นำที่แท้จริงของวิชาชีพแพทย์ ในฐานะของแพทย์ใหญ่ พระองค์สถิตอยู่เคียงข้างกับแพทย์ทุกคนที่มีความยำเกรงพระเจ้าในการทำงานเพื่อรักษาบรรเทาความทุกข์ทรมานของมนุษย์ ในขณะที่แพทย์ใช้ธรรมชาติบำบัดเพื่อรักษาโรคทางกายนั้น เขาควรจะทำให้ผู้ป่วยได้เห็นถึงพระองค์ผู้ทรงปลดปล่อยบรรดาโรคภัยทั้งทางจิต วิญญูณและทางกายได้ สิ่งที่แพทย์สามารถทำได้เป็นเพียงการให้ความช่วยเหลือเท่านั้น ส่วนพระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่กระทำให้ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ผล พวกเขาพยายามให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการทางธรรมชาติบำบัด แต่พระคริสต์ทรงเป็นผู้รักษาให้หาย แพทย์พยายามที่จะสว่นรักษาชีวิตไว้ แต่พระคริสต์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิต {MH 111.2}

|| หลังที่บาบของการรักษา

ในการอัศจรรย์ที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงกระทำนั้น ได้เปิดเผยให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ทรงปฏิบัติอยู่เสมอเพื่อประโยชน์ของมนุษย์ในการที่ทรงช่วยเหลือและรักษาเขาให้หายจากโรค โดยอาศัยวิธีการของธรรมชาติ พระเจ้าทรงประกอบกิจอยู่ในทุกเมื่อเชื่อกัน ในทุกๆ ชั่วโมง และทุกเสี้ยวเวลานาที เพื่อช่วยให้เรามีชีวิตอยู่ เพื่อเสริมสร้างกำลังและฟื้นฟูสุขภาพของเรา เมื่อส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายได้รับบาดเจ็บ กระบวนการรักษาจะเกิดขึ้นในทันที วิธีการตามธรรมชาติจะเริ่มการบำบัดรักษาให้กลับเป็นปกติ แต่อำนาจ ในการบำบัดรักษาโดยวิธีการเหล่านั้นนั้น เป็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ฤทธิ์อำนาจทั้งหมดที่ใช้ล้วนมาจากพระองค์ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดได้หายจากโรค นั่นเป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ฟื้นฟูเขาให้กลับดีดังเดิม {MH 112.1}

ความเจ็บป่วย ความทุกข์ทรมานและความตายเป็นกิจการของ

อำนาจที่เป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้า ซาตานเป็นผู้ทำลาย แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ฟื้นฟู {MH 113.1}

พระดำรัสที่พระเจ้าตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลนั้นยังคงเป็นความจริงในวันนี้ สำหรับผู้ที่ได้ฟื้นคืนสู่สุขภาพทางร่างกายหรือสุขภาพทางจิตวิญญาณว่า “เราคือพระเจ้าแพทย์ของเจ้า” อพยพ 15:26 {MH 113.2}

พระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อบรรดามนุษย์ทุกคนนั้นได้แสดงออกไว้ในถ้อยคำที่ว่า “ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีพลานามัยสมบูรณ์และเจริญสุขทุกประการอย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น” 3 ยอห์น 2 {MH 113.3}

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ “ทรงอภัยบาปผิดทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมความรักมั่นคงและพระกรุณาให้ท่าน” สดุดี 103:3, 4 {MH 113.3}

เมื่อพระคริสต์ทรงรักษาโรค พระองค์ทรงตักเตือนหลายคนที่จะเจ็บป่วยทรมาณว่า “อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า” ยอห์น 5:14 ด้วยประการฉะนี้แหละ พระองค์ได้ทรงสั่งสอนว่าเขาเองได้เป็นผู้ที่นำโรคภัยมาสู่ตนเองด้วยการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า และสุขภาพที่ดีจะถนอมรักษาไว้ได้โดยการเชื่อฟังเท่านั้น {MH 113.5}

แพทย์ควรสอนคนไข้ของเขาว่าเขาจะต้องร่วมมือกับพระเจ้าในการฟื้นฟูสุขภาพ แพทย์จะต้องตระหนักให้มากขึ้นอยู่อย่างเสมอถึงความจริงที่ว่าโรคภัยไข้เจ็บเป็นผลอันสืบเนื่องมาจากความผิดบาป เขาทราบดีว่ากฎแห่งธรรมชาติเป็นสิ่งที่แน่นอนเช่นเดียวกับคำสั่งสอนในพระบัญญัติสิบประการซึ่งเป็นของพระเจ้า และด้วยการเชื่อฟังต่อพระบัญญัติเท่านั้น จึงจะทำให้ร่างกายกลับมามีสุขภาพที่สมบูรณ์หรือถนอมรักษาสุขภาพไว้ได้ เขาเห็นผู้ที่ประสบความสำเร็จมากมายเป็นผลมาจากการกระทำในสิ่งที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย ซึ่งคนเหล่านี้จะกลับมามีสุขภาพที่สมบูรณ์ได้อีกครั้งก็ต่อเมื่อเขาทั้งหลายได้ปฏิบัติในสิ่งที่สามารถนำไปสู่การฟื้นฟูสุขภาพของตนเอง เขาจำเป็นจะต้องได้รับการสั่งสอนว่าการกระทำทุก ๆ

อย่างที่ทำลายกำลังของร่างกาย จิตใจหรือจิตวิญญาณนั้นถือว่าเป็นความผิดบาป และสุขภาพร่างกายจะแข็งแรงได้ก็โดยอาศัยการเชื่อฟังและปฏิบัติตามบทบัญญัติที่พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งไว้เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ {MH 113.6}

เมื่อแพทย์เห็นผู้ป่วยทนทุกข์ทรมานเพราะโรคร้ายไข้เจ็บอันเกิดจากการกินและการดื่มที่ไม่เหมาะสมหรือมีนิสัยที่ผิดๆ อย่างอื่น แต่กระนั้นกลับเพิกเฉยไม่บอกให้เขาได้ทราบถึงสิ่งนี้ นั่นก็เท่ากับว่าแพทย์กำลังทำอันตรายต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พวกเขาเหล่าเฒ่าเฒ่า คนวิกลจริต และคนที่ใช้ชีวิตจมอยู่กับเรื่องไร้ศีลธรรม คนเหล่านี้น่าจะพอใจให้แพทย์ได้บอกกล่าวแก่เขาทั้งหลายอย่างแจ่มชัดลงไปว่าความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลมาจากความผิดบาป คนทั้งหลายที่เข้าใจถึงหลักการในการดำเนินชีวิตควรจะมี ความพยายามอย่างจริงจังที่จะต่อสู้กับสาเหตุของโรคร้าย แพทย์จะยังนิ่งเฉยอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อเห็นความเจ็บป่วยและได้ลงมือตรากตรำช่วยเหลือเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากของผู้ป่วยอย่างต่อเนื่องมาแล้ว เขายังคงได้รับการยกย่องว่ามีใจเมตตาปราณีอีกไหม หากเขายังไม่ยอมสั่งสอนให้ผู้ป่วยรู้จักยึดความพอควรอย่างเคร่งครัดซึ่งเป็นวิธีที่รักษาโรคร้ายของผู้ป่วยเหล่านั้นเองให้หายได้ {MH 114.1}

ขอให้เราเข้าใจอย่างชัดเจนว่า การปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นเป็นหนทางที่นำไปสู่ชีวิต พระเจ้าทรงเป็นผู้ตั้งกฎแห่งธรรมชาติขึ้น แต่กฎของพระองค์มิได้บีบบังคับให้เราจะต้องปฏิบัติตามอย่างไรเหตุผล ทุกๆ คำว่า “อย่า” ไม่ว่าจะ เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับด้านร่างกายหรือด้านศีลธรรมล้วนบ่งบอกถึงพระสัญญา หากเราปฏิบัติตาม พระพรก็จะติดตามไปในทุกย่างก้าวของเรา พระเจ้าไม่ทรงบังคับเราต้องกระทำในสิ่งที่ถูก แต่พระองค์ทรงเลือกที่จะช่วยเราให้รอดพ้นจากความชั่วร้ายและนำพาเราไปในทางที่ดีงาม {MH 114.2}

ขอให้เราพิจารณาใส่ใจถึงบทบัญญัติต่างๆ ที่นำมาสั่งสอนแก่ชนชาติอิสราเอล พระเจ้าประทานคำแนะนำสั่งสอนที่แน่นอนให้แก่พวกเขาเกี่ยว

กับกิจวัตรในการดำเนินชีวิต พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาได้ทราบถึง บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับความผาสุกทั้งต่อร่างกายและต่อจิตวิญญาณและ ด้วยเงื่อนไขของการเชื่อฟัง พระองค์ย่อมจะทรงรับรองแก่พวกเขาว่า “และพระเจ้าจะทรงยกความเจ็บไข้ไปเสียจากพวกท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 7:15 “จงใส่ใจในถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้” “เพราะว่าคำเหล่านั้นเป็นชีวิตแก่คนทั้งปวงที่พบและเป็นสุขภาพแก่ทุกส่วนในฝ่ายเนื้อหนังของเธอ” เฉลยธรรมบัญญัติ 32:46 สุภาษิต 4:22 (ฉบับแปลเดิม) {MH 114.3}

พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราก้าวไปถึงมาตรฐานแห่งความบริบูรณ์ ดีเลิศซึ่งเราจะกระทำได้โดยอาศัยของประทานจากพระคริสต์ พระองค์ทรงเรียกเราให้ตัดสินใจเลือกในด้านที่ถูกต้อง ให้เรามีความสัมพันธ์กับชาวสวรรค์ และรับหลักการที่จะช่วยให้เราได้กลับคืนสู่ความบริสุทธิ์ชอบธรรมตามพระฉายาของพระเจ้า ในพระวาระของพระองค์ที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ และในหนังสือเล่มใหญ่ของธรรมชาติ พระองค์ได้ทรงเปิดเผยถึงหลักการแห่งการดำเนินชีวิต เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องรับความรู้ในหลักการเหล่านี้ และร่วมมือกับพระองค์โดยการเชื่อฟัง ในการฟื้นฟูสุขภาพของทั้งทางร่างกายและทางจิตวิญญาณ {MH 114.4}

มวลมนุษย์จำเป็นต้องเรียนรู้ว่าพระพรแห่งการเชื่อฟังที่ครบถ้วน บริบูรณ์เป็นของพวกเขาได้ โดยการที่พวกเขายอมรับในพระคุณของพระคริสต์เท่านั้น พระคุณของพระคริสต์นี้แหละที่ประทานกำลังให้มนุษย์ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ พระคุณนี้แหละที่ทำให้เขาสลัดตนเองให้หลุดพ้นจากพันธนาการของนิสัยอันชั่วร้ายได้ สิ่งนี้จึงเป็นฤทธิ์อำนาจเดียวเท่านั้นที่สามารถทำและคอยประคองให้เขาเดินไปในหนทางแห่งความชอบธรรมได้อย่างมั่นคง {MH 115.1}

เมื่อมนุษย์ยอมรับในความบริสุทธิ์และฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐ เขาก็จะได้รับการรักษาโรคร้ายอันมีสาเหตุมาจากความผิดบาป ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้นจากขอบฟ้า ซึ่งมี “ปีกรักษาโรคร้ายได้”

มาลาตี 4:2 สิ่งต่างๆ ที่โลกนี้ให้แก่เราย่อมมีอาจที่จะเยียวยารักษาความท้อแท้สิ้นหวัง หรือมอบสันติสุขให้แก่จิตใจ หรือช่วยปลดเปลื้องความวิตกกังวลใจ หรือกำจัดโรคภัยไข้เจ็บให้หมดไปได้ ชื่อเสียง อัจฉริยภาพ และตระลันท์ความสามารถล้วนแล้วแต่ไร้ซึ่งอำนาจที่จะทำให้จิตใจที่เศร้าหมองได้กลับมีความเบิกบาน หรือฟื้นฟูชีวิตที่สูญเปล่า ชีวิตของพระเจ้าที่สถิตอยู่ในจิตวิญญาณของเราเป็นความหวังเดียวของมนุษย์ {MH 115.2}

ความรักของพระคริสต์ที่แผ่ซ่านอยู่ในทุกๆ ส่วนของตัวเราเป็นฤทธิ์อำนาจที่เสริมกำลัง อวัยวะที่สำคัญทุกส่วนไม่ว่าจะเป็นสมอง หัวใจ และเส้นประสาทจะสัมผัสได้ถึงการเยียวยารักษา โดยอาศัยความรักของพระคริสต์ ร่างกายจะได้รับการกระตุ้นให้สามารถปฏิบัติงานได้ด้วยพลังกำลังในระดับสูงสุด ความรักนั้นจะช่วยปลดเปลื้องจิตวิญญาณให้หลุดพ้นจากความผิดบาปและความทุกข์โศก พ้นจากความกลัดกลุ้มและความวิตกกังวลที่คอยบั่นทอนกำลังกายกำลังใจของมนุษย์ ความรักของพระคริสต์จะมาพร้อมกับสันติสุขและความสงบของจิตใจ ความรักจะปลุกฝังความชื่นชมยินดีลงไปในจิตวิญญาณซึ่งจะไม่มีสิ่งใดในโลกมาทำลายลงได้ เป็นความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานสุขภาพอันสุขสมบูรณ์และบำรุงหล่อเลี้ยงชีวิต {MH 115.3}

พระดำรัสของพระเจ้าช่วยให้รอดของเราที่ว่า “จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” มัทธิว 11:28 เป็นคำรับยานานเอกที่จะรักษาความเจ็บป่วยของร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเป็นผู้นำความทุกข์ยากลำบากมาใส่ตัวเพราะการกระทำผิดของเขาเอง พระองค์ก็ยังทรงเป็นห่วงเราทั้งหลายด้วยความเมตตาตาสงสาร ในพระองค์ คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยเหลือ พระองค์จะทรงประกอบกิจยิ่งใหญ่ให้กับผู้ที่วางใจในพระองค์ {MH 115.4}

แม้ว่าตลอดทุกยุคทุกสมัย บาปจะได้สลักตรวนผูกมัดมนุษยชาติด้วยกำลังอำนาจที่ทวีขึ้น แม้ว่าซาตานจะได้ทอดเงามืดออกปิดบังพระวอจนะของพระเจ้าไว้โดยการไปปิดมดเท็จและอุปบายเล่ห์เหลี่ยมของมัน

ในการตีความหมาย และทำให้มนุษย์เกิดความสงสัยในพระคุณความดีของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น พระคุณและความรักของพระบิดาก็ยังคงเป็นดุจธาราทิพย์ที่หล่อไหลมาสู่พื้นพิภพโดยมิขาดสาย หากมนุษย์จะเปิดหน้าต่างแห่งจิตวิญญาณขึ้นสู่สวรรค์ด้วยความซาบซึ้งในของประทานที่ได้รับพระราชทานมาจากพระเจ้าแล้ว กระแสธารของฤทธิ์อำนาจในการรักษาก็จะหล่อไหลพรั่งพรมาสู่มวลมนุษย์ {MH 116.1}

แพทย์ผู้ปรารถนาจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับพระคริสต์ที่พระองค์ทรงพอพระทัยนั้น จะพยายามปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้ที่มีสมรรถภาพในการทำงานทุกๆ ด้านของตน เขาจะศึกษาด้วยความขยันหมั่นเพียรเพื่อจะได้มีคุณสมบัติอันเหมาะสมกับความรับผิดชอบในอาชีพของเขา และจะพยายามก้าวขึ้นสู่มาตรฐานที่สูงยิ่งขึ้นอยู่เสมอ แสวงหาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้มากขึ้น ให้มีทักษะความชำนาญที่ดียิ่งขึ้นและมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิม แพทย์ทุกคนควรจะตระหนักว่าผู้ที่ทำงานโดยขาดทักษะความสามารถและไร้ซึ่งประสิทธิภาพในการทำงานจะไม่เพียงพอแต่เป็นอันตรายต่อผู้ป่วยเท่านั้น แต่ยังเป็นการปฏิบัติต่อแพทย์ผู้ร่วมอาชีพอย่างไม่ยุติธรรม แพทย์ที่พอใจกับมาตรฐานของทักษะความสามารถและความรู้ในระดับต่ำ ไม่เพียงพอที่จะดูแลคนอาชีพแพทย์เท่านั้น แต่ยังมีได้ถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรงดำรงเป็นนายแพทย์ใหญ่อีกด้วย {MH 116.2}

ผู้ที่รู้สึกว่าตนนั้นมีคุณสมบัติไม่เหมาะสมที่จะทำงานด้านการแพทย์ ก็ควรจะเลือกงานในสาขาอาชีพอื่น ส่วนผู้ที่มีความเหมาะสมในการที่จะคอยเอาใจใส่ดูแลผู้ป่วย แต่มีขีดจำกัดในด้านการศึกษาและคุณสมบัติในด้านการแพทย์ ก็ควรที่จะเลือกทำงานในส่วนอื่นๆ ที่รองลงมา ด้วยการปรนนิบัติรับใช้อย่างซื่อสัตย์ในฐานะของพยาบาล โดยการรับใช้ด้วยความ پاکเพียรภายใต้การดูแลจากแพทย์ที่มีความชำนาญ ตลอดเวลาพวกเขา ย่อมจะได้เรียนรู้มากยิ่งขึ้น และโดยการปรับปรุงและพัฒนาในทุกๆ โอกาส หรือช่องทางที่จะได้รับความรู้ให้มากขึ้น ที่สุดแล้ว พวกเขา ก็จะมีคุณสมบัติ

เหมาะสมอย่างครบถ้วนในงานของแพทย์ได้ จึงให้แพทย์ผู้มีอาวุโสน้อยกว่า “ทำงานร่วมกับพระคริสต์ [พระองค์ทรงเป็นแพทย์ใหญ่]...อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น...เรามีได้ให้ผู้อื่นได้มีเหตุสุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เราใช้ปฏิบัติ [ผู้ป่วย] นั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้แต่เราผู้เป็นคนรับใช้ของพระเจ้า ได้กระทำตัวให้เป็นที่ยอมรับในการทั้งปวง” 2 โครินธ์ 6:1-4 {MH 116.3}

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้เราได้ก้าวขึ้นสู่มาตรฐานที่สูงส่งยิ่งขึ้น แพทย์ผู้ทำงานพันธกิจในด้านการแพทย์อย่างแท้จริงย่อมที่จะพัฒนาตนเองเพื่อจะได้เป็นแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญมากขึ้น แพทย์คริสเตียนที่มีความสามารถพิเศษและมีความเป็นเลิศในวิชาชีพ ควรจะได้รับการคัดเลือกและส่งเสริมให้ได้มีส่วนร่วมในงานรับใช้พระเจ้าในตำแหน่งที่จะให้การศึกษาและฝึกฝนอบรมคนอื่น ๆ ให้มาเป็นผู้เผยแพร่ศาสนาด้านการแพทย์ได้ {MH 117.1}

แพทย์ควรจะได้รับเอาแสงสว่างแห่งพระวามะของพระเจ้าไว้ในจิตวิญญาณของเขา เขาควรจะต้องเติบโตขึ้นในพระคุณของพระเจ้าอยู่เสมอสำหรับเขาแล้ว ศาสนาจะมีได้เป็นแต่เพียงสิ่งที่ช่วยส่งเสริมเขาให้มีอิทธิพลท่ามกลางคนอื่น ๆ ที่เขาคบหาสมาคมด้วย แต่จะต้องเป็นอิทธิพลที่เหนือผู้อื่น เขาจะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยเป้าหมายที่บริสุทธิ์และสูงส่ง อันเป็นเป้าหมายที่มีพลังอำนาจเพราะได้รับจากพระองค์ผู้ประทานชีวิตของพระองค์ เพื่อให้เรามีอำนาจที่จะเอาชนะเหนือความชั่วร้ายได้ {MH 117.2}

หากแพทย์พยายามปฏิบัติงานให้บังเกิดผลด้วยความซื่อสัตย์และความขยันหมั่นเพียรในตำแหน่งหน้าที่ของเขา หากเขาได้ยอมมอบถวายตนเองเพื่อที่จะปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์ และใช้เวลาในการพิจารณาถึงจิตใจของตนเอง เขาก็จะเข้าใจซึ่งถึงความล้าลึกของการทรงเรียกในงานอันศักดิ์สิทธิ์ของเขา เขาจะฝึกฝนและอบรมตนเองจนทุกคนที่อยู่โดยรอบอิทธิพลของเขาจะเห็นถึงความเป็นเลิศของการศึกษาและสติปัญญาที่ได้รับจากการได้ติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระปัญญาและ

ฤทธิ์อำนาจ {MH 117.3}

ไม่มีงานใดที่จำเป็นจะต้องมีสัมพันธภาพใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเจ้า มากยิ่งไปกว่างานของผู้ที่เป็นแพทย์ ผู้ที่จะปฏิบัติงานในหน้าที่ของแพทย์ ได้อย่างถูกต้องจำเป็นต้องดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของคริสเตียนในทุกๆ วันและในทุกๆ ชั่วโมง ชีวิตของผู้ป่วยอยู่ในมือของแพทย์ การตรวจวินิจฉัยโรคโดยความประมาทหรือขาดความเอาใจใส่เพียงครั้งเดียว หรือการสั่งจ่ายยาที่ผิดเพียงครั้งเดียวในผู้ป่วยที่มีอาการหนัก หรือมือที่ทำการผ่าตัดโดยขาดความชำนาญเพียงครั้งเดียว แม้จะเล็กน้อยเท่ากับปลายเส้นผม ชีวิตหนึ่งก็อาจถูกสังเวยไปและจิตวิญญาณก็จะไปสู่นิรันดรกาล มันช่างน่าสลดใจเมื่อนึกถึงเรื่องเช่นนี้ จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากที่แพทย์จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมจากนายแพทย์ผู้ประเสริฐ {MH 117.4}

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงเติมพระทัยที่จะช่วยคนทั้งหลายซึ่งทูลขอต่อพระองค์ให้ประทานสติปัญญาและความคิดอันปลอดโปร่งแจ่มใสให้แก่ตนเอง และผู้ใดเล่าที่จะต้องการสติปัญญาและความคิดอันปลอดโปร่งแจ่มใสมากไปกว่าแพทย์ซึ่งการตัดสินใจมากมายต่างฝากการพึ่งพาไว้ ขอให้แพทย์ผู้ที่กำลังพยายามที่จะช่วยชีวิตคนป่วยให้ยืดยาวออกไปจงมองไปยังพระคริสต์ด้วยความเชื่อเพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเขาในกิจการทุกอย่าง พระช่วยให้รอดจะประทานไหวพริบและความเชี่ยวชาญในการรับมือกับกรณีการรักษาที่มีความสลับซับซ้อน {MH 117.5}

พระเจ้าประทานโอกาสอันประเสริฐให้แก่ผู้ที่ต้องคอยดูแลคนเจ็บป่วย ในทุกสิ่งที่ต้องทำเพื่อฟื้นฟูคนเจ็บไข้ให้หายเป็นปกตินั้น ผู้ดูแลเหล่านั้นควรจะชี้แจงให้ผู้ป่วยเข้าใจว่าแพทย์กำลังช่วยเหลือเขาทั้งหลายให้ร่วมมือกับพระเจ้าในการต่อสู้กับโรคร้าย จงชักนำผู้ป่วยเหล่านั้นให้รู้สึกว่าเป็นทุกๆ วิธีของการรักษาที่สอดคล้องตามบทบัญญัติของพระเจ้าเขาทั้งหลายย่อมหวังได้ว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือเขาทั้งหลายได้ {MH 118.1}

คนป่วยเจ็บและคนที่ต้องทนทุกข์ทรมานจะมีความเชื่อถือเพิ่ม

มากขึ้นในแพทย์ผู้มีความรักและมีความยำเกรงในพระเจ้า พวกเขาจะไว้วางใจในคำพูดของแพทย์ พวกเขาจะรู้สึกถึงความปลอดภัยเมื่อได้อยู่ต่อหน้าและได้รับการรักษาจากแพทย์นั้น {MH 118.2}

การได้มีประสบการณ์ในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นถือว่าเป็นสิทธิพิเศษสำหรับแพทย์คริสเตียนที่สามารถจะอธิษฐานทูลเชิญพระองค์ให้เสด็จมาสถิตอยู่ในห้องของคนป่วย ก่อนที่จะทำการลงมือผ่าตัดที่ค่อนข้างวิกฤติ ขอให้แพทย์ได้ทูลขอความช่วยเหลือจากแพทย์ผู้ประเสริฐเสียก่อน ขอให้แพทย์ได้ให้ความมั่นใจแก่ผู้ป่วยว่าพระเจ้าทรงช่วยให้เขาผ่านพ้นวิกฤติการณ์นี้ไปได้อย่างปลอดภัย ซึ่งในเวลาที่มีความทุกข์ยากทุกครั้ง พระองค์จะทรงเป็นที่ลี้ภัยที่ไว้วางใจได้สำหรับผู้ที่วางใจในพระองค์ แพทย์ที่ไม่สามารถทำอย่างนี้ได้นั้นทำให้คนไข้รายแล้วรายเล่าต้องเสียชีวิตไป แทนที่จะช่วยให้รอดชีวิตได้ หากเขาจะได้อ่านคำที่หนุนจิตใจของผู้ป่วยให้เกิดความเชื่อในพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงกอบประคองด้วยพระเมตตาและทรงรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานของคนป่วยและทูลขออธิษฐานในสิ่งที่จิตวิญญาณต้องการต่อพระองค์ บ่อยครั้งวิกฤตินั้นก็จะผ่านไปได้อย่างปลอดภัย {MH 118.3}

พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถอ่านจิตใจของมนุษย์ ทรงทราบดีว่าผู้ป่วยหลายคนที่ยอมทำการผ่าตัดภายใต้มือของศัลยแพทย์นั้นเต็มไปด้วยความหวาดกลัวตัวสั่นมากเพียงใด พวกเขาตระหนักดีถึงภัยอันตรายของตนเอง ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีความไว้วางใจในฝีมือของแพทย์มากเท่าใด แต่พวกเขาก็รู้ว่าอาจจะมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ แต่เมื่อเขาเห็นแพทย์ได้ก้มศีรษะลงอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า จึงเป็นสิ่งที่ช่วยหนุนใจให้เขาได้เกิดความมั่นใจ ความสำนึกในพระมหากษัตริย์คุณและความไว้วางใจได้เปิดจิตใจของผู้ป่วยให้ยอมรับในฤทธิ์อำนาจในการรักษาของพระเจ้า พลละกำลังทั่วตัวตนของเขาจึงได้รับการเสริมและความมีชีวิตชีวาจึงนำไปสู่ชัยชนะ {MH 118.4}

สำหรับแพทย์แล้ว การสถิตอยู่ด้วยของพระผู้ช่วยให้รอดย่อม

ถือเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เขามีกำลังใจที่เข้มแข็งขึ้น บ่อยครั้งที่ความรับผิดชอบ และสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ในหน้าที่การงานของเขาได้นำความกลัวมาสู่จิตใจ ความกังวลถึงความไม่แน่นอนและความหวาดกลัวอาจจะทำให้มือของเขา พลัดได้ แต่เมื่อได้รับความมั่นใจว่าพระเจ้าผู้ทรงเป็นที่ปรึกษาสถิตอยู่ เคียงข้างเขาเพื่อที่จะคอยชี้แนะและทรงค้ำจุน ทำให้เขาเกิดความสงบและ เข้มแข็งขึ้นในจิตใจ การสัมผัสของพระคริสต์บนมือของแพทย์ย่อมนำมา ซึ่งกำลังใจวังชา ความสงบผ่อนคลาย ความมั่นใจและนำพลังความสามารถ มาสู่แพทย์ {MH 119.1}

เมื่อคนไข้ได้ผ่านพ้นวิกฤติโดยปลอดภัยและเห็นว่าทุกอย่างได้ ประสบผล ขอให้แพทย์ได้ใช้เวลาสักครู่หนึ่งเพื่ออธิษฐานร่วมกับคนไข้ จง กล่าวขอบพระคุณพระเจ้าที่ได้ทรงรักษาชีวิตไว้ เมื่อคนไข้ได้กล่าวขอบคุณ แพทย์ จงนำคำสรรเสริญและคำโมทนาพระคุณไปยังพระเจ้า ให้แพทย์ บอกคนไข้ว่าการที่เขารอดชีวิตเพราะเขาได้รับการคุ้มครองดูแลจาก พระเจ้าผู้ทรงเป็นแพทย์ของเขา {MH 119.2}

แพทย์ที่ปฏิบัติได้เช่นนี้ ย่อมนำคนไข้ของเขาไปยังพระองค์ผู้ทรง เป็นที่พึ่งของชีวิต พระผู้ทรงสามารถช่วยมนุษย์ทุกคนที่มาหาพระองค์ให้ รอดได้จนถึงที่สุด {MH 119.3}

ผู้ที่ทำงานประกาศด้านการแพทย์ควรจะมีศรัทธาอันลึกซึ้ง ต่อจิตวิญญาณของคนทั้งหลาย พระเจ้าได้ทรงมอบความไว้วางใจอันสูงสุด เท่าที่พระองค์ทรงเคยมอบให้กับมนุษย์แก่แพทย์ซึ่งเทียบเท่ากับที่ทรงมอบ ให้กับอาจารย์สอนศาสนาผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ว่าเขาจะตระหนักถึง หรือไม่ก็ตาม แพทย์ทุกคนต่างได้รับมอบหมายให้ทำการรักษาจิตวิญญาณ ด้วย {MH 119.4}

ในงานของแพทย์ซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับโรคภัยไข้เจ็บและความตาย บ่อยครั้งแพทย์กลับมองไม่เห็นถึงความเป็นจริงที่สำคัญของชีวิตในอนาคต ด้วยความพยายามอย่างจริงจังของเขาที่จะบำบัดรักษาภัยอันตรายทาง ร่างกายทำให้พวกเขาลืมถึงภัยอันตรายทางจิตวิญญาณ คนไข้ที่เขากำลัง

ให้การรักษายู่นั้นอาจจะต้องสูญเสียชีวิต โอกาสสุดท้ายกำลังจะหลุดมือไป จิตวิญญาณดวงนี้แหละที่แพทย์จะต้องพบกันอีกครั้งที่บัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระคริสต์ {MH 119.5}

เรามักจะสูญเสียพระพรอันประเสริฐที่สุดไปจากการที่เราละเลยที่จะประกาศพระคำของพระเจ้าในเวลาที่เราควรจะทำ หากเราไม่ได้เฝ้าระวังที่จะฉกฉวยโอกาสที่ดีนั้นเอาไว้ โอกาสนั้นก็อาจจะหลุดลอยไป ที่ข้างเตียงของคนป่วยเราไม่ควรจะพูดถึงหลักความเชื่อในศาสนาหรือสิ่งที่จะก่อให้เกิดการโต้แย้งกัน เราควรจะชี้ให้ผู้เจ็บป่วยทรمانนั้นได้หันไปหาพระองค์ ผู้ทรงเต็มพระทัยที่จะช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์ด้วยความเชื่อให้ได้รับความรอด จงพยายามช่วยเหลือจิตวิญญาณของผู้ที่กำลังอยู่ระหว่างชีวิตและความตายด้วยความจริงใจและอ่อนโยน {MH 120.1}

แพทย์ที่ทราบว่าจะพระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเขา เพราะตัวเขาเองก็ได้ถูกนำไปยังพระองค์ผู้ทรงเป็นที่ลี้ภัย เขาย่อมที่จะรู้ถึงวิธีที่จะปฏิบัติต่อจิตวิญญาณที่เป็นทุกข์ สำนึกในความผิดและเจ็บป่วยด้วยความผิดบาปซึ่งได้หันไปหาเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ เขาสามารถที่จะตอบคำถามที่ว่า “เราต้องทำประการใดจึงจะรอด” เขาสามารถที่จะเล่าเรื่องความรักของพระผู้ไถ่ได้ เขาสามารถที่จะพูดได้จากประสบการณ์ถึงฤทธิ์อำนาจที่สามารถช่วยให้กลับใจใหม่และทำให้มีความเชื่อ ด้วยคำพูดที่เรียบง่ายและจริงใจ เขาสามารถที่จะทูลขอต่อพระเจ้าถึงความต้องการของจิตวิญญาณด้วยการอธิษฐานและสามารถที่จะหนุนจิตใจคนป่วยเจ็บให้ทูลขอและรับเอาซึ่งพระกรุณาธิคุณของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงมีพระทัยเมตตาตาสงสาร เมื่อแพทย์ให้การบำบัดรักษาเช่นนี้ที่ข้างเตียงของคนไข้และพยายามกล่าวถ้อยคำที่เอื้ออาทรและปลอบประโลมจิตใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำกร่วมกับเขาและโดยอาศัยเขา เมื่อจิตใจของคนไข้เจ็บป่วยทรมานได้รับการชักนำไปยังพระผู้ช่วยให้รอด สันติสุขของพระคริสต์ก็จะได้รับการเติมเต็มไว้ในจิตใจ และสุขภาพจิตวิญญาณที่ได้ฟื้นคืนกลับมาเมื่อที่พระเจ้าจะใช้เป็นพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อช่วยให้สุขภาพทางกาย

ของคนป่วยได้ฟื้นคืนกลับมา {MH 120.2}

ในการดูแลรักษาคนป่วยเจ็บนั้น แพทย์มักจะมีโอกาสที่จะได้ช่วยเหลือมิตรสหายของคนป่วยด้วย ในขณะที่พวกเขาได้เฝ้าอยู่ที่ข้างเตียงผู้ป่วยอยู่นั้น จิตใจของพวกเขาจะอ่อนลงเพราะพวกเขารู้สึกหมดหวังที่จะช่วยระงับความเจ็บปวดของผู้ป่วยได้ บ่อยครั้งที่คนเหล่านี้มักจะระบายความโศกเศร้าที่ตนเองพยายามปิดบังจากคนอื่นให้แพทย์ทราบ ฉะนั้นจึงเป็นโอกาสของแพทย์ที่จะชี้ให้ผู้ที่มีความทุกข์โศกเหล่านี้ได้เห็นถึงพระองค์ ผู้ทรงเชิญคนทั้งหลายที่เหนื่อยล้าและแบกภาระหนักให้มาหาพระองค์ บ่อยครั้งที่แพทย์สามารถที่จะอธิษฐานเผื่อพวกเขาและอธิษฐานร่วมกับพวกเขาได้โดยการทูลเสนอความต้องการของพวกเขาไปยังแพทย์ผู้ทรงรักษาโรคทั้งปวงและพระเจ้าผู้ทรงเล้าโลมจิตใจให้คลายเศร้าได้ {MH 121.1}

พระสัญญาของพระเจ้า

แพทย์มีโอกาสนับล้านค่ามากมายในการชักนำคนไข้ของเขาให้ไปยังพระสัญญาของพระวาทะของพระเจ้า เขาจะต้องนำสมบัติใหม่และสมบัติเก่าออกจากคลังสมบัติ เป็นคำพูดที่นั่นนิต ที่นี้หน้อย ซึ่งจะเล้าโลมจิตใจและเป็นคำแนะนำสั่งสอนที่พวกเขาต่างโหยหา ขอให้แพทย์สร้างจิตใจของเขาให้เป็นเหมือนคลังสินค้าที่สะสมความคิดใหม่ๆ ไว้ ให้เขาศึกษาพระวาทะของพระเจ้าด้วยความขยันหมั่นเพียรเพื่อที่จะได้คุ้นเคยกับพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ ให้เขาเรียนรู้ที่จะกล่าวทวนถ้อยคำที่ปลอบประโลมจิตใจแบบเดียวกับที่พระคริสต์ตรัสในระหว่างที่พระองค์ทรงปรนนิบัติรับใช้อยู่ในโลก ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังสอนบทเรียน และทำการรักษาพยาบาลคนไข้ เขาควรจะพูดถึงพระราชกิจของพระคริสต์ในการรักษาผู้ป่วย พูดถึงความอ่อนโยนและความรักของพระองค์ เขาไม่ควรละเลยที่จะชักจูงจิตใจของคนไข้ให้ไปยังพระคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรง

เป็นนายแพทย์ใหญ่ {MH 121.2}

ฤทธิ์อำนาจเดียวกันกับที่พระคริสต์ได้ทรงใช้เมื่อพระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ก็คือพระวาทะของพระองค์ พระเยซูทรงรักษาโรคและขับผีร้ายออกโดยพระวาทะนั้นั้น ทรงห้ามคลื่นลมในทะเลให้สงบและทรงโปรดให้คนตายกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ และประชาชนต่างเป็นพยานว่าพระวาทะของพระองค์นั้นประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจ เช่นเดียวกับที่ตรัสกับบรรดาผู้เผยพระวาทะและอาจารย์ทั้งหลายในสมัยพระคัมภีร์เดิม พระคัมภีร์ทั้งเล่มคือพยานที่สำแดงถึงพระคริสต์ {MH 122.1}

เราจะต้องยอมรับว่าพระคัมภีร์เป็นพระวาทะของพระเจ้า ไม่ใช่เพียงคำที่มีเขียนไว้เท่านั้น แต่เป็นพระวาทะที่พระองค์ตรัสด้วย เมื่อคนที่ต้องประสบกับความทุกข์ยากลำบากได้เข้ามาหาพระคริสต์ พระองค์มิได้ทรงมองเห็นแต่เพียงคนที่เข้ามาขอความช่วยเหลือเท่านั้น แต่ทรงมองเห็นบรรดาคนทั้งหลายจากทุกยุคทุกสมัยที่ประสบกับความทุกข์ยากลำบากที่น่าจะเข้ามาหาพระองค์ด้วยความต้องการและด้วยความเชื่ออย่างเดียวกัน เมื่อพระองค์ตรัสแก่คนง่อยว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” เมื่อพระองค์ตรัสกับหญิงที่เมืองคาเปอร์นาอูมว่า “ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขเถิด” พระองค์ได้ตรัสกับคนอื่นๆ ด้วยเช่นกัน ที่มีความทุกข์ยากและต้องแบกภาระของความผิดบาปซึ่งมาขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ มัทธิว 9:2; ลูกา 8:48 {MH 122.2}

พระสัญญาทั้งหมดในพระวาทะของพระเจ้านี้เป็นเช่นเดียวกันด้วยพระสัญญาเหล่านี้ พระองค์ตรัสกับเราแต่ละคนโดยตรงเสมือนหนึ่งว่าเราสามารถจะสดับฟังพระสุรเสียงของพระองค์ได้ ในพระสัญญาเหล่านี้แหละที่พระคริสต์ได้ทรงสื่อถึงเราถึงพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ อันเป็นเหมือนใบจากต้นไม้ที่ “รักษาบรรดาประชาชาติให้หาย” ได้ วิวรณ์ 22:2 เมื่อเราได้ยอมรับให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในตัวเราแล้ว ก็จะทำให้เรามีอุปนิสัยที่เข้มแข็ง จะเป็นแรงบันดาลใจและช่วยบำรุงหล่อเลี้ยงชีวิต ไม่มี

สิ่งอื่นใดที่จะมีฤทธิ์อำนาจในการรักษาโรคร้ายให้หายได้ ไม่มีสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากนี้อีกแล้วที่จะให้ทั้งกำลังใจและความเชื่อซึ่งจะเสริมกำลังที่ประทานชีวิตให้แก่ร่างกายและจิตใจ {MH 122.3}

สำหรับคนที่ยืนตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัวบนขอบหลุมฝังศพ สำหรับจิตวิญญาณที่เหนื่อยล้าระอาใจด้วยภาระของความทุกข์ยากและความผิดบาป เมื่อมีโอกาสขอให้แพทย์ได้กล่าวย่ำถึงพระวจนะของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพราะพระวจนะทั้งหมดในพระคัมภีร์นั้นเป็นพระวจนะของพระองค์ {MH 122.4}

“อย่างกลัวเลย เพราะเราได้อู่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา เมื่อเจ้าลุยขำมน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อขำมน้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลผู้ช่วยให้รอดของเจ้า...เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา และได้รับเกียรติและเรารักเจ้า” “เรา เราคือพระองค์นั้น ผู้ปล้ำล้างความทรยศของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเองและเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้” “อย่างกลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเผ่าพันธุ์ของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก” อีสยาห์ 43:1-4, 25, 5 {MH 122.5}

“บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเจ้าทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ฝูงคลี” สดุดี 103:13, 14 {MH 123.1}

“เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้า ว่าเจ้าได้กบฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า” “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” เยเรมีย์ 3:13; 1 ยอห์น 1:9 {MH 123.2}

“เราได้ปล้ำล้างการทรยศของเจ้าเสียเหมือนนม และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนหมอก จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว” อีสยาห์ 44:22 {MH 123.3}

“มาเถิด ให้เราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะมีขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดง ก็จะถูกกลายเป็นอย่างขนแกะ ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน” อิสยาห์ 1:18, 19 {MH 123.4}

“เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงมีความรักมันคงต่อเจ้าสืบไป” “เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธอันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความรักนิรันดร์ เรามีความสมเพชเจ้า” เยเรมีย์ 31:3 อิสยาห์ 54:8 {MH 123.5}

“อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย” “เราอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้อะไรให้ใจของท่านวิตก และอย่ากลัวเลย” ยอห์น 14:1, 27 {MH 123.6}

“ผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำลังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝนเหมือนธารน้ำในที่แห้ง เหมือนร่มเงาศิลาบหิมาในแผ่นดินที่อ่อนเปลี้ย” อิสยาห์ 32:2 {MH 124.1}

“คนจนและคนขัดสนแสวงน้ำ และไม่มี และลินของเขาก็แห้งผาก เพราะความกระหาย เราคือพระเจ้า จะตอบเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา” อิสยาห์ 41:17 {MH 124.2}

“พระเจ้าผู้ทรงสร้างเจ้า...ตรัสตั้งน้ำว่า” “เราจะเทน้ำลงบนแผ่นดินที่กระหาย และลำธารลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า” อิสยาห์ 44:2, 3 {MH 124.3}

“มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด” อิสยาห์ 45:22 {MH 124.4}

“ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป” “แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความทรยศของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณนั้น ตกแก่ท่าน ที่ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี” มัทธิว 8:17; อิสยาห์ 53:5 {MH 124.5}

บทที่ 8 แพทย์เป็นผู้ให้ความรู้

แพทย์ที่ซื่อสัตย์อย่างจริงจังจะต้องเป็นผู้ที่ให้ความรู้ เขารู้ดีถึงความรับผิดชอบของเขาซึ่งมีใช้มีเพียงแต่ต่อคนไข้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของเขาโดยตรงเท่านั้น แต่เขายังนับรวมถึงสังคมที่เขาอาศัยอยู่ด้วย เขาอยู่ในฐานะของผู้ที่คอยดูแลรักษาสุขภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ความพยายามของเขามีมีเพียงแต่คอยแนะนำสั่งสอนถึงวิธีการที่ถูกต้องในการเยียวยารักษาคนที่เจ็บป่วยเท่านั้น แต่เขายังจะต้องส่งเสริมสนับสนุนให้รู้จักบ่มเพาะอุปนิสัยอันดีงามในการดำเนินชีวิตและเผยแพร่ความรู้ของหลักการที่ถูกต้องออกไป {MH 125.1}

ความจำเป็นของการศึกษาเกี่ยวกับหลักการในด้านสุขภาพ

ไม่มีเวลาใดที่การศึกษาเกี่ยวกับหลักการในด้านของสุขภาพมีความ

จำเป็นเท่ากับในเวลานี้ แม้ว่าจะมีความเจริญก้าวหน้าอย่างน่าอัศจรรย์ใน ศาสตร์หลาย ๆ แขนงที่ช่วยอำนวยความสะดวกและให้ความสุขสบายแก่ ชีวิต แม้แต่ในเรื่องของสุขอนามัยและการรักษาโรคร้ายไข้เจ็บก็ตาม แต่ ความแข็งแรงของร่างกายและกำลังความทนทานของมนุษย์ กลับเสื่อม ถอลงจนน่าวิตก สิ่งนี้ได้เรียกร้องความสนใจจากทุกคนที่มีจิตใจที่เป็นห่วง เป็นใยในความผาสุกของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน {MH 125.2}

อารยธรรมจอมปลอมของเรา กำลังสนับสนุนให้ ความชั่วร้ายทำลาย กฎเกณฑ์หลัก ๆ ไป ธรรมเนียมปฏิบัติและยุคสมัยนิยมกำลังขัดแย้งกับ ธรรมชาติ การปฏิบัติในสิ่งที่ต้องห้ามและการหลงระเรีงปล่อยตัวตามใจ ตนเองกำลังบั่นทอนทั้งกำลังกายและกำลังความคิด และนำภาระเกินกำลัง รับมือมาสู่มวลมนุษยชาติ เราจึงพบเห็นการขาดซึ่งการยับยั้งชั่งใจและ อาชญากรรม โรคร้ายไข้เจ็บและความทุกข์เวทนาปรากฏในทั่วทุกแห่งหน {MH 125.3}

หลายคนล่วงละเมิดกฎของสุขภาพโดยการรู้เท่าไม่ถึงการณ์และคน เหล่านี้จำเป็นต้องได้รับคำแนะนำสั่งสอน แต่คนจำนวนมากก็รู้ดีแต่ไม่ยอม ปฏิบัติตาม เขาทั้งหลายจึงจำเป็นต้องได้รับการเน้นย้ำถึงความสำคัญของการ นำความรู้มาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต แพทย์มีโอกาสมากมายที่จะให้ทั้งความรู้ของหลักการเกี่ยวกับสุขภาพและยังสามารถ สานิตถึงความสำคัญของการนำความรู้นั้นไปปฏิบัติ ด้วยการแนะนำสั่ง สอนที่ถูกต้อง เขาสามารถแก้ไขสิ่งชั่วร้ายซึ่งกำลังสร้างความหายนะที่ไม่ อาจพรรณนาได้ {MH 126.1}

วิธีการปฏิบัติอย่างหนึ่งซึ่งกำลังก่อให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บอย่างมากมาย และความเลวร้ายที่รุนแรงยิ่งขึ้นคือการใช้ยาอันตรายกันอย่างเสรี เมื่อเกิด ความเจ็บป่วยขึ้น คนจำนวนมากมักไม่พยายามที่จะค้นหาสาเหตุที่ทำให้ ต้องเจ็บป่วย ความกังวลที่สำคัญที่สุดของคนเหล่านี้ก็คือ เขาทั้งหลาย ต้องการขจัดความเจ็บปวดและความไม่สบายให้พ้นไปเสียจากตัว ดังนั้น จึงหันไปใช้ยาที่สามารถซื้อหาได้โดยที่ไม่ต้องใช้ใบสั่งแพทย์ โดยที่คน

เหล่านี้แทบไม่รู้ว่าคุณสมบัติที่แท้จริงของยาเหล่านั้นเลย หรือไม่ก็ขอให้แพทย์ขจัดผลอันเกิดจากการกระทำผิดของตนเอง แต่คนเหล่านี้ไม่เคยคิดที่จะเปลี่ยนแปลงนิสัยที่ทำลายสุขภาพของตนเองเลย หากไม่เห็นผลในแบบทันทีทันใด คนเหล่านี้ก็จะลงใจช้ายาวอื่น ๆ ต่อไปเรื่อย โดยประการฉะนี้ ความชั่วร้ายจึงยังคงดำเนินอยู่ต่อไป {MH 126.2}

ประชาชนจำเป็นต้องได้รับการสอนแนะนำว่าเรามีได้รักษาโรค จริงอยู่ในบางครั้งยาช่วยบรรเทาอาการที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและดูเหมือนว่าผู้ป่วยหายกลับมาเป็นปกติอันเป็นผลมาจากยาที่ใช้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าธรรมชาติมีกำลังเพียงพอที่จะขจัดพิษให้ออกไปจากร่างกายและแก้ไขสภาพที่เป็นสาเหตุให้เกิดโรคได้ สุขภาพจึงฟื้นกลับมาเป็นปกติได้อีกครั้งแม้ว่าจะมีการใช้ยาอยู่ก็ตาม แต่โดยกรณีส่วนใหญ่ ยาเพียงแต่เข้าไปเปลี่ยนแปลงรูปแบบและตำแหน่งของโรคเท่านั้น บ่อยครั้งจึงดูเหมือนว่าผลของพิษร้ายถูกทำลายได้ในระยะเวลาหนึ่ง แต่ผลนั้นยังคงอยู่ในระบบของร่างกายและจะก่อให้เกิดผลร้ายแรงในเวลาต่อมา {MH 126.3}

การใช้ยอันตรายทำให้คนเป็นอันมากได้นำความเจ็บป่วยตลอดชีวิตมาสู่ตนเอง และหลายชีวิตต้องดับสูญไปทั้ง ๆ ที่น่าจะจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหากได้นำการบำบัดรักษาโดยวิธีทางธรรมชาติ พิษภัยที่มีอยู่ในสิ่งที่เรียกกันว่ายาบำบัดรักษาโรคได้ก่อให้เกิดนิสัยความเคยชิน และทำให้ร่างกายเกิดความต้องการในสิ่งที่นำความพิเนตมาสู่ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ยาสามัญประจำบ้านที่นิยมหลายขนานที่สามารถซื้อหาได้โดยไม่ต้องใช้ใบสั่งแพทย์ และแม้แต่ยาบางตัวที่แพทย์จ่ายให้แก่คนไข้ มีส่วนก่อให้เกิดการเสพติดสุราฝิ่น หรือมอร์ฟิน อันเป็นต้นเหตุที่นำความหายนะมาสู่ผู้คนในสังคม {MH 126.4}

ความหวังเดียวที่จะนำไปสู่สิ่งที่ดีกว่าคือการให้ความรู้แก่ผู้คนถึงหลักการที่ถูกต้อง ให้แพทย์ได้สอนประชาชนว่าอำนาจในการรักษาโรคนั้นหาได้อยู่ที่ตัวยาก็ไม่ แต่อยู่ที่ธรรมชาติ ความเจ็บป่วยเป็นความพยายามของธรรมชาติที่จะขจัดสภาวะที่เกิดจากการละเมิดกฎของสุขภาพให้ออกไป

จากระบบในร่างกาย เมื่อเกิดความเจ็บป่วยขึ้น เราควรสืบหาสาเหตุของโรคนั้น สภาวะที่ขาดสุขอนามัยก็ควรจะได้รับ การเปลี่ยนแปลง นิสัยที่ผิดๆ จะต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง แล้วธรรมชาติจึงจะช่วยให้เราได้กำจัดสิ่งที่ไม่สะอาดออกไปจากร่างกายและจะช่วยฟื้นฟูสภาวะที่เหมาะสมให้กลับคืนสู่ระบบในร่างกาย {MH 127.1}

ธรรมชาติบำบัด

อากาศบริสุทธิ์ แสงแดด การรู้จักประมาณตน การพักผ่อน การออกกำลังกาย อาหารที่เหมาะสม การใช้น้ำและการไว้วางใจในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นวิธีการที่ใช้ในการบำบัดรักษาโรคได้อย่างแท้จริง ทุกคนควรมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติบำบัดและวิธีการใช้ เรามีความจำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจในหลักการที่เกี่ยวกับการเยียวยารักษาคนที่เจ็บป่วยและได้รับการฝึกฝนทางภาคปฏิบัติเพื่อจะสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างถูกต้อง {MH 127.2}

การใช้ธรรมชาติบำบัดต้องการการเอาใจใส่ดูแลและความพากเพียรพยายามซึ่งหลายคนไม่เต็มใจที่จะกระทำ กระบวนการของการรักษาตามธรรมชาติและการเสริมสร้างซ่อมแซมนั้น เป็นวิธีการที่ค่อยเป็นค่อยไป และสำหรับผู้ที่ขาดความอดทนนั้นจึงดูเหมือนว่าเป็นวิธีการที่แสนเชื่องช้า การละทิ้งนิสัยไม่ดีที่ชอบทำอะไรตามใจตัวเองนั้นย่อมต้องการความเสียสละ แต่ในที่สุดแล้ว ก็เห็นว่าธรรมชาติหากไม่ถูกจำกัดขัดขวางก็จะดำเนินงานได้อย่างชาญฉลาดและลงตัว คนทั้งหลายที่มีความอดทนประพฤติตนตามกฎของธรรมชาติก็จะได้เก็บเกี่ยวผลตอบแทนอันล้ำค่าในรูปแบบของสุขภาพที่ดีของทั้งร่างกายและจิตใจ {MH 127.3}

โดยทั่วไปแล้ว คนเรามักให้ความสนใจต่อการดูแลสุขภาพสุขภาพกันน้อยเกินไป การป้องกันโรคย่อมดีกว่าการรู้วิธีการบำบัดรักษาโรคเมื่อมัน

เกิดขึ้นแล้ว เพื่อประโยชน์ต่อตนเองและเพื่อประโยชน์ต่อมนุษยชาติ ทุกคนล้วนมีหน้าที่ต้องแสวงหาความรู้อันเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ต่างๆ ของชีวิต และปฏิบัติตามอย่างมีสติ ทุกคนจำเป็นต้องรู้จักคุณค่าถึงระบบของสิ่งมีชีวิตที่มีความมหัศจรรย์มากที่สุดซึ่งก็คือร่างกายของมนุษย์ ทุกคนควรเข้าใจถึงการทำงานของอวัยวะต่างๆ และการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อการทำงานอย่างแข็งแรงของอวัยวะทั้งหมด ทุกคนควรศึกษาถึงอิทธิพลของจิตใจที่มีต่อร่างกายและของร่างกายที่มีต่อจิตใจรวมทั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่คอยควบคุมการทำงานของทั้งสองสิ่ง {MH 128.1}

การฝึกอบรมตนเองเพื่อรับมือกับการต่อสู้ในชีวิต

เราจะต้องคอยย้ำเตือนอยู่เสมอว่า การมีสุขภาพที่ดีนั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ สุขภาพที่ดีเป็นผลจากการที่เราเชื่อฟังกฎ เรื่องนี้เป็นที่ยอมรับกันของนักกีฬาที่ลงแข่งขันและประลองกำลัง คนเหล่านี้ต้องเตรียมตัวอย่างดีที่สุด เขาทั้งหลายต่างทุ่มเทให้กับการฝึกฝนอย่างจริงจังและปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด อุปนิสัยในการเคลื่อนไหวทางร่างกายถูกควบคุมอย่างละเอียด พวกเขารู้ดีว่าการปล่อยปละละเลย การกระทำที่เกินพอดี หรือความสะเพร่าขาดความเอาใจใส่ซึ่งทำให้อวัยวะใดอวัยวะหนึ่งหรือการทำงานของร่างกายอ่อนแอลงหรือใช้การไม่ได้ย่อมจะเป็นสิ่งที่รับประกันได้ถึงความพ่ายแพ้ {MH 128.2}

แล้วการดูแลเอาใจใส่สุขภาพเพื่อเป็นการรับรองถึงความสำเร็จของการต่อสู้ในชีวิตมีความสำคัญมากกว่าสักเท่าใด การต่อสู้ที่เราต้องเข้าร่วมนี้มิใช่เป็นเพียงแค่สนามจำลอง เรากำลังเข้าร่วมในสงครามที่มีชีวิตนิรันดร์เป็นเติมพัน เราต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่สายตามิอาจแลเห็น ทูตสวรรค์ที่ชั่วร้ายกำลังพยายามควบคุมเหนือมนุษย์ทุกคน สิ่งใดก็ตามที่ทำให้ลายสุขภาพ ไม่เพียงแต่บั่นทอนกำลังของร่างกายเท่านั้น แต่ยังทำให้

กำลังสติปัญญาและศีลธรรมเสื่อมทรามตามลงไปด้วย การทำตามใจตัวเอง ในสิ่งที่ทำลายสุขภาพ ส่งผลให้เราแยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูก และสิ่งที่ผิดได้ยากยิ่งขึ้น และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความสามารถในการขัดขืน ความชั่วร้ายลำบากยิ่งขึ้น อันตรายจากความลุ่มหลงและความพ่ายแพ้จึง มีโอกาสสูงขึ้น {MH 128.3}

“คนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกันก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว” 1 โครินธ์ 9: 24 ในสงครามที่เรามีส่วนร่วมอยู่นั้น คนที่จะได้รับชัยชนะจะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในระเบียบวินัยด้วยการเชื่อฟังในหลักการที่ต้อง บ่อยครั้งที่การปฏิบัติตามหลักการเหล่านี้อย่างละเอียดลออกลับถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญ และเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินกว่าที่จะต้องใส่ใจ แต่เมื่อพิจารณาถึงประเด็นที่เดิมพันอยู่นั้น ไม่มีสิ่งใดที่เราต้องใช้ในการทำ เป็นเรื่องเล็ก การกระทำทุกอย่างมีน้ำหนักที่จะตัดสินชัยชนะหรือความพ่ายแพ้ของชีวิต พระคัมภีร์ได้บอกแก่เราว่า “เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้” 1 โครินธ์ 9: 24 {MH 129.1}

การที่บรรพบุรุษคู่แรกของเราต้องสูญเสียสวนเอเดนไปนั้น ก็เพราะว่าเกิดความอยากที่ปราศจากการยั้งคิด การรู้จักการประมาณตนในทุกสิ่ง มีความสำคัญกับการที่เราจะได้สวนเอเดนกลับคืนมามากยิ่งกว่าที่มนุษย์ จะเข้าใจเสียอีก {MH 129.2}

เมื่อก้าวถึงการควบคุมตัวเองของผู้เข้าแข่งขันกีฬาในสมัยกรีกโบราณปฏิบัติกัน อัครทูตเปาโลได้เขียนไว้ว่า “ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง เขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย ส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งโดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้ามิได้ต่อสู้อย่างนักมวยที่ชกลม แต่ข้าพเจ้าก็ทุบตีร่างกายให้มันแข็งจนอยู่มือ เพราะเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” 1 โครินธ์ 9: 25-27 (THSV) {MH 129.3}

ความก้าวหน้าของการปฏิรูปขึ้นอยู่กับความยอมรับอย่างแจ่มชัดใน

รากฐานของความจริง ในแง่หนึ่ง ภัยอันตรายแอบแฝงอยู่ในหลักการที่คับแคบและในความเชื่อหรือหลักปฏิบัติทางศาสนาที่เข้มงวดและเย็นชา ส่วนในอีกแง่หนึ่งยังมีภัยอันใหญ่หลวงของลัทธิเสรีนิยมที่ขาดการยั้งคิด รากฐานของการปฏิรูปที่ยั่งยืนนั้นอยู่ที่พระบัญญัติของพระเจ้า เราจะต้องแสดงให้เห็นทั่วไปเข้าใจอย่างชัดเจนและกระจ่างแจ้งถึงความจำเป็นในการปฏิบัติตามพระบัญญัตินี้ หลักการของพระบัญญัติจะต้องเผยแพร่ต่อหน้าประชาชนเพราะเป็นบทบาทบัญญัติของพระเจ้าที่จริงยั่งยืนและไม่แปรเปลี่ยนเช่นเดียวกับพระองค์ {MH 129.4}

หนึ่งในผลที่น่าเศร้าใจที่สุดของการที่มนุษย์ได้หลงไปจากทางของพระเจ้าในครั้งแรกนั้นก็คือการสูญเสียพลังในการควบคุมตนเองของมนุษย์ การนำอำนาจนี้กลับคืนมาเท่านั้นจึงจะทำให้เกิดความก้าวหน้าในการปฏิรูปได้อย่างแท้จริง {MH 129.5}

ร่างกายเป็นเพียงเครื่องมือเดียวที่ใช้เพื่อการพัฒนาจิตใจและจิตวิญญาณในการปลุกสร้างอุปนิสัย ดังนั้น ศัตรูของจิตวิญญาณจึงมุ่งการทดลองไปที่การทำให้กำลังของร่างกายอ่อนแอและเสื่อมถอยลง ความสำเร็จของศัตรูในที่นี้หมายถึงการที่ทั้งร่างกายและจิตใจของเราได้ยอมจำนนต่อความชั่วร้าย การฝึกฝืนตามธรรมชาติฝ่ายร่างกายของเรา หากไม่ได้รับการคุ้มครองจากอำนาจที่เหนือกว่าย่อมนำมาซึ่งความหายนะและความตายอย่างแน่นอน {MH 130.1}

ร่างกายนั้นต้องถูกชักนำมาให้ยอมจำนน ฤทธิ์อำนาจที่เหนือขึ้นไปต้องเป็นฝ่ายควบคุมดูแล กิเลสและตัณหาต้องถูกบังคับโดยความตั้งใจซึ่งในตัวมันเองอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า อำนาจอันยิ่งใหญ่ในการใช้เหตุผลซึ่งได้รับการเจิมด้วยพระคุณของพระเจ้าจะเป็นอำนาจที่สามารถบังคับทิศทางในชีวิตของเรา {MH 130.2}

ข้อกำหนดต่าง ๆ ของพระเจ้าจะต้องนำกลับมาให้อยู่ในจิตสำนึก มนุษย์ชายหญิงจะต้องได้รับการกระตุ้นเตือนให้ตระหนักถึงหน้าที่ในการควบคุมตัวเอง ความปรารถนาในสิ่งที่บริสุทธิ์ การหลุดพ้นจากความ

ปรารถนาในสิ่งที่ผิดศีลธรรมและอุปนิสัยอันเสื่อมทราม คนทั้งหลายจำเป็นจะต้องรู้ซึ่งถึงความจริงที่ว่า กำลังกายและกำลังความคิดทั้งหมดของตนนั้นเป็นของประทานที่ได้รับจากพระเจ้า และจะต้องได้รับการถนอมรักษาไว้ในสภาพที่ดีที่สุดเพื่อการปรนนิบัติรับใช้ในกิจการของพระองค์ {MH 130.3}

พิธีกรรมในสมัยโบราณอันเป็นสัญลักษณ์ที่เล็งถึงชาวประเสริฐนั้น มีการนำเครื่องบูชาที่ไม่มีตำหนิมาถวายยังแท่นเผาบูชาของพระเจ้า เครื่องถวายบูชาที่เป็นสัญลักษณ์แทนพระคริสต์นั้นต้องปราศจากจุดต่างพริ้ว พระวจนะของพระเจ้าบ่งบอกว่าเครื่องถวายบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงบรรดาบุตรของพระเจ้านั้นจะต้องเป็น “เครื่องถวายบูชาที่มีชีวิต” “ไม่มีตำหนิ รีดรอย หรือมลทินใดๆ” “เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” โรม 12:1; เอเฟซัส 5:27 {MH 130.4}

ถ้าปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า การปฏิรูปที่แท้จริงก็มิอาจสัมฤทธิ์ผล เครื่องกีดขวางของมนุษย์ที่ต่อต้านแรงจูงใจทั้งจากทางธรรมชาติและจากการบ่มเพาะให้กระทำผิดก็เป็นเพียงแค่อันตรายที่ขวางกั้นกระแสน้ำที่เขียวกราก จนกว่าลักษณะชีวิตของพระคริสต์ได้กลายมาเป็นอำนาจเสริมสร้างในชีวิตของเราแล้วเท่านั้นที่เราจึงจะสามารถต้านทานการทดลองที่ซาตานเข้ามาทั้งจากภายในและภายนอกได้ {MH 130.5}

พระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้และทรงใช้ชีวิตตามพระบัญญัติของพระเจ้า ทรงเป็นแพทย์ทั้งทางฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายร่างกาย พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือการทดสอบทั้งหมด พระองค์ทรงจัดเตรียมทุกองคาพยพเพื่อมนุษย์จะได้ก้าวถึงความไพบูลย์ของความประพฤติ {MH 130.6}

เมื่อมีผู้ใดยอมจำนนต่อพระคริสต์ จิตใจของเขาก็จะอยู่ภายใต้การควบคุมของพระบัญญัติ แต่เป็นพระบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ที่ทรงประกาศอิสรภาพให้แก่เขลยทุกคน ด้วยความร่วมมือกันหนึ่งเดียวกันกับพระคริสต์ มนุษย์จะเป็นไท การยอมจำนนตามน้ำพระทัยของพระคริสต์หมายถึงการกลับคืนสู่สภาพความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ {MH 131.1}

การเชื่อฟังพระเจ้าย่อมนำมาซึ่งอิสรภาพจากการตกเป็นทาสของความผิดบาปและการปลดปล่อยให้พ้นจากกิเลสและราคะตัณหาของมนุษย์ มนุษย์จะเป็นผู้มีชัยเหนือตนเอง ผู้มีชัยเหนือแรงจูงใจในทางที่ชั่วร้ายของตนเอง ผู้มีชัยเหนือเทพผู้ครอบครองและศักดิ์เทพและ “เทพผู้ครอบพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้” และกับ “วิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” เอเฟซัส 6:12 {MH 131.2}

ไม่มีสถานที่ใดที่คำแนะนำสั่งสอนเช่นนี้มีความจำเป็นเท่าและไม่มีที่แห่งใดที่การอบรมสั่งสอนนี้จะเกิดผลองอกงามได้มากไปกว่าที่ได้รับจากบ้าน บิตามารดาเป็นผู้วางรากฐานของอุปนิสัยและความประพฤติ ขบวนการปฏิรูปนั้นจะต้องเริ่มด้วยการชี้แจงให้บิตามารดาเห็นถึงกฎเกณฑ์ในพระบัญญัติของพระเจ้าที่มีผลต่อสุขภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ จงแสดงให้เห็นว่าการเชื่อฟังต่อพระวจนะของพระเจ้าเป็นเกราะกำบังเดียวของเราในการต่อต้านความชั่วร้ายที่กำลังพัดกระหน่ำทั้งโลกไปสู่ความหายนะ จงชี้แจงอย่างแจ่มชัดถึงความรับผิดชอบของบิตามารดา ทั้งนี้มีใช้เพียงเพื่อตนเองเท่านั้นแต่เพื่อบุตรธิดาของเขาทั้งหลายด้วย เขาทั้งหลายกำลังแสดงตัวอย่างของการเชื่อฟังหรือของการกระทำบาปไม่อย่างไรอย่างหนึ่งแก่ลูก ๆ ของตนเอง จากตัวอย่างและการสั่งสอนของเขาทั้งหลายจะเป็นเครื่องกำหนดทิศทางของครอบครัวของตนเอง ลูก ๆ จะถูกหล่อหลอมตามแบบอย่างที่เป็นที่บิตามารดาได้กระทำ {MH 131.3}

หากสามารถนำบิตามารดาไปติดตามถึงผลแห่งการกระทำของเขารวมและมองเห็นว่า ด้วยตัวอย่างและการสั่งสอนของตนเอง พวกเขามีส่วนร่วมในการขยายอิทธิพลของความผิดบาปหรือเพิ่มอำนาจแห่งความชอบธรรมได้อย่างไร ก็จะก่อให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน หลายคนคงจะเลิกประพฤติตามขนบธรรมเนียมและประเพณีนิยม แล้วหันมารับไว้ซึ่งหลักการในการดำเนินชีวิตตามวิถีทางของพระเจ้า {MH 131.4}

อิทธิพลของแบบอย่าง

แพทย์ผู้ให้การรักษาพยาบาลที่บ้านของคนไข้ทั้งหลาย คอยเฝ้าอยู่ข้างเตียงของผู้ป่วย ช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของผู้ป่วย นำพาคนเหล่านี้ให้รอดพ้นจากความตายและกล่าวหนุนความหวังให้แก่ผู้ที่กำลังจะตาย เขาย่อมจะได้รับความไว้วางใจและความรักใคร่จากผู้ที่อยู่ในครอบครัวอย่างไม่น้อยคนจะพึงได้รับ แม้แต่ผู้สอนศาสนาที่มีหน้าที่ในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐก็ยังมีโอกาสอันยิ่งใหญ่หรือมีอำนาจชักจูงจิตใจได้มากมายถึงเพียงนี้ {MH 132.1}

แบบอย่างการดำเนินชีวิตของแพทย์ไม่ด้อยไปกว่าคำสอนของเขา ควรจะมีอิทธิพลส่งเสริมในด้านที่ถูกต้อง การปฏิรูปเรียกร้องชายหญิงให้มีแนวทางการดำเนินชีวิตของการบังคับตนเอง คำสั่งสอนของเราก็จะมีน้ำหนักมากขึ้นเมื่อเราได้ปฏิบัติตามหลักการที่เราได้พร่ำสอนอยู่นั้น โลกต้องการเห็นแบบอย่างในภาคปฏิบัติที่แสดงถึงพระคุณของพระเจ้าว่าสามารถช่วยมนุษย์ที่พินาศอำนาจที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมา อันจะช่วยให้ผู้ป่วยสามารถควบคุมตัวเองได้ ไม่มีสิ่งใดที่โลกต้องการมากไปกว่าการเข้าใจถึงฤทธิ์อำนาจในการช่วยให้รอดของข่าวประเสริฐที่แสดงออกมาในชีวิตที่เหมือนพระคริสต์ {MH 132.2}

แพทย์ต้องติดต่อเกี่ยวข้องกับคนทั้งหลายที่ต้องการซึ่งกำลังและการหนุนใจจากแบบอย่างที่ถูกต้อง หลายคนมีความอ่อนแอในอำนาจฝ่ายศีลธรรม คนเหล่านี้ขาดซึ่งการควบคุมตนเอง ดังนั้นจึงพ่ายแพ้ต่อการทดลองได้อย่างง่ายดาย แพทย์ช่วยจิตวิญญาณเหล่านี้ได้ก็ต่อเมื่อตัวเขาได้แสดงออกให้เห็นในชีวิตของเขาเองถึงความเข้มแข็งของหลักการที่มีชัยชนะเหนืออุปนิสัยอันชั่วร้ายและราคะตัณหาอันเสื่อมทราม เขาจะต้องแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทรงประกอบกิจอยู่ในชีวิตของเขา หากเขาล้มเหลวในสิ่งเหล่านี้ไม่ว่าคำพูดของเขาจะมีกำลังอำนาจหรือสามารถโน้มน้าวจิตใจได้มากเพียงไร อิทธิพลของเขามีแต่จะส่งเสริม

อยู่ฝ่ายความชั่วร้าย {MH 133.1}

หลายคนที่มีศีลธรรมจรรยาเสื่อมทรามอันเกิดจากนิสัยที่ผิด ๆ ของตัวเองมาขอคำแนะนำและการรักษาพยาบาลจากแพทย์ คนเหล่านี้ต่างพกข้า อ่อนแอและบาดเจ็บ ตระหนักดีถึงความโง่เขลาของตนเองและการไว้ซึ่งกำลังที่จะเอาชนะเหนือความชั่วร้ายได้ บุคคลเช่นนี้ไม่ควรตกอยู่ในสภาพแวดล้อมอย่างต่อเนื่องที่จะคอยส่งเสริมให้เขาเกิดมีความคิดและความรู้สึกที่ทำให้พวกเขาเป็นอย่างเช่นที่พวกเขาเป็น พวกเขาจำเป็นต้องอยู่ในบรรยากาศที่บริสุทธิ์ในความคิดอันสูงส่งและดีงาม ช่างเป็นสิ่งที่เลวร้ายมากเพียงไร เมื่อแพทย์ผู้ที่ดีควรจะแสดงออกถึงแบบอย่างที่ถูกต้องแก่คนเหล่านี้ กลับตกเป็นทาสของนิสัยที่ชั่วร้ายเสียเอง อิทธิพลของแพทย์เหล่านี้จึงนำไปสู่การทดลองและส่งเสริมนิสัยผิด ๆ ให้รุนแรงยิ่งขึ้น {MH 133.2}

แพทย์และงานด้านการละเว้นจากสิ่งที่เป็นอันตราย

หลายคนที่เข้ามาอยู่ภายใต้การดูแลของแพทย์ได้ทำลายจิตวิญญาณและร่างกายจนเสื่อมโทรมมากแล้วด้วยการบริโภคยาสูบหรือเครื่องดื่มมีนเมา แพทย์ที่ซื่อสัตย์ต่อความรับผิดชอบของตนเองต้องชี้ให้ผู้ป่วยเหล่านี้เห็นถึงต้นเหตุความเจ็บป่วยของเขา แต่หากตัวเขาเองก็ยังสูบบุหรี่หรือดื่มสิ่งมีนเมาแล้ว คำพูดของเขาจะมีน้ำหนักอะไร โดยเหตุที่เขาก็รู้ว่าตัวเองได้ปล่อยตัวมีนเมาในสิ่งที่ชั่วร้าย เขาจะไม่ลังเลใจที่จะชี้ให้คนไข้ได้เห็นถึงสิ่งที่เป็นอันตรายในชีวิตของพวกเขาหรือ ถ้าหากแพทย์เองยังเสพสิ่งเหล่านี้แล้ว เขาจะชักนำให้คนหนุ่มสาวเห็นถึงผลร้ายของมันได้อย่างไร {MH 133.3}

แพทย์จะยืนอยู่ในสังคมเป็นแบบอย่างของความบริสุทธิ์และการควบคุมตนเองได้อย่างไร เขาจะเป็นคนที่ทำงานให้บังเกิดผลในการละเว้น

จากสิ่งที่เป็นอันตรายได้อย่างไร ในเมื่อตัวเขาเองก็ยังปล่อยตัวตามใจอยู่กับนิสัยที่ชั่วร้ายอยู่ เขาจะให้การรักษาพยาบาลอยู่ที่ข้างเตียงของคนไข้ และผู้ที่กำลังจะตายโดยเป็นที่ยอมรับได้อย่างนั้นหรือ ในเมื่อลมหายใจของเขาก็ยังเป็นที่น่ารังเกียจด้วยกลิ่นของสุราหรือบุหรี่ {MH 134.1}

ตราบไตที่แพทย์ยังทำให้ระบบประสาทและสมองของตัวเองต้องขุ่นมัวและผิดปกติด้วยการใช้สารเสพติด เขาจะยังคงซื่อสัตย์ต่อการได้รับความไว้วางใจในฐานะแพทย์ผู้มีความสามารถได้อย่างไร เขาคงจะไม่อยู่ในสภาพที่จะวินิจฉัยไข้ได้อย่างรวดเร็วและทำการดำเนินการได้อย่างถูกต้องแม่นยำ {MH 134.2}

หากเขามีได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติต่าง ๆ ที่ควบคุมตัวของเขาเอง หากเขาเลือกที่จะสนองความอยากของตนเองเหนือสุขภาพของร่างกายและจิตใจเช่นนี้แล้ว เขามีได้ประกาศตัวเองหรือหรือว่าเป็นผู้ที่ไม่สมควรได้รับความไว้วางใจในหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลต่อชีวิตของมนุษย์ {MH 134.3}

ไม่ว่าแพทย์จะมีความสามารถหรือมีความซื่อสัตย์ในหน้าที่มากสักเท่าใด ในประสบการณ์ของเขายังมีเหตุการณ์ท้อแท้ใจและความล้มเหลวมากมายในอดีตให้เห็นได้อยู่ บ่อยครั้งผลงานของเขามันบรรลุผลไม่ได้ตามที่เขาคาดหวัง ถึงแม้ว่าคนไข้ของเขาจะกลับมีสุขภาพหายเป็นปกติแล้วก็ตาม แต่สิ่งนี้ก็อาจจะมิได้เป็นประโยชน์ต่อตัวคนไข้เองหรือต่อโลกได้อย่างแท้จริง หลายคนที่ยาจากความเจ็บป่วยเพียงเพื่อจะหวนกลับไปปล่อยตัวมัวเมาในสิ่งชั่วร้ายซึ่งทำให้เกิดโรคร้ายขึ้นมาอีก ด้วยความกระหายอยากแบบเดิม ๆ พวกเขาถลำลึกลงสู่วงจรของความโง่เขลาและการปล่อยตัวตามใจตนเองอีกครั้ง งานที่แพทย์ได้ทำเพื่อคนเหล่านี้จึงดูเสมือนว่าเป็นความพยายามที่สูญเปล่า {MH 134.4}

พระคริสต์ก็ทรงประสบเหตุการณ์อย่างเดียวกัน แต่กระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงละความพากเพียรเพื่อจิตวิญญาณที่ต้องทนทุกข์ทรมานแม้แต่วางเดียว ในจำนวนคนโรคเรื้อนสิบคนที่ได้รับการรักษาให้หายมีเพียงคน

เดียวเท่านั้นที่สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณจากของประทานที่ได้รับ เขาเป็นคนต่างชาติและเป็นชาวสะมาเรีย เพื่อเห็นแก่คนโรคเรื้อนนั้น พระคริสต์ทรงรักษาคนโรคเรื้อนทั้งสิบคนให้หาย หากแพทย์มิได้รับความสำเร็จมากไปกว่าพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว ก็ขอให้เขาได้เรียนบทเรียนจากพระเจ้า ผู้ทรงเป็นนายแพทย์ใหญ่ มีคำเขียนถึงพระคริสต์ไว้ว่า “ท่านจะไม่ล้มเหลวหรือท้อแท้” “ท่านจะเห็นผลแห่งความทุกข์ลำบากแห่งวิญญานจิตของท่านและพอใจ” อีสยาห์ 42:4; 53:11 (TKJV) {MH 134.5}

หากมีจิตวิญญานเพียงแต่ดวงเดียวที่ยอมรับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ พระคริสต์ก็จะทรงยอมสมัคพระทัยที่จะดำรงพระชนม์ด้วยความทนทุกข์ทรมานและอภัยอดสูจนถึงความมรณาอย่างน่าอัศจรรย์เพื่อจิตวิญญานดวงนั้น หากโดยอาศัยความพากเพียรของเรา แล้วทำให้จิตวิญญานของคนๆ หนึ่งได้รับการยกระดับไปสู่ความบริสุทธิ์ชอบธรรมเพื่อจะได้เป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะได้ส่องสว่างอยู่ ณ บัลลังก์ของพระเจ้า สิ่งนี้จะไม่ทำให้เรามีความชื่นชมยินดีกระนั้นหรือ {MH 135.1}

แพทย์มีหน้าที่ๆ เหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก เพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ให้ได้รับผลสำเร็จมากที่สุด เขาจำเป็นต้องมีสุขภาพที่ดีและมีกำลังกายที่แข็งแรง คนที่อ่อนแอหรือป่วยเป็นโรคย่อมไม่สามารถที่จะทนทำงานที่เหน็ดเหนื่อยอันเป็นสิ่งปกติของอาชีพแพทย์ได้ คนที่ขาดซึ่งการควบคุมตนเองอย่างครบถ้วนย่อมจะไม่มีคุณสมบัติอันเหมาะสมที่จะรักษาโรคภัยไข้เจ็บที่มีอยู่ทั้งปวงได้ {MH 135.2}

บ่อยครั้งการอดหลับอดนอน การละเลยแม้แต่ที่จะรับประทานอาหาร หรือเกือบจะถูกตัดขาดออกไปจากการคบค้าสมาคมในวงสังคมและจากการประกอบศาสนกิจ ชีวิตของแพทย์จึงดูประหนึ่งว่าจะตกอยู่ภายใต้เงามืดอยู่ตลอดเวลา ความทุกข์ทรมานที่เขาเห็นมนุษย์ผู้ไร้อำนาจรอคอยความช่วยเหลือ คนชั่วร้ายที่เขาจะต้องติดต่อกับเขาด้วยความไว้นั้นทำให้แพทย์ต้องหดหู่หมดกำลังใจจนอาจทำลายความไว้นั้นเสียใจที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน {MH 135.3}

ในการต่อสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บและความตาย ทุกพลังงานจะถูกใช้จนถึงขีดจำกัดของความอดทน การตอบสนองจากงานที่เคร่งเครียดมหาโหด เช่นนี้ เป็นบททดสอบอุปนิสัยจนถึงขีดสุด เพราะในขณะนั้น การทดลองจะมีกำลังแก่กล้ามากที่สุด แพทย์จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมตนเอง มีจิตใจอันบริสุทธิ์และมีความเชื่อที่ได้ยึดสัจธรรมไว้อย่างมั่นคงมากกว่าผู้ที่ทำงานในอาชีพด้านอื่นๆ เพื่อเห็นแก่ผู้อื่นและเพื่อเห็นแก่ตัวของเขาเอง เขาไม่อาจที่จะละเลยต่อกฎสุขภาพที่มีผลต่อร่างกาย การมีนิสัยที่ขาดความยั้งคิดในด้านร่างกายย่อมจะมีแนวโน้มที่จะกระทำให้ขาดความเอาใจใส่ในเรื่องของศีลธรรมด้วย {MH 135.4}

ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดๆ ความปลอดภัยเดียวของแพทย์คือการทำทุกสิ่งตามหลักการ มีกำลังใจที่เข้มแข็งและและมีศีลธรรมที่สูงส่ง โดยอาศัยความตั้งใจที่แน่วแน่ซึ่งจะพบได้ในพระเจ้าเท่านั้น เขาจะต้องตั้งมั่นอยู่ในคุณงามความดีอันบริสุทธิ์ของพระลักษณะของพระเจ้าในทุกวัน ในทุกชั่วโมง และในทุกเสี้ยวเวลาที่เขาจะต้องดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้สายตาของโลกที่ไม่มีผู้ใดแลเห็น เหมือนดังเช่นโมเสส เขาจะต้องยอมทนอยู่ “*ประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา*” ฮีบรู 11: 27 (THSV) {MH 135.5}

ความชอบธรรมนั้นมีรากฐานอยู่ที่ความเลื่อมใสและยำเกรงในพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะชำระรักษาไว้ได้อย่างมั่นคงซึ่งชีวิตที่บริสุทธิ์ และมีพลังอันเข้มแข็งต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน นอกเสียจากว่าชีวิตของเขาจะซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ยิ่งเขามีหน้าที่รับผิดชอบที่จะต้องกระทำท่ามกลางมนุษย์มากเท่าใด จิตใจก็ยิ่งจะต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสวรรค์มากเท่านั้น {MH 136.1}

เมื่อน้ำที่ของเขายิ่งเร่งด่วนและมีความรับผิดชอบมากขึ้นเท่าใด แพทย์ก็ยิ่งจะต้องมีความต้องการถึงฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น เวลาที่อาจจะหมดเปลืองไปกับสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายโลกจะต้องนำกลับมาใช้เพื่อการใคร่ครวญถึงสิ่งที่เป็นนิรันดร์ เขาจะต้องต้านทานกับกระแสของ

โลกที่กำลังรุกรานเข้ามา ซึ่งพยายามที่จะผลักดันให้เขาแยกไปจากพระองค์ ผู้ทรงเป็นม่อเกิดแห่งกำลัง เขาจะต้องมอบตัวเองไว้อยู่กับพระเจ้า ด้วยการอธิษฐานและการศึกษาพระคัมภีร์มากกว่าคนอื่น เขาต้องใช้ชีวิตอย่างมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับหลักการแห่งความจริง หลักการแห่งความชอบธรรมและหลักการแห่งความเมตตากรุณาซึ่งสำแดงถึงพระลักษณะของพระเจ้าภายในจิตวิญญาณ {MH 136.2}

ความมากน้อยของการยอมรับและเชื่อฟังตามพระวาทะของพระเจ้าในแต่ละคนจะแสดงออกให้เห็นถึงพลังอำนาจและรับการสัมผัสได้ในทุกความประพฤติและอุปนิสัยในทุกด้านของคนนั้น พระวาทะของพระเจ้าจะชำระทุกความคิดให้บริสุทธิ์และจะคอยควบคุมทุกความปรารถนา ผู้ที่วางใจในพระวาทะของพระเจ้าจะไม่ทำตัวเป็นคนทั่วไปและจะเป็นคนที่เข้มแข็ง เขาจะอยู่เหนือสิ่งที่ชั่วร้ายทั้งปวง ขึ้นไปสู่บรรยากาศที่ไร้มลทิน {MH 136.3}

เมื่อมนุษย์มีสัมพันธภาพร่วมกับพระเจ้า ความตั้งใจอันแน่วแน่แบบเดียวกับที่คัมภีร์โยเซฟและดาเนียลไว้ท่ามกลางความเสื่อมทรามของราชสำนักของคนที่มิได้นับถือพระเจ้า จะทำให้ชีวิตของผู้นั้นมีความบริสุทธิ์ไร้มลทิน เสื้อคลุมแห่งอุปนิสัยจะปราศจากจุดด่างพร้อย แสงสว่างของพระคริสต์ในชีวิตของเขาจะไม่หริ่ง ดาวประจำรุ่งอันสว่างสุกใสจะส่องรัศมีเจิดจ้าอยู่เหนือเขาโดยไม่โรยรา {MH 136.4}

ชีวิตเช่นนี้จะเป็นส่วนสำคัญของความเข้มแข็งในชุมชน เป็นสิ่งที่คอยขวางกั้นความชั่วร้าย เป็นเครื่องคุ้มครองป้องกันภัยแก่ผู้ที่ถูกทดลอง และเป็นแสงสว่างนำทางให้แก่คนทั้งหลายที่พยายามแสวงหาหนทางอันชอบธรรมในท่ามกลางความยากลำบากและความท้อแท้สิ้นหวัง {MH 136.5}

ภาคที่ 3

ผู้ป่วยเฝ้าร่ำภาสนา
ในด้านการแพทย์ และ
งานในหน้าที่รับผิดชอบ

บทที่ 9 การสั่งสอน และการบำบัดรักษา

เมื่อพระคริสต์ทรงส่งเหล่าสาวกทั้งสิบสองคนออกไปประกาศศาสนา ในครั้งแรกนั้นพระองค์ทรงรับสั่งแก่พวกเขาว่า “จงไปพลาถประกาศพลาถว่า แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนตายแล้วให้ฟื้น คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายจะได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ” มัทธิว 10:7, 8 {MH 139.1}

พระเยซูคริสต์แก่เหล่าสาวกอีกเจ็ดสิบคนที่ทรงส่งออกไปในภายหลังว่า “ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ...จงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า แผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว” ลูกา 10:8, 9 พระคริสต์และฤทธิ์อำนาจของพระองค์อยู่กับพวกเขา “ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์” ลูกา 10:17 {MH 139.2}

หลังจากที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วกิจการอย่างเดียวกันยังคงดำเนินต่อไป ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ของพระราชกิจของพระองค์บังเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้ง “ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมา และทุกคนก็หาย” กิจการ 5: 16 {MH 139.3}

และเหล่าสาวก “จึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระเป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา” “ส่วนฟิลิปก็ไปยังเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ... ด้วยว่าผีโสโครก... ได้พากัน... ออกมาจากคนเหล่านั้นและคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น” มาระโก 16:20; กิจการ 8:5-8 {MH 139.4}

กิจการของเหล่าอัครทูต

ลูกาเขียนหนังสือพระกิตติคุณซึ่งได้ตั้งชื่อตามนามของเขา เขาเป็นผู้เผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์ ในพระคัมภีร์ได้เรียกชื่อของเขาว่า “ลูกาแพทย์ที่รัก” โคลโลสี 4:14 อัครสาวกเปาโลเคยได้ยืมถึงกิตติศัพท์ความสามารถของลูกาในฐานะที่เป็นแพทย์และได้แสวงหาที่จะได้พบเขา ในฐานะบุคคลผู้หนึ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบหมายงานชั้นพิเศษให้เขาได้กระทำ เปาโลได้เชื้อเชิญให้ลูกาได้เข้ามาทำงานร่วมกัน และลูกาเองก็ได้เดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ พร้อมกันกับเปาโลในช่วงระยะเวลาหนึ่งด้วย ต่อมาในภายหลัง เปาโลได้ละลูกาไว้ที่เมืองฟีลิปปีในแคว้นมาซีโดเนียที่นี่ ลูกาได้ทำงานต่อไปทั้งในฐานะของแพทย์และผู้เทศนาสั่งสอนชาวประเสริฐเป็นเวลาอีกหลายปี ในหน้าที่ของแพทย์ เขาได้ให้การรักษาพยาบาลแก่ผู้ที่เจ็บป่วย จากนั้นก็ได้อธิษฐานขอให้ฤทธิ์อำนาจในการรักษา

ของพระเจ้าได้มาสถิตเหนือผู้ป่วย ด้วยวิธีการเช่นนี้ได้เปิดทางให้แก่ กิตติคุณข่าวประเสริฐ ความสำเร็จของลูกาในฐานะแพทย์ ทำให้เขาได้รับ โอกาสมากมายในการเทศนาสั่งสอนเรื่องของพระคริสต์ในหมู่ผู้ไม่เชื่อ พระเจ้าทรงมีแผนการที่จะให้เราทำงานเหมือนที่เหล่าสาวกได้กระทำ การ รักษาโรคภัยถูกผนวกกับการประกาศข่าวประเสริฐ การเทศนาสั่งสอนและ การเยียวยารักษาจะต้องไม่ถูกแยกออกจากกัน {MH 140.1}

กิจการของเหล่าสาวกก็คือ การเผยแผ่ข่าวประเสริฐ พวกเขาได้ รับมอบหมายหน้าที่ในการประกาศให้ทั่วทั้งโลกได้ยินข่าวประเสริฐที่พระ- คริสต์ได้ทรงนำมาให้แก่มวลมนุษย์ ซึ่งเป็นกิจการที่พวกเขาได้กระทำ สำเร็จลุล่วงเพื่อประชาชนในยุคสมัยของเขา ข่าวประเสริฐได้ถูกนำไปเผยแผ่ แก่ชนทุกชาติทั่วใต้ฟ้าในช่วงเวลาของคนชั่วอายุเดียว {MH 141.1}

การนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่มวลมนุษย์เป็นงานที่พระเจ้าได้ ทรงมอบหมายให้แก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ข่าวประเสริฐ เป็นสารแก้พิษขนานเดียวที่ใช้ในการบำบัดรักษาความผิดบาปและความ ทุกข์ยากของโลก งานชิ้นแรกของหมู่คนที่รู้จักฤทธิ์อำนาจในการรักษา ก็คือ การประกาศข่าวแห่งพระคุณของพระเจ้าไปยังมนุษยชาติ {MH 141.2}

เมื่อพระคริสต์ทรงส่งเหล่าสาวกออกไปประกาศข่าวประเสริฐนั้น ความเชื่อในพระเจ้าและในพระวาระของพระองค์แทบจะสูญหายไปจาก โลกเสียสิ้น ในหมู่ชนชาวียผู้แสดงตนว่ามีความรู้แจ้งในพระเยโฮวาห์ พระวาระของพระองค์กลับถูกขนบธรรมเนียมประเพณี บทบัญญัติและ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของมนุษย์มาแทนที่ ความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงอย่างเห็นแก่ตัว ความชื่นชอบ การโอ้อวดและความละโมภโลภมาก ได้เข้าครอบงำจิตใจ ของมนุษย์ เมื่อความเคารพยำเกรงในพระเจ้าได้ถูกละทิ้งไป ความเมตตา สงสารที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจึงได้จางหายไปด้วยความเห็นแก่ตัว ได้กลายเป็นหลักยึดปฏิบัติ และชาตानกระทำการตามความมุ่งหมายของ มันด้วยการนำความทุกข์ยากและความเสื่อมทรามมาสู่มวลมนุษย์ {MH 142.1}

เหล่าตัวแทนของชาตานได้เข้าครอบงำมนุษย์ ร่างกายซึ่งได้รับการทรงสร้างมาเพื่อเป็นนิเวศของพระเจ้า กลับกลายเป็นที่สิงสู่ของเหล่ามารร้าย เหล่าตัวแทนที่มีอำนาจเหนือธรรมชาติได้เอาความรู้สึกรู้สึกนึกคิดระบบประสาท และอวัยวะต่างๆ ของมนุษย์มาใช้จนจมลงสู่การปล่อยตัวสนองตัณหาหาคะอันชั่วช้าอย่างที่สุด วิทยุญาณของมารร้ายได้สำแดงออกมาทางรูปร่างหน้าตาของมนุษย์ ใบหน้าของมนุษย์สะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ของเหล่ากองทัพปีศาจร้ายที่สิงสู่อยู่ภายใน {MH 142.2}

สภาพของโลกในทุกวันนี้เป็นอย่างไร ความเชื่อในพระคัมภีร์ในทุกวันนี้มิได้ถูกทำลายอย่างได้ผลโดยคำวิจารณ์ที่เข้มข้นกว่าและการคาดเดาของโลกปัจจุบันเช่นเดียวกับที่ได้ถูกทำลายมาแล้วโดยชนบทรรมนิยมประเพณีและหลักจารีตคำสอนของเหล่าอาจารย์รับปีโนสมัยของพระคริสต์อย่างนั้นหรือ ความละโมภ ความมักใหญ่ใฝ่สูงและความรักสนุกสนานมิได้ครอบครองจิตใจของมนุษย์ในยุคสมัยนี้ไว้อย่างแน่นหนาเหมือนอย่างในสมัยก่อนละหรือ ในโลกของคริสเตียน แม้แต่โบสถ์ต่างๆ ที่อ้างตนว่าเป็นคริสตจักรของพระคริสต์ มีอยู่สักกี่รายที่ปกครองตามหลักคำสอนของคริสเตียน ในวงการธุรกิจ ในวงสังคม ในครอบครัว และแม้แต่ในแวดวงศาสนา มีอยู่สักกี่คนที่ได้นำคำสั่งสอนของพระคริสต์มาเป็นบรรทัดฐานในชีวิต ไม่เป็นความจริงหรือที่ว่า “ความชอบธรรมก็ยื่นอยู่แต่ไกล...ความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้...และผู้ใดที่พรางจากความชั่วก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ” อีสยาห์ 59:14, 15 {MH 142.3}

เราทั้งหลายกำลังมีชีวิตอยู่ท่ามกลาง “บาปที่แพร่ระบาดไปทั่ว” ในทั่วทุกหนแห่ง ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าได้แต่ปริวิตกมองดูด้วยความหวาดหวั่น การคดโกงมีอยู่ดาษดื่น เกินคำบรรยาย ในแต่ละวัน จะมีเรื่องของความขัดแย้งทางการเมือง การติดสินบนและการกระทำในทางทุจริตที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ ถูกเปิดเผยให้เห็นอยู่เสมอ ทุก ๆ วันจะมีการรายงานถึงสิ่งอันน่าสลดหดหู่ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงและการกระทำที่ผิดกฎหมาย ความไม่แยแสต่อความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความโหดเหี้ยมทารุณ

และการเข่นฆ่าทำลายล้างชีวิตมนุษย์อย่างอำมหิตเลือดเย็น ทุกๆ วัน จะมีประจักษ์พยานที่แสดงให้เห็นถึงการเพิ่มตัวของความวิกลจริต การฆาตกรรมและการฆ่าตัวตาย จะมีผู้ใดใหม่ที่ไม่เชื่อว่าตัวแทนของซาตาน กำลังเพิ่มความกระตือรือร้นในการทำงานอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อนำความว้าวุ่นสับสนและเสื่อมทรามมาสู่จิตใจ รวมทั้งนำความแปดเปื้อนและความพินาศมาสู่ร่างกายของมนุษย์ {MH 142.4}

และในขณะที่โลกเต็มไปด้วยความชั่วร้ายเหล่านี้ บ่อยครั้งที่การประกาศข่าวประเสริฐได้เป็นไปอย่างไรซึ่งความรู้สึก จึงกลับกลายเป็นว่าแทบจะไม่ได้ส่งผลใดๆ ต่อจิตสำนึกหรือต่อชีวิตของมนุษย์ ในทุกหนทุกแห่งได้มีจิตใจที่รำรอนเรียกหาในสิ่งที่พวกเขาไม่มี พวกเขาปรารถนาถึงฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยพวกเขาให้ได้รับชัยชนะเหนือความผิดบาป ฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยปลดปล่อยพวกเขาออกจากพันธนาการของความชั่วร้าย ฤทธิ์อำนาจที่จะประทานสุขภาพและชีวิตและสันติสุข มีหลายคนที่ครั้งหนึ่งได้เคยประจักษ์ถึงฤทธิ์อำนาจในพระวาระของพระเจ้าได้อาศัยอยู่ในที่ซึ่งไม่มีใครยอมรับในพระเจ้าและพวกเขาต่างปรารถนาที่จะให้พระเจ้าได้สถิตใกล้ชิดอยู่กับเขา {MH 143.1}

สิ่งที่โลกต้องการในวันนี้เป็นสิ่งที่โลกเคยต้องการมาแล้วเมื่อหนึ่งพันเก้าร้อยปีก่อน นั่นก็คือ การสำแดงพระคริสต์ให้ปรากฏ กิจการอันยิ่งใหญ่ของการปฏิรูปเป็นสิ่งที่ต้องการและโดยอาศัยพระคุณของพระคริสต์เท่านั้นที่จะทำให้งานด้านการฟื้นฟูสภาพของร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณสำเร็จลงได้ {MH 143.2}

วิธีการของพระคริสต์เท่านั้นที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จที่แท้จริงในการเข้าถึงจิตใจของประชาชน พระผู้ช่วยให้รอดทรงคลุกคลีกับมนุษย์ในฐานะบุคคลผู้หนึ่งซึ่งทรงปรารถนาที่จะให้มนุษย์ได้รับสิ่งที่ดีงาม พระองค์ทรงสำแดงนำพระทัยอันการุณย์ต่อพวกเขา ทรงปรนนิบัติรับใช้ในสิ่งซึ่งเป็นความต้องการของพวกเขา และเมื่อพระองค์ทรงได้รับความไว้วางใจเชื่อจากเขาแล้ว พระองค์จึงทรงรับสั่งว่า “*เชิญตามเรามา*” {MH 143.3}

การทำตัวให้ใกล้ชิดกับประชาชนเป็นการส่วนตัวจำเป็นต้องใช้ความพยายาม หากใช้เวลาในการเทศนาสั่งสอนให้น้อยลงและใช้เวลาในการรับใช้เป็นการส่วนตัวให้มากขึ้น ก็จะทำให้เห็นผลมากกว่า คนยากจนจะได้รับการบรรเทาทุกข์ คนเจ็บคนป่วยจะได้รับการเอาใจใส่ดูแล ผู้ที่มีความทุกข์โศกและผู้สูญเสียคนรักก็จะได้รับการปลอบประโลมจิตใจ ผู้ที่ขาดความรู้ก็จะได้รับการสั่งสอน ผู้ที่ขาดประสบการณ์ก็จะได้รับคำแนะนำปรึกษา เราจะต้องหลั่งน้ำตาพร้อมกับผู้ที่กำลังร้องไห้ และชื่นชมยินดีร่วมกับผู้ที่มีความสุข โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจในการโน้มน้าวจิตใจ ฤทธิ์อำนาจของการอธิษฐาน และฤทธิ์อำนาจในความรักของพระเจ้า การงานในกิจการนี้ก็ย่อมจะไม่มีทางที่จะดำเนินไปโดยปราศจากผล {MH 143.4}

เราควรระลึกไว้อยู่เสมอว่า ความมุ่งหมายของการเผยแผ่ศาสนาในด้านการแพทย์ก็คือ การแสดงให้เห็นว่าความทุกข์ที่เจ็บป่วยด้วยโรคแห่งความผิดบาปได้เห็นถึงพระมหาบุรุษแห่งกางเขนกาลวารีย์ ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย ด้วยการเฝ้ามองไปยังพระองค์ พวกเขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เหมือนกับพระฉายของพระองค์ เราต้องหนุนจิตใจให้คนที่เจ็บป่วยและผู้ที่มีความทุกข์ทรมานให้หันมาพึ่งพาทรงพระเยซูในการดำเนินชีวิต จงให้ผู้ปฏิบัติงานได้เชิดชูพระคริสต์ พระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐไว้เบื้องหน้าผู้ที่มีจิตใจท้อแท้สิ้นหวัง จงแสดงให้เห็นถึงพระองค์ผู้ทรงสามารถเยียวยารักษาโรคทั้งทางฝ่ายกายและฝ่ายจิตวิญญาณได้ จงบอกพวกเขาถึงพระองค์ผู้ทรงรู้สึกเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของพวกเขา จงหนุนจิตใจพวกเขาให้ได้มอบตัวเองไว้ภายใต้การดูแลเอาใจใส่ของพระองค์ ผู้ทรงยอมประทານชีวิตเพื่อให้พวกเขาได้รับชีวิตนิรันดร์ จงกล่าวขานถึงความรักของพระองค์ และบอกกล่าวถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่จะช่วยให้รอดได้ {MH 144.1}

นี่เป็นหน้าที่อันสูงส่งและเป็นสิทธิพิเศษอันล้ำค่าของผู้เผยแผ่ศาสนาในด้านการแพทย์ และบ่อยครั้งที่การรับใช้เป็นการส่วนตัวจะจัดเตรียมหนทางไว้สำหรับงานนี้ พระเจ้าทรงมักจะเข้าถึงจิตใจของมนุษย์โดยอาศัย

ความพากเพียรพยายามของเราที่จะคอยช่วยรักษาบรรเทาความเจ็บป่วย
ทรมาณทางร่างกาย {MH 144.2}

การเผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์เป็นงานบุกเบิกของการประกาศ
ข่าวประเสริฐ การดำเนินการในพันธกิจของการประกาศพระวจนะของ
พระเจ้าและในการเผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์ ข่าวประเสริฐต้องได้
รับการเทศนาสั่งสอนและนำไปปฏิบัติ {MH 144.3}

ในชุมชนแทบทุกแห่งหน จะมีผู้คนจำนวนมากที่ไม่สนใจฟังคำเทศนา
สั่งสอนในพระวจนะของพระเจ้าหรือเข้าร่วมในพิธีทางศาสนา หากจะให้
ข่าวประเสริฐเข้าถึงพวกเขาได้ เราจะต้องนำไปยังบ้านของพวกเขา บ่อย
ครั้งที่การรักษาบรรเทาความเจ็บป่วยของร่างกายเป็นวิถีทางเดียวที่เรา
จะสามารถเข้าถึงพวกเขาได้ พยาบาลผู้ประกาศศาสนาที่คอยช่วยเหลือ
ดูแลคนเจ็บคนป่วยและช่วยรักษาบรรเทาความทุกข์ให้แก่คนยากจน ย่อม
มีโอกาสมากมายที่จะได้ร่วมอธิษฐานกับพวกเขา อ่านพระวจนะของพระ-
เจ้าให้พวกเขาฟังและพูดถึงเรื่องของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาสามารถที่
จะอธิษฐานร่วมกันและอธิษฐานเผื่อคนทั้งหลายที่หมดสิ้นหนทางและ
ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ผู้ซึ่งขาดกำลังใจอันเข้มแข็งที่จะควบคุมความใคร่
อยากที่กิเลสตัณหาได้ทำให้เสื่อมทรามลง พวกเขาสามารถที่จะนำแสง
สว่างแห่งความหวังไปสู่ชีวิตของคนที่ยืนหวังและหมดกำลังใจ ความรักอัน
ปราศจากความเห็นแก่ตัวซึ่งแสดงออกโดยการกระทำที่เมตตาแบบไม่มี
ส่วนได้ส่วนเสียย่อมจะทำให้คนที่ตกทุกข์ได้ยากเหล่านี้มีความเชื่อในความ
รักของพระคริสต์ได้ง่ายขึ้น {MH 144.4}

หลายคนไม่มีความเชื่อในพระเจ้าและขาดความไว้วางใจในมนุษย์
แต่พวกเขายังคงชื่นชมในการกระทำที่แสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจ
และความโอบอ้อมอารี เมื่อพวกเขาเห็นผู้ที่ไม่ประสงค์จะรับคำยกย่อง
สรรเสริญจากทางโลกหรือค่าตอบแทนใดๆ เข้ามายังบ้านของพวกเขาคอย
รักษาพยาบาลผู้เจ็บป่วย ช่วยจัดหาอาหารให้แก่คนที่หิวโหย จัดหาเครื่อง
นุ่งห่มให้แก่ผู้ที่เปลือยเปล่า ช่วยปลอบประโลมจิตใจของคนที่ยโสเคร้า

และนำพาพวกเขาอย่างอ่อนโยนมาพบกับความรักและความเมตตาสงสารของพระองค์ผู้ซึ่งผู้รับใช้เหล่านี้เป็นเพียงมนุษย์ผู้นำข่าว เมื่อพวกเขาได้เห็นถึงสิ่งเหล่านี้ จิตใจก็จะได้รับความประทับใจ ความรู้สึกขอบพระคุณจะบังเกิดขึ้น ความเชื่อก็จะถูกจุดประกายขึ้นมา พวกเขาจะเห็นว่าพระเจ้าทรงห่วงใยพวกเขา จึงพร้อมที่จะรับฟังเมื่อเราประกาศสั่งสอนถึงพระวจนะของพระองค์ {MH 145.1}

ไม่ว่าจะเป็นการประกาศศาสนาในต่างแดนหรือในประเทศของตน ผู้ประกาศศาสนาทั้งชายและหญิง จะค่อย ๆ เข้าถึงประชาชนได้มากขึ้น และจะพบวาทะของพวกเขายังเป็นประโยชน์เพิ่มขึ้นทวีคูณ เมื่อพวกเขาช่วยเยียวยารักษาคนเจ็บป่วยได้ พวกผู้หญิงที่ออกไปเป็นผู้ประกาศศาสนายังดินแดนที่ยังมิได้นับถือพระเจ้า ย่อมมีโอกาสนในการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกผู้หญิงในดินแดนเหล่านั้น ในขณะที่ประตูที่จะเข้าถึงประชาชนได้ถูกปิดกั้นในทุก ๆ ทาง ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทั้งหลายควรจะทราบถึงการบำบัดรักษาแบบพื้นฐานที่ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดและขจัดโรคร้ายได้อย่างมากมาย {MH 145.2}

การสั่งสอนหลักการด้านสุขภาพ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐควรจะสามารถในการให้คำแนะนำถึงหลักการในการดำเนินชีวิตที่ส่งผลดีต่อสุขภาพ มีความเจ็บป่วยอยู่ทั่วไปในทุกหนแห่ง และโดยมากแล้วโรคร้ายไข้เจ็บเหล่านี้สามารถที่จะป้องกันได้ด้วยการเอาใจใส่ในกฎของสุขภาพ ประชาชนจำเป็นจะต้องตระหนักถึงหลักการในด้านสุขภาพที่ส่งผลต่อความผาสุกทั้งในชีวิตนี้และชีวิตในภายภาคหน้า พวกเขาจำเป็นจะต้องได้รับการกระตุ้นเตือนถึงหน้าที่ความรับผิดชอบที่มีต่อร่างกายที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์ได้ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ และพระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้พวกเขาได้

เป็นผู้อารักขาที่ซื่อสัตย์ เขาจำเป็นจะต้องมีความเข้าใจอันกระฉ่างแจ่มถึงความจริงของพระวาทะที่ได้รับการถ่ายทอดไว้ในพระคัมภีร์ที่ว่า {MH 146.1}

“ท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา” 2 โครินธ์ 6:16 (TKJV) {MH 146.2}

ผู้คนเป็นอันมากต่างต้องการและมีความยินดีที่จะได้รับคำแนะนำสั่งสอนในเรื่องที่เกี่ยวกับการเยียวยารักษาคนที่เจ็บป่วยด้วยวิธีการแบบพื้นฐาน อันเป็นวิธีการที่กำลังเข้ามาแทนที่การใช้ยารักษาโรค ประชาชนมีความต้องการเป็นอย่างมากที่จะได้รับการแนะนำสั่งสอนถึงการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับอาหารการกิน นิสัยความเคยชินที่ผิดๆ ของการรับประทานและการบริโภคอาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะเป็นสาเหตุสำคัญของการขาดความยับยั้งชั่งใจ การกระทำผิดศีลธรรมและความทุกข์เวทนาที่นำความหายนะมาสู่มนุษย์ในโลก {MH 146.3}

ในการสั่งสอนเกี่ยวกับหลักการในด้านของสุขภาพนั้น ขอให้ระลึกถึงวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ของการปฏิรูป นั่นก็คือ การบรรลุถึงขั้นสูงสุดของการพัฒนาร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ จงแสดงให้เห็นว่ากฎแห่งธรรมชาติอันเป็นบทบัญญัติของพระเจ้านั้นได้ทรงจัดตั้งไว้เพื่อประโยชน์ของเรา ซึ่งการเชื่อฟังตามกฎเหล่านั้นย่อมจะส่งเสริมความสุขในชีวิตนี้ และช่วยในการเตรียมสำหรับชีวิตในกายภาคหน้าอีกด้วย {MH 146.4}

จงชักนำให้ประชาชนได้เรียนรู้ถึงความรักและพระบัญชาของพระเจ้าที่ทรงสำแดงให้ปรากฏอยู่ในธรรมชาติ จงนำพาพวกเขาให้ได้ศึกษาเล่าเรียนถึงความมหัศจรรย์ของสิ่งมีชีวิต ระบบอวัยวะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์ และกฎที่คอยควบคุมดูแลร่างกาย ผู้ที่ประจักษ์เห็นร่องรอยอันแสดงถึงความรักของพระเจ้า ผู้ที่ยังถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นพระบัญชาและเป็นสิ่งล้ำเลิศที่มีอยู่ในธรรมบัญญัติของพระองค์ รวมทั้งผลแห่งการเชื่อฟัง

แล้ว ย่อมที่จะมีทัศนคติที่ผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงระหว่างคำว่าหน้าที่ ความรับผิดชอบและข้อผูกมัด แทนที่จะรู้สึกว่าการปฏิบัติตามกฎของสุภภาพ นั้นเป็นเรื่องของการที่ต้องสละทิ้งความสุขส่วนตัวหรือการบำเพ็ญเพียร ด้วยการข่มระงับจิตใจของตนเอง เขาจะรู้สึกว่าการกระทำเช่นนั้นเป็น พระพรอันประเสริฐค่ามิได้อย่างยิ่ง {MH 147.1}

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทั้งหลายควรจะได้ตระหนักว่าการอบรม สั่งสอนถึงหลักการในการดำเนินชีวิตที่ส่งผลดีต่อสุภภาพนั้น เป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ๆ เขาได้รับมอบหมาย มนุษย์ในโลกมีความต้องการอันใหญ่หลวง ในกิจการนี้และยังคอยเปิดประตูต้อนรับอยู่ {MH 147.2}

ในทั่วทุกหนแห่งจะพบว่ามิแน่วโน้มที่จะเอางานขององค์กรไปทดแทน งานของส่วนบุคคล ความคิดของมนุษย์มักจะเอนเอียงไปในทางของการ รวมตัวกัน การรวมอำนาจสู่ศูนย์กลาง และการก่อตั้งคริสตจักรและสถาบัน ขนาดใหญ่ คนจำนวนมากทิ้งงานการกุศลให้สถาบันและองค์กรต่างๆ เป็น ผู้ดูแล พวกเขาหาข้อแก้ตัวที่จะได้ไม่ต้องติดต่อกับผู้อื่น ดังนั้น จิตใจของพวกเขาจึงเย็นชาลง พวกเขาหมกมุ่นแต่กิจกรรมของตัวเองและไม่รู้ร้อนรู้หนาว ความรักที่มีต่อพระเจ้าและมนุษย์จึงเหือดหายไปจากจิต วิญญาณ {MH 147.3}

พระคริสต์ทรงมอบหมายหน้าที่ๆ ต้องกระทำการส่วนตัวให้แก่ ผู้ที่ติดตามพระองค์ อันเป็นงานที่มีอาจจะใช้ให้ผู้อื่นกระทำแทนได้ การให้ความช่วยเหลือแก่คนที่เจ็บป่วยและคนยากคนจน การประกาศข่าวประเสริฐให้แก่ผู้ที่หลงหาย สิ่งนี้มิใช่เป็นภาระที่จะมอบให้คณะกรรมการหรือ องค์กรการกุศลใดๆ ปฏิบัติแทน หน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล ความทุ่มเทบากบั่นของแต่ละบุคคล และการเสียสละส่วนตนจึงเป็นข้อ เรียกร้องของการประกาศข่าวประเสริฐ {MH 147.4}

พระคริสต์ทรงมีพระดำรัสสั่งว่า “จงออกไปตามทางใหญ่ชอกน้อย และเร่งเข้าหาให้เข้ามา เพื่อเรือนของเราจะเต็ม” พระองค์ทรงนำคน มากมายได้ติดต่อสัมพันธ์กับผู้ที่เราต้องการความช่วยเหลือ พระองค์

ตรัสว่า “จงนำคนยากจนไว้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า” “เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้” “เขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” ลูคา 14: 23; อีสยาห์ 58:7; มาระโก 16:18 ด้วยการพบปะเยี่ยมเยียนต่อกันโดยตรงและด้วยการให้ความช่วยเหลือเป็นการส่วนตัว พระพรที่ได้รับจากข่าวประเสริฐจึงได้แผ่ขยายออกไป {MH 147.5}

การที่พระเจ้าได้ประทานแสงสว่างให้แก่ประชากรของพระองค์ในสมัยโบราณนั้น พระองค์มิได้ทรงจำกัดชนชั้นของบุคคลที่พระองค์ทรงเลือกใช้ไว้โดยเฉพาะ ดาเนียลเป็นเจ้าชายของเผ่ายูดาห์ อีสยาห์ก็สืบเชื้อสายมาจากราชตระกูลเช่นกัน ดาวิดเป็นเด็กชายที่คอยดูแลฝูงแกะ อาโมสเป็นคนเลี้ยงสัตว์ เศคาริยาห์เป็นเชลยศึกจากกรุงบาบิโลน เอลีซาเป็นชาวไร่ชาวนา องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงยกชูผู้เผยพระวจนะ พวกเจ้านาย เหล่าผู้ที่สูงศักดิ์และสามัญชนมาเป็นผู้แทนของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสั่งสอนถึงความจริงเพื่อที่พวกเขาจะได้นำไปประกาศแก่มวลมนุษย์ {MH 148.1}

สำหรับทุก ๆ คนที่ได้รับส่วนร่วมในพระคุณของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายงานให้เขาได้กระทำเพื่อคนอื่น ๆ เราแต่ละคนจะต้องตั้งมั่นและเข้าประจำอยู่ในที่ของเรา พร้อมทั้งกล่าวว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด” อีสยาห์ 6:8 ด้วยเหตุนี้ผู้สอนศาสนาที่ได้สั่งสอนถึงพระวจนะของพระเจ้า ผู้เผยแพรศาสนาที่เป็นพยาบาล แพทย์ที่เป็นคริสเตียนและคริสเตียนแต่ละคน ไม่ว่าเขาจะเป็นพ่อค้าหรือชาวนา ผู้เชี่ยวชาญหรือนายช่าง ภาระความรับผิดชอบย่อมตกเป็นของทุกคน เรามิหน້าที่ ๆ จะต้องประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอดให้แก่มวลมนุษย์ กิจกรรมทุกด้านที่เราได้มีส่วนร่วมจะต้องกลายเป็นเครื่องมือในการบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย {MH 148.2}

คนทั้งหลายที่ได้กระทำกิจการตามที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมาย มิใช่เพียงแต่จะเป็นพระพรแก่ผู้อื่นเท่านั้น แต่ตัวเขาเองก็จะได้มีส่วนร่วมรับใน

พระพรหมนั้นไว้ด้วย ความรู้สึกถึงการที่ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างดีย่อมจะส่งผลสะท้อนกลับมาสู่จิตวิญญาณของเขาเอง ผู้ที่ท้อแท้สิ้นหวังก็จะลืมความท้อถอยของเขา ผู้ที่อ่อนกำลังก็จะกลับกลายเป็นคนที่เข้มแข็ง ผู้ที่ขาดสติปัญญา ก็จะได้รับความสะดวกฉลาดขึ้น และคนทั้งผองก็จะได้ประสบพบกับพระผู้ช่วยที่ทรงมีเคยพลั้งในพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเขาทั้งหลาย {MH 148.3}

คริสตจักรของพระคริสต์ได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อปรนนิบัติรับใช้หลักการสำคัญของคริสตจักรก็คือ พันธกิจแห่งการรับใช้ สมาชิกในคริสตจักรเป็นกองกำลังทหารที่ได้รับการฝึกฝนเพื่อการต่อสู้ภายใต้การบังคับบัญชาของแม่ทัพผู้ทรงช่วยให้รอด ผู้สอนศาสนา แพทย์ และครูอาจารย์ที่เป็นคริสเตียน มีงานสำคัญที่จะต้องกระทำมากยิ่งขึ้นกว่าที่หลายคนจะคาดคิด เขามีใช้แต่เพียงปรนนิบัติรับใช้ประชาชนเท่านั้น แต่ยังคงต้องสั่งสอนพวกเขาให้ได้ปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่นต่อไปอีกด้วย เขาไม่ควรแต่เพียงอบรมสั่งสอนในหลักการที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ยังคงต้องฝึกฝนผู้ฟังให้รู้จักที่จะแบ่งปันในหลักการเหล่านี้แก่ผู้อื่นต่อไป ความจริงที่ไม่ได้นำมาปฏิบัติในชีวิต ความจริงที่ไม่ได้รับการแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น ย่อมจะสูญเสียชีวิตที่ช่วยในการประสาทชีวิตและฤทธิ์อำนาจที่ช่วยในการเยียวยารักษา พระพรแห่งฤทธิ์อำนาจจะยังคงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อได้แบ่งปันพระพรนี้ออกไป {MH 148.4}

เราจะต้องละทิ้งซึ่งความรู้สึกอันเหน็ดเหนื่อยในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า สมาชิกของคริสตจักรทุกๆ คนควรจะได้มีส่วนร่วมในงานการรับใช้ของพระอาจารย์ในด้านใดด้านหนึ่ง แม้ว่าบางคนอาจจะไม่สามารถกระทำได้มากเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ ก็ตาม แต่ทุกๆ คนควรจะได้พยายามโดยสุดกำลังของตนในการต่อสู้ต้านทานต่อกระแสคลื่นแห่งโรคภัยและความทุกข์ยากที่กำลังพัดกระหน่ำซัดโลกของเราอยู่ หลายคนคงจะมีจิตใจที่พร้อมจะปฏิบัติงานหากเขาได้รับการอบรมสั่งสอนว่าจะเริ่มงานได้อย่างไร พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการชี้แนะและการสนับสนุน {MH 149.1}

โบสถ์ทุกๆ โบสถ์ควรเป็นโรงเรียนเพื่อการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานที่

เป็นคริสเตียน สมาชิกของคริสตจักรควรจะได้รับ การอบรมถึงวิธีการอ่าน พระคัมภีร์ การดำเนินรายการและการสอนในโรงเรียนวันสะบาโต การช่วยเหลือคนยากจนและการพยาบาลคนป่วยเจ็บอย่างดีที่สุด และการช่วยให้คนที่ยังไม่เชื่อได้กลับใจเสียใหม่ ควรจะมีชั้นสอนในเรื่องของสุขภาพ ชั้นสอนการประกอบอาหารและการเรียนการสอนในชั้นวิชาแขนงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการของคริสเตียนในด้านของการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น ซึ่งไม่ควรจะเป็นแต่เพียงการเรียนการสอนอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะต้องมีการฝึกปฏิบัติจริงภายใต้การดูแลของครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ จึงให้ครูผู้สอนเป็นผู้นำในการปฏิบัติงานท่ามกลางเหล่าประชาชน เพื่อผู้อื่นที่ได้ร่วมงานจะได้เรียนรู้จากแบบอย่างของเขา แบบอย่างเพียงแบบเดียว ย่อมมีคุณค่ายิ่งกว่าคำสั่งสอนนับร้อยนับพัน {MH 149.2}

ขอให้ทุก ๆ คนได้ขบมเพาะกำลังกายและกำลังสติปัญญาของตนอย่างสุดความสามารถ เพื่อเขาจะทำงานรับใช้พระเจ้าเมื่อถึงเวลาที่พระคุณของพระองค์จะทรงเรียก พระคุณแบบเดียวกันกับของพระคริสต์ที่ประทานให้แก่เปาโลและอปอลโลซึ่งแสดงถึงความโดดเด่นดีเลิศในจิตวิญญาณของพวกเขา พระคุณเดียวกันนี้จะทรงโปรดประทานแก่เหล่าคริสเตียนผู้เผยแผ่ศาสนาผู้ได้อุทิศตนในวันนี้ด้วยเช่นกัน พระเจ้าทรงประสงค์ให้เหล่าบุตรทั้งหลายของพระองค์มีสติปัญญาและมีความรอบรู้พร้อมความบริสุทธิ์ที่ไร้ข้อกังขารวมทั้งฤทธิ์อำนาจเพื่อสง่าราศีของพระองค์จะได้สำแดงให้ปรากฏในโลกของเรา {MH 149.3}

ผู้ปฏิบัติงานที่ได้รับการศึกษาและได้มอบถวายจิตใจแด่พระเจ้าย่อมสามารถปรนนิบัติรับใช้ในกิจการงานในวงกว้างกว่าผู้ที่ได้รับการศึกษามาแต่เพียงเล็กน้อย จิตใจที่มีวินัยของพวกเขาย่อมวางพวกเขาอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบกว่าผู้อื่น แต่คนทั้งหลายซึ่งมิได้มีสติปัญญาอันล้ำเลิศหรือได้รับการศึกษาในระดับสูงก็อาจจะได้รับการยอมรับในการปรนนิบัติช่วยเหลือผู้อื่นได้เช่นกัน พระเจ้าจะทรงเลือกใช้ผู้ที่มีความเต็มใจยอมให้พระองค์ทรงเลือกใช้ ซึ่ง

มิใช่คนที่ฉลาดหลักแหลมที่สุดหรือมีความสามารถมากที่สุด ผู้ที่สามารถสร้างสรรคผลงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและยังยืนยาวนานที่สุดเสมอไป เหล่าชายหญิงที่ได้สัดบฟังถึงการทรงเรียกจากสรรคร์นั้นแหละยอมเป็นที่ยังการผู้ที่ยังบติงงานได้ผลดีที่สัดก็คือ ผู้ที่ยังตอบรับคำเขิญที่ว่า “จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา” มัทธิว 11:29 {MH 150.1}

ผู้ประกาศศาสนาด้วยหัวใจคือสิ่งที่ยังการ หัวใจของผู้ใดที่พระเจ้าทรงสัดม้สัดยอมจะเปี่ยมล้นด้วยความปรารธนาอันใหญ่หลวงที่จะแสวงหาผู้ที่ยังไม่เคยได้ประจักษ์ถึงความรักของพระองคร์ สภาของพวกเขายังทับในใจของเขาด้วยความรู้สึทของความเศร้างส่วนตัว เขายังชีวิตของเขาไว้ในมือ แล้วก้าวออกไปอย่งทุกผู้ยงว่าที่สรรคร์ส่งมา ที่สรรคร์ดลใจ เพื่อยังพันธกิจที่ยังการสรรคร์พร้อมจะร่วมมือ {MH 150.2}

หากผู้ที่ยังการพระเจ้าได้ทรงโปรดให้มีตะลันต์อันเฉลียวฉลาดแต่กลับนำของประทานเหล่านี้ไปใช้อย่งเห็นแก่ตัว ภายหลังที่ยังการรับการทดสอบในระยะหนึ่งแล้ว พวกเขาที่ยังการจะถูกลอยให้ดำเนินไปตามหนทางของพวกเขายังการเอง พระเจ้าที่ยังการจะทรงเลือกผู้ที่ยังการดูเหมือนหนึ่งว่าไม่ได้รับพระราชทานด้วยของประทานอย่งเหลือล้น ผู้ที่ยังการไม่ได้มีความเขื่อยันในความสามารถของตนเองมายังการนัก ดั่งนั้น พระองคร์จึงทรงกระทำให้คนที่อย่งการแอก กลับเขื่อยันเขื่อยัน เพราะพวกเขาที่ยังการไว้วางใจในพระองคร์ว่าพระองคร์จะทรงกระทำการในสิ่งที่ยังการเห็นความสามารถของพวกเขายังการ พระเจ้าที่ยังการจะทรงยอมรับการปรณนิบติรับใช้ที่ยังการกระทำด้วยความเต็มใจ และพระองคร์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งที่ยังการปวงที่ยังการบกพร่องอย่งนั้นให้ครบถ้วนบริบูรณ์ด้วยพระองคร์เอง {MH 150.3}

บอยครั้งที่องคร์พระผู้เป็นเจ้ายังการได้ทรงเลือกผู้ร่วมงานของพระองคร์มาจากคนที่มียังการโอกาสที่ยังการได้รับการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนอย่งจำกัด คนเหล่านี้ที่ยังการได้นำความสามารถของตนมาใช้อย่งให้เกิดประโยชน์ด้วยความเขื่อยันหมั่นเพียรอย่งที่สุด และองคร์พระผู้เป็นเจ้ายังการได้ประทานบ้ำเห็นจรงวัลในความสามารถที่ยังการชื่อของพวกเขายังการที่มีต่อพระราชกิจของพระองคร์ ในความมามานะอดุสหาและการกระทำหยาความรู้ พระองคร์ทรงทอดพระเนตรเห็นหยาดน้ำตาของพวกเขายังการ

และลำดับฟังคำอธิบายเหตุผลของพวกเขา ดังเช่นพระพรของพระองค์ที่ทรงโปรดประทานแก่บรรดาเชลยในราชสำนักของกรุงบาบิโลนในกาลก่อนนั้น พระองค์ย่อมจะประทานสติปัญญาและความรู้ให้แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ในยุคสมัยนี้ด้วยเช่นกัน {MH 150.4}

ด้วยพระคุณของพระคริสต์ ในบางครั้ง บุคคลที่ไม่ได้รับการศึกษาจากในโรงเรียนหรือมีสถานะทางสังคมที่ต่ำต้อย กลับเป็นผู้ที่ได้รับผลสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ในการนำจิตวิญญาณมาหาพระองค์ เคล็ดลับแห่งความสำเร็จของพวกเขาก็คือ ความไว้วางใจในพระเจ้า พวกเขาได้เรียนรู้ในทุกวันจากพระองค์ผู้ทรงเป็นที่ปรึกษามหัศจรรย์และพระองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ {MH 151.1}

ผู้รับใช้เหล่านี้แหละที่ควรจะได้รับ การสนับสนุน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำพวกเขามาเกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความสามารถเหนือกว่า เพื่อที่จะได้เติมเต็มในช่องว่างที่ผู้อื่นไม่ได้ให้ความสนใจ ความฉับไวในการเล็งเห็นถึงสิ่งที่จะต้องลงมือทำ ความเต็มใจที่พร้อมจะช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือของพวกเรา คำพูดและการกระทำที่ก่อปรด้วยความเมตตากรุณาของพวกเรา สิ่งเหล่านี้ช่วยให้ประตูที่ปิดอยู่ได้ถูกเปิดออก พวกเขาเข้ามาใกล้ชิดกับผู้ที่กำลังเดือดร้อน และด้วยถ้อยคำของพวกเราที่มีอิทธิพลในการโน้มน้าวจิตใจจึงมีอำนาจที่สามารถชักนำจิตวิญญาณมากมายที่กำลังเป็นทุกข์อยู่นั้นให้เข้ามาหาพระเจ้าได้ ผลงานของพวกเราได้พิสูจน์ให้คนอื่น ๆ มากมายได้เห็นถึงสิ่งที่พวกเราสามารถทำได้เช่นเดียวกัน หากเพียงแต่พวกเขาจะยอมลงมือทำ {MH 151.2}

ชีวิตที่เปิดกว้างสู่โลกภายนอก

ไม่มีสิ่งใดที่จะกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาที่จะยอมเสียสละความสุขส่วนตัวและช่วยเสริมอุปนิสัยให้มีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้นไปกว่าการที่

ได้มีส่วนร่วมในการทำงานเพื่อผู้อื่น หลายคนก็แสดงตนว่าเป็นคริสเตียน ได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับคริสตจักรโดยคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้น พวกเขาหวังที่จะได้รับความสนุกสนานกับการคบค้าสมาคมกันในโบสถ์ และได้รับการดูแลจากศิษยาภิบาล พวกเขาเป็นสมาชิกของโบสถ์ที่โอ้อ่า และร่ำรวย และแทบจะไม่มี ความเต็มใจที่จะทำประโยชน์เพื่อผู้อื่น ด้วยการกระทำเช่นนี้ พวกเขาจึงได้สูญเสียพระพรอันล้ำค่าที่สุดไปจากตนเอง ทั้งที่หลายคนน่าจะ ได้ประโยชน์ได้อย่างมากมาย หากพวกเขาจะยอม เสียสละซึ่งความเพลิดเพลินและความสุขสบายจากการที่ได้พบปะสังสรรค์ กัน พวกเขาจำเป็นจะต้องย้ายไปยังสถานที่ๆ พวกเขาจะได้นำเอา กำลังความสามารถออกมาใช้ในกิจการงานของคริสเตียนและสามารถที่จะฝึกฝน เรียนรู้ที่จะมีความรับผิดชอบ {MH 151.3}

ต้นไม้ที่ขึ้นเบียดเสียดกันแน่นย่อมมีอาจที่จะเจริญเติบโตได้อย่าง มั่นคงและแข็งแรง คนทำสวนจึงต้องย้ายต้นไม้เหล่านั้นออกไปปลูกยังที่ อื่นๆ เสียบ้าง เพื่อให้ต้นไม้มีที่ว่างเหลือพอที่จะเจริญงอกงามได้ การ ดำเนินงานในลักษณะเดียวกันย่อมจะส่งผลดีต่อบรรดาสมาชิกจำนวนมาก ของโบสถ์ใหญ่ๆ เขาทั้งหลายจำเป็นจะต้องย้ายไปยังสถานที่ๆ ซึ่งเขาจะ ได้นำเอา กำลังความสามารถของตนออกมาใช้ในกิจการงานของคริสเตียน เขาทั้งหลายต่างกำลังสูญเสียชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ต้องกลายเป็นคนที่ แคระแกร็นและไร้ประสิทธิภาพ เพราะได้ขาดเสียซึ่งการเสียสละตนเอง เพื่อทำงานรับใช้ผู้อื่น หากมีการโยกย้ายเขาทั้งหลายไปยังหน่วยงานของ การประกาศเผยแผ่ศาสนาสักแห่งแล้ว คนเหล่านี้ก็จะได้เติบโตใหญ่เข้มแข็ง และแกร่งกล้าขึ้นได้ {MH 152.1}

แต่ไม่ควรจะมีใครจำเป็นต้องรอให้ถูกเรียกไปทำงานที่ห่างไกลก่อน จะเริ่มให้การช่วยเหลือแก่ผู้อื่น ประตุแห่งการปรนนิบัติรับใช้เปิดรอไว้ อยู่แล้วในทั่วทุกหนแห่ง รอบๆ ตัวเราต่างมีผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจาก เรา หญิงม่าย เด็กกำพร้า คนป่วยเจ็บและคนที่กำลังจะตาย คนที่มีความ ทุกข์โศก คนที่ท้อแท้สิ้นหวัง คนที่ขาดความรู้และคนที่ถูกสังคมนรังเกียจ

เตียงฉันที่มีอยู่ในทั่วทุกหนแห่ง {MH 152.2}

เราควรจะรู้สึกว่าเป็นหน้าที่พิเศษที่เราจะทำงานเพื่อผู้ที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกันกับเรา ขอให้เราศึกษาว่าเราจะให้การช่วยเหลืออย่างดีที่สุดต่อบรรดาผู้ที่ไม่ได้ใส่ใจในเรื่องของศาสนาได้อย่างไร เมื่อท่านไปเยี่ยมเยียนมิตรสหายและเพื่อนบ้านของท่าน จงแสดงความสนใจทั้งในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณรวมทั้งความเป็นอยู่ในชีวิต จงพูดกับเขาถึงเรื่องของพระคริสต์ ให้เขาทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงยกความผิดบาปให้แก่มนุษย์ทั้งปวง จงเชิญเพื่อนบ้านมาที่บ้านของท่านและอ่านข้อความจากในพระคัมภีร์อันล้ำค่าและจากหนังสืออื่นๆ ที่อธิบายถึงความจริงให้เขาฟัง เชิญเขาให้มาร่วมร้องเพลงและร่วมอธิษฐานกับท่าน ในการสมาคมศิษย์รวมกลุ่มเล็กๆ เช่นนี้ องค์พระคริสต์จะสถิตอยู่ด้วย ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และจิตใจಯอมจะได้รับการสัมผัสด้วยพระคุณของพระองค์ {MH 152.3}

สมาชิกของคริสตจักรควรจะฝึกฝนตนเองให้สามารถปฏิบัติงานนี้ได้ เรื่องนี้มีความสำคัญมากเท่าๆ กับการช่วยเหลือจิตวิญญาณที่ตกอยู่ในความมืดในต่างแดนให้ได้รับความรอด ขณะที่บางคนรู้สึกถึงภาระที่มีต่อจิตวิญญาณที่อยู่ในแดนไกล ขอให้อีกหลายๆ คนที่อยู่ในประเทศของตน รู้สึกถึงภาระที่มีต่อจิตวิญญาณอันมีค่าที่อยู่รายรอบตัวเขา และปฏิบัติงานด้วยความขยันเช่นเดียวกันเพื่อความรอดของคนเหล่านั้น {MH 152.4}

หลายคนเสียใจที่เขามีชีวิตอยู่ในวงสังคมที่แคบๆ ที่จริงแล้วเขาสามารถที่จะทำให้ชีวิตของเขาเองเปิดกว้างออกสู่โลกภายนอกและมีอิทธิพลที่จะชักจูงจิตใจของผู้อื่นได้ หากเพียงแต่เขาต้องการจะกระทำ ผู้ที่รักพระเยซูด้วยสิ้นสุดใจ สิ้นสุดความคิดและจิตวิญญาณ และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ย่อมจะมีผืนงานอันกว้างใหญ่ให้ได้ใช้ความสามารถและอิทธิพลของเขาเสมอ {MH 153.1}

โอกาสเล็กๆ น้อยๆ

ขออย่าให้มีใครปล่อยให้โอกาสเล็กๆ น้อยๆ ต้องหลุดลอยไป เพียงเพราะคาดหวังแต่งานที่ดูยิ่งใหญ่กว่า ท่านอาจจะประสบความสำเร็จในการทำงานชิ้นเล็กๆ แต่อาจจะต้องล้มเหลวโดยสิ้นเชิงเมื่อพยายามกระทำการใหญ่ และทำให้จิตใจตกอยู่ในสภาพที่ท้อแท้สิ้นหวัง การที่ท่านได้กระทำในสิ่งที่ท่านต้องทำอย่างสุดความสามารถย่อมจะทำให้ท่านได้รับการพัฒนาความสามารถสูงขึ้นงานที่ใหญ่กว่าได้ การมองข้ามโอกาสที่ได้รับในแต่ละวันและการละเลยต่อหน้าที่เล็กๆ น้อยๆ ที่อยู่ใกล้มีเนื้อหะ ที่ทำให้คนมากมายเป็นเหมือนไม้ที่ไร้ผลและกลับต้องเหี่ยวแห้งไปในที่สุด {MH 153.2}

อย่าพึ่งพาความช่วยเหลือจากมนุษย์ แต่จงมองข้ามมนุษย์ไปยังพระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้เพื่อทรงแบกรับเอาความทุกข์ของเราไปแบกความโศกเศร้าของเราไว้ และประทานสิ่งที่จำเป็นในชีวิตให้แก่เรา จงยึดถือในพระวาทะของพระเจ้า เริ่มลงมือปฏิบัติงานที่ท่านได้มาและเดินหน้าต่อไปด้วยความเชื่อที่มั่นคง การเชื่อว่าพระคริสต์สถิตอยู่ด้วยยอมทำให้เรามีกำลังและมีความมั่นคง จงทำงานด้วยความเอาใจใส่อย่างไม่เห็นแก่ตัวด้วยความมานะอดุสาหะและด้วยกำลังที่อดทน {MH 153.3}

ในท้องที่ๆ มีปัจจัยแวดล้อมที่ดูจะไม่เป็นมิตรและทำให้เสียกำลังใจ จนหลายคนไม่อยากจะไปยังสถานที่เหล่านั้น แต่ด้วยความพากเพียรของผู้ปฏิบัติงานที่ยอมเสียสละความสุขส่วนตัว จึงได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์ขึ้น พวกเขาได้ทำงานด้วยความบากบั่นอดทน โดยไม่หวังพึ่งในกำลังอำนาจของมนุษย์แต่ได้ไว้วางใจในพระเจ้าและพระคุณของพระองค์ได้คำจุนพวกเขาไว้ คุณงามความดีที่พวกเขาได้กระทำไปนั้น แม้จะไม่มีผู้ใดในโลกนี้รับรู้ แต่ยอมจะปรากฏผลอันมีค่าในวันอันยิ่งใหญ่ในภายภาคหน้า {MH 153.4}

พิวพยิวพร่ศาสนาที่ทำงานเลี้ยงดูตนเอง

ในท้องถิ่นหลายแห่ง ผู้เผยแพรศาสนาที่เลี้ยงตัวเองได้สามารถปฏิบัติงานจนได้รับผลสำเร็จเป็นอย่างดี อัครสาวกเปาโลได้ทำการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปยังทั่วทั้งโลกด้วยการเป็นผู้เผยแพรศาสนาที่หาเลี้ยงชีพตนเอง ในขณะที่เปาโลได้สั่งสอนถึงข่าวประเสริฐอยู่ตามหัวเมืองใหญ่ๆ ในทวีปเอเชียและยุโรปอยู่นั้น เขาได้ทำงานเป็นช่างฝีมือเพื่อหาเลี้ยงตัวเองและเพื่อนร่วมงาน ถ้อยคำล่ำลาที่เขาได้กล่าวกับบรรดาผู้ปกครองแห่งเมืองเอเฟซัสแสดงให้เห็นถึงงานอาชีพที่เขาได้ทำ เป็นบทเรียนที่ล้ำค่าแก่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกๆ คน {MH 154.1}

เปาโลได้กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา...และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็น กับได้สั่งสอนท่านในที่ประชุม และตามบ้านเรือน...ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด ท่านทั้งหลายทราบ ว่า มือของข้าพเจ้าเองได้จัดหาปัจจัยสำหรับตัวข้าพเจ้า กับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีความจำเป็น ระลึกถึงพระวาตะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” กิจการ 20:18-35 {MH 154.2}

ทุกวันนี้ ถ้าหากหลายคนที่ได้ซาบซึ่งในจิตวิญญาณของการเสียสละตนเองอย่างเดียวกัน ก็จะทำงานให้ประสบผลได้เป็นอย่างดี ขอให้ใครสักสองคนหรือมากกว่านั้นเริ่มร่วมกันออกไปเผยแพรศาสนา ขอให้พวกเขาออกไปเยี่ยมเยียนผู้คน ด้วยการอธิษฐาน การร้องเพลง การสั่งสอน การอธิบายพระคัมภีร์และการรักษาพยาบาลแก่ผู้ที่เจ็บป่วย บางคนสามารถที่จะยังชีพตนเองได้ด้วยการเป็นบรรณกรผู้จำหน่ายหนังสือ ส่วนคนอื่น ๆ อาจจะทำงานฝีมือหรืองานอาชีพอื่น ๆ ได้เช่นเดียวกับเหล่าอัครสาวก ขณะที่พวกเขาทำงานต่อไปโดยตระหนักถึงการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

แต่ต่อมใจที่จะวางใจในพระเจ้า พวกเขา ก็จะได้รับประสบการณ์อันมีค่ายิ่ง
องค์พระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงนำหน้าพวกเขาไป ทั้งคนมั่งมีและคนยาก
คนจนจะให้ความอุปถัมภ์ค้ำชูและให้การสนับสนุนเขา {MH 154.3}

ผู้ที่ได้รับการฝึกฝนอบรมให้ทำการเผยแพร่งานด้านการศึกษาแพทย์
ในต่างประเทศ ควรจะได้รับการสนับสนุนให้ออกไปปฏิบัติงานในดินแดน
เป้าหมายโดยมิรอช้า และเริ่มทำงานท่ามกลางประชาชน โดยเรียนภาษา
ไปด้วยในขณะที่ทำงาน ในไม่ช้าพวกเขาก็จะทำการสั่งสอนความจริงอย่าง
ง่าย ๆ จากพระวจนะของพระเจ้าได้ {MH 155.1}

ตลอดทั่วทุกหนทุกแห่งในโลกต่างมีความต้องการทูตของพระเจ้าผู้
กอบปรีย์ด้วยความเมตตากรุณา พระเจ้าได้ทรงเรียกครอบครัวของคริสเตียน
ให้เดินทางไปประกาศสั่งสอนในชุมชนต่างแดนที่ยังอยู่ในความมืดและความ
ผิดบาป เพื่อจะได้ทราบถึงความต้องการของเพื่อนมนุษย์เหล่านั้น และ
ทำงานเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระอาจารย์ ถ้าครอบครัวเช่นนี้
จะเข้าไปตั้งรกรากอยู่ในสถานที่ที่มีดินแดนเหล่านี้บนโลก ในที่ซึ่งผู้คนยังถูก
ครอบงำไว้ด้วยความมืดมนในฝ่ายจิตวิญญาณ และให้แสงสว่างของพระ-
คริสต์ส่องผ่านไปยังตัวพวกเขา งานอันประเสริฐน่าจะสัมฤทธิ์ผลได้มาก
เพียงไร {MH 155.2}

งานนี้ต้องการการเสียสละซึ่งความสุขส่วนตัว ในขณะที่หลายคน
ต่างรอที่จะให้อุปสรรคทั้งหลายผ่านพ้นไปเสียก่อน งานที่เขาควรจะทำจึง
ถูกทิ้งค้างไว้ และคนมากมายกำลังต้องตายไปโดยปราศจากความหวังและ
ปราศจากพระเจ้า เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งความ
รู้ทางวิทยาศาสตร์ บางคนถึงกับยอมเสี่ยงภัยเข้าไปยังดินแดนที่ยังไม่มี
ผู้คนเข้าไปตั้งรกรากอยู่มาก่อนและยืนดีทนต่อความยากลำบากด้วยการ
อุทิศตัว แต่จะมีสักกี่คนที่เห็นแก่ประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันโดยยอม
เต็มใจที่จะโยกย้ายครอบครัวไปยังดินแดนที่ต้องการข่าวประเสริฐ {MH
156.1}

การเข้าถึงประชาชน ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในสถานที่แห่งใดและอยู่ใน

ฐานะอะไรหรืออยู่ในสภาพใดก็ตามและพยายามที่จะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขาในทุกวิถีทางที่กระทำได้คือการรับใช้ที่แท้จริง ด้วยความมานะพยายามเช่นนี้ ท่านเอาชนะจิตใจมากมายและเปิดประตูเพื่อเข้าไปสู่จิตวิญญาณที่กำลังถูกทำลายได้ {MH 156.2}

จงระลึกอยู่เสมอว่าในกิจการทั้งหลายของท่าน ท่านได้ผูกพันอยู่กับพระคริสต์ ท่านเป็นส่วนหนึ่งของแผนการแห่งการไถ่ให้รอดอันยิ่งใหญ่ ในการรักษาผู้ป่วยเจ็บนั้น ความรักของพระคริสต์ประดุจธารน้ำชำระชีวิตจะหลั่งไหลผ่านชีวิตของท่าน ในขณะที่ท่านพยายามนำพาคนอื่น ๆ ให้เข้ามาในวิถีแห่งความรักของพระองค์ จงให้ความบริสุทธิ์ของภาษาที่ท่านใช้พูดจากความไม่เห็นแก่ตัวในการปรนนิบัติรับใช้ ความชื่นชมยินดีในสีหน้าท่าทีของท่านได้เป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจในพระคุณของพระองค์ จงแสดงให้โลกได้เห็นถึงความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของผู้แทนของพระองค์ เพื่อคนทั้งหลายจะได้มองเห็นถึงสง่าราศีอันรุ่งเรืองของพระองค์ {MH 156.3}

เป็นเรื่องที่ไม่เป็นประโยชน์มากนักในการพยายามจะปฏิบัติผู้อื่นด้วยการติเตียนพวกเขาในสิ่งที่เราเห็นว่าเป็นนิสัยที่ไม่ถูกต้อง การกระทำเช่นนี้มักจะก่อผลร้ายมากกว่าผลดี ในการสนทนากับหญิงสาวสะมาเรียแทนที่พระคริสต์จะทรงกล่าวว่าบ่อน้ำของยาโคบนั้นไม่ดี แต่พระองค์กลับแสดงให้หญิงนั้นได้เห็นสิ่งที่ดียิ่งกว่า พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของที่พระเจ้าประทาน และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง เจ้าก็คงจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นก็คงจะให้น้ำชำระชีวิตแก่เจ้า” ยอห์น 4:10 พระองค์ทรงเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาไปยังสิ่งที่ล้ำค่าซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่หญิงนั้น โดยการทรงเสนอสิ่งซึ่งดีกว่าสิ่งที่หญิงนั้นมีอยู่นั้นคือ น้ำที่ชำระชีวิต อันเป็นความชื่นชมยินดีและเป็นความหวังแห่งข่าวประเสริฐ {MH 156.4}

นี่เป็นแบบอย่างวิธีการที่เราควรจะนำมาใช้ในงานของเรา เราต้องมอบสิ่งที่ดีกว่าที่เขามีอยู่ให้แก่เขา แม้แต่สันติสุขในพระพระคริสต์ซึ่งเกินความเข้าใจทั้งปวง เราต้องบอกเขาให้ทราบถึงธรรมบัญญัติอันบริสุทธิ์ของ

พระเจ้า ซึ่งเป็นสำเนาที่แสดงถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ และแสดงให้เห็นถึงน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงปรารถนาให้เขาได้มุ่งไปสู่ จงซีให้เขาได้เห็นว่าการที่พระเจ้าแห่งสวรรค์ที่จะคงอยู่ชั่ววันรัตนันั้นมีความสูงส่งเหนือความยิ่งกว่าความสุขสำราญและความสนุกสนานของโลกที่มีอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยาม จึงบอกให้เขาได้ทราบถึงอิสรภาพความเป็นไทและการพักผ่อนที่เขาจะได้พบในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงเปิดเผยว่า “ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้น จะไม่กระหายอีกเลย” ยอห์น 4:14 {MH 157.1}

จงเกิดทุนพระเยซูและประกาศว่า “จงดูพระเมฆโปรดกของพระเจ้าผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” ยอห์น 1:29 พระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงสามารถจะประทานความอิมเมอใจให้แก่จิตใจของผู้ที่โหยหาและประทานสันติสุขให้แก่จิตวิญญาณได้ {MH 157.2}

ในบรรดาคนทั้งหลายในโลก นักปฏิรูปควรเป็นผู้ที่ไม่เห็นแก่ตัว เป็นคนที่มีจิตใจเมตตากรุณา และมีความสุขภาพอ่อนโยนอย่างมากที่สุดในชีวิตของคนเหล่านี้ จะต้องมองเห็นแต่ความดีอย่างแท้จริงในการกระทำที่ไม่เห็นแก่ตัว ผู้รับใช้ที่สำแดงออกถึงความไม่อ่อนสุภาพ เผยให้เห็นถึงความโมโหจนเฉียวเมื่อเห็นผู้อื่นแสดงความรู้ไม่เท่าทันหรือไม่ยอมเชื่อฟัง คนที่พูดจาโดยไม่ยั้งคิดหรือแสดงกริยาที่ขาดสติ ก็อาจปิดประตูใจจนไม่มีทางที่จะเข้าถึงจิตใจของคนเหล่านั้นได้ {MH 157.3}

เฉกเช่นเดียวกับหยาดน้ำค้างและละอองฝนที่โปรยลงบนต้นไม้ใหญ่ที่เหี่ยวเฉา ขอให้คำพูด โปรยปรายลงมาอย่างอ่อนโยนในขณะที่กำลังแสวงหาหนทางที่จะนำคนทั้งหลายให้หันกลับจากความผิดบาป แผนการของพระเจ้าคือ สิ่งแรก ต้องเข้าถึงจิตใจของมนุษย์ให้ได้เสียก่อน เราจึงต้องพูดถึงความจริงของความรัก การไว้วางใจในพระองค์ที่จะประทานฤทธิ์อำนาจในการปฏิรูปชีวิต พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงนำถ้อยคำที่กล่าวด้วยความรักมาสู่จิตวิญญาณของเขา {MH 157.4}

โดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์เรามากจะยึดผลประโยชน์ของตนเองและความคิดของตนเองเป็นใหญ่ แต่เมื่อเราเรียนรู้ถึงบทเรียนที่พระคริสต์ทรง

ประสงค์ที่จะสั่งสอนเรา เราจะกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมในสภาพของพระองค์ จากนั้น เราจึงดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระองค์ ซึ่งมีความอ่อนโยน อันไร้ที่เปรียบปราน และเป็นสิ่งซึ่งพระองค์ทรงนำเข้าไปใส่ไว้ในความรู้สึกของผู้อื่น ทรงกันแสงร่วมกับคนที่รำให้ ทรงมีความชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความสุข สิ่งเหล่านี้จะต้องมีอิทธิพลอันใหญ่ยิ่งเหนืออุปนิสัยของคนทั้งหลายที่ได้ติดตามพระองค์ด้วยความจริงใจ ด้วยถ้อยคำและการกระทำที่กอปรด้วยความเมตตากรุณา เขาจะพยายามปูทางเดินให้ราบเรียบสำหรับเท้าที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง {MH 157.5}

“พระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีล้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำชูผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ” อธิยาห์ 50:4 {MH 158.1}

รอบ ๆ ตัวเรามีผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมาน เราจะพบคนเหล่านี้ในที่นั้นบ้าง ที่นี้บ้างและในทั่วทุกหนแห่ง ให้เราเสาะหาผู้ที่ทุกข์ทรมานเหล่านี้ และปลอบประโลมจิตใจด้วยถ้อยคำเสนาหะหุ ขอให้เราได้เป็นร่องน้ำที่ธารน้ำแห่งความเมตตาปรานีอันแสนชื่นใจไหลผ่านตลอดไป {MH 158.2}

ในการคบหาสมาคมร่วมกับผู้อื่นนั้น เราควรจดจำจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นว่า มีบางเรื่องที่พระเจ้าได้ทรงปิดบังมิให้มนุษย์ได้รู้เห็น บนหน้าบันทึกแห่งความทรงจำมีเรื่องราวอันน่าเศร้าสลดใจในชีวิตที่พระเจ้าทรงป้องกันมิให้สายตาทืออยากจ้องเห็นได้ล่วงรู้ มีการต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนักในสถานการณ์อันยากลำบากที่ได้รับการบันทึกไว้ ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องยุ่งยากในครอบครัวที่เกิดขึ้นวันแล้ววันเล่าจนได้บั่นทอนกำลังใจ ทำให้ต้องขาดเสียซึ่งความไว้วางใจและความเชื่อในพระเจ้า ผู้ที่กำลังต่อสู้ในสงครามแห่งชีวิตจะมีกำลังใจที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น หากพวกเขาได้รับความรักใคร่และความเอาใจใส่แม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม สำหรับคนเหล่านี้ มือของเพื่อนแท้ที่กำไว้แน่นและคอยที่จะให้ความช่วยเหลือนั้น ย่อมมีค่ามากกว่าเงินหรือทองคำ ถ้อยคำที่แสดงออกถึงความเมตตากรุณาเป็นสิ่งที่นำชื่นชมยินดีมากเท่ากับรอยยิ้มของทูตสวรรค์ {MH 158.3}

มีคนอีกมากมายที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนอยู่กับความยากจน ถูกบีบบังคับให้ต้องทำงานหนักเพื่อแลกกับเงินค่าจ้างเพียงเล็กน้อยพอประทังชีวิตเท่านั้น การต้องตรากตรำทำงานอย่างหนักและความอึดอัดขัดสน มีชีวิตอยู่โดยปราศจากความหวังในสิ่งที่ดีกว่า ทำให้ภาวะที่แบกอยู่นั้นเพียบหนัก เมื่อมีความเจ็บป่วยซ้ำเติมเข้ามาอีก ภาวะนั้นก็เกินกว่าจะทนทน สูญสิ้นในความหวังและคับแค้นในชีวิต พวกเขาไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครเพื่อคลายทุกข์ จงเห็นอกเห็นใจพวกเขาในยามทรมานทุกข์ทรมาน ในความปวดร้าวใจและรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังของเขา สิ่งเหล่านี้จะเปิดช่องทางให้ท่านช่วยเหลือเขาได้ จงพูดกับเขาถึงพระสัญญาของพระเจ้า จงอธิษฐานเผื่อเขาและอธิษฐานร่วมกับเขา หนุนจิตใจเขาให้เกิดมีความหวัง {MH 158.4}

คำพูดหนุนใจและให้กำลังใจที่กล่าวในยามที่จิตวิญญานป่วยและความกล้าหาญตกต่ำล้วนเป็นถ้อยคำที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงถือว่าได้กล่าวต่อพระองค์ เมื่อหัวใจเหล่านั้นขึ้นบานขึ้น เหล่าทูตสวรรค์ก็จะเฝ้ามองด้วยความยินดี {MH 159.1}

ตลอดทุกยุคทุกสมัย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคอยปลุกจิตวิญญานของมนุษย์ให้ตระหนักถึงความเป็นพี่น้องในพระเจ้า ขอให้ทำงานร่วมกับพระองค์ ในขณะที่การขาดซึ่งความไว้วางใจเชื่อใจและการกลายเป็นศัตรูต่อกันกำลังแผ่ขยายไปทั่วทั้งโลก สวาทของพระคริสต์จะต้องสำแดงให้เห็นถึงจิตสำนึกฝ่ายจิตวิญญานที่ครอบครองอยู่ในสรวงสวรรค์ {MH 159.2}

จงพูดแบบเดียวกับที่พระองค์ตรัส จงทำเหมือนดังเช่นที่พระองค์ทรงกระทำ จงแสดงออกถึงความหวานในพระอุปนิสัยของพระองค์ จงสำแดงถึงความสมบูรณ์ในความรักของพระองค์ที่แผ่อยู่ในคำสอนและความสัมพันธ์ทั้งปวงระหว่างพระองค์กับมวลมนุษย์ ผู้ปฏิบัติงานที่ถ่อมตนอย่างที่สุดเมื่อได้ร่วมงานกับพระคริสต์จะสัมผัสได้ถึงเสียงประสานที่จะดังกังวานไปจนถึงสุดปลายของแผ่นดินโลกและบรรเลงท่วงทำนองอันไพเราะไปตลอดชั่วนิรันดร์ {MH 159.3}

บรรดาชาวสวรรค์ต่างกำลังรอคอยที่จะได้ร่วมมือกับตัวแทนของ

มนุษย์ เพื่อให้พวกเขาได้สำแดงให้โลกได้เห็นว่ามีมนุษย์นั้นสามารถจะกระทำสิ่งใดได้บ้าง และโดยการผูกสัมพันธ์กับพระเจ้า พวกเขาสามารถที่จะช่วยจิตวิญญาณที่กำลังจะพินาศให้รอดได้ ผู้ที่ไม่ได้คิดถึงแต่ตัวเองและยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงประกอบกิจอยู่ภายในจิตใจ และได้มอบถวายชีวิตด้วยการอุทิศตนแต่พระเจ้าอย่างหมดสิ้น ย่อมจะทำประโยชน์แก่ผู้อื่นได้อย่างไม่มีขีดจำกัด คนทั้งหลายที่ได้ยอมมอบถวายร่างกายจิตใจและจิตวิญญาณเพื่อปรนนิบัติรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ย่อมที่จะได้รับกำลังทั้งทางฝ่ายร่างกาย สติปัญญาและทางฝ่ายจิตวิญญาณอยู่เสมอ ของประทานจากสวรรค์ที่ไม่มีวันหมดสิ้นนั้นมีอยู่พร้อมตามที่เขาต้องการ พระคริสต์ทรงระบายนามปรารถนาจากพระวิญญาณและจากชีวิตของพระองค์เองแก่พวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่สูงสุดเพื่อที่จะทำงานอยู่ภายในความคิดและจิตใจ โดยพระคุณที่ประทานให้แก่เรา ทำให้เราบรรลุถึงชัยชนะและความสำเร็จได้ ซึ่งโดยความเป็นจริงด้วยความผิดพลาดของเรา ทัศนคติแบบอคติตามแนวคิดของเรา ความบกพร่องในอุปนิสัยของเรา และความเชื่ออันน้อยนิดของเรา ดูเหมือนว่าชัยชนะเหล่านี้มีอาจจะบังเกิดขึ้นได้ {MH 159.4}

สำหรับทุกคนที่ได้มอบถวายตัวเองเพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าโดยมิได้หวังเห็นสิ่งใดไว้ เขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์อำนาจที่จะนำไปสู่ความสำเร็จอันเหลือที่จะคำนวณได้ พระเจ้าจะทรงกระทำกริ่งใหญ่ในชีวิตของเขา พระองค์จะทรงประกอบกิจอยู่ภายในจิตใจของมนุษย์ เพื่อจะให้เห็นถึงความบรรลุผลสำเร็จตามพระสัญญาสำหรับชีวิตเบื้องหน้าภายในช่วงชีวิตของเขา

“ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดี
ทะเลทรายจะเปรมปรีดีและผลิดอก อย่างต้นดอกฝรั่น
มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง
ศักดิ์ศรีของเลบานอนก็จะประทานให้มัน

ทั้งความโอด่าตระการของคารเมลและซาโรน
ที่เหล่านี้อาจเห็นพระสิริของพระเจ้า
ความโอด่าตระการของพระเจ้าของพวกเรา

“จงหนุนกำลังของมือที่อ่อน
และกระทำหัวเข่าที่อ่อนให้มั่นคง
จงกล่าวกับคนที่มีใจร่ำมกลัวว่า
จงแข็งแรงเถอะ อย่างกลัว
ดูเถิด พระเจ้าของท่านทั้งหลาย...

“แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก
แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก
แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกว้าง
และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลงด้วยความชื่นบาน
เพราะน้ำจะพลุ่งขึ้นมาในป่าดอน
และลำธารจะพลุ่งขึ้นในทะเลทราย

“ทรายที่ร้อนจัดจะเป็นสระน้ำ
และดินที่แฉกกระแหงจะเป็นน้ำพุ...
และจะมีทางหลวงที่นั่น
และเขาจะเรียกทางนั้นว่า วิสุทธิมรรค
คนไม่สะอาดจะไม่เดินทางนั้น
แม้คนโง่ก็จะไม่หลงในนั้น”

“จะไม่มีสิ่งที่ดีที่นั่น
หรือจะไม่มีสัตว์ร้ายมาบนทางนั้น
จะหามันที่นั่นไม่พบ

แต่ผู้ที่ไถ่ไว้แล้วจะเดินบนนั้น
ผู้ที่รับการไถ่แล้วของพระเจ้าจะกลับ
และจะมายังศิโยนด้วยร้องเพลง
มีความชื่นบานเป็นนิตยบันตีระชะของเขาทั้งหลาย
เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี
ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะปลาทไปเสีย”

อิสยาห์ 35:1-10 {MH 160.1}

บทที่ 10 การช่วยเหลือ ผู้ที่ตกอยู่ในการทดลอง

การที่พระคริสต์ทรงรักเรานั้นมิใช่เพราะว่าเราได้มีใจรักในพระองค์ก่อน แต่ “ในขณะที่เรายังเป็นคนบาป” พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา พระองค์มิได้ทรงปฏิบัติต่อเราตามการกระทำที่เราสมควรจะได้รับ ถึงแม้ว่าบาปของเราจะทำให้เราสมควรที่จะได้รับโทษก็ตาม แต่พระองค์ก็ได้ทรงพิพากษาลงโทษเราไม่ ปี่แล้วปี่เล่าที่พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความอ่อนแอและความโง่เขลาของเรา ความมกัตัญญต่อพระคุณและความดีรั้นของเรา แม้ว่าเราจะได้หนีห่างไปจากพระองค์ มีจิตใจที่แข็งกระด้าง หรือเพิกเฉยต่อพระวจาณะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังทรงเหยียดออกเพื่อเราอยู่เสมอ {MH 161.1}

พระคุณเป็นพระลักษณะของพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์ผู้ไม่สมควรจะได้รับ เรามีได้แสวงหาพระคุณนั้น แต่พระเจ้าได้ทรงแสวงหาเพื่อ

ที่จะประทานพระคุณนั้นให้แก่เรา พระเจ้าทรงยินดีที่จะประทานพระคุณของพระองค์ให้แก่เรา มิใช่เพราะเรามีค่าควรที่จะได้รับ แต่เพราะเราไม่มีค่าควรอย่างสิ้นเชิงที่จะได้รับพระคุณนั้นต่างหาก สิ่งเดียวที่เราจะทูลขอพระราชทานพระมหากรุณาธิคุณจากพระองค์ ก็คือ ความจำเป็นอย่างยิ่งยวดของเราเท่านั้น {MH 161.2}

โดยอาศัยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ตลอดทั้งวันเพื่อที่จะเชื้อเชิญมนุษย์ที่หลงกระทำผิดบาปให้เข้ามาหาพระองค์ พระองค์ทรงยอมรับทุกคน พระองค์ทรงต้อนรับทุกคนด้วยความยินดี การอภัยโทษต่อผู้ที่กระทำผิดบาปมากที่สุดนั้นเป็นสิ่งที่สำแดงถึงสง่าราศีของพระองค์ พระองค์จะทรงนำเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายออกมาจากซาตานผู้มีอำนาจ พระองค์จะทรงปลดปล่อยเชลยให้ได้รับความเป็นไท พระองค์จะทรงฉวยดันพินออกมาจากกองเพลิง พระองค์จะทรงโรยโซ่ทองแห่งพระเมตตาคุณของพระองค์จากสวรรค์ลงสู่เบื้องลึกที่สุดในความทุกข์ยากของมนุษย์ และจะทรงยกชูจิตวิญญาณที่เปดเปื้อนด้วยบาป {MH 161.3}

พระคริสต์ทรงสนพระทัยและทรงรักใคร่ในมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อที่จะนำมนุษย์ให้กลับคืนดีกับพระเจ้า จิตวิญญาณที่หลงกระทำผิดและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ซึ่งตกอยู่ในสภาพพร้อมจะถูกทำลาย ด้วยเล่ห์อุบายและบ่วงแร้วของซาตานจะได้รับการดูแลและฟื้นฟูเหมือนดังเช่นผู้เลี้ยงที่คอยปกป้องฝูงแกะของตน {MH 162.1}

แบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดจะต้องเป็นมาตรฐานแห่งการปรนนิบัติรับใช้ของเราต่อผู้ที่ถูกทดลองและหลงกระทำผิด ความสนพระทัย ความสุภาพอ่อนโยนและความอดทนนานที่พระองค์ได้ทรงสาธิตต่อเรานั้น เราจะต้องสำแดงสิ่งเดียวกันนี้ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อผู้อื่นด้วย พระองค์ตรัสว่า “เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” ยอห์น 13: 34 หากพระคริสต์สถิตอยู่ในเรา เราก็จะต้องเปิดเผยถึงความ

รักที่ไม่เห็นแก่ตัวของพระองค์ต่อทุกๆ คนที่เราติดต่อกี่ยวข้องด้วย เมื่อเราพบเห็นมนุษย์ชายหญิงที่ต้องการความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลือ เราจะไม่ว่ากันว่า “เขาเป็นผู้สมควรที่จะได้รับการช่วยเหลือหรือไม่” แต่เราควรจะถามว่า “ข้าพเจ้าจะทำประโยชน์อะไรให้แก่เขาเหล่านั้นได้บ้าง” {MH 162.2}

ทั้งคนมั่งมีและคนยากจน คนชั้นสูงและคนชั้นต่ำ ไทและทาสล้วนเป็นทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อจะไถ่มนุษย์ทั้งหลายให้รอดพ้นจากบาปนั้น ทรงมองเห็นว่ามนุษย์ทุกคนล้วนมีค่ามากเกินกว่าจะประมาณได้ โดยความล้าลึกและสง่าราศีของกางเขนนั้น เราจึงได้มองเห็นถึงการประเมินค่าต่อจิตวิญญาณมนุษย์ของพระองค์ เมื่อเราได้ทราบอย่างถ่องแท้เช่นนี้แล้ว เราย่อมจะรู้สึกว่ามีมนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเลวทรามต่ำช้าสักเพียงใด เขาก็มีค่าเกินกว่าที่จะได้รับการปฏิบัติด้วยความเย็นชาหรือด้วยการดูถูกเหยียดหยาม เราควรจะตระหนักถึงความสำคัญของงานที่เราจะกระทำเพื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันว่าเราควรได้รับการยกชูให้สูงขึ้นสู่พระที่นั่งของพระเจ้า {MH 162.3}

ในคำอุปมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับเรื่องเหรียญเงินที่หายไปนั้น แม้ว่าจะตกอยู่ในกองขยะโสโครกก็ตาม เหรียญนั้นก็ยังเป็นเหรียญเงินอยู่เช่นเดิม เจ้าของเหรียญย่อมจะเสาะแสวงหาเพราะมันเป็นสิ่งที่มีค่า ดังนั้น จิตวิญญาณทั้งหลาย แม้ว่าจะเสื่อมทรามไปเพราะความผิดบาป ก็ยังมีค่าประเสริฐในสายพระเนตรของพระเจ้า เช่นเดียวกับเหรียญเงินที่มีพระฉายาลักษณ์และคำจารึกของกษัตริย์ผู้มีอำนาจครอบครองประเทศฉันใด มนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างย่อมมีพระฉายาและคำจารึกของพระเจ้าประทับอยู่ฉันนั้น ถึงแม้ว่าในเวลาหนึ่งจิตวิญญาณเหล่านั้นจะได้เสื่อมเสียและมัวหมองไปเพราะอิทธิพลของความผิดบาป แต่กระนั้นร่องรอยของคำจารึกก็ยังคงหลงเหลืออยู่ในจิตวิญญาณทั้งหลายเหล่านั้น พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะนำจิตวิญญาณเหล่านั้นกลับคืนมาและประทับพระฉายาแห่งความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระองค์ลงไปอีกครั้ง {MH 163.1}

เราต่างมีความเข้าใจถึงความเห็นอกเห็นใจตามแบบอย่างของพระคริสตเจ้าแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว สิ่งนี้ควรจะเป็นสายใยที่ได้ผูกพันเรากับพระองค์ไว้อย่างแนบแน่นที่สุด อันเป็นความเห็นอกเห็นใจด้วยความเมตตาสงสารต่อจิตวิญญาณที่ต่ำช้า จิตวิญญาณที่หลงกระทำผิดและต้องทนทุกข์ทรมาน และสุดท้ายก็ต้องตายไปด้วยการล่องละเมิดและความผิดบาป ความไร้มนุษยธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันถือว่าเป็นความผิดบาปที่ร้ายแรงที่สุดของเรา หลายคนคิดว่าเขาเป็นแบบอย่างความยุติธรรมของพระเจ้า แต่ในขณะที่เดียวกันเขาหาได้แสดงถึงแบบอย่างความสุภาพอ่อนโยนและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อผู้อื่นไม่ บ่อยครั้งที่เขาได้ปฏิบัติต่อคนทั้งหลายด้วยความเกรี้ยวกราดและความรุนแรง จนคนเหล่านั้นต้องตกอยู่ในภาวะที่กดดันและอาจจะต้องพ่ายแพ้ต่อการทดลอง ซาตานกำลังพยายามที่จะฉกฉวยแย่งชิงจิตวิญญาณเหล่านี้ไป ดังนั้น ถ้อยคำที่เกรี้ยวกราดหยาบคายและปราศจากความเห็นอกเห็นใจจะทำให้คนเหล่านั้นเกิดความท้อถอยและผลักไสคนเหล่านั้นต้องตกเป็นเหยื่อต่ออำนาจของผู้ทดลอง {MH 163.2}

การเข้าถึงจิตใจของคนทั้งหลายนั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน มีเพียงพระเจ้าผู้ทรงอ่านจิตใจของมนุษย์ได้เท่านั้นที่ทรงนำมนุษย์ให้กลับใจใหม่ได้ มีเพียงพระบัญญัติของพระองค์เท่านั้นที่จะทำให้เราประสบผลในการเข้าถึงคนที่หลงหายได้ ท่านอาจจะยืนตัวตรงและรู้สึกว่ “ข้าพเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ชอบธรรมกว่าตัวท่าน” และไม่ว่าเหตุผลของท่านจะถูกต้องอย่างไร หรือถ้อยคำของท่านจะเป็นความจริงมากสักเพียงไร ถ้อยคำนั้นย่อมมีอาจที่จะเข้าถึงและสัมผัสจิตใจของผู้ใดได้ ความรักของพระคริสต์ที่ได้สำแดงให้ปรากฏในคำพูดและการกระทำต่างหาก ที่จะทำให้ประสบผลในการเข้าถึงจิตใจของผู้อื่นได้ ในขณะที่การกล่าวซ้ำซากถึงข้อบังคับคำสั่งสอนหรือการโต้แย้งย่อมไม่ก่อให้เกิดผลแต่ประการใด {MH 163.3}

เราต้องมีความเห็นอกเห็นใจตามแบบอย่างของพระคริสต์ให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งมีใช้ความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ที่เราเห็นว่าเป็นคนที่ปราศจากตำหนิ

ต่างพร้อยเท่านั้น แต่เราต้องแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อคนยากคนจน คนที่ตกทุกข์ได้ยากและจิตวิญญาณที่กำลังต่อสู้ดิ้นรน ซึ่งถูกรอบงำอยู่ในความผิดบาป และจมอยู่กับความรู้สึกเสียใจที่ได้กระทำผิดไป ต้องถูก การทดลองและมีจิตใจที่ท้อแท้สิ้นหวัง เราจะต้องเข้าไปหาเพื่อนมนุษย์ด้วยการเข้าถึงและสัมผัสจิตใจพวกเขาด้วยความรู้สึกถึงความอ่อนแอของพวกเขา เหมือนดังเช่นพระมหาบุโรหิตของเราผู้ทรงอุปถัมภ์ด้วยพระทัยกรุณา {MH 164.1}

คนที่สังคมนั้นเกลียดชังคนแก่กับภานีและคนบาป ซึ่งประชาชนต่างดูถูกเหยียดหยามเหล่านั้นต่างหากที่พระคริสต์ทรงเรียกและด้วยความรักอันมั่นคงของพระองค์ เป็นแรงเร้าคนเหล่านั้นให้เข้ามาหาพระองค์ มีบุคคลจำพวกเดียวที่พระคริสต์มิทรงยอมรับ นั่นก็คือผู้ที่ถือว่าตนเองดีเลิศและดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น {MH 164.2}

พระคริสต์ทรงรับสั่งแก่เราว่า “จงออกไปตามทางใหญ่ซอกน้อยและเร่งเร้าเขาให้เข้ามา เพื่อเรือนของเราจะเต็ม” ในการที่จะปฏิบัติตามพระดำรัสสั่งนี้เราจะต้องไปหาผู้ที่ยังไม่ได้นับถือพระเจ้าทั้งที่อยู่ใกล้เราและอยู่ห่างไกลออกไป “คนแก่กับภานีและหญิงแพศยา” จะต้องได้ยินคำเชื่อเชิญของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด โดยอาศัยความเมตตากรุณาและความอดทนของทูตผู้นำข่าวของพระองค์ คำเชื่อเชิญของพระคริสต์จะกลายเป็นฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยยกชูผู้ที่จมดิ่งลึกถึงก้นบึ้งของความผิดบาปให้ขึ้นมาได้ {MH 164.3}

แรงบันดาลใจในการทำงานของคริสเตียนย่อมต้องการความตั้งใจที่มุ่งมั่น ความเอาใจใส่อย่างต่อเนื่อง และความปรารถนาอย่างไม่ลดละต่อจิตวิญญาณทั้งหลายที่ซาตานพยายามทำลายเสีย อย่าให้มีสิ่งใดมาทำให้ความร้อนรนและความปรารถนาอันลึกซึ้งซึ่งจะช่วยผู้ที่หลงหายให้ได้รับความรอดนั้นต้องเยือกเย็นลงไป {MH 164.4}

จงสังเกตดูว่าในพระวาทะของพระเจ้าที่มีอยู่ทั้งหมดนั้น ล้วนเป็นถ้อยคำที่ทรงเรียกร้องให้มนุษย์ชายหญิงกลับมาหาพระคริสต์อย่างเร่งด่วน เราจำต้องฉกฉวยทุก ๆ โอกาสที่มีทั้งเป็นการส่วนตัวและในที่สาธารณะ

โดยนำเสนอเหตุผลทั้งปวง ถ่ายทอดแรงกระตุ้นในทุกระดับ เพื่อชักนำมนุษย์ให้กลับมาหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เราจะต้องเร่งเร้าคนทั้งหลายด้วยกำลังทั้งหมดของเรา ให้มองไปที่พระเยซู และยอมรับเอาชีวิตที่เสียสละและไม่เห็นแก่ตนของพระองค์ เราจะต้องแสดงให้เห็นว่าเราหวังที่จะให้คนเหล่านั้นทำให้พระคริสต์ทรงมีพระทัยชื่นชมยินดี ด้วยการที่เราได้ใช้ของประทานทุกอย่างเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ {MH 164.5}

“รอดได้ด้วยความหวังใจ”

“เรารอดด้วยความหวังใจ” โรม 8:24 (THSV) เราจะต้องชักนำผู้ที่หลงไปในความผิดบาปให้รู้สึกว่ายังไม่สายเกินไปที่เขาจะกลับใจเสียใหม่ พระคริสต์ประทานเกียรติให้แก่มนุษย์ด้วยความไว้วางพระทัย โดยประการฉะนี้แหละ เขาจึงได้มีส่วนในศักดิ์ศรีร่วมกันกับพระองค์ แม้แต่คนทั้งหลายที่ได้หลงกระทำผิดบาปอย่างมหันต์ พระองค์ก็ยังทรงปฏิบัติต่อเขาด้วยความนับถือ พระคริสต์ทรงเจีบปวดพระทัยอยู่เสมอ จากการที่พระองค์ต้องประสบกับผู้ที่มองพระองค์ว่าเป็นศัตรู กับความชั่วร้าย และสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ แต่พระองค์ก็มีเคยตรัสแสดงว่าพระองค์ทรงรู้สึกสะเทือนพระทัย หรือทำให้พระทัยอันบริสุทธิ์ของพระองค์ต้องขุ่นเคือง มาตรฐานมนุษย์จะมีอุปนิสัยอันชั่วร้าย มีอคติที่คอยรังเกียจเจียดฉันทต่อพระองค์อย่างรุนแรง หรือมีกิเลสตัณหาที่เข้าครอบงำอยู่ก็ตาม แต่พระองค์ก็ยังทรงเผชิญกับคนทั้งหลายเหล่านั้นด้วยพระทัยที่รักใคร่สงสาร เมื่อเราได้มีส่วนร่วมในน้ำพระทัยแบบเดียวกันกับพระคริสต์ เราก็จะถือว่ามนุษย์ทั้งหลายล้วนเป็นพี่น้องกับเรา ที่ต้องถูกการทดลองและได้รับความยากลำบากเจ็บแค้นเหมือนกัน บ่อยครั้งที่เขาต้องล้มลุกคลุกคลานและต้องตะเกียกตะกายที่จะลุกขึ้นมาใหม่ ต้องต่อสู้กับความผิดหวังและความยากลำบาก และเขาต่างวอนหาความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลือ เมื่อเรา

ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้แล้ว เราก็จะปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นโดยไม่ทำให้เขาต้องหมดกำลังใจหรือคอยที่จะขับไล่ไสส่ง แต่กลับจะปลุกจิตใจให้เกิดความหวัง เมื่อเขาได้รับการปลุกปลอบใจเช่นนี้แล้ว เขาก็จะพูดด้วยความมั่นใจได้ว่า “ศัตรูของข้าเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีเย้ยข้าเลย เมื่อข้าล้มลง ข้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้านั่งอยู่ในความมืด พระเจ้าจะทรงเป็นความสว่างแก่ข้า” “พระองค์จะทรงแก้คดีของข้าพเจ้า และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นการช่วยกู้ของพระองค์” มีคาห์ 7:8, 9

“พระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
พระองค์ผู้ทรงประติษฐัจจิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน”

สดุดี 33:14, 15 {MH 165.1}

ในการติดต่อของเกี่ยวกับผู้ที่ถูกทดลองและหลงกระทำผิดนั้น พระองค์ทรงรับสั่งว่า ขอให้เราได้คิดถึง “ตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย” กาลาเทีย 6:1 เมื่อเราได้รู้สึกถึงความอ่อนแอของตัวเองแล้ว เราก็จะมีความเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของผู้อื่นด้วยเช่นกัน {MH 166.1}

“ผู้ใดเล่าจะทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา” “ท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียว และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด” “เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือท่านผู้เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง” “ดังนั้นเราอยากกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่าว่าจะไม่วางสิ่งซึ่งทำให้สะดุด หรือสิ่งกีดขวางทางของพี่น้อง” 1 โครินธ์ 4:7; มัทธิว 23:8; โรม 14:10, 13 {MH 166.2}

การที่เราชี้ให้ผู้อื่นได้มองเห็นถึงความผิดของตัวเองนั้นย่อมจะทำให้เขาเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ ขออย่าให้มีใครที่ทำให้ผู้ที่กระทำผิดต้องรู้สึกขมขื่นไปมากกว่าเดิมด้วยการว่ากล่าวตักเตือนโดยไม่จำเป็น การตำหนิ

ดิเตียนไม่เคยทำให้ผู้ใดกลับใจใหม่ได้มีแต่จะรังให้หลายคนต้องถูกผลักไส และทำให้จิตใจที่ควรจะได้รับการศึกษาให้เข้ามานั้นต้องแข่งกระด้างไปในที่สุด การมีน้ำใจที่อ่อนโยน ท่าทางที่น่ารักสุภาพ ย่อมสามารถที่จะช่วยผู้ที่หลงผิดให้ได้รอดพ้นจากความตายและช่วยปกปิดความผิดบาปได้เป็นอันมาก {MH 166.3}

อัครสาวกเปาโลเห็นว่าเป็นความจำเป็นที่จะต้องตักเตือนในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่เปาโลได้ใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง ด้วยความพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นมิตรกับคนที่ได้กระทำผิด เขาได้อธิบายถึงเหตุผลที่ต้องตักเตือนด้วยความหวังดี เปาโลได้อธิบายให้พวกเขาได้เข้าใจว่า เขารู้สึกเจ็บปวดทุกครั้งเมื่อจะต้องทำให้พวกเขาเจ็บปวด เปาโลได้แสดงออกถึงความไว้วางใจและความเห็นอกเห็นใจต่อคนทั้งหลายที่กำลังดิ้นรนต่อสู้เพื่อที่จะได้รับชัยชนะ {MH 166.4}

เปาโลได้กล่าวว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนหนังสือถึงท่าน เพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมากและน้ำตาไหล มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความรักอย่างมากมาย ซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย” 2 โครินธ์ 2:4 “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนี้ ข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง...แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่...จงพิจารณาดูว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า กระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากที่สุดทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่และการเดือดร้อนแทน ความตื่นตัว ความอาลัย และความกระตือรือร้น และการลงโทษในทุกสิ่งเหล่านี้ ท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็ไม่ได้กระทำผิด...โดยเหตุนี้เราจึงมีความซื่อใจ” 2 โครินธ์ 7: 8-13 {MH 166.5}

“ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไว้วางใจท่านได้ทุกอย่าง” “ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าทุกครั้ง และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่าน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี เพราะเหตุที่

ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้” “ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้อำนาจจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีใจรักท่านทุกคน” “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดีและเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยึดมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” “เมื่อท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าชีวิตของเราที่สุดขึ้น” 2 โครินธ์ 7: 16; ฟิลิปปี 1:3-5; 1:6, 7; 4:1; 1 เธสะโลนิกา 3:8 {MH 167.1}

เปาโลเขียนถึงพี่น้องเหล่านี้ในฐานะที่เขาเป็น “ธรรมิกชนในพระเยซูคริสต์” แต่เขามีได้เขียนถึงคนทั้งหลายที่มีอุปนิสัยอันงดงามปราศจากที่ติ เขาเขียนถึงพวกพี่น้องทั้งหลายในฐานะที่คนเหล่านั้นต่างก็เป็นชายหญิงที่กำลังต่อสู้กับการทดลองและกำลังตกอยู่ในอันตรายที่อาจจะล้มลงได้ เขาชี้ให้คนเหล่านั้นได้เห็นถึง “พระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีเลิศ” เขาให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่า “โดยโลหิตแห่งพันธสัญญาพันธันต์นั้น ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีทุกสิ่งที่ดี เพื่อจะได้ปฏิบัติตามพระทัยพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลาย ให้เกิดผลเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” ฮีบรู 13:20, 21 {MH 167.2}

เมื่อคนที่ทำผิดรู้สึกตัวว่าได้กระทำผิดไป จงระมัดระวังที่จะไม่ไปทำลายความเชื่อมั่นในคุณค่าของตัวเอง อย่าทำให้เขาต้องหมดสิ้นกำลังใจด้วยการแสดงอาการเฉยเมยหรือความไม่ไว้วางใจ จงอย่ากล่าวว่ “ก่อนที่ฉันจะไว้วางใจเขาได้ ฉันจะต้องคอยดูเสียก่อนว่าเขาจะมีความอดทนหรือไม่” การแสดงความไม่ไว้วางใจเช่นนี้ บ่อยครั้งได้เป็นเหตุให้คนที่ถูกทดลองต้องสะดุดล้มลงได้ {MH 167.3}

เราควรที่จะพยายามทำความเข้าใจถึงความอ่อนแอของผู้อื่น เรามีความเข้าใจแต่เพียงเล็กน้อยว่าผู้ที่ถูกผูกมัดไว้ด้วยโซ่ตรวนแห่งความมืด

ผู้ที่มีจิตใจที่ขาดซึ่งความหนักแน่นและอำนาจในฝ่ายศีลธรรมนั้นต่างมีความทุกข์ลำบากอยู่ภายในจิตใจมากเพียงใด ผู้ที่ตกอยู่ในสภาพที่น่าสงสารที่สุด ก็คือคนที่กำลังทนทุกข์ด้วยความรู้สึกเสียใจที่ได้กระทำผิดไป เขาเป็นเหมือนคนที่กำลังสับสน เดินโซซัดโซเซและกำลังจะจมลงสู่ผืนโคลี เขามองไม่เห็นอะไรๆ ได้อย่างชัดเจน จิตใจของเขามืดมน และไม่รู้ว่าจะก้าวไปในทางไหน มีคนที่น่าสงสารเช่นนี้อยู่หลายคนที่ถูกเข้าใจผิด ไม่มีใครที่มองเห็นคุณค่า จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความโศกเศร้าและความเจ็บปวดรวดร้าว เขาเป็นเหมือนลูกแกะที่สูญหายและหลงเงินไป เขาหาพระเจ้าไม่พบ แต่กระนั้นเขาก็ยังมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้รับการอภัยบาปและมีสันติสุข {MH 168.1}

ขออย่ากล่าวคำพูดใดๆ ที่จะทำให้เขาต้องรู้สึกเจ็บปวดมากไปกว่าเดิม จงชักนำผู้ที่มีจิตใจอ่อนระอาจากชีวิตที่ผิดบาป อีกทั้งยังไม่รู้ถึงหนทางที่จะปลดเปลื้องความทุกข์นั้นให้ออกไปได้อย่างไร ให้เขาได้เห็นถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระทัยกรุณา จงจับมือของเขาไว้ ช่วยพยุงเขาขึ้น และกล่าวถ้อยคำเพื่อที่เขาได้มีกำลังใจและความหวัง จงช่วยเขาให้ยึดพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไว้ให้มั่น {MH 168.2}

เรามักจะมีความท้อถอยง่ายเกินไปเมื่อจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นมิได้ตอบสนองต่อความพยายามของเราในทันที เราไม่ควรที่จะละความพยายามในการที่จะต่อสู้เพื่อจิตวิญญาณ แม้ว่าเราจะมีความหวังเหลืออยู่อย่างริบหรี่ก็ตาม จิตวิญญาณที่มีค่าเหล่านี้ พระผู้ไถ่ได้ทรงซื้อมาด้วยราคาอันสูงยิ่งด้วยการยอมสละพระชนม์ชีพของพระองค์เอง ซึ่งย่อมจะมีค่ามากเกินกว่าที่จะปล่อยให้จิตวิญญาณเหล่านี้ให้ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ที่ทดลองอย่างง่าย โดยที่เราไม่ได้เอาใจใส่ใดๆ เลย {MH 168.3}

เราจำเป็นต้องคิดว่าหากเราต้องตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับผู้ที่ถูกทดลอง ลองคิดถึงอิทธิพลที่ผ่านมาจากสายเลือด ผลกระทบอันเกิดจากการคบหาสมาคมและการอยู่ในสภาพแวดล้อมของสิ่งที่ชั่วร้าย และอำนาจครอบงำของอุปนิสัยที่ผิดๆ มีน่าสงสัยเลยใช่ไหมว่า ภายใต้อิทธิพล

เช่นนี้ หลายคนจึงได้เสื่อมทรามลงไป และเราย่อมจะไม่ประหลาดใจอีกเช่นกัน ที่คนเหล่านี้จะเฉื่อยชาในการตอบสนองต่อความพยายามที่เราได้ทุ่มเทเพื่อที่จะช่วยยกระดับจิตวิญญาณของเขาให้สูงขึ้น {MH 168.4}

บ่อยครั้ง ผู้ที่มีอุปนิสัยอันหยาบช้ำเลวทรามและแทบจะไม่มี ความหวังใดๆ ที่จะกลับตัวเป็นคนดีได้ แต่เมื่อข่าวประเสริฐได้ชักนำพวกเขาให้หันกลับจากความผิดบาปแล้ว คนเหล่านี้ได้กลับกลายเป็นสาวกและเป็นผู้อุปถัมภ์คำซุที่ซื่อสัตย์ที่สุด เขาหาใช้ผู้ที่มีอุปนิสัยชั่วช้ำเสียทีเดียว ภายใต้กิริยาอาการภายนอกที่ดูน่ารังเกียจนั้น ก็ยังมีความใฝ่ดีที่ซ่อนอยู่ หากปราศจากซึ่งความช่วยเหลือแล้ว หลายคนย่อมไม่อาจที่จะหลุดพ้นจากความชั่วร้ายได้ แต่ด้วยความเพียรอดทน และความพยายามที่แน่วแน่ จิตวิญญาณของเขาย่อมสามารถที่จะได้รับการยกชูให้สูงขึ้นได้ คนเหล่านี้ต่างต้องการถ้อยคำที่อ่อนหวานนุ่มนวล ความเห็นอกเห็นใจด้วยความเมตตาและความช่วยเหลืออย่างจริงใจ เขาต้องการคำแนะนำตักเตือนในลักษณะที่จะไม่ทำให้ประกายแห่งกำลังใจที่มีเหลือในจิตวิญญาณซึ่งริบหรี่อยู่นั้นต้องดับสูญไป ขอให้ผู้ที่ทำงานของพระเจ้าที่ติดต่อกี่ยวข้องกับคนเหล่านี้ให้ได้คิดถึงสิ่งนี้ {MH 168.5}

บางท่านอาจจะได้พบกับผู้ที่มีจิตใจที่เสื่อมทรามมาช้านาน จนเรารู้สึกว่าในชีวิตของเขาไม่มีทางที่จะกลับตัวเป็นคนดีได้ แต่ลำแสงอันเจิดจ้าของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมย่อมจะส่องฉายเข้าไปถึงจิตวิญญาณ เขาจะได้รับสิทธิพิเศษที่จะได้มีชีวิตใหม่ที่เทียบเคียงได้กับพระชนม์ชีพของพระเจ้า จงช่วยกันปลุกฝังความคิดที่มีคุณธรรมอันสูงส่งไว้ในจิตใจของเขา จงให้ชีวิตของท่านได้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างความชั่วร้ายและความบริสุทธิ์ ความมืดและความสว่าง จากแบบอย่างของท่านให้เขาได้เข้าใจถึงความหมายของการเป็นคริสเตียน พระคริสต์ทรงสามารถที่จะช่วยยกชูคนที่มิบาปผิดที่สุดและวางเขาไว้ในที่ๆ จะมีคนยอมรับว่าเขาเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นทายาทผู้ร่วมรับมรดกชั่วนิรันดร์กับพระคริสต์ {MH 169.1}

ด้วยความอัศจรรย์ในพระคุณของพระเจ้า หลายคนอาจจะปรับปรุงชีวิตให้เป็นคนที่มีประโยชน์ได้ คนเหล่านี้เคยถูกดูหมิ่นเหยียดหยามและถูกทอดทิ้งจนทำให้รู้สึกท้อแท้สิ้นหวังอย่างที่สุด ทำให้กลายเป็นคนที่ไม่ยินดียินร้ายและเฉื่อยชา แต่ภายใต้ความช่วยเหลือจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ความโศกเศร้าที่ทำให้รู้สึกว่าการยกชูจิตวิญญูณของเขาให้สูงขึ้นได้นั้นเป็นเรื่องที่สิ้นหวังก็จะหมดสิ้นไป จิตใจที่ขุ่นมัวและด้านชาก็จะถูกปลุกให้ตื่นขึ้น ผู้ที่ตกเป็นทาสของความผิดบาปก็จะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ความชั่วร้ายจะมลายสิ้นไป และเขาจะได้รับชัยชนะเหนือความโศกเศร้าที่มีอยู่โดยอาศัยความเชื่อที่เกิดจากความรัก จิตใจก็จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และความคิดก็จะเกิดความเห็นแจ้ง {MH 169.2}

บทที่ 11 การทำงาน เพื่อคนที่เสพล้างเสพลัด

ในทุกการปฏิรูปที่แท้จริงนั้นล้วนแล้วแต่มีบทบาทในกิจการด้านการประกาศข่าวประเสริฐ และมีส่วนยกระดับจิตวิญญาณให้สูงขึ้นสู่ชีวิตใหม่ และในทางที่ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิรูปในเรื่องของการละเว้นจากการเสพล้างที่เป็นอันตรายต่าง ๆ ล้วนต้องการความร่วมมือจากผู้ปฏิบัติงานที่เป็นคริสเตียน พวกเขาควรจะให้ความสนใจและทำให้กิจการด้านนี้เป็นประเด็นในการดำเนินชีวิต ในทุกสถานที่พวกเขาควรนำเสนอต่อประชาชนถึงหลักการของการประมาทตนที่แท้จริง และเรียกร้องให้คนเหล่านั้นได้ลงนามในคำมั่นสัญญาที่จะละเว้นจากสิ่งมีนเมาและสิ่งเสพล้างต่าง ๆ เขาควรมีความเพียรพยายามอย่างจริงจังที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ตกเป็นทาสของอุปนิสัยอันชั่วร้าย {MH 171.1}

ในทั่วยุทธทุกแห่งต่างมีงานที่ต้องทำสำหรับคนทั้งหลายที่ตกอยู่

ในความลุ่มหลงของสิ่งเสพติด ในท่ามกลางคริสตจักร หน่วยงานด้านศาสนาและครอบครัวของผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียน มีคนหนุ่มสาวจำนวนมากที่ได้เลือกหนทางที่นำไปสู่ความพินาศนี้ เขาได้นำโรคร้ายมาสู่ตนเองด้วยนิสัยที่ขาดการยับยั้งชั่งใจ และด้วยใจจะโหมบอยอยากได้เงินทองเพื่อสนองความลุ่มหลงมัวเมาในสิ่งชั่วร้าย จึงเป็นเหตุที่ชักนำไปสู่การกระทำที่ไม่สัตย์ซื่อ สุขภาพและอุปนิสัยของเขาจึงได้เสื่อมทรามลง เห็นห่างจากพระเจ้า ถูกสังกรรมรังเกียจเตียดฉินท์ จิตวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านี้ต่างรู้สึกว่าเขาไม่เหลือความหวังใดในชีวิตนี้หรือชีวิตในวันข้างหน้า จิตใจของเหล่าบิดามารดาต่างต้องแตกสลาย มนุษย์ต่างพูดถึงคนที่ประพฤติดีดชั่วเหล่านี้ว่าเป็นคนที่สิ้นหวัง แต่พระเจ้ามิได้ทรงคิดว่าพวกเขาเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงเข้าพระทัยถึงสถานการณ์ทุกอย่างที่ทำให้พวกเขาต้องเป็นอยู่ที่เป็น และพระองค์ทรงทอดพระเนตรพวกเขาด้วยความเมตตา สงสาร คนเหล่านี้เป็นพวกที่ต้องการความช่วยเหลือ ดังนั้นจงอย่าทำให้พวกเขาพูดได้ว่า “ไม่มีใครเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของฉันเลย” {MH 171.2}

ในบรรดาผู้ที่ตกเป็นทาสของสิ่งเสพติดนั้นเป็นผู้ที่มาจากทุกชนชั้น และทุกสาขาอาชีพ คนจากตระกูลสูง คนมีความสามารถที่โด่งดัง ผู้ประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ต่างได้ปล่อยตัวปล่อยใจตามความอยากจนในที่สุดก็หมดสิ้นหนทางที่จะต่อต้านต่อการทดลองได้ บางคนครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้ที่มีทรัพย์สินสมบัติอันมั่งคั่ง แต่บัดนี้พวกเขากลับกลายเป็นคนไร้บ้าน เรือน ไร้มิตรสหาย ต้องทนทุกข์ทรมาน ล้มเจ็บ ป่วยเป็นโรค และมีชีวิตที่ตกต่ำ พวกเขาได้สูญเสียความสามารถในการควบคุมตัวเองไป ถ้าไม่มีใครยื่นมือเข้าไปให้ความช่วยเหลือแล้ว พวกเขาจะยิ่งจมดิ่งถลาลึกลงไปทุกขณะ การปล่อยตามใจตัวเองเช่นนี้ มิได้เป็นแต่เพียงความผิดบาปในด้านศีลธรรมเท่านั้น แต่ยังส่งผลให้ร่างกายต้องเจ็บป่วยเป็นโรคร้ายอีกด้วย {MH 172.1}

บ่อยครั้งในการช่วยเหลือผู้ที่เสพสิ่งเสพติดนั้น เราต้องทำเช่นเดียว

กับสิ่งที่พระคริสต์ทรงปฏิบัติอยู่เสมอ คือการเอาใจใส่ดูแลต่อสุขภาพร่างกายของคนเหล่านี้เสียก่อน เขาทั้งหลายต้องการอาหารและเครื่องดื่มที่เพียงพอที่ไม่มีฤทธิ์กระตุ้นต่อร่างกาย เขาต้องการเสื้อผ้าที่สะอาด และต้องการการรักษาร่างกายให้สะอาดหมดจด เขาจำเป็นต้องอยู่ในบรรยากาศแวดล้อมที่เต็มไปด้วยอิทธิพลของผู้ที่เป็นคริสเตียนที่คอยให้ความช่วยเหลือและยกชูจิตวิญญาณของเขาให้สูงขึ้น ในทุกเมืองควรจะมีการจัดหาสถานที่สำหรับช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นทาสของอุปนิสัยที่ชั่วร้าย เพื่อที่เขาจะได้หลุดพ้นจากโซ่ตรวนที่ได้พันธนาการตัวเขาไว้ หลายคนคิดว่าเครื่องดื่มมีนเมาเป็นสิ่งเดียวที่จะช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของเขาได้ แต่ความจริงแล้วไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นเช่นนั้น หากคริสเตียนจะได้ทำตามแบบอย่างของชาวสะมาเรียผู้ใจดีแทนที่จะประพฤดิเยี่ยงการกระทำตามอย่างพวกปุโรหิตและพวกเลวี {MH 172.2}

ในการรับมือกับผู้ตกเป็นทาสของสิ่งเสพติดนั้น เราต้องจำไว้เสมอว่าเราไม่ได้กำลังรับมือกับคนที่มีสติที่เป็นปกติ แต่กับผู้ซึ่งกำลังตกอยู่ภายใต้อำนาจของมารร้าย เราจึงควรที่จะมีความอดทนและอดกลั้น อย่าคิดถึงรูปร่างหน้าตาที่ดูน่าเกลียดน่ากลัวและดูเป็นภัยอันตราย แต่คิดถึงชีวิตอันมีค่าที่พระคริสต์ได้ทรงยอมวายชนม์เพื่อไถ่พวกเขาให้ได้รับความรอด เมื่อคนที่เมามายด้วยฤทธิ์ของสุราได้ฟื้นตื่นขึ้นมา มีสติและสำนึกได้ถึงความเสื่อมทรามของตนเอง จงใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถของท่านที่จะแสดงให้เห็นว่าท่านเป็นมิตรกับเขา จงอย่ากล่าวคำบริภาษใดๆ ต่อเขา อย่าแสดงกิริยาท่าทางหรือการกระทำที่แสดงให้เห็นถึงการตำหนิติเตียนหรือความรังเกียจ จิตวิญญาณที่น่าสงสารเช่นนี้ย่อมจะแข่งด่าตัวของเขาเองอยู่แล้ว จงช่วยพยุงให้เขาได้ลุกขึ้น จงกล่าวถ้อยคำที่ช่วยปลุกปลอบจิตใจให้เขาได้มีความเชื่อ จงพยายามช่วยเสริมสร้างทุกคุณสมบัติที่ดีที่มีอยู่ในอุปนิสัยของเขา จงช่วยสอนเขาให้ใฝ่สูง จงแสดงให้เห็นว่า เขาสามารถดำเนินชีวิตเพื่อชนะการยอมรับนับถือจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ จงช่วยให้เขาได้เห็นถึงคุณค่าของตะลันท์ความ

สามารถที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา แต่เขาได้เพิกเฉยละเลยที่จะปรับปรุงพัฒนา {MH 172.3}

ถึงแม้ว่าความตั้งใจของเขาจะอ่อนแอและเสื่อมทรามไป แต่สำหรับตัวเขาแล้วยังมีความหวังในพระคริสต์เหลืออยู่ พระองค์จะทรงปลุกจิตใจของเขาให้มีความปรารถนาในสิ่งที่บริสุทธิ์และสูงส่งยิ่งขึ้น จึงช่วยหนุนจิตใจของเขาให้ได้ยึดมั่นในความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าในข่าวประเสริฐ จึงเปิดพระคัมภีร์ไว้ต่อหน้าผู้ที่ถูกทดลองและผู้ที่กำลังดิ้นรนต่อสู้ในชีวิต แล้วอ่านพระสัญญาของพระเจ้าให้เขาได้ฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่า พระสัญญาเหล่านี้จะเป็นประจวบของต้นไม้แห่งชีวิต จึงเพียรพยายามต่อไปด้วยความอดทน จนกว่ามืออันสั่นเทานั้นจะได้ยึดเอาความหวังแห่งการช่วยให้รอดโดยทางพระคริสต์ไว้ให้มั่นด้วยความรู้สึกอันปลื้มปิติในพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์ {MH 173.1}

ท่านต้องพยายามยึดแน่นกับผู้ที่ท่านกำลังให้การช่วยเหลือ มิฉะนั้นแล้ว ท่านก็จะไม่มีวันได้รับชัยชนะ พวกเขาจะถูกทดลองให้กระทำความชั่วร้ายอยู่เรื่อย ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พวกเขาเกือบจะพ่ายแพ้ต่อความอยากดื่มอยากเสพ เขาอาจล้มลุกคลุกคลานอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่จงอย่ายุติความพยายามของท่านเพราะเหตุผลเหล่านี้ {MH 173.2}

พวกเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าที่จะพยายามมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ แต่อำนาจในจิตใจของเขาได้อ่อนแอลง และเขาต้องได้รับการพิทักษ์จากผู้ที่คอยเอาใจใส่จิตวิญญาณของเขาที่ต้องกล่าวรายงานนั้นต่อพระเจ้า คนเหล่านี้ได้สูญเสียความเป็นมนุษย์ไปและพวกเขาต้องนำมันกลับมาให้ได้หลายคนต้องดิ้นรนต่อสู้กับความฝักใฝ่ในความชั่วร้ายที่ถ่ายทอดมาทางสายเลือด ความปรารถนาที่ผิดธรรมชาติและกามตัณหาอันเป็นผลมาจากพันธกรรมที่มีมาแต่กำเนิด เราต้องปกป้องสิ่งเหล่านี้ทั้งจากภายในและภายนอก ความดีและความชั่วร้ายต่างกำลังต่อสู้กันเพื่อที่จะได้รับชัยชนะ ผู้ที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนย่อมมีอาวุธซึ่งถึงอำนาจของความใคร่อยากที่คอยครอบงำ หรือความรุนแรงของการต่อสู้ระหว่างนิสัยที่

ชอบตามใจตัวเองและความมุ่งมั่นที่จะคอยควบคุมตนเองในทุกๆ สิ่ง ครั้งแล้วครั้งเล่าที่สงครามเช่นนี้ต้องห้ามนกัน {MH 173.3}

หลายคนที่ได้รับการชักนำให้เข้ามาหาพระคริสต์แล้วนั้น จะยังไม่มี ความเข้มแข็งด้านคุณธรรมพอที่จะยืนหยัดต่อสู้กับความใคร่อยากและกิเลสตัณหา แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องไม่ท้อถอยเพราะสิ่งนี้ ใช่หรือที่มี แต่เฉพาะคนที่ได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากห้วงเหวที่ลึกที่สุดที่จะลื่นไถลกลับไปอีก {MH 173.4}

จงจำไว้ว่าท่านไม่ได้ทำงานแต่เพียงลำพัง เหล่าทูตสวรรค์ผู้คอยให้ความช่วยเหลือจะร่วมมือกับบุตรชายหญิงทั้งหลายของพระเจ้าที่มีจิตใจแน่วแน่ในการปรนนิบัติรับใช้ และพระคริสต์จะทรงเป็นผู้ฟื้นฟู พระคริสต์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐ ประทับอยู่เคียงข้างกับผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์และตรัสกับผู้ที่ได้กลับใจใหม่ว่า “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” มาระโก 2:5 {MH 174.1}

หลายคนที่ถูกสังคมนั่งเกียจเฉียดฉันทันที่จะยึดเอาความหวังในข่าวประเสริฐที่อยู่ตรงหน้าของเขาไว้ และยอมจะได้เข้าไปในราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ในขณะที่คนอื่นๆ ที่ได้รับพระพรพร้อมกับโอกาสและแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ซึ่งเขามีได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น จะกลับถูกทิ้งไว้ภายนอกที่มีแต่ความมืดมิด {MH 174.2}

เหยื่อทั้งหลายของนิสัยที่ชั่วร้ายจะต้องถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยความจำเป็นเพื่อสร้างความพยายามสำหรับตัวเอง คนอื่นอาจใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อช่วยยกชูจิตวิญญาณของเขา พระคุณของพระองค์อาจถูกประทานให้เขาโดยไม่ต้องจ่ายราคา พระคริสต์อาจทรงอธิษฐานเผื่อ ทูตสวรรค์ของพระองค์อาจจะคอยปรนนิบัติรับใช้ แต่ทั้งหมดนี้ย่อมไร้ซึ่งความหมาย นอกเสียจากว่าเขาต้องถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาต่อสู้กับศึกนี้เพื่อตัวของเขาเอง {MH 174.3}

ถ้อยคำสุดท้ายที่กษัตริย์ดาวิดตรัสแก่โซโลมอนซึ่งขณะนั้นยังเป็นหนุ่มและกำลังจะได้รับการสวมมงกุฎเพื่อครอบครองอิสราเอลมีใจความว่า

“จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย” 1 พงศกษัตริย์ 2:2 สำหรับทายาทของมนุษยชาติทุกคนที่หวังจะได้สวมมงกุฎแห่งชีวิตนิรันดร์ ก็ต้องฟังถ้อยคำเสริมแรงบันดาลใจดังนี้ “จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าว่าเป็นลูกผู้ชาย” {MH 174.4}

ผู้ที่ชอบตามใจตัวเองต้องได้รับการชักจูงให้เห็นและรู้ว่าการปรับปรุงอย่างเข้มข้นด้านจริยธรรมนั้นจำเป็นมากหากเขาปรารถนาที่จะทำตัวให้สมกับการเป็นมนุษย์ พระเจ้าทรงเรียกเขาให้ตื่นตัวและอาศัยกำลังของพระคริสต์ เขาย่อมสามารถจะชนะและทวงความเป็นบารุชที่พระเจ้าประทานให้แต่เขาได้ทิ้งขว้างไปโดยการปล่อยตัวให้กับความชั่วร้ายกลับคืนมา {MH 174.5}

การรู้สึกถึงอำนาจอันโหดเหี้ยมของการทดลอง และแรงเร้าใจของความใคร่อยากที่นำไปสู่การปล่อยตัวตามใจตนเอง หลายคนได้พากันร้องขึ้นมาด้วยความสิ้นหวังว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านความชั่วร้ายได้” จงบอกเขาว่าเขาต้องต่อต้านให้ได้ เขาอาจจะพ่ายแพ้มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง แต่มันไม่จำเป็นต้องพ่ายแพ้ไปตลอดกาล เขาอาจอ่อนแอด้านศีลธรรม ถูกควบคุมโดยนิสัยของชีวิตที่ผิดบาป คำสัญญาและการตัดสินใจแก้ไขปัญหามาอาจเป็นเพียงเชือกที่ถักด้วยเม็ดทราย การรู้ตัวถึงคำสัญญาที่เขาได้รักษาและการตัดสินใจที่ถูกถอนคืน ได้บั่นทอนความมั่นใจในความจริงใจของเขาเองและทำให้เขารู้สึกว่าพระเจ้าทรงไม่ยอมรับเขาหรือร่วมมือกับความพยายามของเขา แต่เขาไม่จำเป็นต้องหมดสิ้นหวัง {MH 174.6}

คนทั้งหลายที่ได้วางใจในพระคริสต์จะต้องไม่ตกเป็นทาสของอุปนิสัยที่ชั่วร้ายหรือความโน้มเอียงในนิสัยที่ถ่ายทอดมาทางสายเลือดหรือที่ถูกปลูกฝังขึ้นมา แทนที่จะถูกอำนาจฝ่ายต่ำพันธนาการ พวกเขาจะต้องเป็นผู้ที่ควบคุมทุกๆ ความใคร่อยากและกิเลสตัณหา พระเจ้าทรงไม่ละทิ้งเราให้ต่อสู้กับความชั่วร้ายด้วยกำลังอันจำกัดของเราเอง ไม่ว่าจะเป็แรงฝึกฝนในทางที่ผิดที่ได้รับมาจากทางสายเลือดหรือจากการปลูกฝังขึ้น เราสามารถ

เอาชนะเหนือสิ่งเหล่านี้ได้ ด้วยฤทธิ์อำนาจซึ่งพระองค์ทรงพร้อมที่จะประทานให้แก่เรา {MH 175.1}

พลังแห่งความตั้งใจ

ผู้ที่ถูกทดลองจำเป็นต้องเข้าใจถึงอำนาจที่แท้จริงของความตั้งใจ อำนาจนี้เป็นอำนาจที่คอยควบคุมสภาพตามธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งก็คือ อำนาจแห่งการตัดสินใจและอำนาจแห่งการเลือก ทุกๆ สิ่งขึ้นอยู่กับ การกระทำที่ถูกต้องของความตั้งใจ ความปรารถนาที่จะกระทำในสิ่งที่ดีและ บริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องตราบเท่าที่มันถูกนำไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และคงเส้นคงวา แต่ถ้าเราหยุดเมื่อใด มันก็จะสูญเปล่า มีคนมากมายที่ กำลังจมดิ่งลงสู่ความพินาศในขณะที่ยังคงหวังและปรารถนาจะเอาชนะ เหนือความประพฤติดันชั่วร้ายของตน เขาทั้งหลายต่างไม่ยอมมอบความ ตั้งใจไว้กับพระเจ้า คนเหล่านี้มิได้เลือกที่จะปรนนิบัติรับใช้พระองค์ {MH 176.1}

พระเจ้าประทานอำนาจแห่งการเลือกให้แก่เราแล้ว เราจึงต้องเป็น ผู้ที่ใช้อำนาจนี้ เราไม่อาจเปลี่ยนใจของเราเองได้ เราควบคุมความคิด อารมณ์และความรักใคร่ของตัวเองไม่ได้ เราไม่สามารถที่จะทำตัวให้ บริสุทธิ์เหมาะสมที่จะทำกิจของพระเจ้าได้ แต่เราเลือกที่จะปรนนิบัติรับใช้ พระเจ้าได้ เรามอบถวายความตั้งใจของเราไว้ให้กับพระองค์ได้ แล้วพระ- องค์ก็จะทรงกระทำให้เรามีความตั้งใจและทั้งให้เราได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัย ของพระองค์ ด้วยประการฉะนี้ อุปนิสัยทั้งหมดของเราจึงถูกนำเข้ามาอยู่ ภายใต้อาณัติควบคุมดูแลของพระคริสต์ {MH 176.2}

เมื่อใช้ความความตั้งใจได้อย่างถูกต้อง ชีวิตก็จะได้รับการเปลี่ยนแปลง ใหม่โดยสิ้นเชิง โดยการยอมมอบถวายความตั้งใจไว้ให้กับพระคริสต์ เรา จึงได้พ้นผูกตัวเราไว้กับฤทธิ์อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า เราจะได้รับ

กำลังจากเบื้องบนที่จะช่วยยึดเราไว้อย่างมั่นคง ชีวิตที่บริสุทธิ์และตั้งงาม ชีวิตที่มีชัยชนะเหนือความใคร่อยากและราคะตัณหา จะเป็นของทุกคนที่พร้อมจะประสานความตั้งใจอันอ่อนแอและหวั่นไหวเยี่ยงมนุษย์ของเขาเข้ากับน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงสัตย์และไม่มีวันผันแปร {MH 176.3}

คนทั้งหลายที่กำลังต่อสู้กับอำนาจของความใคร่อยากควรจะได้รับคำแนะนำสั่งสอนถึงหลักการของการดำเนินชีวิตที่ถูกสุขลักษณะ พวกเขาควรจะได้เห็นว่าการล่วงละเมิดบัพพัญญุตินิยามของสุขภาพโดยการสร้างเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดโรคภัยและความใคร่อยากที่ผิดธรรมชาตินั้นเป็นรากฐานที่นำไปสู่นิสัยของการเสพสุรา การดำเนินชีวิตที่สอดคล้องตามบัพพัญญุตินิยามของสุขภาพเท่านั้นที่เป็นความหวังเดียวที่จะช่วยให้พวกเขาหลุดพ้นจากความใคร่อยากสารกระตุ้นที่ผิดธรรมชาติ ในขณะที่พวกเขาฟังฟังพระกำลังของพระเจ้าเพื่อตัดขาดความใคร่อยากที่ได้ผูกมัดพวกเขาอยู่ พวกเขาจะต้องร่วมมือกับพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังตามบัพพัญญุตินิยามของพระองค์ทั้งบัพพัญญุตินิยามในด้านศีลธรรมและด้านสุขภาพทางกาย {MH 176.4}

ผู้คนที่กำลังพยายามปฏิรูปตัวเองควรได้รับการส่งเสริมในด้านอาชีพการงาน คนที่สามารถทำงานได้ไม่ควรได้รับการสอนให้คาดหวังที่จะได้รับอาหาร เครื่องนุ่งห่มและที่พักอาศัยโดยที่ไม่ต้องจ่ายราคา เพื่อประโยชน์ต่อตัวเขาเองและต่อบุคคลอื่น ควรคิดหาวิธีที่จะโน้มน้าวเขาให้แบ่งปันสิ่งที่เขาเป็นมูลค่าที่พอๆ กับสิ่งที่เขาได้รับเป็นการตอบแทน จงสนับสนุนทุกความพยายามที่ส่งเสริมให้สามารถพึ่งตนเองได้ สิ่งนี้จะช่วยเสริมสร้างให้มีความนับถือในตัวเองและรู้สึกเป็นเกียรติที่สามารถเลี้ยงดูตนเองได้ และอาชีพที่เข้ทั้งสมองและกำลังกายที่เกิดประโยชน์ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่เป็นเหมือนเครื่องป้องกันการทดลอง {MH 177.1}

ความพิสดหวังและภัยอันตราย

ผู้ที่ทำงานเพื่อผู้ที่หลงผิดอาจรู้สึกผิดหวังกับหลายคนที่ได้สัญญาว่า

จะพยายามปฏิรูปเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเสียใหม่ หลายคนเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยและความประพฤติแต่เพียงผิวเผิน เขาทำไปตามอารมณ์และความรู้สึกชั่ววูบ และในช่วงเวลาหนึ่งอาจดูเหมือนว่าเขาได้ปฏิรูปเปลี่ยนแปลงแล้ว แต่มิได้เปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่อย่างแท้จริง เขายังคงรักตัวเอง ยังคงหิวกระหายในความเพลิดเพลินแบบโง่เขลาและมีความปรารถนาที่จะทำตามใจตัวเองอยู่เช่นเดิม เขาไร้ซึ่งความรู้ที่เกี่ยวกับการปลูกสร้างอุปนิสัยที่ดีงามและเราไม่อาจที่จะวางใจเขาได้ว่าเป็นคนที่มีหลักการ เขาได้ทำให้กำลังฝ่ายสติปัญญาและฝ่ายจิตวิญญาณของเขาเสื่อมทรามลง ด้วยการทำตามความใคร่อยากและกิเลสตัณหา และสิ่งเหล่านี้ที่ทำให้เขาต้องตกอยู่ในสภาพที่อ่อนแอ เป็นผู้ที่เอาแน่เอานอนอะไรไม่ได้และมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย แรงกระตุ้นชั่ววูบของเขาฝึกใฝ่ในกามตัณหา หลายครั้งที่คนเหล่านี้กลายเป็นภัยอันตรายต่อผู้อื่น โดยเหตุที่ใครๆ พวกกันเห็นว่า เขาเป็นชายหญิงที่ได้ปฏิรูปเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนใหม่แล้ว พวกเขาจึงได้รับความไว้วางใจให้รับผิดชอบในสิ่งต่างๆ และได้รับตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งอิทธิพลของเขาอาจทำให้ผู้บริสุทธิ์เลวตาม {MH 177.2}

แม้แต่คนทั้งหลายที่กำลังพยายามด้วยความจริงใจที่จะปฏิรูปตัวเอง ก็ยังมีพินจากอันตรายที่อาจจะพลั้งพลาดได้เช่นกัน เราจึงต้องปฏิบัติต่อคนเหล่านี้ด้วยความซาอุนลาดพอๆ กับความสุภาพอ่อนโยน บางครั้งการยกย่องสรรเสริญผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากความชั่วร้ายอาจเป็นการนำเขาไปสู่ความพินาศ การเชิญชายหญิงเหล่านั้นให้มาพูดต่อหน้าสาธารณชนถึงประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตที่ได้กระทำความผิดบาป อาจเป็นภัยอันตรายทั้งต่อผู้พูดและผู้ฟัง การกล่าวสาธยายถึงเรื่องราวของความชั่วร้ายย่อมส่งผลให้ความคิดและจิตวิญญาณเสื่อมทรามลง การยกย่องเชิดชูแก่ผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือออกมานั้นย่อมจะส่งผลร้ายต่อตัวเขา หลายคนจึงเกิดความรู้สึกที่ว่าชีวิตที่เต็มไปด้วยความผิดบาปนั้นกลับทำให้เขาได้เป็นคนที่มีชื่อเสียง ความรักในชื่อเสียงและการหลงไว้วางใจในตนเองจึงถูกกระตุ้นขึ้นซึ่งกระทบถึงความอยู่รอดของจิตวิญญาณ เขาจะยืนหยัดอยู่ได้ก็ต่อเมื่อ

เขามีได้ไว้วางใจในตัวเอง แต่พึงพาอาศัยในพระกรุณาธิคุณของพระคริสต์เท่านั้น {MH 178.1}

คนทั้งหลายที่มีหลักฐานว่าได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริงควรจะได้รับ การสนับสนุนให้ทำงานเพื่อผู้อื่น จงอย่าปฏิเสธผู้ที่ได้รับใช้ซาตานแล้วหันมา ปรมนิบัติรับใช้พระคริสต์ เมื่อผู้ใดมีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าพระวิญญูณ ของพระเจ้าทรงกำลังทำงานกับเขา จงพยายามช่วยสนับสนุนในทุกวิถีทาง ให้เขาได้เข้ามามีส่วนร่วมในงานปรมนิบัติรับใช้พระเจ้า “และจงชักชวนคน ที่ยังสงสัยอยู่ให้เขาเชื่อ” ยูดา 22 คนทั้งหลายที่มีความเฉลียวฉลาดทาง สติปัญญาที่มาจากพระเจ้า จะสามารถมองเห็นถึงจิตวิญญูณที่ต้องการ ความช่วยเหลือ มองเห็นผู้ที่ได้กลับใจใหม่อย่างจริงจังผู้ซึ่งหากมิได้รับการ ช่วยเหลือก็ยากยิ่งที่เขาจะเกิดมีใจกล้าที่จะยึดมั่นในความหวัง องค์พระผู้ เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของพระองค์มีใจยินดีที่จะคอยต้อนรับเหล่า ผู้ที่ตัวสั่นด้วยความยำเกรงที่ได้กลับใจใหม่ ให้เข้ามาร่วมสัมพันธ์ฉันท์ พี่น้องด้วยใจที่รักใคร่ปรองดองกัน ไม่ว่าเขาจะเคยกระทำความบาปผิดที่ร้ายแรง มามากเพียงไร ไม่ว่าเขาจะเคยประพฤติตัวต่ำช้ามามากแค่ไหน แต่เมื่อเขา ได้เข้ามาหาพระคริสต์ด้วยจิตใจที่สำนึกผิดแล้ว พระองค์ก็จะทรงยอมรับ ในตัวเขา เราจึงควรจะหางานอะไรบางอย่างให้เขาได้มีโอกาสที่จะรับใช้ พระองค์ หากเขามีใจปรารถนาที่จะได้ทำงานเพื่อช่วยผู้อื่นให้พ้นจากห้วง เหวแห่งความพินาศซึ่งเขาได้เคยรอดพ้นมาแล้ว จงนำเขาให้ได้เข้ามา คบหาสมาคมกับคริสเตียนที่มีประสบการณ์ในชีวิต เพื่อเขาจะได้มีกำลัง ฝ่ายจิตวิญญูณที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น จงให้จิตใจและมือของเขานั้นได้กระทำ การเพื่องานรับใช้ของพระอาจารย์ {MH 178.2}

เมื่อแสงสว่างได้ส่องฉายเข้าไปยังจิตวิญญูณ บางคนที่มีท่าทีว่าจะ ทำความผิดบาปมากที่สุดอาจจะกลับกลายเป็นผู้รับใช้ที่ทำงานได้อย่างบัง เกิดผลกับเหล่าคนบาปดังเช่นที่เขาเคยเป็นมาก่อน โดยอาศัยความเชื่อใน พระคริสต์ บางคนอาจจะได้รับตำแหน่งหน้าที่ๆ สำคัญในการปรมนิบัติรับ ใช้พระองค์ และเขาจะได้รับมอบความรับผิดชอบในกิจการงานเพื่อช่วย

เหลือจิตวิญญาณให้ได้รับความรอด เขาเห็นจุดอ่อนของตนเอง ว่าอยู่ที่ใด เขาตระหนักดีถึงสภาพที่เสื่อมทรามไปของอุปนิสัยของตนเอง เขาทราบดีถึงอำนาจครอบงำของความผิดบาปและอิทธิพลของอุปนิสัยที่ชั่วร้าย เขาตระหนักดีว่าพวกเขาไม่อาจที่จะเอาชนะได้หากปราศจากความช่วยเหลือของพระคริสต์ และเสียงเรียกร้องตลอดเวลาของเขาก็คือ “ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณที่ช่วยตัวเองไม่ได้แก่พระองค์” {MH 179.1}

คนเหล่านี้สามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นได้ ผู้ที่เคยผ่านการทดลองและทดสอบมาก่อนและแทบจะสูญเสียความหวัง แต่เป็นผู้ที่ได้รับการรอดเมื่อได้สัมผัสกับในข่าวประเสริฐแห่งความรัก เขาจึงล้วนเข้าใจถึงศาสตร์ของการช่วยจิตวิญญาณให้ได้รับความรอด เขาผู้ซึ่งมีหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักของพระคริสต์เพราะพระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงแสวงหาเขา และทรงนำเขากลับมายังฝูง เขาจึงทราบดีถึงวิธีการที่จะแสวงหาผู้ที่ได้หลงหาย เขาสามารถชี้ให้เห็นบาปเห็นถึงองค์พระเมษโปดกของพระเจ้า เขาได้มอบถวายตัวเองแก่พระเจ้าอย่างหมดสิ้นและได้รับการยอมรับเข้าในกลุ่มที่พระองค์ทรงโปรดปราน มือที่ยื่นขอความช่วยเหลือยามอ่อนแอได้รับการคว้าไว้แล้ว ด้วยการรับใช้ของคนเหล่านี้ คนที่หลงหายไปมากมายจะได้รับการนำกลับมาหาองค์พระบิดา {MH 179.2}

สำหรับจิตวิญญาณทุกดวงที่กำลังดิ้นรนเพื่อให้หลุดพ้นจากชีวิตแห่งความผิดบาปไปสู่ชีวิตที่บริสุทธิ์ มีเพียงพระนามของพระองค์เท่านั้นที่มีฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของการช่วยให้รอดดำรงสถิตอยู่ “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า” กิจการ 4:12 พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย” ความหวังใจที่จะได้เข้าสู่การพำนักหรือกระหายในความช่วยเหลือเพื่อจะได้หลุดพ้นจากความลุ่มหลงในความผิดบาปแล้ว ให้ผู้นั้น “จงมาหาเราและดื่ม” ยอห์น 7:37 มีเพียงพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์เท่านั้นที่จะช่วยเราให้พ้นจากมลทินบาปได้ {MH 179.3}

ความตั้งใจแก้ปัญหาอันดีที่ได้กระทำตามกำลังของตนเองนั้นหาได้

ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดไม่ ไม่ใช่คำปฏิญาณทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกนี้จะทำลายล้างอำนาจของอุปนิสัยอันชั่วร้ายได้ มนุษย์ไม่มีวันที่จะสามารถยับยั้งตนเองไม่ให้กระทำผิดได้ในทุกๆ สิ่ง จนกว่าจิตใจของเขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่โดยพระคุณของพระเจ้า เราไม่อาจที่ปกป้องตัวเราเองให้พ้นจากความผิดบาปแม้จะเป็นเวลาเพียงชั่วขณะหนึ่ง ในทุกเวลานาที เราต้องพึ่งพาพระเจ้า {MH 179.4}

การปฏิรูปเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงเริ่มจากการชำระจิตวิญญาณให้สะอาดบริสุทธิ์ งานของเราเพื่อผู้ที่หลงผิดจะประสบผลสำเร็จได้อย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อพระคุณของพระคริสต์ได้บังเต่างอุปนิสัยเสียใหม่และจิตวิญญาณนั้นได้ถูกนำมาดำเนินชีวิตผูกพันกับพระเจ้า {MH 180.1}

พระคริสต์ทรงดำรงพระชนม์ด้วยชีวิตที่เชื่อฟังในบทบัญญัติของพระเจ้าอย่างปราศจากที่ติ และในการกระทำเช่นนี้ พระองค์ได้ทรงวางแบบอย่างไว้สำหรับมนุษย์ทุกๆ คน เราจะต้องดำเนินชีวิตของเราเหมือนดังเช่นชีวิตของพระองค์ที่ทรงเคยดำเนินอยู่ในโลกนี้ โดยพึ่งพาอาศัยในฤทธิ์อำนาจของพระองค์และภายใต้คำสั่งสอนของพระองค์ {MH 180.2}

ในงานของเราเพื่อผู้ที่ผิด ข้อกำหนดในบทบัญญัติของพระเจ้าและความสัตย์ซื่อที่มีต่อพระองค์จะต้องได้รับการปลูกฝังไว้ในความคิดและจิตใจ จงอย่าเพิกเฉยที่จะแสดงให้ผู้อื่นได้เห็นถึงความแตกต่างที่เด่นชัดระหว่างผู้ที่ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและผู้ที่มีได้ปรนนิบัติรับใช้พระองค์ พระเจ้าทรงเป็นความรัก แต่พระองค์ก็ทรงมีอาจอภัยโทษให้แก่ผู้ที่เจตนาจะเพิกเฉยต่อพระบัญชาของพระองค์ ตามบทบัญญัติในระบอบการปกครองของพระองค์ ผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อมีอาจหลีกเลี่ยงหนีจากผลของการกระทำของตนเองได้ มีแต่ผู้ถวายเกียรติแด่พระองค์เท่านั้นที่พระองค์จะประทานเกียรติให้ ความประพฤติของมนุษย์ในโลกนี้เป็นสิ่งที่กำหนดชะตากรรมตลอดชั่ววันรันดร์ของเขาเอง เขาจะเก็บเกี่ยวตามสิ่งที่เขาได้หว่านลงไป เพราะผลนั้นเป็นสิ่งที่สืบเนื่องมาจากเหตุ {MH 180.3}

ไม่มีสิ่งใดนอกเสียจากการเชื่อฟังโดยปราศจากข้อโต้แย้งใดๆ จึง

จะช่วยให้บรรลุดังมาตรฐานแห่งข้อกำหนดของพระเจ้า พระองค์มิได้ทรงตั้งข้อกำหนดของพระองค์มาอย่างไรขอบเขต พระองค์มิได้ทรงบัญญัติอะไรที่เกินความจำเป็นเพื่อให้นักบุญมาปรองดองคืนดีกับพระองค์ เราจะต้องชี้ให้คนบาปเหล่านั้นได้เห็นถึงอุปนิสัยอันทรงเป็นที่พึงประสงค์ของพระองค์ และนำเขาไปยังพระคริสต์ และโดยอาศัยพระคุณของพระองค์เท่านั้นจึงจะบรรลุดังอุปนิสัยอันทรงเป็นที่พึงประสงค์นี้ได้ {MH 180.4}

พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาบังเกิดในโลก ทรงถือสภาพอันอ่อนแอเหมือนอย่างมนุษย์และดำเนินชีวิตแบบปราศจากบาป เพื่อมนุษย์จะได้ไม่ต้องกลัวว่าเขาจะเอาชนะเหนือสภาพอันอ่อนแอตามธรรมชาติของตนไม่ได้ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำให้เราได้ “รับส่วนในสภาพของพระองค์” และชีวิตของพระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่า มนุษย์ร่วมกับความเป็นพระเจ้าจะไม่ทำความผิดบาป {MH 180.5}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงมีชัยเหนือการทดลองเพื่อสาธิตให้นักบุญเห็นว่าเขาก็สามารถที่จะมีชัยต่อการทดลองได้ พระคริสต์ทรงเผชิญหน้ากับการทดลองทั้งสิ้นของซาตานด้วยพระวาระของพระเจ้า โดยการไว้วางใจในพระสัญญาของพระเจ้า พระองค์จึงทรงได้รับพระกำลังที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และมารผู้ล่อลวงไม่อาจจะเอาชนะเหนือพระองค์ได้ คำตอบของพระองค์ที่มีต่อทุกการทดลองก็คือ “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” ด้วยเหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงโปรดประทานพระวาระของพระองค์ให้แก่เราเพื่อเราจะต้านทานต่อความชั่วร้ายได้ พระองค์ได้ประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อโดยเหตุเหล่านี้เรา “จะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตันทนและจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” 2 เปโตร 1:4 {MH 181.1}

จงบอกกล่าวแก่ผู้ที่ถูกทดลองว่าอย่าได้สนใจในเหตุการณ์ที่อยู่รายล้อม อย่ามองดูความอ่อนแอของตัวเองหรืออำนาจของการทดลอง แต่ให้พึ่งพาฤทธิ์อำนาจในพระวาระของพระเจ้า กำลังอำนาจทั้งหมดในพระวาระเป็นของเรา ผู้ประพันธ์สดุดีได้กล่าวไว้ว่า “ข้าพระองค์ได้สะสม

พระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” “โดยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนทারণโหดร้าย” สดุดี 119:11; 17:4 {MH 181.2}

จงกล่าวถ้อยคำเพื่อหนุนจิตใจแก่คนทั้งหลาย หนุนชูเขาให้เข้าไปหาพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน หลายคนได้พ่ายแพ้ต่อการทดลองจนทำให้เขาเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ และรู้สึกว่าเขาไม่อาจที่จะเข้าไปหาพระเจ้าได้ แต่ความคิดเช่นนี้เป็นความคิดของศัตรู เมื่อเขาได้กระทำความผิดบาป และรู้สึกว่าเขาไม่สามารถอธิษฐานได้ จงบอกเขาว่า นั่นแหละเป็นเวลาที่เขาจะต้องอธิษฐาน เขาอาจจะรู้สึกเหนื่อยและรู้สึกตัวว่าต่ำต้อย แต่เมื่อเขาได้สารภาพบาปผิดของเขา พระองค์ผู้ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมก็จะทรงโปรดยกบาปของเขา และชำระพวกเขาให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น {MH 181.3}

ไม่มีสิ่งใดที่แสดงถึงความสิ้นหวังและความพ่ายแพ้ได้ชัดเจนมากไปกว่าจิตวิญญาณที่รู้สึกว่าตนเองนั้นไม่มีอะไรเลยและขอพึ่งพาในพระคุณของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างหมดสิ้น โดยการอธิษฐาน โดยการศึกษาพระวจนะของพระองค์ โดยความเชื่อว่าพระองค์จะสถิตอยู่ด้วย มนุษย์ผู้อ่อนแอที่สุดย่อมจะมีชีวิตที่ได้สัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระคริสต์ผู้ทรงชนม์ได้ และพระองค์จะทรงยึดเขาไว้ด้วยพระหัตถ์ที่ไม่มีวันปล่อยเขาให้หลุดมือไป {MH 182.1}

พระวาทอันล้ำค่าเหล่านี้ที่จิตวิญญาณทุกดวงที่ฟุ้งฟิงในพระคริสต์ย่อมจะนำมาเป็นสมบัติของเขาเอง เขาจะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะมองดูพระเจ้า

ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า

พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า

ศัตรูของข้าเอย อย่าเปรมปรีดีเย้ยข้าเลย

เมื่อข้าล้มลง ข้าจะลุกขึ้นอีก

เมื่อข้าหนึ่งอยู่ในความมืด
พระเจ้าจะทรงเป็นความสว่างแก่ข้า”

มีคาห์ 7:7, 8

“พระองค์ทรงเมตตาเราทั้งหลายอีก
พระองค์จะทรงเหยียบความผิดของเราไว้
พระองค์จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเราลงไปในที่ลึกของทะเล”

มีคาห์ 7:19 {MH 182.2}

พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วว่า

“เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี
และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอพีร์”

อิสยาห์ 13:12 (TKJV)

“ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ
ท่านก็จะเหมือนปีกนกเขาที่บูด้วยเงิน
และขนของมันที่บูด้วยทองคำ”

สดุดี 68:13 (TKJV) {MH 182.3}

คนทั้งหลายที่พระคริสต์ได้ทรงยกบาปให้มากที่สุดย่อมที่จะรักพระองค์มากที่สุด คนเหล่านี้คือผู้ที่ในวันสุดท้ายจะยืนใกล้กับพระที่นั่งของพระองค์มากที่สุด {MH 182.4}

“เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา” วิวรณ 22:4 {MH 182.5}

บทที่ 12 การช่วยเหลือ คนว่างงานและคนที่ไร้บ้าน

มีหมู่ชายหญิงผู้มีใจกว้างขวางและเมตตา กำลังพิจารณาถึงสภาพความเป็นอยู่ของคนยากจนด้วยความห่วงใยและคิดหาหนทางที่จะช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ของพวกเขา เราจะช่วยเหลือคนว่างงานและคนไร้บ้านเพื่อให้พวกเขามีส่วนร่วมรับพระพรแห่งความกรุณาของพระเจ้าและดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ทรงประสงค์ไว้ได้อย่างไร จึงเป็นคำถามที่หลายคนพยายามอย่างจริงจังที่จะค้นคว้าหาคำตอบ แต่มีคนไม่มากนัก แม้แต่ในเหล่าผู้นำของประเทศและในหมู่นักการศึกษาที่จะเข้าใจถึงสาเหตุมูลฐานที่มาของสภาพสังคมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ผู้ที่กุมบังเหียนของประเทศไม่อาจที่จะแก้ไขปัญหาวงของความยากจน ความอึดอัดขาดแคลนและอาชญากรรมที่กำลังเพิ่มขึ้นได้ ผู้นำเหล่านี้ต่างกำลังต่อสู้ดิ้นรนอย่างไร้ผลเพื่อให้การดำเนินงานเหล่านี้ตั้งอยู่บนฐานรากที่มั่นคงกว่า {MH 183. 1}

หากมนุษย์จะได้ใส่ใจต่อคำสั่งสอนในพระวณะของพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น เขาจะพบทางออกของปัญหายุ่งยากเหล่านี้ที่ทำให้เขาสับสนวุ่นวาย และจะได้เรียนรู้อะไรอีกมากมายที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม อันเกี่ยวกับปัญหาแรงงานและการปลดปล่อยความทุกข์ยากของคนยากจน {MH 183.2}

แผนการของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอล

ในแผนการของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลนั้น ทุกๆ ครอบครัวต่างมีบ้านในที่ดินของตนที่มีเนื้อที่เพียงพอที่จะทำการเพาะปลูกได้ ด้วยประการฉะนี้ พวกเขาจึงได้รับการจัดสรรทั้งเครื่องมือและแรงจูงใจให้มีชีวิตที่เกิดประโยชน์ มีความขยันขันแข็งและสามารถมีชีวิตที่พึ่งพาตนเองได้ และยังไม่เคยมีวิธีการใดของมนุษย์ที่จะสามารถสร้างสิ่งที่ดีไปกว่าแผนการนี้ เพราะเหตุที่มนุษย์ในโลกไม่ยอมดำเนินตามแผนการของพระเจ้า จึงได้ก่อให้เกิดความยากจนข้นแค้นที่มีอยู่อย่างแพร่หลายในโลกทุกวันนี้ {MH 183.3}

เมื่อชนชาติอิสราเอลได้เข้าไปตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินคานาอัน ได้มีการแบ่งสรรปันส่วนที่ดินให้แก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมถ้วนทั่วทุกคน ยกเว้นก็แต่เพียงคนในตระกูลเลวีตระกูลเดียวเท่านั้นซึ่งเป็นผู้ที่มีหน้าที่คอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ในพระวิหาร ที่ดินถูกแบ่งสรรมากน้อยต่างกันตามจำนวนของครอบครัวในแต่ละเผ่า แล้วจากนั้นจึงปันส่วนกันตามจำนวนสมาชิกที่มีอยู่ในแต่ละครอบครัว {MH 184.1}

และถึงแม้ว่าบุคคลผู้หนึ่งอาจจะเอาที่ดินของเขาไปจำนองไว้เป็นการชั่วคราว แต่เขาก็มีอาจที่จะขายกรรมสิทธิ์ถาวรของที่ดินผืนนั้นซึ่งสมควรตกเป็นมรดกแก่ลูกหลานออกไปได้ หากเขามีทรัพย์พอ เขาย่อมมีสิทธิ์ที่จะไถ่ถอนที่ดินผืนนั้นคืนได้ตลอดเวลา หนี้สินจะถูกยกเลิกไปใน

ระยะเวลาทุก ๆ เจ็ดปี และในปีที่ห้าสิบหรือปีเสียงเขาสัตว์นั้น ทรัพย์สมบัติที่เป็นที่ดินทั้งหมดจะต้องถูกส่งกลับคืนสู่เจ้าของเดิม {MH 184.2}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระดำรัสสั่งว่า “เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้ เพราะว่าแผ่นดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นแขกเมืองและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา ทัวไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่เจ้าจงให้มีการไถ่ถอนที่ดินคืน ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลง และขายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา ให้ญาติสนิทไถ่เขาไปมาไถ่ถอนนาที่พี่น้องของเขาขายให้มัน... แต่ [เมื่อเขา]...มีทรัพย์พอที่จะไถ่ถอนได้...ตัวก็เข้าอยู่ในที่ดินของเขาได้ ถ้าเขาไม่มีทรัพย์พอที่จะไถ่คืน ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียงเขาสัตว์” เลวีนิติ 25:23-28 {MH 184.3}

“เจ้าจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีริสุทธิ์ และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงเขาสัตว์แก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตนและกลับไปสู่ตระกูลของตน” เลวีนิติ 25: 10 {MH 185.1}

โดยประการฉะนี้แหละ ทุก ๆ ครบครวัจจะให้มีทรัพย์สมบัติเป็นหลักฐานอันมั่นคงและจะเป็นสิ่งที่ช่วยป้องกันมิให้มีความมั่งคั่งที่มากเกินไป เกินขอบเขตหรือเกิดความลำบากยากจนที่มากเกินไป {MH 185.2}

การฝึกสอนวิชาชีพ

ในประเทศอิสราเอลนั้น ต่างถือกันว่าการฝึกสอนให้ทุกคนรู้จักวิชาชีพเป็นหน้าที่ ๆ บิดาทุกคนจะต้องสอนบุตรของตนให้ประกอบงานอาชีพที่มีประโยชน์ แม้แต่บุคคลที่สำคัญที่สุดในประเทศอิสราเอลก็ได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้จักประกอบกิจการงานอาชีพ ความรู้ในหน้าที่ ๆ เกี่ยวกับงานบ้านงานเรือนจัดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของผู้หญิงทุกคนและความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ถือว่าเป็นเกียรติอันสูงสุดของสตรี {MH 185.3}

โรงเรียนของผู้เผยพระวจนะได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาชีพในแขนงต่างๆ และนักเรียนมากมายได้ทำมาหาเลี้ยงชีพตนเองด้วยงานฝีมือ {MH 186.1}

การเอาใจใส่ต่อคนยากคนจน

อย่างไรก็ตามการจัดระบบเช่นนี้ก็มิอาจที่จะขจัดความยากจนออกไปให้หมดเสียสิ้นทีเดียว พระเจ้ามีทรงประสงค์ที่จะให้ความยากจนนั้นหมดสิ้นไป เพราะนี่เป็นวิธีการหนึ่งของพระองค์เพื่อช่วยในการพัฒนาอุปนิสัย พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนขัดสนคนยากจน ซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 15:11 {MH 186.2}

“ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่าน อยู่ในเมืองใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็งหัดมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านให้เขาและให้เขายืมข้าวของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าเป็นข้าวของสิ่งใดๆ” เฉลยธรรมบัญญัติ 15: 7, 8 {MH 186.3}

“ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเลี้ยงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องเลี้ยงดูเขาให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างคนต่างด้าวและคนที่อาศัยอยู่” เลวินิตี 25:35 {MH 186.4}

“เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมดเมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก” “เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลืมห่อนข้าวไว้ในนาฟ่อนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเลย...เมื่อท่านฟาดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง...เมื่อท่านเก็บผลองุ่นจาก

สวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าและแม่ม่าย” เลวีนิติ 19:9 เฉลยธรรมบัญญัติ 24:19-21 {MH 186.5}

ไม่มีใครที่จะต้องกลัวว่าความมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเขาจะทำให้เขาต้องขาดแคลน การเชื่อฟังต่อพระบัญญัติของพระเจ้าย่อมจะนำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรือง พระเจ้าตรัสว่า “ในกรณีนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการพระพรแก่ท่าน ในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่านไม่ว่าท่านจะกระทำสิ่งใด” “ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของเขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 15:10, 6 {MH 187.1}

หลักการในการประกอบธุรกิจงาน

ตามพระวาทะของพระเจ้านั้น พระเจ้าทรงมิได้มีแผนการให้คนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดร่ำรวยมั่งคั่งจากการกดขี่ข่มเหงและความทุกข์ยากของผู้อื่น ในการติดต่อเกี่ยวข้องกับด้านธุรกิจนั้น พระวาทะของพระเจ้าสั่งสอนเราให้วางตัวของเราในจุดยืนของผู้ที่เรากำลังติดต่อด้วยว่าเราจะมีความรู้สึกเช่นไร อย่าให้เราคิดถึงแต่ประโยชน์ของเราแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ขอให้เราได้คิดถึงอีกฝ่ายหนึ่งด้วย ผู้ที่เอาใจเอาเปรียบในความทุกข์ยากของผู้อื่นเพื่อที่จะหาผลประโยชน์เข้าตัวเองหรือผู้ที่คอยขูดรีดเพื่อหาประโยชน์ใส่ตัวจากความเสียหายหรือความอ่อนด้อยของผู้อื่น ย่อมจะกลายเป็นผู้ที่ล่วงละเมิดต่อทั้งหลักการและบทบัญญัติในพระวาทะของพระเจ้า {MH 187.2}

“ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าวหรือควรได้แก่ลูกกำพร้าและอย่ารับเสื้อผ้าของหญิงม่ายไว้เป็นประกัน” “เมื่อท่านทั้งหลายให้พี่น้องขอยืมสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขาและเอา

สิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยืนนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน” “ถ้าเจ้าได้รับเสื้อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน เพราะเขาอาจมีเสื้อคลุมตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า เมื่อเขาทูลร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา” “เจ้าจะขายนําให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโกงกัน” เฉลยธรรมบัญญัติ 24:17,10-12; อพยพ 22:26, 27; เลวีนิติ 25:14 {MH 187.3}

“เจ้าอย่ากระทำผิดในการพิพากษา ในการวัดยาว หรือชั่งน้ำหนัก หรือนับจำนวน” “ท่านอย่ามีลูกตุ้มสำหรับตาชั่งต่างกันไว้ในถุง อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องตวงสองชนิด ใหญ่ อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง” “เจ้าจงใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ลูกตุ้มเที่ยงตรง เอะฟาท် เที่ยงตรงและอินเที่ยงตรง” เลวีนิติ 19:35, เฉลยธรรมบัญญัติ 25:13, 14, เลวีนิติ 19:36 {MH 188.1}

“ถ้าเขาจะขอล้างไถจากท่าน ก็จงให้อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน” “คนขอขอยืมและไม่จ่ายคืน แต่คนขอขอยืมนั้นใจกว้างขวางและแจกจ่าย” มัทธีว 5:42; สดุดี 37:21 {MH 188.2}

“จงให้คำปรึกษา จงอำนวยความสะดวก จงทำร่วมเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าได้หักหลังผู้ลี้ภัย” “ให้ผู้ถูกขับไล่...อาศัยอยู่ที่ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากผู้ทำลาย” อีสายห์ 16:3, 4 {MH 188.3}

แผนการในการดำเนินชีวิตที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลนั้น พระองค์ทรงมีพระประสงค์เพื่อจะเป็นบทเรียนแก่มวลมนุษย์ หากในวันนี้ มนุษย์จะได้ปฏิบัติตามในแผนการของพระองค์ โลกใบนี้ย่อมจะเป็นสถานที่ๆ แตกต่างไปจากโลกที่เป็นอยู่มากมายสักเพียงไร {MH 188.4}

ในเขตแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลของธรรมชาติ ยังคงมีที่ว่างมากพอที่จะให้คนที่กำลังทนทุกข์ลำบากและคนที่ยากไร้ขัดสนได้มีบ้านสักหลังหนึ่ง ในอ้อมกอดของธรรมชาตินั้น ยังคงมีความอุดมสมบูรณ์อย่างเพียงพอที่จะเป็นอาหารเพื่อคอยเลี้ยงดูพวกเขาได้ ได้ฝันพระสุรายังมีพระพรของพระเจ้าที่เก็บซ่อนไว้สำหรับคนทั้งหลายที่มีใจกล้า มีความตั้งใจอันมุ่งมั่นและมีความมานะบากบั่นที่จะเก็บเกี่ยวเอาขุมทรัพย์เหล่านั้น {MH 188.5}

พระเจ้าทรงมอบหมายงานในการเพาะปลูกพรวนดินให้แก่มนุษย์ในสวนเอเดนอันเป็นการเปิดโอกาสให้บรรดามนุษย์มากมายได้รู้จักเลี้ยงชีวิตของตนเอง

“จงวางใจในพระเจ้า และกระทำความดี

ท่านจึงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและขึ้นบานอยู่กับความปลอดภัย”

สดุดี 37:3 {MH 189.1}

ผู้คนนับพันนับหมื่นแทนที่จะทำงานในไร่นาต่างพากันเข้าไปแออัดอาศัยอยู่ในเมืองเพื่อเฝ้ามองหาโอกาสทำงานหาเลี้ยงชีพที่ได้เงินเพียงเล็กน้อย ในหลายกรณี เงินรายได้อันแสนน้อยนิดนี้มีได้นำไปใช้เพื่อซื้อหาอาหาร แต่กลับถูกนำไปใส่ไว้ในลิ้นชักเก็บเงินของคนขายสุรา ซึ่งเป็นสิ่งที่มีผลทำลายทั้งต่อจิตวิญญาณและร่างกาย {MH 189.2}

หลายคนเห็นว่าการประกอบอาชีพนั้นเป็นงานที่หนักหนาน่าเบื่อหน่าย และพวกเขาจึงพยายามที่จะทำมาหาเลี้ยงชีวิตโดยการใช้อุบายเล่ห์เหลี่ยมมากกว่าที่จะทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ความปรารถนาในการเลี้ยงชีพโดยที่มิต้องทำงานนี้เองที่ได้เปิดประตูไปสู่ความทุกข์ยาก ความชั่วร้ายและอาชญากรรมที่แทบจะไร้ขอบเขต {MH 189.3}

บุรุษเออตโตเนียน

ในเมืองใหญ่ๆ มีผู้คนมากมายที่ได้รับการดูแลและการเอาใจใส่ไม่น้อย ยิ่งกว่าที่ให้กับสัตว์เดรัจฉานเสียอีก ลองนึกสภาพถึงหลายครอบครัวที่เบียดเสียดอัดเยียดอยู่รวมกันในห้องเช่าที่แสนทุกข์เข็ญ ซึ่งหลายห้องเป็นใต้ถุนที่มืดๆ และชื้นแฉะไปด้วยสิ่งโสโครก ในสถานที่ๆ ดูน่าอนาจอนาถเหล่านี้ เด็กๆ เกิดและเติบโตขึ้นและตายไป เด็กๆ เหล่านี้ไม่เคยได้เห็นถึงความสวยงามของสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เพื่อให้ความเบิกบานใจและช่วยยกชูจิตวิญญาณ เด็กๆ เหล่านี้สวมเสื้อผ้าที่ขาดวิ่นและอยู่อย่างอดๆ อยากๆ อาศัยอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ชั่วร้ายและเสื่อมทราม หล่อหลอมอุปนิสัยจากความทุกข์ยากและความผิดบาปที่อยู่รายล้อมเขาทั้งหลาย เด็กๆ ได้ยินพระนามของพระเจ้าจากถ้อยคำที่หยาดคาย คำพูดที่หยาดคาย คำแช่งสาปและคำบริภาษด่าทอกรอกอยู่เต็มหูของเขาทั้งหลาย กลิ่นคาวนุ้หรือและเหม็นๆ กลิ่นเหม็นที่น่าขยะแขยงและความเสื่อมทรามทางศีลธรรมจรรยาได้ทำลายความรู้สึกนึกคิดของเขาทั้งหลาย โดยประการฉะนี้แหละ ผู้คนจำนวนมากนี้จึงได้รับการอบรมสั่งสอนให้เป็นอาชญากรและเป็นศัตรูของสังคมที่ได้ทอดทิ้งเขาให้อยู่กับความทุกข์ยากและความเสื่อมทราม {MH 189.4}

ไม่ใช่คนยากคนจนทั้งหมดที่อยู่ในชุมชนแออัดของเมืองใหญ่จะเป็นคนประเภทนี้ ชายหญิงที่มีความยำเกรงพระเจ้ามากมายกลายเป็นคนยากจนเนื่องจากความเจ็บป่วยหรือเหตุร้าย บ่อยครั้งโดยการถูกหลอกลวงด้วยอุบายเล่ห์เหลี่ยมของพวกมิชชันนารี หลายคนที่เป็นคนที่มีความซื่อสัตย์สุจริตและความตั้งใจดีกลับกลายเป็นคนยากจนเพราะขาดการอบรมสั่งสอนให้รู้จักการประกอบการงานอาชีพ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เขาไม่พร้อมที่จะเผชิญกับอุปสรรคของชีวิต เมื่อต้องระเห่ร่อนเข้าไปยังเมืองใหญ่ เขามักจะหางานทำไม่ได้ ภาพแสงสีมายาของความชั่วร้ายที่ปรากฏอยู่ล้อมรอบได้ทำให้เขาต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจครอบงำ

ของการทดลองที่โหดร้าย การที่ต้องอยู่ร่วมกับคนที่ชั่วร้ายและคนที่มีความศรัทธาเสื่อมทรามและบ่อยครั้งถูกจัดรวมให้เป็นพวกเดียวกัน มีแต่พลังที่เหนือมนุษย์เท่านั้นที่เขาจะเอาตัวรอดจากการถล่มลงสู่ความชั่วร้าย หลายคนได้ยึดมั่นอยู่ในจริยธรรมของตนเอง ยอมทนทุกข์ดีกว่าที่จะกระทำผิดบาป คนกลุ่มนี้แหละเป็นพวกที่ต้องการความช่วยเหลือ ความเห็นอกเห็นใจและให้กำลังใจเป็นพิเศษ {MH 190.1}

หากคนยากจนที่ยึดยึดอยู่ในเมืองเวลานี้จะไปหาบ้านที่อยู่ในชนบทได้ เขามีใช้เพียงแต่จะได้ทำมาหาเลี้ยงชีพเท่านั้น แต่ยังคงได้มีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงและมีความสุขอย่างที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน งานหนัก รายได้ต่ำ ไม่พึงเพ้อ ลำบากหนอยและค่อนข้างสันโดษจะเป็นชีวิตประจำวันของเขา แต่เขาจะได้รับพระพรที่มากยิ่งขึ้นจากการที่ได้ย้ายออกจากเมืองที่มีแต่สิ่งเย้ายวนของบาป ความสับสนวุ่นวาย อาชญากรรม ความทุกข์ยากและความสกปรกโสภม เพื่อมาอาศัยอยู่ในชนบทที่เงียบสงบและยังคงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ {MH 190.2}

สำหรับหลายคนที่อาศัยอยู่ในเมืองที่ไม่มีแม้แต่ห่อมหญาเขียวสดที่เท้าจะได้เหยียบย่าง ปีแล้วปีเล่าที่เขามองเห็นแต่ถนนหนทางที่สกปรกตรอกซอยที่คับแคบ ทางเดินและกำแพงอิฐและท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยฝุ่นละอองและหมอกควัน ถ้าหากเขาได้โยกย้ายไปอยู่ในตำบลที่มีไร่นา ที่แวดล้อมไปด้วยท้องทุ่งอันเขียวขจี ป่าไม้ลำเนาไพร เนินเขาและลำธาร ท้องฟ้าอันสดใส อากาศที่สะอาดบริสุทธิ์ของชนบทแล้ว เขาก็จะรู้สึกราวกับว่าได้เข้าไปอยู่ในแผ่นดินสวรรค์ {MH 191.1}

เมื่อเขามีได้ติดต่อกับข้าของและฟังพวาศัยในมนุษย์มากมายนัก และได้แยกตัวออกจากกฎเกณฑ์อันเสื่อมทรามของทางโลก จากธรรมเนียมนิยมและความตื่นเต็นวุ่นวาย เขาก็จะได้อยู่ใกล้ชิดกายได้อ้อมกอดของธรรมชาติมากขึ้น เขาก็จะรู้สึกได้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าได้สถิตอยู่ใกล้ๆ หลายคนจะมีโอกาสเรียนรู้การฟังฟังในพระเจ้า โดยอาศัยธรรมชาติพวกเขาจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสแก่จิตใจของเขาถึงสันติสุขและ

ความรักของพระองค์ ร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณก็จะตอบสนองต่อฤทธิ์อำนาจแห่งการบำบัดรักษาและฟื้นฟูชีวิต {MH 192.1}

ถ้าหากคนเหล่านี้เริ่มกลายเป็นผู้ที่ขยันขันแข็งและเลี้ยงดูตนเองได้หลายคนจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือ ให้กำลังใจและคำแนะนำ งานในการประกาศเผยแพร่วิทยาการให้แก่ครอบครัวที่ยากจนมากมายเหล่านี้ย่อมไม่มีวิธีการใดที่จะดีไปกว่าการช่วยเหลือเขาให้สามารถตั้งถิ่นฐานบนที่ดินในชนบทและสอนให้เขามาหาเลี้ยงชีพในที่ดินให้ผลิดอกออกผล {MH 192.2}

ความต้องการความช่วยเหลือและคำแนะนำเหล่านี้ มิได้จำกัดอยู่เฉพาะแต่ในเมืองใหญ่ๆ เท่านั้น แม้แต่ในชนบท คนยากจนจำนวนมากต่างต้องการที่มีชีวิตที่ดีกว่า ชุมชนมากมายขาดพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพและการดูแลในด้านสุขอนามัย หลายครอบครัวอาศัยอยู่ในกระท่อมที่สกปรก มีเครื่องเรือนและเครื่องนุ่งห่มเพียงเล็กน้อย ไม่มีเครื่องมือ ไม่มีหนังสือ ขาดซึ่งสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และแม้แต่เครื่องมือเพื่อการเพาะปลูก ร่างกายที่อ่อนแอและผิดปกติ จิตวิญญาณที่เสื่อมทราม บ่งบอกถึงผลสืบเนื่องมาจากกรรมพันธุ์ที่ไม่ดีและนิสัยความเคยชินที่ผิดๆ เขาจำต้องได้รับการศึกษาตั้งแต่เบื้องต้น เขาได้ดำเนินชีวิตอย่างไม่ยอมเปลี่ยนแปลง เกียจคร้าน เสื่อมทรามทางศีลธรรม ดังนั้น เขาทั้งหลายจึงมีความจำเป็นต้องได้รับการอบรมสั่งสอนเพื่อแก้ไขอุปนิสัย {MH 192.3}

เราจะกระตุ้นเตือนคนเหล่านี้ให้ตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนาปรับปรุงได้อย่างไร เราจะชักนำเขาสู่มาตรฐานของชีวิตที่สูงขึ้นได้อย่างไร เราจะช่วยเขาเขยิบฐานะให้สูงขึ้นได้อย่างไร ในที่ๆ เติบโตด้วยความยากจน เราจะต้องทำอย่างไรในทุกฝีก้าวจึงจะเอาชนะความยากจนได้ แน่หนอนทีเดียวว่า งานที่ต้องทำนั้นเป็นงานที่ยาก การปฏิรูปเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นนี้จะไม่มีการเกิดขึ้นได้นอกจากเสียจากชายหญิงเหล่านั้นจะต้องได้รับความช่วยเหลือจากฤทธิ์อำนาจที่อยู่ภายนอกตัวของเขา มันเป็น

พระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้ทั้งคนมั่งมีและคนยากจนมีความผูกพันใกล้ชิดกันด้วยความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลือ ผู้ที่มีเงินทอง มีสติปัญญาและความสามารถ จะต้องนำของประทานเหล่านี้มาใช้ให้เป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์ {MH 193.1}

คริสเตียนที่เป็นชาวนาซาไร้ไม่สามารถทำการประกาศเผยแผ่ศาสนาได้อย่างแท้จริงด้วยการช่วยเหลือคนยากคนจนให้สามารถตั้งบ้านเรือนอยู่ในที่ดินในชนบทและสอนให้เขารู้จักทำการเพาะปลูกให้บังเกิดผล สอนเขาให้รู้จักใช้เครื่องมือเครื่องมือทางการเกษตร ให้รู้จักเพาะปลูกพืชผลต่างๆ และให้รู้จักการปลูกและบำรุงรักษาสวน {MH 193.2}

หลายคนทำการเพาะปลูกไม่ได้รับผลผลิตที่เพียงพอเพราะเขาเพิกเฉยละเลยขาดความเอาใจใส่ สวนของเขาไม่ได้รับการดูแลรักษาอย่างถูกต้อง เขาไม่ได้ลงมือหว่านในเวลาที่เหมาะสม และเขาเตรียมหน้าดินอย่างฉาบฉวย เขาโทษว่าที่ดินขาดความอุดมสมบูรณ์จึงทำให้การเพาะปลูกไม่ผลิดอกออกผล เขามักจะทำตัวเป็นพยานเท็จโดยคอยที่จะกล่าวโทษในเรื่องของที่ดินซึ่งถ้าเขาได้พยายามทำงานอย่างเต็มที่แล้ว ย่อมจะบังเกิดผลอย่างมากมาย การวางแผนอย่างหยابๆ การทุ่มเทแรงกายแต่เพียงเล็กน้อย รวมทั้งการขาดการศึกษาถึงวิธีการที่จะให้ผลดีที่สุด ล้วนฟ้องว่าคนเหล่านี้จำเป็นต้องปฏิรูป {MH 193.3}

จงสอนวิธีการเพาะปลูกที่ถูกต้องให้แก่ทุกๆ คนที่มีความตั้งใจที่จะเรียนรู้ ถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดไม่ต้องการให้ท่านพูดกับเขาถึงความรู้ที่ก้าวหน้า ก็จงสอนเขาโดยที่ไม่ต้องพูดอะไรมาก ดูแลการเพาะปลูกบนที่ดินของท่านอย่างดี สนทนากับเพื่อนบ้านของท่านเมื่อมีโอกาส และปล่อยให้ผลการเก็บเกี่ยวของท่านเป็นสื่อโน้มน้าวให้เห็นถึงวิธีการที่ถูกต้อง สาธิตให้เห็นว่าควรทำอย่างไรกับดินด้วยวิธีการที่ถูกต้อง {MH 193.4}

เราควรให้ความสนใจในการจัดตั้งธุรกิจด้านอุตสาหกรรมต่างๆ ขึ้นมาเพื่อให้ครอบครัวที่ยากจนมีงานทำ งานช่างไม้ งานช่างเหล็ก และแน่นอนที่เดียวทุกคนที่มีความรู้ความชำนาญในงานอาชีพที่เป็นประโยชน์ในด้าน

ไตด้านหนึ่งควรรู้สึกว่าคุณมีหน้าที่ต้องฝึกสอนและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้
ที่ขาดความรู้และตงงาน {MH 194.1}

ในงานช่วยเหลือคนยากจนนั้นมีพันธกิจมากมายที่ผู้หญิงสามารถ
ปฏิบัติได้เช่นเดียวกับผู้ชาย แม่วัยที่มีความสามารถ แม่บ้าน ช่างตัดเย็บ
สตรีและนางพยาบาล ความช่วยเหลือจากคนเหล่านี้ล้วนแต่เป็นที่ต้องการ
จงช่วยสอนคนที่อยู่ในครอบครัวที่ยากจนให้ได้รู้จักวิธีการประกอบอาหาร
วิธีการตัดเย็บและซ่อมแซมเสื้อผ้าของตนเอง วิธีการพยาบาลผู้เจ็บป่วย
และวิธีการรักษาบ้านเรือนให้สะอาดเรียบร้อย จงช่วยสอนเด็กชายหญิงทุก
คนได้รู้จักงานช่างฝีมือหรืองานอาชีพที่มีประโยชน์ {MH 194.2}

ครอบครัวของผู้ที่ทำงานในการแพทย์พยากรณ์

ครอบครัวของผู้ที่ทำงานในการเผยแพร่ศาสนาจำเป็นต้องออกไป
ตั้งบ้านเรือนในสถานที่ๆ ยังไม่มีการใช้สอย ขอให้พวกชาวนา ผู้ที่มีเงิน
ลงทุน ช่างก่อสร้างและผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในงานศิลป์และงานฝีมือด้าน
ต่างๆ พวกกันออกไปยังถิ่นฐานที่ยังไม่มีคนออกไปจับจอง เพื่อพัฒนาที่ดิน
เหล่านั้น เพื่อก่อตั้งอุตสาหกรรม เพื่อสร้างบ้านที่เรียบง่ายสำหรับตัวเอง
และเพื่อที่ช่วยเหลือเพื่อนบ้านของเขา {MH 194.3}

“ในวันนั้น คนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ
และตาของคนตาบอดจะเห็น

ออกมาจากความคลุมและความมืดของเขา
คนใจอ่อนสุภาพจะได้ความชื่นบานสดใสในพระเจ้า
และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะสิงโลดในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล”
อิสยาห์ 29:18, 19 {MH 194.4}

เราช่วยคนยากจนได้อย่างเห็นผลมากที่สุดโดยการแนะนำในเชิง

ปฏิบัติ ตามปกติแล้ว ผู้ที่ยังไม่ได้รับการฝึกอบรมให้ทำงาน ย่อมจะไม่มีนิสัยขยันหมั่นเพียร ความมานะบากบั่น ความมั่งคั่งหรือยอมที่จะเสียสละความต้องการของตนเอง เขายังไม่รู้จักรับผิดชอบอะไรเลย บ่อยครั้งจากการที่ขาดความเอาใจใส่และการตัดสินใจที่ถูกต้อง ทำให้เขาล้มเหลวในการรักษาความอยู่ดีมีสุขของครอบครัว หากเขารู้จักจ่ายใช้สอยอย่างประหยัดและระมัดระวัง “ดินของคนยากจนที่ไถทิ้งไว้ก็เกิดผลอุดมแต่มันถูกกวาดไปตามความอยุติธรรม” สุภาษิต 13:23 {MH 194.5}

เราอาจจะให้ทานแก่คนยากจนแต่กลับทำร้ายเขาโดยสอนให้เขาเป็นคนที่คอยพึ่งพาผู้อื่น การให้ทานเช่นนี้ย่อมเป็นการสนับสนุนความเห็นแก่ตัวและสภาพที่ไม่ยอมช่วยเหลือตัวเอง บ่อยครั้งสิ่งเหล่านี้มักนำไปสู่ความเกียจคร้าน ใช้จ่ายเงินทองอย่างไม่จำเป็น และขาดการยับยั้งตนเอง ไม่มีใครที่สามารถหาเลี้ยงชีพตนเองได้มีสิทธิที่จะคอยพึ่งพาอาศัยผู้อื่น ภาวิตที่พูดกันเสมอว่า “โลกมีหน้าที่เลี้ยงดูฉัน” เป็นคติที่แฝงด้วยธาตุแท้ของการบอปปมตเท็จ หลอกลวงและการฉกฉวย โลกมิได้มีหน้าที่ที่จะต้องเลี้ยงดูผู้ใดที่สามารถทำงานหาเลี้ยงตนเองได้ {MH 195.1}

การกุศลที่แท้จริงคือการช่วยผู้คนที่รู้จักช่วยเหลือตนเอง หากมีใครคนหนึ่งมาที่ประตูบ้านของเราและขออาหาร เราไม่ควรปฏิเสธและปล่อยให้เขาหิวโหย ความยากจนของเขาอาจเป็นผลจากการที่เขาต้องประสบกับเหตุการณ์ร้ายก็เป็นได้ ความเมตตากรุณาที่แท้จริงมิได้หมายถึงทานที่บริจาคให้ไปอย่างเดียวเท่านั้น แต่หมายถึงการเอาใจใส่ในทุกข์สุขของผู้คนอย่างแท้จริง เราควรพยายามทำความเข้าใจถึงความต้องการของคนยากจนและความทุกข์ยากที่เขาต้องประสบและให้ความช่วยเหลือที่เป็นประโยชน์แก่เขามากที่สุด การให้ความช่วยเหลือโดยยอมเสียสละความคิดเวลาและใช้ความพากเพียรพยายามของเราเป็นการส่วนตัวย่อมมีคุณค่ามากยิ่งขึ้นกว่าการให้เงินทองแต่เพียงอย่างเดียว เพราะนั่นเป็นการกุศลที่แท้จริงที่สุด {MH 195.2}

คนทั้งหลายที่ได้รับการสั่งสอนให้รู้จักทำงานเพื่อหาเลี้ยงตนเองย่อม

รู้จักใช้เงินทองที่หามาได้นั้นให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และในการเรียนรู้ถึงการพึ่งตนเองนั้น เขามีได้กำลังสะสมความรู้ถึงการเลี้ยงดูตนเองเท่านั้น แต่ยังทำให้เขาสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้อีกด้วย จึงสอนให้ผู้ที่ปล่อยโอกาสให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ให้เห็นถึงความสำคัญของหน้าที่ความรับผิดชอบของชีวิต จึงแสดงให้เขาเห็นว่าตามหลักความเชื่อในพระคัมภีร์นั้นไม่เคยสอนให้มนุษย์เป็นคนเกียจคร้าน พระคริสต์ทรงสนับสนุนให้เรามีความขยันหมั่นเพียรอยู่เสมอ “พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆ วันยังค่ำทำไม” พระองค์ตรัสกับผู้ที่เกียจคร้านว่า “เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้” มัทธิว 20:6; ยอห์น 9:4 {MH 195.3}

ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเป็นพยานให้คนทั้งหลายในโลกได้เห็นถึงข่าวประเสริฐว่าสามารถทำอะไรให้แก่คนทั้งปวงที่เชื่อได้บ้าง จากการดำเนินชีวิตภายในครอบครัวของเขาและจากการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมและระเบียบแบบแผนของเขา พระคริสต์เสด็จมายังโลกของเราเพื่อประทานแบบอย่างให้เราดำเนินชีวิตตาม พระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้บรรดาผู้ติดตามพระองค์ทั้งหลายได้เป็นแบบอย่างแห่งความชอบธรรมในทุกๆ วิธีที่เกี่ยวข้องกับชีวิต พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้สัมผัสแห่งความเป็นพระเจ้าสำแดงอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏแก่สายตาของมนุษย์ {MH 196.1}

บ้านของเราเองรวมทั้งสภาพแวดล้อมภายนอกนั้นควรจะเป็นตัวอย่างเพื่อสอนให้คนอื่นได้ปรับปรุงตนเอง เพื่อว่าความขยันหมั่นเพียร ความสะอาด ความมีรสนิยมและความเป็นระเบียบเรียบร้อยจะมาแทนที่ความเกียจคร้าน ความสกปรก ความหยาบกร้านและความไร้ระเบียบ จากแบบอย่างชีวิตของเรา เราสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้มองเห็นถึงสิ่งที่น่ารังเกียจในอุปนิสัยหรือในสภาพแวดล้อมของเขา และด้วยความสุภาพอ่อนโยนในแบบของคริสเตียน เราสามารถหนุนใจให้มีการพัฒนา เมื่อเราแสดงให้เห็นว่าเรามีความใส่ใจในตัวเขา เราก็พบโอกาสที่จะสอนเขาให้รู้จักใช้กำลังและความสามารถไปในทางที่ดีที่สุด {MH 196.2}

ความหวังและกำลังใจ

เราทำอะไรไม่ได้หากเราขาดซึ่งกำลังใจและความพากเพียรพยายาม จงกล่าวถ้อยคำแห่งความหวังและที่เสริมสร้างกำลังใจให้แก่คนยากจนและผู้ที่ท้อแท้สิ้นหวัง หากมีความจำเป็น จงพิสูจน์ให้เห็นว่าท่านมีความใส่ใจในตัวเขาโดยการหยิบยื่นความช่วยเหลือในเวลาที่เขาต้องประสบกับความอัปจน คนทั้งหลายที่อยู่ในฐานะที่ได้เปรียบกว่ามากควรจดจำไว้ว่าแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังกระทำในสิ่งที่ผิดพลาดอยู่มากมาย และตัวเขาก็รู้สึกเจ็บปวดเมื่อข้อผิดพลาดของเขาถูกเปิดเผยและมีการพูดตรงๆ ต่อหน้าถึงความประพடுத்தที่เหมาะสมที่เขาควรจะมี จงจำไว้ว่าความเมตตากรุณาจะบรรลุผลที่ตั้งใจไว้มากกว่าคำตำหนิตึ่เย็น เมื่อท่านพยายามที่จะสอนคนอื่น ๆ อยู่ นั่น จงแสดงให้เขาเห็นว่าท่านปรารถนาที่จะช่วยให้เขาได้ก้าวขึ้นไปสู่มาตรฐานอันสูงสุด และท่านพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เขา หากมีบางจุดที่ทำให้เขาพลาดเป้าไปบ้าง ก็อย่าเพิ่งด่วนตำหนิเขา {MH 196.3}

ความเรียบง่าย การรู้จักยับยั้งใจตนเองและความมีชัยล้นนเป็นบทเรียนที่มีความสำคัญมากยิ่งขึ้นที่คนยากจนต้องเรียนรู้ แต่เขามักจะรู้สึกว่าการทำได้ยากและไม่เป็นที่ยอมรับ แบบอย่างและวิญญานทางโลกคอยกระตุ้นและปลุกฝังความเย่อหยิ่ง ความชื่นชอบในการโอ้อวด การปล่อยตัวตามใจตัวเอง ความสุรุ่ยสุร่ายและความเกียจคร้านอยู่ตลอดเวลา ความชั่วร้ายเหล่านี้ได้ทำให้คนมากมายต้องกลายเป็นคนยากจนและขัดขวางผู้คนอีกจำนวนมากมิให้ก้าวพ้นออกจากความเสื่อมทรามและความโหดร้าย คริสเตียนทั้งหลายควรสนับสนุนหมู่คนยากจนต่อต้านอิทธิพลเหล่านี้ {MH 196.4}

พระเยซูเสด็จมาในโลกนี้ในสภาพที่ต่ำต้อย พระองค์ทรงถือกำเนิดในตระกูลของสามัญชน ผู้ทรงเดชะานุภาพแห่งสวรรค์ กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี และพระผู้ทรงบังคับบัญชาของเหล่าทูตสวรรค์ทั้งปวง พระองค์ทรงถ่อมพระองค์เสด็จมาถือกำเนิดในสภาพเยี่ยงมนุษย์ และพระองค์ทรงเลือกชีวิต

ที่ยากจนและต่อมตน พระองค์ทรงไม่มีโอกาสเช่นเดียวกับคนยากจนทั้งหลายที่ไม่มี ทรงต้องตรากตรำทำงานหนัก ทรงต้องพบกับความยากลำบากและความขัดสนอันเป็นสิ่งที่พระองค์ต้องประสบอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันว่า พระองค์ตรัสว่า “*หากิจจอกยังมีโพรงและนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศิระ*” ลูคา 9:58 {MH 197.1}

พระเยซูมิได้ทรงแสวงหาคำยกย่องชมเชยหรือคำสรรเสริญเยินยอจากมนุษย์ พระองค์มิได้ทรงบังคับบัญชาทหารใดๆ พระองค์มิได้ทรงปกครองราชอาณาจักรใดในโลก พระองค์มิได้ทรงประจบประแจงแสวงหาความชอบจากผู้มีเกียรติและมั่งคั่งของโลก พระองค์มิได้ทรงเรียกร้องสิทธิ์เพื่อดำรงตำแหน่งอยู่ในเหล่าผู้นำของประเทศ พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่ต่ำต้อย พระองค์ทรงไม่ได้ให้ความสำคัญต่อความโดดเด่นจอมปลอมของสังคม การถือกำเนิดในตระกูลสูง ความมั่งคั่ง ตะลันต์ การศึกษาหรือยศตำแหน่ง ล้วนเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงมิได้ใส่พระทัย {MH 197.2}

พระองค์ทรงเป็นพระโอรสแห่งสวรรค์ แต่กระนั้นพระองค์ก็มีได้ทรงเลือกสาวกของพระองค์จากนักกฎหมายผู้รอบรู้ พวกผู้ปกครอง พวกธรรมาจารย์หรือฟาริสี พระองค์เสด็จผ่านคนเหล่านั้นไป เพราะคนเหล่านั้นต่างมีความเย่อหยิ่งในความรู้และตำแหน่งของตนเอง คนเหล่านี้ยึดติดอยู่กับธรรมเนียมประเพณีและความเชื่อที่มลาย พระองค์ผู้ทรงสามารถอ่านจิตใจของมนุษย์ทั้งหลายได้นั้น ทรงเลือกชาวประมงผู้ต่อมตนซึ่งเต็มใจที่จะได้รับการสั่งสอน พระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาป และทรงคลุกคลีร่วมกับสามัญชน มิใช่เพื่อจะเป็นคนที่ต่ำช้าหรือฝักใฝ่ในทางโลกเหมือนอย่างคนเหล่านั้น แต่เพื่อที่พระองค์จะได้วางแบบอย่างและคำสั่งสอนให้เขาทั้งหลายประพฤติตามทางอันชอบธรรม และเพื่อที่จะยกชูเขาทั้งหลายให้พ้นจากความเสื่อมทรามและจิตใจที่ฝักใฝ่ในทางโลก {MH 197.3}

พระเยซูทรงพยายามแก้ไขมาตรฐานที่ผิดๆ ของโลกที่ใช้ในการตัดสินคุณค่าของมนุษย์ พระองค์ประทับอยู่ข้างคนยากจนเพื่อที่พระองค์

จะได้ทรงยกฐานะของเขาให้พ้นจากความยากจนขัดสนอันเป็นความอัปยศที่โลกได้ตราไว้ พระองค์ทรงจัดคำดูหมิ่นเหยียดหยาม โดยพระพรที่ประทานแก่พวกคนยากจนให้เป็นผู้ร่วมรับมรดกในราชอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ทรงชี้ให้เราเห็นถึงมรรคาที่พระองค์เคยเสด็จดำเนินผ่านไปว่า “ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา” ลูคา 9: 23 {MH 197.4}

ผู้ปฏิบัติงานที่เป็นคริสเตียนต้องออกไปพบกับผู้คนตามที่อยู่ของเขา และอบรมสั่งสอนพวกเขาให้มีเป็นคนที่ย่อยหยิ่ง แต่ให้รู้จักการพัฒนาเสริมสร้างอุปนิสัย จงสอนเขาให้ทราบว่าพระคริสต์ทรงปฏิบัติพันธกิจและเอาชนะตัวเองได้อย่างไร จงช่วยเขาให้เรียนรู้จากพระองค์ถึงบทเรียนแห่งการปฏิเสธความต้องการของตนเองและการเสียสละ จงสอนเขาให้ระมัดระวังการปล่อยตัวประพฤติดำเนินตามค่านิยมทางโลก ชีวิตนั้นมีค่าและเต็มไปด้วยความรับผิดชอบที่จริงจังและมีคุณค่ามากเกินกว่าที่จะใช้ให้หมดเปลืองไปโดยการสนองแต่ความพึงพอใจของตนเอง {MH 198.1}

สิ่งดีที่สุดในชีวิต

มนุษย์ชายหญิงยังไม่ทันเริ่มจะมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายอันแท้จริงของชีวิต เขาก็มีความหลงใหลในแสงสีเสียงไปเสียแล้ว เขาทะเยอทะยานที่จะมีเกียรติตำแหน่งทางโลก เพื่อสิ่งเหล่านี้ เขายอมเสียสละเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต ไม่ว่าจะจะเป็นความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย ความซื่อสัตย์ ความรักในความจริง ความบริสุทธิ์และความมีศีลธรรมจรรยา ไม่สามารถจะซื้อขายกันได้ สิ่งเหล่านี้มีไว้ให้โดยไม่ต้องจ่ายราคาแก่ผู้ไม่มีความรู้ทัดเทียมกับผู้ที่มีการศึกษาสูง แก่กรรมกรผู้มีฐานะต่ำต้อยทัดเทียมกับผู้นำประเทศผู้ทรงเกียรติ สำหรับทุกคน พระเจ้าทรงจัดหาความสุขสำราญเพื่อให้ความเพลิดเพลินแก่คนมั่งมีและคนยากจนเหมือนกัน นั่นคือ

ความสุขที่เกิดจากการปลุกฝังความคิดที่บริสุทธิ์และการกระทำที่ไม่เห็นแก่ตัว ความสุขที่เกิดจากการกล่าวถ้อยคำที่แสดงความเห็นอกเห็นใจและการกระทำที่ประกอบด้วยความเมตตากรุณา คนทั้งหลายที่ได้ปรนนิบัติรับใช้ในสิ่งเหล่านี้ แสงสว่างของพระคริสต์ก็จะส่องฉายไปยังชีวิตของหลายคน ที่มีตมณภายใต้เงามืด {MH 198.2}

ในขณะที่ช่วยเหลือคนยากจนในด้านทางฝ่ายกาย ขอให้เราได้คำนึงถึงความต้องการทางฝ่ายจิตวิญญาณของเขาอยู่เสมอ จงให้ชีวิตของท่านเองเป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจของการคุ้มครองรักษาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด จงให้อุปนิสัยของท่านสำแดงให้เห็นถึงมาตรฐานอันสูงส่งที่คนทั้งหลายสามารถจะก้าวไปถึงได้ จงสอนเรื่องราวของชาวประเสริฐด้วยบทเรียนอย่างง่าย ๆ แก่เขา ให้ทุกสิ่งที่ท่านทำเป็นบทเรียนในการพัฒนาเสริมสร้างอุปนิสัย {MH 198.3}

ในการกระทำกิจการอันเหนื่อยยากด้วยจิตใจที่ถ่อมถ่อม นั้น แม้คนที่อ่อนแอที่สุดหรือคนที่ดูจะไม่มีมีความสำคัญมากที่สุด ก็สามารถที่จะเป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้าได้ และอาจสัมผัสได้ถึงการสถิตที่ประโลมใจและพระคุณที่ยั่งยืนของพระองค์ เขาไม่ควรทำตัวให้เหน็ดเหนื่อยด้วยการกระวน-กระวายหรือการวิตกกังวลจนเกินความจำเป็น ให้เขาทำงานไปเรื่อย ๆ ทุกวัน ประกอบภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้สำเร็จอย่างสัตย์ซื่อตามพระบัญชาของพระเจ้าและพระองค์จะทรงดูแลเขา พระองค์ตรัสว่า {MH 199.1}

“อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ” “แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 4:6, 7 {MH 199.2}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคุ้มครองรักษาบรรดาสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้าง พระองค์ทรงรักมนุษย์ทุกคนโดยมิได้ทรงเลือกชนชั้นวรรณะ แต่ผู้ที่พระองค์ทรงเมตตาสงสารมากที่สุดก็คือคนทั้งหลายที่ต้องทนรับภาระ

อันหนักหน่วงที่สุดในชีวิต เหล่าบุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะต้องพบกับ การทดลองและความทุกข์ยากลำบาก แต่เขาควรยอมรับในสิ่งเหล่านั้นด้วย จิตใจที่ร่าเริง และจงจดจำไว้ว่าสำหรับทุกคนที่โลกมองข้ามที่จะจัดหาให้ พระเจ้าจะทรงโปรดประทานสิ่งชดเชยให้แก่เขาโดยครบถ้วนบริบูรณ์ {MH 199.3}

เมื่อยามที่เราต้องประสบกับความทุกข์ยาก พระองค์ก็จะทรงสำแดง ฤทธิ์อำนาจและพระปัญญาของพระองค์ในการตอบคำอธิษฐานแก่ผู้ที่มี ใจต่อม จงวางใจในพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้สถับฟังและทรงตอบคำ อธิษฐาน พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์ให้ท่านเห็นว่าทรงเป็นผู้ที่คอย ช่วยเหลือท่านในทุกๆ วิกฤต พระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์ ผู้ประทานกำลังกาย กำลังสติปัญญาตลอดจนอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณที่แสนพิเศษให้แก่ท่านนั้น ย่อมจะมีทรงสงวนสิ่งใดที่จำเป็นในการรักษาชีวิตที่พระองค์ได้ประทานให้ แก่เรา พระองค์ผู้ประทานพระวาระของพระองค์ซึ่งเป็นจุดจบของต้นไม้แห่ง ชีวิต จะทรงไม่สงวนวิชาความรู้ในวิธีการจัดหาอาหารสำหรับบุตรผู้ขัดสน ยากไร้ของพระองค์ {MH 199.4}

ผู้ที่จับคันไถและไล่ต้อนโคให้ไถนาจะได้มาซึ่งสติปัญญาได้อย่างไร ก็ โดยการแสวงหาสติปัญญาดูจหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างการหาขุมทรัพย์ ที่ซ่อนไว้ “เพราะพระองค์ทรงสั่งสอนเขา ถูกต้อง พระเจ้าของเขาได้สอน เขา” อีสยาห์ 28: 26 “เรื่องนี้มาจากพระเจ้าจอมโยธาด้วย พระองค์ อัครจารย์นักในการปรึกษา และวิเศษในเรื่องสติปัญญา” อีสยาห์ 28: 29 {MH 199.5}

พระองค์ผู้ทรงสอนอาดัมและเอวาให้รู้จักบำรุงรักษาสวนเอเดน ทรงมีพระประสงค์ที่จะสอนมนุษย์เราในทุกวันนี้ ยังคงมีสติปัญญาสำหรับ ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชและคราดไถ พระเจ้าจะทรงเปิดหนทางให้แก่คนทั้งหลาย ที่ไว้วางใจและเชื่อฟังพระองค์ให้มีความเจริญก้าวหน้า ให้เขาได้ก้าวต่อไป ด้วยกำลังใจที่เข้มแข็ง และไว้วางใจว่าพระองค์จะทรงจัดหาสิ่งจำเป็นของ เขาตามพระกรุณาคุณอันอุดมของพระองค์ {MH 200.1}

พระองค์ผู้ทรงเลี้ยงฝูงชนด้วยขนมปังห้าก้อนและปลาเล็ก ๆ สองตัว ทรงสามารถให้การทำงานที่เราได้กระทำนั้นบังเกิดผล พระองค์ผู้ตรัสกับชาวประมงแห่งแคว้นกาลิลีว่า “จงหย่อนอวนลงจับปลา” และเมื่อเขาได้ทำตามพระคำรัสสั่งแล้ว ทรงให้ปลาเข้ามาเติมจนอวนนั้นขาด พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ประชากรของพระองค์เห็นจากเหตุการณ์นี้ว่า พระองค์จะทรงกระทำสิ่งใดให้แก่พวกเขาทั้งหลายได้บ้างในทุกวันนี้ พระเจ้าผู้ประทานมานาจากสวรรค์เพื่อเลี้ยงดูพวกอิสราเอลในดินแดนกันดารนั้นยังทรงดำรงพระชนม์และปกครองเขาทั้งหลายอยู่ พระองค์จะทรงนำประชากรของพระองค์และโปรดให้เขามีความสามารถและความเข้าใจในกิจการที่พระองค์ได้ทรงเรียกเขาให้กระทำ พระองค์จะประทานสติปัญญาให้แก่คนทั้งหลายที่มีความพยายามในการปฏิบัติหน้าที่ของเขาอย่างมีสติและซาบซึ้งลาด พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของพิภพโลก ทรงมั่งคั่งในทรัพย์ากร และจะทรงอำนวยการให้แก่ทุกคนที่พยายามแสวงพระพรให้แก่ผู้อื่น {MH 200.2}

เราควรที่จะเงยหน้าดูสวรรค์ด้วยความเชื่อ เราไม่ควรที่จะมีความท้อถอยเพราะความล้มเหลวที่ปรากฏ หรือหมดกำลังใจเพราะความล่าช้า เราควรทำงานด้วยจิตใจที่ร่าเริง ด้วยความหวัง และด้วยความซาบซึ้งในพระคุณโดยเชื่อว่าโลกนี้ยังคงสะสมสมบัติอันอุดมสมบูรณ์ไว้เป็นรางวัลสำหรับผู้ทำงานด้วยความซื่อสัตย์ คลังสมบัติที่มีค่ายิ่งกว่าทองคำหรือเงิน ภูเขาและเนินเขาจะเปลี่ยนแปลงไป แผ่นดินโลกจะเก่าลงเหมือนกับอารมณ์ แต่พระพรของพระเจ้าที่ประทานให้กับประชากรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดารอย่างถาวรนั้นจะยังไม่หมดสิ้น {MH 200.3}

บทที่ 13 คนยากจนที่ไร้อะไร

เมื่อเราได้กระทำทุกสิ่งเพื่อที่จะช่วยคนยากจนให้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้แล้วนั้น ก็ยังมีหญิงม่าย ลูกกำพร้า คนชรา คนพิการและคนป่วยเจ็บที่ต่างต้องการความเห็นอกเห็นใจและการดูแลเอาใจใส่ คนเหล่านี้ไม่ควรถูกทอดทิ้ง พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้คนเหล่านี้อยู่ในความเมตตา กรุณา ความรักใคร่และการดูแลเอาใจใส่ด้วยความเป็นห่วงเป็นใยของผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกและเลือกให้เป็นผู้อารักขาสมบัติของพระองค์ {MH 201.1}

ครอบครัวที่มีความเชื่อ

“เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ” กาลาเทีย 6:10 {MH 201.2}

ถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่ง พระคริสต์ได้ทรงมอบหมายให้คริสตจักรของพระองค์ให้เป็นผู้ที่คอยเอาใจใส่ดูแลและให้การช่วยเหลือแก่สมาชิกที่ยากจนในคริสตจักร พระองค์ทรงโปรดให้มีคนยากจนอยู่ในคริสตจักรทุกๆ แห่ง คนยากจนจึงมีอยู่ในท่ามกลางพวกเราเสมอ และพระองค์ทรงมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบเป็นการส่วนตัวแก่สมาชิกของคริสตจักรในการดูแลเอาใจใส่และให้การช่วยเหลือแก่พวกเขา {MH 201.3}

เช่นเดียวกับสมาชิกในครอบครัวเดียวกันตามสายเลือดที่เอาใจใส่ดูแลซึ่งกันและกัน คอยปรนนิบัติช่วยเหลือในยามที่เจ็บป่วย ช่วยอุปถัมภ์คำชูผู้ที่ยากจน ส่งสอนผู้ที่ขาดความรู้และฝึกฝนอบรมให้แก่ผู้ที่ยังไม่มีประสบการณ์อันใด คนใน “ครอบครัวที่มีความเชื่อ” ก็มีหน้าที่ๆ จะต้องให้ความช่วยเหลือดูแลแก่คนยากจนและคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ด้วยกัน ฉะนั้น ไม่มีเหตุผลใดที่คนเหล่านี้ต้องถูกมองข้ามไป {MH 201.4}

หญิงม่ายและลูกกำพร้า

หญิงม่ายและลูกกำพร้าเป็นผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดูแลรักษาเป็นพิเศษ

“พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์
ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าและทรง เป็นผู้ป้องกันหญิงม่าย”

“ผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า
พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า
เขาเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก”

“จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิด เราจะให้เขามีชีวิตอยู่

และให้แม่ม่ายของเจ้าวางใจในเราเถิด”

สดุดี 68:5; อีสยาห์ 54:5, เยเรมีย์ 49:11 {MH 202.1}

เมื่อบิดาหลายคนได้จากคนที่เขารักไป พวกเขาได้ตายไปโดยมีความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าว่า พระองค์จะทรงพิทักษ์รักษาครอบครัวของเขาไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงบำรุงเลี้ยงหญิงม่ายและลูกกำพร้า มิใช่โดยการอัศจรรย์ด้วยมานาที่ตกลงมาจากฟากฟ้า มิใช่ด้วยการส่งอีกาอาหารมาให้พวกเขา แต่ด้วยการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงบันดาลให้เกิดขึ้นในจิตใจของมนุษย์ โดยขับไล่ความเหินแกล้วออกไป และปล่อยน้ำพุแห่งความรักที่เป็นเหมือนดั่งความรักของพระคริสต์ได้ไหลรินออกมา พระองค์ทรงมอบผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากและผู้ที่ได้สูญเสียญาติสนิทมิตรสหายไว้ภายใต้การดูแลของเหล่าสาวกของพระองค์ดูสิ่งที่มีค่า พวกเขาจึงมีความชอบธรรมที่สุดที่จะได้รับความเห็นอกเห็นใจจากเรา {MH 202.2}

ในบ้านที่มีสิ่งที่อำนวยความสะดวกสบายในชีวิต ในถ้ำและยุงฉางที่เต็มไปด้วยผลเก็บเกี่ยวอันอุดม ในโกดังเก็บรวบรวมผลิตภัณฑ์จากเครื่องทอผ้าและในคลังสมบัติก็เต็มไปด้วยทองคำและเงิน พระเจ้าทรงจัดหาอุปกรณ์ช่วยเหลือต่าง ๆ ไว้มากมายเพื่อที่จะบำรุงหล่อเลี้ยงชีวิตของคนที่ยากไร้เหล่านี้ พระองค์ทรงเรียกเราทั้งหลายให้เป็นช่องทางในการระบายความโศกเศร้าของพระองค์ {MH 202.3}

แม่ม่ายหลายคนพร้อมด้วยลูกกำพร้าของนางต้องทนดิ้นรนต่อสู้ด้วยภาระที่ทวีคูณที่บ่อยครั้งนางต้องตรากตรำทำงานอย่างเกินกำลังเพื่อที่จะไม่ต้องพรากจากลูกน้อยที่ยังเล็กของนางและยังต้องหาเลี้ยงทุกปาก นางมีเวลาเหลือเพียงเล็กน้อยในการอบรมสั่งสอนลูก ๆ และไม่ใคร่จะมีโอกาสที่จะได้อยู่ในบรรยากาศที่จะช่วยให้ชีวิตของลูก ๆ ได้มีความร่าเริงแจ่มใส หญิงม่ายเหล่านี้ต้องการกำลังใจ ความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลืออย่างจริงใจ {MH 203.1}

พระเจ้าทรงเรียกเราให้ช่วยอุปถัมภ์คำชูเด็กกำพร้าเหล่านี้เท่าที่เรา

จะสามารถกระทำได้ แทนที่เราจะทำตัวเย็นชาไม่ใส่ใจ คอยบ่นว่าติเตียน ความบกพร่องของพวกเขาและปัญหาที่พวกเขาเจอ แต่จงให้ความช่วยเหลือพวกเขาในทุกๆ ทางเท่าที่เราจะช่วยได้ จงช่วยกันปลดเปลื้องความทุกข์ยากและแบ่งเบาภาระของหญิงม่ายผู้เป็นมารดา {MH 203.2}

นอกจากเด็กกำพร้าเหล่านี้แล้ว ก็ยังมีเด็กอีกมากมายที่ขาดการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาและไม่ได้อยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมในครอบครัวของคริสเตียน ขอให้ผู้ที่เป็นคริสเตียนได้เปิดจิตใจและบ้านเพื่อต้อนรับเด็ก ๆ ที่ขาดที่พึ่งพาเหล่านี้ กิจกรรมงานที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้กับพวกเขาเป็นหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะบุคคลซึ่งมีควรที่จะถูกปิดไปให้เป็นหน้าที่ขององค์กรการกุศลหรือปล่อยไปตามมฤตกรรมโดยให้มูลนิธิสงเคราะห์ของสาธารณชนเป็นผู้คอยดูแล หากเด็กเหล่านั้นไม่มีญาติพี่น้องที่จะคอยเลี้ยงดู ก็ขอให้สมาชิกของคริสตจักรรับเลี้ยงเด็กเหล่านั้นไว้ในครอบครัว พระผู้ทรงสร้างเราทั้งหลายได้ทรงมีพระบัญชาให้เราได้มีสัมพันธไมตรีกันระหว่างครอบครัว และเด็กเหล่านี้จะสามารถพัฒนาอุปนิสัยได้ดีที่สุดภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่นไปด้วยความรักในครอบครัวของคริสเตียน {MH 203.3}

หลายคนที่ไม่ม่บุตรของตนเองสามารถที่จะช่วยอบรมเลี้ยงดูบุตรของคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี แทนที่จะคอยเอาใจใส่ดูแลสัตว์เลี้ยงหรือท่มเทความรักใคร่ให้กับสัตว์เดรัจฉานขอให้พวกเขาได้เอาใจใส่ต่อเด็กเล็กๆ เหล่านี้แทน เด็ก ๆ ที่เขาสามารถจะช่วยบั้นแต่งให้มีอุปนิสัยที่คล้ายคลึงกับพระเจ้า จงแสดงความรักของท่านต่อเพื่อนมนุษย์ที่ไร้ที่พึ่งพิง จงพิจารณาดูว่าท่านจะช่วยอบรมเด็กเหล่านี้ด้วยการสั่งสอนและด้วยการตักเตือนตามบทบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด โดยการกระทำเช่นนี้แหละ หลายคนจะได้รับประโยชน์เป็นอันมากสำหรับตัวของพวกเขาเองด้วย {MH 203.4}

ผู้ชรา

ผู้ชราที่ต้องการอิทธิพลที่มีประโยชน์ของครอบครัวด้วยเช่นกัน ในครอบครัวของพี่น้องชายหญิงที่มีความเชื่อในพระคริสต์ย่อมจะชดเชยสิ่งที่ผู้ชราได้สูญเสียไปในครอบครัวของเขาเองได้ หากเราจะส่งเสริมให้คนชราได้มีส่วนร่วมในความเป็นอยู่และกิจการงานในครอบครัวแล้ว ก็จะช่วยทำให้คนเหล่านั้นรู้สึกว่าเขายังมีประโยชน์ต่อผู้อื่นได้ จึงทำให้ผู้ชรารู้สึกว่าความช่วยเหลือของพวกเขาเป็นสิ่งที่มีความหมายและยังมีบางสิ่งที่พวกเขาสามารถทำเพื่อปรนนิบัติผู้อื่นได้ ซึ่งจะช่วยให้จิตใจของพวกเขามีความเข้มแข็งเบิกบานและทำให้ชีวิตของพวกเขาที่มีความหมาย {MH 204.1}

เท่าที่เป็นไปได้ จงให้ผู้ชราที่ผมหงอกขาวและอย่างก้าวไม่มั่นคงเหมือนไม้ใกล้ฝั่ง ยังคงได้อยู่ท่ามกลางมิตรสหายและผู้ที่ยังรักคุ้นเคย จงให้เขาได้เข้ามามีส่วนร่วมกับคนทั้งหลายที่เขารักและรู้จัก และให้เขาได้รับการดูแลเอาใจใส่จากแขนที่เปี่ยมด้วยความรักและอ่อนโยน {MH 204.2}

เมื่อใดที่สามารถทำได้ ควรเป็นสิทธิพิเศษของสมาชิกทั้งหมดในทุครอบครัวเป็นผู้ดูแลญาติของตนเอง แต่หากไม่สามารถจะกระทำได้ งานนี้จะตกเป็นของคริสตจักรซึ่งต้องยอมรับงานนี้ว่าเป็นทั้งสิทธิพิเศษและเป็นหน้าที่ คนทั้งหลายที่มีน้ำใจอย่างพระคริสต์จะมีใจเอื้อเฟื้อต่อผู้อ่อนกำลังและผู้ชรา {MH 204.3}

เมื่อมีผู้ชราที่ขาดที่พึ่งได้เข้ามาอยู่ในครอบครัวของเรา จะนับได้ว่าเป็นโอกาสอันมีค่าที่เราจะได้ร่วมมือกับพระคริสต์ในการแสดงความเมตตา กรุณาและการพัฒนาอุปนิสัยของเราให้เข้าใกล้ถึงความไพบูลย์ของพระองค์ การที่ผู้ชราและคนหนุ่มสาวได้มีโอกาสคบหาสมาคมกันย่อมจะเป็นพระพรอย่างแน่นอน คนหนุ่มสาวจะนำแสงอรุณมาสู่ชีวิตจิตใจของผู้ชรา ผู้ชราที่มีชีวิตอยู่ในสภาพที่อ่อนแอและโรยราจะได้รับประโยชน์จากการที่ได้ติดต่อกับคนหนุ่มสาวผู้เปี่ยมด้วยความหวังในชีวิตและมีความกระปรี้กระเปร่าของวัยเยาว์ ส่วนคนหนุ่มสาวก็จะได้รับความช่วยเหลือจากสติปัญญาและประสบ-

การณ์ของผู้ชรา เหมือนสิ่งอื่นใด คนหนุ่มสาวเหล่านี้จำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียน การปรนนิบัติรับใช้ที่ไม่มีความเห็นแก่ตัว การได้เข้าอาศัยร่วมกับผู้ที่ต้องการ ความเห็นอกเห็นใจ ความอดทนและความรักที่ยอมเสียสละความต้องการของตนเองนั้น ย่อมจะช่วยให้ครอบครัวมากมายได้รับพระพรอันล้ำค่า สิ่งนี้จะเติมความอบอุ่นและช่วยขัดเกลาชีวิตในครอบครัว และทำให้ทั้งผู้ชรา และคนหนุ่มสาวได้แสดงออกถึงพระคุณแบบเดียวกับของพระคริสต์ที่เปลี่ยนแปลงพวกเขาให้งดงามเหมือนอย่างความงามของพระเจ้าและไพบูลย์ ด้วยทรัพย์สมบัติแห่งแผ่นดินสวรรค์ที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ {MH 204.4}

การทดสอบอุปนิสัย

พระคริสต์ตรัสว่า “ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้” “ธัมมะที่บริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยี่ยงเยียนเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก” มาระโก 14:7 ยากอบ 1:27 {MH 205.1}

การนำผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และคนยากจนมาอยู่ในท่ามกลางพวกเขา มาพึ่งพาการดูแลของพวกเขา พระคริสต์ทรงกำลังทดสอบผู้ที่แสดงตนว่าเป็นสาวกของพระองค์ โดยความรักและการรับใช้ของเราที่ปฏิบัติต่อเหล่าบุตรผู้ขัดสนของพระองค์ เราสามารถพิสูจน์ความจริงแท้ในความรักของเรามีต่อพระองค์ การเพิกเฉยละเลยต่อพวกเขาก็เท่ากับเป็นการสำแดงให้ผู้อื่นเห็นว่าเราเป็นเพียงสาวกเทียม เป็นคนแปลกหน้าสำหรับพระคริสต์และความรักของพระองค์ {MH 205.2}

แม้เราได้ทำทุกสิ่งที่สามารถจะทำได้เพื่อจัดหาที่อาศัยภายในครอบครัว ให้แก่เหล่าเด็กกำพร้าแล้ว ก็ยังมีสิ่งอื่นๆ ที่ต้องการการดูแลอีกมากมาย ที่เราจะต้องทำ เด็กกำพร้าหลายคนได้รับมรดกตกทอดทางนิสัยอันชั่วร้าย

พวกเขาไม่มีแววของเด็กดี ไม่น่าสนใจและตื้อรัน แต่พวกเขาก็เป็นเด็ก ๆ ที่พระคริสต์ได้ทรงไถ่ไว้แล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ และในสายพระเนตรของพระองค์ พวกเขาก็เป็นผู้ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับบุตรเล็ก ๆ ของเราเอง ถ้าหากไม่มีผู้ใดยื่นแขนออกไปให้ความช่วยเหลือแล้ว พวกเขาจะเติบโตเป็นเด็กที่โง่เขลาและหลงไปในทางชั่วร้ายและอาชญากรรม เด็กเหล่านี้จำนวนมากน่าจะได้รับการช่วยเหลือโดยผ่านทางกรณาดำเนินงานของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า {MH 205.3}

เพื่อให้บังเกิดผลสำเร็จอย่างดีที่สุด หน่วยงานเหล่านี้ควรจะจัดตั้งขึ้นตามแบบอย่างของครอบครัวคริสเตียนให้มากที่สุด แทนที่จะจัดสร้างสถานที่อันใหญ่โตสำหรับให้เด็กกำพร้าอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก เราควรจะจัดตั้งเป็นสถานที่เล็ก ๆ กระจายอยู่ตามที่ต่าง ๆ จะเป็นการดีกว่า แทนที่จะสร้างอยู่ไกลหรืออยู่ในเขตเมืองหรืออยู่ในเมืองใหญ่ ๆ สถานที่เหล่านี้ควรจะออกไปอยู่ในชนบทเพื่อที่จะสามารถซื้อหาที่ดินเพื่อทำการเพาะปลูกและเด็ก ๆ ก็จะได้อยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และได้รับการฝึกหัดอบรมให้รู้จักประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ {MH 205.4}

ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบสถานที่เช่นนี้ ควรจะเป็นชายหญิงผู้มีใจกว้างขวาง มีวัฒนธรรมอันดีและยอมที่จะเสียสละความสุขส่วนตัว นอกจากนี้ ยังจะต้องเป็นชายหญิงที่ยอมทำงานนี้ด้วยความรักในพระคริสต์ที่ช่วยในการอบรมสั่งสอนเด็ก ๆ เพื่อพระองค์ ภายใต้การดูแลเอาใจใส่เช่นนี้ เด็กมากมายที่ไร้ที่พึ่งพิงและถูกทอดทิ้งก็จะได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่ดีและมีประโยชน์ต่อสังคม อันนับเป็นการถวายพระเกียรติยศแด่พระคริสต์และเมื่อถึงเวลาของพวกเขา คนเหล่านี้ก็จะสามารถช่วยเหลือผู้อื่น ๆ ต่อไปได้อีกด้วย {MH 206.1}

หลายคนเกลียดชังความมั่งคั่ง เพราะสับสนคิดว่าเป็นเรื่องของการตระหนี่ถี่เหนียวและการมีจิตใจที่คับแคบ แต่ความมั่งคั่งมีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่อย่างมากมากที่สุด เพราะตามความเป็นจริงแล้ว ถ้าหากไม่มีความมั่งคั่ง ก็จะไม่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่แท้

จริงได้ เราต้องเก็บออมไว้เพื่อที่จะสามารถบริจาค {MH 206.2}

ไม่มีผู้ใดจะแสดงความเมตตากรุณาที่จริงใจต่อผู้อื่นได้โดยที่ไม่ยอม ปฏิเสธความต้องการของตนเอง ด้วยชีวิตที่เรียบง่าย การปฏิเสธความต้องการของตนเองและใช้จ่ายอย่างมั่งคั่งเท่านั้นที่เราจะประสบความสำเร็จในงานที่ทรงมอบหมายให้เราในฐานะผู้แทนของพระคริสต์ เราต้องกำจัดความเย่อหยิ่งและความทะเยอทะยานออกไปจากจิตใจของเรา ในกิจการทุกอย่างที่เรากระทำ เราจะต้องนำหลักการแห่งความไม่เห็นแก่ตัวที่สำแดงในชีวิตของพระคริสต์มาปฏิบัติ บนฝาผนังในบ้านของเรา รูปภาพและเครื่องตกแต่งบ้าน ต้องสื่อความหมายถึงข้อความที่อ่านได้ว่า “จงนำคนยากจนที่ถูกลดทิ้งมายังบ้านของเจ้า” ในตู้เสื้อผ้าของเราจะต้องสื่อความหมายที่เขียนว่า “เอาเสื้อผ้าให้คนเปลือยกายสวมใส่” ในห้องรับประทานอาหารบนโต๊ะที่มีอาหารมากมายจัดไว้ นั้นเราต้องสื่อความหมายให้เห็นร่องรอยของ “ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิวหรือ” อีสยาห์ 58:7 {MH 206.3}

เรามีโอกาสมากมายเปิดกว้างอยู่ต่อหน้าเราที่จะทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นได้ แต่เรามักจะโอดครวญอยู่เป็นประจำถึงความผิดเคืองของทรัพยากรที่มี แต่ถ้าคริสเตียนทั้งหลายมีความกระตือรือร้นอย่างจริงจัง เขาจะสามารถเพิ่มค่าทรัพยากรที่มีนั้นได้อีกพันเท่าทวีคูณ แต่ความเห็นแก่ตัวและการปล่อยตัวตามใจตัวเองเป็นสิ่งกีดขวางเส้นทางสู่การเป็นประโยชน์ของพวกเรา {MH 206.4}

เราได้ใช้จ่ายไปมากมายเพียงไรกับสิ่งของที่เป็นเพียงรูปเคารพ สิ่งที่ครอบงำความคิด เวลา และกำลังซึ่งเราควรจะนำมาใช้ในสิ่งที่สูงส่งกว่า เราได้สิ้นเปลืองเงินทองไปมากมายเพียงไรกับบ้านช่องอันหรูหราและเครื่องเรือนราคาแพง กับความเพลิดเพลินที่เห็นแก่ตัว กับอาหารอันฟุ่มเฟือยที่ไม่มีประโยชน์กับการลุ่มหลงในสิ่งที่ให้โทษใช้จ่ายเงินทองอย่างสุรุ่ยสุร่ายเพื่อซื้อหาของขวิญที่ไม่มีประโยชน์ต่อใครเลยไปมากสักเท่าใด ทุกวันนี้ผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนต่างกำลังใช้จ่ายเงินทองเพื่อ

ซื้อหาสิ่งที่ไม่มีความจำเป็นและมักจะให้โทษมากกว่าที่เขาได้ใช้ไปในการช่วยกู้จิตวิญญาณให้รอดพ้นจากการทดสอบหลายเท่านั้น {MH 207.1}

ผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนหลายคนใช้จ่ายมากมายเพื่อซื้อหาเสื้อผ้าจนไม่มีเงินเหลือพอที่จะให้การช่วยเหลือแก่คนที่ยากจนขัดสน พวกเขาเห็นว่าเครื่องประดับหรูหราและเสื้อผ้าราคาแพงเป็นสิ่งจำเป็นที่พวกเขาต้องมี โดยไม่คำนึงถึงความจำเป็นของผู้ที่ไม่มีเงินแม้แต่จะหาซื้อเสื้อผ้าอย่างธรรมดาที่สุดมาสวมใส่ {MH 207.2}

พี่สาวน้องสาวทั้งหลายของข้าพเจ้า หากท่านจะแต่งกายให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ในพระคัมภีร์แล้ว พวกท่านก็จะมีเงินเหลือมากมายที่จะช่วยพี่สาวน้องสาวที่ยากจนกว่าท่านได้ ท่านมิใช่จะมีแต่เพียงเงินทองเท่านั้นแต่ยังมีเวลาอีกด้วย ซึ่งเวลานี้แหละที่มักจะเป็นสิ่งที่คนเราต้องการมากที่สุด มีหลายคนที่ท่านสามารถให้การช่วยเหลือได้ด้วยวิธีการให้คำแนะนำปรึกษาด้วยประสบการณ์และความสามารถของท่าน จงสอนเขาให้รู้จักการแต่งกายอย่างเรียบง่ายแต่มีรสนิยม ผู้หญิงหลายคนไม่ได้ไปร่วมนมัสการในพระวิหารของพระเจ้าเพราะรู้สึกเสื้อผ้าของตนนั้นเก่า ไม่เข้ากับรูปร่างของตนและแตกต่างอย่างเด่นชัดจากเครื่องแต่งกายของผู้อื่น จิตวิญญาณไม่น้อยที่อ่อนไหวง่ายจึงแพะพังความรู้สึกขมขื่นในความต่ำต้อยน่าอับอายและอยู่ติธรรมเพราะความแตกต่างนี้ และเพราะเหตุนี้หลายคนจึงได้ถูกชักจูงให้เกิดความสงสัยในสภาพที่แท้จริงของศาสนา และทำให้มีจิตใจที่แข็งกระด้างไม่ยอมรับในข่าวประเสริฐ {MH 207.3}

พระคริสต์ทรงรับสั่งให้เรา “เก็บเศษอาหารที่เหลือไว้อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” ยอห์น 6:12 ในขณะที่มนุษย์มากมายต้องพินาศไปในทุกวันเพราะความอดอยากเนื่องจากการกัณดารอาหาร เหตุการณ์นองเลือด ไฟไหม้และโรคระบาดอยู่ ดังนั้น ผู้ที่ซาบซึ้งในพระเมตตาของพระองค์จะต้องคอยระมัดระวังมิให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดต้องสูญเปล่าไป และไม่ใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็น เพื่อที่เขาจะสามารถใช้เป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ได้ {MH

207.4}

การปล่อยเวลาของเรา (และ) ทิ้งความคิดของเราให้สูญเปล่าไปนั้น เป็นความผิด เราต้องสูญเสียทุกชั่วเวลานาทีที่เราใช้ไปเพื่อแสวงหาความสุขใส่ตัวเอง หากทุกอย่าง ชั่วขณะถูกต้องเป็นราคาและถูกต้อง เรา น่าจะมีเวลาทำทุกอย่างที่เราต้องการจะทำสำหรับตัวของเราเองหรือเพื่อผู้อื่นในโลกได้ ในการใช้จ่ายเงินทอง ในการใช้เวลา กำลังและโอกาสต่าง ๆ นั้น ขอให้คริสเตียนทุกคนพึงฟังในการทรงนำของพระเจ้า “ถ้าผู้ใดในพวก ท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่ คนทั้งปวงด้วยพระกรุณาและมีได้ทรงดำหนิ แล้วผู้นั้นก็จะได้รับสิ่งที่ทูล ขอ” ยากอบ 1:5 {MH 208.1}

“จงไปหาและท่านจะได้รับด้วย”

“แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขาอิ่ม โดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และ ท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรด แก่คนนอกตัญญูและคนชั่ว” ลูกา 6:35 {MH 208.2}

“บุคคลที่ให้แก่นกยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่ปิดตาของเขาเสียจากการนี้ จะได้รับการแช่งสาปมาก” สุภาษิต 28:27 {MH 208.3}

“จงให้เขาและท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับดวงด้วย ทะนานถั่วณัดสั้นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนาน อันใด พระเจ้าจะได้ทรงดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น” ลูกา 6:38 {MH 208.4}

บทที่ 14 การกิจต่อผู้ที่บังมิ

โครเนลิอัสนายร้อยชาวโรมันเป็นนายทหารที่มีทรัพย์สมบัติอันมั่งคั่ง และถือกำเนิดในตระกูลที่สูงศักดิ์ ฐานะของเขาจัดอยู่ในหมู่ผู้มีเกียรติและเป็นที่ยอมรับของทุกคนทั่วไป เป็นคนต่างชาติแต่กำเนิด รวมทั้งการอบรมและการศึกษา แต่จากการติดต่อกับชาวยิว ทำให้เขาได้รับความรู้ของพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และนมัสการพระองค์ และได้แสดงออกถึงความเชื่อที่จริงใจของเขาโดยการให้ความเมตตากรุณาแก่คนยากจน เขา “ให้ทานมากมายแก่ประชาชนและอธิษฐานพระเจ้าเสมอ” กิจการ 10:2 {MH 209.1}

โครเนลิอัสไม่ทราบถึงข่าวประเสริฐตามที่ปรากฏอยู่ในชีวิตและการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้น พระเจ้าจึงประทานข่าวสารจากสวรรค์มาให้แก่เขาโดยตรง และข่าวสารอีกทางหนึ่งตั้งใจให้อัครสาวกเปโตรไปเยี่ยมเยียนและให้คำแนะนำสั่งสอนแก่เขา โครเนลิอัสมิได้เข้าร่วมกับ

คริสตจักรใจของชาวยิว และพวกอาจารย์รับบีต่างเห็นว่าเขาเป็นคนนอกศาสนาและมีมลทิน แต่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรถึงความซื่อสัตย์ของจิตใจของเขา จึงทรงโปรดส่งผู้นำชาวจากพระที่นั่งของพระองค์ให้มาร่วมกับผู้รับใช้ของพระองค์ที่อยู่ในแผ่นดินโลก เพื่อจะสอนชาวประเสริฐให้น่ายทวารชาวโรมันผู้นี้ {MH 209.2}

ทุกวันนี้ พระเจ้าก็ทรงแสวงหาจิตวิญญาณที่อยู่ในเหล่าคนชั้นสูงรวมทั้งในบรรดาคนชั้นล่างด้วยเช่นกัน มีหลายคนที่มีลักษณะเหมือนโครเนลิอุสซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้เขาได้มาเข้าร่วมอยู่ในคริสตจักรของพระองค์ คนเหล่านี้มีความเห็นอกเห็นใจในประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พันธะทางโลกเหนี่ยวรั้งพวกเขาไว้อย่างแน่นหนา คนเหล่านี้ต่างต้องการกำลังด้านศีลธรรมในการกระตุ้นให้ดำเนินตามความตั้งใจของเขาทั้งหลายในการช่วยเหลือคนยากจน จิตวิญญาณของคนเหล่านี้ควรได้รับการสนับสนุนปกป้องอย่างพิเศษจากภัยอันตรายที่เกาะติดมากับหน้าที่รับผิดชอบและแควดวงสังคมในทางโลกของเขา {MH 209.3}

ได้มีการพูดกันเป็นอย่างมากไปแล้วถึงหน้าที่ๆ มีต่อคนยากจนที่ไม่มีใครเหลียวแล แล้วเราไม่ควรจะเอาใจใส่ต่อคนมั่งมีที่ถูกปล่อยปะละเลยบ้างหรือ หลายคนมองว่าคนกลุ่มนี้เป็นคนสิ้นหวังแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงไม่พยายามที่จะเปิดตาใจของคนมั่งมีเหล่านี้ที่มีตบอดและพราหมณ์ไปกับความรุ่งเรืองในทางโลกจนได้มองข้ามชีวิตนิรันดร์ไปจากการคาดหวังของพวกเขา คนมั่งมีมากมายจึงตายไปโดยที่ไม่ได้รับคำเตือน แม้อาจจะดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่ใคร่สนใจใยดีก็ตาม แต่ก็ยังมีหลายคนที่แบกความทุกข์อยู่ภายในจิตวิญญาณ “คนรักเงินย่อมไม่รักเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอิมกำลัง” คนที่บอกกับทองคำนพคุณว่า “ท่านเป็นที่วางใจของข้า” “คงต้องทูลจรดต่อพระเจ้าเบื้องบน” “แน่ที่เดียวไม่มีคนใดไถ่พี่น้องของตนได้หรือถวายเป็นค่าชีวิตของเขาแต่พระเจ้า เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย” ปัญญาจารย์ 5:10; โยบ 31:24, 28; สดุดี 49:7, 8 {MH 210.1}

ความมั่งคั่งและเกียรติยศทางโลกไม่สามารถตอบสนองความต้องการของจิตวิญญาณ มีคนมั่งมีมากมายปรารถนาได้รับความหวังในฝ่ายจิตวิญญาณและคำมั่นสัญญาในบางประการจากพระเจ้า หลายคนต้องการบางสิ่งที่จะยุติความจำเจในชีวิตที่ไร้จุดหมายของพวกเขา หลายคนในชีวิตหน้าที่การงานต่างรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาต้องการแต่ยังไม่ได้รับ มีน้อยคนในบรรดาคนเหล่านี้ที่เข้าหาคริสตจักร เพราะพวกเขา รู้สึกว่าได้รับประโยชน์แต่เพียงน้อยนิด คำสอนที่พวกเขาได้ยินมิได้จะต้องจิตใจของพวกเขา เราจะไม่ใส่ใจพวกเขาเป็นการส่วนตัวเลยหรือ {MH 210.2}

เราจะพบผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ครั้งหนึ่งเคยร่ำรวยมาก่อน ในบรรดาผู้ที่ตกเป็นทาสของความปรารถนาและความผิดบาป พวกเขามาจากหลากหลายสาขาอาชีพและมีพื้นฐานชีวิตที่ต่างกัน แต่ก็พ่ายแพ้ต่อความชั่วร้ายด้วยสารมลทินของโลก ไม่ว่าจะด้วยการดื่มสุราและสิ่งมีนเมา ด้วยลุ่มหลงในดินหรรษาและตกไปสู่การทดลอง ในขณะที่ผู้หลงผิดเหล่านี้ต่างต้องการความสงสารและความช่วยเหลือ เราจะไม่ใส่ใจที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ซึ่งยังไม่ได้ตกอยู่ในห้วงเหวลึกระดับนี้ แต่กำลังจะย่างเท้าไปสู่เส้นทางเดียวกันนี้บ้างเลยหรือ {MH 210.3}

มีคนมากมายที่ดำรงตำแหน่งในหน้าที่ๆ มีเกียรติและเป็นที่ยกย่องของคนที่ไปกำลังปล่อยตัวปล่อยใจไปกับนิสัยที่คอยมุ่งทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เหล่าผู้นำของประเทศ นักประพันธ์ ผู้ที่มั่งคั่งและมีพรสวรรค์ ยักษ์ใหญ่ในวงการธุรกิจ เจ้าของธุรกิจ ต่างตกอยู่ในอันตรายที่ร้ายแรง เพราะพวกเขาต่างมองไม่เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องคอยควบคุมตัวเองในทุกๆ สิ่ง เขาจำต้องให้ความสนใจในหลักการที่เกี่ยวกับการประมาณตน ไม่ใช่เพียงในเชิงแคบหรือในเชิงตามใจตนเอง แต่ต้องเป็นไปตามพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยชาติ หากได้นำหลักการการประมาณตนที่แท้จริงเหล่านี้มาเสนอให้แก่พวกเขาแล้ว ก็ย่อมจะมีชนชั้นสูงมากมายที่มองเห็นถึงคุณค่า

ของหลักการเหล่านี้และยอมที่จะเปิดใจรับเอาความจริงด้วยความเต็มใจ {MH 211.1}

เราควรแสดงให้คนเหล่านี้เห็นถึงผลร้ายของการปล่อยตามใจตัวเอง ที่บั่นทอนกำลังกาย กำลังสมองและศีลธรรมจรยา จึงช่วยพวกเขาได้ ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเองในฐานะผู้ที่ต้องรักษาของประทานที่พระเจ้าทรงมอบให้ จึงแสดงให้พวกเขาเห็นถึงประโยชน์ที่พวกเขาสามารถทำให้เกิดขึ้นได้อย่างไรจากการใช้เงินทองที่ในทุกวันนี้พวกเขาได้ใช้ซื้อหา แต่สิ่งที่เป็นอันตรายต่อตัวของพวกเขาเอง จึงแนะนำให้พวกเขาให้คำมั่นสัญญาที่จะลด ละ เลิกในอบายมุขอย่างเด็ดขาด จึงเชื่อเชิญให้พวกเขา นำเงินทองที่ใช้ไปซื้อหาสุรา สิ่งมีนเมา บุหรี่หรือการตามใจตัวเองในสิ่งที่ไร้ประโยชน์ไปอุทิศเพื่อช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ให้แก่คนยากจนที่เจ็บป่วย หรือใช้ในการอบรมฝึกสอนเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่โลกนี้ คำเชื่อเชิญเช่นนี้ย่อมมีน้อยคนนักที่จะปฏิเสธไม่รับฟัง {MH 211.2}

มีภัยอันตรายอีกอย่างหนึ่งที่โดยเฉพาะคนมั่งมีมักตกเป็นเป้า และนี่เป็นอีกพื้นนาของผู้ที่ทำงานในการเผยแพร่วิทยาการในด้านการแพทย์ด้วยเช่นกัน บุคคลมากมายที่ร่ำรวยมั่งคั่งในโลกนี้ที่ไม่ยอมกระทำความผิดบาปในรูปแบบต่างๆ ไป แต่มักจะพลาดและก้าวไปสู่ความพินาศด้วยเพราะความรักในทรัพย์สินเงินทองหรือโลกนั่นเอง แก้วน้ำที่ถือได้ยากที่สุดย่อมมิใช่เป็นแก้วเปล่า แต่เป็นแก้วที่เต็มเอ่อถึงปากขอบ แก้วน้ำลักษณะนี้แหละที่ผู้ถือต้องทรงตัวด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุด ความทุกข์โศกและความยากลำบากนำมาซึ่งความผิดหวังและความเศร้าโศก แต่ความร่ำรวยมั่งคั่งนั้นแหละที่เป็นภัยอันตรายมากที่สุดต่อจิตวิญญาณ {MH 211.3}

คนทั้งหลายที่ต้องทนทุกข์ลำบากแบบพลิกผันนั้น ก็เปรียบเหมือนพุ่มไม้ที่โสมมเห็นในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งแม้จะมีไฟลุกโพล่ง แต่ก็มิได้มอดไหม้ไป เพราะทนต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่ในกลางพุ่มไม้นั้น ดังนั้น ในความตกต่ำและความทุกข์ยากก็เป็นเฉกเช่นเดียวกัน ราศีการสถิตของ

พระเจ้าจะอยู่กับเราเพื่อช่วยปลดปล่อยประโลมและคำจูนจิตใจของเราไว้ บ่อยครั้ง เราจะได้รับการเชื่อเชิญให้อธิษฐานเพื่อผู้ที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยหรือความยากลำบาก แต่ผู้ที่ต้องการคำอธิษฐานจากเรามากที่สุดกลับเป็นผู้ที่มีความเจริญรุ่งเรืองและมีอิทธิพลนั่นเอง {MH 212.1}

เมื่อภายในจิตใจของมนุษย์มีความรู้สึกถึงความอ่อนน้อมถ่อมตน รู้สึกถึงความต้องการและหวังพึ่งพาในพระเจ้าให้เป็นผู้นำทางในชีวิตก็จะมีผลพลอยได้มากกว่า แต่ผู้มีตำแหน่งอันสูงส่งและคิดว่าตัวเองนั้นมีสติปัญญาที่ล้ำเลิศ คนเช่นนี้กลับตกอยู่ในอันตรายมากที่สุด คนเช่นนี้ย่อมจะต้องประสบกับความพินาศโดยไม่ต้องสงสัย นอกเสียจากว่าเขาจะยอมรับในพระเจ้าให้พระองค์เป็นที่พึ่งพิงในชีวิตของเขา {MH 212.2}

พระคัมภีร์มิได้ตำหนิคนที่มั่งมีหากเขาได้ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นมาด้วยความสุจริต แต่การคลังไคลในเงินทองเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้าย พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานกำลังเพื่อให้มนุษย์สามารถหาทรัพย์สินเงินทองมาได้ และถ้าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะใช้ทรัพย์สินที่พระองค์ประทานให้แก่เขาอย่างไม่เห็นแก่ตัวแล้ว ทรัพย์สินเหล่านั้นก็จะกลายเป็นพระพรให้เกิดความสุขทั้งแก่เจ้าของและคนทั้งหลายในโลก แต่หลายคนได้หมกมุ่นฝักใฝ่อยู่แต่กับทรัพย์สมบัติในทางโลก พวกเขาจึงเมินเฉยต่อข้อกำหนดในบทบัญญัติของพระเจ้าและไม่แยแสต่อความต้องการของเพื่อนมนุษย์ พวกเขาถือว่าทรัพย์สมบัติของพวกเขาเป็นเครื่องประดับเกียรติของตนเอง พวกเขาเป็นเจ้าของบ้านหลังแล้วหลังเล่า ครอบครองที่ดินผืนแล้วผืนเล่า และจัดหาสิ่งของฟุ่มเฟือยมาประดับบ้านของตน ในขณะที่รอบ ๆ ตัวของเขานั้น ต่างมีเพื่อนมนุษย์ที่ได้รับความทุกข์ยากและก่ออาชญากรรม คนเจ็บป่วยล้มตายอยู่มากมาย ผู้ที่อุทิศชีวิตเพื่อปรนนิบัติรับใช้ตัวเอง มิใช่ผู้ที่มีคุณสมบัติของพระเจ้าแต่มีคุณสมบัติของคนเลว {MH 212.3}

คนเหล่านี้จำเป็นต้องเรียนรู้ถึงข่าวประเสริฐ พวกเขาจึงต้องหันเหความสนใจจากสิ่งไม่เที่ยงทางโลกที่เป็นอนิจจัง แล้วหันไปมองถึงความ

ล้ำค่าของทรัพย์สมบัติอันถาวรยั่งยืน พวกเขาต้องเรียนรู้ถึงความสุขของการเป็นผู้ให้และการได้รับพระพรที่ได้เป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้า {MH 213.1}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระดำรัสสั่งเราทั้งหลายว่า “สำหรับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก จงกำชับเขาอย่าให้มีมานะทิฐิ หรือให้เขามุ่งหวังในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง แต่จงหวังในพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งเพื่อความสะดวกสบายของเรา จงกำชับให้เขากระทำดี ให้กระทำดีมากๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และไม่เห็นแก่ตัว อย่างนี้จึงจะเป็นการวางรากฐานอันดีไว้สำหรับตนเองในภายหน้า เพื่อว่าเขาจะได้รับเอาชีวิตซึ่งเป็นชีวิตอันแท้จริง” 1 ทิโมธี 6:17-19 {MH 213.2}

การชักนำผู้ที่ร่ำรวยและฝึกฝนบุชชาในทางโลกให้เข้ามาหาพระคริสต์นั้น มิใช่จะเกิดขึ้นได้โดยบังเอิญหรือไม่จำเป็นต้องอาศัยความตั้งใจใดๆ บุคคลเหล่านี้มักจะเป็นผู้ที่เข้าถึงได้ยากที่สุด ชายหญิงที่มีจิตใจเลื่อมใสศรัทธาในการประกาศพระศาสนา ผู้ที่จะไม่ยอมท้อถอยหรือล้มเลิก จะต้องใช้ความเพียรพยายามเป็นการส่วนตัวจึงจะสามารถชักจูงคนเหล่านี้ให้เข้ามาหาพระคริสต์ได้ {MH 213.3}

คนบางคนมีคุณสมบัติที่เหมาะสมเป็นพิเศษที่จะทำงานกับคนชั้นสูงได้ คนเหล่านี้ควรจะแสวงหาสติปัญญาจากพระเจ้าเพื่อที่จะเรียนรู้ถึงวิธีการที่จะสามารถเข้าถึงกลุ่มบุคคลเหล่านี้ ซึ่งมีใช่เป็นการเข้าไปทำความรู้จักกับพวกเขาแต่เพียงผิวเผินเท่านั้น แต่เป็นการใช้ความเพียรพยายามส่วนตัวและอาศัยความเชื่ออันมีชีวิตจิตใจเพื่อคอยกระตุ้นเตือนพวกเขาได้ตระหนักถึงความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณและนำพาพวกเขาให้เรียนรู้ถึงความจริงตามที่มีอยู่ในพระเยซู {MH 213.4}

หลายคนคิดว่าในการที่จะเข้าถึงคนชั้นสูงได้นั้น พวกเขาต้องนำเอาวิถีชีวิตและวิธีการทำงานที่เข้ากันได้กับบรรณนิยมที่พิถีพิถันของคนชั้นสูงเหล่านั้น พวกเขาคิดว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การทำตัวเป็นผู้ร่ำรวย มีบ้านช่องที่หรูหรา สวมเสื้อผ้า มีเครื่องใช้ไม้สอยและสิ่งรอบกายที่ล้วนแล้ว

แต่มีราคาแพง พยายามทำตัวให้เข้ากับจารีตของฝ่ายโลก เข้ากับสังคมสมัยนิยมแบบจอมปลอม เข้ากับค่านิยมและความเชื่อดั้งเดิมแบบเก่าๆ รวมทั้งการใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารแบบผู้หลากมากดี แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความคิดที่ผิดๆ การดำเนินการตามแผนการของผู้ที่อยู่ทางโลกนั้นมีใช้วิธีการที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อที่จะเข้าถึงคนชั้นสูง การที่จะเข้าถึงพวกเขาได้อย่างสำเร็จผลนั้นก็คือ การนำเสนอข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างมั่นคงและอย่างไม่เห็นแก่ตัว {MH 213.5}

ประสบการณ์ของอัครสาวกเปาโลในการพบปะกับนักปรัชญาต่างๆ ของกรุงเอเธนส์เป็นบทเรียนที่ดีสำหรับเรา ในการประกาศข่าวประเสริฐหน้าสภาอารีโอปากัส เปาโลโต้แย้งหลักตรรกวิทยาด้วยหลักตรรกวิทยา หลักวิทยาศาสตร์ด้วยหลักวิทยาศาสตร์ หลักปรัชญาด้วยหลักปรัชญา ผู้ฟังที่ฉลาดปราดเปรื่องที่สุดพากันประหลาดใจและนั่งเงียบไป ไม่มีผู้ใดสามารถค้านถ้อยคำของเขาได้ แต่ความพยายามของเขานั้นได้ผลเพียงเล็กน้อย มีเพียงไม่กี่คนที่ยอมรับในข่าวประเสริฐ นับตั้งแต่นั้นมา เปาโลได้นำวิธีการที่แตกต่างมาใช้ เขาหลีกเลี่ยงการโต้แย้งที่มากความและการถูกด้วยทฤษฎีต่างๆ ด้วยคำอธิบายที่ง่ายๆ เขาชี้ให้ชายหญิงเห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคนบาป เปาโลได้เขียนจดหมายเล่าถึงกิจการที่เขาได้กระทำให้แก่คริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ว่า {MH 214.1}

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน... คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญา แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า” 1 โครินธ์ 2:1-5 {MH 214.2}

อีกครั้งหนึ่ง ในจดหมายที่ท่านเขียนถึงคริสตจักรที่กรุงโรม ท่านได้

กล่าวว่า {MH 215.1}

“ข้าพเจ้าไม่มีความละเอียดในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกเขาก่อน แล้วพวกต่างชาติด้วย” โรม 1:16 {MH 215.2}

ขอให้ผู้ที่ทำงานกับคนชั้นสูงวางตัวให้เป็นทีที่เคารพนับถือและจดจำไว้ว่าทูตสวรรค์จะเป็นเพื่อนร่วมงานของเขา ขอให้เขาได้จดจำบันทึกถ้อยคำที่ว่า “พระคัมภีร์มีคำเขียนไว้ว่า” ลงในคลังสมองและจิตใจ และเก็บพระดำรัสอันประเสริฐของพระคริสต์นี้ไว้ในความทรงจำ เขาจะต้องถือว่าพระดำรัสของพระองค์นั้นมีค่ายิ่งกว่าทองคำและเงิน {MH 215.3}

พระคริสต์ตรัสว่าการที่ตัวอุจจะรอดดูจะเข้มนั้นก็ง่ายยิ่งกว่าการที่คนมั่งมีจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า ผู้ที่ทำงานประกาศศาสนาแก่กลุ่มของคนมั่งมีย่อมจะได้รับความผิดหวังและความเสียใจอย่างมากมาย แต่ทุกสิ่งย่อมเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงสามารถและจะทรงประกอบกิจโดยอาศัยมนุษย์ซึ่งเป็นภาชนะของพระองค์เพื่อชักจูงพวกที่มีใจรักเงินทองให้มาหาพระองค์ {MH 215.4}

มีการอัศจรรย์ที่พระองค์จะทรงกระทำให้บังเกิดขึ้นในการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง อันเป็นการอัศจรรย์ที่เรายังมองไม่เห็นในเวลานี้ พระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะกระทำการอัศจรรย์ในการชักจูงแม้กระทั่งผู้ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกให้มาหาพระองค์ได้ หากผู้ทำงานร่วมกับพระองค์จะพยายามทำหน้าที่ของเขาด้วยความซื่อสัตย์และกล้าหาญ พระเจ้าจะทรงโปรดให้ผู้ที่มิสติปัญญาและผู้ที่ทรงอิทธิพล รวมทั้งผู้ที่มีความรับผิดชอบในตำแหน่งหน้าที่ๆ สำคัญให้ได้กลับใจเสียใหม่ โดยอาศัยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลายคนจะได้รับการชักจูงให้ยอมรับหลักการของพระเจ้า {MH 216.1}

เมื่อคนเหล่านั้นได้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมุ่งหวังให้พวกเขาได้เป็นผู้แทนของพระองค์ ในการที่จะช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ยากของมนุษย์ทั้งหลาย หลายคนจะขานรับและถวายบังจัญของพวก

เขารวมทั้งความเห็นอกเห็นใจเพื่อช่วยเหลือคนยากจน เมื่อจิตใจของพวกเขา มิได้คิดถึงแต่ผลประโยชน์ที่เห็นแก่ตัวของตนเอง หลายคนก็จะยอมมอบถวายตัวเองเพื่อพระคริสต์ ด้วยอิทธิพลความสามารถและปัจจัย พวกเขาจะจับมือด้วยความยินดีกับผู้ประกาศศาสนาผู้ถ่อมตนที่เป็นผู้นำพวกเขา มากลับใจนั้นร่วมทำงานเกือบทุกแห่ง โดยการใช้ทรัพย์สินสมบัติทางโลกของเขาอย่างถูกต้อง พวกเขาจะสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัวเอง “ในสวรรค์ซึ่งไม่รู้หมดสิ้น ที่ซึ่งไม่มีได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวแมลงมิได้ทำลายเสีย” ลูกะ 12:33 {MH 216.2}

เมื่อได้กลับใจใหม่มาเชื่อในพระคริสต์แล้ว หลายคนจะได้เป็นผู้แทนที่อยู่ภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้าในการชักจูงคนอื่น ๆ ที่เป็นคนในชนชั้นเดียวกันกับเขาให้มาหาพระองค์ พวกเขาจะรู้สึกว่าได้รับมอบหน้าที่การประกาศข่าวประเสริฐให้แก่ผู้ที่ยังหลงติดอยู่ในทางโลกไว้แล้ว พวกเขาจะมอบถวายเวลาและเงินทองของพวกเขาแต่พระเจ้า และจะอุทิศตะลันต์ความสามารถและอำนาจอิทธิพลให้กับกิจการงานเพื่อชักนำจิตวิญญาณให้มาหาพระคริสต์ {MH 216.3}

ช่วงเวลานี้วันตรเท่านั้นที่จะเผยให้เห็นถึงผลสำเร็จของงานแห่งการปรนนิบัติรับใช้นี้ ทุกคนจะได้เห็นว่าจิตวิญญาณมากมายที่ครั้งหนึ่งเคยเจ็บป่วยด้วยความสงสัย เคยเบื่อหน่ายและไม่พบกับความสงบสุขกับชีวิตในทางโลก ได้รับการชักนำให้เข้ามาหาพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงฟื้นฟูสิ่งสารพัด พระองค์ผู้ทรงปรารถนาจะช่วยคนทั้งปวงที่มาหาพระองค์ให้ได้รับความรอด พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงฟื้นฟูพระชนม์และทรงมีฤทธิ์อำนาจในการเยียวยาด้วยปีกของพระองค์ {MH 216.4}

ภาคที่ 4

การบริบาลผู้ที่เจ็บป่วย

บทที่ 15 ในห้องของผู้ป่วย

คนทั้งหลายที่มีหน้าที่รักษาพยาบาลผู้ป่วยควรจะเข้าใจถึงความสำคัญของการระมัดระวังเอาใจใส่ต่อกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพ ไม่มีสถานที่แห่งใดที่การเชื่อฟังต่อกฎเกณฑ์เหล่านี้จะมีความสำคัญยิ่งไปกว่าในห้องของผู้ป่วย ไม่มีสถานที่แห่งใดที่ผู้คอยดูแลผู้ป่วยจะต้องพึ่งพาความซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ของผู้ป่วยมากเช่นนี้ ในรายชื่อของผู้ป่วยหนัก การเพิกเฉยละเลยเพียงเล็กน้อย การไม่ใส่ใจดูแลเพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวต่อความต้องการที่ถูกเงินหรืออันตรายของผู้ป่วย การแสดงออกถึงความหวาดกลัว ความตื่นเต้นหรือความโกรธเคือง หรือแม้แต่การขาดซึ่งความเห็นอกเห็นใจ ก็อาจพลิกผันทิศทางของจานตราชีวิตที่กำลังซ่งน้ำหนักระหว่างความเป็นและความตาย และทำให้ผู้ป่วยซึ่งน่าจะหายเป็นปกติได้นั้นต้องกลับป่วยหนักและเสียชีวิตลง {MH 219.1}

ประสิทธิภาพของพยาบาลขึ้นอยู่กับความแข็งแรงของร่างกาย ถ้า

สุขภาพดีเท่าไร พยาบาลก็จะสามารถทนต่อแรงกดดันในการคอยดูแลผู้ป่วยและประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่มากเท่านั้น ผู้มีหน้าที่ดูแลคนป่วย ควรจะเอาใจใส่เป็นพิเศษในเรื่องของอาหารการกิน ความสะอาด อากาศที่บริสุทธิ์และการออกกำลังกาย สำหรับสมาชิกอื่นในครอบครัว ความเอาใจใส่ในเรื่องเหล่านี้ในระดับเดียวกันย่อมจะทำให้พวกเขาสามารถทนต่อภารกิจที่เพิ่มขึ้นได้ และจะช่วยป้องกันมิให้พวกเขาต้องติดโรค {MH 219.2}

ในกรณีของการป่วยหนัก ต้องการการดูแลของพยาบาลไว้คอยดูแลทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน ก็ควรที่จะจัดให้มีพยาบาลที่ชำนาญงานอย่างน้อยสองคนสำหรับคอยผลัดเปลี่ยนเวรในการดูแลคนไข้ เพื่อให้แต่ละคนมีเวลาพักผ่อนและออกกำลังกายกลางแจ้งได้ สิ่งนี้มีความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ห้องผู้ป่วยไม่สามารถถ่ายเทอากาศบริสุทธิ์ได้ สะดวก โดยการมองข้ามความสำคัญของอากาศบริสุทธิ์และการถ่ายเทหมุนเวียนอากาศถูกจำกัด บ่อยครั้งชีวิตของทั้งผู้ป่วยและผู้ดูแลมักจะตกอยู่ในอันตราย {MH 220.1}

หากระมัดระวังอย่างเหมาะสมแล้ว คนรอบข้างก็ไม่จำเป็นต้องเจ็บป่วยด้วยโรคที่ไม่ติดต่อ จงแก้ไขนิสัยในการปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยการรักษาความสะอาดและให้มีการหมุนเวียนถ่ายเทอากาศบริสุทธิ์อย่างเหมาะสมในห้องผู้ป่วยเพื่อกำจัดสิ่งที่เป็นพิษ ภายใต้สภาพเช่นนี้ ผู้ป่วยก็จะมีโอกาสหายป่วยได้เร็วขึ้น และในหลายกรณี ทั้งผู้ดูแลและสมาชิกในครอบครัวก็ไม่ต้องติดโรค {MH 220.2}

แสงแดด การถ่ายเทอากาศและอุณหภูมิ

เพื่อช่วยให้คนไข้หายป่วยได้เร็วขึ้น จึงควรจัดให้คนไข้ได้อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เป็นคุณประโยชน์มากที่สุด ในห้องกว้างที่มีแสงสว่าง ดุสดชื่น และมีอากาศถ่ายเทสะดวก เราควรที่จะเลือกห้องในบ้านที่มีลักษณะดังกล่าว

ให้เป็นห้องผู้ป่วย บ้านหลายหลังมักมีได้จัดเตรียมไว้ล่วงหน้าในเรื่องของการถ่ายเทอากาศอย่างเหมาะสม การจัดเตรียมในทันทีทันใดจึงค่อนข้างยาก แต่ควรเสาะหาทุกทางที่เป็นไปได้เพื่อให้ห้องผู้ป่วยมีอากาศบริสุทธิ์ถ่ายเทได้สะดวกทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน {MH 220.3}

เราควรจะทำอย่างไรที่จะรักษาอุณหภูมิในห้องของผู้ป่วยให้อยู่คงที่เท่าที่จะกระทำได้ โดยใช้ปรอทวัดอุณหภูมิเป็นตัวควบคุม ผู้ที่ดูแลผู้ป่วยมักจะต้องอดหลับอดนอนหรือต้องลุกขึ้นดูคนไข้ในเวลาตึก ๆ ตื่น ๆ มักจะรู้สึกหนาวสั่นได้โดยง่าย และมีอาจเป็นผู้กำหนดที่ดีในเรื่องของอุณหภูมิห้องที่พอเหมาะต่อคนไข้ได้ {MH 221.1}

อาหารของผู้ป่วย

หน้าที่สำคัญอีกด้านหนึ่งของพยาบาลก็คือ การดูแลเอาใจใส่ในเรื่องอาหารการกินของผู้ป่วย เราไม่ควรปล่อยให้ผู้ป่วยต้องทรมาณหรืออ่อนแอลงอย่างไม่สมควร เนื่องจากการขาดสารอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายหรือไม่ควรปล่อยให้ระบบย่อยอาหารต้องทำงานหนักเกินไป เราควรเอาใจใส่ในการจัดเตรียมอาหารให้ดูน่ารับประทาน แต่ก็ควรใช้ไหวพริบในการดัดแปลงให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้ป่วยทั้งในด้านปริมาณและด้านคุณภาพ โดยเฉพาะในช่วงของระยะพักฟื้น คนไข้เริ่มจะเจริญอาหารก่อนที่ความแข็งแรงของอวัยวะย่อยอาหารจะฟื้นคืนสู่ภาวะปกติ อาจก่ออันตรายที่รุนแรงจากการรับประทานอาหารที่ไม่ถูกต้องได้ {MH 221.2}

หน้าที่ของผู้ที่ดูแล

พยาบาลและคนอื่นๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในห้องของผู้ป่วยควรจะเป็นผู้ที่มีจิตใจร่าเริง สงบเยือกเย็นและมีสติที่มั่นคงอยู่เสมอ พวกเขาควร

จะหลีกเลี่ยงการแสดงออกถึงความตื่นเต้น รีบร้อนหรือความสับสนวุ่นวาย ควรเปิดปิดประตูด้วยความระมัดระวังและผู้ที่อยู่ในห้องควรจะอยู่ในความสงบ ในกรณีที่คนป่วยมีไข้ขึ้นสูง ผู้ดูแลจำเป็นต้องให้ความเอาใจใส่ ระมัดระวังเป็นพิเศษในระยะเวลาที่อาการแสดงความร้อนแรงเต็มที่จนเมื่อไข้ได้ทุเลาลง ก็ยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องคอยเฝ้าติดตามดูแลอาการ การขาดความรู้ การหลงลืมและความสะเพร่าคร่ำครวญชีวิตของผู้ป่วยหลายคนที่น่าจะมีชีวิตอยู่หากได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างถูกต้องโดยพยาบาลที่มีความสุขุมรอบคอบและมีความระมัดระวัง {MH 221.3}

การเยี่ยมผู้ป่วย

ความปรารถนาดีที่ถูกแนะนำอย่างผิดๆ ความเข้าใจผิดในเรื่องของมารยาทเป็นเหตุ นำพาให้มีผู้เข้าเยี่ยมจำนวนมาก ผู้ที่กำลังป่วยหนักไม่ควรจะมีผู้เข้าเยี่ยมเลย ความตื่นเต้นที่เกี่ยวเนื่องกับการรับรองผู้เข้าเยี่ยม บันทกอนพละกำลังของผู้ป่วยในเวลาที่เขาต้องการการพักผ่อนอย่างเงียบสงบและไม่ถูกรบกวนมากที่สุด {MH 222.1}

ผู้ป่วยที่อยู่ในระยะพักฟื้นหรือผู้ป่วยที่เจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรัง จะรู้สึกเป็นสุขและเกิดผลดีต่อคนไข้เมื่อทราบว่ายังมีคนระลึกถึงเขาด้วยความห่วงใย การแสดงออกที่สื่อด้วยข้อความแสดงความเห็นอกเห็นใจ หรือของเยี่ยมเล็กๆ น้อยๆ ย่อมจะส่งผลดีมากกว่าการไปเยี่ยมด้วยตัวเอง อีกทั้งยังไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายที่จะมีผลเสียต่อคนไข้อีกด้วย {MH 222.2}

การพยาบาลคนไข้ในสถานพยาบาล

ในสถานพยาบาลและในโรงพยาบาลที่ซึ่งพยาบาลทั้งหลายต้อง

ติดต่อกับผู้ป่วยจำนวนมากอยู่ตลอดเวลา นั้น พวกเขาจำเป็นต้องมีความพยายามอย่างมุ่งมั่นที่จะทำให้มีจิตใจที่แจ่มใสอยู่เสมอ และมีความคิดอ่านที่รอบคอบในทุกๆ คำพูดและการกระทำ ในสถานพยาบาลเหล่านี้ เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่พยาบาลทั้งหลายจะต้องพยายามทำงานอย่างมีสติปัญญาและปฏิบัติงานด้วยความถูกต้อง พวกเขาจำเป็นต้องระลึกไว้อยู่เสมอว่าในการปฏิบัติหน้าที่ประจำวันของพวกเขา นั้น พวกเขากำลังปรนนิบัติรับใช้องค์พระคริสต์อยู่ {MH 222.3}

ผู้ป่วยจำเป็นต้องมีผู้ที่กล่าวถ้อยคำที่ประกอบด้วยปัญญาให้เขาฟัง พยาบาลทั้งหลายจึงควรศึกษาเล่าเรียนพระคัมภีร์ในทุกวัน เพื่อที่พวกเขาจะสามารถกล่าวถ้อยคำที่นำปัญญาและความช่วยเหลือมาสู่ผู้ที่เจ็บป่วยทรมานได้ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าสถิตอยู่ในห้องของผู้ที่เจ็บป่วยทรมานเหล่านี้ซึ่งกำลังได้รับการดูแลรักษา ดังนั้น บรรยากาศที่หอมล้อมจิตใจของผู้ที่ให้การดูแลจึงควรมีความบริสุทธิ์และสดชื่น แพทย์และพยาบาลทั้งหลายจะต้องยึดมั่นอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ชีวิตของพวกเขาจะต้องประจักษ์แจ้งถึงพระคุณความดีของพระองค์ เพื่อเขาจะได้ชักนำคนป่วยให้มาหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดโดยสิ่งที่พวกเขาพูดและกระทำ {MH 223.1}

ในขณะที่พยาบาลที่เป็นคริสเตียนกำลังดูแลสุขภาพของผู้ป่วยให้กลับมาหายเป็นปกติ เขาย่อมจะประสบผลสำเร็จอย่างน่ายินดีในการชักจูงจิตใจของผู้ป่วยให้เข้ามาหาพระคริสต์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้รักษาความเจ็บป่วยของร่างกายตลอดจนของจิตวิญญาณด้วย ถ้าพยาบาลจะแนะนำคนไข้ถึงความคิดเห็นในเรื่องนี้บ้างเรื่องนั้นบ้างก็จะมีผลในการชักจูงจิตใจของคนเหล่านั้น เหล่าพยาบาลผู้อาวุโสกว่าก็ไม่ควรละทิ้งโอกาสที่จะปลุกความสนใจของผู้ป่วยให้หันไปหาพระคริสต์ด้วยเช่นกัน พวกเขาควรจะทำพร้อมอยู่เสมอที่จะผลานการรักษาทางฝ่ายจิตวิญญาณไปพร้อมๆ กับการรักษาในด้านของร่างกาย {MH 223.2}

พยาบาลทั้งหลายจะต้องสอนคนไข้ด้วยกิริยาท่าทางที่สุภาพอ่อน

โยนและมีความเมตตากรุณาอย่างที่สุดว่าผู้ที่ปรารถนาจะหายโรคจะต้องไม่ล่วงละเมิดบทบัญญัติของพระเจ้า เขาจะต้องหยุดการดำเนินชีวิตในทางที่ผิดบาป พระเจ้าทรงไม่อาจอวยพระพรให้แก่คนที่ยังคงใฝ่หาโรคภัยไข้เจ็บและความทุกข์ทรมานมาสู่ตัวเอง ด้วยการฝ่าฝืนบทบัญญัติของสวรรค์โดยเจตนา แต่โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคริสต์จะทรงเยียวยารักษาผู้ที่เลิกกระทำสิ่งชั่วร้ายแล้วหันกลับมาประพฤติดี {MH 224.1}

คนทั้งหลายที่มีได้มีความรักในพระเจ้าย่อมจะประพฤติตัวตรงกันข้ามกับสิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดต่อร่างกายและจิตวิญญาณอยู่เสมอ แต่ผู้คนที่ตระหนักถึงความสำคัญของการดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้ที่เต็มไปด้วยความชั่วร้ายโดยการเชื่อฟังในพระเจ้า ย่อมจะยินดีละทิ้งอุปนิสัยที่ผิดๆ ทั้งสิ้น จิตใจของเขาจะเต็มไปด้วยความรักและความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ พวกเขาทราบว่พระคริสต์ทรงเป็นสหายของเขา มีหลายคนที่เจ็บป่วยทรมานต่างตระหนักดีว่าการมีสหายเช่นพระคริสต์ทำให้เขาหายป่วยได้ดียิ่งกว่าการบำบัดรักษาที่ดีเลิศที่สุดที่เขาได้รับเสียอีก แต่การปรนนิบัติรักษาทั้งสองแนวนี้นี้ต่างก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญทั้งสองแนวนี้นี้จะต้องดำเนินควบคู่ไปด้วยกัน {MH 224.2}

บทที่ 16 การอธิษฐานเพื่อคนป่วย

พระคัมภีร์กล่าวว่า “คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอไม่อ่อนระอาใจ” (ลูกา 18:1) และหากจะมีเวลาใดที่เขารู้สึกว่าพวกเขาต่างต้องการคำอธิษฐานมากที่สุด เวลานั้นก็คือ เวลาที่รู้สึกอ่อนกำลังและดูเสมือนว่าชีวิตของเขานั้นกำลังจะหลุดพรากจากไป ผู้ที่มีสุขภาพดีไม่ป่วยไข้ มักจะลืมถึงพระเมตตาคุณอันประเสริฐที่พระเจ้าประทานอย่างต่อเนื่องแก่พวกเขาในทุกคืนวัน ตลอดปีแล้วปีเล่าเสมอมา แต่พวกเขากลับมิได้ถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้าในพระคุณของพระองค์ แต่เมื่อความเจ็บไข้ได้ป่วยได้เข้ามาเยือน พวกเขาจะระลึกถึงพระเจ้าขึ้นมาในทันที เมื่อมนุษย์ตกอยู่ในสภาพที่อ่อนกำลัง พวกเขาก็จะรู้สึกถึงความจำเป็นที่ต้องได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า และพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตาคุณของเรา มิเคยทรงเบือนพระพักตร์ไปจากจิตวิญญาณที่แสวงหาความช่วยเหลือจากพระองค์อย่างจริงใจ พระองค์ทรงเป็นเป็นที่ลี้ภัยของเราทั้งในในยามเจ็บ

ไขเช่นเดียวกับในเวลาที่เราสุขสบาย

“บิดาสงสารบุตรของตนนั้นใด
พระเจ้าทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น
เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา
พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี”

สดุดี 103:13, 14

“เพราะการละเมิดของเขา
และเพราะความซั้วซั้วของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก
จิตใจเขารังเกียจอาหารทุกชนิด
และเข้าไปใกล้ประตูความตาย”

สดุดี 107:17, 18 (KJTV)

“แล้วในความยากลำบากของเขา เมื่อเขาร้องทูลพระเจ้า
พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์โงงใจของเขา
พระองค์ทรงใช้พระวจนะของพระองค์ไปรักษาเขา
และทรงช่วยกู้เขาจากหลุมของเขา”

สดุดี 107: 19, 20 {MH 225.1}

ในยุคนี พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะช่วยรักษาคนป่วยให้หายเช่นเดียวกับในเวลาที่เราสุขสบาย พระวิญญานบริสุทธิทรงดลใจให้ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวถึงถ้อยคำเหล่านี้ และในยุคนีพระคริสต์ยังทรงดำรงเป็นแพทย์พระองค์เดิม ผู้ทรงกอบปรัดด้วยพระทัยกรุณาเจกเช่นเดียวกับเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงประกอบพระราชกิจของพระองค์ในโลก ในพระองค์นั้น ทรงมีพระโอสภที่สามารถรักษาโรคภัยได้ทุกชนิดและทรงมีฤทธิ์อำนาจในการฟื้นฟูผู้ที่อ่อนระอา ในยุคนีเหล่าสาวกของพระองค์จะอธิษฐานเผื่อคนที่เจ็บป่วยด้วย

ความจริงจึงเหมือนดังเช่นเหล่าสาวกในยุคก่อนได้อธิษฐาน และคนป่วยย่อมจะหายโรค เพราะ “การอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต” (ยากอบ 5:15) เรามีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และเรามีความมั่นใจในความเชื่อด้วยความชื่นชมยินดีที่เราสามารถทูลขอต่อพระเจ้าถึงพระสัญญาของพระองค์ พระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่กล่าวว่า “เขาจะวางมือบนคนไข้ คนป่วยแล้ว คนเหล่านั้นจะหายโรค” (มาระโก 16:18) ในยุคนี้เราสามารถไว้วางใจในพระสัญญานี้ได้เท่าๆ กับในยุคของเหล่าอัครสาวก พระสัญญานี้ทำให้เหล่าบุตรของพระเจ้าได้รับสิทธิพิเศษจากพระองค์และเราควรที่จะมีความเชื่อและยึดมั่นในทุกๆ สิ่งที่มีอยู่ในพระสัญญานั้น ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะเป็นผู้แทนในพระราชกิจของพระองค์ และพระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะได้สำแดงฤทธิ์อำนาจในการรักษาของพระองค์โดยอาศัยพวกเขา โดยกำลังในความเชื่อของเรา เรามีหน้าที่ต้องนำคนป่วยเจ็บและผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานมาหาพระเจ้า และควรสอนคนเหล่านั้นให้มีความเชื่อในพระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐ {MH 226.1}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงปรารถนาให้เราช่วยหนุนใจผู้เจ็บป่วย ผู้สิ้นหวัง และผู้ยากไร้ให้ได้ยึดมั่นในฤทธานุภาพของพระองค์ โดยอาศัยความเชื่อและการอธิษฐาน ห้องของผู้ป่วยจะถูกเปลี่ยนเป็นเบธเอลอันเป็นที่ตั้งแท่นบูชาพระเจ้าได้ โดยคำพูดและการกระทำ แพทย์และพยาบาลทั้งหลายย่อมสามารถกล่าวได้อย่างชัดเจนจนไม่มีทางที่จะเข้าใจผิดได้ว่า “พระเจ้าทรงอยู่ในสถานที่แห่งนี้” เพื่อทรงช่วยให้รอด มิใช่เพื่อทำลายพระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะสำแดงให้เราทั้งหลายได้เห็นการสถิตของพระองค์อยู่ในห้องผู้ป่วย เพื่อทรงดลจิตใจของแพทย์และพยาบาลทั้งหลายให้เต็มเปี่ยมด้วยความรักอันประเสริฐของพระองค์ หากชีวิตของผู้ดูแลรักษาผู้ป่วยดำเนินไปตามทางที่พระคริสต์ทรงสามารถดำเนินร่วมกับพวกเขาที่ข้างเตียงของผู้ป่วยได้ ผู้ป่วยจะเกิดความเชื่อมั่นขึ้นในจิตใจว่าพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงกอปรด้วยพระทัยกรุณานั้นได้สถิตอยู่ใกล้ๆ

และการที่เขาได้มีความเชื่อมั่นเช่นนี้เอง จึงส่งผลอย่างใหญ่หลวงในการรักษาเยียวยาทั้งต่อร่างกายและจิตใจของเขา {MH 226.2}

และพระเจ้าจะทรงสถับฟังคำอธิษฐาน พระคริสตได้ตรัสว่า “สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น” พระองค์ตรัสอีกว่า “ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระบิดาก็จะประทานเกียรติแก่ผู้นั้น” ยอห์น 14:14;12:26 หากเราดำเนินชีวิตตามพระวาทะของพระองค์ พระสัญญาอันประเสริฐทุกประการที่พระองค์ประทานให้แก่เราก็จะสำเร็จสมบูรณ์ ที่จริงเราไม่สมควรได้รับพระเมตตาคุณของพระองค์แม้แต่แต่น้อย แต่เมื่อเราได้มอบถวายตัวเราเองแด่พระองค์ พระองค์ทรงรับเราไว้ พระองค์จะทรงกระทำเพื่อและผ่านคนทั้งหลายที่ติดตามพระองค์ {MH 226.3}

เราจะอ้างความสำเร็จสมบูรณ์ของพระสัญญาของพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อเราได้ดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังตามพระวาทะของพระองค์เท่านั้น ผู้ประพันธ์พระธรรมสดุดีได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าข้าพเจ้าได้บังมความชั่วช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสถับ” สดุดี 66:18 (TKJV) หากเรามีได้ยอมเชื่อฟังในพระวาทะของพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อเราก็มีอาจที่จะสำเร็จสมบูรณ์ลงได้ {MH 227.1}

ในพระวาทะของพระเจ้า เราได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการอธิษฐานไว้เป็นพิเศษเพื่อให้นักป่วยได้หายโรค แต่การอธิษฐานเช่นนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง จึงไม่ควรอธิษฐานโดยมิได้คิดไตร่ตรองให้รอบคอบเสียก่อนในการอธิษฐานเพื่อให้หายโรคนั้น หลายครั้งสิ่งที่เรียกกันว่าการอธิษฐานด้วยความเชื่อจึงกลับกลายเป็นเพียงแค่การ “ลองเชื่อดู” เท่านั้น การอธิษฐานด้วยการขาดความเชื่อที่แท้จริงเช่นนี้จึงไม่บังเกิดผล {MH 227.2}

มีหลายคนนำโรคมายาสู่ตนเองด้วยการทำตามใจชอบ พวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตตามกฎแห่งธรรมชาติ หรือตามหลักการของความบริสุทธิ์อย่างเคร่งครัด ส่วนคนอื่นๆ ได้เพิกเฉยละเลยต่อกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพด้วยนิสัยของการกิน การดื่ม การแต่งกายหรือการทำงาน บ่อยครั้งที่ความประพฤตินทางที่ชั่วร้ายบางประการเป็นบ่อเกิดของความอ่อนแอ

ของร่างกายหรือจิตใจ หากคนเหล่านี้ได้รับพระพรในด้านสุขภาพที่ดี ก็ยังคงดำเนินชีวิตด้วยการล่งละเมียดต่อกฎแห่งธรรมชาติและบทบัญญัติในฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้าอย่างไม่ใส่ใจต่อไปเช่นเดิม ด้วยการอ้างเหตุผลว่าหากพระเจ้าทรงโปรดให้พวกเขาหายจากโรคด้วยการตอบคำอธิษฐานของเขาแล้ว พวกเขาก็ย่อมจะมีเสรีภาพที่จะดำเนินนิสัยที่ไม่ถูกสุขลักษณะเหล่านี้ต่อไปเหมือนเดิมและหมกมุ่นในความอยากเหล่านั้นอย่างไม่ต้องยับยั้งชั่งใจ หากพระเจ้าจะทรงกระทำการอัศจรรย์โดยการช่วยเหลือคนเหล่านี้ให้หายจากโรคและมีสุขภาพที่ดี ก็เท่ากับว่าพระองค์ทรงสนับสนุนการกระทำความผิดบาป {MH 227.3}

เป็นการสูญเสียแรงงานอย่างไร้ประโยชน์ในการสอนให้ผู้คนหันไปพึ่งพาพระเจ้าในฐานะที่ทรงดำรงเป็นแพทย์ที่ทรงเยียวรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ โดยไม่ได้สอนพวกเขาให้ละทิ้งการกระทำที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เพื่อที่จะได้รับพระพรจากพระองค์ในการตอบคำอธิษฐาน พวกเขาจะต้องละเลิกการกระทำในสิ่งที่ชั่วร้ายและเรียนรู้ที่จะประกอบการณ์ดี สิ่งที่อยู่รอบข้างจะต้องถูกสุขลักษณะและช่วยในการส่งเสริมสุขภาพ อุปนิสัยในชีวิตต้องถูกต้อง พวกเขาต้องดำเนินชีวิตตามบทบัญญัติของพระเจ้าทั้งทางฝ่ายร่างกายและจิตวิญญาณ {MH 227.4}

การสารภาพความผิดบาป

คนที่ทั้งหลายที่ปรารถนาจะหายโรคและมีสุขภาพที่ดีด้วยการอธิษฐานนั้น จะต้องมีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าการล่งละเมียดต่อบทบัญญัติของพระเจ้าทั้งทางฝ่ายร่างกายและจิตวิญญาณนั้นเป็นความผิดบาป และเพื่อที่จะรับพระพรของพระองค์ พวกเขาต้องสารภาพความผิดบาปและละทิ้งความผิดบาปเหล่านั้นเสียก่อน {MH 228.1}

พระคัมภีร์ได้กล่าวแก่เราว่า “ท่านทั้งหลายจงสารภาพบาปต่อกัน

และกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะพ้นโรคร้าย”
 ยากอบ 5:16 สำหรับผู้ที่ขอให้คนอื่น ๆ อธิษฐานเพื่อให้เขาหายจากโรค
 ให้เสนอข้อคิดแก่เขาอย่างนี้ว่า “เราไม่สามารถที่จะอ่านจิตใจหรือทราบ
 เรื่องเร้นลับที่มีอยู่ในชีวิตของท่านได้ สิ่งเหล่านี้ตัวของท่านเองและพระเจ้า
 เท่านั้นที่ทรงทราบ หากท่านจะกลับใจเสียใหม่จากความผิดบาปของท่าน
 ก็เป็นหน้าที่ของท่านเองที่จะสารภาพถึงบาปเหล่านั้น” เราต้องทูลสารภาพ
 ต่อพระคริสต์ถึงความผิดบาปอันเป็นการลับที่เราได้กระทำ พระองค์เพียง
 ผู้เดียวที่ทรงเป็นคนกลางเชื่อมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพราะ “ถ้าผู้ใด
 ทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรง
 เที่ยงธรรมนั้น” 1 ยอห์น 2:1 ความผิดบาปทุกๆ อย่างเป็นการกระทำ
 ผิดต่อพระเจ้าและเราจะต้องสารภาพความผิดบาปนั้นต่อพระองค์โดยทาง
 พระคริสต์ ทุกความผิดบาปที่กระทำอย่างเปิดเผยต้องสารภาพอย่างเปิดเผย
 ถ้าเราได้กระทำผิดต่อผู้ใด เราก็ควรที่จะสารภาพความผิดต่อผู้นั้น
 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดปรารถนาที่จะหายโรคได้กระทำผิดด้วยการพูดกล่าวร้ายต่อ
 ผู้อื่น หากเขาได้หว่านความแตกร้างและก่อความวุ่นวายขึ้นมาภายใน
 ครอบครัว กับบ้านใกล้เรือนเคียง หรือในคริสตจักร และได้ก่อให้เกิดความ
 บาดหมางและแตกแยก หากด้วยการกระทำอันใดที่เขาได้ชักนำคนอื่น ๆ
 ให้หลงกระทำผิดบาป เขาจะต้องสารภาพความผิดเหล่านั้นต่อพระเจ้าและ
 ต่อคนทั้งหลายที่เขาได้ทำผิดไป “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ผู้
 ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระ
 เราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” 1 ยอห์น 1:9 {MH 228.2}

เมื่อความผิดได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องแล้ว เราจึงจะสามารถอธิษฐาน
 ทูลขอด้วยความเชื่ออย่างสงบตามความต้องการของผู้ป่วยต่อองค์พระผู้
 เป็นเจ้าตามที่พระวิญญาณของพระองค์ทรงนำเรา พระองค์ทรงรู้จักชื่อ
 ของทุกคน และทรงห่วงใยทุกคนเหมือนกับว่าในโลกนี้ไม่มีใครอื่นอีกที่
 พระองค์จะประทานพระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์ให้ เพราะความรัก
 ของพระเจ้านั้นสุดแสนยิ่งใหญ่และมีเคยมิแปรตลอดชั่วนิรันดร์ ผู้ป่วยจึง

ควรได้รับการหนุนใจให้วางใจในพระองค์และให้มีจิตใจที่เบิกบาน ความวิตกกังวลในตัวเองมักจะเป็นสาเหตุทำให้เกิดความอ่อนแอและเกิดโรคภัยไข้เจ็บ ถ้าพวกเขาสลัดความเศร้าหมองและความรู้สึกหดหู่ให้พ้นไปเสียจากจิตใจ โอกาสหายจากโรคก็จะมีมากขึ้นเพราะ “พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่...หวังในความเมตตาของพระองค์” สดุดี 33:18 {MH 229.1}

ในการอธิษฐานเพื่อคนที่เจ็บป่วยนั้นเราควรจดจำไว้ว่า “เราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร” โรม 8:26 เราไม่ทราบว่าจะอธิษฐานอย่างไร เราอยากได้นั้นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดหรือไม่ เพราะฉะนั้น ในคำอธิษฐานของเราควรจะมีความคิดนี้รวมอยู่ด้วย” “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความลับทุกเรื่องของจิตวิญญาณ พระองค์ทรงรู้จักคุ้นเคยกับคนเหล่านี้เป็นอย่างดี พระเยซูผู้ทรงทูลขอต่อพระบิดาเพื่อเรา พระองค์ได้ทรงยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย ความรักของพระองค์ที่มีต่อคนเหล่านี้สิ้นสุดแสนยิ่งใหญ่กว่าความรักของพวกเราที่จะมีได้ เพราะฉะนั้น หากจะเป็นไปเพื่อจักได้ถวายสง่าราศีแด่พระองค์และเพื่อประโยชน์ของผู้ที่เจ็บป่วยนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทูลขอในนามของพระเยซู เพื่อคนที่เจ็บป่วยจะได้หายจากโรค แต่หากมิใช่น้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้พวกเขาได้หายป่วย ข้าพระองค์ทั้งหลายขอทูลขอให้พระคุณของพระองค์ได้เป็นเครื่องเส้าโลมจิตใจและขอให้พระองค์ได้สถิตเพื่อช่วยประคองเขาไว้และคอยช่วยเหลือในเวลาที่เขาได้รับความทุกข์ทรมาน” {MH 229.2}

พระเจ้าทรงทราบถึงเบื้องปลายตั้งแต่จุดเริ่มต้น พระองค์ทรงทราบถึงจิตใจของมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงสามารถที่จะอ่านความเร้นลับทุกประการที่ซ่อนอยู่ในจิตใจ พระองค์ทรงทราบว่าบุคคลที่เราทูลขออธิษฐานนั้นจะสามารถทนต่อความทุกข์ทรมานได้หรือไม่หากเขาจะมีชีวิตอยู่รอดต่อไป พระองค์ทรงทราบว่าชีวิตของเขานั้นจะนำความสุขหรือความทุกข์มาสู่ตัวเองและสู่โลกหรือไม่ นี่จึงเป็นเหตุผลที่ว่า เมื่อเราทูลอ้อนวอนขอ

ด้วยจิตใจที่ร้อนรน เหตุใดเราจึงควรที่จะพูดว่า “แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด” ลูกา 22: 42 เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานทูลขอในสวนเกทเสมนี พระองค์ได้ทรงกล่าวถึงถ้อยคำที่พระองค์ได้ทรงยอมให้ทุกสิ่งนั้นได้เป็นไปตามน้ำพระทัย และพระปัญญาของพระเจ้าว่า “โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนผ่านไปจากข้าพระองค์เถิด” มัทธิว 26:39 และหากถ้อยคำเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่เหมาะสมที่พระบุตรของพระเจ้าได้ตรัสแล้ว ถ้อยคำเหล่านี้จะยิ่งเหมาะสมสำหรับเราผู้เป็นมนุษย์ผู้ที่ยังคงมีความผิดบาปจะต้องกล่าวมากมายสักเพียงใด {MH 230.1}

สิ่งที่เราควรปฏิบัติอย่างหนักแน่นก็คือ เราต้องมอบความปรารถนาของเราไว้ภายใต้้น้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ผู้ทรงมีพระปัญญาอันล้ำเลิศ และวางใจในพระองค์อย่างแท้จริงในสารพัดสิ่ง หากเราได้ทูลขอตามน้ำพระทัยของพระองค์ เราจึงรู้แน่ว่าพระเจ้าจะสดับฟังเรา แต่การทูลขอโดยจิตใจที่มีใต้อ่อนน้อมถ่อมตนลงนั้นไม่ถูกต้อง คำอธิษฐานของเราต้องมีใช่เป็นการออกคำสั่ง แต่เป็นการวิงวอนขอความกรุณา {MH 230.2}

มีผู้ป่วยหลายรายที่พระเจ้าทรงใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการฟื้นฟูให้หายจากโรค แต่มีไข้ทุกคนจะหายจากโรค หลายคนได้ล่วงลับไปในพระเยซู ยอห์นในขณะที่อยู่บนเกาะปีทโมสได้รับพระดำรัสสั่งให้เขียนไว้ว่า “คนทั้งหลายที่ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข และพระวิญญูณตรัสว่า จริงอย่างนั้น เขาได้หยุดพักจากการงานของเขา เพราะการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป” วิวรณ์ 14:13 จากข้อพระคัมภีร์นี้เราจะเห็นได้ว่า ถ้าคนป่วยมิได้หายจากโรคนั้น เราก็มิควรที่จะตัดสินใจว่าเพราะพวกเขาขาดความเชื่อแต่อย่างใด {MH 230.3}

เราทุกคนต่างปรารถนาที่จะให้พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานตรงตามที่เราขอและในทันทีทันใด และมักจะถูกทดลองให้ท้อถอยหมดกำลังใจเมื่อคำตอบนั้นล่าช้าหรือคำตอบนั้นมิได้เป็นไปตามที่เราได้คาดหวังไว้ แต่

พระเจ้าทรงมีพระปัญญาอันล้ำเลิศและพระองค์ทรงมีพระคุณความดีเกินกว่าที่จะทรงตอบคำอธิษฐานของเราในเวลาและตามวิธีที่เราปรารถนาเสมอไป พระองค์จะทรงกระทำการให้แก่เราได้มากยิ่งขึ้นและดีเลิศยิ่งกว่าการทำให้ความปรารถนาของเราบรรลุผล และเพราะเหตุที่เราสามารถที่จะไว้วางใจในพระปัญญาและความรักของพระองค์ได้ เราจึงมีควรที่จะทูลขอให้พระองค์ต้องทรงยอมกระทำตามใจของเรา แต่เราควรที่จะแสวงหาที่จะเข้าใจถึงพระประสงค์ของพระองค์และกระทำให้สำเร็จตามพระประสงค์นั้น ความปรารถนาและส่วนได้ส่วนเสียของเราจึงมีควรเป็นสิ่งที่เหนือไปกว่าน้ำพระทัยของพระองค์ ประสบการณ์ที่ทดสอบความเชื่อเหล่านี้เป็นประโยชน์แก่เรา จากการทดลองเหล่านี้สำแดงให้ประจักษ์ว่าความเชื่อของเรานั้นจริงแท้และจริงใจหรือไม่ ตั้งอยู่บนพระวาทะของพระเจ้าเพียงอย่างเดียว หรือว่าอยู่กับสถานการณ์ซึ่งคลอนแคลนและไม่แน่นอน ความเชื่อจะมีกำลังเข้มแข็งโดยการกระทำ เราต้องปล่อยให้ความอดทนทำหน้าที่ของมันให้สมบูรณ์ และต้องระลึกไว้เสมอว่ามีพระสัญญาอันประเสริฐมากมายในพระคัมภีร์สำหรับผู้ที่ปรนนิบัติรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า {MH 230.4}

มิใช่ทุกคนจะเข้าใจถึงหลักเกณฑ์เหล่านี้ หลายคนที่ปรารถนาในพระเมตตาคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อที่จะให้พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หายจากโรคนั้น คิดว่าเขาจะต้องได้รับคำตอบจากพระเจ้าตรงตามที่เขาได้อธิษฐานขอในทันที หากเขาไม่ได้รับการตอบคำอธิษฐานเขาก็จะคิดว่าเพราะพวกเขาเหล่านั้นขาดความเชื่อ ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่อยู่ในสภาพที่อ่อนแอเพราะความเจ็บป่วยจึงสมควรที่จะได้รับคำแนะนำที่มีความเข้าใจอย่างชัดเจน เพื่อพวกเขาจะได้ปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง เขาไม่ควรละเลยที่จะบอกกล่าวให้มิตรสหายได้ทำหน้าที่ๆ จะต้องทำต่อหลังจากที่เขาจากไปหรือมองข้ามการใช้วิธีการทางธรรมชาติเพื่อช่วยให้เขาได้หายจากโรค {MH 231.1}

บ่อยครั้งมักมีอันตรายจากข้อผิดพลาดที่จุดนี้ โดยเชื่อว่าพวกเขาจะ

ได้รับการรักษาให้หายเพราะพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน บางคนจึงกลัวที่จะทำอะไรที่แสดงถึงการขาดความเชื่อ แต่พวกเขาไม่ควรละเลยในการจัดเตรียมภารกิจที่จำเป็นให้พร้อมเหมือนกับว่าพวกเขา กำลังจะต้องตายจากไป และพวกเขาไม่ควรกลัวที่จะกล่าวถ้อยคำที่ช่วยปลุกปลอบจิตใจหรือคำสั่งเสียตามความปรารถนาของพวกเขาแก่ผู้ที่เขารักในเวลาสุดท้ายของชีวิตที่เหลืออยู่ {MH 231.2}

คนป่วยทั้งหลายที่ปรารถนาจะหายโรคโดยการอธิษฐาน ไม่ควรปฏิเสธที่จะใช้วิธีการในการบำบัดรักษาใดๆ ที่สามารถจะเข้าถึงได้ การใช้วิธีการในการรักษาต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้เพื่อที่จะรักษาบรรเทาความเจ็บปวดทรมานและเพื่อช่วยฟื้นฟูสภาพร่างกายให้กลับคืนสู่สภาพปกตินั้นไม่ถือว่าการหย่อนในความเชื่อ การร่วมมือกับพระเจ้า และการนำตัวเองไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้หายป่วยได้เร็วขึ้นนั้นก็ไม่ถือว่าการหย่อนในความเชื่อ ทั้งนี้เพราะพระเจ้าได้ประทานความสามารถให้กับมนุษย์ได้มีความรู้ในเรื่องของกฎต่างๆ ที่ก่อให้เกิดและธำรงชีวิต พระองค์ได้ประทานความรู้นี้ให้แก่เราเพื่อที่เราจะสามารถนำมาใช้ได้ เราจึงควรที่จะใช้ทุกๆ วิธีการในการรักษาโดยใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ และปฏิบัติให้สอดคล้องไปกับกฎแห่งธรรมชาติและบทบัญญัติฝ่ายร่างกายเพื่อที่จะช่วยเยียวยารักษาความเจ็บป่วย เมื่อเราได้อธิษฐานเพื่อให้คนป่วยได้หายจากโรค เราก็จะกระทำการกิจด้วยกำลังที่มากยิ่งขึ้น เราจะขอบพระคุณพระเจ้าในสิทธิพิเศษที่เราได้ร่วมงานกับพระองค์ และทูลขอให้พระองค์ได้ทรงอวยพระพรให้กับวิธีการในการบำบัดรักษาที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่เรา {MH 231.3}

เรามีพระสัญญาในพระวาทะของพระเจ้าที่ทรงอนุญาตให้เราได้ใช้วิธีการต่างๆ ในการบำบัดรักษา กษัตริย์เฮสเสทียาห์แห่งประเทศอิสราเอล ได้ทรงประหารและผู้เผยพระวาทะของพระเจ้าได้นำข่าวมาทูลว่าพระองค์จะต้องสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงร้องทูลขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ พระองค์จึงได้ส่งผู้เผย

พระวจนะมาทูลกษัตริย์เฮเสศียาห์ว่าพระเจ้าทรงโปรดให้พระองค์ได้มีอายุยืนยาวต่อไปอีกสิบห้าปี ในการนี้ พระเจ้าอาจจะตรัสคำเพียงคำเดียวกษัตริย์เฮเสศียาห์ก็จะทรงหายประชวรได้ในทันที แต่พระองค์ทรงรับสั่งถึงคำแนะนำที่ประทานไว้ให้เป็นพิเศษดังนี้ว่า “*ให้เขาเอาขนมมะเดื่อมาแผ่นหนึ่ง และแปะไว้ที่พระยอด เพื่อพระองค์จะฟื้น*” อิสยาห์ 38:21 {MH 232.1}

มีอยู่คราวหนึ่ง พระคริสต์ทรงใช้โคลนทานัยน์ตาของคนตาบอด และทรงมีพระดำรัสสั่งว่า “*ไปล้าง...เสียบในสระสิโลอัมเถิด เขาจึงไปล้างแล้วกลับมาก็เห็นได้*” ยอห์น 9:7 โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ทรงดำรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐเท่านั้นจึงจะสามารถรักษาโรคให้หายได้ แต่ถึงกระนั้นพระคริสต์ก็ทรงใช้สิ่งที่ยีบบ่ายจากธรรมชาติในการรักษา พระองค์มิได้ทรงสนับสนุนการบำบัดรักษาโรคโดยการใช้จ่าย พระองค์ทรงเห็นชอบที่จะใช้สิ่งที่ยีบบ่ายที่มีอยู่ตามธรรมชาติในการรักษาแทน {MH 233.1}

เมื่อเราอธิษฐานเพื่อให้ผู้ป่วยหายจากโรคนั้น ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ขออย่าให้เราสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า ถ้าเราต้องเผชิญกับการสูญเสียคนที่เรารัก ขอให้เรายอมรับในความทุกข์ระทมนั้น โดยระลึกว่าพระหัตถ์ของพระบิดาจะทรงสวมกอดเราไว้ แต่เมื่อผู้ป่วยหายกลับเป็นปกติ เราจะต้องไม่ลืมว่าผู้ที่ได้รับพระเมตตาคุณที่ทรงโปรดรักษาให้หายนั้น ได้ตกอยู่ในสัญญาต่อใหม่ที่ผูกพันเขาไว้กับพระเจ้าผู้สร้าง เมื่อคนโรคเรื้อนสิบคนได้รับการรักษาให้หายแล้ว มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้กลับไปเฝ้าพระเยซูและได้ถวายสรรเสริญแด่พระองค์ ขออย่าให้เราเป็นเหมือนคนโรคเรื้อนทั้งเก้าคนที่จิตใจของพวกเขามิได้สัมผัสถึงพระเมตตาคุณของพระเจ้า “*ของประทานอันดีทุกอย่างและของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวนหรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง*” ยากอบ 1:17 {MH 233.2}

บทที่ 17 วิธีการบำบัดรักษาโรค

โรคภัยจะไม่มีทางเกิดขึ้นเองโดยปราศจากสาเหตุ การเพิกเฉยละเลย ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพย่อมจะเป็นการเปิดทางนำไปสู่ความเจ็บป่วย หลายคนต้องทนทุกข์ทรมานอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่บิดามารดาของเขาได้ล่วงละเมิดต่อบทบัญญัติของพระเจ้า แม้ว่าพวกเขาจะไม่ต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อสิ่งที่บิดามารดาได้กระทำไว้ แต่กระนั้นพวกเขายังคงมีหน้าที่ต้องค้นหาว่าอะไรเป็นสิ่งที่จะล่วงละเมิดและอะไรที่จะไม่มีผลในการล่วงละเมิดต่อกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพ พวกเขาควรจะหลีกเลี่ยงอุปนิสัยที่ผิดๆ ของบิดามารดา และโดยการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง รักษาสุขภาพ ร่างกายและจิตใจของพวกเขาให้อยู่ในสภาพที่ดีกว่า {MH 234.1}

อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ต้องเจ็บป่วยเพราะการดำเนินชีวิตในทางที่ผิดของตนเอง พวกเขาเพิกเฉยละเลยต่อกฎเกณฑ์ของสุขภาพด้วยนิสัยที่ผิดๆ ในการกิน การดื่ม การแต่งกายและการทำงาน การล่วง

ละเมิดกฎแห่งธรรมชาติของพวกเขาทำให้เกิดผลอย่างที่ไม่น่าสงสัยตามมา และเมื่อความเจ็บป่วยได้มาเยือน หลายคนมิได้ตระหนักถึงสาเหตุที่แท้จริงของความเจ็บป่วยของตน แต่กลับบ่นต่อว่าพระเจ้าจากการที่ต้องเจ็บป่วย แต่พระเจ้าทรงมีมีส่วนรับผิดชอบต่อความเจ็บป่วยอันเกิดจากการละเลยกฎแห่งธรรมชาติ {MH 234.2}

พระเจ้าประทานพลังสำคัญจำนวนหนึ่งไว้ในตัวเรา พระองค์ยังทรงสร้างเราให้มีอวัยวะหลายอย่างที่เหมาะสมเพื่อคอยควบคุมรักษากิจกรรมต่างๆ ของร่างกายในการดำรงชีวิต และพระองค์ทรงกำหนดให้อวัยวะเหล่านี้ทำงานร่วมกันอย่างสอดคล้องกัน หากเราจักใส่ใจถนอมพลังชีวิตนี้ไว้ และคอยควบคุมรักษากฎการทำงานอันละเอียดอ่อนของร่างกายให้อยู่ในระบบระเบียบแล้ว ผลที่ได้ก็คือสุขภาพที่ดี แต่หากพลังสำคัญนี้ถูกใช้หมดอย่างรวดเร็วเกินไประบบประสาทจึงต้องดึงพลังงานมาใช้ในขณะนั้นจากแหล่งอื่นๆ และเมื่ออวัยวะใดเสียหายไป อวัยวะทุกส่วนก็พลอยได้รับผลกระทบตามไปด้วย โดยธรรมชาติ ร่างกายมีความทนทานต่อการถูกใช้ในทางที่ผิดจนเกินขอบเขตโดยไม่แสดงอาการโต้ตอบอย่างเด่นชัด ผลสุดท้าย ร่างกายก็จะถูกกระตุ้นและใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อขจัดผลที่เกิดจากการกระทำที่เกินขอบเขตที่ตนเองได้รับ การที่ร่างกายพยายามแก้ไขสภาวะเช่นนี้ จึงมักปรากฏให้เห็นในรูปของอาการเป็นไข้ ตัวร้อน และความเจ็บป่วยไม่สบายในรูปลักษณะต่างๆ {MH 234.3}

การบำบัดรักษาอย่างเข้าใจในเหตุและผล

เมื่อการล่วงละเมิดทางสุขภาพเกิดขึ้นไปไกลจนก่อให้เกิดความเจ็บป่วยขึ้น บ่อยครั้ง ผู้ป่วยสามารถช่วยเหลือตนเองในสิ่งที่ผู้อื่นไม่อาจช่วยแทนเขาได้ สิ่งแรกที่ต้องทำคือ การค้นหาถึงลักษณะอาการที่แท้จริงของความเจ็บป่วย จากนั้นจึงไปดำเนินการอย่างมีสติปัญญาในการจัดสาเหตุ

ของโรค หากระบบการทำงานของร่างกายเกิดเสียสมดุลขึ้น จากการทำงานหนักเกินไปหรือการรับประทานอาหารมากเกินไปหรือสิ่งผิดปกติดังอื่น ๆ จึงอย่าพยายามแก้ไขปัญหามาโดยการเพิ่มภาระให้กับร่างกายด้วยการใช้ยาอันตราย {MH 235.1}

ความเจ็บป่วยมักมีสาเหตุมาจากการบริโภคอาหารอย่างไม่ยับยั้งชั่งใจ และสิ่งที่ธรรมชาติต้องการมากที่สุดก็คือ จะต้องปลดภาระที่มากเกินไป ควรต่อร่างกายนั้นออกไป หลายครั้งเมื่อเกิดความเจ็บป่วย วิธีการบำบัดรักษาที่ดีที่สุดคือให้คนไข้งดอาหารสักมือหรือสองมือ เพื่อให้หวั่นไหวที่ทำหน้าที่ย่อยอาหารมีโอกาสได้หยุดพัก การรับประทานผลไม้เป็นอาหารสักสองสามวันมักจะช่วยบรรเทาอาการของผู้ที่ต้องทำงานใช้สมอง หลายครั้งการงดอาหารในช่วงเวลาสั้น ๆ จากนั้นจึงค่อยรับประทานอาหารแบบพื้ ๆ ในจำนวนพอประมาณ จะนำไปสู่การฟื้นตัวหายป่วยได้ด้วยตัวเองตามวิธีบำบัดแบบธรรมชาติ การรับประทานอาหารอย่างเหมาะสมเป็นเวลาสักเดือนหรือสองเดือนจะทำให้ผู้ป่วยหลายคนรู้สึกว่าการควบคุมตัวเองยอมเป็นวิถีของการมีสุขภาพที่ดี {MH 235.2}

การบำบัดด้วยการพักผ่อน

บางคนทำให้ตัวเองป่วยโดยการทำงานหนักเกินไป สำหรับคนเหล่านี้ การได้พักผ่อน การปลอดจากเรื่องวิตกกังวลและการรับประทานอาหารในปริมาณที่พอเหมาะเป็นสิ่งจำเป็นในการฟื้นฟูสุขภาพ สำหรับผู้ที่สมองอ่อนล้าและกระวนกระวายเนื่องจากการทำงานหนักอย่างต่อเนื่องและต้องอยู่ในสถานที่จำกัด การได้ออกไปพักผ่อนในชนบทที่ซึ่งพวกเขาสามารถใช้ชีวิตได้อย่างเรียบง่าย ปราศจากเรื่องกังวลใจและได้สัมผัสใกล้ชิดกับธรรมชาติ จะเป็นประโยชน์อย่างที่สุด การเดินเที่ยวเล่นไปตามท้องทุ่งและป่าเขา เก็บดอกไม้และฟังเสียงนกร้อง จะฟื้นฟูสุขภาพได้ดีกว่าวิธีการ

อินไต {MH 236.1}

การใช้น้ำเพื่อการบำบัดรักษา

น้ำบริสุทธิ์เป็นของประทานอันประเสริฐประการหนึ่งจากสวรรค์สำหรับใช้ในยามป่วยไข้และยามสุขสบาย การใช้อย่างถูกต้องเหมาะสมช่วยส่งเสริมสุขภาพ น้ำเป็นเครื่องดื่มที่พระเจ้าประทานไว้เพื่อระงับความกระหายของมนุษย์และบรรดาสัตว์ต่างๆ เมื่อดื่มน้ำในปริมาณที่มากเพียงพอ จะช่วยทดแทนสิ่งที่ขาดไปในระบบต่างๆ ของร่างกายและยังช่วยให้ร่างกายสามารถต่อต้านโรคภัยไข้เจ็บอีกด้วย ส่วนการใช้สำหรับภายนอกร่างกายนั้น เป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดและให้ผลที่น่าพอใจมากที่สุดในการควบคุมระบบการไหลเวียนของโลหิต การอาบน้ำเย็นจัดหรือน้ำเย็นเป็นยาบำรุงที่สุดยอด ส่วนการอาบน้ำอุ่นจะช่วยให้รูขุมขนเปิดออกและช่วยในการกำจัดของเสีย ทั้งการอาบน้ำอุ่นรวมทั้งการอาบน้ำร้อนสลับน้ำเย็น จะช่วยผ่อนคลายระบบประสาทและปรับสมดุลให้กับระบบการไหลเวียนของโลหิต {MH 237.1}

แต่หลายคนยังไม่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ถึงคุณค่าของการใช้น้ำอย่างถูกวิธี และพวกเขายังไม่กล้าที่จะลอง การบำบัดด้วยน้ำยังไม่ได้รับการยอมรับและตระหนักถึงคุณค่าเท่าที่ควรและการที่จะนำวิธีการนี้มาใช้ อย่างชำนาญนั้นต้องอาศัยการลงมือปฏิบัติซึ่งหลายคนไม่สมัครใจที่จะทำ แต่อย่าให้ใครกล่าวอ้างว่าตนเองนั้นไม่ทราบ ไม่มีความรู้หรือไม่ได้ใส่ใจในเรื่องนี้ เราสามารถใช้น้ำได้ในหลากหลายวิธีการเพื่อช่วยในการบรรเทาอาการเจ็บปวดและยับยั้งโรคภัยไข้เจ็บได้ ทุกคนควรมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการใช้น้ำในการบำบัดรักษาอย่างง่ายๆ ภายในบ้าน โดยเฉพาะผู้ที่เป็นมารดาควรจะรู้จักวิธีการในการดูแลและรักษาพยาบาลสมาชิกในครอบครัวทั้งในเวลาปกติและในยามที่เจ็บป่วย {MH 237.2}

ประโยชน์ของการออกกำลังกาย

การเคลื่อนไหวร่างกายและการออกกำลังกายกำลังเป็นข้อกำหนดที่จำเป็นในชีวิตของเรา อวัยวะทุกส่วนของร่างกายมีหน้าที่ๆ กำหนดไว้ โดยเฉพาะ สมรรถภาพในการทำงานของอวัยวะต่างๆ เหล่านี้มีผลต่อการเจริญเติบโตและกำลังความแข็งแรง การทำงานตามปกติของอวัยวะทั้งระบบนั้นจะก่อให้เกิดกำลังและความแข็งแรง แต่การที่อวัยวะไม่ได้ถูกใช้งานเป็นระยะเวลาานานๆ ย่อมจะมีแนวโน้มที่ก่อให้เกิดความชำรุดทรุดโทรมและนำไปสู่ความตายได้ในที่สุด หากเราลองมัดแขนข้างหนึ่งไว้ แม้จะเป็นเวลาเพียงแค่อสองถึงสามสัปดาห์ จากนั้นก็ค่อยแกะสายที่รัดออก ท่านจะเห็นว่าแขนข้างที่ถูกมัดไว้นั้นจะอ่อนเปลี้ยเพลียแรงกว่าแขนอีกข้างหนึ่งที่ใช้งานตามปกติ การไม่มีการเคลื่อนไหวส่งผลในลักษณะเดียวกันต่อระบบกล้ามเนื้อทั้งหมดของร่างกาย {MH 237.3}

การไม่มีการเคลื่อนไหวเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรคภัย การออกกำลังกายจะช่วยกระตุ้นและปรับสมดุลการไหลเวียนของโลหิต แต่การอยู่เฉยๆ จะทำให้โลหิตไหลเวียนไม่สะดวก และส่งผลต่อกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีความสำคัญจำเป็นต่อชีวิตและสุขภาพมิให้เกิดขึ้นได้ ผิวหนังก็เช่นเดียวกันจะตกอยู่ในสภาพที่ไม่ทำงาน สิ่งสกปรกจะไม่ถูกขับออกไปตามที่ควรจะเป็นหากการไหลเวียนของโลหิตได้รับการกระตุ้นจากการออกกำลังกาย ผิวหนังอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง และปอดได้รับอากาศที่สดชื่นและบริสุทธิ์อย่างเพียงพอ ระบบที่อยู่ในสภาวะเช่นนี้จึงหลักการหนักเป็นสองเท่าไปยังอวัยวะที่ใช้ในการขับถ่ายและขจัดของเสีย โรคภัยไข้เจ็บจึงตามมา {MH 238.1}

เราไม่ควรสนับสนุนให้คนไข้อยู่เฉยๆ โดยที่ไม่มีการเคลื่อนไหวร่างกายเลย เมื่อร่างกายทำงานหนักจนเกินกำลังไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม การพักผ่อนอย่างเต็มที่ในช่วงระยะหนึ่งจะมีส่วนช่วยในขจัดความเจ็บป่วย แม้ในสภาพที่รุนแรงออกไปได้ แต่ในรายของคนไข้ที่เจ็บป่วยด้วยโรค

เรื่อร้าง ไม่มีความจำเป็นถึงขนาดที่ต้องงดการเคลื่อนไหวใดๆ ของร่างกาย ไปเสียทีเดียว {MH 238.2}

ผู้ที่ล้มป่วยเพราะสมองต้องทำงานหนักมากเกินไป ควรให้สมองได้หยุดพักจากการใช้ความคิดที่หนักสมอง แต่พวกเขาไม่ควรถูกชักนำให้เชื่อว่าจะเป็นอันตรายหากพวกเขาใช้ความคิดแม้แต่เล็กน้อย หลายคนมักจะเข้าใจอาการป่วยของพวกเขาหนักเกินความจริง ความคิดในลักษณะเช่นนี้ไม่เป็นผลดีต่อการฟื้นไข้และไม่ควรได้รับการสนับสนุน {MH 238.3}

ผู้สอนศาสนา ครูอาจารย์ นักเรียนนักศึกษาและคนอื่นๆ ที่ทำงานใช้สมองมักจะเจ็บป่วยได้บ่อยๆ จากการใช้สมองทำงานมากเกินไปและไม่ได้รับการผ่อนคลายด้วยการออกกำลังกาย สิ่งที่คุณเหล่านี้ต้องการก็คือการดำเนินชีวิตที่มีการเคลื่อนไหวมากขึ้น นิสัยในการประมาดตนเองอย่างเข้มงวดผนวกกับการได้ออกกำลังกายอย่างเหมาะสมย่อมจะทำให้ร่างกายและสมองเกิดความกระปรี้กระเปร่าและสร้างกำลังความทนทานแก่ผู้ทำงานใช้สมองเป็นอย่างดี {MH 238.4}

เราไม่ควรสนับสนุนผู้ป่วยที่ใช้ร่างกายมากเกินไปละเว้นจากการใช้แรงงานไปเลยเสียทีเดียว แต่การใช้แรงงานที่เป็นประโยชน์มากที่สุด ควรจะดำเนินการให้เป็นระบบและยอมรับได้ การออกกำลังกายกลางแจ้งเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ทั้งนี้ควรมีการวางแผนเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงให้แก่อวัยวะที่อ่อนแอด้วยการใช้งาน และควรทำงานนั้นด้วยความตั้งใจ ไม่ควรปล่อยให้การใช้แรงงานของแขนเสื่อมสลายจนกลายเป็นเพียงงานหนักที่น่าเบื่อหน่าย {MH 238.5}

เมื่อผู้ป่วยไม่มีอะไรทำและไม่มีอะไรที่เขาสงวนใจ ความคิดของพวกเขา ก็จะมีศูนย์กลางอยู่ที่เรื่องของตัวเองและก็จะเริ่มมองโลกในแง่ร้ายและมีใจอกที่หงุดหงิด หลายครั้งพวกเขาหมกมุ่นและจมอยู่กับความรู้สึกที่แย่ๆ จนคิดไปว่าตนนั้นป่วยหนักเกินกว่าที่พวกเขาเป็นจริงๆ และไม่สามารถจะทำอะไรได้เลย {MH 239.1}

ในกรณีทั้งหมดนี้ การออกกำลังกายภายใต้การดูแลอย่างระมัดระวัง

จะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าวิธีการนี้เป็นการรักษาที่ได้ผลเป็นอย่างดี สำหรับคนไข้ในบางราย การออกกำลังกายเป็นสิ่งจำเป็นที่จะขาดเสียไม่ได้เลยเพื่อให้ผู้ป่วยหายจากโรคได้ กำลังใจนั้นเดินเคียงคู่ไปกับแรงงานของแขนและสิ่ง que ผู้ป่วยต้องการก็คือการที่กำลังใจได้รับการหนุนชู เมื่อใดที่กำลังใจขาดพลัง จินตนาการก็จะเพี้ยนไป และไม่มีทางที่จะต้านโรคภัยไข้เจ็บได้ {MH 239.2}

การไม่เคลื่อนไหวร่างกายส่งผลเสียที่ร้ายแรงที่สุดที่อาจเกิดกับผู้ป่วยส่วนใหญ่ การเคลื่อนไหวเบาๆ จากการใช้แรงงานที่เป็นประโยชน์ไม่เพียงแต่ไม่กระทบกระเทือนต่อจิตและกายแต่กลับให้ผลดีต่อทั้งสองสิ่งนี้ กล้ามเนื้อจะแข็งแรง ระบบการไหลเวียนของโลหิตดีขึ้น และทำให้ผู้ป่วยรู้สึกพึงพอใจที่ได้รู้ว่าเขามีใช้คนที่ไร้ประโยชน์ในโลกที่ไม่เคยหยุดพักแห่ง นี้ แรกๆ เขาอาจจะทำได้แต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้นแต่ในไม่ช้าเขาจะพบว่า กำลังเรี่ยวแรงของเขานั้นค่อยๆ เพิ่มขึ้น และปริมาณของงานก็เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ {MH 240.1}

การออกกำลังกายช่วยให้ผู้ป่วยที่มีหน้าที่ย่อยอาหารของผู้ป่วยที่เป็นโรคอาหารไม่ย่อยทำงานได้ดียิ่งขึ้น การเรียนหนังสืออย่างคร่ำเคร่งหรือการออกกำลังกายหนักๆ ทันทีภายหลังการรับประทานอาหารเสร็จใหม่ๆ ขัดขวางการทำงานของระบบการย่อยอาหารแต่การเดินเล่นระยะทางสั้นๆ ด้วยศีรษะที่ตั้งตรงและไหล่ที่ผายออกภายหลังจากการรับประทานอาหารจะเป็นประโยชน์เป็นอย่างมาก {MH 240.2}

แม้ว่าจะมีการกล่าวถึงและมีข้อเขียนที่เกี่ยวกับความสำคัญของการออกกำลังกายมาแล้วก็ตาม ก็ยังมีผู้คนอีกมากมายที่ได้ละเลยต่อการออกกำลังกาย บางคนอ้วนพุงพลุ้ยเนื่องจากระบบอดตัน ส่วนบางคนก็ผอมแห้งและอ่อนเพลีย เพราะพลังงานที่ให้กำลังต่อร่างกายถูกนำไปใช้ในการย่อยและเผาผลาญอาหารที่ได้รับมากเกินไปเกินจนหมดสิ้น ตับต้องทำงานหนักมากขึ้นในการกำจัดของเสียออกจากโลหิต และผลที่ตามมาก็คือความเจ็บป่วย {MH 240.3}

ผู้ที่ชอบนั่งนอนอยู่กับที่ไม่ค่อยจะได้ออกแรงควรจะหาเวลาไปออกกำลังกายกลางแจ้งทุกวันเมื่อฝนฟ้าอากาศอำนวยไม่ว่าจะเป็นฤดูร้อนหรือฤดูหนาว การเดินย่อมดีกว่าการนั่งรถเที่ยวเล่นหรือการขับรถ เพราะกล้ามเนื้อจะได้ออกกำลังมากกว่า ปอดก็จะถูกบังคับให้ทำงานอย่างเต็มที่ เพราะมันเป็นไปไม่ได้ที่จะเดินเร็วโดยที่ปอดไม่ยอมขยายตัว {MH 240.4}

การได้ออกกำลังกายเช่นนี้จะส่งผลดีมากกว่าการรับประทานยาในหลาย ๆ กรณี แพทย์ทั้งหลายมักจะแนะนำคนไข้ให้เดินทางไปเที่ยวทะเล ไปอาบน้ำแร่หรือไปตากอากาศตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อเปลี่ยนสภาพอากาศ แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว ถ้าคนไข้รับประทานอาหารอย่างถูกต้องและได้ออกกำลังกายอย่างเหมาะสมด้วยจิตใจที่เบิกบาน พวกเขาจะหายป่วย อีกทั้งยังเป็นการประหยัดเงินทองและเวลาอีกด้วย {MH 240.5}

บทที่ 18 การบำบัดรักษาด้านจิตใจ

จิตใจและร่างกายมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันอย่างแนบแน่น เมื่อฝ่ายหนึ่งเกิดการเจ็บป่วย อีกฝ่ายหนึ่งจะเกิดความเห็นอกเห็นใจ สภาวะของจิตใจมีผลกระทบต่อสุขภาพในระดับที่มากมายกว่าที่หลายคนจะเข้าใจ โรคหลายชนิดที่ทำให้มนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นั้นมีสาเหตุมาจากสภาพจิตใจที่หดหู่และซึมเศร้า ความโศกเศร้าเสียใจ ความวิตกกังวล ความไม่พึงพอใจ ความรู้สึกผิด ตราบาปและความสงสัยหวาดระแวง ล้วนแล้วแต่มุ่งทำลายพลังของชีวิตและเชื้อเชิญความทรมานและความตายให้มาเยือน {MH 241.1}

โรคร้ายในบางครั้งถูกสร้างขึ้นและบ่อยครั้งกำเริบอย่างรุนแรงรวดเร็ว โดยการจินตนาการไปเอง หลายรายต้องเจ็บป่วยตลอดทั้งชีวิต ทั้งที่พวกเขาน่าจะหายจากโรคได้หากเพียงแต่พวกเขาคิดเช่นนั้น หลายคนคิดไปเองว่าการสัมผัสโดนสิ่งที่ไม่สะอาดแม้เพียงเล็กน้อยก็ทำให้เจ็บป่วยได้

และผลร้ายก็เกิดขึ้นจริง ๆ เพราะพวกเขาได้คาดการณ์เอาไว้ล่วงหน้าแล้วนั่นเอง หลายคนเสียชีวิตไปด้วยโรคร้ายที่มีสาเหตุมาจากการจินตนาการทั้งสิ้น {MH 241.2}

ความกล้าหาญ ความหวัง ความเชื่อ ความเห็นอกเห็นใจ ความรัก ส่งเสริมสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงและยืดชีวิตให้ยืนยาว จิตใจที่มีความพึงพอใจ ใจที่ร่าเริงและมีความชื่นชมยินดีคือความแข็งแรงของร่างกายและความเข้มแข็งของจิตใจ “ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี” สุภาษิต 17:22 {MH 241.3}

ในการบำบัดรักษาผู้ป่วยนั้น เราไม่ควรมองข้ามผลอันเกิดจากอิทธิพลของจิตใจ หากใช้อย่างถูกต้อง อิทธิพลนี้จะกลายเป็นการบำบัดรักษาอีกวิธีหนึ่งที่ได้ผลมากที่สุดในการต่อสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บ {MH 241.4}

การควบคุมจิตใจของผู้อื่น

อย่างไรก็ตาม ยังมีการบำบัดรักษาด้านจิตใจอยู่รูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นหนึ่งในหลายวิธีที่ใช้ได้ผลมากที่สุดเ็นทางชั่วคราว โดยอาศัยสิ่งที่เรียกกันว่าวิทยาศาสตร์ จิตดวงหนึ่งจะตกอยู่ในการควบคุมของจิตอีกดวงหนึ่งเพื่อว่าบุคลิกลักษณะของบุคคลที่จิตอ่อนแอกว่าจะถูกผสมและทำให้เปลี่ยนแปลงไปตามอำนาจจิตที่แข็งแกร่งกว่า ดังนั้นคน ๆ หนึ่งก็จะแสดงออกถึงความคิดและการกระทำของอีกคนหนึ่ง ฉะนั้นมีการอ้างว่าความคิดของผู้ป่วยอาจได้รับการเปลี่ยนแปลงและให้รับเอาความคิดที่กระตุ้นให้เกิดกำลังวังชาที่จิตอีกดวงหนึ่งถ่ายทอดให้ และอาจจะทำให้ผู้ป่วยสามารถต่อต้านและเอาชนะเหนือโรคร้ายได้ {MH 242.1}

การรักษาด้วยวิธีนี้ได้มีผู้รู้เท่าไม่ถึงการณ์นำมาใช้ โดยที่พวกเขาไม่ทราบถึงแก่นแท้และลักษณะที่แท้จริงของวิธีการนี้ และพวกเขาต่างเชื่อว่าเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยผู้ป่วยได้ แต่สิ่งที่ถูกเรียกกันว่าวิธีทางวิทยา-

ศาสตร์นี้ตั้งอยู่บนหลักการที่ไม่ถูกต้อง เพราะเป็นวิธีที่ผิดแปลกไปจากพระลักษณะและพระวิญญูณของพระคริสต์ ซึ่งเป็นวิธีที่มีได้ช่วยชักนำผู้ป่วยให้เข้าหาพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความหวังแห่งชีวิตและความรอด บุคคลที่เป็นผู้กระตุ้นจิตใจของผู้อื่นให้เข้ามาหาตัวของเขาเองจึงเป็นผู้ที่ทำให้ผู้ป่วยต้องถูกแยกออกไปจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งกำลังที่แท้จริง {MH 242.2}

พระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์ผู้ใดยินยอมมอบจิตใจและความต้องการของตัวเองไว้ภายใต้อำนาจบังคับและตกเป็นเครื่องมือของคนอื่น บุคลิกลักษณะของคนๆ หนึ่งจะต้องไม่ถูกนำไปผสมและทำให้เปลี่ยนแปลงไปภายใต้อำนาจของอีกคนหนึ่ง เขาไม่จำเป็นต้องพึ่งพาในมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดเพื่อให้อาการรักษาแก่เขา การพึ่งพาใดๆ ของเขานั้นต้องมอบไว้กับพระเจ้า ด้วยเกียรติและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ที่พระองค์ประทานให้ เขาจึงควรจะอยู่ในการควบคุมโดยพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวได้ มิใช่โดยความปราดเปรื่องของมนุษย์ {MH 242.3}

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้มนุษย์ได้มีความสัมพันธ์กับพระองค์โดยตรง ในสรรพความสัมพันธ์ที่พระองค์ทรงมีกับมนุษย์นั้น พระองค์ทรงเห็นชอบในหลักการที่ว่ามนุษย์แต่ละคนจักต้องมีหน้าที่ของตนเอง พระองค์ทรงสนับสนุนให้พึ่งพาพระองค์เป็นการส่วนตัวและให้มีความต้องการการทรงนำเป็นการส่วนตัว พระองค์ทรงปรารถนาที่จะนำมนุษย์ให้มีความสัมพันธ์กับพระองค์ เพื่อมนุษย์จักได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้มีลักษณะนิสัยเหมือนดังกับพระองค์ ซาตานได้ต่อสู้ขัดขวางวัตถุประสงค์นี้ และพยายามที่จะชักจูงให้มนุษย์เห็นว่าเขาจำเป็นต้องพึ่งพาในมนุษย์ด้วยกันเมื่อจิตใจถูกหันเหไปจากพระเจ้า ผู้ล่อลวงก็จะนำพวกเขาให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจครอบงำของเขา แล้วมารก็จะสามารถเข้าควบคุมมนุษย์ {MH 242.4}

ทฤษฎีของจิตควบคุมจิตเกิดมาจากซาตาน เพื่อจะแสดงตนเองว่าเป็นผู้นำที่มีอำนาจสูงสุด โดยจะนำความคิดของมนุษย์ให้เข้ามาแทนที่

สัจจะและความเป็นจริงของพระเจ้า ในบรรดาความผิดทั้งหลายอันเป็นที่ยอมรับของผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนนั้น ไม่มีความผิดใดที่เป็นการหลอกลวงที่มีภัยอันตรายและทำให้มนุษย์ต้องเหินห่างไปจากพระเจ้าได้ มากยิ่งไปกว่าในเรื่องนี้ แม้อันตรายจะไม่น่าจะมีภัยอันตรายใดๆ ก็ตาม แต่หากมีการนำวิธีรักษานี้มาใช้กับผู้ป่วยก็จะเป็นสิ่งที่ไม่ช่วยให้ผู้ป่วยหายโรคได้ แต่กลับจะนำไปสู่การทำลาย วิธีนี้เป็นการเปิดประตูให้ซาตานเข้าครอบครองจิตใจของผู้ที่ยอมตกอยู่ภายใต้อำนาจควบคุมของผู้อื่นรวมทั้งของผู้ที่ควบคุมด้วย {MH 243.1}

อำนาจที่ซาตานได้มอบให้กับชายหญิงที่มีจิตใจชั่วร้ายนั้นเป็นพลังอำนาจที่มีความน่ากลัว และยังให้โอกาสแก่คนเหล่านี้ได้บีบบังคับและเอารัดเอาเปรียบคนที่อ่อนแอและมีความฉลาดน้อยกว่า มีผู้คนมากมายเท่าใดก็ได้บำรุงบำเรอตัดหนาราคะหรือความละโมภะยากได้ด้วยการเข้าไปควบคุมจิตใจของคนที่ย่อแอและเจ็บป่วย {MH 243.2}

ยังมีบางสิ่งที่เราสามารถทำได้ดีกว่าการพึ่งพาการควบคุมมนุษย์โดยมนุษย์ด้วยกันเอง แพทย์ควรชักนำผู้ป่วยให้มองข้ามมนุษย์ไปหาพระเจ้า แทนที่จะสอนผู้ป่วยให้พึ่งพาการรักษาโรคทางจิตและกายจากมนุษย์ เขาควรนำผู้ป่วยมาหาพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยผู้ที่เข้ามาแสวงหาพระองค์อย่างจนถึงที่สุด พระองค์ผู้ทรงสรรสร้างจิตใจมนุษย์ทรงทราบดีว่าจิตใจของมนุษย์นั้นต้องการสิ่งใด พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถให้การรักษาได้ ผู้ป่วยทางกายและทางจิตทั้งหลายควรต้องมองไปยังพระคริสต์ แพทย์สามารถรักษาโรคภัย พระองค์ตรัสว่า “เพราะเราดำรงอยู่ ท่านทั้งหลายก็จะดำรงอยู่ด้วย” ยอห์น 14:19 นี่คือชีวิตที่เราต้องชี้ให้ผู้ป่วยเห็น โดยเราจะต้องบอกกับเขาว่า หากเขามีความเชื่อในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นแพทย์ที่สามารถเยียวยารักษาโรคภัย หากพวกเขาพร้อมมือกับพระองค์ในการปฏิบัติตามบทบัญญัติในด้านสุขภาพ และมุ่งที่จะก้าวไปสู่ความบริสุทธิ์อย่างแท้จริงด้วยความยำเกรงในพระองค์ พระองค์จะประทานชีวิตของพระองค์ให้แก่เขา เมื่อเรานำเสนอพระคริสต์ให้พวกเขา รู้จักด้วยวิธีนี้

ก็เท่ากับว่าเรากำลังผ่องถ่ายพลังอำนาจ ความเข้มแข็งอันล้ำค่าที่มาจาก เบื้องบนให้แก่คนเหล่านั้น นี่แหละคือศาสตร์ที่แท้จริงในการบำบัดรักษา ร่างกายและจิตวิญญาณ {MH 243.3}

ความเหินออกเหินใจ

ในการรับมือกับโรคที่มีสาเหตุมาจากจิตใจนั้น สติปัญญาที่ครบถ้วน มีความจำเป็นมาก จิตใจที่ฟกช้ำ โศกเศร้าและท้อถอยต้องการการบำบัด แบบอ่อนละมุน หลายครั้งที่ความยุ่งยากเดือดร้อนในครอบครัวเป็นเหมือน มะเร็งที่คอยกำเริบกินลึกเข้าไปในจิตใจและบั่นทอนกำลังใจของชีวิตทีละ น้อย บางครั้งความเศร้าโศกเสียใจจากการกระทำความผิดบาปลอบทำลาย และสั่นคลอนจิตใจ ความเห็นอกเห็นใจด้วยความอ่อนโยนจะเป็นประโยชน์ แก่คนไข้กลุ่มนี้ ประการแรก แพทย์ควรเอาชนะความไว้วางใจของพวกเขา เสียก่อน จากนั้นจึงค่อยชี้ให้พวกเขาเห็นถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ ประเสริฐ ถ้าความเชื่อของพวกเขาได้รับการนำพาให้เข้าถึงพระองค์ผู้ทรง เป็นแพทย์ที่แท้จริง และพวกเขามีความมั่นใจว่าพระองค์ได้ทรงรับกรรม ของพวกเขาไว้ใน การดูแลของพระองค์แล้ว พวกเขาจะรู้สึกโล่งใจ มีจิตใจ ที่สบายขึ้นและบ่อยครั้งความแข็งแรงของร่างกายก็จะตามมา {MH 244.1}

บ่อยครั้งความเห็นอกเห็นใจและการรู้จักกาลเทศะกลับช่วยคนป่วย ได้ดียิ่งกว่าการรักษาอย่างเชี่ยวชาญที่สุดแต่ทำด้วยท่าทีที่เย็นชาและเฉยเมย เมื่อแพทย์มาที่ข้างเตียงของคนไข้ด้วยอาการที่เฉื่อยชา ไม่เอาใจใส่และ มองดูผู้ป่วยด้วยความสนใจเพียงเล็กน้อย ด้วยคำพูดหรือการกระทำที่ สร้างความรู้สึกว่ากรณีนี้ไม่มีค่าพอที่จะได้รับการดูแลหรือใส่ใจ จากนั้นก็ ปลดปล่อยให้ผู้ป่วยนอนใคร่ครวญตนเอง การกระทำเช่นนี้เป็นภัยต่อผู้ป่วยคน นั้นอย่างแน่นอน ความสงสัยและความท้อแท้ที่เกิดจากการไม่รู้ร้อนรู้หนาว ของแพทย์บ่อยครั้งส่งผลกลับไปทำลายผลดีของการรักษาที่ตนเองจัดให้ ผู้ป่วย {MH 244.2}

หากแพทย์ทั้งหลายสามารถมองตนเองจากจุดยืนของผู้ที่มีใจต่อมผู้ที่กำลังใจของเขาอ่อนล้าจากการเจ็บป่วยและกำลังต้องการไต่ยีนคำพูดที่เห็นอกเห็นใจและหนุนใจ พวกเขาจักจะมีจิตใจที่ปรักพร้อมที่จะเข้าถึงความรู้สึกของผู้ป่วยได้ดียิ่งขึ้น เมื่อความรักและความเห็นอกเห็นใจตามอย่างพระคริสต์ทรงสำแดงต่อผู้ป่วยผนวกเข้ากับความรู้ของแพทย์ เมื่อนั้น การอยู่ต่อหน้าผู้ป่วยของเขาจะกลายเป็นพระพร {MH 245.1}

การรักษาคนไข้ด้วยความจริงใจทำให้จิตใจของผู้ป่วยเกิดความไวเนื้อเชื่อใจ และเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้พ้นจากโรค มีแพทย์หลายคนคิดว่าการปกปิดมิให้คนไข้ได้ทราบถึงลักษณะและสาเหตุของโรคที่เขาป่วยอยู่นั้นเป็นการกระทำที่ชาญฉลาด หลายคนกลัวว่าการบอกความจริงจะทำให้คนไข้เกิดความตื่นตระหนกหรือเกิดความท้อแท้ใจ กลับยื่นความหวังลมๆ แล้งๆ ในการฟื้นโรค และแม้กระทั่งปล่อยให้ผู้ป่วยต้องเจ็บหนักและเสียชีวิตไปโดยที่ไม่ได้กล่าวเตือนถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับเขา การกระทำเช่นนี้ย่อมมิใช่วิธีที่ฉลาด การบอกถึงความจริงทั้งหมดแก่คนไข้ ก็อาจจะไม่เป็นการปลอดภัยและดีที่สุดเสมอไป เพราะอาจจะทำให้คนไข้เกิดความตกใจกลัวรวมทั้งอาจจะไปขัดขวางหรือทำให้ผู้ป่วยหายจากโรคช้าลง สำหรับคนป่วยที่ชอบนึกคิดไปเองก็ไม่ควรที่จะบอกความจริงเสียทั้งหมดทีเดียว คนพวกนี้หลายคนเป็นพวกที่ขาดเหตุผลและการควบคุมตนเอง บ้างก็มีความคิดฝันแบบประหลาดๆ และคิดอะไรหลายอย่างที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวเองและผู้อื่น สำหรับพวกเขาแล้ว สิ่งที่ตนเองคิดเหล่านั้นเป็นความจริงและผู้ที่คอยรักษาพยาบาลผู้ป่วยประเภทนี้ต้องแสดงออกถึงความเมตตากรุณา รวมทั้งมีความอดทนและมีความรอบคอบระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา ถ้าเราบอกความจริงเกี่ยวกับตัวเขาเองให้แก่ผู้ป่วยเหล่านี้ ก็อาจจะทำให้ผู้ป่วยบางคนเกิดความโกรธเคืองไม่พอใจ บางคนก็อาจจะหมดกำลังใจ พระคริสต์ได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้” ยอห์น 16:12 แม้ว่าเราจะบอกความจริงทั้งหมดไม่ได้ในทุกโอกาสก็ตาม แต่เรา

ก็ไม่มีผลจำเป็นที่จะต้องหลอกลวงผู้ป่วย แพทย์และพยาบาลจะต้องไม่กระทำผิดด้วยการปิดบังความจริงโดยการโกหก ผู้ที่ประพฤติเช่นนี้ทำให้พระเจ้ามีอรรถทรงร่วมมือกับเขาได้ โดยการทำลายความเชื่อมั่นในตัวพวกเขาของผู้ป่วยไปเช่นนี้ พวกเขาได้โยนทิ้งวิธีการรักษาของมนุษย์ที่เห็นผลที่สุดไป {MH 245.2}

พลังแห่งความมุ่งมั่นตั้งใจ

โดยมากเรามักจะถือว่าพลังแห่งความมุ่งมั่นนั้นมิใช่สิ่งที่มีความสำคัญอะไรนักและไม่เห็นว่าสิ่งนี้มีคุณค่าเท่าที่ควรจะเป็น ขอให้เราได้ปลุกจิตใจของเราให้เกิดความมุ่งมั่นตั้งใจและนำไปใช้ในทางที่ถูกต้อง ความมุ่งมั่นตั้งใจนี้จะทำให้ร่างกายและจิตใจเกิดมีกำลังเรียวแรงและมีความกระตือรือร้น และจะช่วยชำระรักษาสุขภาพให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงได้อย่างน่าอัศจรรย์ พลังแห่งความมุ่งมั่นตั้งใจนี้มีอำนาจที่จะช่วยในการต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บได้ การออกกำลังกายอย่างถูกต้อง สามารถช่วยในการควบคุมความนึกคิดของเราและเป็นวิธีการที่สามารถเอาชนะต่อโรคภัยที่เกิดขึ้นกับร่างกายและจิตใจ โดยการใช้พลังแห่งความตั้งใจอย่างถูกต้องในชีวิต คนไข้จะสามารถร่วมมือกับความพยายามของแพทย์ในการบำบัดรักษาโรค ผู้ป่วยจำนวนพันสามารถฟื้นคืนสู่ความแข็งแรงได้หากพวกเขาตั้งใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมิได้มีพระประสงค์ให้คนเหล่านั้นต้องเจ็บป่วย แต่ต้องการให้พวกเขาสบายดีมีสุข และพวกเขาก็ควรตัดสินใจต้องการสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง หลายครั้งผู้ป่วยสามารถต่อสู้กับโรคภัยได้อย่างง่ายดาย ด้วยการไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อความเจ็บป่วยและไม่ยอมที่จะนั่งหรือนอนอยู่เฉยๆ โดยไม่ทำอะไรเลย จงให้จิตใจตั้งอยู่เหนือความเจ็บปวดและใส่ใจลงมือทำกิจกรรมที่มีประโยชน์และเหมาะสมกับกำลังเรียวแรงของตน การที่ได้ทำกิจกรรมในลักษณะเช่นนี้ การได้รับแสงแดดและอากาศที่บริสุทธิ์ ผู้ป่วยที่ซบผอม

มากมายอาจฟื้นคืนสู่สุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง {MH 246.1}

การรักษาโรคตามหลักคำสอนในพระคัมภีร์

สำหรับคนทั้งหลายที่ต้องการฟื้นฟูหรือถนอมสุขภาพไว้นานๆ มีข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่กล่าวไว้ว่า “และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” เอเฟซัส 5:18 การบำบัดรักษาที่แท้จริงหรือการฟื้นฟูความสดชื่นให้แก่ร่างกายและจิตใจนั้น มิใช่ได้มาโดยความรู้สึกที่ตื่นเต้นหรือหลุดจากความทุกข์ด้วยการใช้สารกระตุ้นที่ผิดธรรมชาติ หรือให้โทษ มิใช่ได้มาโดยการทำตามใจตัวเองด้วยการสนองความอยากหรือระคะตึกหาอันหยาบช้ำ ในบรรดาผู้ที่เจ็บป่วยยังมีหลายคนที่ไม่ได้รู้จักพระเจ้าและปราศจากซึ่งความหวัง พวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานจากความใคร่อยากที่ไม่รู้จักอิ่ม กิเลสตัณหาที่ผิดปกติ และต้องถูกพิพากษาลงโทษจากความรู้สึกผิดชอบของตัวเอง พวกเขากำลังสูญเสียสิ่งที่คอยยึดเหนี่ยวในชีวิตและไร้ซึ่งความหวังของชีวิตในภายภาคหน้า ผู้ที่คอยดูแลรักษาคนป่วยต้องไม่ยอมประนีประนอมให้พวกเขาทำอะไรตามใจตัวเองในทางที่ผิด สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ชีวิตของพวกเขาพินาศ จิตวิญญาณที่หิวกระหายก็ยังคงหิวกระหายต่อไป ทรายที่ยังมีความปรารถนาเพื่อสนองความต้องการ ผู้ที่ดื่มน้ำจากน้ำพุแห่งความสนุกเพลิดเพลินที่เห็นแก่ตัว กำลังถูกหลอกลวง พวกเขาเข้าใจผิดคิดว่าการสนุกสนานเฮฮาก่อให้เกิดพลังกำลังและความแข็งแรง และเมื่อความตื่นเต้นได้สิ้นสุดลง แรงกระตุ้นก็ยุติลงไปด้วย และคงเหลือไว้แต่ความไม่พึงพอใจและความท้อแท้สิ้นหวัง {MH 246.2}

สันติสุขที่ยืนยง จิตวิญญาณที่พักสงบอย่างแท้จริงมีแหล่งที่มาเพียงแหล่งเดียวเท่านั้น พระคริสต์ตรัสถึงเรื่องนี้ว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อย และแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อย

เป็นสุข” มัทธิว 11:28 “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้” ยอห์น 14:27 สันติสุขนี้มีใช้สิ่งภายนอกที่พระองค์ประทานให้เรา แต่เป็นสันติสุขที่อยู่ในพระคริสต์และเราจะรับสันติสุขนี้ได้โดยการที่เรายอมรับในพระองค์เท่านั้น {MH 247.1}

พระคริสต์ทรงเป็นบ่อน้ำพุแห่งชีวิต สิ่งที่หลายคนต้องการก็คือ การมีความเข้าใจและความรู้แจ้งในพระองค์มากยิ่งขึ้น พวกเขาจำต้องได้รับการสอนด้วยความอดทนและกรุณา อย่างกระตือรือร้นเพื่อให้ทั้งชีวิตและจิตใจของพวกเขาเปิดกว้างต้อนรับการเยียวยาของสวรรค์ เมื่อแสงสว่างแห่งความรักของพระเจ้าได้ส่องฉายเข้าไปยังจิตวิญญาณที่มีดมน ความระอาเหี้ยมหน่าและความขุ่นข้องหมองใจก็จะสูญสิ้นไป และความเบิกบานพึงพอใจก็จะก่อเกิดพลังแก่จิตใจและความแข็งแรงและกำลังแก่ร่างกาย {MH 247.2}

เราทั้งหลายกำลังอยู่ในโลกแห่งความทุกข์ทรมาน ความยากลำบาก ความเศร้าโศกและการทดลองกำลังรอท่าเราอยู่ตลอดเส้นทางที่จะดำเนินไปสู่บ้านในแผ่นดินสวรรค์ แต่มีหลายคนยังเพิ่มภาวะอีกสองเท่าให้กับชีวิตด้วยการตีตนไปก่อนไข้อย่างต่อเนื่อง ถ้าพวกเขาประสบกับความยากลำบากหรือความผิดหวัง พวกเขามักจะคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องพังพินาศ คิดว่าชีวิตของพวกเขาเป็นชีวิตที่ยากลำบากมากที่สุด พวกเขาจะต้องตกลงสู่ความขัดสน เหตุฉะนี้ พวกเขาจึงกลายเป็นผู้นำความทุกข์ยากมาสู่ตัวเองและทอดเงาแห่งความทุกข์ไปสู่คนอื่นที่อยู่รอบตัวชีวิตกลับกลายเป็นภาวะยุ่งยากสำหรับบุคคลประเภทนี้ แต่มันไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น การจะเปลี่ยนแปลงความคิดของพวกเขาจำเป็นต้องใช้ความพยายามอย่างตั้งใจจริง แต่สามารถทำได้ ความสุขของพวกเขาทั้งชีวิตนี้และชีวิตในภายภาคหน้าขึ้นอยู่กับความมุ่งมั่นของพวกเขามากน้อยที่ช่วยให้จิตใจเบิกบาน จงให้พวกเขาเป็นอนหน้าจากภาพจินตนาการอันมืดมนที่วาดมันขึ้นมาเอง และหันไปมองถึงสิ่งที่มีคุณค่าที่พระเจ้า

ประทานให้บนเส้นทางเดินของพวกเขา และเหนือไปกว่านั้น เส้นทางที่นำไปสู่โลกที่ยังมองไม่เห็นและนิรันดร์ {MH 247.3}

พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมความช่วยเหลือให้แก่เราในทุกการทดลอง เมื่อชนชาติอิสราเอลได้เดินทางไปในถิ่นกันดารจนมาถึงแหล่งน้ำรสขมแห่งถิ่นมาราธา โมเสสได้ร้องทูลขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์มิได้ประทานหนทางแก้ไขที่แปลกใหม่แต่อย่างใด พระองค์ทรงให้เขาพิจารณาถึงสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว พระองค์ทรงให้โมเสสโยนพุ่มไม้ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาลงไปในน้ำเพื่อให้ น้ำบริสุทธิ์และมีรสหวาน เมื่อได้ทำเช่นนี้แล้วประชาชนก็ได้ดื่มน้ำและได้รับความสดชื่น ในการทดลองทุกครั้ง ถ้าเราแสวงหาพระองค์ พระคริสต์จะประทานความช่วยเหลือให้แก่เรา นัยน์ตาของเราจะเปิดออก เพื่อเห็นถึงพระสัญญาแห่งการบำบัดรักษาตามที่เขียนไว้ในพระวจนะของพระองค์ พระวิญญูณบริสุทธิ์จะทรงสอนเราให้รู้จักรั้ววิธีแบ่งปันพระพรเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากได้อย่างไร ในทุกความขมที่ริมฝีปากของเราได้สัมผัส เราจะพบกึ่งไม้แห่งการเยียวยารักษา {MH 248.1}

เราไม่ควรปล่อยให้อนาคตที่มีปัญหายุ่งยากและแนวโน้มที่ไม่น่าพึงพอใจมาทำให้จิตใจของเราอ่อนเปลี้ย หัวเข่าของเราสั่นคลอน แขนของเราแตก พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัสว่า “ให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเรา เพื่อให้เขาทำสันติภาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันติภาพกับเรา” อิสยาห์ 27:5 คนทั้งหลายที่ยอมจำนนชีวิตของพวกเขาไว้ในทรงนำของพระองค์และเพื่อการปรนนิบัติรับใช้พระองค์จะไม่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่พระเจ้ามิได้ทรงจัดเตรียมไว้ ไม่ว่าเราจะตกอยู่ในสภาพเช่นไร ถ้าเราเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ เราก็จะมีผู้นำทางในชีวิตของเรา ไม่ว่าเราจะมีเรื่องยุ่งยากใจเช่นใด เราก็จะมีที่ปรึกษาที่แท้จริง ความทุกข์โศกของเราจะเป็นเช่นใด การสูญเสียคนรักหรือรู้สึกเหงาสักเพียงใดเราก็จะมีพระ-สหายที่เห็นอกเห็นใจ {MH 248.2}

เราเดินก้าวพลาดได้ถ้าเรารู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดมิได้ทรงทอดทิ้งเรา เราไม่ต้องกลัวว่าเราต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ทูต

สวรรค์จะคอยเป็นเพื่อนที่อยู่ชดใกล้ ผู้เล้าโลมใจที่พระคริสต์ทรงสัญญาว่าจะประทานมาในนามของพระองค์จะสถิตอยู่กับเรา บนหนทางที่ดำเนินไปสู่แมนสรวงราชธานีอันเป็นที่ประทับของพระเจ้าจะไม่มี ความยากลำบากใด ซึ่งผู้ไว้วางใจในพระองค์จะไม่สามารถฝ่าฟันไปได้ จะไม่มีภัยอันตรายใดที่พวกเขาอาจหลบลี้หนีไม่พ้น จะไม่มีความโศกเศร้า จะไม่มีการคร่ำครวญ และจะไม่มี ความอ่อนแอใดของมนุษย์ที่พระองค์มิได้ทรงจัดเตรียมทางแก้เอาไว้ {MH 249.1}

ไม่มีคนใดต้องปล่อยตัวเองให้จมอยู่กับความท้อแท้สิ้นหวัง ซาตานอาจจะเข้ามาหาท่านด้วยคำแนะนำอันโหดร้ายว่า “ชีวิตของท่านเป็นชีวิตที่หมดหวังและไม่อาจจะแก้ไขอะไรได้อีก” แต่ยังมี ความหวังสำหรับท่าน ในองค์พระเยซูคริสต์ พระเจ้ามิได้ทรงบัญชาให้เราเอาชนะความยากลำบากด้วยกำลังของเราเอง พระองค์ทรงขอให้เราได้เข้ามาใกล้พระองค์ พระองค์ทรงรอคอยที่จะช่วยปลดปล่อยให้เราได้เป็นอิสระจากความทุกข์ยากลำบากที่เกาะกุมอยู่เหนือจิตวิญญาณและร่างกายของเรา {MH 249.2}

พระคริสต์ผู้ทรงต่อมพระองค์ลงมารับสภาพของมนุษย์ ย่อมรู้ซึ่งถึงความเห็นอกเห็นใจต่อความทุกข์ยากของมนุษยชาติ พระคริสต์มิเพียงแต่ทรงรู้จักถึงจิตวิญญาณของทุกๆ คนและความต้องการที่จำเพาะและความทุกข์ยากลำบากของจิตวิญญาณนั้น แต่พระองค์ยังทรงทราบถึงเหตุการณ์ทุกอย่างที่ทำให้จิตวิญญาณต้องเดือดร้อนวุ่นวาย พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกด้วยความรักใคร่สงสารแก่บุตรที่ทนทุกข์ทรมานทุกคน คนทั้งหลายที่ทุกข์ทรมานมากที่สุดย่อมจะได้รับ ความเมตตาสงสารและความเห็นอกเห็นใจจากพระองค์มากที่สุด พระองค์ทรงรู้สึกอย่างลึกซึ้งถึงความอ่อนแอของเรา และพระองค์ทรงปรารถนาให้เรามอบความวิตกกังวลและความทุกข์ยากลำบากแก่ใจของเราไว้แทบพระบาทของพระองค์ {MH 249.3}

การที่เราคอยใส่ใจแต่เรื่องของตนเองและคอยครุ่นคิดถึงอารมณ์ของตน หากใช้การกระทำที่ฉลาดไม่ ถ้าเราทำเช่นนี้ ศัตรูก็จะถือโอกาส ล่อลวงให้เราตกอยู่ใน การทดลองและความยากลำบาก บันทอนความเชื่อ

ให้อ่อนแอและทำลายกำลังใจ การเฝ้าครุ่นคิดถึงแต่อาวมณ์และความรู้สึก
 ของตัวเองและการปล่อยตัวให้อ่อนไหวไปตามความรู้สึกของเราเป็นการ
 เพราะความสงสัยและพัวพันตัวเราในความว่าวุ่นสับสน เราจำต้องหันเห
 ความสนใจจากตนเองไปสู่พระเยซู {MH 249.4}

เมื่อการทดลองรุมเร้าท่าน เมื่อความวิตกกังวล ความทุกข์ร้อนและ
 ความมืดมนดูเหมือนจะโอบล้อมจิตวิญญาณของท่าน จงมองตรงไปยัง
 สถานที่ๆ ท่านเห็นแสงสว่างของพระเจ้าในครั้งสุดท้าย จงวางใจในความ
 รักของพระคริสต์และการพิทักษ์รักษาของพระองค์ เมื่อความผิดบาปต่อสู้
 เพื่อเอาชนะจิตใจของท่าน เมื่อความชั่วบีบคั้นต่อจิตวิญญาณและสร้างภาระ
 ต่อจิตสำนึก เมื่อความสงสัยบดบังจิตใจให้มัวหมอง จงจำไว้ว่าพระคุณของ
 พระคริสต์มีเพียงพอที่จะชำระล้างบาปผิดและขจัดความมืดมนให้หมดสิ้น
 ไปได้ เมื่อเราได้เข้าสนิทกับพระผู้ช่วยให้รอด เราก็ได้เข้าไปอยู่ในดินแดน
 แห่งความสันติสุข

พระสัญญาของการทรงรักษา

“พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์
 และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป”

สดุดี 34:22 (TKJV)

“ความยำเกรงพระเจ้าทำให้คนอยู่อย่างอุ่นใจ
 ลูกหลานของเขาจะมีที่พึ่ง”

สุภาพิต 14:26

“ศิโยนกล่าวว่า พระเจ้าได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว
 องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว
 ผู้หญิงจะลืมบุตรที่ยังกินนมของนาง

และจะไม่เมตตาบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ
แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมิได้ กระนั้นเราก้จะไม่ลืมิเจ้า
ดูเถิด เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา”

อิสยาห์ 49:14-16

“อย่างกลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า
อย่างขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า
เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า
เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา”

อิสยาห์ 41:10 (TKJV)

“ผู้ซึ่งเราอุ้มมาตั้งแต่กำเนิด ชูมาตั้งแต่ในครรภ์
จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก้คือ พระองค์นั้น
เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก
เราได้สร้าง เราจะถูกไว้
เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้รอด”

อิสยาห์ 46:3, 4 {MH 250.1}

ไม่มีสิ่งใดที่คอยส่งเสริมสุขภาพแก่ร่างกายและจิตใจได้มากกว่าจิต
วิญญาณที่รู้จักคุณและแซ่ซ้องสรรเสริญ การต่อต้านความเศร้าหมอง ความ
คิดและความรู้สึกไม่สบอารมณ์เป็นหน้าที่ๆ ให้คุณอย่างหนึ่งซึ่งมากพอๆ
กับการอธิษฐาน ถ้าเรามีความมุ่งมาดปรารถนาที่จะไปสวรรค์ เราจะไป
อย่างคนโศกเศร้ากลุ่มหนึ่งที่เดินบน ร่องโอดครวญตลอดทางที่จะไปยัง
พระนิเวศน์ของพระบิดาของเราได้อย่างไร {MH 251.1}

คนทั้งหลายที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนแต่ชอบพำปอนอยู่เสมอและ
ชอบคิดว่าความรื่นเริงเบิกบานและความสุขเป็นความผิดบาปนั้น ยังไม่มี
ศาสนาที่แท้จริงอยู่ในจิตใจ คนทั้งหลายที่ชอบแสวงหาความสำราญจากสิ่ง
ที่เศร้าหมองในโลก ผู้ที่เลื่อมองดูแต่ไปไม่ที่เหยวแห่งรวงโรยแทนที่จะวิ่ง

เก็บบุปผชาติงามที่มีชีวิตชีวา ผู้ที่มองไม่เห็นความสง่างามของขุนเขาและ
ภูผาอันตระการอีกทั้งหุบเขาที่ปกคลุมด้วยอาภรณ์เขียวขจีเต็มไปด้วยชีวิต
ผู้ที่ปิดโสตปราสาทของพวกเขาจากเสียงอันร่าเริงที่พร่ากล่าวถึงความงาม
และความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติประดุจเสียงดนตรีอันไพเราะเสนาะหู คน
เหล่านี้มีใจอยู่ในพระคริสต์ พวกเขากำลังสะสมความหมั่นหมองมีดมนมา
สู่ตัวเอง แทนที่จะมีแสงสว่าง แม้แต่ในขณะที่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบ
ธรรมพร้อมด้วยลำแสงของการบำบัดรักษาได้ผุดขึ้นในใจของพวกเขาแล้ว
ก็ตาม {MH 251.2}

บ่อยครั้งจิตใจของท่านอาจจะหมั่นหมองเพราะความเจ็บปวดทรมาน
ถ้าเช่นนั้น จงพยายามอย่าคิดถึงสิ่งใดเลย ท่านทราบดีว่าพระเยซูทรงรัก
ท่าน พระองค์ทรงเข้าใจถึงความอ่อนแอของท่าน ท่านอาจทำตามน้ำ
พระทัยของพระองค์โดยเพียงแค่พักพิงในอ้อมพระกรของพระองค์ {MH
251.3}

เป็นกฎของธรรมชาติที่ว่าความคิดและความรู้สึกของเราก็จะได้รับการ
เสริมกำลังและหนุนชูหากถูกระบายออกมาเป็นคำพูด ในขณะที่ถ้อยคำ
แสดงออกถึงความคิด มันก็เป็นจริงเหมือนกันที่ความคิดจะกระทำตาม
ถ้อยคำ ถ้าเราแสดงออกถึงความเชื่อและความชื่นชมยินดีในพระพรที่เรา
ได้รับจากพระคุณและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะมีความ
เชื่อและมีความชื่นชมยินดีที่มากขึ้นเท่านั้น ไม่มีถ้อยคำใด ไม่มี
ขอบเขตความคิดใดจะเข้าใจถึงพระพรที่เป็นผลมาจากการชื่นชมในคุณ
ความดีและความรักของพระเจ้า แม้ในโลกนี้ เราสามารถมีความสุขสราญ
อันเปรียบเสมือนดังบ่อน้ำพุที่ไม่มีวันเหือดแห้งไป เพราะได้รับการหล่อ
เลี้ยงจากสายธารที่ไหลรินมาจากบัลลังก์ของพระเจ้า {MH 251.4}

ขอให้เราได้อบรมจิตใจและฝึกฝนริมฝีปากของเราเพื่อแช่ซ้อง
สรรเสริญพระเจ้าในความรักของพระองค์ที่ไม่มีสิ่งใดที่จะเปรียบปานได้
ขอให้เราฝึกจิตใจของเราให้มีความหวังและให้อาศัยอยู่ในแสงสว่างที่ส่อง
ฉายมาจากกางเขนแห่งกาลวาริ ขออย่าให้เราลืมนำเราทั้งหลายต่างเป็น

บุตรของพระมหากษัตริย์ผู้สถิตอยู่บนสวรรค์ เป็นบุตราและบุตรีของพระเจ้าจอมโยธา เราจึงมีสิทธิ์ที่จะได้รับการพักผ่อนอย่างสงบในพระเจ้า {MH 253.1}

“และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย... และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ” โคลโลสี 3:15 ขอให้เราลืมความยากลำบากและความทุกข์ยากของเราเสีย ขอให้เราสรรเสริญพระเจ้าสำหรับโอกาสที่ทรงให้มีชีวิตอยู่เพื่อถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ ขอให้พระพรสดใหม่ที่ประทานให้เราในทุกวันใหม่ปลุกกระตุ้นคำสรรเสริญให้เกิดขึ้นในจิตใจของเราสำหรับการดูแลเอาใจใส่ที่สำแดงถึงนิมิตแห่งความรักของพระองค์ที่ประทานให้แก่เรา เมื่อท่านได้ลืมตาขึ้นในยามอรุณรุ่ง จงขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงคุ้มครองรักษาท่านให้รอดปลอดภัยตลอดราตรีกาล จงขอบพระคุณพระองค์สำหรับสันติสุขที่มีอยู่ในจิตใจของท่าน ทั้งในยามอรุณรุ่ง ในยามเที่ยงและในยามค่ำคืน จงให้ความซาบซึ้งในพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์เป็นเสมือนดั่งกลิ่นของเครื่องหอมที่ได้เลื่อนลอยขึ้นไปยังสวรรค์ {MH 253.2}

เมื่อมีใครสักคนถามว่าท่านมีความรู้สึกเช่นไร จงอย่าพยายามคิดหาเรื่องเศร้าโศกมาเล่าให้เขาฟังเพื่อจะได้ขอความเห็นอกเห็นใจ จงอย่าพูดถึงเรื่องที่ท่านขาดความเชื่อ เรื่องที่น่าโศกอาดูรและความทุกข์ทรมานของท่าน ซาตานผู้ล่องลวงมีความยินดีปรีดาที่ได้ฟังคำพูดเหล่านี้ เมื่อท่านพูดถึงเรื่องที่น่าสลดหดหู่ ท่านกำลังเชิดชูเกียรติให้แก่ผู้ล่องลวง เราไม่ได้ฟังฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของซาตานเพื่อมามีชัยชนะเหนือเรา หลายครั้งที่เรามอบตัวเราเองให้อยู่ในเงื้อมมือของมันด้วยการพูดถึงฤทธิ์อำนาจของมัน แทนที่จะทำเช่นนั้น ขอให้เราได้พูดถึงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพื่อเราจะได้ยึดความสนใจทั้งปวงของเราไว้กับพระองค์ จงกล่าวถึงฤทธานุภาพที่ไม่มีสิ่งใดจะเปรียบบรานได้ของพระคริสต์และพูดถึงสง่าราศีของพระองค์ บรรดาชาวสวรรค์ทั้งมวลต่างสนใจในความรอดของเรา ทูตสวรรค์เป็นพัน ๆ โกลี ๆ ได้รับคำบัญชาให้คอยปรนนิบัติรับใช้คนทั้งหลายที่เป็น

ทายาทแห่งความรอด ทูตสวรรค์เหล่านั้นคอยปกป้องเราให้พ้นจากความชั่วร้ายและช่วยขับไล่อำนาจแห่งความมืดที่พยายามจะคอยทำลายเราให้พินาศ เราไม่มีเหตุผลที่จะขอบพระคุณพระเจ้าในทุกเวลานาทีกระนั้นหรือ ขอบพระคุณพระเจ้าแม้ในยามที่มีความยากลำบากขวางกั้นอยู่ในทางชีวิตของเราหรือ {MH 253.3}

จกร้องเพลงสรรเสริญถวาย

จงถวายสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้าด้วยบทเพลง เมื่อเราได้รับการทดลอง แทนที่จะแสดงความรู้สึกของเราออกมา ขอให้เราได้เปล่งเสียงร้องเพลงด้วยความเชื่อเพื่อเป็นการขอบพระคุณพระเจ้า

โอพระเป็นเจ้า ขอสรรเสริญพระบุตรที่รักของพระองค์
 ขอสรรเสริญพระเยซู ผู้ทรงสิ้นพระชนม์
 และบัดนี้เสด็จกลับสู่เวหาสวรรค์แล้ว
 ขอสรรเสริญพระองค์ สำหรับพระวิญญูณแห่งความสว่าง
 เปิดเผยพระผู้ช่วยให้เราและขับไล่ความมืดมนให้ออกไป
 ขอถวายเกียรติและคำสรรเสริญ
 แต่พระเมษโปดกที่ถูกปลงพระชนม์
 ทรงแบกบาปของเราและชำระรอยบาปเปื้อนให้หมดไป
 เกียรติยศและคำสรรเสริญทั้งหมดขอถวายแด่พระเจ้าแห่งพระคุณ
 พระองค์ทรงไถ่เรา ตามหาเราและนำเราไปตามทาง
 ขอฟื้นฟูใจของข้าให้ขึ้นขึ้น
 เติมหัวใจเราให้เต็มด้วยความรักของพระองค์
 ขอให้ไฟจากเบื้องบนจุดประกายจิตวิญญาณทุกดวงขึ้นมาอีกครั้ง

ร้องรับ

ฮาเลลูยา ขอพระสิริจึงเป็นของพระองค์
 ฮาเลลูยา ขอให้พระสิริเป็นของพระองค์
 ไปรดพื้นใจของข้าขึ้นใหม่ {MH 254.1}

บทเพลงเป็นดั่งคัมภีร์ที่เราสามารถใช้ต่อสู้กับความท้อแท้สิ้นหวังได้ เมื่อเราได้เปิดจิตใจของเราออกสู่แสงสว่างของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เป็นดั่งแสงอาทิตย์อันเจิดจ้า เราก็จะได้รับพระพรจากพระองค์และมีสุขภาพที่สมบูรณ์

“จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐ
 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์
 ให้ผู้ที่พระเจ้าทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดั่งนั้นเกิด
 คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้จากมือของปรปักษ์”

“จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์
 จงเล่าถึงการอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
 จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
 ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเจ้าเปรมปรีดิ์”

“เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม
 และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาหน้าใจด้วยของดี
 บ้าง... ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและติดตรวน...
 ในความยากลำบากของเขา เมื่อเขาร้องทูลพระเจ้า
 พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา
 พระองค์ทรงนำเขาออกมาจากความมืดและเงามัจจุราช
 และทรงระเบิดพันธนะของเขาให้ขาดสะบั้น
 ให้เขาขอบพระคุณพระเจ้าเพราะความรักมั่นคงของพระองค์
 เพราะการอัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรของมนุษย์”

“จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่

โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายภายในข้าพเจ้า
จงหวังใจในพระเจ้า

เพราะข้าพเจ้าจะถวายสดุดีแต่พระองค์อีก
ผู้ทรงเป็นความอุปถัมภ์
และพระเจ้าของข้าพเจ้า”

สดุดี 107:1, 2; 105:2, 3; 107:9-15; 42:11 {MH 254.2}

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นหน้าพระทัยของพระเจ้า
ซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย” 1 เธสะโลนิกา 5:18
พระดำรัสสิ่งนี้ทำให้เรามีความมั่นใจว่า แม้แต่สิ่งที่ดูเสมือนว่าจะต่อต้าน
ขัดขวางเรา ก็ยังจะบังเกิดผลดีแก่เราได้เสมอ พระเจ้ามิได้ตรัสสั่งให้เรา
ถวายโมทนาพระคุณพระองค์ในสิ่งที่จะเป็นอันตรายแก่เรา

“พระเจ้าทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า

พระเจ้าทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร”

“พระองค์จะทรงซ่อนข้าพเจ้า ในที่กำบังของพระองค์
ในยามยากลำบาก

พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ภายใต้ร่มพลับพลาของพระองค์...
และข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาในพลับพลาของพระองค์
ด้วยการร้อง ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและถวายสดุดีแต่พระเจ้า”

“ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเจ้า

พระองค์ทรงเอนพระองค์ลง ฟังคำร้องทูลของข้าพเจ้า

พระองค์ทรงจุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด ออกมาจากเลนตม
แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา

กระทำให้อย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง

พระองค์ทรงบรรจุเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า

เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา”

“พระเจ้าทรงเป็นพระกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า

จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์

และจิตใจของข้าพเจ้าก็ปิติยินดียิ่ง

ข้าพเจ้าจะถวายโมทนาแก่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า”

สดุดี 27:1; 27:5, 6, 40:1-3; 28:7 {MH 255.1}

สิ่งหนึ่งที่คอยกีดขวางคนเจ็บมิให้หายจากโรค ก็คือ การเฝ้าคิดถึงแต่ตัวเอง คนป่วยหลายคนต่างคิดว่าทุกคนควรจะเห็นอกเห็นใจและให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา แต่สิ่งที่พวกเขาจำเป็นจะต้องทำคือ การลดการคิดถึงตัวเองและหันไปคิดถึงและเอาใจใส่ช่วยเหลือผู้อื่น {MH 256.1}

หลายครั้งที่เราได้รับการร้องขอให้อธิษฐานเผื่อคนที่เจ็บป่วย คนที่มีความโศกเศร้า คนที่ท้อแท้สิ้นหวัง และสิ่งนี้เป็นภาระที่ทำให้ถูกต้อง เราควรอธิษฐานขอพระเจ้าให้ทรงส่องความสว่างเข้าไปยังจิตใจที่มีดมนและทรงช่วยเหลือโลมใจที่ทุกข์โศก แต่พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานแก่คนทั้งหลายที่พร้อมจะแบ่งปันพระพรที่ได้รับจากพระองค์ ในขณะที่เราอธิษฐานเผื่อคนทั้งหลายที่มีความโศกเศร้า เราควรหนุนใจให้พวกเขาได้พยายามช่วยเหลือผู้ที่มีความยากจนขัดสนมากกว่าพวกเขา ความมีดมนจะถูกขจัดออกไปจากจิตใจของพวกเขา ในขณะที่พวกเขาพยายามที่จะช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อเราพยายามให้กำลังใจช่วยเหลือผู้อื่น เราก็กพลอยได้รับความชื่นใจไปด้วย พระพรนั้นจะย้อนกลับมาหาเรา {MH 256.2}

พระธรรมอิสยาห์บทที่ห้าสิบแปดมีข้อความที่กล่าวถึงยาขนานเอกที่ใช้ในการบำบัดรักษาโรคที่เกิดขึ้นกับร่างกายและจิตใจ หากเราปรารถนาที่จะมีสุขภาพที่ดีและมีความสุขที่แท้จริงในชีวิต เราต้องปฏิบัติตามกฎที่มีเขียนไว้ในข้อพระคัมภีร์นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงการปรนนิบัติที่พระองค์

จะทรงพอพระทัยและพระพรที่จะได้รับไว้ว่า

“ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิว
 และนำคนยากจนไว้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า
 เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้
 และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง ดอกหรือ”
 แล้วความสว่างจะพุ่งออกมาแก่เจ้าอย่างอรุณ
 และแผลของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว
 ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า
 และพระสิริของพระเจ้าจะระวังหลังเจ้าแล้ว
 เจ้าจะหูล และพระเจ้าจะทรงตอบ
 เจ้าจะร้องหูล และพระองค์จะตรัสว่า เราอยู่ที่นี่
 ถ้าเจ้าจะเอาออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย
 ซึ่งแอกซึ่งการชู้หน้า และซึ่งการพุดอธรรม
 ถ้าเจ้าหุ้มเทชีวิตของเจ้าแก่คนหิว
 และให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มใจ
 แล้วความสว่างจะโผล่ขึ้นแก่เจ้าในความมืด
 และความมืดคลุ้มของเจ้าจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน
 และพระเจ้าจะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์
 และให้เจ้าอิมด้วยของดี
 และกระทำให้กระดูกของเจ้าแข็ง
 และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด
 เหมือนน้ำพุ
 ที่น้ำของมันไม่ขาด”

อิสยาห์ 58:7-11 {MH 256.3}

การกระทำสิ่งที่ดีงามจะทำให้เราได้รับพระพรเป็นสองเท่า ซึ่งเป็น

ประโยชน์ทั้งแก่ผู้ให้และผู้รับความเมตตากรุณา จิตสำนึกที่ตระหนักถึงการกระทำอันชอบธรรมเป็นยาที่วิเศษที่สุดในการรักษาโรคทางกายและจิตใจ เมื่อจิตใจของเราได้รับการผ่อนคลายและรู้สึกมีความสุขจากการที่ได้ทำหน้าที่อย่างดียิ่งแล้ว และมีความพึงพอใจที่ได้ทำให้ผู้อื่นมีความสุข ใจที่ชื่นบานและความคิดที่สูงส่งย่อมจะส่งผลต่อร่างกายและจิตใจราวกับว่าได้มีชีวิตใหม่ {MH 257.1}

แทนที่คนป่วยจะเรียกร้องความเห็นอกเห็นใจอยู่รำไป ขอให้เขาได้พยายามที่จะแสดงความเห็นอกเห็นใจแก่ผู้อื่น จงวางภาระอันหนักของ ความอ่อนแอ ความทุกข์โศกและความทุกข์ทรมานของท่านไว้กับพระเจ้า ช่วยให้รอดผู้ทรงกอบปรяд้วยพระทัยกรุณา โปรดเปิดจิตใจของท่านรับความรักของพระองค์และให้ความรักนั้นได้หลั่งไหลไปยังผู้อื่น จงระลึกไว้เสมอว่า ทุกๆ คนต่างก็มีความทุกข์ยากลำบากที่แสนจะหนักอึ้ง การทดลองที่ยากต่อการขัดขืน ซึ่งท่านสามารถจะแบ่งเบาภาระเหล่านี้ได้ จงแสดงถึงความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณสำหรับพระพรและการดูแลเอาใจใส่ที่ท่านได้รับ จงเก็บรักษาพระสัญญาอันประเสริฐของพระเจ้าให้เต็มเปี่ยมอยู่ในภายในจิตใจ เพื่อท่านจะได้นำพระวาทะเหล่านั้นออกมาจากคลังสมบัติเพื่อปลูกปลอบและเสริมกำลังจิตใจของผู้อื่น การทำเช่นนี้จะหอมล้อมท่านไว้ด้วยบรรยากาศแห่งความเอื้ออาทรและยกชูจิตวิญญาณ ขอให้ท่านจงมีความมุ่งหมายที่จะทำให้ผู้ที่อยู่รอบตัวท่านมีความสุข และท่านจะพบวิถีทางที่จะสามารถช่วยเหลือ ทั้งสมาชิกในครอบครัวของตนเองและแก่ผู้อื่น อีกด้วย {MH 257.2}

หากคนทั้งหลายที่กำลังเจ็บป่วยจะลืมตัวเอง แล้วหันมาให้ความสนใจในผู้อื่น ถ้าพวกเขาจะปรณนิบัติช่วยเหลือผู้อื่นที่มีความทุกข์ยากมากกว่าตัวเขาตามพระบัญชาของพระเจ้า เขาก็จะทราบถึงความจริงในพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยไว้ว่า “แล้วความสว่างจะพุ่งออกมาแก่เจ้าอย่างอรุณ และแสงของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว”

มาราร์และเอลิม

วันนี้เป็นเอลิมที่ปกคลุมด้วยต้นปาล์มและบ่อน้ำ
 เป็นร่มเงาแห่งความสุขสราญ
 สำหรับความเหน็ดเหนื่อยในถิ่นทุรกันดาร
 วันก่อนนั้นอยู่มาราร์ที่มีแต่กบรดหินและดินทราย
 อยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายไร้ร่มเงาไว้พักพิง
 แต่กระนั้นทะเลทรายนี้ก็มิสภาพทั้งสองอยู่ร่วมกัน
 ลมร้อนพัดหิวอยู่เหนือผืนดินอันเปลี่ยวเปล่า
 หุบเขาผืนดินต่ำให้ร่มเงาแก่ทั้งสอง
 อีกทั้งภูผาที่รายล้อม
 พวกเราที่อยู่ในโลกนี้ก็แจกเช่นเดียวกัน
 เรายังจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้ดี
 มีความขมขื่นและหวานขื่น ทุกข์และสุข
 สิ่งเหล่านี้อยู่ด้วยกันแต่ละวันนั้นไม่เหมือน
 บางครั้งพระเจ้าทรงเปลี่ยนความขมขื่นของเราให้หวานขื่น
 บางครั้งพระองค์ประทานบ่อน้ำพุมาให้
 บางครั้งมีเงาของเสามาเมฆมาบดบังเราไว้
 และบางครั้งก็มีร่มเงาต้นปาล์มให้เราได้พิงพิง
 สิ่งสำคัญนั่นคืออะไร ในเวลาอีกไม่ช้านัก
 มาราร์และเอลิมทั้งสองจะผ่านล่องไป
 บ่อน้ำและต้นปาล์มของทะเลทรายจะกลับกลายเป็นอดีต
 ในที่สุด เราจะไปถึง
 “แมนสรวงราชธานีอันเป็นที่ประทับของพระเจ้าของเรา”
 โอ ดินแดนแห่งความสุขสราญ ที่อยู่เลยเนินเขาอันโดดเดี่ยวเหล่านั้น
 น้ำพุแห่งความสุขเกษมศานต์จะไหลพุ่งอยู่เป็นนิรันดร์ ณ ที่นั้น
 โอแดนทิพย์วิมานอันบริสุทธิ์ที่อยู่เหนือสวรรค์ชั้นฟ้า

ที่ๆ เราจะได้สิ้นสุดการร่อนเร่พเนจรไปในป่ากันดาร

โฮราเทียส โบนาร์

พระคริสต์เป็นของฉัน

พระคริสต์เป็นของฉัน เป็นจริงแม่นยำ
ช่วยให้ใจฉันสุข ดังได้เห็นสวรรค์
ทรัพย์สินภายนอกของฉัน คือชีพนิรันดร์
พระเจ้าเท่านั้นผู้จะได้ประทาน

ร้องรับ

นี่คือเรื่องของฉัน สรรเสริญผู้ไถ่
สรรเสริญพระองค์ให้ ทุกวันเวลา
นี่คือเรื่องของฉัน สรรเสริญผู้ไถ่
สรรเสริญพระองค์ให้ ทุกวันเวลา

ฉันมีความพอใจ ฉันได้มอบกาย
เพราะสุขอันนิรันดร์ เป็นภาพเด่นอยู่ใกล้
ฉันเห็นทูตสวรรค์ ลงมาประทาน
บอกเรื่องรักถ้วนถี่ พระเจ้าปราณี

กายเมื่อมอบพระไว้ ใจไม่วุ่นวาย
พระได้ประทานให้ กายใจสุขมากมาย
เมื่อใจฉันชอบธรรม และมีคุณธรรม
ฉันจะคอยเฝ้ามอง แต่พระเบื้องบน

แฟนนี่ เจ. ครอสบี {MH 258.1}

บทที่ 19 ความสัมพันธ์ ที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ

พระเจ้าผู้ทรงสร้างได้ทรงเลือกสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสุขภาพและความสุขสำราญให้แก่พ่อแม่คู่แรกของเรา พระองค์มิได้ทรงนำอาดัมและเอวาเข้าอาศัยอยู่ในราชวังหรือห้อมล้อมพวกเขาด้วยของประดับจำลองและฟุ่มเฟือยที่คนมากมายในทุกวันนี้ต่างพากันดิ้นรนไขว่คว้าเพื่อจะให้ได้มา พระองค์ทรงโปรดให้เขาทั้งสองอาศัยอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และทรงโปรดให้พวกเขา มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบรรดาผู้ที่บริสุทธิ์ชอบธรรมแห่งสวรรค์ {MH 261.1}

ในอุทยานที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเป็นบ้านให้แก่เหล่าบุตรของพระองค์นั้น มีสมูทุมฟุ่มไม้อันงามวิจิตรและสุคันธชาติที่ผลิดอกอย่างประณีตบรรจงดาราตาษเป็นที่เจริญตาเจริญใจแก่ผู้ที่ได้พบเห็น มี

พฤษภานานาพันธุ์ที่ออกดอกออกผลส่งกลิ่นหอมและมีรสชาติอร่อย
ชวนรับประทาน บนกิ่งไม้โน้นแล้ว หมูวิหคสกุลต่างขับขานบทเพลงถวาย
สรรเสริญแด่พระเจ้า ภายใต้ร่มเงาของไม้โน้น บรรดาสัตว์ที่มีอยู่ในแผ่นดิน
โลกต่างเล่นหยอกล้อกันอย่างสนุกสนานโดยมิได้มีความหวาดกลัวแต่
อย่างใด {MH 261.2}

อาดัมและเอวาผู้บริสุทธิ์ปราศจากมลทินบาป มีความชื่นชมยินดีที่
ได้เห็นภาพอันสวยงามและเสียงอันไพเราะเสนาะหูของอุทยานแห่งเอเดน
พระเจ้าได้ทรงมอบหมายงานให้คนทั้งสองทำ “ให้ทำและรักษาสวน”
ปฐมกาล 2:15 การที่ได้ทำงานในอุทยานทุกๆ วันทำให้อาดัมและเอวา
มีสุขภาพที่สมบูรณ์และมีความสุขที่เปี่ยมล้น และคู่สามีภรรยาต่างต้อนรับ
การเสด็จมาเยี่ยมเยียนของพระเจ้าผู้สร้างด้วยความชื่นชมยินดี พระองค์เสด็จ
ดำเนินและสนทนากับพวกเขาในยามเย็น พระเจ้าทรงสั่งสอนบทเรียนของ
พระองค์ให้แก่พวกเขาทุกวัน {MH 261.3}

แผนการในชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดให้แก่คุณพ่อคุณแม่คู่แรกของ
เรามีบทเรียนมากมายสำหรับเราทั้งหลาย แม้ว่าความผิดบาปได้ทอดเงา
แห่งความมืดปกคลุมแผ่นดินโลกนี้ไว้ก็ตาม พระเจ้ายังทรงปรารถนาให้
บุตรทั้งหลายของพระองค์มีความชื่นชมยินดีในสรรพสิ่งอันเป็นพระหัตถกิจ
ของพระองค์ ถ้าเราจักติดตามแผนการแห่งชีวิตของพระองค์อย่างใกล้ชิด
มากเท่าไร พระองค์ก็จะทรงฟื้นฟูมนุษยชาติให้พ้นจากความทุกข์ยากได้
อย่างน่าอัศจรรย์มากขึ้นเท่านั้น เราควรจัดให้ผู้ป่วยได้อยู่ท่ามกลางสิ่ง
แวดล้อมที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ ชีวิตที่อยู่นอกบ้านท่ามกลางสิ่งแวดล้อม
ตามธรรมชาติสามารถฟื้นฟูคนไข้มากมายที่หมดหนทางและสิ้นหวังได้
อย่างน่าอัศจรรย์ {MH 261.4}

เสียงอึกทึกคึกโครม ความตื่นเต้นและความสับสนวุ่นวายในเมือง
ชีวิตที่ต้องคร่ำเคร่งกับการงานและอยู่กับภาพลวงตา เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย
และทำให้คนไข้ต้องอ่อนเปลี้ยเพลียแรง อากาศที่เต็มไปด้วยฝุ่นควัน ก๊าซ
พิษและเชื้อโรคที่เป็นอันตรายต่อชีวิต คนป่วยที่ต้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่

ภายในห้องสี่เหลี่ยมที่มีผนังกัน จนแทบทำให้รู้สึกเสมือนหนึ่งว่าตัวเองตกเป็นนักโทษที่ถูกจองจำอยู่ในห้อง พวกเขาเฝ้ามองออกไปก็เห็นแต่บ้านเรือนทางเดินและฝูงชนที่เดินขวักไขว่ไปมาอย่างรีบเร่ง จนบางครั้งแทบจะไม่มีโอกาสได้เห็นท้องฟ้าสีเขียวครามหรือแสงแดด ไม่มีโอกาสได้เห็นต้นไม้ใบหญ้าหรือดอกไม้ เมื่อต้องถูกกักอยู่เช่นนี้ พวกเขาจะรำพึงรำพันถึงความเจ็บป่วยและความเศร้าโศกของตนเองจนกลายเป็นเหยื่อของความคิดเศร้าหมองของพวกเขาเอง {MH 262.1}

และสำหรับคนทั้งหลายที่มีอำนาจฝ่ายศีลธรรมที่อ่อนแอ ชีวิตในเมืองเต็มไปด้วยภัยอันตราย ผู้ป่วยที่ต้องเอาชนะความอยากที่ผิดธรรมชาติ จึงง่ายต่อการถูกทดลอง พวกเขาจำเป็นต้องไปอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมใหม่เพื่อให้ความคิดของพวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ พวกเขาจำต้องอยู่ภายใต้อิทธิพลที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสภาพที่ทำลายชีวิตของพวกเขา ให้แยกพวกเขาออกมาจากอิทธิพลเหล่านั้นที่นำพาพวกเขาให้เห็นห่างจากพระเจ้าไปยังบรรยากาศที่บริสุทธิ์กว่าสักกระยะหนึ่ง {MH 263.1}

สถานที่สำหรับรักษาพยาบาลคนป่วยไข้หากตั้งอยู่ในที่ ๆ ห่างไกลจากเมืองใหญ่ จะสัมฤทธิ์ผลมากกว่า และเท่าที่จะกระทำได้ ผู้ป่วยทั้งหลายที่ต้องการฟื้นฟูสุขภาพควรออกไปพักผ่อนท่ามกลางสิ่งแวดล้อมของชนบทเพื่อรับประโยชน์จากการใช้ชีวิตกลางแจ้ง ธรรมชาติเป็นดังแพทย์ของพระเจ้า อากาศบริสุทธิ์ แสงแดดที่น่ายินดี ดอกไม้และต้นไม้ สวนผลไม้ และร้อนนและการออกกำลังกายกลางแจ้งท่ามกลางสภาพแวดล้อมเหล่านี้ ล้วนเป็นบ่อเกิดของสุขภาพที่ฟื้นฟูและชีวิตที่กระปรี้กระเปร่า {MH 263.2}

แพทย์และพยาบาลทั้งหลายควรส่งเสริมให้ผู้ป่วยของพวกเขามีโอกาสอยู่นอกห้องผู้ป่วยให้มาก การใช้ชีวิตกลางแจ้งเป็นการบำบัดรักษาวิธีเดียวที่ผู้ป่วยมากมายต้องการ ยานานานี้มีพลังอำนาจอันน่าอัศจรรย์ในการรักษาโรคภัยซึ่งเกิดจากความตื่นเต้นและการใช้ชีวิตตามอย่างสมัยนิยมที่มากเกินไป ชีวิตเช่นนี้นับพันทอนและทำลายกำลังเรี่ยวแรงของร่างกาย

จิตใจและจิตวิญญาณ {MH 264.1}

ผู้ป่วยที่เบื่อหน่ายกับชีวิตในเมืองที่มีแสงสีเจิดจ้าและเสียงอึกทึกครึกโครมตามถนนหนทาง จะรู้สึกชื่นชมยินดีสักเพียงไรเมื่อได้ไปอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบและอิสรภาพของชนบท พวกเขาจะมีความกระหายเพียงใด ที่จะได้เห็นทัศนียภาพที่งดงามของธรรมชาติ พวกเขาจะรู้สึกปลาบปลื้มยินดีเพียงใดที่ได้นั่งลงในกลางแจ้ง ชื่นชมกับแสงแดดและหายใจสดกลั่นหอมระรื่นของบุปผาชาติและพฤกษาพันธุ์ กลิ่นหอมจากยางของต้นสนสีดาร์และไม้สนเฟอร์รวมทั้งพันธุ์ไม้อีกนานาชนิดต่างมีสรรพคุณในการฟื้นฟูสุขภาพ {MH 264.2}

สำหรับผู้ป่วยเรื้อรังนั้น ไม่มีวิธีการฟื้นฟูสุขภาพและความสุขดีเท่ากับการใช้ชีวิตท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่สวยงามของชนบท ในสถานที่เช่นนี้ ผู้ป่วยที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้หนักที่สุดสามารถนั่งเล่นนอนเล่นรับแสงแดดหรือได้ร่มเงาของหมู่ไม้ได้ เพียงแต่พวกเขาล้มตาขึ้นมอง พวกเขา ก็จะเห็นใบไม้สีเขียวสดชื่นเย็นตาละลานอยู่เบื้องบน เมื่อได้ยินเสียงสายลมที่พัดพลิ้วกึ่งไม่ไหวแหว่งไกว พวกเขา ก็รู้สึกถึงความสงบผ่อนคลายและความสดชื่นระรื่นใจ จิตใจที่ห่อเหี่ยวก็จะพลอยมีชีวิตชีวา กำลังที่ถดถอยก็จะได้รับการบำรุงฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ จิตใจก็จะได้รับความสงบสุขโดยไม่รู้ตัว ชีพจรที่เต้นเร็วเพราะพิษไข้ก็จะกลับเต้นเป็นปกติ เมื่อผู้ป่วยเริ่มแข็งแรงขึ้น พวกเขาก็มีความกล้าพอที่จะลองก้าวเดินออกไปเก็บดอกไม้ที่งดงามน่ารักซึ่งเปรียบเสมือนผู้นำสารแห่งความรักของพระเจ้ามายังครอบครัวมนุษย์ที่ทนทุกข์ทรมานอยู่ในโลกเบื้องล่างนี้ {MH 264.3}

เราควรตระเตรียมวางแผนอย่างดีเพื่อให้ผู้ป่วยได้พักผ่อนนอกอาคาร สำหรับผู้ป่วยที่สามารถทำกิจกรรมได้บ้าง ให้จัดหากิจกรรมง่ายๆ และเพลิดเพลินแก่พวกเขา อธิบายให้ผู้ป่วยเข้าใจถึงคุณค่าและประโยชน์ของกิจกรรมนอกอาคารนี้ว่าเป็นอย่างไร ส่งเสริมพวกเขาให้สูดอากาศบริสุทธิ์ สอนพวกเขาให้หายใจลึกๆ และให้รู้จักการใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องเพื่อช่วยใน

การหายใจและในการพูด ความรู้เช่นนี้มีคุณค่ามากล้นต่อผู้ป่วยทั้งหลาย {MH 264.4}

การออกกำลังกายกลางแจ้งควรได้รับการบรรจุไว้เป็นกฎจำเป็นข้อหนึ่งในการเสริมสร้างชีวิตที่แข็งแรง สำหรับการออกกำลังกายเช่นนี้ไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่ากิจกรรมเกี่ยวกับการเพาะปลูก จงให้ผู้ป่วยดูแลรักษาแปลงดอกไม้หรือทำงานในสวนผลไม้หรือในแปลงผักก็ได้ เมื่อคนไข้ได้รับการสนับสนุนให้ออกจากห้องผู้ป่วยและใช้เวลาในสถานที่กลางแจ้งภายนอก ด้วยการพรุนดินปลูกดอกไม้หรือทำกิจกรรมเบาๆ อย่างอื่นที่น่าเพลิดเพลิน ความสนใจของพวกเขาจะถูกเบี่ยงเบนออกพ้นตัวและความเจ็บป่วยของตนเอง {MH 265.1}

ผู้ป่วยที่มีโอกาสอยู่นอกอาคารมากเท่าไร เขาจะต้องการการเฝ้าติดตามดูแลน้อยลงเท่านั้น สภาพแวดล้อมที่มีความสดชื่นมากเท่าไร ก็จะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ป่วยเองมากเท่านั้น เมื่อถูกจำกัดให้อยู่แต่ในบ้าน ไม่ว่าจะบ้านนั้นจะได้รับการตกแต่งให้หรูหราสักเพียงใด เขาก็จะเกิดกังวลใจและสลดหดหู่ การที่ผู้ป่วยได้อยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่สวยงามตามธรรมชาติ ในที่ๆ เขาสามารถมองเห็นดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานและยินเสียงนกร้องขับขาน เสียงเพลงก็จะเข้าไปในจิตใจ หัวใจของเขาบรรเลงเสียงเพลงที่สอดประสานกับบทเพลงของเหล่าวิหคสุกฤษดา ความผ่อนคลายจะบังเกิดขึ้นกับร่างกาย สติปัญญาจะเริ่มตื่นตัว การจินตนาการจะถูกกระตุ้นและจิตใจจะเกิดความพร้อมที่จะเรียนรู้และเข้าใจในพระวณะของพระเจ้า {MH 265.2}

ในธรรมชาตินั้น เราจะพบอะไรหลายอย่างที่สามารที่จะเบนความสนใจของผู้ป่วยจากตัวเองให้หันไปหาพระเจ้าได้เสมอ เมื่ออยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นพระหัตถ์ถักอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า จิตใจของพวกเขาจะได้รับการยกชูจากสิ่งที่มองเห็นไปยังสิ่งที่สายตามิอาจแลเห็นได้ ความสวยงามของธรรมชาติจะช่วยชักจูงให้พวกเขาได้คิดถึงที่พำนักในแผ่นดินสวรรค์ ที่ซึ่งจะไม่มีสิ่งใดมาทำลายความงดงามให้มัวหมอง จะไม่

มีสิ่งใดมาลบล้างหรือทำให้ต้องแปดเปื้อนเป็นมลทินและจะไม่มีสิ่งใดมาทำให้เกิดโรคร้ายหรือแม้แต่ความตาย {MH 265.3}

ให้แพทย์และพยาบาลทั้งหลายดั่งสิ่งต่าง ๆ จากธรรมชาติมาเป็นบทเรียนคำสอนของพระเจ้า ให้พวกเขาชี้ให้ผู้ป่วยเห็นถึงพระองค์ ผู้ทรงสร้างต้นไม้สูงใหญ่ ทุ่งหญ้าและดอกไม้บานา หนูนใจพวกเขาให้เรียนรู้และเข้าใจถึงความรักของพระองค์ที่ทรงมีต่อบุตรทั้งหลายของพระองค์ที่สำแดงผ่านดอกไม้ตูมและดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานทุก ๆ ดอก พระองค์ผู้ทรงดูแลรักษาเหล่าวิหคสกุลและมวลดอกไม้ย่อมจะทรงพิทักษ์รักษามนุษย์ทั้งหลายที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระองค์ {MH 266.1}

เมื่อมาอยู่นอกอาคารท่ามกลางสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างได้หายใจเอาอากาศบริสุทธิ์ที่เสริมสร้างสุขภาพ ย่อมเป็นเวลาดีที่สุดที่ผู้ป่วยจะได้รับการบอกเล่าเรื่องราวของชีวิตใหม่ที่มีอยู่ในพระคริสต์ เราสามารถอ่านพระวจนะของพระเจ้าให้พวกเขาฟังในสถานที่เช่นนั้น ณ ที่นั้นแสงสว่างแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์จักส่องเข้าไปในจิตใจที่มีมืดมนเพราะความผิดบาปได้

โอ ในแต่ละวัน หากข้าฯ จะได้พบ
ที่จะได้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า
เวลาแห่งความเบิกบานของข้าฯ คงจะไผ่บินผ่านไปอย่างรวดเร็ว
ในขณะที่ข้าฯ วางใจอยู่ในพระวจนะของพระองค์

พระองค์เจ้าข้า ข้าฯปรารถนาที่จะได้มีชีวิตใหม่
อยู่ในพระองค์ทุก ๆ วัน
ในความทุกข์ที่โลกมีอาจจะมอบให้ได้
และจะไม่มีวันแย่งชิงไปได้

พระเยซูเจ้า ขอเสด็จมาครอบครองอยู่ในจิตใจของข้าฯ

และโปรดรับข้าไว้เป็นของพระองค์
เพื่อข้าฯ จะไม่มีต้องพลัดพรากไปจากพระองค์อีกต่อไป
จนทำให้พระองค์ทรงเศร้าพระทัย

เบนยามิน คลิฟแลนด์ {MH 266.2}

ชายหญิงทั้งหลายที่ต้องการรับการบำบัดโรคทางกายและโรคทางจิตวิญญาณสมควรได้รับการนำพาให้เข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับผู้ซึ่งมีวาจาและความประพฤติที่มีพลังที่สามารถชักจูงพวกเขาให้เข้ามาหาพระคริสต์ พวกเขาสมควรได้รับการนำพาให้เข้ามาอยู่ภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงเป็นนายแพทย์ใหญ่ที่ทำการเผยแพร่ศาสนา พระองค์ผู้ทรงสามารถรักษาโรคภัยได้ทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเขาจะต้องได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและการอภัยบาปที่พระองค์ทรงพร้อมจะประทานให้เปล่า ๆ แก่คนทั้งหลายที่มาสารภาพความผิดบาปต่อพระองค์ {MH 267.1}

ภายใต้อิทธิพลเหล่านี้ หลายคนที่ต้องทนทุกข์ทรมานจะได้รับการนำพาให้ดำเนินไปบนวิถีของชีวิต เหล่าทูตสวรรค์จะร่วมมือกับตัวแทนที่เป็นมนุษย์ เพื่อนำความหวังและกำลังใจ ความชื่นชมยินดีและสันติสุขไปสู่จิตใจของผู้ที่ป่วยไข้และผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมาน ภายใต้สภาพเช่นนี้ ผู้ป่วยจะได้รับพระพรเพิ่มเป็นทวีคูณและหลายคนก็จะมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง อย่างก้าวที่อ่อนแรงก็จะกลับคืนสู่กำลังวังชาที่แคล่วคล่องว่องไว สายตาก็จะกลับมีประกายอันแจ่มใส ผู้ที่สิ้นหวังก็กลับมีความหวังขึ้นใหม่ ไบหน้าที่เคยเศร้าหมองก็กลับอาบด้วยความสุข น้ำเสียงที่เคยบ่นว่าดีเดียนก็จะกลับเปล่งเสียงร้องแสดงความร่าเริงแจ่มใสและความพึงพอใจ {MH 267.2}

เมื่อสุขภาพร่างกายได้ความแข็งแรงกลับคืนมา ชายหญิงทั้งหลายก็พลอยมีความเชื่อในพระคริสต์อย่างมั่นคงยิ่งขึ้นที่พระองค์ได้ทรงช่วยให้พวกเขาฟื้นคืนจิตวิญญาณที่ผ่องแผ้ว ผู้ที่สำนึกในความผิดบาปเมื่อได้

ทราบว่าคุณเจ้าทรงโปรดประทานการอภัยให้แก่พวกเขาแล้ว จิตใจก็จะมีสันติสุข มีความชื่นชมยินดีและการพักสงบเกินคำพรรณนาได้ ความหวังที่มีมโนก็จะสว่างสดใส คำพูดก็จะแสดงออกถึงความเชื่อที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก” “แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ก็ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์สถิตกับข้าพระองค์ คทาและธำมรงค์ของพระองค์เล่าโลมข้าพระองค์” “พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มีความหวัง พระองค์ทรงเพิ่มแรง” สดุดี 46:1; 23:4; อีสยาห์ 40:29

ข้าเชื่อจึงมองไปที่	ลูกแกะแห่งคาล์วารี
เพื่อถวายกาย	ขอพระองค์โปรดทรงฟัง
ความผิดขอพระโปรดล้าง	ให้ข้าฯ พร่าวขาวกระจ่าง
สมดังพระทัย	

พระคุณพระองค์สูงสุด	ให้ใจข้าฯ บริสุทธิ์
รักพระมากมาย	พระองค์ทรงตายเพื่อข้าฯ
หวังให้ได้ชีวิตมา	สมดังข้าฯ ปราศรณา
เป็นคุณเหลือหลาย	

เมื่อยังอยู่ในโลกนี้	ความทุกข์ลำบากมากมี
ข้าฯ ทุกข์กายใจ	โปรดอำนวยให้ทุกข์หาย
ความระทมให้สร้างคลาย	ขอพระอย่าหน่ายหนีไป
โปรดอยู่ข้างกาย	

เรย์ ปาล์มเมอร์ {MH 267.3}

ภาคที่ 5

หลักการในด้านสุขภาพ

บทที่ 20 การรักษาสุขอนามัย โดยทั่วไป

ความรู้ที่ว่ามนุษย์นั้นเป็นพระวิหารของพระเจ้า เป็นที่พำนักสำหรับ
สำแดงพระสง่าราศีของพระองค์ จึงควรต้องเป็นแรงดลใจสูงสุดในการหมั่น
ดูแลและพัฒนาสุขภาพทางร่างกายของเรา พระผู้ทรงสร้างทรงเนรมิตสร้าง
โครงร่างของมนุษย์ขึ้นมาได้อย่างน่าเกรงขามและน่าอัศจรรย์ พระองค์ทรง
บัญชาให้เราต้องศึกษา เข้าใจและปฏิบัติหน้าที่ของเราในการพิทักษ์รักษา
ร่างกายนี้ให้ปราศจากอันตรายและมลทิน {MH 271.1}

การไหลเวียนของโลหิต

การที่จะมีสุขภาพที่ดีนั้น เราต้องมีโลหิตที่ดี เพราะโลหิตเป็นกระแส

แห่งชีวิต โลหิตช่วยซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอและช่วยบำรุงหล่อเลี้ยงร่างกาย เมื่อเราได้รับสารอาหารที่ถูกต้องเหมาะสมและอากาศที่บริสุทธิ์ โลหิตจะนำชีวิตและความแข็งแรงไปสู่ทุกส่วนของระบบ ถ้าโลหิตไหลเวียนได้สมบูรณ์มากเพียงไร หน้าที่นี้ก็จะประสบผลสำเร็จมากเท่านั้น {MH 271.2}

ทุกจังหวะเต้นของชีพจรของหัวใจ โลหิตควรไหลเวียนไปทั่วร่างกายได้โดยสะดวกรวดเร็ว การไหลเวียนไม่ควรถูกกีดขวางโดยการสวมใส่เสื้อผ้าที่รัดรูปหรือสายรัดที่รัดแน่นจนเกินไปหรือการไม่มีสิ่งปกคลุมของอวัยวะส่วนปลายบริเวณแขนหรือขา เมื่อการไหลเวียนถูกกีดขวาง โลหิตจะถูกบังคับให้ไหลกลับไปคั่งตามอวัยวะที่สำคัญๆ ของร่างกาย และทำให้เกิดอาการปวดศีรษะ ไอ ใจสั่นหรืออาหารไม่ย่อยได้บ่อยๆ {MH 271.3}

การหายใจ

เพื่อจะมีโลหิตที่ดี เราต้องหายใจอย่างถูกต้องและเหมาะสม การหายใจยาวๆ ลึกๆ รับอากาศบริสุทธิ์จนทำให้ออกซิเจนเต็มปอด จะช่วยพอกโลหิตให้บริสุทธิ์ ทำให้โลหิตมีสีแดงสดและส่งเป็นกระแสโลหิตที่บำรุงชีวิตหล่อเลี้ยงไปยังอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย การหายใจที่ดีช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของประสาท ช่วยกระตุ้นให้เจริญอาหารและทำให้ระบบการย่อยอาหารทำงานได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และทำให้อ่อนหลับสนิทด้วยความสดชื่น {MH 272.1}

เราควรจะปล่อยให้ปอดของเราทำหน้าที่โดยไม่ติดขัดอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ สมรรถนะของปอดจะเพิ่มขึ้นเมื่อไม่มีสิ่งใดคอยกีดขวางการทำงาน แต่จะลดลงถ้าถูกบีบรัดหรือถูกกดไว้ ด้วยเหตุนี้ผลเสียของกิจวัตรประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่การงานที่มีท่าทางต้องโค้งหลังห่อตัวท่ามกลางลักษณะนี้ ทำให้ไม่สามารถหายใจลึกๆ ได้ ในไม่ช้าการหายใจดีขึ้นๆ ก็จะกลายเป็นนิสัยความเคยชิน และปอดก็สูญเสียความสามารถในการขยายตัว ผลกระทบที่คล้ายคลึงกันนี้ จะเกิดกับผู้ที่สวมเสื้อผ้าที่รัดรูป

เพราะส่วนล่างของทรวงอกไม่มีช่องว่างเพียงพอให้ทรวงอกขยาย กล้ามเนื้อหน้าท้องที่มีส่วนช่วยในการหายใจก็ไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ ปอดจึงทำหน้าที่ได้อย่างจำกัด {MH 272.2}

ด้วยเหตุนี้ ร่างกายจึงไม่ได้รับออกซิเจนอย่างเพียงพอ โลหิตก็จะไหลช้าลง ของเสียที่เป็นพิษต่อร่างกายซึ่งควรจะถูกขจัดออกไปจากปอดโดยการหายใจออกก็กลับคั่งค้างอยู่ ทำให้โลหิตไม่บริสุทธิ์ มิใช่แต่เพียงปอดเท่านั้น กระเพาะอาหาร ตับและสมองก็พลอยได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน ผิวนพรรณกลับดูซบเซา การย่อยอาหารช้าลง การทำงานของหัวใจตกต่ำ สมองขุ่นมัว ความคิดสับสน และจิตใจห่อเหี่ยวเศร้าหมอง อวัยวะทุกส่วนทั่วร่างกายจะทำงานอย่างเชื่องช้าและขาดพลัง และในที่สุดโรคภัยก็จะเบียดเบียน {MH 273.1}

ปอดทำหน้าที่ในการขจัดสิ่งไม่บริสุทธิ์ออกจากร่างกายอยู่อย่างสม่ำเสมอ และจำเป็นจะต้องได้รับอากาศที่บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา อากาศที่ไม่บริสุทธิ์จะมีปริมาณออกซิเจนไม่เพียงพอที่โลหิตจะใช้ในการบำรุงหล่อเลี้ยงสมองและอวัยวะอื่นๆ ของร่างกาย ฉะนั้น อากาศที่ถ่ายเทอย่างสะดวกจึงเป็นสิ่งจำเป็น การอยู่ในห้องที่อับทึบและมีอากาศไม่เคลื่อนไหว ทำให้อากาศเสียและจะส่งผลให้ระบบการทำงานของอวัยวะทั่วร่างกายอ่อนแอลง ทำให้ไวต่อการติดหวัดและการสัมผัสเชื้อโรคแต่เพียงเล็กน้อย ก็อาจจะทำให้เจ็บป่วยได้ง่าย การอยู่ภายในบ้านที่ปิดมิดชิดอากาศถ่ายเทไม่สะดวกทำให้ผู้หญิงหลายคนมีผิวนพรรณที่ซีดเซียวและอ่อนเปลี้ยเพลียแรง พวกเขาหายใจเอาอากาศที่มีอยู่ในห้องนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนอากาศนั้นกลับกลายเป็นพิษจากสารพิษที่ขับออกจากปอดและรูขุมขน และสิ่งสกปรกเหล่านั้นก็จะถูกส่งย้อนกลับสู่โลหิตอีก {MH 274.1}

การระบายอากาศและเสียง

ในการก่อสร้างอาคาร ไม่ว่าจะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ด้านสาธารณะหรือ

ใช้เป็นที่พักอาศัย ควรเอาใจใส่ในการจัดให้มีการระบายอากาศที่ดีและแสงแดดส่องได้ทั่วถึง โบสถ์และห้องเรียนในสถานศึกษาหลายแห่งมักจะมีข้อบกพร่องในเรื่องนี้ การมองข้ามในเรื่องของการระบายถ่ายเทอากาศได้สะดวกเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอาการเชื้องซึมและง่วงเหงาหาวนอนจนบั่นทอนผลของคำเทศนามามากต่อมากและทำให้งานของครูอาจารย์หนักเพิ่มมากขึ้นและขาดประสิทธิภาพ {MH 274.2}

เท่าที่สามารถจะกระทำได้ อาคารบ้านเรือนที่ใช้เพื่อการพักอาศัย ควรจะตั้งอยู่บนพื้นที่สูงและระบายน้ำออกได้ดี เพราะพื้นดินในลักษณะนี้ จะมีความแห้งไม่เปียกชื้นและสามารถป้องกันโรคภัยที่มากับความอับชื้น และกลิ่นไอจากสิ่งที่เป็นพิษได้ แต่คนโดยมากมักไม่ค่อยเห็นความสำคัญในเรื่องนี้ บ้างก็เจ็บออกๆ แอดๆ หรือป่วยเป็นโรคที่ร้ายแรงและหลายคนได้ถึงแก่ความตาย อันเป็นผลจากความชื้นแฉะและอากาศที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจากสภาพพื้นดินที่อยู่ในที่ต่ำและมีระบบการระบายน้ำที่ไม่ดี {MH 274.3}

ในการสร้างบ้านเรือนนั้น สิ่งที่ต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษคือ มีระบบการระบายอากาศที่สามารถถ่ายเทได้สะดวกและมีแสงแดดส่องถึงโดยทั่วกัน ทุกๆ ห้องในบ้านจะต้องมีกระแสลมที่ไหลเวียนและมีแสงสว่างส่องถึงอย่างเพียงพอ สำหรับห้องนอนนั้นก็ควรจะมีอากาศที่ไหลเวียนและถ่ายเทได้สะดวกทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน เราไม่ควรเลือกห้องที่ไม่มีอากาศถ่ายเทเข้าออกและไม่มีแสงแดดส่องถึงเป็นห้องนอน ในประเทศส่วนใหญ่ที่มีอากาศหนาว ในห้องนอนจำเป็นจะต้องมีเครื่องทำความร้อน เพื่อช่วยให้อากาศในห้องนั้นอบอุ่นและแห้งในช่วงอากาศหนาวหรือเปียกชื้น {MH 274.4}

ห้องรับแขกก็ควรจะได้รับดูแลเอาใจใส่เช่นเดียวกับห้องอื่นๆ ที่ใช้กันอยู่เสมอ เช่นเดียวกับห้องนอน ห้องรับแขกควรมีอากาศที่ถ่ายเทได้สะดวกและมีแสงแดดส่องถึงและควรมีเครื่องทำความร้อนเพื่อขจัดความชื้นที่มักสะสมในห้องที่ไม่ค่อยได้ใช้งาน ผู้ที่นอนในห้องที่ไม่มีแสงแดด

ส่องถึงหรือนอนบนเตียงที่ไม่ได้ผึ่งแดดให้แห้ง ผู้นั้นย่อมเสี่ยงต่อการเสียสุขภาพและบ่อยครั้งอาจถึงแก่ชีวิตได้ {MH 275.1}

หลายคนต่างเอาใจใส่จัดเตรียมสิ่งจำเป็นต่างๆ ในอาคาร สำหรับการปลูกต้นไม้และดอกไม้ของพวกเขา หากใช้เรือนกระจกหรือหน้าต่างตามวัตถุประสงค์แล้วก็จะให้ความอบอุ่นและแสงแดด เพราะหากไม่มีความอบอุ่น อากาศและแสงแดด ต้นไม้จะไม่สามารถมีชีวิตและเจริญเติบโตได้ ถ้าสิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นสำหรับชีวิตของต้นไม้ แล้วสุขภาพของเรา ของครอบครัวของเราและของแขกผู้มาเยี่ยมเยือนจะมียิ่งต้องการสิ่งเหล่านี้มากขึ้นอีกเท่าไร {MH 275.2}

หากเราต้องการให้บ้านเรือนของเราเป็นสถานที่ๆ ถูกสุขลักษณะและอยู่อย่างมีความสุข เราต้องสร้างบ้านเรือนไว้ในที่สูงกว่าหมอกควันและกลิ่นไออับชื้นของบริเวณที่ลุ่ม และปล่อยให้สัตว์แทนที่ประธานชีวิตของสวรรค์เข้ามาได้อย่างเสรี หลีกเลี่ยงการใช้ผ้า màn หนาๆ เปิดหน้าต่างและม่านบังตาออก อย่าปล่อยให้เถาเลื้อยไม่ว่าจะมีความสวยงามสักเพียงไรขึ้นบังหน้าต่างและไม่ควรปลูกต้นไม้ไว้ใกล้บ้านเกินไปจนบดบังแสงอาทิตย์ แสงแดดอาจจะทำให้ผ้า màn และพรมมีสีตกซีดไป และทำให้กรอบรูปต้องดูหมองไป แต่แสงแดดจะทำให้แก้มของพวกเด็กๆ เปล่งปลั่งสดใสด้วยสุขภาพที่ดี {MH 275.3}

ผู้ที่ต้องคอยดูแลเลี้ยงดูผู้สูงอายุ ควรจดจำไว้ว่าพวกเขาต้องการอยู่ในห้องที่อบอุ่นสบายเป็นพิเศษ กำลังวังชาของร่างกายที่ลดลงตามวัยเป็นเหตุให้ความแข็งแรงที่คอยต้านทานสิ่งที่ไม่ถูกสุขอนามัยถดถอยลงด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นที่ผู้สูงอายุจะต้องได้รับแสงแดดและอากาศที่บริสุทธิ์ให้มากขึ้น {MH 275.4}

ความสะอาด

ความพิถีพิถันในเรื่องของความสะอาดเป็นสิ่งสำคัญต่อทั้งสุขภาพ

กายและสุขภาพจิต ร่างกายกำจัดของเสียออกทางผิวหนังอยู่ตลอดเวลา รุขุมขนจำนวนนับล้านๆ จะอุดตันได้อย่างรวดเร็ว ถ้าไม่ได้ชำระผิวหนังให้สะอาดด้วยการอาบน้ำเป็นประจำ และของเสียแทนที่จะถูกขับออกทางผิวหนังจะกลายเป็นภาระเพิ่มเติมต่ออวัยวะอื่นที่มีหน้าที่ในการกำจัดของเสีย {MH 276.1}

คนส่วนใหญ่จะได้รับประโยชน์จากการได้อาบน้ำเย็นหรืออาบน้ำอุ่นทุกวัน ทั้งในเวลาเช้าหรือในเวลาเย็น แทนที่จะทำให้เราเป็นหวัดการอาบน้ำที่เหมาะสมกลับจะช่วยป้องกันมิให้เป็นหวัด เพราะการอาบน้ำจะช่วยให้โลหิตไหลเวียนดีขึ้น โลหิตจะไหลมาสู่บริเวณผิวหนังภายนอก ทำให้ไหลเวียนได้สะดวกและสม่ำเสมอยิ่งขึ้น ทำให้สมองปลอดโปร่งและร่างกายมีความกระปรี้กระเปร่า กล้ามเนื้อมีความยืดหยุ่น ความนึกคิดก็จะมีความเฉียบแหลมมากขึ้น การอาบน้ำช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของประสาทช่วยให้ลำไส้ กระเพาะอาหารและตับมีสภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงและเสริมสร้างการย่อยอาหาร {MH 276.2}

การรักษาเสื้อผ้าให้สะอาดก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญเช่นกัน เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เราสวมใส่จะดูดซับของเสียที่ร่างกายขับออกมาทางรูขุมขน ถ้าเราไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าและนำไปซักเป็นประจำ ของเสียเหล่านี้ก็จะถูกดูดซึมกลับเข้าไปในร่างกายของเราอีก {MH 276.3}

ความสกปรกทุกรูปแบบทำให้เกิดโรคภัยได้ เชื้อโรคที่อันตรายถึงชีวิตจำนวนมากชอบอาศัยอยู่ในที่มืด ในมุมอับ ในกองขยะและสิ่งปฏิกูลที่เน่าเปื่อย ในที่ชื้นแฉะ ในที่ๆ มีเชื้อราเจริญและมีกลิ่นเหม็นอับ เราไม่ควรทิ้งเศษผ้าหรือรวบรวมไปไม่ร่วงไว้ใกล้ๆ บริเวณบ้านจนเน่าเปื่อยสลาย ทำให้อากาศเสีย เราไม่ควรปล่อยให้สิ่งสกปรกหรือสิ่งที่เน่าเหม็นอยู่ในบ้านเรือน ในเขตชุมชนและตามเมืองต่างๆ ที่ถูกคัดเลือกว่ามีการจัดการเรื่องสุขอนามัยอย่างดี การแพร่กระจายของไข้ระบาดต่างๆ ก็ยังคงถูกตรวจพบได้ตามกองปฏิกูลในบริเวณบ้านของผู้อยู่อาศัยที่ขาดความรับผิดชอบ {MH 276.4}

การรักษาความสะอาดอย่างเคร่งครัด ปริมาณแสงแดดที่เพียงพอ การ
ระมัดระวังรักษาสุขอนามัยในทุกรายละเอียดของที่พักอาศัย เป็นสิ่งจำเป็น
ที่ทำให้ปลอดภัยจากโรคภัย และทำให้ทุกๆ คนที่อยู่ในครอบครัวมีความ
สดชื่นแจ่มใสและมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง {MH 276.5}

บทที่ 21 การรักษาสุขอนามัย ในหมู่บ้านชาติอิสราเอล

ในคำสอนที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลนั้น ได้มีการกำชับให้เอาใจใส่ดูแลรักษาสุขภาพเป็นพิเศษ พวกเขาซึ่งเพิ่งพ้นจากการตกเป็นทาสและต่างเคยชินอยู่กับนิสัยที่ไม่รักษาความสะอาดและไม่ถูกหลักสุขอนามัย จำต้องได้รับการฝึกหัดอบรมอย่างเข้มงวดที่สุดในระหว่างการร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารก่อนที่จะเข้าไปยังแผ่นดินคanaan โดยพวกเขาต้องเรียนรู้ถึงหลักการของสุขภาพและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในด้านสุขอนามัย {MH 277.1}

การป้องกันโรค

ไม่เพียงแต่ในพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น ทุกกิจกรรมของชีวิต

ประจำวันได้ถูกแบ่งแยกให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่สะอาดและสิ่งที่เป็นมลทิน ผู้ใดที่ไปสัมผัสกับโรคติดต่อหรือโรคติดเชื้อจะต้องถูกกักตัวไว้นอกค่ายพัก และจะไม่ได้รับอนุญาตให้กลับเข้ามาอยู่ในค่ายจนกว่าจะได้อาบน้ำชำระร่างกายและได้ซักเสื้อผ้าของตนอย่างสะอาดหมดจด ในกรณีของผู้ที่ป่วยเป็นโรคติดต่อได้มีคำแนะนำไว้ดังนี้ {MH 277.2}

“เตียงนอนซึ่งผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอน เตียงนั้นก็เป็นมลทินทุกสิ่งที่เรารองนั้นก็เป็นมลทิน ผู้ใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดไปนั่งบนสิ่งที่มีสิ่งไหลออกได้นั่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตน และอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น...ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่รองเขาอยู่นั้น ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องผู้ใดด้วยมือที่มิได้ล้าง ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ภาชนะดินซึ่งผู้มีสิ่งไหลออกแตะต้องให้ทุบเสีย และภาชนะไม้ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยน้ำ” เลวีนิติ 15:4-12 {MH 277.3}

กฎบัญญัติที่ว่าด้วยเรื่องของโรคเรื้อรานั้น เป็นแบบอย่าง que แสดงให้เห็นถึงความละเอียดลออของกฎข้อบังคับที่พวกอิสราเอลจะต้องถือปฏิบัติตาม {MH 278.1}

“เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็นมลทิน เขาจะต้องอยู่แต่ลำพังภายนอกค่าย เมื่อในเครื่องแต่งกายมีเรื้อน ไม่ว่าจะเป็นครื่องแต่งกายขนสัตว์หรือผ้าป่าน อยู่ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง อยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์หรืออยู่ในหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง...ให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น...ถ้าโรคนั้นลามไปในเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่หนังสัตว์ หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นเป็นครื่องอย่างร้าย นับว่าเป็นมลทิน ให้ปุโรหิตเผาเครื่องแต่งกาย

นั้นเสีย ไม่ว่าจะเป็นโรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสียในไฟ” เลวีนิติ 13:46-52 {MH 278.2}

ในทำนองเดียวกัน ถ้าบ้านหลังใดมีลักษณะที่แสดงให้เห็นว่ามีความไม่ปลอดภัยที่จะอยู่อาศัยได้ บ้านหลังนั้นก็จะต้องถูกทำลายเสีย บุโรหิตจะต้อง “พังเรือนนั้นลง หิน ไม้และปูนที่ทำเรือนนั้นให้ชนไปทิ้งเสีย ในที่ที่มลทินภายนอกเมือง ยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อเรือนปิดอยู่ มีผู้ใดเข้าไป ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้น ต้องซักเสื้อผ้าของเขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้น ต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย” เลวีนิติ 14:45-47 {MH 278.3}

ความสะอาด

ความสำคัญของการรักษาความสะอาดส่วนบุคคลนั้นได้รับการยอมรับ สั่งสอนอย่างน่าประทับใจที่สุด ก่อนที่ชนชาติอิสราเอลจะไปชุมนุมกันยังภูเขาศินายเพื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าเพื่อทรงประกาศถึงพระบัญญัติสิบประการ พวกเขาต้องอาบน้ำชำระร่างกายและซักเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มของตนให้สะอาด พวกเขาจะต้องปฏิบัติตามพระบัญญัติอย่างเคร่งครัดหาไม่แล้วมีโทษถึงตาย เพราะเมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ทุกคนจะต้องปราศจากสิ่งไม่บริสุทธิ์ที่เป็นมลทิน {MH 279.1}

ระหว่างที่ชนชาติอิสราเอลเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้น พวกเขาใช้ชีวิตในกลางแจ้งเป็นส่วนใหญ่ ที่ซึ่งพวกเขาได้รับผลเสียจากความสกปรกน้อยกว่าผู้ที่พักอยู่ในบ้านเรือนที่มีดาด แต่พวกเขาก็ยังต้องถือรักษาความสะอาดทั้งภายในและภายนอกกระโหลกอย่างเคร่งครัดที่สุด พวกเขาต้องไม่ปล่อยให้หมีเศษขยะหรือสิ่งปฏิญ์ใด ๆ อยู่ภายในหรืออยู่รอบ ๆ บริเวณค่ายพัก องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า {MH 279.2}

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยกู้ท่านและมอบศัตรูของท่านไว้ในมือท่าน เพราะฉะนั้น ค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์” เฉลยธรรมบัญญัติ 23:14 {MH 280.1}

อาหารการกิน

ในเรื่องของอาหารการกินทั้งหมดนั้น พระเจ้าได้ทรงชี้แจงให้ชนชาติอิสราเอลได้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่สะอาดและสิ่งที่เป็นมลทิน {MH 280.2}

“เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเจ้าจงสังเกตความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาด และสัตว์มลทิน ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นที่พึงรังเกียจ ด้วยสัตว์หรือคนหรือสิ่งใดๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นของมลทิน” เลวีนิติ 20:24, 25 {MH 280.3}

อาหารหลายชนิดที่ชนต่างชาติที่ไม่ได้นับถือพระเจ้ากินกันตามความพอใจนั้น เป็นอาหารต้องห้ามของชนชาติอิสราเอล การแยกให้เห็นถึงความแตกต่างนี้มีใช้ปราศจากเหตุผล อาหารที่พระเจ้าทรงห้ามไว้ นั้นเป็นอาหารที่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ และความจริงที่พระเจ้าทรงประกาศไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับอาหารที่ไม่สะอาดนี้ ก็เพื่อที่จะสั่งสอนพวกเขาให้ทราบว่าการรับประทานอาหารที่ให้โทษแก่ร่างกายเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดมลทิน โดยสิ่งใดที่เป็นภัยอันตรายต่อร่างกาย สิ่งนั้นก็ย่อมจะทำให้จิตวิญญาณต้องเป็นมลทินตามไปด้วย การรับประทานอาหารที่ไม่สะอาดจะทำให้ผู้ที่รับประทานไม่เหมาะสมที่จะเข้าสนิทกับพระเจ้า และไม่สมควรเป็นผู้ปรนนิบัติรับใช้ในกิจการอันบริสุทธิ์และสูงส่งของพระองค์ {MH 280.4}

ในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ระเบียบวินัยที่เริ่มต้นเมื่อครั้งอยู่ในถิ่น

ทูลกันดารยังคงได้รับการปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่องภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้ทุกคนสามารถสร้างอุปนิสัยที่ถูกต้องได้ ชนชาติอิสราเอลไม่ได้แอดออคัยกันอยู่ภายในเมือง แต่ทุกครอบครัวต่างได้รับทรัพย์สมบัติเป็นที่ดินของตนเอง เป็นการรับประกันถึงพระพรของสุขภาพที่แข็งแรงและชีวิตตามธรรมชาติที่ไม่ขัดสน {MH 280.5}

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำอันโหดร้ายและปราศจากศีลธรรมของชาวคานาอันที่ชนชาติอิสราเอลได้ขับไล่ออกไปจากแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า {MH 280.6}

“เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ด้วยว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติผิดในสิ่งเหล่านี้เราจึงเกลียดชังเขา” เลวีนิติ 20:23 “พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กลัวว่าท่านจะเป็นเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม” เฉลยธรรมบัญญัติ 7:26 {MH 280.7}

ในกิจการทุกอย่างที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ชนชาติอิสราเอลได้รับการสั่งสอนตามที่พระวิญญูณบรียูสได้ทรงชี้แจงไว้ว่า {MH 281.1}

“ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญูณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น” 1 โครินธ์ 3:16, 17 {MH 281.2}

การบิัจใจที่รวดเร็ว

“ใจรวดเร็วเป็นยาอย่างดี” สุภาษิต 17:22 ความสำนึกในพระคุณ ความชื่นชมยินดี ความเมตตากรุณา ความไว้วางใจในความรักและการดูแลของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องคุ้มครองสุขภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด สำหรับ

ชนชาติอิสราเอลแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นคำขวัญหลักประจำชีวิต {MH 281.3}

การได้เดินทางสามครั้งในหนึ่งปีเพื่อเข้าร่วมพิธีในเทศกาลเลี้ยงฉลองประจำปีที่กรุงเยรูซาเล็ม และการได้ออกไปพักอยู่ในพิงกลางแจ้งตลอดหนึ่งสัปดาห์ระหว่างงานเลี้ยงฉลองเทศกาลอยู่เพิง เป็นโอกาสที่ชนชาติอิสราเอลจะได้ไปพักผ่อนกลางแจ้งและใช้เวลาพบปะสังสรรค์กัน เทศกาลเหล่านี้เป็นเวลาแห่งความชื่นชมยินดี เพิ่มความอบอุ่นและความหวานซึ่งด้วยการต้อนรับอย่างเอาใจใส่ของชาวท้องถิ่นที่มอบให้กับแขกแปลกหน้า คนเลวีและคนยากจน {MH 281.4}

“จงปีติรำเริงด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 26:11 {MH 281.5}

จนกระทั่งในเวลาต่อมา เมื่อธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ถูกนำมาอ่านให้พวกเขาเคลยที่ได้กลับมาจากกรุงบาบิโลนฟังในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาพากันร้องไห้ เพราะการล่วงละเมิดของพวกเขาที่มีต่อบทบัญญัติ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาด้วยความเมตตาว่า {MH 281.6}

“อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้...ไปเถิด ไปรับประทานอาหารไขมันและดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าไศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของตนในพระเจ้าเป็นกำลังของท่าน” เนหะมีย์ 8:9, 10 {MH 281.7}

และมีการป่าวร้องประกาศว่า “ในหัวเมืองทั้งปวงและในเยรูซาเล็มว่า จงออกไปที่ภูเขาและนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งกระบก กิ่งต้นน้ำมันเขียว ใบอินทผลัมและกิ่งไม้ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้ ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมา และทำเพิงสำหรับตัวต่างอยู่บนหลังคาบ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในลานเมืองที่ประตูน้ำ และในลานเมืองที่ประตูเอเฟราอิม และซุมนุ่ม

ชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากการเป็นเชลยได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขามีความเปรมปรีดิ์ยิ่งนัก เพราะตั้งแต่สมัยของเยชูอาบุตรนูน ถึงวันนั้น ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย” เนหะมีย์ 8: 15-17 {MH 282.1}

พระเจ้าประทานคำแนะนำสั่งสอนเกี่ยวกับบทบัญญัติที่มีความจำเป็นต่อสุขภาพของร่างกายและจิตใจให้แก่ชนชาติอิสราเอลและคำแนะนำสั่งสอนเหล่านี้ต่างมีความสำคัญที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบทบัญญัติฝ่ายศีลธรรมที่พระเจ้าได้ตรัสสั่งแก่พวกเขาก่อนหน้านี้แล้ว {MH 283.1}

“ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนั้น จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงจารึกไว้ที่หว่างคิ้วของท่าน และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6-9 {MH 283.2}

“เมื่อเวลาต่อไป บุตรของท่านจะถามท่านว่า พระโอวาท กฎเกณฑ์ และกฎหมายซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเราทั้งหลายได้บัญชา ท่านทั้งหลายในวันนั้นมีความหมายว่าอะไร แล้วท่านจะตอบบุตรของท่านว่า...พระเจ้าทรงบัญชาให้เรากระทำตาม กฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อ เป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้” เฉลยธรรมบัญญัติ 6: 20-24 {MH 283.3}

หากชนชาติอิสราเอลได้ยอมปฏิบัติตามคำแนะนำสั่งสอนที่พวกเขาได้รับและได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติตามนั้น พวกเขาน่าจะมีความได้เปรียบเหนือชนชาติอื่นใด พวกเขาน่าจะเป็นแบบอย่างแห่งความเจริญรุ่งเรืองและการมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงแก่มวลมนุษย์ในโลก หากชนชาติอิสราเอลได้ดำเนินชีวิตตามแผนการของพระเจ้า พวกเขาน่าจะได้รับการปกป้องให้รอดพ้นจากโรคภัยที่ได้เบียดเบียนชนชาติอื่น ๆ เขาทั้งหลายน่าจะมีกำลังที่แข็งแรงและมีสติปัญญาที่เฉียบแหลมเหนือชนชาติอื่น

โต และน่าจะเป็นชาติที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินโลก พระเจ้าตรัสว่า {MH 283.4}

“ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด” เฉลยธรรมบัญญัติ 7:14 {MH 283.5}

“และในวันนี้พระเจ้าทรงรับว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียงและเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว” เฉลยธรรมบัญญัติ 26:18, 19 {MH 284.1}

“พระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าท่านทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมืองที่ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนาพงศ์พันธุ์ของตัวเอง ผลแห่งพื้นดินของท่านและพันธุ์แห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มลูกขึ้น ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามาและท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป” เฉลยธรรมบัญญัติ 28:2-6 {MH 284.2}

“พระเจ้าจะทรงบัญชาพระพรให้แก่แก่งของท่าน และบรรดากิจการที่ท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน พระเจ้าจะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในมรรคาของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระเจ้า และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน พระเจ้าจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ ไปด้วยพันธุ์ของตัวเอง ผลของฝูงสัตว์ของท่านและผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงปฏิญาณแก่บรรดาบุตรที่จะให้ท่าน พระเจ้าจะเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ประทาน

ฝนแก่ท่านตามฤดูกาล และทรงอำนวยพรแก่กิจการน้ำมือของท่าน...ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเจ้าจะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัวไม้ใช้เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดิวยมิใช่ให้ต่ำลง”
เฉลยธรรมบัญญัติ 28: 8-13 {MH 284.3}

พระเจ้าทรงโปรดประทานคำแนะนำสั่งสอนให้แก่อาโรนผู้เป็นปุโรหิตและบุตรของท่านว่า {MH 285.1}

“ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้
คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า

“ขอพระเจ้าทรงอำนวยพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน
ขอพระเจ้าทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอดแสงแก่ท่าน และทรง
พระกรุณาท่าน ขอพระเจ้าทรงเงยพระพักตร์ของพระองค์
เหนือท่าน และประทานสวัสดิภาพแก่ท่าน
ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล
และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย”

“ขอให้กำลังของท่านคงอยู่ตลอดวันคืนของท่าน
โอ เยชูรูน ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้า
พระองค์เสด็จมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน
เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ้อำตะการของพระองค์ตามท้องฟ้า
พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์เป็นที่อาศัยของท่าน
และพระกรนิรันดร์รับรองท่านอยู่...
อิสราเอลจึงอยู่อย่างปลอดภัย
พงศ์พันธุ์อันสืบเนื่องจากยาโคบอยู่ได้แต่ลำพัง

“ในแผ่นดินที่มีข้าวและเหล้าองุ่นเออ

ห้องฟ้าของพระองค์โปรยน้ำค้างลงมา
 โอ โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ
 ใครเหมือนท่านบ้าง เป็นชนชาติที่รอดมาด้วยพระเจ้าทรงช่วย
 เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบชัยของท่าน”

กัณฑ์การวิถึ 6:23; 6:24-27

เฉลยธรรมบัญญัติ 33:25-29 {MH 285.2}

ชนชาติอิสราเอลหาได้ดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงพลาดจากการได้รับพระพรที่พวกเขาน่าจะจะได้ แต่สำหรับโยเซฟและดาเนียล สำหรับโมเสสและเอลีซาและคนอื่นๆ อีกมากมาย เราได้เห็นแบบอย่างอันดีงามในการดำเนินชีวิตตามทางอันชอบธรรมของพวกเขา ถ้าเราจะมีความเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าในเวลานี้เหมือนดังเช่นผู้ชอบธรรมในอดีต เราก็จะได้รับพระพรจากพระองค์เช่นเดียวกับคนเหล่านั้น ดังมีคำเขียนไว้สำหรับเราทั้งหลายว่า {MH 285.3}

“แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” 1 เปโตร 2:9

“คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพร
 คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเจ้า”
 “คนชอบธรรม กิ่งอกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม
 เจริญขึ้นอย่างต้นสนสีดาร์ในเลบานอน
 คนได้ปลูกลมันไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า
 มันเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย
 มันแก่แล้วก็ยังเกิดผล

มันมีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่”

“อย่าลืมนำคำสอนของเรา

แต่ให้ใจของเจ้ารักษาสัจธรรมของเรา

เพราะสิ่งเหล่านี้จะให้วันเดือนปีชีวิตที่ยืนยาว

และอำนวยความสะดวกแก่เจ้า”

“แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย

และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด

ถ้าเจ้านั่ง เจ้าจะไม่กลัว

เมื่อเจ้านอน ก็จะหลับไปอย่างผาสุกสดชื่น

อย่างกลัวความกลัวลानที่มาถึงปัจจุบันทันด่วน

หรือกลัวความพินาศย่อยยับของคนชั่วร้ายที่เกิดขึ้น

เพราะพระเจ้าจะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า

และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ”

เยเรมีย์ 17:7; สดุดี 92:12-14;

สุภาษิต 3:1, 2, 23-26 {MH 286.1}

บทที่ 22 การแต่งกาย

พระคัมภีร์สอนให้เราแต่งกายอย่างสุภาพเรียบร้อย “ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย” 1 ทิโมธี 2:9 พระคัมภีร์ห้ามเราแต่งกายเพื่อการโอ้อวด ด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสันฉูดฉาดบาดตา หรือด้วยเครื่องประดับที่ฟุ้งเฟ้อ สิ่งใดที่มุ่งหมายให้ผู้อื่นเกิดความสนใจในตัวผู้สวมใส่หรือกระตุ้นให้เกิดความชื่นชมล้นอยู่นอกคำจำกัดความเรื่องเครื่องแต่งกายที่สุภาพเรียบร้อยที่พระวาระของพระเจ้าบัญชาไว้ (MH 287.1)

เสื้อผ้าของเราจะต้องมีราคาที่ไม่แพง มิใช่เสื้อผ้าที่ “ประดับด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง” 1 ทิโมธี 2: 9 (MH 287.2)

เงินทองเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงโปรดให้เราเป็นผู้ดูแล มิใช่เป็นของๆเราเองที่จะใช้จ่ายเพื่อสนองตัณหาความเย่อหยิ่งหรือความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมในมือของเหล่าบุตรของพระเจ้า เงินคืออาหารสำหรับคนที่หิวโหย คือเสื้อผ้าสำหรับคนที่เปลือยเปล่า คือสิ่งที่ช่วยคุ้มกันให้แก่ผู้ที่ถูกกดขี่ คือปัจจัยใน

การช่วยเหลือผู้ที่เจ็บป่วย คือสิ่งที่ใช้สำหรับการเผยแพร่ข่าวประเสริฐให้แก่คนยากจน ท่านอาจนำความสุขมาสู่จิตใจของผู้คนมากมายได้ด้วยการใช้จ่ายอย่างมีวิจรรณญาณปัจจัยซึ่งท่านใช้จ่ายอยู่ทุกวันนี้เพื่อการไถ่อดจงบิچارณาชีวิตของพระคริสต์ จงเรียนรู้อุปนิสัยของพระองค์และมามีส่วนร่วมกับพระองค์ในการไม่เห็นแก่ตนเอง {MH 287.3}

ในโลกของผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียน เงินทองที่พวกเขาได้จับจ่ายใช้สอยเพื่อซื้อเพชรนิลจินดาและเครื่องแต่งกายราคาแพงที่ไม่จำเป็นนั้น มีมากพอที่จะใช้เพื่อซื้อหาอาหารมาเลี้ยงคนที่อดอยากหิวโหยและเสื้อผ้าสำหรับคนที่เปล่าเปลี่ยวทั้งหมดได้ การแต่งกายตามสมัยนิยมและเพื่อการไถ่อดจงบิچارณาปัจจัยซึ่งสามารถนำไปบรรเทาความเดือดร้อนของคนยากจนและคนตกทุกข์ได้ยากได้ พวกเขาเบียดบังโลกจากข่าวประเสริฐแห่งความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พันธกิจในการเผยแพร่งก็ลดน้อยลง คนมากมายต้องดับสิ้นไปโดยยังไม่มีโอกาสได้ยินหลักคำสอนของคริสเตียน ละแวกข้างบ้านของเราเองและในต่างแดน คนนอกศาสนาเหล่านี้ยังมีได้รับการสอนและพบทางแห่งความรอด ในขณะที่พระเจ้าได้ประทานความอุดมสมบูรณ์ไว้บนโลกอย่างมากและทรงทำให้คลังพัสดุในโลกนี้เต็มล้นไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิต นอกจากนี้ ในขณะที่พระองค์ยังทรงให้เราแบบเปล่า ๆ ได้เรียนรู้อถึงความจริงของทางแห่งความรอด แล้วเราจะมีข้อแก้ตัวใดต่อพระองค์ในการที่ปล่อยให้เสียงโอดครวญของหญิงม่ายและลูกกำพร้า เสียงโอดครวญของคนที่เจ็บป่วยและคนที่ทนทุกข์ทรมาน เสียงเรียกร้องของคนที่ไม่ได้รับการสั่งสอนและคนที่ไม่ได้รับความรอดให้ลอยขึ้นไปถึงสวรรค์ ในวันพิพากษาของพระเจ้า เมื่อเราเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทานชีวิตของพระองค์ให้แก่คนที่ยากไร้ ขัดสนเหล่านี้ ข้อแก้ตัวอะไรที่ผู้ใช้เวลาและเงินทองเพื่อแสวงหาความสุขสำราญในสิ่งที่พระเจ้าตรัสห้ามไว้จะแถลงต่อพระองค์ พระคริสต์จะมีมิตรสหายแก่คนเหล่านี้ว่า “เพราะว่าเมื่อเราหิวท่านก็มีได้ให้เรากิน เรากะหายน้ำท่านก็มีได้ให้เราดื่ม...เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เรา

เจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในพันธนาการท่านไม่ได้เยี่ยมเรา” มัทธิว 25:42, 43 {MH 287.4}

แม้ว่าเราจะใช้เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่เรียบง่ายและสุภาพเรียบร้อย แต่เสื้อผ้าของเราก็ควรจะเป็นเสื้อผ้าเนื้อดี มีสีสันสวยงามเหมาะสมที่จะใช้ตามโอกาส ควรเลือกเสื้อผ้าที่มีความทนทานมากกว่าเพื่ออวด เสื้อผ้าที่ใช้ควรให้ความอบอุ่นและช่วยปกป้องร่างกาย หนังสือพระธรรมสุภาพิตได้กล่าวถึงหญิงที่มีปัญญาไว้ว่า “เธอไม่กลัวหิมะมาทำอันตรายแก่คนในครัวเรือนของเธอ เพราะเขาสวมเสื้อสองชั้น” สุภาพิต 31:21 {MH 288.1}

เครื่องแต่งกายของเราควรจะสะอาดเรียบร้อย เสื้อผ้าที่ไม่สะอาดเป็นเสื้อผ้าที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ร่างกายและจิตวิญญาณของเราต้องเป็นมลทินไป “ท่านเป็นวิหารของพระเจ้า...ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น” 1 โครินธ์ 3:16, 17 {MH 288.2}

โดยประการทั้งปวง เครื่องแต่งกายควรเป็นเสื้อผ้าที่ถูกสุขลักษณะ “นอกเหนือสารพัดทุกสิ่ง” พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้เรา “จำเริญและมีสุขภาพดี” ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ และเราจะเป็นผู้ร่วมงานกับพระองค์เพื่อให้อารมณ์ดีและมีสุขภาพที่ดีและมีจิตวิญญาณที่ผ่องแผ้ว ซึ่งจะเกิดขึ้นได้จากการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ถูกสุขลักษณะ {MH 288.3}

เครื่องแต่งกายควรมีความสง่างามและมีความเหมาะสมเจาะกับความเรียบง่ายตามธรรมชาติ พระคริสต์ทรงเตือนมิให้เราดำเนินชีวิตด้วยความเย่อหยิ่งลืมหิว แต่ให้เราได้มีความสง่างามตามธรรมชาติ พระองค์ทรงชี้ให้ดูดอกไม้ในทุ่ง และบุปผชาติที่เผยให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ และตรัสว่า “กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง” มัทธิว 6:29 โดยอาศัยสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาติ พระคริสต์ทรงชี้ให้เราได้เห็นถึงความงามที่สวรรค์ทรงให้คุณค่า ความสง่างามที่มีใจถ่อม ความเรียบง่าย ความบริสุทธิ์และความเหมาะสม จึงจะทำให้เครื่องแต่งกายของเราเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ {MH 289.1}

พระองค์ทรงมีพระบัญชาให้เราได้สวมเครื่องแต่งกายที่งดงามที่สุดไว้ในจิตวิญญาณ ไม่มีเครื่องประดับนอกร่างกายชนิดใดที่สามารถเทียบคุณค่าหรือความงดงามกับ “จิตใจที่สงบและสุขภาพ” ซึ่งในสายพระเนตรของพระองค์นั้น “เป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่ง” 1 เปโตร 3:4 {MH 289.2}

สำหรับผู้ที่นำกฎเกณฑ์ของพระเจ้าช่วยให้อดมาใช้เป็นหลักการในการดำเนินชีวิต พระสัญญาของพระองค์ย่อมจะเป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งนัก {MH 289.3}

“ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม...แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหย้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ...พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ เหตุฉะนี้ย่อว่ากระวนกระวายว่า...จะเอาอะไรนุ่งห่ม...เพราะว่า...พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้” มัทธิว 6:28-33 {MH 289.4}

“ผู้ที่มีจิตใจแน่วแน่ นั้น พระองค์จะทรงรักษาไว้ในความสงบสุขอย่างบริบูรณ์ เพราะเขาได้ไว้วางใจในพระองค์” อีซยาห์ 26:3 (ฉบับแปลเดิม) {MH 289.5}

ผลจากการครอบงำของการแต่งกายตามสมันนิยมสร้างความแตกต่างต่อผู้คนที่อ่อนแอ วุ่นวายใจ เจ็บป่วยและผู้ตกกระทำลำบากเพียงไร การแต่งกายตามแบบสมัยนิยม ช่างเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับหลักเกณฑ์ในพระคัมภีร์อย่างมากมายสักเท่าไร ขอให้ลองคิดถึงแบบเครื่องแต่งกายที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในระยะเวลาสองสามร้อยปีก่อนหรือแม้แต่ในระยะหลายสิบปีที่ผ่านมา มีกี่แบบซึ่งเมื่อพ้นสมัยนิยมไปแล้ว กลายเป็นเสื้อผ้าที่ไม่สุขภาพ และมีซีกก็แบบที่ถูกประจานว่าไม่เหมาะสมสำหรับสตรีที่มีความสุขภาพเรียบร้อย มีความนับถือในตนเองและเป็นผู้ที่มีความยำเกรงในพระเจ้า {MH 289.6}

การเปลี่ยนแปลงแบบเครื่องแต่งกายเพียงเพราะเห็นแก่สมัยนิยม มิใช่เป็นเรื่องที่พระวาจนะของพระเจ้าสนับสนุนหรือเห็นชอบ การเปลี่ยนแปลงแบบและรายละเอียด เพิ่มเติมลำดับที่สูงค่าถลุงเวลาและเงินทองของคนมั่งมีและยังสิ้นเปลืองกำลังของความคิดและจิตวิญญาณไปด้วย การกระทำเหล่านี้ยึดเยียดภาระหนักมาสู่ชนชั้นกลางและที่ยากจนกว่า หลายคนที่ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยความยากลำบาก ซึ่งสามารถที่จะตัดเย็บเสื้อผ้าในแบบที่เรียบง่ายไว้ใส่เองได้ กลับต้องไปหาช่างตัดเสื้อเพื่อจะได้ใส่เสื้อผ้าให้เข้ากับสมัยนิยม หญิงสาวที่ยากจนหลายคนยอมเสียเงินเพื่อซื้อเสื้อคลุมที่ทันสมัย โดยไม่เหลือเงินที่จะซื้อเสื้อผ้าให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย และที่สุดหญิงเหล่านั้นก็ต้องชดใช้ผลร้ายของสมัยนิยมแม้กระทั่งด้วยชีวิตของตนเอง และยังมีอีกหลายคนที่มีจิตใจโลภและปรารถนาที่จะได้แต่งกายตามอย่างคนที่ร่ำรวย จึงถูกชักนำไปในทางที่ผิดด้วยการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์และน่าละอาย หลายครอบครัวต้องขาดความสุขสบายของชีวิตไป และผู้ชายหลายคนถูกบังคับให้ต้องกลายเป็นคนที่ฉ้อโกงหรือต้องล้มละลาย เพื่อสนองการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยของภรรยาหรือลูก ๆ {MH 290.1}

เพื่อให้ทันตามแฟชั่น สตรีหลายคนถูกบีบบังคับให้ต้องจัดหาเสื้อผ้าที่งดงามทันสมัยให้กับตัวเองและลูก ๆ จนต้องลำบากตรากตรำทำงานรวากับทาสอยู่ตลอดเวลา มารดาหลายคนต้องทำงานจนดิ้นด้วยเส้นประสาทที่ตึงเครียดและมือไม้ที่สั่นเทา เพื่อที่จะเพิ่มเครื่องประดับให้กับเสื้อผ้าของลูก ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่มิได้ช่วยส่งเสริมให้มีสุขภาพที่ดีหรือมีความสุขสบายมากขึ้นหรือมีความงามอย่างแท้จริงแต่ประการใด เพื่อเห็นแก่แฟชั่นสมัยนิยม เธอยอมสูญเสียสุขภาพและความสงบของจิตใจซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการนำพาลูก ๆ ให้ดำเนินไปในทางที่ถูกต้อง เมื่อการอบรมจิตใจถูกเพิกเฉย จิตวิญญาณจึงตกต่ำ {MH 290.2}

มารดาไม่มีเวลาที่จะศึกษาเรียนรู้ถึงหลักการเกี่ยวกับการเจริญและพัฒนาด้านร่างกายเพื่อจะได้รู้จักวิธีการดูแลสุขภาพของลูก ๆ นาง

ไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ดูแลความต้องการด้านจิตใจหรือด้านจิตวิญญาณของเด็กๆ ไม่มีเวลาแสดงความเห็นอกเห็นใจเมื่อพวกเขาต้องประสบกับความผิดหวังหรือได้รับความยากลำบากแม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ตาม หรือมีส่วนร่วมในสิ่งๆ ลุกๆ สนใจและไฝ่ฝัน {MH 291.1}

แทบจะทันทีที่พวกเขาลืมตาอ้าปากมาดูโลก พวกเขาก็ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของแฟชั่นสมัยนิยม พวกเขาได้ยินถึงเรื่องเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายมากกว่าเรื่องของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาเห็นมารดาค้นหาแบบเสื้อที่ทันสมัยอย่างใจจดใจจ่อมากกว่าพระคัมภีร์ การแต่งกายให้สวยเด่นถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าการอบรมนิสัย ทั้งบิดามารดาและบุตรจึงต้องสูญเสียสิ่งที่ดีที่สุด งดงามที่สุดและถูกต้องแท้จริงที่สุดในชีวิตไป เพื่อเห็นแก่แฟชั่น พวกเขาจึงถูกล่อลวงให้พลาดจากการเตรียมให้พร้อมสำหรับชีวิตในอนาคต {MH 291.2}

ศัตรูแห่งความดีนั่นเองที่เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังในการส่งเสริมการออกแบบเครื่องแต่งกายให้มีแฟชั่นใหม่ๆ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีสิ่งใดที่มันจะต้องการมากไปกว่าการหลู่พระเกียรติของพระเจ้าและนำความโทมนัสมาสู่พระองค์ ด้วยการสร้างความทุกข์ยากและความหายนะให้แก่มนุษยชาติ หนึ่งในวิธีการที่ซาตานใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายของมันอย่างได้ผลที่สุดก็คือ การวางอุบายโดยใช้แฟชั่นของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายซึ่งจะทำให้ร่างกายอ่อนแอ สมองเสื่อมลงและจิตวิญญาณต้องตกต่ำ {MH 291.3}

ผู้หญิงหลายคนต้องป่วยเป็นโรคร้ายแรงต่างๆ และต้องทนทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้น เพราะการแต่งกาย แทนที่จะรักษาร่างกายให้แข็งแรงเพื่อรับมือกับสถานการณ์ยากลำบากที่จะเกิดขึ้น พวกเขากลับปล่อยตัวปล่อยใจตามนิสัยที่ผิดๆ บ่อยครั้งที่ทำให้เสียสุขภาพหรือแม้กระทั่งชีวิต และทิ้งมรดกแห่งความทุกข์ยากให้แก่ลูกๆ ในสภาพร่างกายที่เสื่อมโทรม นิสัยที่วิปลาสและมีความคิดเห็นอย่างผิดๆ เกี่ยวกับชีวิต {MH 291.4}

กระโปรงที่ยาวระพี้นเป็นแฟชั่นของเครื่องแต่งกายที่สิ้นเปลืองและ

อันตราย ความไม่สะอาด ไม่สะดวกสบายและไม่ถูกสุขลักษณะ ทั้งหมดนี้และอื่นๆ อีกมากเป็นความจริงที่มีอยู่ในเสื้อผ้าลักษณะนี้ ซึ่งทำให้ต้องหมดเปลืองโดยไม่จำเป็น เนื่องจากต้องใช้เนื้อผ้ามากขึ้นในการตัดเย็บและมีความรุ่มร่ามอย่างไร้ประโยชน์ เมื่อเราเห็นผู้หญิงที่สวมกระโปรงยาวระพีน หอบหิ้วห่อของพะรุงพะรัง พยายามจะขึ้นหรือลงบันไดขึ้นรถโดยสารประจำทาง เดินแหวกฝ่าฝูงชนที่เบียดเสียดกัน เดินตากฝนหรือเดินไปตามทางที่มีดินโคลนเฉอะแฉะ จะต้องมีข้อพิสูจนอะไรอีกเล่าถึงความไม่สะดวกไม่สบายที่จะต้องสวมใส่เสื้อผ้าประเภทนี้ {MH 291.5}

ผลเสียร้ายแรงของเครื่องแต่งกายอีกแบบหนึ่งคือการสวมใส่กระโปรงที่น้ำหนักของกระโปรงถูกแบกรับไว้ที่สะโพก น้ำหนักที่มากนั้นก็กดทับและถ่วงอวัยวะภายในสู่ด้านล่าง ทำให้ช่วงท้องอ่อนแรงรู้สึกเมื่อยล้า ทำให้ผู้สวมใส่ต้องเดินหลังค่อมจนบีบรัดปอด ทำให้หายใจลำบาก {MH 292.1}

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ได้มีการนำเรื่องอันตรายอันเกิดจากการสวมเครื่องแต่งกายที่รัดเอวมาอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง และมีน้อยคนที่จะไม่ได้รับรู้ถึงเรื่องเหล่านี้ แต่กระนั้น การแต่งกายตามแฟชั่นสมัยนิยมก็ยังมีอิทธิพลอยู่มากจนความชั่วร้ายนี้ยังคงดำเนินต่อไป โดยการปฏิบัติเช่นนี้ บรรดาผู้หญิงและสาวน้อยกำลังนำภัยอันตรายที่ไม่รู้ตัวมาสู่ตนเอง สิ่งสำคัญที่ช่วยให้ร่างกายมีสุขภาพที่ดีก็คือ ออกจะต้องมีช่องว่างที่จะขยายออกได้อย่างเต็มที่เพื่อให้ปอดสามารถทำงานได้อย่างสมบูรณ์เวลาหายใจเข้า เมื่อปอดถูกบีบอยู่ในที่ๆ จำกัด ปริมาณออกซิเจนที่จะเข้าไปในปอดก็ลดลง โลหิตจะไม่ได้รับการฟอกอย่างเต็มที่ ของเสียและสารพิษซึ่งปอดจะต้องกำจัดทิ้งยังคงเหลืออยู่เช่นเดิม นอกจากนี้ การไหลเวียนของโลหิตก็จะถูกขัดขวางและอวัยวะภายในก็ถูกบีบรัดและเบียดให้อยู่ในตำแหน่งที่ไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้เท่าที่ควร {MH 292.2}

เสื้อผ้ารัดรูปหาได้ช่วยให้เรามีรูปร่างที่สวยงามขึ้นไม่ พื้นฐานสำคัญในความงามของร่างกายก็คือ ความเหมาะสมกลมกลืนของส่วนต่างๆ ของร่างกาย แบบอย่างที่ถูกต้องการเจริญในฝ่ายร่างกายมีอาจหาได้ใน

นางแบบฝรั่งเสสที่กำลังเดินแฟชั่น แต่หาได้จากรูปร่างของมนุษย์ที่เจริญขึ้นตามกฎแห่งธรรมชาติของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้สรรสร้างความงดงามทั้งปวง และเราจะสามารถก้าวขึ้นสู่มาตรฐานแห่งความงามที่แท้จริงได้ก็ต่อเมื่อเราได้ปฏิบัติตามแบบอย่างอันดีเลิศของพระเจ้าเท่านั้น {MH 292.3}

ความชั่วร้ายอีกลักษณะหนึ่งซึ่งทำตามกันมาแบบธรรมเนียมปฏิบัติ คือ การจัดแบ่งเครื่องนุ่งห่มที่ขาดความสมดุล บางส่วนของร่างกายก็ใช้เสื้อผ้ามากเกินไปจนต้องการ ในขณะที่บางส่วนกลับใช้น้อยเกินไป มือและเท้าซึ่งเป็นส่วนของร่างกายที่อยู่ห่างไกลจากอวัยวะที่สำคัญควรมีเครื่องปกปิดอย่างเพียงพอเพื่อให้พ้นจากความหนาวเย็น เราจะมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงไม่ได้ถ้าเราปล่อยแขนขาให้เย็นอยู่เป็นประจำ เพราะหากแขนขามีโลหิตอยู่น้อย โลหิตก็จะไปคั่งอยู่ในส่วนอื่นๆ ของร่างกายมากเกินไป การที่จะมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงได้นั้น ต้องการการไหลเวียนโลหิตที่สมบูรณ์ แต่เราจะมีสุขภาพที่ดีไม่ได้ ถ้าเราสวมใส่เสื้อผ้าหนาๆ สามหรือสี่เท่าห่อหุ้มร่างกายตรงจุดที่มีอวัยวะสำคัญๆ ของร่างกายแล้วปล่อยให้มือเท้าเย็น เพราะไม่มีเครื่องปกปิดที่เพียงพอ {MH 293.1}

ผู้หญิงมากมายป่วยเป็นโรคประสาทอ่อนและมีความวิตกกังวล เพราะร่างกายขาดอากาศบริสุทธิ์ที่จะไปช่วยฟอกโลหิตในร่างกายให้สะอาด และร่างกายขาดการขยับและเคลื่อนไหวที่จะช่วยให้โลหิตได้ไหลผ่านไปยังเส้นเลือดอันจะทำให้มีชีวิต มีสุขภาพที่ดีและมีกำลังวังชา ผู้หญิงหลายคนต้องเจ็บปวดๆ แอดๆ อยู่ตลอดเวลา ทั้งที่สามารถจะมีร่างกายที่แข็งแรงได้ และหลายคนได้ตายจากไปด้วยโรคฉับโรคและโรคอื่นๆ ในเมื่อสามารถจะมีชีวิตอยู่อย่างยืนยาว ถ้าหากได้แต่งกายตามหลักการด้านสุขภาพและได้ออกกำลังกายในที่กลางแจ้งอย่างเต็มที่ {MH 293.2}

ในการที่เราจะรู้จักสวมใส่เสื้อผ้าที่ถูกต้องสุภาพลักษณะที่สุดนั้น เราต้องศึกษาถึงความต้องการของอวัยวะทุกส่วนของร่างกายอย่างละเอียด เราจะต้องคำนึงถึงลักษณะของภูมิอากาศ สภาพแวดล้อม สภาพของร่างกาย

อายุและอาชีพที่ทำด้วย เครื่องแต่งกายทุกชิ้นควรเป็นเสื้อผ้าที่สวมใส่ได้อย่างสบาย ไม่กีดขวางการไหลเวียนของโลหิตหรือการหายใจอย่างอิสระเต็มที่และตามธรรมชาติ เสื้อผ้าทุกชิ้นที่สวมใส่ควรจะหลวมพอที่เมื่อเรายกแขนขึ้นตัวเสื้อก็จะยกขึ้นตาม {MH 293.3}

สตรีที่มีสุขภาพร่างกายอ่อนแอ สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เป็นอย่างมากด้วยการมีวิจรรย์ญาณในการแต่งกายและการออกกำลังกาย เมื่อแต่งกายอย่างเหมาะสมสำหรับกิจกรรมสันตนาการนอกอาคารแล้ว ให้พวกเขาได้ออกกำลังกายในกลางแจ้ง ในช่วงแรกนั้นให้ออกกำลังกายด้วยความระมัดระวัง แล้วจึงค่อยๆ เพิ่มขึ้นเท่าที่ร่างกายจะสามารถทนได้ ด้วยการกระทำเช่นนี้ หลายคนจะสามารถฟื้นความแข็งแรงและสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อจะได้มีส่วนร่วมในกิจการต่างๆ ในโลกนี้ได้ {MH 293.4}

ปลดปล่อยตัวเองจากการแต่งกายตามสมัยนิยม

ผู้หญิงทั้งหลายควรมีจิตใจที่เข้มแข็งที่จะแต่งตัวอย่างเรียบง่ายและถูกสุขลักษณะ แทนที่จะดิ้นรนเพื่อสนองความต้องการตามสมัยนิยม แทนที่จะใช้เวลาทำแต่งานบ้าน ให้ผู้หญิงที่เป็นภรรยาและเป็นมารดาได้ใช้เวลาอ่านหนังสือบ้างเพื่อรับรู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ เพื่อสามารถที่จะเป็นเพื่อนคู่คิดของสามีและยังสามารถเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของลูกๆ ที่กำลังพัฒนาและเติบโตขึ้น ให้นางได้ใช้โอกาสของตัวเองเพื่อชักจูงบุตรธิดาให้ได้ดำเนินชีวิตไปในทางที่สูงขึ้น ให้นางได้ใช้เวลาเพื่ออยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในทุกวัน เพื่อพระองค์จะทรงเป็นพระสหายที่สนิทสนมและให้นางได้ใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนพระวจนะของพระองค์ ใช้เวลาออกไปยังท้องทุ่งกับลูกๆ และเรียนรู้ถึงพระเจ้าโดยอาศัยความมั่งคั่งที่มีอยู่ในพระหัตถ์กิจของพระองค์ {MH 294.1}

ให้นางรักษาสติจิตใจที่สดชื่นรื่นเริงและมีชีวิตชีวา แทนที่จะใช้ทุกเสี้ยว

เวลานาทีให้หมดไปกับการตัดเย็บเสื้อผ้าที่ดูเหมือนจะไม่มีวันหมดสิ้น ใช้เวลาในยามเย็นให้เป็นบรรยากาศที่น่ารื่นรมย์โดยการสังสรรค์ร่วมกันในครอบครัวเมื่อเสร็จสิ้นจากการงานในแต่ละวัน ด้วยการทำเช่นนี้ พ่อบ้านหลายคนจะเลือกใช้เวลาอยู่กับบ้านมากกว่าที่จะออกไปสมาคมตามสโมสรหรือคลับบาร์ร้านจำหน่ายสุรา เด็กหนุ่มหลายคนก็จะไม่ออกไปเที่ยวเตร่อยู่ตามฟุตบอล ตามร้านซำหิวมถนน เด็กสาวหลายคนก็จะไม่ถูกชักจูงให้ต้องหลงระเห็จไปกับสังคมที่จะทำให้ถล่ำไปทางที่ผิด อิทธิพลของครอบครัวควรจะเป็นไปตามแบบอย่าง que พระเจ้าได้ทรงวางไว้ให้แก่บิดามารดา และบุตรธิดา ซึ่งจะเป็นพระพรไปตลอดชีวิต {MH 294.2}

บทที่ 23 อาหารและสุขภาพ

ร่างกายของเราเจริญวัยจากอาหารที่เรารับประทานเข้าไป เนื้อเยื่อของร่างกายมีการเสื่อมสลายอยู่ตลอดเวลา การเคลื่อนไหวของอวัยวะทุกส่วนจะทำให้เกิดการชำรุดสึกหรอ และส่วนที่ชำรุดสึกหรอนี้รับการซ่อมแซมกลับคืนสู่สภาพปกติจากอาหารที่เรารับประทาน อวัยวะแต่ละส่วนของร่างกายต่างต้องการสารอาหารในส่วนของตน สมมตต้องรับสารอาหารในส่วนของมัน ทั้งกระดูก กล้ามเนื้อ และประสาทก็ต้องการส่วนของพวกมัน การเปลี่ยนแปลงอาหารให้กลายเป็นโลหิตและใช้โลหิตนี้ไปเสริมสร้างส่วนต่างๆ ของร่างกายถือว่าเป็นกรรมวิธีที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง แต่กรรมวิธีนี้ดำเนินการอยู่อย่างต่อเนื่อง เพื่อจัดหาความแข็งแรงและความมีชีวิตชีวามาหล่อเลี้ยงประสาททุกเส้น กล้ามเนื้อทุกมัดและเนื้อเยื่อทุกส่วนของร่างกาย {MH 295.1}

การเลือกอาหารที่จะรับประทาน

อาหารที่เราเลือกรับประทานควรเป็นอาหารชนิดที่มีส่วนประกอบสำคัญต่างๆ ที่จำเป็นต่อการเสริมสร้างร่างกาย ในการเลือกนั้น ความอยากอาหารไม่ใช่เป็นตัวชี้ที่ปลอดภัยนัก นิสัยการรับประทานที่ผิดๆ ทำให้ความอยากอาหารถูกบิดเบือน หลายครั้งสาเหตุนี้ทำให้เกิดความอยากอาหารที่บั่นทอนสุขภาพ แทนที่จะเสริมสร้างกำลังความแข็งแรงให้แก่ร่างกาย เรามีอาจปล่อยให้ธรรมชาติของสังคมนำเราหลงทาง โรคภัยไข้เจ็บและความทุกข์ทรมานที่มีอยู่ในทั่วทุกหนแห่งนั้น ส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เกิดจากค่านิยมที่ผิดๆ เกี่ยวกับอาหารการกิน {MH 295.2}

เพื่อที่จะทราบว่าจะอาหารใดดีที่สุด เราต้องศึกษาแผนการตั้งแต่เริ่มแรกที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้เกี่ยวกับอาหารสำหรับมนุษย์ พระองค์ผู้ทรงสร้างมนุษย์และผู้ทรงเข้าพระทัยถึงความต้องการของเขา ประทานอาหารให้แก่อาดัมโดยตรัสว่า “ดูเถิด เราให้พืชที่มีเมล็ดทั้งหมด...และต้นไม้ทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้าเป็นอาหารเจ้า” ปฐมกาล 1:29 เมื่อมนุษย์ต้องออกจากสวนเอเดนเพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพโดยอาศัยการเพาะปลูกพืชผล อันเป็นผลจากการกระทำความผิดบาปนั้น มนุษย์ได้รับอนุญาตให้รับประทาน “พืชต่างๆ ของทุ่งนา” ด้วย ปฐมกาล 3:18 {MH 295.3}

ธัญพืช ผลไม้ ถั่วและพืชผักชนิดต่างๆ เป็นส่วนประกอบของอาหารที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงเลือกสรรไว้ให้แก่เรา อาหารเหล่านี้ หากปรุงอย่างเรียบง่ายและมีสภาพที่ใกล้เคียงกับธรรมชาติ จะมีประโยชน์สำหรับบำรุงเลี้ยงร่างกายมากที่สุด ทั้งยังช่วยให้ร่างกายเกิดความแข็งแรง มีความอดทน มีสติปัญญาที่เฉียบแหลม ซึ่งอาหารที่ปรุงอย่างวิจิตรซับซ้อน และอาหารที่มีฤทธิ์ในการกระตุ้นร่างกายไม่อาจที่จะให้คุณค่าอย่างเดียวกันนี้ได้ {MH 296.1}

แต่อาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายทุกชนิดก็เชื่อว่า จะมีความเหมาะสม

สมกับความต้องการของเราในทุกๆ สภาวะ เราควรที่จะเลือกอาหารที่จะรับประทานด้วยความระมัดระวัง อาหารการกินของเราควรมีความเหมาะสมกับฤดูกาล สภาพภูมิอากาศที่เราอาศัยอยู่ และเหมาะกับอาชีพที่เราทำ อาหารบางชนิดที่เหมาะสมสำหรับฤดูหนึ่งหรือในท้องถิ่นที่มีสภาพอากาศอย่างหนึ่ง อาจไม่เหมาะสมสำหรับฤดูกาลอื่นหรือในสภาพอากาศอีกอย่างหนึ่ง ดังนั้น จึงมีอาหารชนิดต่างๆ ที่เหมาะสมกับแต่ละอาชีพ บ่อยครั้งอาหารที่ให้ประโยชน์แก่ผู้ใช้แรงงานมาก ย่อมไม่เหมาะสมสำหรับผู้ที่ทำงานนั่งโต๊ะอยู่กับที่ หรือผู้ที่ต้องใช้งานหนักไปทางความคิดและสมอง พระเจ้าประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ชนิดต่างๆ อย่างเพียงพอให้เรา และแต่ละคนควรเลือกอาหารที่เหมาะสมที่สุดกับความจำเป็นของเขาด้วยประสบการณ์ และวิจาร์ณญาณที่มีสติของตนเอง {MH 296.2}

ธรรมชาติบันดาลให้มีผลผลิตของผลไม้ ถั่ว และธัญพืชชนิดต่างๆ อย่างล้นเหลือ ในแต่ละปีผลผลิตจากทุกดินแดนทั่วโลกถูกกระจายไปอย่างกว้างไกลมากยิ่งขึ้น ด้วยประสิทธิภาพของระบบการขนส่งที่เติบโตขึ้น ผลที่ตามมาคือ อาหารหลายชนิดที่เคยถูกจัดว่าเป็นของฟุ่มเฟือยและมีราคาแพงเมื่อไม่กี่ปีก่อน กลับกลายเป็นอาหารที่ทุกคนสามารถซื้อหามารับประทานได้ทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารจำพวกผลไม้แห้งและผลไม้บรรจุกระป๋อง {MH 297.1}

ถั่วเปลือกแข็งและอาหารที่ทำจากถั่วมากมายกำลังมีการนำมาใช้แทนเนื้อสัตว์มากขึ้นเรื่อยๆ โดยอาจนำถั่วชนิดต่างๆ มาปรุงผสมกับธัญพืช ผลไม้และพืชให้หวานชนิดเพื่อประกอบเป็นอาหารที่มีประโยชน์และบำรุงร่างกาย อย่างไรก็ตาม ควรระมัดระวังอย่าผสมถั่วในสัดส่วนที่มากเกินไป ผู้ที่ทราบถึงผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์อาจสามารถจัดปัญหานี้ออกไปได้ด้วยการใส่ใจในคำเตือนนี้ เราควรจะต้องจำไว้ว่าถั่วบางชนิดอาจจะมีคุณค่าทางโภชนาการที่ไม่เท่ากัน เมล็ดอัลมอนต์มีคุณค่าทางโภชนาการมากกว่าถั่วลิสง แต่การรับประทานถั่วลิสงในปริมาณจำกัดร่วมกับธัญพืชชนิดต่างๆ จะช่วยบำรุงสุขภาพและย่อยง่าย {MH 298.1}

เมื่อจัดปรุงตามวิธีการที่ถูกต้อง ผลมะกอกจะมีคุณสมบัติเหมือนถั่วเปลือกแข็งซึ่งสามารถจะนำมาใช้แทนเนยและเนื้อสัตว์ได้ การรับประทานน้ำมันมะกอกให้ประโยชน์มากกว่าน้ำมันหรือไขมันสัตว์ น้ำมันมะกอกมีฤทธิ์เป็นยาระบาย สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในผู้ป่วยเป็นวัณโรค และรักษาโรคกระเพาะอาหารอักเสบได้ {MH 298.2}

ผู้ที่เคยชินกับอาหารรสจัดและมีฤทธิ์กระตุ้นมากๆ เป็นผู้มีรสนิยมผิดธรรมชาติ และทำให้พวกเขาไม่สามารถรู้ในทันทีถึงรสชาติของอาหารที่ธรรมดาๆ และเรียบง่ายได้ ประสาทรับรสและกระเพาะอาหารต้องใช้เวลาในการปรับสภาพจากการถูกใช้งานอย่างสมบุกสมบัน ส่วนผู้ที่ปากเพียรรับประทานแต่อาหารที่ให้ประโยชน์ต่อร่างกายจะพบว่าเมื่อเวลาผ่านไปจะรู้สึกว่าการรับประทานอาหารประเภทนี้มีรสชาติที่น่ารับประทาน พวกเขาจะชื่นชอบกับรสชาติที่อร่อยและละเอียดอ่อน และจะรับประทานด้วยความรู้สึกพึงพอใจมากกว่าการรับประทานอาหารราคาแพงที่ไม่มีคุณค่าต่อร่างกาย และเมื่อกระเพาะอาหารอยู่ในสภาพที่แข็งแรงไม่ต้องทำงานหนักจนเกินไปก็พร้อมจะปฏิบัติหน้าที่ของมัน {MH 298.3}

เพื่อรักษาสุขภาพที่แข็งแรง ร่างกายจำเป็นต้องได้รับสารอาหารที่ดีและมีประโยชน์อย่างเพียงพอ {MH 299.1}

หากเรารู้จักตระเตรียมอย่างชาญฉลาด อาหารที่บำรุงสุขภาพสามารถจัดหาได้แทบจะทั่วทุกถิ่นของโลก ผลิตผลต่าง ๆ ที่ผ่านการเตรียมมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นข้าวเจ้า ข้าวสาลี ข้าวโพด และข้าวโอ๊ต รวมทั้งถั่วชนิดต่างๆ ถั่วลิ้นเต่าและถั่วเลนทิล ต่างถูกกระจายส่งออกนอกประเทศในทั่วทุกแห่ง อาหารเหล่านี้ร่วมกับผลไม้ในท้องถิ่นหรือนำเข้าจากต่างประเทศ และพืชผักชนิดต่างๆ ที่ปลูกในแต่ละท้องถิ่น จะช่วยให้เรามีโอกาสเลือกอาหารที่มีประโยชน์ครบถ้วนโดยที่ไม่ต้องใช้เนื้อสัตว์ {MH 299.2}

ในท้องถิ่นใดที่สามารถปลูกผลไม้ได้มากๆ เราควรจัดเตรียมเสบียงอย่างเพียงพอไว้สำหรับในช่วงฤดูหนาวด้วยการเก็บถนอมในรูปกระป๋องหรือตากแห้ง ผลไม้ลูกเล็กๆ เช่น องุ่น กุสเบอร์รี่ สตรอเบอร์รี่ ราสเบอร์รี่

และแบล็กเบอร์รี่ สามารถจะนำมาปลูกเพื่อใช้ประโยชน์ได้ในสถานที่หลายแห่งที่ยังไม่เห็นถึงประโยชน์และไม่เอาใจใส่ต่อการปลูกผลไม้จำพวกนี้ {MH 299.3}

สำหรับการเก็บถนอมอาหารตามครัวเรือน เราควรเลือกใช้ขวดแก้วมากกว่ากระป๋องแผ่นเหล็กวิลาสเท่าที่จะทำได้ ปัจจัยสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ผลไม้ที่จะนำมาเก็บถนอมนั้นควรอยู่ในสภาพที่ดี ใช้น้ำตาลแต่น้อย และต้มให้นานพอที่จะเก็บไว้โดยที่ไม่เสีย โดยวิธีนี้ เราก็จะสามารถใช้แทนผลไม้สดได้เป็นอย่างดี {MH 299.4}

ที่ใดที่สามารถซื้อผลไม้แห้งในราคาพอสมควร เช่น ลูกเกด ลูกพรุน แอปเปิ้ล ลูกแพร์ ลูกพีช และแอปริคอต ก็อาจจะใช้ผลไม้แห้งเหล่านี้เป็นรายการอาหารหลักได้มากกว่าปกติ ซึ่งส่งผลอย่างดีเลิศต่อสุขภาพและกำลังความแข็งแรงของร่างกายของผู้ที่ทำงานในทุกๆ สาขาอาชีพ {MH 299.5}

ในการรับประทานอาหารแต่ละมื้อนั้น เราไม่ควรที่จะมีอาหารให้มากมายหลายชนิด เพราะจะทำให้รับประทานมากจนเกินไปและส่งผลให้เกิดอาการอาหารไม่ย่อยขึ้นได้ {MH 299.6}

เป็นการไม่เหมาะสมที่จะรับประทานผลไม้และผักในมือเดียวกัน ยิ่งถ้าระบบย่อยอาหารอ่อนแอ การรับประทานทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน มักจะทำให้เกิดอาการปวดท้องและทำให้สมองคิดอะไรไม่ค่อยออก เราควรรับประทานผลไม้ในมือหนึ่งและผักในอีกมือหนึ่งจะดีกว่า {MH 299.7}

อาหารควรจะสับเปลี่ยนให้แตกต่างกันออกไปบ้าง เราไม่ควรรับประทานอาหารชนิดเดียวกันที่จัดปรุงด้วยวิธีการแบบเดียวกันซ้ำซากจำเจอยู่ทุกๆ วัน เมื่อมีอาหารที่หลากหลายเปลี่ยนแปลงออกไปบ้าง เราก็จะรู้สึกว่าการที่เรารับประทานนั้นมีความเอร็ดอร่อยมากยิ่งขึ้น ทั้งยังมีคุณค่าต่อร่างกายมากกว่าอีกด้วย {MH 300.1}

การจัดปรุงอาหาร

เป็นการไม่ถูกต้องที่รับประทานอาหารเพียงเพื่อให้อิ่มท้องเท่านั้น โดยไม่ใส่ใจว่าอาหารที่รับประทานจะมีคุณภาพดีและถูกจัดปรุงอย่างไร ถ้าหากอาหารที่รับประทานนั้นไม่มีรสชาติเสียเลย ร่างกายก็จะได้ไม่ได้รับสารบำรุงมากนัก ควรใส่ใจในการเลือกสรรสิ่งต่างๆ มาประกอบเป็นอาหาร และควรมีทักษะและความเฉลียวฉลาดในการจัดปรุงอย่างถูกหลัก {MH 300.2}

แป้งสาลีขัดขาวนั้นไม่ใช่แป้งที่มีความเหมาะสมที่สุดในการนำมาทำขนมปัง การใช้แป้งชนิดนี้ทำให้ต้องสิ้นเปลืองทั้งยังไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย ขนมปังที่ทำจากแป้งขัดขาวขาดสารอาหารหลายชนิดที่พบในขนมปังที่ทำจากแป้งสาลีที่ไม่ขัดขาว และมักจะเป็นสาเหตุของอาการท้องผูกและอาการไม่พึงประสงค์อื่นๆ ที่บั่นทอนสุขภาพ {MH 300.3}

การใช้เบกกิ้งโซดาหรือผงฟูในการทำขนมปังเป็นสิ่งที่มีอันตรายและไม่มีความจำเป็น ผงเบกกิ้งโซดา (โซเดียมไบคาร์บอเนต) จะทำให้กระเพาะอาหารเกิดการอักเสบและเป็นพิษต่ออวัยวะต่างๆ ของร่างกาย แม้บ้านหลายคนคิดว่าตนไม่สามารถทำขนมปังให้ดีได้โดยไม่ใช้เบกกิ้งโซดา แต่นี่เป็นความเข้าใจที่ผิด หากพวกเขาจะยอมทนลำบากสักนิดเพื่อเรียนรู้วิธีที่ดีกว่า ขนมปังของพวกเขาก็จะมีคุณประโยชน์ มีรสชาติที่เป็นธรรมชาติและน่ารับประทานมากยิ่งขึ้น {MH 300.4}

ในการทำขนมปังโดยใช้เชื้อยีสต์ ไม่ควรใช้นมวัวแทนน้ำ การใช้นมวัวทำให้สิ้นเปลืองเงินทองเพิ่มขึ้น และทำให้ขนมปังนั้นมีประโยชน์ต่อร่างกายน้อยลง ขนมปังที่ผสมนมวัวจะรักษาสถกมกล่อมได้ไม่นานภายหลังจากอบเหมือนอย่างขนมปังที่ผสมด้วยน้ำและมักจะทำให้เกิดการบูดในกระเพาะอาหารได้ง่าย {MH 301.1}

ขนมปังควรจะมีน้ำหนักเบาและมีรสหวาน โดยไม่มีรสเปรี้ยวเจือปน แม้แต่น้อย ควรปั้นก้อนขนมปังให้เป็นก้อนเล็กและอบให้สุกอย่างทั่วถึง

เพื่อฆ่าเชื้อยีสต์ในผงฟู ไม่ว่าจะเป็นขนมปังชนิดใด ๆ ก็ตามที่มีส่วนผสมของเชื้อยีสต์เมื่ออบเสร็จใหม่ ๆ และยีสต์จะยังเป็นอาหารที่ย่อยยากและยังไม่ควรนำมาเสิร์ฟบนโต๊ะอาหารในทันที ยกเว้นขนมปังไร้เชื้อที่ไม่ใส่ผงฟูหรือยีสต์ และอบจากเตาอบด้วยความร้อนที่เหมาะสม จะเป็นขนมปังที่น่ารับประทานและมีประโยชน์ต่อร่างกาย {MH 301.2}

ข้าวที่ใช้ทำข้าวต้มหรือ “ข้าวบด” ต้องใช้เวลาในการต้มหลายชั่วโมง แต่อาหารอ่อนและอาหารเหลวให้ประโยชน์ต่อร่างกายน้อยกว่าอาหารแห้ง ซึ่งต้องเคี้ยวให้ละเอียดเสียก่อน ขนมปังอบกรอบเป็นขนมปังที่อบสองหน อาหารประเภทนี้เป็นอาหารชนิดหนึ่งที่ย่อยได้ง่ายที่สุดและมีรสชาติที่อร่อยมากที่สุด โดยการนำเอาขนมปังธรรมดาที่ผสมผงฟูยีสต์หั่นเป็นแผ่นบาง ๆ แล้วนำไปอบให้แห้งในเตาอบความร้อนต่ำ โดยให้ความชื้นระเหยไปจนหมด แล้วปล่อยให้เหลืองกรอบดี เมื่อเก็บไว้ในที่แห้งขนมปังชนิดนี้จะสามารถเก็บไว้ได้นานกว่าขนมปังธรรมดา และเมื่อนำไปทำให้ร้อนอีกครั้งก่อนรับประทาน จะมีความสดใหม่เหมือนกับขนมปังที่เพิ่งอบเสร็จ {MH 301.3}

โดยปกติเรามักจะเติมน้ำตาลลงในอาหารมากเกินไป ขนมเค้ก พุดดิ้ง พาย เยลลี่และแยมเป็นอาหารที่ทำให้เกิดอาการอาหารไม่ย่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคัสตาร์ดและพุดดิ้งซึ่งมีส่วนผสมหลักคือนมวัว ไข่ และน้ำตาล เราควรหลีกเลี่ยงการใช้นมวัวและน้ำตาลผสมกันมากเกินไป {MH 301.4}

หากต้องใช้นมวัวก็ควรทำการนึ่งฆ่าเชื้อให้ทั่วถึง เพื่อเป็นการลดอันตรายจากการติดเชื้อจากการใช้นม ส่วนเนยเมื่อนำมารับประทานร่วมกับขนมปังที่เย็นมีอันตรายต่อร่างกายน้อยกว่าการใช้เนยในการปรุงอาหาร แต่ตามปกติแล้ว จะเป็นการดีกว่าที่จะไม่ใช้เนยเลย เนยแข็ง (ชีส) ยังไม่มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้รับประทานเป็นอาหาร {MH 302.1}

อาหารที่ปรุงอย่างไม่ถูกสุขลักษณะทำให้โลหิตไม่สมบูรณ์ เพราะไปทำให้อวัยวะที่ใช้ในการสร้างโลหิตอ่อนแอ จึงส่งผลให้ระบบของร่างกาย

เสียบสมดุลและทำให้เกิดโรค สิ่งก็ตามมาก็คือ อาการหงุดหงิดฉุนเฉียว และอารมณ์เสีย คนนับพันนับหมื่นต้องตกเป็นเหยื่อของการหุงต้มอาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะ หน้าหลุมฝังศพหลายหลุมควรมีคำจารึกไว้ว่า “ตายเพราะอาหารที่หุงต้มอย่างไม่ถูกสุขลักษณะ” “ตายเพราะกระเพาะอาหารถูกใช้งานอย่างสมบุกสมบัน” {MH 302.2}

ผู้ที่ปรุงอาหารมีหน้าที่อันสูงส่งที่ต้องเรียนรู้ถึงวิธีการในการจัดเตรียมอาหารที่ถูกสุขลักษณะ หลายคนต้องเสียชีวิตเพราะผลจากการหุงต้มอาหารที่แย่ การทำงานนมงที่ได้นั้นจะต้องใช้ทั้งความคิดและการเอาใจใส่ หนึ่ง มีหลักธรรมคำสอนอยู่ในขนมบ้งที่ดีหนึ่งก่อนมากกว่าที่หลายคนคิด คนคร้วที่ติจจริง ๆ นั้นมีน้อยมาก พวกผู้หญิงสาว ๆ คิดว่าการหุงหาอาหารและการทำงานบ้านอื่น ๆ นั้นเป็นงานที่ต่ำต้อยและด้วยเหตุนี้ หญิงสาวหลายคนก็แต่งงานแล้วและต้องรับผิดชอบดูแลกิจการในบ้านเรือนจึงไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของภรรยาและมารดาเท่าไรนัก {MH 302.3}

การปรุงอาหารมีเพียงแต่จะเป็นศาสตร์เท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการดำเนินชีวิต เป็นวิชาที่ผู้หญิงทุกคนควรจะได้เรียนรู้ และควรจะสอนคนยากจนกว่าให้ได้รับประโยชน์ การที่จะปรุงอาหารอย่างง่าย ๆ ให้อร่อยน่ารับประทานและให้มีคุณค่าทางอาหารนั้นต้องอาศัยทักษะ แต่สิ่งนี้สามารถที่จะทำได้ ผู้ที่ทำอาหารควรเรียนรู้ถึงวิธีการจัดเตรียมอาหารที่เรียบง่าย มีรสชาติดีและให้ประโยชน์ต่อร่างกาย ด้วยวิธีการที่ไม่ยุ่งยากและถูกหลักสุขภาพ {MH 302.4}

ผู้หญิงทุกคนที่เป็นหัวหน้าครอบครัว แต่ยังไม่เข้าใจถึงวิธีการประกอบอาหารที่ถูกสุขลักษณะ ควรตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะเรียนรู้สิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความผาสุกของสมาชิกในครอบครัว ในที่หลายแห่งโรงเรียนสอนทำอาหารสุขภาพเปิดโอกาสให้มีการเรียนการสอนถึงวิธีการในการประกอบอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย แต่หากในพื้นที่ไม่มีที่ให้เรียนรู้และศึกษาดังกล่าว ผู้หญิงที่สนใจก็สามารถเรียนฝึกหัดการปรุงอาหาร

กับคนครัวที่มีความสามารถ และพากเพียรปรับปรุงวิธีปรุงอาหารให้ดีขึ้นตามลำดับ จนในที่สุดย่อมจะกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญในศิลปะของการประกอบอาหารได้ {MH 303.1}

การรับประทานอาหารให้เป็นเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เราควรจะกำหนดเวลาที่แน่นอนในการรับประทานอาหารในแต่ละมื้อ เมื่อถึงเวลาให้ทุกคนรับประทานอาหารตามที่ร่างกายต้องการและจะต้องไม่รับประทานสิ่งใดอีกจนกว่าจะถึงเวลาของอาหารมื้อถัดไป หลายคนรับประทานอาหารในเวลาที่ยังไม่มีความต้องการอาหาร คือในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสมระหว่างมื้ออาหาร เพราะเขาไม่มีความหิวแน่นพอกที่จะขัดขึ้นการตามใจปากของตัวเอง ในขณะที่เดินทาง บางคนมักจะกินจุบกินจิบอยู่ตลอดเวลาเมื่อมีอะไรที่กินได้อยู่ใกล้มือ การกระทำเช่นนี้ให้โทษเป็นอย่างมาก ถ้าผู้ที่เดินทางจะรับประทานอาหารที่เรียบง่ายและมีประโยชน์ต่อร่างกายให้เป็นเวลา พวกเขาจะไม่รู้สึกอ่อนเพลียถึงขนาดนี้หรือไม่ ต้องทนทรมานด้วยการป่วยหนักเช่นที่เป็นอยู่ {MH 303.2}

นิสัยอีกประการหนึ่งที่เป็นอันตรายต่อร่างกายอย่างร้ายแรงคือ การรับประทานอาหารก่อนเข้านอน แม้เขาจะรับประทานอาหารตามเวลาแล้วก็ตาม แต่เพราะว่ายังมีความรู้สึกอ่อนเพลียอยู่ เขาจึงรับประทานอาหารเพิ่มเข้าไปอีก ด้วยการตามใจตัวเองเช่นนี้ การกระทำที่ผิดๆ จึงเริ่มติดเป็นนิสัย จนเขาคิดว่าไม่อาจนอนหลับได้ ถ้าไม่ได้รับประทานอะไรก่อนนอน ผลที่เกิดขึ้นจากการรับประทานอาหารมื้อดึกเช่นนี้ทำให้ระบบยังคงต้องย่อยอาหารต่อไปอีกในขณะที่นอนหลับอยู่ และถึงแม้ว่ากระเพาะอาหารยังคงทำงานต่อไปก็ตาม แต่ก็ทำงานได้ไม่เต็มที่ เมื่อเข้านอนก็มักจะทำให้หลับไม่สนิทและทำให้ฝันร้าย เมื่อตื่นขึ้นในเวลาเช้าก็รู้สึกไม่สดชื่นและไม่อยากรับประทานอาหารเช้า เมื่อเราล้มตัวลงนอนหลับพักผ่อน กระเพาะอาหารควรเสร็จสิ้นการทำงานของมัน เพื่อกระเพาะอาหารจะได้หยุดพักผ่อนเช่นเดียวกับอวัยวะอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่มีนิสัยที่ชอบนั่งนอนอยู่กับที่ การรับประทานอาหารมื้อดึกก่อให้เกิดอันตรายต่อ

ร่างกาย เมื่อการนอนหลับถูกรบกวนจากนิสัยเช่นนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นของโรคภัยที่มีอันตรายถึงชีวิต {MH 303.3}

ในหลายกรณี ความรู้สึกอ่อนเพลียที่ทำให้เกิดความอยากอาหารเกิดขึ้นเนื่องจากอวัยวะที่ใช้อยู่อาหารต้องทำงานหนักเกินไปตลอดทั้งวัน เมื่อเสร็จหน้าที่หนึ่งมือไปแล้ว อวัยวะที่ใช้อยู่อาหารก็ต้องการการพักผ่อน อย่างน้อยที่สุดควรมีเวลาพักระหว่างมื้ออาหารห้าหรือหกชั่วโมง และคนส่วนใหญ่ที่ได้ทดลองดู จะรู้สึกว่า การรับประทานอาหารวันละสองมือดีกว่าสามมื้อ {MH 304.1}

การรับประทานอาหารในลักษณะที่ผิด

เราไม่ควรรับประทานอาหารที่ร้อนหรือเย็นจนเกินไป ถ้าอาหารอยู่ในสภาพที่เย็น กำลังของกระเพาะก็จะถูกดึงออกมาเพื่ออุ่นอาหารก่อนการย่อยจะเกิดขึ้นได้ เครื่องดื่มที่เย็นให้โทษต่อร่างกายด้วยเหตุผลอย่างเดียวกัน แต่การดื่มเครื่องดื่มที่ร้อนมากเกินไปก็ให้โทษต่อร่างกายเช่นเดียวกัน ความจริงแล้วยิ่งถ้าดื่มน้ำหรือของเหลวคละไปกับการรับประทานอาหารครั้งละมากๆ ก็ยิ่งทำให้อาหารย่อยยากขึ้นเท่านั้น เพราะน้ำหรือของเหลวจะต้องถูกดูดซึมเสียก่อนที่กระบวนการย่อยจะเริ่มขึ้นได้ อย่ารับประทานเกลือหรืออาหารรสเค็มในปริมาณมากๆ อย่ารับประทานอาหารหมักดองและอาหารที่ใส่เครื่องเทศรสจัด แต่จงรับประทานผลไม้ให้มาก แล้วอาการระคายเคืองกระเพาะอาหารซึ่งทำให้ต้องดื่มน้ำมากๆ ในเวลาอาหารก็จะหายไป {MH 305.1}

เราควรที่จะรับประทานอาหารช้าๆ และเคี้ยวให้ละเอียด การเคี้ยวเป็นสิ่งที่จำเป็น เพื่อช่วยให้หน้าลายได้คลุกเคล้ากับอาหารอย่างทั่วถึง และจะกระตุ้นให้หลั่งน้ำย่อยออกมาทำงาน {MH 305.2}

อันตรายที่ร้ายแรงอีกเรื่องหนึ่งก็คือ การรับประทานอาหารในเวลา

ที่ไม่เหมาะสม เช่นภายหลังจากออกกำลังกายหนัก ๆ เมื่อเรารู้สึกเหน็ด-เหนื่อยหมดแรงหรืออุณหภูมิในร่างกายสูง ทันทีภายหลังจากรับประทานอาหาร ร่างกายมีการดึงพลังงานจำนวนมากจากระบบประสาท และเมื่อร่างกายหรือสมองผ่านการใช้งานมาอย่างหนักทั้งก่อนหรือหลังการรับประทานอาหาร จะทำให้อาหารไม่ย่อย เมื่อรู้สึกตื่นเต้น วิดกกังวลหรือรีบร้อน ไม่ควรรับประทานอาหารจนกว่าได้พักผ่อนให้รู้สึกสบายเสียก่อนจะดีกว่า {MH 305.3}

กระเพาะอาหารมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสมอง เมื่อกระเพาะอาหารเกิดความเจ็บป่วย สมองจะกระตุ้นให้ระบบประสาทจ่ายพลังงานไปหล่อเลี้ยงส่วนที่อ่อนแอของอวัยวะย่อยอาหาร เมื่อเป็นเช่นนี้อยู่บ่อย ๆ สมองก็จะไม่ปลอดโปร่ง เมื่อสมองต้องทำงานหนักอยู่เสมอ และขาดการออกกำลังกาย แม้แต่อาหารธรรมดา ก็ควรรับประทานให้น้อยลง ในเวลารับประทานอาหารนั้น ควรละทิ้งเรื่องห่วงใยกังวล ความเร่งรีบทิ้งไป แต่ให้รับประทานอย่างช้า ๆ และด้วยจิตใจที่ร่าเริง เปี่ยมล้นด้วยความสำนึกในพระคุณของพระเจ้าผู้ประทานพระพรมากมายมาให้ {MH 306.1}

หลายคนที่เลือกรับประทานเนื้อสัตว์ และอาหารอื่นๆ ที่ไม่ดีและเป็นอันตรายต่อสุขภาพมักจะคิดว่าอาหารที่พวกเขารับประทานล้วนเป็นอาหารที่เรียบง่ายและมีประโยชน์ต่อร่างกาย พวกเขาจึงรับประทานกันอย่างตามใจปากและมากเกินไป จนกลายเป็นความตะกละ การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อวัยวะที่ใช้ย่อยอาหารไม่ควรต้องรับภาระหนักด้วยปริมาณอาหารมากๆ และหลากหลายชนิด จนทำให้ระบบต้องทำงานอย่างหักโหม {MH 306.2}

ธรรมเนียมปฏิบัติมักนิยมจัดวางอาหารบนโต๊ะทีละอย่างต่อๆ กันไปจนครบชุด เมื่อไม่รู้ว่าจะเป็นอาหารชนิดใดต่อไป ผู้รับประทานอาหารอาจพลาดจากการรับประทานอาหารที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเขาในจำนวนที่พอเพียง เมื่ออาหารชุดสุดท้ายถูกนำออกมา บ่อยครั้งเขาจำใจต้องรับประทานมากเกินไปกำหนดโดยชิมของหวานที่เขายวนลิ้นไปบ้าง ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อ

ร่างกายของเขาเลย หากอาหารทั้งหมดที่เตรียมมาสำหรับมือหนึ่ง ๆ ถูกนำมาวางไว้บนโต๊ะพร้อมกันตั้งแต่แรก ผู้รับประทานจะมีโอกาสเลือกอาหารที่เป็นประโยชน์ที่สุดต่อตัวเขาได้ {MH 306.3}

บางครั้งเราอาจรู้สึกไม่สบายทันทีภายหลังการรับประทานอาหารมากเกินไป ในบางกรณีอาจไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกเจ็บปวด แต่อวัยวะในการย่อยอาหารเกิดสูญเสียกำลังไป และฐานรากของสุขภาพถูกบั่นทอนที่ละน้อย {MH 306.4}

อาหารส่วนเกินที่รับประทานเข้าไป ทำให้อวัยวะในการย่อยอาหารต้องทำงานหนักและก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดไม่สบายคล้ายจะเป็นไข้ เพราะร่างกายต้องส่งโลหิตปริมาณมากเกินไปช่วยที่ช่วงท้อง ทำให้รู้สึกหนาวเย็นตามปลายมือและเท้าอย่างรวดเร็ว ทำให้อวัยวะในการย่อยอาหารต้องทำงานหนักขึ้น และเมื่ออวัยวะเหล่านี้ทำการย่อยเสร็จสิ้น จะรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรง บางคนที่รับประทานอาหารมากเกินไปเข้าใจความรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรงนี้เป็นความหิว แต่ที่จริงความรู้สึกนี้เกิดจากการที่อวัยวะที่ใช้ในการย่อยอาหารทำงานจนหมดแรง บางครั้งทำให้สมองมีนงง จนทั้งสมองหรือร่างกายแทบไม่สามารถทำสิ่งใดได้เลย {MH 307.1}

อาการไม่พึงประสงค์เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะร่างกายต้องทำงานหนักเกินกำลังจนหมดเรี่ยวแรงไป กระเพาะกำลังพูดว่า “ขอให้ฉันได้พักบ้างเถิด” แต่หลายคนตีความหมายของความอ่อนเพลียนี้ว่า มีความต้องการอาหารมากขึ้น ดังนั้นแทนที่จะให้กระเพาะอาหารได้พัก กระเพาะอาหารจึงต้องทำงานหนักอีกครั้งหนึ่ง ผลที่ได้รับก็คือ ระบบย่อยอาหารที่ควรจะทำงานได้เป็นอย่างดีต่อไปต้องกลับเสื่อมสภาพลง {MH 307.2}

ในวันสะบาโต เราไม่ควรเตรียมอาหารไว้รับประทานมากหรือมีหลากหลายชนิดกว่าวันอื่นๆ แทนที่จะเป็นเช่นนี้ อาหารที่เตรียมควรจะเป็นอาหารที่เรียบง่ายกว่า และควรรับประทานในปริมาณที่น้อยลง เพื่อให้สมองของเรามีความปลอดโปร่งและสามารถเข้าใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับฝ่าย

จิตวิญญาณได้ดียิ่งขึ้น กระเพาะอาหารที่อัมแปลล์หมายถึงสมองที่มีนทึบคิดอะไรไม่ออก เราอาจได้ฟังถ้อยคำที่ล้ำค่า แต่มีอาจเข้าใจความหมายอย่างซาบซึ้ง เพราะสมองของเรามีนิซึมด้วย การรับประทานอาหารที่ไม่ถูกต้อง การรับประทานอาหารมากเกินไปในวันสะบาโต เป็นเหตุให้หลายคนแปดเปื้อนตัวพวกเขาเองจนไม่อาจรับประโยชน์จากชั่วโมงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ได้เท่าที่หลายคนคาดคิด {MH 307.3}

เราควรระวังหลีกเลี่ยงการประกอบอาหารในวันสะบาโต แต่ก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องรับประทานอาหารที่เย็นชืด ในช่วงที่อากาศหนาว เราควรที่จะอุ่นอาหารที่เตรียมไว้ตั้งแต่วันก่อนให้ร้อน ขอให้เป็นอาหารที่ เรียบง่าย อร่อยและน่ารับประทาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัวที่มี เด็ก ๆ ในวันสะบาโต ควรจัดอาหารบางอย่างเป็นพิเศษที่ครอบครัวไม่มี เป็นประจำในวันธรรมดา {MH 307.4}

ไม่ควรซัดซ่าในการแก้ไขนิสัยผิด ๆ ของการบริโภคอย่างตามใจปาก เมื่อโรคอาหารไม่ย่อยเกิดขึ้นจากการใช้กระเพาะอาหารอย่างสมบุก สมบัน เราควรพยายามสงวนอย่างระมัดระวังกำลังที่เหลือของกระเพาะ อาหารโดยการกำจัดทุกภาระหนักของกระเพาะอาหารออกไป กระเพาะ อาจไม่สามารถฟื้นเป็นปกติได้ทั้งหมดหลังจากที่ใช้งานอย่างหนักมา เป็นเวลานาน แต่การรับประทานอาหารที่ถูกต้องจะช่วยอาการเจ็บป่วย มิให้ลุกลามต่อไป และหลายคนจะสามารถหายจากอาการเจ็บป่วยจนเป็น ปกติไม่มากนักน้อย ไม่ใช่เรื่องง่ายที่เราจะกำหนดกฎเกณฑ์การรักษาสำหรับ ทุก ๆ กรณี แต่หากเราใส่ใจในหลักการที่ถูกต้องของการบริโภค จะช่วย การแก้ไขได้อย่างมาก และแม้ครัวก็ไม่จำเป็นต้องเหน็ดเหนื่อยกับการปรุง อาหารเพื่อไปกระตุ้นความอยาก {MH 308.1}

การยับยั้งชั่งใจจากความอยากอาหารเป็นรางวัลแก่พลังสติปัญญา และอำนาจฝ่ายศีลธรรม อีกทั้งยังช่วยให้สามารถบังคับควบคุมกิเลสตัณหา ได้ การรับประทานอาหารมากเกินไปควรจะมีอันตรายโดยเฉพาะกับผู้ที่ มี พฤติกรรมเฉื่อยชา คนเหล่านี้ควรรับประทานอาหารแต่น้อยและออกกำลัง

กายให้มาก มีชายหญิงหลายคนซึ่งเป็นผู้มีพรสวรรค์อันเป็นเลิศ แต่พวกเขาประสบความสำเร็จได้ไม่ถึงครึ่งหนึ่งที่พวกเขาควรจะได้ เพราะพวกเขาไม่รู้จักควบคุมบังคับใจตัวเองในการบริโภคอาหาร {MH 308.2}

นักเขียนและนักพูดหลายคนพลาดในข้อนี้ ภายหลังจากการรับประทานอาหารอย่างอิมหันสำราญแล้ว พวกเขาที่นั่งทำงานอยู่กับที่ อ่านเขียน หรือค้นคว้า โดยที่มีได้ใช้เวลาเพื่อการออกกำลังกายเลย ผลที่ตามมาก็คือ ความคิดและถ้อยคำมีอาจที่จะหลังไหลพรั่งพรูออกมาได้ เขาไม่สามารถที่จะเขียนหรือพูดให้มีพลังอำนาจและเป็นที่น่าสนใจได้เท่าที่ควร ความพยายามของพวกเขาถูกรวมดาเกินไปและไร้ประสิทธิภาพ {MH 309.1}

คนทั้งหลายที่มีหน้าที่รับผิดชอบในสิ่งที่สำคัญๆ เหนืออื่นใด ผู้ปกป้องคุณค่าฝ่ายจิตวิญญาณควรมีความรู้สึกละเอียดแหลมและความเข้าใจที่จับใจ มากกว่าผู้มีหน้าที่อื่น พวกเขาจำต้องประมาณตนในการบริโภค อาหารที่หรูหราฟุ่มเฟือยมิควรปรากฏอยู่บนโต๊ะอาหารของพวกเขา {MH 309.2}

ผู้ที่ดำรงตำแหน่งซึ่งได้รับความไว้วางใจ มีเรื่องสำคัญต้องตัดสินใจทุกวัน เขาจำต้องคิดด้วยความรวดเร็วและผู้ที่กระทำสิ่งเหล่านี้ให้สำเร็จได้จึงต้องเป็นผู้ที่รู้จักประมาณตนในการบริโภคอย่างเคร่งครัดเท่านั้น เมื่อเราใช้กำลังกายและกำลังสมองของเราในทางที่ถูก ความคิดของเราจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น หากภาระที่เพิ่มไม่หนักหนาเกินไป กำลังวังชาใหม่ก็จะเกิดขึ้นพร้อมกับภาระที่เพิ่ม แต่บ่อยครั้งผู้ที่ต้องรับผิดชอบการพิจารณาและตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่างๆ มักถูกผลกระทบในทางลบซึ่งเกิดจากการรับประทานอาหารที่ไม่ถูกต้อง ภาวะอาหารที่ผิดปกติทำให้ความคิดยุ่งเหยิงและเกิดอาการแปรปรวนสับสน บ่อยครั้งมักทำให้อารมณ์หงุดหงิด เกรี้ยวกราด หรือขาดความยุติธรรม มีแผนงานหลายชิ้นที่น่าจะเป็นพระพรแก่ชาวโลกต้องถูกละทิ้งไป แต่มาตรการที่ไม่ยุติธรรม กดขี่หรือแม้กระทั่งชั่วร้ายกลับได้รับการสานต่อ อันเป็นผลของการตัดสินใจที่มาจากสภาพความเจ็บป่วยเนื่องจากนิสัยที่ผิดๆ ในการบริโภค {MH

309.3}

ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำสำหรับคนทั้งหลายที่ต้องทำงานนั่งอยู่กับโต๊ะ อยู่กับที่หรือต้องใช้สมองเป็นหลัก ขอให้ผู้ที่มีความเข้มแข็งทางศีลธรรม และรู้จักบังคับตนเองได้ลองปฏิบัติตาม ในแต่ละมื้อให้รับประทานอาหาร ชนิดที่เรียบง่ายเพียงสองหรือสามอย่าง และอย่ารับประทานอาหารให้มากกว่าความต้องการเพื่อให้หายใจ ห่มน้ออกกำลังกายด้วยความกระฉับกระเฉง ในทุกๆ วัน และคอยดูว่าท่านจะได้รับประโยชน์หรือไม่ {MH 310.1}

คนแข็งแรงที่ทำงานโดยใช้แรงกายไม่จำเป็นต้องระมัดระวังในเรื่องของปริมาณหรือชนิดของอาหารเท่ากับคนที่นั่งทำงานอยู่กับที่ แต่ยิ่งกว่านั้น คนเหล่านี้จะมีสุขภาพที่ดีขึ้นหากพวกเขารู้จักบังคับตัวเองในการกิน การดื่ม {MH 310.2}

บางคนอยากให้มีกฎตายตัวที่กำหนดเรื่องของอาหารที่พวกเขารับประทาน พวกเขารับประทานมากเกินไปแล้วนั่งเสียใจ แล้วพวกเขาก็เฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงสิ่งที่เขาจะรับประทานและดื่ม แต่ไม่ควรเป็นเช่นนี้ ไม่มีใครสามารถวางกฎตายตัวไว้สำหรับอีกคนหนึ่งได้ ทุกคนควรฝึกการใช้เหตุผล และบังคับตัวเอง รวมทั้งควรปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ {MH 310.3}

ร่างกายของเราเป็นกรรมสิทธิ์ของพระคริสต์ที่พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้แล้ว ดังนั้นเราจึงไม่มีเสรีภาพที่จะทำอะไรตามที่เราพอใจ คนทั้งหลายที่รู้ และเข้าใจถึงกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพควรตระหนักถึงพันธะของตนเองที่ต้องเคารพและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ในชีวิตของพวกเขา การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ด้านสุขภาพเป็นหน้าที่ส่วนบุคคล ตัวเราเองที่จะเป็นผู้ที่ต้องรับผลจากการล่วงละเมิด เราแต่ละคนจะต้องให้การต่อพระเจ้าในเรื่องของนิสัยและความประพฤติของเรา ด้วยเหตุนี้คำถามที่เราจะต้องตอบมิใช่ว่า “โลกปฏิบัติเยี่ยงไร” แต่ต้องถามว่า “ตัวเราแต่ละคนจะต้องปฏิบัติต่อร่างกายที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เราอย่างไร” {MH 310.4}

บทที่ 24 อาหารที่เป็นเนื้อสัตว์

เมื่อแรกสร้างโลกนั้น พระเจ้ามิได้ทรงกำหนดให้เนื้อสัตว์เป็นอาหารของมนุษย์ จนมาภายหลังยุคสมัยที่เกิดน้ำท่วมโลก เมื่อบรรดาพืชพันธุ์ที่มีอยู่ในแผ่นดินได้ถูกทำลายไปเสียสิ้น มนุษย์จึงได้รับอนุญาตให้รับประทานเนื้อสัตว์ได้ {MH 311.1}

ในการเลือกสรรอาหารสำหรับมนุษย์ในสวนเอเดน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าอาหารชนิดใดเป็นอาหารที่ดีที่สุด และในการเลือกอาหารให้กับอิสราเอล พระองค์ทรงสอนบทเรียนอย่างเดียวกัน พระองค์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์และทรงอบรมสั่งสอนพวกเขาเพื่อเป็นประชากรของพระองค์ โดยผ่านทางพวกเขา พระองค์ทรงประสงค์จะอวยพระพรและสั่งสอนบรรดาชาวโลก พระองค์ทรงจัดเตรียมอาหารที่เหมาะสมที่สุดให้แก่พวกเขาไว้เพื่อการนี้ ซึ่งมีใช้เนื้อสัตว์ แต่เป็นมาอันเป็น “อาหารจากฟ้าสวรรค์” แต่เพราะว่าพวกเขาไม่พอใจและ

บ่นถึงหม้อเนื้อที่เคยรับประทานในแผ่นดินอียิปต์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึง รับประทานอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ให้แก่พวกเขา แต่ก็เป็นเพียงระยะเวลา สั้นๆ การรับประทานในคราวนั้น ได้นำโรคร้ายและความตายมาสู่ผู้คนเป็น จำนวนมาก ถึงกระนั้น ข้อกำหนดให้รับประทานแต่อาหารที่ปราศจากเนื้อ สัตว์ก็ไม่เคยเป็นที่ยอมรับอย่างเต็มที่ ความไม่พอใจและบ่นต่อว่ายังมี เรื่อยมา ไม่ว่าจะในที่ลับหรือในที่แจ้ง ดังนั้นข้อกำหนดนี้จึงมิได้ถูกกำหนด อย่างถาวร {MH 311.2}

เมื่อชนชาติอิสราเอลเข้าไปตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินคานาอันแล้ว พวกเขา ก็ได้รับอนุญาตให้บริโภคเนื้อสัตว์ได้ แต่ด้วยข้อกำหนดอย่างละเอียด เพื่อลดผลร้าย เนื้อหมูเป็นอาหารต้องห้าม รวมทั้งเนื้อสัตว์ชนิดอื่นๆ นก และปลาที่ถูกระบุว่าเป็นสัตว์ที่ไม่สะอาด เนื้อสัตว์ที่อนุญาตให้รับประทาน ได้ นั้น ก็ยังมีข้อห้ามมิให้รับประทานไขมันและเลือดของมันโดยเด็ดขาด {MH 311.3}

สัตว์ที่จะใช้เป็นอาหารนั้นต้องเป็นสัตว์ที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ สัตว์ ที่ถูกกัดตายหรือตายเองหรือที่มีไทรินเลือดออกจากตัวให้หมดจะนำมาใช้ เป็นอาหารมิได้ {MH 312.1}

การที่ชนชาติอิสราเอลละจากแผนการของพระเจ้าที่ทรงกำหนด ในเรื่องของอาหารนั้น ทำให้พวกเขาต้องประสบกับหายนะอันใหญ่หลวง พวกเขาต้องการอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ ดังนั้น จึงต้องเก็บเกี่ยวผลของมัน พวกเขามิอาจก้าวไปถึงอุปนิสัยพึงปรารถนาที่พระเจ้าทรงวางไว้ หรือบรรลู่ พระประสงค์ของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ “*ประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงส่งโรคผอมแห้งมาท่ามกลางท่าน*” สดุดี 106.15 พวกเขาตีค่า สิ่งของทางโลกสูงกว่าสิ่งที่อยู่ในฝ่ายจิตวิญญาณ และพวกเขามิได้ก้าวไป ถึงมาตรฐานอันสูงส่งที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา {MH 312.2}

สาเหตุที่ต้องตัดอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ทิ้งไป

คนทั้งหลายที่รับประทานเนื้อสัตว์เป็นอาหารกลายเป็นผู้ที่บริโภค เมล็ดข้าวและพืชผักเป็นมือที่สองต่อจากสัตว์อีกที เพราะสัตว์เหล่านั้น เจริญเติบโตจากอาหารจำพวกนี้ คุณค่าในการบำรุงเลี้ยงชีวิตที่มีอยู่ใน เมล็ดข้าว และพืชผักจะผ่านเข้าไปสู่สัตว์ที่กินสิ่งเหล่านี้เป็นอันดับแรก และเราได้รับสิ่งนี้อีกต่อหนึ่งจากการกินเนื้อสัตว์ จะเป็นการดีกว่าสักเท่าไร ถ้าเราจะรับอาหารเหล่านี้โดยตรง ด้วยการรับประทานอาหารที่พระเจ้า ได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเรา {MH 313.1}

เนื้อสัตว์ไม่เคยได้รับการยอมรับว่าเป็นอาหารที่ดีที่สุด ยิ่งในเวลานี้ การใช้เนื้อสัตว์เป็นอาหารสมควรถูกคัดค้านเป็นสองเท่า เนื่องจากโรคภัย ที่มีอยู่ในสัตว์ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้ที่บริโภคเนื้อสัตว์ต่างไม่เคยรับรู้มาก่อนว่าตนเองนั้นกำลังรับประทานอะไร หลายครั้ง ถ้าพวกเขาไปเห็น สัตว์เหล่านั้นในขณะที่พวกมันยังมีชีวิตอยู่และทราบถึงคุณภาพของเนื้อที่ พวกเขานำมารับประทาน พวกเขาคงจะเบือนหน้าหนีด้วยความรังเกียจ คนจำนวนมากยังคงบริโภคเนื้อสัตว์ที่เต็มไปด้วยเชื้อวัณโรคและมะเร็งกัน ต่อไป ดังนั้น โรควัณโรค โรคมะเร็งและโรคอื่นๆ ที่เป็นอันตรายถึงชีวิตจึง ยังคงแพร่ระบาดมาสู่มนุษย์ {MH 313.2}

เนื้อเยื่อของหมูเต็มไปด้วยพยาธิ พระเจ้าตรัสถึงหมูไว้ว่า “มันเป็น สัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมันและซากของมันท่านก็ อย่าแตะต้อง” เฉลยธรรมบัญญัติ 14:8 พระองค์ทรงมีพระดำรัสสั่งเช่นนี้ แก่เราเพราะว่าเนื้อหมูนั้นไม่เหมาะสมที่จะนำมาประกอบเป็นอาหาร หมู จัดเป็นสัตว์ที่มีหน้าที่กำจัดขยะและของเสียและนี่คือหน้าที่เดียวที่พระเจ้า ทรงกำหนดไว้ให้พวกมัน ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดมนุษย์ไม่เคยได้รับ อนุญาตให้รับประทานเนื้อของมัน เป็นไปไม่ได้ที่เนื้อของสัตว์ชนิดใดก็ตามที่กินทุกสิ่งที่น่าขยะแขยงเป็นอาหารและความโสโครกเป็นพื้นฐาน ความเป็นอยู่ของมันจะมีคุณค่าต่อร่างกาย {MH 313.3}

หลายครั้งสัตว์ต่างๆ ที่ถูกนำไปยังตลาดเพื่อขายเป็นอาหารอยู่ในสภาพที่ป่วยเป็นโรคร้ายแรงจนเจ้าของไม่กล้าเลี้ยงต่อไป และบางวิธีที่ใช้ในการขุนสัตว์เหล่านี้ให้อ้วนพีเพื่อส่งตลาดเป็นต้นเหตุที่ก่อให้เกิดโรคร้ายจากการถูกกักขังไว้ในคอกที่ไม่ได้รับแสงสว่างและอากาศที่บริสุทธิ์หายใจเอาอากาศที่สกปรกๆ หรือบางที่ยังถูกขุนให้อ้วนด้วยอาหารที่บูดเน่า ในไม่ช้า ร่างกายของสัตว์เหล่านี้จึงปนเปื้อนไปด้วยสิ่งสกปรกโสโครก {MH 314.1}

สัตว์ต่างๆ มักถูกขนย้ายเป็นระยะทางไกลๆ และต้องทนเจ็บปวดทรมานก่อนจะไปถึงตลาด สัตว์เหล่านี้ถูกต้อนมาจากทุ่งหญ้าอันเขียวชอุ่มและต้องเดินทางไปตามถนนที่ร้อนระอุและเต็มไปด้วยฝุ่นละอองเป็นระยะทางไกลๆ หรือต้องแออัดยัดเยียดอยู่ในรถบรรทุกที่สกปรกโสโครก พวกมันต้องร้อนอบอ้าวและเหนื่อยอ่อน ไม่ได้กินน้ำและอาหารเป็นเวลาหลายชั่วโมง สัตว์นำส่งสารเหล่านี้จึงพากันล้มตายก่อนจะไปถึงที่หมาย จากนั้นมนุษย์ก็ได้นำซากศพของสัตว์เหล่านี้มาเลี้ยงฉลองกัน {MH 314.2}

ในสถานที่หลายแห่ง ปลาเต็มไปด้วยสารปนเปื้อนจากอาหารสกปรกทั้งหลายที่พวกมันกินจนเป็นสาเหตุของโรคร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปลาที่เข้ามาอยู่ในน่านน้ำบริเวณท่าอู่ทั้งของเมืองใหญ่ๆ ปลาที่กินอาหารจากท่อระบายน้ำโสโครกอาจผ่านไปไกลสู่แหล่งน้ำอื่นและถูกจับในบริเวณน้ำที่ใสสะอาดและบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเรานำปลาเหล่านี้มาประกอบเป็นอาหาร พวกมันจึงนำโรคร้ายและความตายมาสู่ผู้ที่ไม่ได้สงสัยถึงภัยอันตรายในลักษณะนี้ {MH 314.3}

เราอาจจะไม่รู้ลึกถึงผลร้ายของการบริโภคเนื้อสัตว์ในทันทีทันใด แต่นี่มิได้หมายความว่า การบริโภคเนื้อสัตว์ไม่มีอันตราย มีน้อยคนที่เชื่อว่าเนื้อสัตว์ที่พวกเขารับประทานนั้นทำให้โลหิตของพวกเขาเป็นพิษ และเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกเขาต้องเจ็บป่วย หลายคนตายไปเนื่องจากโรคที่สืบเนื่องมาจากการรับประทานเนื้อสัตว์ แต่ตัวผู้ป่วยและคนอื่นๆ มิได้ระแคะระคายถึงสาเหตุที่แท้จริงนี้ {MH 315.1}

อันตรายที่มีต่อจิตใจของการบริโภคเนื้อสัตว์มิได้ยิ่งหย่อนไปกว่าโรคที่เกิดกับร่างกายแม้แต่น้อย อาหารจำพวกเนื้อสัตว์ให้โทษต่อสุขภาพร่างกาย และสิ่งที่ส่งผลต่อร่างกายก็ย่อมส่งผลในลักษณะเดียวกันต่อจิตใจและจิตวิญญาณ ขอให้เราคิดดูว่าการบริโภคเนื้อสัตว์ทำให้เราต้องแสดงความโหดร้ายทารุณต่อสัตว์มากเพียงใด ลองนึกถึงความรู้สึกของผู้ที่จะต้องฆ่ามันและผู้ที่มีมองดูการฆ่านั้นก่อนที่จะนำมันมาประกอบเป็นอาหาร การกระทำเช่นนี้ ได้ทำลายจิตใจอันอ่อนโยนที่เราควรแสดงต่อสรรพสัตว์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้มากสักเพียงไร {MH 315.2}

ความเฉลียวฉลาดใกล้เคียงกับมนุษย์ที่สัตว์เดียรัจฉานหลายชนิดแสดงออกเป็นเรื่องน่าประหลาดลึกลับ สัตว์ต่างๆ สามารถมองเห็น ยินเสียง รัก หวาดกลัวและรู้สึกเจ็บปวด พวกมันไขว่คว้าของพวกมันได้อย่างซื่อสัตย์มากกว่ามนุษย์หลายคนไขว่คว้าของตน พวกมันแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจและความสุภาพอ่อนโยนต่อพวกของมันในยามทุกข์ทรมาน สัตว์มากมายแสดงความรักต่อผู้ที่เลี้ยงดูพวกมันเหนือยิ่งกว่าที่มนุษย์บางคนแสดงต่อกันเสียอีก พวกมันสร้างความผูกพันที่มีต่อมนุษย์อย่างมั่นคงเหนียวแน่นจนมิอาจตัดขาดได้หากปราศจากความเจ็บปวดที่สุดจะทน {MH 315.3}

ผู้ใดที่มีหัวใจเยี่ยงมนุษย์ที่เคยเลี้ยงดูสัตว์เลี้ยง มีใครบ้างที่มองเข้าไปยังนัยน์ตาของพวกมันที่เต็มไปด้วยความไว้วางใจและความรัก และยังเต็มอกเต็มใจส่งพวกมันไปสู่คมมีดของคนฆ่าแหละ แล้วเขาจะกลืนเนื้อของพวกมันลงคออย่างเอร็ดอร่อยได้อย่างไร {MH 316.1}

เป็นความเข้าใจผิดที่คิดว่า กำลังวังชาของกล้ามเนื้อขึ้นอยู่กับการบริโภคเนื้อสัตว์ สิ่งต่างๆ ที่ร่างกายต้องการจะรับการบำรุงหล่อเลี้ยงได้ดีกว่า และมีกำลังวังชาที่แข็งแรงกว่า โดยที่ไม่จำเป็นต้องรับประทานเนื้อสัตว์เลย ธัญพืชร่วมกับผลไม้ ถั่วและผักชนิดต่างๆ ล้วนประกอบด้วยสารอาหารต่างๆ ที่มีความจำเป็นต่อร่างกายในการสร้างโลหิตที่ดี ซึ่งเนื้อสัตว์มิได้มีสารอาหารเหล่านี้ในสัดส่วนที่มากพอและครบถ้วนเท่า หากเนื้อสัตว์

เป็นอาหารที่มีความสำคัญต่อสุขภาพและความแข็งแรง พระเจ้าก็ทรงรวบรวมเนื้อสัตว์เป็นอาหารแล้วตั้งแต่เริ่มแรกที่ทรงสร้างโลก {MH 316.2}

เมื่อเลิกรับประทานเนื้อสัตว์ เรามักจะรู้สึกอ่อนเพลีย ไม่มีกำลัง เพราะเหตุนี้ หลายคนจึงใช้เป็นข้ออ้างว่าอาหารจำพวกเนื้อสัตว์มีความจำเป็น แต่แท้จริงเป็นเพราะอาหารประเภทนี้มีฤทธิ์ในการกระตุ้นร่างกาย ทำให้โลหิตมีอุณหภูมิสูงขึ้นกว่าปกติและกระตุ้นระบบประสาทซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขา รู้สึกว่าขาดหายไป บางคนพบว่าเป็นการยากที่พวกเขาจะเลิกบริโภคเนื้อสัตว์ เช่นเดียวกับคนที่ติดสุราไม่สามารถจะเลิกดื่มได้ แต่ถ้าพวกเขายอมเปลี่ยนแปลง สุขภาพของพวกเขาจะดีขึ้น {MH 316.3}

เมื่อเลิกรับประทานเนื้อสัตว์ เราควรรับประทานธัญพืช ถั่วเปลือกแข็ง ผักและผลไม้ชนิดต่างๆ แทน ซึ่งอาหารเหล่านี้เป็นอาหารที่นำรับประทาน และมีคุณค่าทางโภชนาการ โดยเฉพาะผู้ที่มีร่างกายอ่อนแอและผู้ที่ต้องตรากตรำใช้แรงงานหนักอยู่เป็นประจำ ในบางประเทศที่ยากจนเนื้อสัตว์จัดว่าเป็นอาหารที่มีราคาแพงที่สุด ในสภาพเช่นนี้ การที่จะเปลี่ยนอาหารที่รับประทาน ย่อมจะทำได้ยากกว่า แต่ก็สามารถที่จะกระทำได้ อย่างไรก็ตาม เราควรพิจารณาถึงสภาพความเป็นอยู่ของพลเมืองและอิทธิพลของนิสัยความเคยชินที่มีมาตลอดชีวิตของพวกเขา และควรระมัดระวังที่จะไม่ไปผลักดันหรือคะยั้นคะยอให้พวกเขาทำตามความเห็นที่ถูกต้องจนมากเกินไปจนควร เราไม่ควรที่จะไปเรียกร้องให้ใครๆ เปลี่ยนอาหารที่รับประทานอย่างปัจจุบันทันด่วน เราควรหาอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายและมีราคาที่ไม่แพงมาทดแทนการบริโภคเนื้อสัตว์ ในเรื่องนี้ต้องอาศัยคนครัว ด้วยทักษะและความเอาใจใส่ คนครัวจัดเตรียมอาหารให้นำรับประทานและมีประโยชน์ต่อร่างกายได้ และในที่สุด พวกเขา ก็จะ สามารถทดแทนอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ได้ {MH 316.4}

ในทุกกรณีขอให้เราฝึกที่จะมีสติสัมปชัญญะ ให้รวบรวมความตั้งใจ จัดหาอาหารที่ดีและมีประโยชน์ต่อร่างกาย และการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย และความต้องการบริโภคเนื้อสัตว์ก็จะยุติไปในที่สุด {MH

317.1}

ยังไม่ถึงเวลาอีกหรือ ที่ทุกคนควรมีความตั้งใจที่จะเลิกบริโภคเนื้อสัตว์ คนทั้งหลายที่ปรารถนาจะเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ชอบธรรม เพื่อจะได้มีความสัมพันธ์กับทูตสวรรค์อย่างใกล้ชิด จะยังคงใช้สิ่งที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย และจิตวิญญาณของตนเองเป็นอาหารได้อีกหรือ เขาจะผลาญค่าชีวิตของสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าเพื่อนำเนื้อมาสนองความสุขของตัวเองได้อย่างไร เขาควรจะไปรับประทานอาหารที่มีประโยชน์และนำรับประทานที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์เมื่อแรกสร้างโลก และฝึกตนเองรวมทั้งสอนบุตรหลานให้มีจิตใจที่เมตตากรุณาต่อสัตว์เดรัจฉานที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง และมอบให้อยู่ในความปกครองของมนุษย์ {MH 317.2}

บทที่ 25 อาหารการกินที่สดชื่น

มิใช่ทุกคนที่แสดงตนว่ามีความเชื่อในเรื่องการปฏิรูปการบริโภคจะเป็นผู้ปฏิรูปได้อย่างแท้จริง สำหรับหลายคนแล้ว คำว่าการปฏิรูปเป็นเพียงการเลือกรับประทานอาหารบางชนิดที่ไม่ให้ประโยชน์ต่อร่างกายเท่านั้น พวกเขายังไม่มีความเข้าใจอย่างแจ่มชัดถึงหลักการเกี่ยวกับสุขภาพ และบนโต๊ะอาหารของพวกเขาจึงยังเต็มไปด้วยอาหารหยาบที่ให้โทษต่อร่างกาย พวกเขายังห่างไกลจากการเป็นแบบอย่างที่ดีของคริสเตียนที่รู้จักบังคับใจตนเองและประมาณตนในการบริโภค {MH 318.1}

มีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่ปรารถนาจะวางแบบอย่างที่ถูกต้องแต่กลับไปปฏิบัติในทิศทางตรงกันข้ามอย่างสุดซึ้ง บางคนไม่สามารถจะจัดหาอาหารตามที่ต้องการมากที่สุดของตนได้ และแทนที่จะหาสิ่งอื่นเพื่อทดแทนในส่วนที่ขาดไป พวกเขา กลับเลือกอาหารที่ด้อยคุณค่า อาหารของพวกเขา มิได้มีสารอาหารที่จำเป็นต่อการสร้างโลหิตดีในร่างกาย สุขภาพของเขาจึงเสื่อมโทรมและความสามารถของพวกเขา ก็ด้อยลง และแบบอย่าง

ของเขากลายเป็นคำต่อว่ามากกว่าคำสนับสนุนถึงประโยชน์ของการปฏิบัติในเรื่องของอาหาร {MH 318.2}

บางคนคิดว่าการรับประทานอาหารที่ธรรมดาและเรียบง่ายทำให้สุขภาพดีจึงไม่ใส่ใจกับการเลือกสรรหรือการจัดเตรียมอาหารให้มากนัก บางคนจำกัดปริมาณจนน้อยเกินไปโดยไม่มีอาหารที่หลากหลายเพียงพอต่อความต้องการของร่างกาย ผลที่ตามมาก็คือ พวกเขาจึงเจ็บป่วยจากผลการกระทำดังกล่าว {MH 318.3}

หลายคนมีความเข้าใจเพียงบางส่วนเกี่ยวกับหลักการของการปฏิบัติ จึงมักจะเป็นคนที่เคร่งครัดไม่ยอมยืดหยุ่นที่สุด ไม่เพียงแต่ทำตามความคิดเห็นของตนเท่านั้น แต่ยังบังคับสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านของพวกเขาให้ทำตามอีกด้วย ผลของการปฏิบัติที่เกิดจากการเข้าใจผิด ซึ่งเห็นได้จากสุขภาพที่อ่อนแอของพวกเขา และความพยายามที่จะยึดเยียดความคิดเห็นที่ไม่ถูกต้องของการปฏิบัติการบริโภคแก่ผู้อื่น จึงทำให้คนเหล่านั้นพลอยปฏิเสธหลักการของการปฏิบัติไปด้วยสิ้นเชิง {MH 318.4}

ผู้ที่มีความเข้าใจถึงกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพและได้ดำเนินตามหลักการนั้น ย่อมรู้จักหลีกเลี่ยงการกระทำที่สุจริต ทั้งการตามใจและการจำกัดตนเอง พวกเขาไม่ได้เลือกอาหารเพียงเพื่อให้ถูกปากตัวเองเท่านั้น แต่เพื่อเสริมสร้างร่างกายให้มีความแข็งแรง พวกเขาพยายามรักษากำลังทุกส่วนให้อยู่ในสภาพที่ดีที่สุด เพื่อการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์อย่างเต็มที่ ความต้องการในการบริโภคนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมของเหตุผลและจิตสำนึก ร่างกายและสมองของเขาจึงอยู่ในสภาพที่ดี ในขณะที่พวกเขาไม่รู้จักยึดเยียดความเห็นแก่ผู้อื่น แบบอย่างของคนเหล่านั้นคือพยายามสนับสนุนถึงหลักการที่ถูกต้องได้เป็นอย่างดี คนเหล่านี้จึงเป็นผู้ที่มีอิทธิพลในทางที่ดีงาม {MH 319.1}

การปฏิบัติการบริโภคนั้นเป็นเรื่องของสามัญสำนึกอย่างแท้จริง หัวข้อนี้ควรรับการศึกษาอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง ไม่สมควรที่ผู้ใดจะตำหนิตายคนอื่นเพราะสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติทั้งหมดนั้นมิได้สอดคล้องกับ

ของตนเอง มันเป็นไปได้ที่จะตั้งกฎเกณฑ์ตายตัวไว้เพื่อควบคุมนิสัยของทุกคน และไม่ควรมีผู้ใดคิดว่าตนเองนั้นเป็นบรรทัดฐานสำหรับทุกคน เพราะมีเชื่อว่าทุกคนจะสามารถรับประทานอาหารชนิดเดียวกันหมด อาหารที่ถูกปากและมีประโยชน์สำหรับบุคคลหนึ่ง อาจเป็นอาหารที่ไม่ถูกรสนิยมนสำหรับอีกคนหนึ่ง และแม้กระทั่งเป็นอันตรายได้ บางคนไม่สามารถดื่มนมวัว ในขณะที่อีกหลายคนเจริญเติบโตเพราะนมวัว กระเพาะอาหารของบางคนไม่สามารถย่อยอาหารจำพวกถั่วบางชนิดได้ แต่สำหรับบางคนนั้นกลับเป็นอาหารที่มีประโยชน์ สำหรับบางคนผลิตภัณฑ์ที่ทำจากธัญพืชที่มีได้ผ่านการขัดสีเป็นอาหารที่ให้ประโยชน์ ในขณะที่อีกหลายคนรับประทานไม่ได้ {MH 319.2}

ผู้ที่ย้ายไปอาศัยอยู่ในประเทศอื่นหรือในท้องถิ่นที่มีความขาดแคลนและอดขัดขัดสน ที่ซึ่งอาหารจำพวกถั่วและผลไม้เป็นสิ่งที่หายาก ก็ไม่ควรถูกรุกเร้าให้ตัดนมและไข่ออกจากรายการอาหารของพวกเขา เป็นความจริงที่ว่า ผู้ที่อยู่ในวัยเติบโตเต็มที่และมีอารมณ์ที่รุนแรงในลักษณะอย่างเดียวกับสัตว์ จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการรับประทานอาหารที่มีฤทธิ์กระตุ้น โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีเด็ก ๆ ในวัยที่กำลังมีความสนใจในเรื่องเพศและกามารมณ์ ก็ไม่ควรใช้ไข่เป็นอาหาร แต่ในกรณีที่อวัยวะในการสร้างโลหิตมีความอ่อนแอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่สามารถที่จะจัดหาอาหารอย่างอื่นที่มีสารอาหารที่จำเป็นได้ เราก็ไม่ควรที่จะงดการใช้นมและไข่ออกไปเสียทีเดียว อย่างไรก็ตาม เราควรระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยได้นมจากแม่วัวที่สุขภาพแข็งแรงและไข่ออกจากแม่ไก่ที่สุขภาพแข็งแรงที่ได้กินอาหารและได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี ส่วนไข่ออกก็ต้องนำไปปรุงแบบที่ย่อยง่าย {MH 320.1}

การปฏิรูปการบริโภคควรจะดำเนินการไปที่ละขั้นทีละตอน ในขณะที่โรคในสัตว์ทวีมากขึ้น การใช้นมและไข่ออกก็ไม่ได้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น เราจึงควรพยายามจัดหาอาหารชนิดอื่นที่มีราคาไม่แพงและมีประโยชน์ต่อร่างกายมาใช้ทดแทน ประชาชนทั่วทุกหนแห่งควรได้รับการอบรมให้ทราบถึงวิธีการปรุงอาหารโดยที่ไม่จำเป็นต้องใช้นมและไข่เท่าที่จะ

กระทำได้ แต่ทั้งนี้ ก็ยังคงคุณค่าและความน่ารับประทานของอาหาร {MH 320.2}

โดยทั่วไปแล้ว การรับประทานอาหารแต่เพียงวันละสองมื้อ นับว่าเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ แต่ถึงกระนั้น ในบางกรณี บางคนอาจจำเป็นต้องการอาหารมื้อที่สาม อย่างไรก็ตาม หากจำเป็นต้องรับประทานจริงๆ มื้อนี้ควรเป็นอาหารที่เบาและย่อยง่าย ขนมนึ่งกรอบ และผลไม้หรือเครื่องดื่มผสมธัญพืชเป็นอาหารที่เหมาะสมที่สุดที่จะรับประทานในมื้อเย็น {MH 321.1}

บางคนเกิดความวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา โดยเกรงว่าอาหารธรรมดา และเรียบง่ายที่มีประโยชน์ก็อาจมีผลเสียได้เช่นกัน สำหรับเรื่องนี้โปรดให้ข้าพเจ้าบอกกับคนเหล่านี้ว่า อย่าคิดว่าอาหารของท่านจะทำอันตรายต่อตัวท่าน อย่าคิดถึงเรื่องนี้เลย จงรับประทานตามที่ท่านเห็นว่าดีที่สุด และเมื่อท่านทูลอธิษฐานขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอวยพระพรอาหารเพื่อบำรุงร่างกายของท่านแล้ว ให้ท่านเชื่อว่าพระเจ้าจะสดับฟังคำอธิษฐานของท่าน และขอให้ท่านได้ไว้วางใจในพระองค์ {MH 321.2}

เพราะว่าหลักการเรียกร้องเราให้ละเว้นอาหารที่ระคายเคืองกระเพาะ และบั่นทอนสุขภาพ เราจึงควรจดจำไว้ว่า อาหารที่ขาดคุณค่าย่อมสร้างโลหิตได้ไม่สมบูรณ์ สาเหตุของโรคภัยไข้เจ็บหลายโรคที่ยากจะรักษาให้หายได้เป็นผลจากสาเหตุนี้ เมื่อร่างกายขาดสารอาหาร อากาศอาหารไม่ย่อย และร่างกายอ่อนเพลียไม่มีแรงก็จะตามมา คนทั้งหลายที่รับประทานอาหารขาดคุณค่ามิใช่มีสาเหตุมาจากความยากจนบีบบังคับเสมอไป แต่พวกเขาเลือกมันเอง ซึ่งอาจเป็นเพราะขาดความรู้หรือไม่ก็เพราะความไม่เอาใจใส่หรือทำไปตามความคิดเห็นที่ผิดๆ ในการปฏิบัติอุปการะบริโภค {MH 321.3}

เรามีได้ถวายพระเกียรติแต่พระเจ้าเมื่อเราละเลยไม่เอาใจใส่ดูแลร่างกายและใช้ร่างกายอย่างหักโหมจนไม่เหมาะสมที่จะปรนนิบัติรับใช้ในกิจการของพระองค์ หน้าที่สำคัญลำดับแรกของแม่บ้านผู้ดูแลครอบครัวก็

คือ การจัดหาอาหารที่นำรับประทานและช่วยบำรุงร่างกายแก่สมาชิกในครอบครัว การใช้เสื้อผ้าและเครื่องประดับบ้านที่ราคาไม่แพงยังดีกว่าการจำกัดค่าใช้จ่ายในเรื่องของอาหาร {MH 322.1}

แม้บ้านบางคนยอมลดค่าใช้จ่ายในส่วนของการกินลง เพื่อมีเงินพอจัดงานบันเทิงราคาแพงไว้ต้อนรับแขกที่มาเยี่ยมเยือน การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่โง่เขลา ความบันเทิงสำหรับแขกนั้นควรจัดอย่างเรียบง่ายที่สุด แม่บ้านควรเอาใจใส่ต่อความจำเป็นของครอบครัวเป็นอันดับแรก {MH 322.2}

การกระเหม็ดกระแหม่อย่างไม่สมเหตุสมผล และธรรมเนียมปฏิบัติจอมปลอมเป็นเครื่องกีดขวางการต้อนรับ賓客ที่แสดงออกถึงน้ำใสใจจริงต่อกันและยังเป็นพระพรอีกด้วย อาหารที่เรียบง่ายตามปกติจะต้องมีเพียงพอในการต้อนรับแขกที่ไม่ได้นัด โดยไม่จำเป็นต้องผลัดภาระให้แก่แม่บ้านในการเตรียมอาหารอย่างพิเศษ {MH 322.3}

ทุกคนควรเรียนรู้ว่าจะรับประทานอะไรและวิธีประกอบอาหารนั้นๆ ด้วย ผู้ชายก็จำเป็นต้องรู้จักวิธีการปรุงอาหารที่มีคุณค่าต่อสุขภาพอย่างง่ายๆ เช่นเดียวกับผู้หญิง บ่อยครั้งพวกเขาต้องมีกิจธุระไปในที่ๆ มีอาหารอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายได้ หากเขามีความรู้ในการประกอบอาหารอยู่บ้าง ก็สามารถจะนำความรู้นั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ {MH 323.1}

จงพิจารณาอย่างระมัดระวังในเรื่องอาหารของท่าน ศึกษาถึงเหตุและผล ปลูกฝังการบังคับใจตนเอง ควบคุมความต้องการอาหารให้อยู่ภายใต้เหตุผล อย่าทำให้กระเพาะอาหารต้องทำงานอย่างหนักหม้อมด้วยการรับประทานเกินพอดี แต่อย่าทำให้ตัวท่านเองต้องขาดอาหารที่บำรุงร่างกาย ที่นำรับประทานและที่สุขภาพต้องการ {MH 323.2}

ความคิดคับแคบของผู้ที่ต้องการเป็นผู้ที่ปฏิรูปสุขภาพ สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อแนวทางของสุขอนามัย นักสุขอนามัยควรจำไว้ว่า การปฏิรูปการบริโภคจะถูกลดทอนโดยส่วนใหญ่จากอาหารที่จัดวางอยู่บนโต๊ะอาหารของพวกเขา และแทนที่พวกเขาจะใช้แนวทางในการลด

ความน่าเชื่อถือของการปฏิรูปการบริโภค พวกเขาควรยกตัวอย่างหลักการของพวกเขาและแนะนำหลักการเหล่านั้นอย่างไม่ลำเอียง มีคนค่อนข้างมากอยู่จำพวกหนึ่งที่ยึดต่อต้านขบวนการปฏิรูปทุกชนิด ไม่ว่าจะเกิดผลเพียงไรก็ตาม ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการจำกัดความอยากอาหาร พวกเขาต้องการรสชาติมากกว่าเหตุผลหรือหลักสุขภาพ โดยการกระทำของคนกลุ่มนี้ พวกเขาจะถือว่าคนทั้งหลายที่ได้ก้าวเท้าออกไปจากวิถีทางของขนบธรรมเนียมที่คุ้นเคยและให้การสนับสนุนต่อการปฏิรูปเป็นพวกหัวรุนแรงโดยไม่คำนึงว่าพวกเขาปฏิบัติตนอย่างเสมอต้นเสมอปลายมากเพียงใด เพื่อมิให้มีเหตุให้กลุ่มบุคคลเหล่านี้ตำหนิติเตียน นักสุขอนามัยจึงไม่ควรพยายามทำตัวให้แตกต่างจากคนอื่น แต่ควรประพฤติตนให้ใกล้เคียงกับพวกเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่ละทิ้งหลักการไป {MH 323.3}

เมื่อผู้ที่เห็นชอบกับการปฏิรูปด้านสุขอนามัยและให้การสนับสนุนจนสุดขีด จึงมีใจเรื่องน่าแปลกใจที่มีคนมากมายที่ชื่นชมคนเหล่านั้นว่าเป็นตัวแทนของหลักการแห่งสุขภาพ ไม่ยอมรับในเรื่องของการปฏิรูปไปอย่างสิ้นเชิง หลายครั้งผู้สนับสนุนที่สุดขีดเหล่านี้ทำลายการปฏิรูปในเวลาเพียงแค่นับๆ ได้มากกว่าการตามแก้ที่ต้องใช้เวลาตลอดชีวิตในการประพฤติตัวอย่างคงเส้นคงวา {MH 324.1}

การปฏิรูปสุขอนามัยนั้น มีรากฐานตั้งอยู่บนหลักการที่ครอบคลุมและกว้างไกล และเราไม่ควรไปลดทอนความสำคัญในเรื่องนี้ด้วยความคิดเห็นและการกระทำที่คับแคบ จะต้องไม่มีผู้ใดที่ยอมให้ความขัดแย้งหรือการดูถูกเหยียดหยามหรือความปรารถนาที่จะเอาใจหรือใช้อิทธิพลเหนือผู้อื่นมาทำให้ตัวเขาต้องหันเหไปจากหลักการที่ถูกต้อง หรือทำให้เขาลดความสำคัญของหลักการ คนทั้งหลายที่ดำเนินตามหลักการจะมีความมั่นคงและความแน่วแน่ที่จะยืนหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง แต่กระนั้นก็ตาม เขาก็ยังแสดงออกให้เห็นถึงจิตวิญญาณที่มีความเมตตากรุณาอย่างเดียวกับพระคริสต์และมีความปรมาณตนอย่างแท้จริงกับบุคคลทุกคนที่เขาได้คบหาสมาคมด้วย {MH 324.2}

บทที่ 26 สารกระตุ้น และยาเสพติดให้โทษ

มีอาหารและเครื่องดื่มอยู่หลายชนิดที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มของสารกระตุ้นและยาเสพติดให้โทษ ซึ่งล้วนแล้วแต่ส่งผลกระทบต่อกระเพาะอาหาร ทำให้โลหิตเป็นพิษและมีฤทธิ์กระตุ้นประสาท การรับประทานอาหารและเครื่องดื่มเหล่านี้เป็นเรื่องเลวร้ายอย่างแท้จริง มนุษย์เสพสารกระตุ้นเพราะได้รับความเพลิดเพลินใจในช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่จะมีปฏิริยาตามมาเสมอ การใช้สารกระตุ้นที่ไม่ได้มาจากธรรมชาติมักชักนำไปสู่การเสพเกินขนาดและเป็นตัวการสำคัญที่เร่งให้ร่างกายเสื่อมสภาพและทรุดโทรมเร็วขึ้น {MH 325.1}

เครื่องปรุงแต่งรสอาหาร

ในยุคสมัยที่เร่ร่อนนี้ อาหารที่มีฤทธิ์กระตุ้นน้อยเท่าไรก็จะเป็นอาหารที่ดีกว่ามากเท่านั้น เครื่องปรุงแต่งรสอาหารต่างๆ มีโทษในตัวของมันเองอยู่แล้ว ทั้งมีสตาร์ด พริกไทย เครื่องเทศ ของหมักดอง และสิ่งอื่นๆ ที่มีลักษณะอย่างเดียวกัน ต่างมีฤทธิ์ระคายเคืองต่อกระเพาะอาหารและทำให้โลหิตร้อนขึ้นและไม่บริสุทธิ์ สภาพการอักเสบภายในกระเพาะของนักดื่มทั้งหลายเป็นเครื่องยืนยันถึงผลที่เกิดจากการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ส่วนการใช้เครื่องปรุงแต่งรสอาหารที่มีฤทธิ์ระคายเคืองก็สามารถทำให้กระเพาะอาหารอักเสบในลักษณะเดียวกัน ในไม่ช้า อาหารธรรมดาไม่อาจสนองความพอใจของความต้องการในรสชาติ ร่างกายมีความรู้สึกกว่าขาดบางสิ่งจึงกระหายหาสิ่งที่กระตุ้นมากยิ่งขึ้น {MH 325.2}

ชาและกาแฟ

ชาเป็นสารกระตุ้นชนิดหนึ่งและเมื่อดื่มถึงระดับหนึ่งสามารถก่อให้เกิดพิษได้ กาแฟและเครื่องดื่มอีกหลายชนิดที่ได้รับความนิยมก็ออกฤทธิ์ในลักษณะเดียวกัน ผลที่ได้รับเบื้องต้นคือเกิดความรู้สึกกระปรี้กระเปร่า ประสาทของกระเพาะถูกกระตุ้นและส่งความผิดปกตินี้ไปยังสมอง ทำให้สมองเกิดการตื่นตัวจนต้องเร่งการทำงานของหัวใจและเพิ่มพลังงานช่วงสั้นๆ ให้ทั่วร่างกาย ความอ่อนเพลียเหนื่อยล้าจะหายไป และดูเหมือนว่าร่างกายจะมีกำลังวังชามากขึ้น สมองมีความตื่นตัว ความนึกคิดเกิดฉับไวแจ่มใสยิ่งขึ้น {MH 326.1}

เพราะผลลัพธ์เหล่านี้ หลายคนเข้าใจว่าน้ำชาและกาแฟที่ดื่มไปเป็นประโยชน์ต่อคนเหล่านี้อย่างมากมาย แต่เรื่องนี้เป็นความเข้าใจที่ผิด เพราะชาและกาแฟไม่ได้มีส่วนช่วยในการบำรุงร่างกาย ผลที่รู้สึกนั้นเกิดขึ้นก่อนจะมีกระบวนการย่อยและการดูดซึมเสียด้วยซ้ำ และสิ่งที่รู้สึกเหมือน

กำลังวังชาที่เพิ่มขึ้นนั้น แท้จริงเป็นเพียงการตื่นตัวของระบบประสาท และเมื่อฤทธิ์ของสารกระตุ้นหมดไป กำลังเรียวแรงที่ผิดธรรมชาตินี้ลดลง ทำให้เกิดอาการอ่อนเปลี้ยเพลียแรงในระดับเดียวกันตามมา {MH 326.2}

ผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มที่มีฤทธิ์ในการกระตุ้นระบบประสาทเป็นประจำจะทำให้กำลังเรียวแรงของร่างกายค่อยๆ เสื่อมถอยลง โดยจะทำให้เกิดอาการปวดศีรษะ ภาวะนอนไม่หลับ อาการใจสั่น อาหารไม่ย่อย มือสั่นและอาการอื่นๆ อีกหลายประการที่เป็นอันตรายต่อร่างกายตามมา ประสาทที่อ่อนล้าต้องการการพักผ่อนและความนิ่งสงบแทนการตื่นตัวและทำงานหนัก ธรรมชาติต้องการเวลาฟื้นฟูพลังงานที่สูญเสียไป เมื่อพลังงานถูกกระตุ้นไปอย่างต่อเนื่อง การฟื้นฟูยังต้องการเวลามากขึ้น แต่ในขณะที่ร่างกายเริ่มหมดกำลัง การพลิกฟื้นร่างกายเพื่อให้มีกำลังวังชาแบบเดิม จะค่อยๆ ยากยิ่งขึ้น ร่างกายเริ่มควบคุมความรู้สึกอยากเสพสารกระตุ้นไม่ได้ จนกระทั่งมาถึงจุดที่เหนือกว่าอำนาจของจิตใจที่จะปฏิเสธได้ ร่างกายจะเกิดความต้องการเสพสารกระตุ้นที่มีฤทธิ์แรงมากยิ่งขึ้น ในที่สุดร่างกายหมดเรียวหมดแรงและไม่อาจตอบสนองต่อการฟื้นฟูได้อีกต่อไป {MH 326.3}

การเสพยาสูบ

บุหรี่เป็นสารพิษที่มีอันตรายต่อร่างกายมากที่สุด แต่จะออกฤทธิ์ในการทำลายแบบค่อยเป็นค่อยไปอย่างช้าๆ ไม่ว่าเราจะเสพในรูปแบบใดก็ตาม ล้วนให้โทษต่อสุขภาพร่างกาย อันตรายของบุหรี่ย้ำแรงยิ่งขึ้น เพราะเห็นผลได้ช้า ในตอนแรกแทบไม่สามารถมองเห็นได้เลย บุหรี่จะออกฤทธิ์กระตุ้นประสาทให้ตื่นตัวก่อน หลังจากนั้นทำให้เกิดอาการชา ทำให้สมองทึบและเสื่อมลง บุหรี่มีกส่งผลกระทบต่อระบบประสาทได้มากกว่าเครื่องดื่มมินเมา มันส่งผลแบบค่อยเป็นค่อยไปและร่างกายไม่สามารถขจัดฤทธิ์ของมันออกได้โดยง่าย การสูบบุหรี่จะกระตุ้นให้ผู้สูบบอกอยากดื่มเครื่องดื่มมินเมา และเป็นรากฐานที่ทำให้หลายคนได้ก้าวไปสู่การเสพติดสุรา

{MH 327.1}

การสูบบุหรี่ทำให้เกิดความสิ้นเปลือง เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ไม่สะอาดและทำให้ผู้ที่เสพดูเป็นคนที่ไม่สะอาด การสูบบุหรี่สร้างความรบกวนและความรำคาญให้แก่ผู้อื่นและเป็นสิ่งน่ารังเกียจ เราจะพบเห็นคนติดบุหรี่ได้ในทั่วทุกหนทุกแห่ง น้อยครั้งที่ท่านจะเดินผ่านเข้าไปในฝูงชนโดยที่ไม่มีใครพ่นควันบุหรี่ใส่หน้าของท่าน ท่านคงรู้สึกไม่สบายและรู้สึกถึงอันตรายเป็นแน่ เมื่อต้องเข้าไปอยู่ในตู้รถไฟโดยสารหรือในห้องที่บรรยากาศอับอวลไปด้วยกลิ่นของสุราและควันบุหรี่ ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเป็นผู้ที่ดีอริ้นที่จะใช้ยาพิษเหล่านี้เองก็ตาม แต่พวกเขาถือสิทธิอะไรที่มาทำให้อากาศที่ผู้อื่นจะต้องใช้หายใจต้องสกปรกและแปรเปลี่ยนไปด้วยมลพิษ {MH 328.1}

การสูบบุหรี่ย่นำภัยอันตรายร้ายแรงมาสู่บรรดาเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวอย่างที่ไม่อาจจะบรรยายได้ การที่คนในรุ่นก่อนที่มีได้ปฏิบัติตามหลักการของสุขภาพนั้น ส่งผลกระทบสืบเนื่องมาจนถึงเด็กและคนหนุ่มสาวในทุกวันนี้ สมอที่เสื่อมลง สติปัญญาที่ถดถอย ร่างกายที่อ่อนแอ ระบบประสาทที่ผิดปกติ และความปรารถนาที่ผิดธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นมรดกที่บิดามารดาได้ถ่ายทอดมาสู่ลูก ๆ และเด็ก ๆ ก็ได้ประพฤติตามกันมา จึงทำให้ผลร้ายนั้นเพิ่มทวีขึ้นและดำเนินต่อไป การสูบบุหรี่เป็นสาเหตุสำคัญไม่น้อยที่ทำให้ร่างกาย จิตใจและศีลธรรมเสื่อมถอยลงซึ่งเป็นสัญญาณของภัยอันตรายที่กำลังเกิดขึ้น {MH 328.2}

เด็กผู้ชายเริ่มสูบบุหรี่ตั้งแต่อายุยังน้อย นิสัยความเคยชินที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาในวัยที่ทั้งร่างกายและจิตใจยังมีสภาพที่อ่อนแอและถูกกระทบกระเทือนได้ง่ายจากโทษของมัน เด็ก ๆ เหล่านี้จึงมีร่างกายที่อ่อนแอและไม่สามารถเจริญเติบโตได้อย่างเต็มที่ ทำให้สติปัญญาขาดความเฉลียวฉลาดและมีศีลธรรมที่เสื่อม {MH 329.1}

แต่เราจะทำเช่นไรเพื่อที่จะสอนเด็กและคนหนุ่มสาวให้ทราบถึงผลร้ายจากการสูบบุหรี่ ซึ่งแม้แต่บิดามารดา ครูอาจารย์และผู้สอนศาสนาต่างก็ยังปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้เขาทั้งหลายเห็น เราอาจเห็นเด็ก

ผู้ชายตัวเล็กๆ ที่แทบจะยังไม่สิ้นกลิ่นนํ้านมสูบบุหรี่กันแล้ว ถ้ามีใครสักคนพูดกับเขาทั้งหลายถึงเรื่องนี้ เขาทั้งหลายก็จะพูดขึ้นว่า “พ่อของเราก็สูบบุหรี่เหมือนกัน” พวกเขาจะชี้ให้ท่านดูผู้สอนศาสนาหรือผู้ดูแลโรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์และพูดขึ้นว่า “ในเมื่อครูและผู้สอนศาสนาเหล่านี้ยังสูบบุหรี่ ถ้าฉันจะลองสูบบุหรี่เหมือนเขาบ้างก็ไม่เห็นจะมีอันตรายใดๆ” มีผู้ที่ปฏิบัติงานในด้านของการรณรงค์ในเรื่องของการละเว้นจากสิ่งมีเมาและยาเสพติดต่างๆ อยู่หลายคนที่ยังติดบุหรี่ บุคคลเหล่านี้จะเหลือกำลังอะไรไปหยุดยั้งกระแสของการขาดความยับยั้งชั่งใจได้ {MH 329.2}

ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อคนทั้งหลายที่แสดงตนว่าเป็นผู้มีความเชื่อและประพฤติตามพระวจนะของพระเจ้า ในฐานะที่ท่านเป็นคริสเตียน ท่านจะยังคงปล่อยให้หนี้สินที่ทำลายสมองและริบเอาความสามารถของท่านในการประเมินสิ่งที่จริงแท้ของนิรันดร์กาลไปได้อย่างไร ท่านจะยังคงยินยอมให้งานที่ต้องปรนนิบัติต่อพระเจ้าและงานที่ต้องรับใช้ต่อเพื่อนมนุษย์รวมทั้งการเป็นแบบอย่างที่ดีของท่านต้องหมดความหมายไปวันแล้ววันเล่าด้วยการสูบบุหรี่กระนั้นหรือ {MH 329.3}

ท่านได้พิจารณาถึงหน้าที่รับผิดชอบของท่านหรือไม่ในฐานะที่ท่านเป็นผู้รับของประทานที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายไว้ในมือของท่าน ท่านได้ใช้เงินทองขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปมากเท่าไรเพื่อซื้อหาบุหรี่มาเสพ จงลองคิดคำนวณดูว่าตลอดชีวิตของท่านได้ใช้เงินไปกับความต้องการอันเลื่อมทรมานนี้มากเท่าไรเมื่อเทียบกับเงินที่ท่านได้ใช้ไปเพื่อช่วยเหลือคนยากคนจนและการประกาศข่าวประเสริฐ {MH 329.4}

ไม่มีมนุษย์คนใดจำเป็นต้องสูบบุหรี่ แต่ก็มีผู้คนมากมายกำลังพินาศด้วยความยากจนเพราะการสูบบุหรี่ซึ่งให้โทษยิ่งกว่าการใช้เงินไปอย่างสิ้นเปลือง ท่านไม่ได้เบียดบังทรัพย์สินขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปในทางที่ผิดกระนั้นหรือ ท่านไม่ได้ฉ้อโกงพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ด้วยกันละหรือ “ท่านไม่รู้หรือว่า...ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้ว ด้วยราคาสูง เหตุฉะนั้น ท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ด้วยร่างกายของท่านเกิด” 1 โครินธ์ 6:19, 20 {MH 330.1}

เครื่องดับบีบเบา

“เหล้าองุ่นทำให้ชอบเยาะเย้ย
และสุราก็ทำให้เกะกะระราน
ใครยอมให้มันพาเงินไป ก็ไม่มีปัญญา”
“ใครที่ร้องโอ้ย ใครที่ร้องอูย
ใครมีเรื่องวิวาท ใครบ่นพึมพำ
ใครมีแผลโดยไม่จำเป็น
ใครมีตาแดงกำ
คือพวกที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น
พวกที่ไปล้มลงเหล้าประสม
อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง
เมื่อมันเปล่งประกายในถ้วย
และมันไหลลงไปยังค่องคอก
ในที่สุดมันจะกัดเหมือนงู
และฝังเขี้ยวเหมือนงูทับทาง”

สุภาษิต 20: 1; 23: 29-32 (THSV)

ไม่เคยมีมนุษย์ผู้ใดสามารถวาดภาพบรรยายความเลื่อมทรมของ
ผู้ที่ตกเป็นทาสของสุราได้อย่างชัดเจนยิ่งไปกว่าข้อความที่กล่าวไว้ในพระ
คัมภีร์ ความมัวเมาลุ่มหลง ความเลวทรามต่ำช้า แม้ว่าจะสร้างเมฆจนรู้สึก
ถึงความทรมานของตนเองก็ตาม เขาก็ไม่เหลือกำลังอำนาจใดๆ ที่จะช่วย
ตัวเองให้หลุดพ้นไปจากบ่วงแร้วนี้ได้ เขาจะ “หาการตีมืออีก” สุภาษิต
23: 35 (THSV) {MH 330.2}

ไม่จำเป็นต้องใช้เหตุผลใดมาเกลี้ยกล่อมถึงโทษของสุราให้กับคนเมาสุรา ความหายนะของมนุษยชาติที่โหดเหี้ยมและมีสายตาที่พร่ามัวปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วทุกหนแห่ง พระคริสต์ทรงวายพระชนม์เพื่อจิตวิญญาณของคนเหล่านี้และเหล่าทูตสวรรค์ร้องไห้เศร้าโศกเพื่อคนเหล่านี้ เขาทั้งหลายเป็นตั้งรอยต่างพร้อยของความเจริญและอารยธรรมที่เราภาคภูมิใจและลำพองใจ เขาทั้งหลายเป็นความน่าละอาย เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและเป็นภัยอันตรายของทุกแผ่นดิน {MH 331.1}

และจักมีผู้ใดเล่าที่สามารถพรณนาถึงภาพของความหายนะ ความทุกข์เวทนา ความสิ้นหวังที่ซุกซ่อนอยู่ในครอบครัวของคนเมาสุราได้ ขอให้คิดถึงผู้ที่เป็นภรรยาซึ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอม มีความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน เป็นผู้ที่มีภูมิธรรมอันดีและมีความสุภาพเรียบร้อย กลับต้องมาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับบุคคลผู้หนึ่งที่อำนาจของสุราได้เปลี่ยนเขาให้เป็นคนเมาและเป็นปีศาจร้าย ขอให้คิดถึงเด็ก ๆ ที่ขาดความอบอุ่นในครอบครัว ขาดการศึกษาและการอบรมสั่งสอน ต่างต้องใช้ชีวิตอยู่กับความหวาดกลัวผู้ที่ควรจะเป็นความภาคภูมิใจและเป็นกระซุมคุ้มครองป้องกันเขาทั้งหลาย เด็ก ๆ ถูกผลักไสเข้าสู่โลกด้วยการต้องแบกรับความอับอายขายหน้า และต้องได้รับความทุกข์ทรมานอันเป็นผลตกทอดจากความกระหายของคนขี้เมา {MH 331.2}

ลองคิดถึงอุบัติเหตุที่น่าหวาดกลัวที่เกิดขึ้นทุกวี่วันอันเนื่องมาจากอิทธิพลของสุรา พนักงานประจำรถไฟบางคนทีละเลยและไม่ได้อำนาจใส่ต่ออาณัติสัญญาณให้ตีหรือเข้าใจคำสั่งผิด รถไฟจึงแล่นต่อไป ทำให้เกิดชนกันและหลายชีวิตต้องสูญเสียชีวิตไป หรือรถยนต์อาจจะเกยตื้นจนทำให้เรืออัปปางลงและทั้งผู้โดยสารและลูกเรือต้องจมน้ำตาย เมื่อสอบสวนเรื่องราวดู ก็ปรากฏว่าผู้มีหน้าที่สำคัญบนเรือนั้นได้ตกอยู่ภายใต้ฤทธิ์ของสุรา เราจะมอบชีวิตของมนุษย์ไว้ภายใต้ความคุ้มครองของผู้ติดสุราได้มากน้อยขนาดใด เขาจะได้รับความวางใจก็ต่อเมื่อเขาละเว้นการดื่มโดยสิ้นเชิงเท่านั้น {MH 331.3}

เครื่องดื่มมีน้ำตาลที่มีฤทธิ์อ่อนกว่าสุรา

บุคคลที่สืบทอดลักษณะทางพันธุกรรมที่มีความต้องการสารกระตุ้นที่ผิดธรรมชาติไม่ควรมีเหล้าองุ่น เบียร์หรือน้ำแอปเปิ้ล (ไซเดอร์) ให้เห็นหรือใกล้ตัวโดยเด็ดขาด เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องล่อใจที่อยู่เบื้องหน้าเขาทั้งหลายตลอดเวลา หลายคนคิดว่าน้ำแอปเปิ้ลเป็นเครื่องดื่มที่ไม่มีอันตราย จึงไม่ลังเลในการซื้อมาดื่มอย่างเต็มที่ แต่น้ำชนิดนี้ยังคงรสหวานในระยะเวลานั้นๆ เท่านั้น แล้วกระบวนการหมักก็เริ่มต้น รสรุนแรงที่เกิดขึ้นสร้างความถูกปากถูกคอแก่นักดื่มมากมาย และผู้ที่ดื่มต่างไม่สู้จะเต็มใจยอมรับว่าน้ำผลไม้รสหวานนี้ได้เปลี่ยนสภาพเป็นน้ำหมักไปเสียแล้ว {MH 331.4}

การดื่มน้ำแอปเปิ้ลที่ผลิตกันโดยทั่วไปนั้นก็เป็นอันตรายต่อสุขภาพเช่นกัน ถ้าผู้คนเห็นสิ่งที่กลลวงจลทรรศน์เผยให้เห็นในน้ำแอปเปิ้ลที่ซื้อมาจะมีน้อยคนที่อยากดื่มมัน ผู้ที่ผลิตน้ำแอปเปิ้ลเพื่อจำหน่ายมักจะไม่ใส่ใจกับคุณภาพของผลไม้ที่ใช้ และจะคั้นน้ำจากผลแอปเปิ้ลเสียๆ ที่มีหนอนอยู่ด้วย ผู้ที่ไม่คิดแม้แต่จะรับประทานแอปเปิ้ลที่เน่าเสียเป็นพิษ มักยอมดื่มน้ำแอปเปิ้ลที่ทำจากของเหล่านี้และเรียกมันว่าเป็นเครื่องดื่มชั้นเยี่ยมอีกด้วย แต่เมื่อส่องดูด้วยกล้องจุลทรรศน์ จะเห็นว่าแม้แต่แอปเปิ้ลที่คั้นใหม่ๆ เครื่องดื่มที่ถูกใจนี้ก็ยังไม่เหมาะที่จะนำมาดื่มเลย* {MH 332.1}

ความจริงแล้ว เหล้าองุ่น เบียร์และน้ำแอปเปิ้ลทำให้มีเมามาได้เช่นเดียวกับสุราที่มีฤทธิ์แรงกว่า การดื่มของมีเมามาชนิดอ่อนๆ เหล่านี้จะไป

---

* เมื่อข้อความนี้ถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1905 เป็นเรื่องปกติที่มีการปฏิบัติตามที่ผู้ประพันธ์ได้เขียนบรรยายในการผลิตน้ำแอปเปิ้ล ปัจจุบันในหลายๆ มิติได้มีการควบคุมในเรื่องของความสะอาดของอาหาร น้ำแอปเปิ้ลก็ยังคงถูกผลิตในรูปแบบเดียวกับในสมัยก่อน แต่เมื่อมีการผลิตน้ำแอปเปิ้ลในกระบวนการที่ถูกสุขลักษณะและใช้ผลไม้ที่สดใหม่แล้ว ข้อโต้แย้งในเรื่องนี้ก็เป็นอันจบสิ้นไป-ผู้จัดพิมพ์]

กระตุ้นให้เกิดความอยากที่จะดื่มชนิดที่แรงยิ่งขึ้น เพราะเหตุนี้จึงทำให้เกิดการติดสุราขึ้นมาได้ การดื่มของมีนเมาชนิดอ่อนๆ เป็นโรงเรียนสอนคนมากมายมายืดอาชีพนคนขี้เมา กระนั้นเครื่องดื่มที่มีฤทธิ์กระตุ้นอ่อนๆ เหล่านี้ออกฤทธิ์แบบไม่ให้อึดในการชักนำให้ผู้ที่ตกเป็นทาสของมันก้าวไปสู่เส้นทางของความมีนเมา ก่อนที่เหยื่อจะสงสัยถึงภัยอันตรายของเขา {MH 332.2}

บางคนที่ไม่จัดว่าเป็นคนขี้เมาจากอยู่ภายใต้อิทธิพลของความมีนอย่างอ่อนๆ เสมอ ส่งผลให้เขาทั้งหลายเกิดอาการครั่นเนื้อครั่นตัว อารมณ์แปรปรวนและใจคอไม่เป็นปกติ เขาเหล่านั้นนึกไปเองว่าตัวเองมีความมั่นคงและปลอดภัย จึงดื่มมากยิ่งขึ้นไปทุกที จนกระทั่งสิ่งที่คอยเตือนและยับยั้งเขาทั้งหลายถูกทำลายลง หลักการทุกอย่าง อย่างต้องสูญสิ้นไป ความตั้งใจที่แน่วแน่ค่อยๆ พังทลาย รวงวัลและผลตอบแทนที่ล้ำค่าก็ยังไม่อาจควบคุมความต้องการที่ต่ำช้าไว้ภายใต้เหตุและผลได้ {MH 332.3}

ไม่มีข้อความในพระคัมภีร์ตอนใดที่สนับสนุนให้เราดื่มเหล้าองุ่นซึ่งเป็นเครื่องดื่มที่มีนเมา น้ำองุ่นที่พระคริสต์ได้ทรงเปลี่ยนจากน้ำในพิธิมวงกลมสมรสที่หมู่บ้านคานานั้น เป็นน้ำองุ่นบริสุทธิ์ นี่เป็น “น้ำองุ่นใหม่หาได้จากพวงองุ่น” พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “อย่าทำลายมันเสียเพราะมีพระพรอยู่ในนั้น” อีสยาห์ 65:8 {MH 333.1}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ประทานคำเตือนให้แก่อิสราเอลในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมว่า “เหล้าองุ่นทำให้เกิดการเย้ยหยัน และสุราทำให้เกิดการพาลเกร และผู้ใดมัวเมาด้วยสองสิ่งนั้นก็ [คน] โฉดเขลา” สุภาษิต 20:1 (ฉบับแปลเดิม) พระองค์ไม่ได้ประทานเครื่องดื่มชนิดนี้แก่มนุษย์ ซาดานั่นเองล่อลวงมนุษย์ให้ลุ่มหลงในสิ่งมัวเมาจนทำให้มนุษย์ขาดสติสัมปชัญญะและการรับรู้ฝ่ายจิตวิญญาณพิการไป แต่พระคริสต์กลับทรงสอนให้เราเอาชนะอำนาจฝ่ายต่ำให้จงได้ พระองค์ไม่เคยทรงชักจูงมนุษย์ให้ตกสู่การทดลอง ตลอดชีวิตของพระองค์เป็นแบบอย่างแห่งการรู้จักบังคับจิตใจตนเอง พระองค์ทรงอดพระกระยาหารเป็นเวลาสี่สิบวันในถิ่น

ทูลกันดาร เพื่อที่จะทรงเอาชนะต่ออำนาจของความอยากของร่างกาย พระองค์ทรงยอมทนทุกข์ทรมานแทนเราด้วยการทดลองที่แสนสาหัส ที่มนุษย์จะสามารถอดทนได้ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่แนะนำยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมีนเมาใดๆ พระองค์ทรงห้ามภรรยาของมาโนอาห์ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมีนเมาเช่นเดียวกัน พระคริสต์ไม่เคยทรงกระทำสิ่งที่ขัดแย้งกับคำสอนของพระองค์เลย น้ำองุ่นสดที่พระองค์ทรงจัดหามาให้แขกในพิธีมงคลสมรสนั้น เป็นเครื่องดื่มที่ไม่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ เป็นเครื่องดื่มที่ให้ความสดชื่นและมีประโยชน์ต่อร่างกาย นี่เป็นน้ำองุ่นที่พระเจ้าช่วยให้รอดและเหล่าสาวกใช้ในพิธีมหาสนิทในครั้งแรก และควรเป็นน้ำองุ่นที่ถูกจัดไว้บนโต๊ะในพิธีมหาสนิทเพื่อเป็นเครื่องหมายเล็งถึงพระโลหิตของพระเจ้าช่วยให้รอดตลอดไปด้วย พิธีอันศักดิ์สิทธิ์นี้มุ่งหมายเพื่อฟื้นฟูจิตวิญญาณและเสริมสร้างชีวิต จึงไม่ควรมึนเมาที่ข้องเกี่ยวกับความชั่วร้ายในพิธีนี้ {MH 333.2}

ภายใต้ความรู้ที่พระคัมภีร์ กฎของธรรมชาติและเหตุผลสอนเกี่ยวกับการดื่มสิ่งมีนเมา คริสเตียนจะไม่มีส่วนร่วมในการปลูกต้นฮอปเพื่อทำเป็นเบียร์หรือในการผลิตเหล้าองุ่นหรือน้ำแอปเปิ้ลเพื่อจำหน่ายได้อย่างไร ถ้าเขาทั้งหลายรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองแล้ว จะไปเข้าร่วมวางกับดักเพื่อจับคนเหล่านั้นได้อย่างไร {MH 333.3}

ความปรารถนาที่จะเสพสิ่งมีนมามากจะเริ่มขึ้นในครอบครัว การรับประทานอาหารรสจัดและไม่ถูกสุขลักษณะทำให้อวัยวะในการย่อยอ่อนแอลง และก่อให้เกิดความต้องการที่จะรับประทานอาหารที่มีฤทธิ์กระตุ้นมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ ความต้องการอาหารรสจัดยิ่งขึ้นจึงถูกปลูกฝังบ่มเพาะจนยากที่จะหักห้าม ทัวทั้งร่างกายแทบจะเต็มไปด้วยสารพิษ และเมื่อร่างกายอ่อนแอลง ความปรารถนาต่อสิ่งเหล่านี้ก็จะเพิ่มมากขึ้น การก้าวผิดเพียงก้าวเดียวเป็นการเปิดทางไปสู่ความผิดก้าวอื่นๆ ต่อไป หลายคนที่ไม่ได้ทำผิดด้วยการนำเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมีนเมาใดๆ มาวางบนโต๊ะอาหาร แต่กลับจัดหาอาหารมากมายที่ยั่วให้เกิดความกระหายที่จะดื่มของมีนเมา

จนแทบไม่อาจจะต่อต้านการทดลองได้ นิสัยความเคยชินในการบริโภคที่ผิดๆ ทำลายสุขภาพและชักนำไปสู่ความเมา {MH 334.1}

ถ้าคนหนุ่มสาวซึ่งจะเติบโตเป็นผู้สร้างและกำหนดทิศทางให้แก่สังคม ได้รับการปลูกฝังในหลักการที่ถูกต้องเกี่ยวกับการละเว้นสิ่งมีนเมาตั้งแต่ต้น ก็ไม่มีความจำเป็นต้องมีการณรงค์ให้ยับยั้งชั่งใจในการบริโภค ขอให้ผู้ที่เป็นบิดามารดาอบรมบุตรธิดาให้รู้จักละเว้นการดื่มของมีนเมานับตั้งแต่บุตรธิดาของท่านยังอยู่ในครรภ์ หลักการที่ถูกต้องที่ท่านทั้งหลายสอนบุตรธิดาให้ปฏิบัติตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กๆ ก็จะมีบรรลุผลสำเร็จได้ {MH 334.2}

ผู้เป็นมารดาทั้งหลายมีหน้าที่ในการช่วยเหลือบุตรธิดาของตนเองให้สร้างอุปนิสัยที่ถูกต้องและมีรสนิยมที่บริสุทธิ์ จงสอนเด็ก ๆ ให้รู้จักเรื่องของการบริโภคอาหารและรังเกียจสารกระตุ้นชนิดต่างๆ จงอบรมลูก ๆ ให้มีกำลังทางศีลธรรมที่เข้มแข็งเพื่อต่อสู้กับความชั่วร้ายรอบตัวเขาทั้งหลาย จงสอนให้ลูก ๆ มีความมั่นคงไม่อ่อนไหวตามการชักจูงของเพื่อนฝูง และไม่ยอมพ่ายแพ้ต่ออิทธิพลที่มีอำนาจ แต่จะต้องชักจูงผู้อื่นให้กระทำการดี {MH 334.3}

มีความพยายามอย่างมากมายที่ทุ่มเทไปเพื่อควบคุมการปล่อยตามใจตนเองในสิ่งมีนเมา แต่เป็นความพยายามที่ไม่ตรงจุด ผู้ที่สนับสนุนการปฏิรูปการบริโภคที่ไม่ตามใจตนเองควรตระหนักถึงภัยอันตรายที่เกิดจากการรับประทานอาหารที่ไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย เครื่องปรุงแต่งรสอาหาร น้ำชาและกาแฟอีกด้วย เราวิงวอนขอการอวยพระพรจากพระเจ้าให้ผู้ปฏิบัติงานด้านการละเว้นการตามใจตนเองทั้งหลายจงเร่งมือและเชื่อเชิญเขาทั้งหลายได้ตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนถึงสาเหตุของความชั่วร้ายที่เขาทั้งหลายกำลังต่อสู้อยู่และมีความมั่นใจว่าตนเองยังยึดมั่นหนักแน่นอยู่ในหลักการของการปฏิรูปด้วย {MH 334.4}

เราต้องแสดงให้เห็นทั้งหลายเห็นว่าความสมดุลที่เหมาะสมของกำลังสติปัญญาและอำนาจฝ่ายศีลธรรมนั้นย่อมขึ้นอยู่กับสุขภาพฝ่ายกาย

เป็นสำคัญ ยาเสพติดให้โทษและสารกระตุ้นที่ผิดธรรมชาติทุกชนิดล้วนแต่บั่นทอนสภาพร่างกายจนส่งผลให้สติปัญญาและศีลธรรมจรรยาตกต่ำลงไปด้วย การไม่รู้จักรักษาบังคับใจตนเองกลายเป็นรากฐานของความเสื่อมทางศีลธรรมจรรยาของชาวโลก โดยการตามใจความอยากในทางที่ผิดๆ มนุษย์จึงสูญเสียอำนาจที่จะต่อต้านการทดลอง {MH 335.1}

ผู้ที่ปฏิบัติสุขภาพด้วยการละเว้นของมีนเมาจึงงานต้องทำโดยการให้ความรู้แก่คนทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องนี้ จงสอนคนเหล่านั้นให้ทราบว่าคุณภาพ อุปนิสัยและแม้กระทั่งชีวิตย่อมตกอยู่ในอันตราย จากการเสพสารกระตุ้นซึ่งจะไปเร่งเร้ากำลังเรี่ยวแรงของร่างกายที่อ่อนล้าอยู่นั้นให้สามารถทำงานขึ้นมาใหม่ได้อย่างรวดเร็วแบบผิดปกติแต่ก็เป็นระยะเวลาเพียงสั้นๆ เท่านั้น {MH 335.2}

ในเรื่องของน้ำชา กาแฟ บุหรี่และเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์นั้น มีแนวทางปฏิบัติที่ปลอดภัยแนวทางเดียวคือ การไม่เสพ ไม่ลอง ไม่แตะต้องชา กาแฟและเครื่องดื่มที่คล้ายกันมีแนวโน้มการออกฤทธิ์ในลักษณะเดียวกันกับการติดสุราและบุหรี่ และในบางกรณีนิสัยความเคยชินในการดื่มยากที่จะเลิกได้เช่นเดียวกับผู้ที่ติดสุราที่ต้องการจะเลิก ผู้ที่พยายามตัดขาดจากสารกระตุ้นเหล่านี้ ในช่วงระยะเวลาหนึ่งจะรู้สึกเหมือนขาดอะไรบางอย่างและรู้สึกทรมานเมื่อไม่ได้เสพ แต่ด้วยความมุ่งมั่นและอดทน เขาเหล่านั้นก็จะสามารถเอาชนะความอยากได้และไม่รู้สึกว่าการเลิกสิ่งเหล่านี้ก็อีกต่อไป ธรรมชาติของร่างกายอาจต้องการเวลาช่วงหนึ่งในการฟื้นฟูจากสภาพที่ถูกรังแกอย่างสมบูรณ์ หากได้รับโอกาส ร่างกายก็จะพลิกกลับมาฮึดสู้อีกครั้งและจำเป็นต้องอาศัยเวลาเพื่อที่จะสามารถพลิกฟื้นตัวกลับมาทำงานอย่างมีศักดิ์ศรีและเป็นปกติดังเดิม {MH 335.3}

บทที่ 27 การค้า
และการห้ามจำหน่ายสุรา

“วิบัติแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความไม่ชอบธรรมและสร้างห้อง
ชั้นบนไว้ด้วยความไม่ยุติธรรม...ผู้กล่าวว่า เราจะสร้างวังใหญ่อยู่เอง กับ
มีห้องชั้นบนกว้างขวางและเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุผาผนังด้วยไม้
สนสีดาร์ และทาด้วยชาด เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นกษัตริย์ เพราะเจ้าแข่งไม้สน
สีดาร์กันหรือ...แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพียงมุ่งกำไรสัจย์ของเจ้า เพื่อหลัง
โลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติการบีบบังคับและความทารุณ”
เยเรมีย์ 22:13-17 {MH 337.1}

กิจการของผู้ที่จำหน่ายสุรา

พระคัมภีร์ได้บรรยายภาพกิจการของผู้ผลิตและจำหน่ายเครื่องดื่ม

มีนเมา กิจการค้าของคนเหล่านี้หมายถึงการปล้นสะดม เงินทองที่คนเหล่านี้รับมาไม่ได้จ่ายค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อคืนกลับสู่ผู้ซื้อเลย เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ได้มานำความหายนะไปสู่มนุษย์ที่จ่ายเงินซื้อทั้งสิ้น {MH 337.2}

ด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์ประทานพระพรมากมายแก่มนุษย์ทั้งหลายอย่างอเนกอนันต์ ถ้ามนุษย์รู้จักใช้ของประทานของพระเจ้าด้วยสติปัญญา ชาวโลกก็คงรู้จักความยากจนหรือความทุกข์ยากน้อยมาก แต่เพราะความชั่วร้ายของมนุษย์นั่นเองที่เปลี่ยนพระพรของพระองค์ให้กลายเป็นคำสาปแช่ง ความโลภในการแสวงหาทรัพย์สินเงินทองและความละโมภในการกินการดื่มทำให้ัญญาหารและผลไม้ที่พระเจ้าประทานเพื่อการบำรุงเลี้ยงชีวิตของมนุษย์กลายเป็นยาพิษที่สร้างความทุกข์ยากและความพินาศ {MH 337.3}

ในแต่ละปี มีการบริโภคสุราในปริมาณนับล้านๆ แกลลอน เงินจำนวนล้านๆ ดอลลาร์ถูกใช้ไปซื้อความเศร้าหมอง ความยากจน โรคภัยไข้เจ็บ ความเสื่อมทราม กิเลสตัณหา อาชญากรรมและความตาย เพื่อเห็นแก่ผลกำไรของตนเอง ผู้จำหน่ายสุรายัดเยียดความหายนะมาสู่ร่างกายและจิตใจของเหยื่อ เขาทั้งหลายนำความยากจนและความเศร้าหมองมาสู่ครอบครัวของผู้ติดสุรา {MH 338.1}

เมื่อเหยื่อตายจากไป ผู้จำหน่ายก็ไม่ได้หยุดการรีดนาทาเร้น เขายังตามไปขู่เข็ญหญิงม่ายและบีบบังคับลูกๆ ต้องตกอยู่ในสภาพของเด็กขอทาน เขาไม่รีรอที่จะหยิบฉวยปัจจัยจำเป็นในการดำรงชีวิตของครอบครัวสิ้นหวังนี้เพื่อไปชำระหนี้ค่าสุราของผู้เป็นสามีและผู้เป็นบิดา เสียงร้องของเด็กๆ ที่ทนทุกข์ทรมาน น้ำตาของมารดาที่ปวดร้าวใจ รังแต่จะยั่วโทสะของเขา เขาจะรู้สึกอย่างไรหากคนทุกข์ร้อนเหล่านี้ต้องอดตาย เขาจะรู้สึกอย่างไรถ้าคนเหล่านี้ต้องถูกผลักไล่ไสส่งไปสู่ความเสื่อมทรามและหายนะ เขาร่ำรวยขึ้นมาจากเศษเงินของคนเหล่านี้และเขาเองเป็นผู้ที่ทำให้คนเหล่านี้ต้องพินาศ {MH 338.2}

ห้องโสเภณี ช่องโຈร ศาลอาญา เรือนจำ สถานสงเคราะห์ โรง-

พยาบาลโรคจิตและโรงพยาบาลอื่นๆ ต่างคลาคล่ำไปด้วยผลผลิตจากกิจการของผู้จำหน่ายสุรา เช่นเดียวกับสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงนครบาบิโลนอันลึกลับไว้ในพระธรรมวิวรณ์ ผู้จำหน่ายสุราได้ค้า “ทาสและชีวิตมนุษย์” เบื้องหลังที่ซ่อนไว้ภายใต้หน้ากากของผู้จำหน่ายสุราคือ ผู้มีอิทธิพลที่เข่นฆ่าจิตวิญญาณของมนุษย์ ผู้ใช้เล่ห์เหลี่ยมและศิลปะทุกอย่างที่โลกหรือนรกจะคิดค้นขึ้นมาได้ เพื่อชักจูงมนุษย์ทั้งหลายให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของเขา ในเมืองและในชนบท บนรถไฟ บนเรือโดยสาร ในสถานธุรกิจต่างๆ ในสถานบันเทิง ในร้านขายยาหรือแม้แต่กระทั่งในคริสตจักร บนโต๊ะที่ใช้ประกอบพิธีมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ ผู้จำหน่ายสุราได้วางกับดักของเขาไว้หมดแล้ว ไม่มีที่ใดที่ว่างเว้นจากสื่อที่กระตุ้นความต้องการของมีนเมา เกือบทุกซอกทุกมุมจะมีร้านจำหน่ายสุราที่มีแสงไฟประดับประดาตั้งอยู่ มีบรรยากาศที่สนุกสนานน่ารื่นเพื่อต้อนรับเชื้อเชิญคนที่ทำงาน คนมั่งมีที่อยู่ว่างๆ และหนุ่มสาวทั้งหลายที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ให้เยื้องย่างเข้าไป {MH 338.3}

ในห้องอาหารส่วนตัวและสถานที่พักผ่อนทันสมัย สุภาพสตรีทั้งหลายจะได้รับเครื่องดื่มยอดนิยมที่มีชื่อไพเราะเพราะพริ้งต่างๆ นานา ซึ่งแท้ที่จริงก็เป็นเครื่องดื่มมีเมานั่นเอง สำหรับคนที่เจ็บป่วยและคนที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง ยังมียาตองที่โฆษณากันอย่างแพร่หลาย ซึ่งล้วนมีแอลกอฮอล์เป็นส่วนผสมหลัก {MH 338.4}

เพื่อชักจูงเด็กๆ ให้อยากดื่มสุรา แอลกอฮอล์ถูกเจือปนลงในลูกกวาดหรือขนมหวานทั้งหลาย ซึ่งมีจำหน่ายตามร้านค้าทั่วไป ผู้จำหน่ายสุรานำลูกกวาดหรือขนมหวานเหล่านี้มาแจกให้กับเด็กๆ โดยวิธีนี้ คนเหล่านี้จึงสามารถล่อลวงเด็กๆ ให้เข้ามายังแหล่งมั่วสุมของตนเองได้ {MH 339.1}

วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า กิจการนี้ดำเนินต่อไป ผู้ที่เป็นบิดา สามียและพี่ชาย ผู้ที่สมควรจะเป็นที่พึ่ง เป็นความหวัง และเป็นความภาคภูมิใจของประเทศชาติ พวกเขาก้าวเข้าไปยังร้านขายสุรา และ

กลับออกมาในสภาพเสียคนและพินาศ {MH 339.2}

ซ้ำร้ายยิ่งกว่านั้น คำสาปแช่งนี้ต้องตกมาสู่ครอบครัวอีกด้วย ผู้หญิงที่ติดสุรามีจำนวนเพิ่มขึ้นมาก ในหลายครอบครัว แม้กระทั่งเด็กเล็กๆ ที่ไร้เดียงสาและยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ก็ต้องตกอยู่ในอันตรายนี้วันแล้ววันเล่าโดยการถูกทอดทิ้ง ถูกกระทำทารุณกรรมและถูกกระทำคามโหดร้ายจากมารดาชั่วเมาทั้งหลาย บุตรชายหญิงต้องเติบโตขึ้นมาภายใต้เงามืดของความชั่วร้ายนี้ อนาคตที่วาดหวังไว้ในภายภาคหน้าของผู้เยาว์วัยเหล่านี้จะเหลืออะไรเล่า นอกจากจะดำดิ่งถล่มลงไปยิ่งกว่าบิดามารดาเสียอีก {MH 339.3}

จากดินแดนที่เรียกขานตัวเองว่าเป็นคริสเตียน คำสาปแช่งนี้ถูกนำไปสู่ดินแดนที่ประชาชนพลเมืองกราบไหว้รูปเคารพ ชาวพื้นเมืองที่นำสงสารและขาดความรู้เหล่านี้ถูกสอนให้ดื่มสุรา แม้แต่ในหมู่คนนอกศาสนา ผู้ที่มีความรู้ยังยอมรับและต่อต้านว่าสุราเป็นยาพิษที่ร้ายแรง คนเหล่านี้พยายามป้องกันบ้านเมืองให้พ้นจากสิ่งที่ย่ำแย่เหล่านี้ แต่ก็ไม่รู้จักประชาชนที่เรียกตนเองว่ามีอารยธรรมได้บีบบังคับให้ชนชาติที่ยังไม่รู้จักพระเจ้าเสพสุรา ยาสูบและฝิ่น ก็เลสเต็นหาที่ปราศจากการควบคุมของคนพื้นเมืองเหล่านี้ เมื่อถูกกระตุ้นจากการดื่มสุราก็ยิ่งดึงให้เขาทั้งหลายตกต่ำลงไปกว่าเดิมอย่างที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน และกลายเป็นภาวะกึ่งที่แทบสิ้นหวังในการส่งผู้สอนศาสนาออกไปประกาศศาสนาในดินแดนเหล่านี้ {MH 339.4}

จากการติดต่อกับผู้คนที่น่าจะถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าให้ประชาชนนอกศาสนาเหล่านี้กลับถูกชักจูงให้กระทำความชั่วซึ่งนำความพินาศมาสู่เผ่าพันธุ์และคนทั้งชาติ ในสถานที่ที่มีดมนต่างๆ เหล่านี้ในโลก ปวงชนจากประเทศอารยธรรมทั้งหลายจึงกลายเป็นที่เกลียดชังด้วยสาเหตุดังกล่าว {MH 339.5}

ความรับผิดชอบของคริสตจักร

ผลประโยชน์จากรูทิจสุรามีอิทธิพลครอบงำไปทั่วทั้งโลก โดยอาศัย การฉีกกำลังของเงิน นิสัยความเคยชินและความอยาก อิทธิพลของมัน แผ่ขยายเข้ามาแม้แต่ในคริสตจักร สมาชิกหลายคนในโบสถ์ร่ำรวยขึ้นมา จากการค้าขายสุราไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยตรงหรือโดยอ้อม คนเหล่านี้ “มีตำแหน่งฐานะดีและเป็นสมาชิกปกติของคริสตจักร” หลายคนถวาย เงินมากมายเพื่อการกุศล เงินที่ถวายของคนเหล่านี้ถูกนำมาใช้สนับสนุน กิจการของคริสตจักรและใช้เพื่อเลี้ยงดูผู้เป็นศาสนาจารย์ทั้งหลาย คน เหล่านี้ได้รับการยอมรับนับถือและได้รับความสำคัญเพราะอำนาจของเงิน ความจริงแล้วคริสตจักรที่ยอมรับสมาชิกเหล่านี้ไว้ เท่ากับว่าสนับสนุนการ ค้าสุราด้วย บ่อยครั้งที่ศาสนาจารย์ไม่มีจิตใจกล้าหาญพอที่จะยืนหยัดใน สิ่งที่ต้องการ เขาไม่ประกาศให้เหล่าพี่น้องที่มาประชุมทราบถึงพระวจนะ ของพระเจ้าที่ตรัสไว้อย่างไรเกี่ยวกับกิจการของผู้จำหน่ายสุรา การพูด อย่างตรงไปตรงมาย่อมหมายถึงการทำให้พวกที่มาร่วมประชุมในคริสต- จักรเกิดความขุ่นข้องหมองใจ เขาเกรงว่าจะทำลายความนิยมของตัวเอง และต้องสูญเสียเงินเดือนไป {MH 340.1}

แต่บัลลังก์พิพากษาของพระเจ้าย่อมอยู่เหนือกว่าศาลชำระความ ของคริสตจักร พระองค์ผู้ทรงประกาศแก่ฆาตกรคนแรกของโลกว่า “โลหิต ของน้องเจ้าส่งเสียงร้องฟ้องขึ้นมาจากดิน” (ปฐมกาล 4:10) พระองค์ จะไม่ทรงยอมรับของถวายจากพ่อค้าสุราไว้บนแท่นบูชาของพระองค์ พระองค์ทรงพระพิโรธต่อคนทั้งหลายที่พยายามที่จะแสดงเปลือกนอกกว่า เป็นผู้มีจิตใจโอบอ้อมอารีเพื่อจะได้ปกปิดความผิดของตน แต่เงินทองของ พวกเขาได้แปดเปื้อนด้วยโลหิต และมีคำสาปอยู่บนเงินทองเหล่านั้น

“พระเจ้าตรัสว่า เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์ อะไรแก่เรา...

เมื่อเจ้าเข้ามาเฝ้าเรา
 ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้
 ที่เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา
 อย่างนำเครื่องถวายอนิจจังมาอีกเลย...
 เมื่อเจ้ากำมือของเจ้าออก เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเจ้า
 แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมาย เราจะไม่ฟัง
 มือของเจ้าเปราะจะไปด้วยโลหิต”

อิสยาห์ 1:11-15 {MH 340.2}

ผู้ตัดสินสุรามีความสามารถที่มากกว่านี้อีกหลายอย่าง พระเจ้าประทานตะลันต์แก่เขาสำหรับถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อประโยชน์แก่ชาวโลก แต่เพื่อนร่วมโลกของเขากลับวางบ่วงแร้วดักจับจิตวิญญาณของเขาและสร้างฐานะของคนเหล่านั้นเองบนความเสื่อมทรามลงของเขา คนเหล่านั้นดำเนินชีวิตอย่างหรรษาฟุ่มเฟือยในขณะที่ผู้ตกเป็นเหยื่อต้องมีชีวิตอยู่กับความลำบากยากแค้น แต่พระเจ้าจะทรงเรียกสิ่งเหล่านี้คืนจากมือของผู้ที่มีส่วนในการนำผู้ตัดสินสุราไปสู่ความพินาศ พระเจ้าผู้ทรงครอบครองสรรพสวรรค์ไม่ได้ทรงละลายพระเนตรไปจากสาเหตุแรกและผลร้ายของความมีเมมา พระองค์ผู้ทรงเลี้ยงดูนกกระจอกน้อยและหุ้มอาภรณ์ตบแต่งทุ่งหญ้าในท้องนา จะไม่ทรงทอดทิ้งคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์และที่พระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์โดยไม่ทรงสดับฟังคำร้องทุกข์ต่อพระองค์ของคนเหล่านั้น พระเจ้าทรงทำเครื่องหมายความชั่วร้ายทั้งหมดนี้ที่เป็นบ่อเกิดของอาชญากรรมและความทุกข์ระทมไว้เรียบร้อยแล้ว {MH 341.1}

โลกและคริสตจักรอาจเห็นชอบที่คนๆ หนึ่งร่ำรวยขึ้นโดยการทำให้จิตวิญญาณของมนุษย์ต้องเสื่อมทรามลง เขาทั้งหลายปลานปลื้มกับความมั่งคั่งของผู้ที่นำความเสื่อมโทรมที่ละก้าวๆ มาสู่เหยื่อ แต่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและจะทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม

ชาวโลกอาจเรียกผู้จำหน่ายสุร่าว่าเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “*วิบัติแก่คนผู้นั้น*” เขาจะถูกดำเนินคดีในข้อหา นำความสิ้นหวัง ความระทมทุกข์และความทุกข์ยากลำบากมาสู่โลกด้วยการค้าสุร่า เขาจะต้องไปแก้ข้อกล่าวหาที่เขาได้นำความลำบากยากจน และความทุกข์ยากมาสู่มารดาและเด็ก ๆ ที่ต้องยากลำบากจากการขาดอาหาร เครื่องนุ่งห่มและที่พักบังกายจนต้องฝังความหวังและความสุขที่มีอยู่ทิ้งมวลงไป เขาจะต้องไปแก้ข้อกล่าวหาที่ยัดเยียดวิญญูณที่มิได้เตรียมตัวเหล่านั้นไปสู่บึงไฟนรกชั่วกาล และสำหรับผู้ที่มีส่วนในการสนับสนุนผู้ขายสุร่าก็ตกเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการกระทำความผิด พระเจ้าตรัสว่า “*มือของเจ้าเประอะไปด้วยโลหิต*” อีสยาห์ 1: 15 {MH 341.2}

กฎหมายควบคุมการจำหน่ายสุร่า

หลายคนสนับสนุนให้มีกฎหมายใบอนุญาตการจำหน่ายสุร่าเพื่อเป็นการควบคุมความชั่วร้ายจากการดื่มสุร่า แต่การออกใบอนุญาตกลับกลายเป็นการนำเอาการจำหน่ายสุร่าไปอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของกฎหมาย เป็นเครื่องแสดงว่ารัฐบาลรับรอง เห็นชอบและสนับสนุนให้มีธุรกิจของสินค้าประเภทนี้ได้ ด้วยเหตุนี้จึงกลับส่งเสริมความชั่วร้ายที่รัฐเองอ้างว่าจะควบคุม ภายใต้การปกป้องของกฎหมายควบคุมการจำหน่ายสุร่า โรงเบียร์ โรงกลั่นสุร่าและโรงหมักไวน์จึงเกิดขึ้นในทุกหนแห่งทั่วประเทศ และคนขายสุร่าก็รวบรวมสินค้าอยู่ข้างประตูบ้านของเราเอง {MH 342.1}

หลายครั้งผู้จำหน่ายสุร่าถูกสั่งห้ามจำหน่ายสุร่าแก่ผู้ที่ไม่เมาแล้วหรือแก่ผู้ที่รู้กันว่าเป็นคนขี้เหล้าอยู่แล้ว แต่เขาทั้งหลายกลับมุ่งไปชักจูงคนหนุ่มสาวให้เสพสุร่าอย่างต่อเนื่อง การค้าสุร่าจะดำรงอยู่ได้ก็โดยอาศัยการสร้างให้คนหนุ่มสาวรุ่นใหม่เกิดความอยากดื่ม คนหนุ่มสาวถูกชักจูงให้ดื่มทีละเล็กทีละน้อย จนในที่สุดเขาทั้งหลายก็ติดสุร่า และเกิดความอยากที่

ต้องสนองความพึงพอใจแม้ว่าจะต้องหมดเปลืองไปสักเท่าไรก็ตาม การจำหน่ายสุราแก่คนที่ติดสุราซึ่งการเสียผู้เสียคนเป็นของแน่นอนอยู่แล้วเป็นภัยอันตรายน้อยกว่าการที่หนุ่มสาวที่อยู่ในวัยเบ่งบานต้องถูกล่อลวงไปสู่ความพินาศโดยอุปนิสัยที่เลวร้ายนี้ {MH 342.2}

การออกกฎหมายอนุญาตให้จำหน่ายสุราได้กลายเป็นการทดลองที่อยู่เบื้องหน้าคนที่พยายามที่จะปฏิรูป มีการจัดตั้งหน่วยงานหรือสถาบันเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นทาสของสุราให้เอาชนะความอยากดื่มได้ การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่นายกอง แต่ตราบใจที่กฎหมายยังคงอนุญาตให้มีการจำหน่ายสุรา คนที่ติดสุราคงจะได้รับประโยชน์ไม่มากนัก เพราะคนเหล่านั้นไม่สามารถที่จะอยู่ที่นั่นได้ตลอดไป ในที่สุด พวกเขาเหล่านั้นจะต้องกลับเข้าไปร่วมสมาคมกับคนอื่นๆ อีก แม้ความอยากดื่มสุราจะถูกยับยั้งได้แล้วก็ตาม แต่ไม่ได้ถูกกำจัดไปอย่างสิ้นเชิง เมื่อมีการทดลองจุ่มใจเข้ามาอีกดังที่เกิดได้ในทุกขณะ บ่อยครั้งพวกเขาก็ตกเป็นเหยื่อได้อย่างง่ายดายและกลับไปดื่มเช่นเดิม {MH 342.3}

บุคคลใดที่เป็นเจ้าของสัตว์ที่ดุร้ายและรู้จักนิสัยของมันดี แต่ยังไม่ปล่อยให้สัตว์นั้นออกมาวิ่งเล่นพานไปทั่ว ตามกฎหมายแล้ว ต้องตกเป็นผู้รับผิดชอบต่ออันตรายที่สัตว์นั้นได้ก่อไว้ ในบทบัญญัติที่ประทานให้แก่อิสราเอล พระเจ้าทรงชี้แนะว่า เมื่อมีสัตว์ที่ทรบกันโดยทั่วไปว่าเป็นสัตว์ที่ดุร้ายได้ฆ่าผู้ใดผู้หนึ่งตาย เจ้าของสัตว์นั้นจะต้องชดใช้ชีวิตของตนเองสำหรับความประมาทหรืออันตรายร้ายแรงที่เกิดขึ้น ในทำนองเดียวกันรัฐที่ออกกฎหมายอนุญาตให้จำหน่ายสุราได้นั้น ก็สมควรจะเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นจากการจำหน่ายสุรานั้นด้วย และถ้าการปล่อยสัตว์ที่ดุร้ายให้ไปฆ่าผู้อื่นถือว่าเป็นความผิดร้ายแรงที่มีโทษถึงตายแล้ว การอนุญาตให้มีการจำหน่ายสุราอย่างถูกกฎหมายจะมีความผิดที่ร้ายแรงมากกว่าสักเพียงใด {MH 343.1}

การที่รัฐยอมออกไปอนุญาตเป็นเพราะรัฐหวังเก็บเงินรายได้เข้าคลัง แต่เงินรายได้นี้จะมีประโยชน์อันใดเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายมากมายมหาศาล

ที่เกิดจากอาชญากรรม คนวิกลจริตและคนอนาถาที่เป็นผลพวงจากการค้าสุรา ชายคนหนึ่งที่ดีมีเหล่าและก่ออาชญากรรมภายใต้ฤทธิ์ของสุรา ได้ถูกนำตัวขึ้นศาล และผู้ที่ออกกฎหมายอนุญาตกลับต้องมารับมือกับผลการกระทำของคนๆ นั้นเอง รัฐอนุญาตให้จำหน่ายสิ่งเสพติดที่ทำคนมีสติสัมปชัญญะต้องกลายเป็นคนวิกลจริต และบัดนี้รัฐจำเป็นต้องส่งบุคคลนี้ไปที่คุมขังหรือหลักประหาร ในขณะที่ภรรยาและบุตรของชายคนนั้นถูกทอดทิ้งให้อยู่อย่างสิ้นเนื้อประดาตัวและกลายเป็นภาระของสังคมต่อไป {MH 343.2}

ถ้าจะพิจารณาในแง่มุมด้านการเงินของปัญหาที่เกิดขึ้น มันช่างโง่งมเพียงไรที่อนุญาตให้มีธุรกิจประเภทนี้เกิดขึ้น เงินรายได้จำนวนสักเท่าใดเล่าที่พอชดเชยสำหรับความสูญเสียของความเป็นมนุษย์ สำหรับการทำให้พระฉายาของพระเจ้าที่มีอยู่ในมนุษย์ต้องเสื่อมเสียไป สำหรับความหายนะของเด็กๆ สำหรับความเสื่อมทรามลงสู่ความอดอยากยากไร้ และสำหรับการทำให้เด็กๆ มีจิตใจโน้มเอียงตามอย่างบิดาพี่เหล่าของเขาทั้งหลายต่อไป {MH 344.1}

การห้ามผลิตและจำหน่ายสุรา

บุคคลที่เสพสุราจนติดเป็นนิสัยย่อมตกอยู่ในสภาพที่น่าสิ้นหวัง สมองของเขาพิกลพิการไป กำลังใจของเขาก็อ่อนกำลังลง เขาไม่มีกำลังในตัวเองเหลือพอที่จะหักห้ามความอยากดื่มได้ เขากลับกลายเป็นคนที่ไม่พึงเหตุผลและเราไม่สามารถโน้มน้าวจิตใจของเขาให้ปฏิเสธตนเองได้เมื่อถูกชักนำให้เข้าไปในร้านสุรา ผู้ที่ตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะเลิกดื่ม ก็กลับคว้าแก้วเหล้าอีก และเมื่อได้ลิ้มรสแรกของสุราแล้ว ความตั้งใจอันดีของเขา ก็ล้มเหลวหายไป ร่องรอยของความตั้งใจมุ่งมั่นถูกทำลายจนหมดสิ้น การลิ้มลองแม้เพียงคำเดียวทำให้จิตใจต้องวิปลาสไปและความคิดคำนึงถึงผล

ร้ายที่จะตามมาอันตรายกันไปจนหมดสิ้น เขาเสื่อมภรรยาที่กำลังปวดร้าวใจ บิดาผู้มัวเมาในสุราไม่เหลือความห่วงใยเรื่องปากท้องและเครื่องนุ่งห่มของ ลูกๆ อีกแล้ว การที่รัฐออกกฎหมายอนุญาตการค้าสุราก็เท่ากับการรับรอง ความล้มละลายของจิตวิญญาณและปฏิเสธที่จะยุติธุรกิจนี้ที่ทำให้โลกเต็มไปด้วย ความชั่วร้าย {MH 344.2}

สิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องดำเนินตลอดไปอีกหรือ จิตวิญญาณต้องดิ้นรนต่อสู้ เพื่อชัยชนะโดยที่ประตูแห่งการทดลองยังคงเปิดอ้าเชื้อเชิญอยู่ตรงหน้า กระนั้นหรือ คำสาปแช่งของผลการเสพสิ่งมีนเมานี้ยังสมควรถูกปล่อยให้ ทิ้งความหายนะอยู่บนโลกศิวิไลซ์ใบนี้อยู่ตลอดไปหรือ จะต้องปล่อยให้ มันทำลายปีแล้วปีเล่าเหมือนตั้งเพลิงที่คอยเผาผลาญครอบครัวที่ผาสุก จำนวนหมื่นให้หมดสิ้นไปกระนั้นหรือ เมื่อมีเรื่องล่ำหนึ่งอัปปางลงในที่ๆ พอ จะมองเห็นได้จากชายฝั่ง คนบนฝั่งคงจะไม่มองดูอยู่เฉยๆ แต่จะยอมเสี่ยง ชีวิตในการพยายามที่จะช่วยคนที่อยู่ในเรือไม่ให้ต้องจมน้ำตายไปต่อหน้า แล้วความพากเพียรพยายามมากกว่านี้อีกก็เท่าที่สมควรเรียกร้องเพื่อช่วย เหลือเหยื่อเหล่านี้ให้รอดพ้นจากจุดจบของคนชั่วเหล่า {MH 344.3}

ไม่ใช่แต่เพียงคนชั่วเหล่าและครอบครัวของเขาเท่านั้นที่ตกอยู่ใน อันตรายจากกิจการของคนจำหน่ายสุรา และก็ไม่ใช่ภาระที่ต้องจ่ายภาษี เช่นกันที่สังคมต้องมีส่วนร่วมรับในความทุกข์ยากจากธุรกิจที่เลวร้ายนี้ พวกเราทุกคนล้วนแต่เป็นสายใยมนุษย์ที่ถูกถักทออยู่ร่วมกัน หากมีเหตุ ร้ายเกิดขึ้นกับส่วนใดส่วนหนึ่งของมวลมนุษย์ก็นำอันตรายไปสู่ทุกคนได้ {MH 345.1}

หลายคนเพราะหวังประโยชน์หรือความสบายไม่ยอมยุ่งเกี่ยวกับการควบคุมการจำหน่ายสุรา มักค้นพบเมื่อสายเสียแล้วว่าการค้าขายสุรา กลับมาข้องแวะกับตัวเอง เขาเห็นลูกหลานตัวเองติดสุราจนอัมและเสีย ผู้เสียคน ความไร้กฎระเบียบแผ่กระจาย ทรัพย์สินตกอยู่ในอันตราย ชีวิต ไม่มีความปลอดภัย อุบัติเหตุทางทะเลและบนท้องถนนเพิ่มขึ้นทวีคูณ โรค ร้ายที่เจริญเติบโตในแหล่งมั่วสุมที่สกปรกและในที่เสื่อมโทรมแพร่เข้าไปสู่

บ้านที่ใหญ่โตและหรูหราของคนมั่งมี ความเลวร้ายที่รับมาโดยลูก ๆ ของผู้ติดสุราและอาชญากรรมรุกรามไปสู่บุตรชายหญิงที่มาจากครอบครัวที่มีการอบรมสั่งสอนดีและมีวัฒนธรรม {MH 345.2}

ไม่มีผลประโยชน์ของผู้ใดไม่ตกอยู่ในการคุกคามของการค้าสุรา ทุกคนควรเข้าร่วมในการทำลายการค้าสุราเพื่อปกป้องสวัสดิภาพของตนเอง {MH 345.3}

เหนือสถานที่ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมฝ่ายโลกเพียงอย่างเดียว เช่น อาคารของสภานิติบัญญัติและศาลสถิตยุติธรรมควรปลอดจากผลพวงของสิ่งมีนเมา ผู้ที่มีตำแหน่งฝ่ายปกครองของประเทศ วุฒิสมาชิก ผู้แทนราษฎร ผู้พิพากษา ผู้ที่มีส่วนร่วมในการร่างและบังคับใช้กฎหมายของประเทศ ผู้ที่กำชีวิต ชื่อเสียงเกียรติยศที่ชอบธรรมและทรัพย์สินสมบัติของเพื่อนร่วมชาติไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ควรจะเป็นผู้ตั้งวันจากการดื่มสุราโดยเด็ดขาด ด้วยสิ่งนี้เท่านั้น ที่จะทำให้เขาทั้งหลายมีความคิดที่แจ่มใสเพื่อแยกแยะว่าสิ่งใดถูกหรือสิ่งใดผิด ด้วยสิ่งนี้เท่านั้น ที่จะทำให้เขาทั้งหลายมีหลักการที่มั่นคงและมีสติปัญญาในการบังคับใช้กฎหมายด้วยความยุติธรรมและแสดงถึงความเมตตาปรานี แต่หลักฐานที่บ่งบอกนั้นเป็นเช่นไร มีคนจำนวนเท่าใดที่ปล่อยให้สมองมีนทึบ ความรู้สึกถูกผิดสับสน ด้วยฤทธิ์ของสุรา มีกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมที่ฉบับถูกตราเป็นพระราชบัญญัติ มีผู้บริสุทธ์ที่คนถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิต จากความอยุติธรรมของสมาชิกสภานิติบัญญัติ พยาน คณะลูกขุน ทนายความและแม้แต่ผู้พิพากษาที่ดื่มสุรา คนเหล่านี้ “เป็นวีรชนในการดื่มเหล้าองุ่นและเป็นคนแก่สลักหลักในการประสมเมรัย” “ที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดีว่าความชั่วร้าย” “ผู้ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะรับสินบน และเอาความยุติธรรมไปจากผู้บริสุทธ์” พระเจ้าได้ตรัสถึงคนเหล่านี้ไว้ว่า

“วิบัติแก่คนเหล่านั้น...

เปลวเพลิงกลืนต่อข้าวฉันใด

และหญ้าแห้งยุบลงในเพลิงฉับไต้
 รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเน่าเปื่อย
 และดอกบานของเขาจะฟุ้งไป เหมือนผงคลีฉับนั้น
 เพราะเขาทั้งหลายปฏิเสธไม่รับพระธรรมของพระเจ้าจอมโยธา
 และได้ดูหมิ่นพระวาทะขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล”

อิสยาห์ 5:22-24 {MH 345.4}

เกียรติยศของพระเจ้า ความมั่นคงของประเทศชาติ ความผาสุก
 ของประชาชน ของครอบครัวและของแต่ละบุคคลนั้น เรียกร้องความเพียร
 พยายามทุกทางที่เป็นไปได้ในการกระตุ้นเตือนประชาชนให้ตระหนักถึง
 ความชั่วร้ายของการดื่มสุรา ในไม่ช้า เราจะเห็นผลของความชั่วร้ายซึ่งอาจ
 ยังมองไม่เห็นอย่างชัดเจนในเวลานี้ ใครจะเป็นผู้ริเริ่มความพยายามที่
 มุ่งมั่นในการหยุดความพิณาศนี้ จวบจนบัดนี้ การต่อสู้ยังแทบจะไม่ได้
 เริ่มต้น ขอให้เราได้จัดตั้งกลุ่มกำลังขึ้นมาเพื่อหยุดยั้งการจำหน่ายเครื่องดื่ม
 ดื่มเมึนเมาที่ทำให้มนุษย์วิกลจริต จงเปิดเผยอันตรายของการจำหน่ายสุรา
 ต่อสาธารณชนและปลุกกระแสเรียกร้องให้ห้ามการจำหน่ายอย่างเด็ดขาด
 โปรดให้โอกาสแก่ผู้ติดสุราที่เสียดสีได้หนีพ้นจากการตกเป็นทาส จงให้
 เสียงของคนในประเทศเรียกร้องให้สมาชิกสภานิติบัญญัติออกกฎหมาย
 เพื่อหยุดยั้งการค้าที่น่ารังเกียจนี้

“จงช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณา
 จงช่วยยึดบรรดาผู้ที่ตบดทุบไปเพื่อถูกฆ่า
 ถ้าเจ้าจะว่า ตูเถิด เราไม่รู้เรื่องนี้เลย
 พระองค์ผู้ทรงซังใจจะไม่ทรงเพ่งเล็งเห็นหรือ
 พระองค์ผู้ทรงเฝ้าวิญญาณอยู่เหนือเจ้าจะไม่ทราบหรือ
 และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเอาจากคนตามการกระทำของเขาหรือ”
 และ “เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า”

สุภาษิต 24:11, 12; เยเรมีย์ 13:21 (TKJV) {MH 346.1}

ภาคที่ 6

ครอบครัว

บทที่ 28 การปรนนิบัติรับใช้ ภายในครอบครัว

การฟื้นฟูและยกระดับจิตวิญญาณของมนุษยชาติเริ่มต้นที่ภายในครอบครัว ภาระหน้าที่ของบิดามารดาเป็นรากฐานรองรับกิจการอื่นทั้งหมด สังคมประกอบด้วยครอบครัวหลายๆ ครอบครัวรวมกัน และจะเป็นเช่นไร ย่อมสุดแล้วแต่หัวหน้าครอบครัวจะสรรสร้างให้เป็นไป “เพราะทุกสิ่งที่เราทำ ออกมาจากใจ” สุภาษิต 4:23 (THSV) และหัวใจสำคัญของสังคม ของ คริสตจักรและของประเทศชาตินั้นก็คือ ครอบครัว ความผาสุกของ สังคม ความสำเร็จของคริสตจักร ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติ ต่างพึ่งพาอิทธิพลที่มาจากครอบครัว {MH 349.1}

ชีวิตของพระเยซูทรงสำแดงอย่างชัดเจนถึงความสำคัญและโอกาส ของชีวิตภายในครอบครัว พระองค์ผู้เสด็จจากสวรรค์มาเป็นแบบอย่างและ

ครูของเราทรงใช้ชีวิตในฐานะสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวเป็นเวลาสามสิบปีที่เมืองนาซาเรธ พระคัมภีร์ได้บันทึกถึงเหตุการณ์ในช่วงเวลานี้ไว้เพียงย่อๆ ทรงไม่เคยสำแดงการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่เรียกความสนใจจากประชาชน ไม่มีฝูงชนที่กระตือรือร้นคอยติดตามทุกอย่างก้าวหรือสดับฟังพระวจนะของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น ตลอดช่วงเวลานี้ พระองค์ทรงกำลังตระเตรียมเพื่อความสำเร็จของพันธกิจแห่งพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพเหมือนดังเช่นมนุษย์คนหนึ่ง ทรงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันภายในครอบครัว ทรงปฏิบัติตามกฎระเบียบ ทรงปฏิบัติตามหน้าที่รับผิดชอบและทรงแบ่งเบาภาระในบ้าน ภายใต้การคุ้มครองและเอาใจใส่ของครอบครัวที่ต่ำต้อย ทรงมีส่วนร่วมในประสบการณ์ต่างๆ ของชาวบ้านทั่วไป พระองค์ทรง “จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ยอมรับเฉพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย” ลูคา 2:52 {MH 349.2}

ในช่วงเวลาที่สันโดษนี้ ชีวิตของพระองค์พรั่งพร้อมด้วยธารน้ำแห่งความเห็นอกเห็นใจและความโอบอ้อมอารี ความอดทนอดกลั้นและปราศจากความเห็นแก่ตัวของพระองค์ ความกล้าหาญและสัตย์ซื่อของพระองค์ การขัดขึ้นกับการทดลองของพระองค์ ความสันติสุขและความชื่นชมยินดีอย่างเรียบง่าย ของพระองค์ล้วนเป็นแรงหนุนจิตใจของคนทั้งปวงอยู่ตลอดเวลา พระองค์ทรงนำบรรยากาศที่บริสุทธิ์ อบอุ่นมาสู่ครอบครัว และชีวิตของพระองค์ทรงเป็นเสมือนเชื้อขนมปังที่ดำเนินงานอยู่ท่ามกลางบุคคลต่างๆ ในสังคม ไม่มีใครกล่าวหาว่าพระองค์ทรงเคยกระทำการอัศจรรย์ แต่กระนั้น พระคุณความดีของพระองค์ การเยียวรักษาโรค ความรักที่เสริมกำลังชีวิต ถ่ายทอดอย่างไม่ไ้อ้วตจากพระองค์ไปยังคนทั้งหลายที่ถูกทดลอง ที่เจ็บป่วยและที่ท้อแท้สิ้นหวัง ตั้งแต่พระองค์ยังทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงปรนนิบัติช่วยเหลือผู้อื่น และด้วยเหตุนี้ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มพันธกิจของพระองค์ต่อประชาชนอย่างเปิดเผย หลายคนจึงเปิดใจรับฟังพระองค์ด้วยความยินดี {MH 350.1}

ชีวิตเยาว์วัยของพระเจ้าช่วยให้อดเป็นมากกว่าแบบอย่างให้แก่คนหนุ่มสาว เป็นบทเรียนและควรเป็นแรงหนุนใจให้แก่บิดามารดาทุกคน คนทั้งหลายที่ต้องการหนุนชูจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ควรเห็นความพยายามไปยังครอบครัวและระแวกบ้านเป็นเป้าหมายแรก ไม่มีความมุ่งมั่นใดที่สำคัญกว่าความมุ่งมั่นที่มอบหมายให้แก่ผู้ที่สร้างและปกป้องคุ้มครองครอบครัว ไม่มีงานใดที่ทรงโปรดให้มนุษย์รับผิดชอบจะมีผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่และกว้างไกลมากเท่ากับหน้าที่รับผิดชอบของเหล่าผู้ที่เป็นบิดามารดา {MH 350.2}

อนาคตของสังคมถูกกำหนดโดยเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวของวันนี้ แต่เด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวเหล่านี้จะเป็นคนเช่นไรนั้นย่อมขึ้นอยู่กับครอบครัวของเขาทั้งหลาย การที่เด็ก ๆ มิได้รับการอบรมอย่างถูกต้องจากครอบครัว เป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดโรคร้าย ความทุกข์ยาก และอาชญากรรมที่หลอนมนุษย์ชาติ หากครอบครัวมีชีวิตที่บริสุทธิ์และชอบธรรม หากเด็ก ๆ ที่ก้าวออกไปจากความรับผิดชอบของครอบครัวเหล่านี้ได้รับการเตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับหน้าที่ในชีวิตและภัยอันตราย เราจะเห็นโลกที่เปลี่ยนแปลงสักเพียงไร {MH 351.1}

มนุษย์พยายามลงทุลงแรงและเวลาจำนวนมากเพื่อจัดตั้งสถาบันและหน่วยงานสำหรับบำบัดฟื้นฟูเหยื่อของสิ่งเสพติดมีนเมา แต่กระนั้นความพยายามเหล่านี้ก็ยังไม่เพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการผลที่ได้รับก็ช่างน้อยเพียงใด มีสักกี่คนที่สามารถฟื้นฟูได้อย่างถาวร {MH 351.2}

คนมากมายต่างปรารถนาจะมีชีวิตที่ดีขึ้น แต่เขาทั้งหลายขาดจิตใจที่เข้มแข็งและขาดความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะตัดขาดจากอำนาจของอุปนิสัย เขาทั้งหลายถดถอยจากความพยายาม การดิ้นรนและการยอมเสียสละที่จำเป็นต้องมี ชีวิตของเขาทั้งหลายจึงตกสู่ความหายนะและความพินาศด้วยเหตุนี้ แม้กระทั่งเหล่าคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดที่สุด คนที่มีแรงดลใจอันสูงส่งและมีความตั้งใจอันดีงาม หรือมีใจนั้นก็มิอุปนิสัยและการ

ศึกษาเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งความรับผิดชอบสูง แต่ปรากฏว่า เขาทั้งหลายกลับเสื่อมในศีลธรรมจนต้องสูญเสียทั้งชีวิตในปัจจุบันและอนาคต {MH 351.3}

สำหรับผู้ที่ปฏิรูปได้สำเร็จ การดิ้นรนต่อสู้เพื่อได้ความเป็นมนุษย์ กลับมาข้างหน้าขึ้นขมเพียงใด และตลอดชีวิต ในสภาพร่างกายที่ทรุดโทรมจิตใจไม่เป็นปกติ สติปัญญาที่ถูกระทบกระเทือนและจิตวิญญาณที่อ่อนแอ หลายคนต้องเก็บเกี่ยวผลแห่งความชั่วร้ายที่เขาทั้งหลายได้หว่านไว้ หากเขาทั้งหลายจัดการกับความเลวร้ายนี้เสียตั้งแต่ต้น จะประสบความสำเร็จมากกว่านี้สักเพียงใด {MH 351.4}

หน้าที่นี้ส่วนใหญ่ตกอยู่กับบิดามารดา ความพยายามที่ใช้ไปเพื่อหยุดยั้งการเสพสิ่งมีนเมาหรือความชั่วร้ายอื่นๆ ที่กำลังกัดกร่อนสังขมเหมือนดั่งมะเร็งร้ายที่กำลังกินลึกเข้าไปในร่างกายนั้น หากเราให้ความสนใจมากกว่านี้ในการอบรมบิดามารดาให้รู้จักวิธีปลูกฝังนิสัยและหลักความประพฤติของลูกๆ ก็จะมีผลมากกว่านี้หลายร้อยเท่า นิสัยซึ่งเป็นพลังแห่งความชั่วร้ายที่โหดเหี้ยม ก็ไม่เหนือความสามารถของบิดามารดาที่จะปลูกฝังมันให้กลายเป็นพลังแห่งความดีงามได้ บิดามารดาต้องจัดการที่ต้นตอของปัญหา และขึ้นอยู่กับเขาทั้งสองที่ต้องดำเนินการอย่างถูกต้อง {MH 352.1}

บิดามารดาอาจวางรากฐานให้บุตรธิดามีชีวิตที่เต็มไปด้วยความสุขและมีสุขภาพที่สมบูรณ์ เขาทั้งสองอาจส่งบุตรธิดาออกจากครอบครัวพร้อมกับความอดกลั้นที่สามารถต่อสู้กับการทดลองและพร้อมกับจิตใจที่เข้มแข็งและมีพลังที่จะต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตได้ เขาทั้งสองอาจหนุนใจบุตรธิดาให้มีจุดมุ่งหมายและพัฒนาแรงดลใจที่จะดำเนินชีวิตเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและเป็นพระพรแก่ชาวโลก เขาทั้งสองอาจเตรียมเส้นทางที่ถูกต้องเพื่อนำบุตรธิดาเดินฝ่าความทุกข์ยากหรือความสงบสุข จนกว่าจะถึงแผ่นดินเบื้องบนที่เต็มไปด้วยสง่าราศี {MH 352.2}

หน้าที่ๆ ต้องปฏิบัติในครอบครัวไม่ได้มีไว้เฉพาะสมาชิกในครอบครัวเท่านั้น ครอบครัวของคริสเตียนเป็นบทเรียนที่เปิดเผยให้ผู้อื่นเห็นถึงหลักของการดำเนินชีวิตที่ดีงาม แบบอย่างเช่นนี้จะเป็พลังแห่งความดีงามในโลก อิทธิพลของครอบครัวที่มีความชอบธรรมมีพลังเหนือจิตใจและชีวิตของมนุษย์มากยิ่งขึ้นกว่าคำเทศนาใดๆ เมื่อคนหนุ่มสาวก้าวออกจากครอบครัวที่มีลักษณะเช่นนี้ บทเรียนที่เขาทั้งหลายได้เรียนรู้มาจะถูกถ่ายทอดออกไป หลักการดำเนินชีวิตที่ดีงามจะถูกแนะนำไปสู่ครอบครัวอื่นๆ จนเกิดเป็นอิทธิพลหนุนชูจิตใจต่อชุมชนนั้น {MH 352.3}

เราทำให้ครอบครัวของเราเป็นพระพรแก่คนอื่นอีกมากมาย งานรื่นเริงของเราไม่ควรจัดตามจารีตของทางโลกแต่ควรอยู่ภายใต้พระวิญญูณของพระคริสต์และคำสั่งสอนตามพระวณะของพระองค์ในเทศกาลฉลองทั้งหลาย ชาวอิสราเอลเชิญทั้งคนยากจน คนแปลกหน้าและคนเฝ้าเลวี่ซึ่งเป็นทั้งผู้ช่วยบุโรหิตในสถานบริสุทธิ เป็นครูสอนศาสนาและเป็นผู้เผยแพรศาสนา มาร่วมด้วย คนเหล่านี้ถือว่าเป็นแขกของประชาชนมาร่วมแบ่งปันไมตรีจิตในงานฉลองรื่นเริงต่างๆ และงานที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรมทางศาสนา รวมทั้งรับการดูแลเอาใจใส่ด้วยความอ่อนโยนในยามเจ็บป่วยหรือขัดสน คนเหล่านี้แหละเป็นผู้ที่เราควรที่จะเชื่อเชิญมายังบ้านของเรา การต้อนรับในลักษณะเช่นนี้ย่อมจะช่วยปลุกปลอบและหนุนใจมากยิ่งขึ้นเพียงไรแก่เหล่าพยาบาลและครูอาจารย์ที่ทำงานในการเผยแพรศาสนา แก่มารดาผู้ต้องแบกรับภาระอันหนักที่ทำให้ต้องทุกข์ใจ หรือแก่คนชราที่อ่อนกำลัง ซึ่งมักจะไม่มีแม่แต่บ้านให้อยู่อาศัยและต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความยากจนและความท้อแท้สิ้นหวังในหลายๆ สิ่ง {MH 352.4}

พระคริสต์ตรัสว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยงจะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหายหรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนเขยง คนตาบอด แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับ

ตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” ลูกา 14:12-14 {MH 353.1}

คนเหล่านี้เป็นแขกซึ่งท่านจะรับรองได้โดยไม่เป็นภาระมากมาย ท่านไม่จำเป็นต้องเสียเงินเสียทองซื้ออาหารราคาแพงๆ ในการต้อนรับจัดเลี้ยงเขาทั้งหลาย ไม่จำเป็นต้องจัดเตรียมให้งดงามหรูหราเพื่อโอ้อวด การต้อนรับที่อบอุ่นและมีไมตรีจิต เช่น ที่นั่งข้างเตาผิง ที่โต๊ะอาหารของท่าน รวมทั้งมีโอกาพิเศษในการแบ่งปันพระพรในระหว่างการอธิษฐาน ย่อมทำให้หลายคนรู้สึกราวกับว่าได้เห็นแผ่นดินสวรรค์ชั่วแวบหนึ่ง {MH 354.1}

ความเห็นอกเห็นใจของเราต้องหล่อหลอมเส้นแบ่งกันผลประโยชน์ส่วนตัวและกำแพงที่ห้อมล้อมครอบครัว มีโอกาสล้ำค่ามากมายที่จะทำให้บ้านของเราเป็นพระพรแก่คนอื่น อิทธิพลของสังคมเป็นพลังที่นำมหัศจรรย์เรานำมันมาใช้ได้หากเราต้องการเพื่อเป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือคนอื่น ๆ ที่อยู่รอบตัวเรา {MH 354.2}

บ้านของเราควรเป็นที่พักพิงของคนหนุ่มสาวที่ถูกทดลอง มีหลายคนที่กำลังยืนอยู่ตรงทางแยก อิทธิพลและความประทับใจทุกรูปแบบเป็นตัวกำหนดทางเลือกซึ่งมีผลต่อชะตาชีวิตทั้งในโลกนี้และในโลกหน้าของเขาเหล่านั้น ความชั่วร้ายเชื้อเชิญเขาทั้งหลาย แผลงมั่วสุมของมันเต็มไปด้วยแสงสีและน่าเฝ้าฝันใจ มีคำเชิญชวนอยู่ทั่วทุกมุมถนน รอบๆ ตัวเรามีคนหนุ่มสาวที่ไร้ที่พักและยังมีอีกหลายคนที่ครอบครัวไม่สามารถให้ความช่วยเหลือและหนุนชูใจของเขาทั้งหลาย คนหนุ่มสาวเหล่านี้จึงมั่งคั่งลงสู่ความพินาศตรงเงาประตูบ้านของเราเอง {MH 354.3}

คนหนุ่มสาวเหล่านี้ต้องการมือที่ยื่นออกไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ ถ้อยคำปรานีที่กล่าวอย่างเรียบง่าย ความเอาใจใส่เล็กๆ น้อยๆ ที่หยิบยื่นให้อย่างปกติธรรมดา จะช่วยขจัดเงามืดแห่งการทดลองที่ล้อมรอบจิตวิญญาณให้ออกไป การแสดงความเห็นอกเห็นใจอย่างจริงจัง มีพลังเปิดประตูหัวใจที่ต้องการถ้อยคำอันไพเราะอ่อนหวานเหมือนอย่างพระคริสต์

และสัมผัสอันบริสุทธิ์อันอ่อนโยนจากพระวิญญูญาณแห่งความรักของพระคริสต์ ถ้าเราต้องการจะแสดงความเอาใจใส่ต่อเขาทั้งหลาย จงเชิญเขาเหล่านั้น มายังบ้านของเราและห้อมล้อมเขาด้วยบรรยากาศของความเอื้ออาทรและความชื่นชมยินดี มีคนมากมายที่ยินดีหันย่างก้าวของตนไปสู่เส้นทางที่สูงขึ้น {MH 354.4}

โอกาสในชีวิต

เวลาของเราในโลกนี้ช่างแสนสั้นนัก เราเดินผ่านโลกนี้ไปได้เพียงครั้งเดียว ขณะที่เราเดินผ่านไป ขอให้เราใช้ชีวิตให้เกิดประโยชน์มากที่สุด งานที่เราได้รับการทรงเรียก ไม่ต้องการทรัพย์สินเงินทองหรือตำแหน่งทางสังคมหรือความสามารถที่ยิ่งใหญ่อะไร แต่ต้องการวิญญูญาณแห่งการเสียสละส่วนตนด้วยจิตใจที่เมตตาและมีเป้าหมายที่มุ่งมั่น ตะเกียงดวงหนึ่งไม่ว่าจะเล็กเพียงใด หากจุดไว้ตลอดเวลา ก็อาจเป็นเครื่องมือจุดตะเกียงดวงอื่นๆ อีกมากมาย แวดวงอิทธิพลของเราอาจดูเหมือนว่าจะแคบ ความสามารถของเราอาจมีเพียงเล็กน้อย โอกาสของเราอาจมีไม่มาก สิ่งที่เราเรียนรู้ อาจมีจำกัด แต่กระนั้น ความเป็นไปได้ที่เหลือเชื่อยังเป็นของเรา โดยการใช้โอกาสอย่างสัตย์ซื่อของบ้านของเราเอง หากเราเปิดใจและครอบครัวของเราแก่หลักการชีวิตตามวิถีทางของพระเจ้า เราก็จะเป็นเหมือนดังเส้นทางลำเลียงธารน้ำหล่อเลี้ยงชีวิต ธาราทิพย์แห่งการบำบัดรักษา ที่หล่อเลี้ยงชีวิต ความมั่งคั่งและการบังเกิดผลจะพรั่งพรั่งจากครอบครัวของเราไปสู่ที่ซึ่งในเวลาอันเต็มไปด้วยความแห่งแสงและอัศจรรย์ขาดแคลน {MH 355.1}

บทที่ 29 พุัสร้างครอบครัว

พระองค์ผู้ประทานเอวาให้เป็นคู่ชีวิตของอาดัม ทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์ในงานมงคลสมรส ในห้องโถงงานเลี้ยงที่ญาติมิตรพากันมาร่วมรื่นเริงยินดี พระคริสต์ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ต่อสาธารณชน โดยประการฉะนี้ พระองค์ทรงเห็นชอบในเรื่องของการแต่งงาน ทรงให้การรับรองการแต่งงานว่าเป็นพิธีที่พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อตั้งขึ้น พระองค์ทรงบัญญัติว่ามนุษย์ชายหญิงควรผูกพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์เพื่อสร้างครอบครัวที่สมาชิกมีเกียรติสมควรเป็นที่ยอมรับในฐานะสมาชิกของครอบครัวเบื่องบน {MH 356.1}

พระคริสต์ประทานเกียรติแก่ความสัมพันธ์ในการสมรส โดยให้พิธีนี้เป็นเครื่องหมายแสดงถึงการสมรสระหว่างพระองค์กับบรรดาวิสุทธิชนที่ได้รับการไถ่ให้รอด พระองค์ทรงเป็นเจ้าบ่าว ส่วนเจ้าสาวคือคริสตจักร

พระองค์ตรัสถึงคริสตจักรที่พระองค์ทรงเลือกไว้ว่า “ที่รักของฉันเอ๋ย เธอช่างงามสะพรั่งไปทั้งนั้น ในตัวเธอจะหาตำหนิสักนิดก็ไม่มี” เพลงซาโลมอน 4:7 {MH 356.2}

พระคริสตจักร “รักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อจะได้ทรงทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการทรงชำระ...เพื่อพระองค์จะได้มีคริสตจักรที่มีสง่าราศี ไม่มีตำหนิหรือรอย หรือมลทินใดๆ เลย” “เช่นนั้นแหละ สามสิ่งจึงควรจะรักภรรยาของตน” เอเฟซัส 5:25-28 {MH 356.3}

สายใยผูกพันในครอบครัวนั้นนับว่ามีความแนบแน่นใกล้ชิดที่สุด มีความละมุนละไมและสูงส่งที่สุดของบรรดาสายสัมพันธ์อื่นใดในโลก พระเจ้าทรงมุ่งหมายให้ความผูกพันนี้ได้นำพระพรแห่งความสุขมาสู่มวลมนุษย์ และเมื่อคู่สมรสได้ครองคู่กันด้วยคำมั่นสัญญา ด้วยความยำเกรงในพระเจ้าและได้ใคร่ครวญถึงบทบาทหน้าที่อย่างถูกต้อง การสมรสนั้นย่อมเป็นพระพร {MH 356.4}

คนทั้งหลายที่กำลังคิดจะแต่งงานควรจะพิจารณาว่าครอบครัวที่จะสร้างขึ้นนั้นควรมีลักษณะและสภาพเช่นไร เมื่อคนเหล่านั้นได้เป็นบิดามารดา เขาทั้งหลายได้รับมอบหมายหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์จากพระเจ้า โดยทั่วไปแล้ว ผู้เป็นบุตรธิดาจะมีความสุขในโลกนี้และมีความสุขในโลกหน้าได้นั้นย่อมขึ้นอยู่กับบิดามารดา อิทธิพลส่วนใหญ่ของบิดามารดาจะเป็นตัวกำหนดลักษณะของบุตรธิดาของตนเองทั้งในด้านของร่างกาย และศีลธรรมจรรยา และสภาพของสังคมขึ้นอยู่กับลักษณะของครอบครัว น้าหนักของผลกระทบที่มีในแต่ละครอบครัวจะบ่งชี้ถึงความเจริญหรือความตกต่ำเสื่อมถอยของสังคมได้ {MH 357.1}

การเลือกคู่ครองชีวิตควรคำนึงถึงความพร้อมที่ดีที่สุดทั้งทางร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ สำหรับความสุขของบิดามารดาและลูกๆ อันจะทำให้บิดามารดาและลูกๆ เป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์และเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้สร้างของเขาทั้งหลาย {MH 357.2}

ก่อนที่หนุ่มสาวจะก้าวเข้ามารับผิดชอบภาระที่จะตามมาเกี่ยวกับการแต่งงาน เขาทั้งหลายควรมีประสบการณ์ของชีวิตมากมายเพื่อเป็นการเตรียมตนเองให้พร้อมที่จะรับหน้าที่และภาระในชีวิตแต่งงานได้ เราไม่ควรสนับสนุนให้คนหนุ่มสาวแต่งงานกันเร็วจนเกินไปตั้งแต่อายุยังน้อย ความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญยิ่งในเรื่องของการแต่งงาน อีกทั้งผลที่ตามมาอีกมากมายนั้น ย่อมไม่ควรด่วนตัดสินใจอย่างเร่งรีบโดยที่มิได้เตรียมตัวให้พร้อมหรือในขณะที่สภาพร่างกายหรือจิตใจยังมิได้เติบโตจนถึงวุฒิภาวะ {MH 358.1}

คู่สมรสอาจไม่มีทรัพย์สินเงินทองมากมายแต่สิ่งที่เป็นพระพรมากกว่าก็คือ สุขภาพอันสมบูรณ์ และโดยส่วนใหญ่แล้วคู่สมรสไม่ควรจะมีอายุที่แตกต่างกันมากนัก การละเลยต่อหลักเกณฑ์นี้อาจส่งผลร้ายแรงต่อสุขภาพของผู้ที่อายุน้อยกว่า และบุตรที่เกิดมามากจะไม่แข็งแรงหรือมีสติปัญญาที่ไม่สมบูรณ์ บิดามารดาที่มีอายุมากอาจจะไม่สามารถให้การดูแลเอาใจใส่หรือแสดงความเป็นเพื่อนแก่เด็ก ๆ ได้เท่าที่เด็ก ๆ ต้องการ และบางทีบิดามารดาอาจจะตายจากไปในเวลาที่เด็ก ๆ ต้องการความรักและการแนะนำสั่งสอนมากที่สุด {MH 358.2}

ความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสจะมีความผาสุกราวรื่นได้ก็ต่อเมื่อได้อยู่ในพระคริสต์เท่านั้น ความรักของมนุษย์จะต้องเข้ามาแนบแน่นใกล้ชิดด้วยสายใยผูกพันกับความรักของพระเจ้า ที่ ๆ พระคริสต์ทรงครอบครองอยู่เท่านั้น จึงจะมีความรักที่ลึกซึ้ง เป็นความรักที่แท้จริงและไม่มีความเห็นแก่ตัว {MH 358.3}

ความรักเป็นของประทานอันล้ำค่าที่เราได้รับจากพระเยซู ความรักที่บริสุทธิ์และสูงส่งมิใช่เป็นเพียงแค่ว่าความรู้สึกแต่เป็นหลักการ ผู้ที่มีความรักที่แท้จริงขับเคลื่ออยู่ภายในจิตใจย่อมมิใช่ผู้ที่ไร้เหตุผลหรือตาบอด พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงสั่งสอนคนเหล่านั้นให้รักพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง {MH 358.4}

ขอให้คนทั้งหลายที่กำลังคิดจะแต่งงาน ได้พิจารณาถึงจิตใจและเฝ้า

สังเกตดูอุปนิสัยของผู้ที่เขาคิดว่าจะใช้ชีวิตร่วมกัน จงให้ทุกอย่างก้าวที่มุ่งไปสู่ความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสแสดงถึงความสุภาพเรียบร้อย ความเรียบง่าย ความจริงใจ และมีความตั้งใจจริงที่จะทำให้เป็นที่พอพระทัยและถวายเกียรติแด่พระเจ้า การแต่งงานมีผลต่อชีวิตหลังจากนั้นทั้งชีวิตในโลกนี้และชีวิตในโลกหน้า คริสเตียนที่จริงใจจะไม่วางแผนกระทำการสิ่งใดที่พระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควร {MH 359.1}

หากพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ท่านมีบิดามารดาที่ยำเกรงพระองค์ จงขอคำปรึกษาแนะนำจากบิดามารดา จงบอกความหวังและแผนการของท่านแก่เขาทั้งสอง และเรียนรู้อะไรบ้างจากประสบการณ์ในชีวิตของเขาทั้งสอง แล้วท่านจะไม่ต้องปวดร้าวหัวใจ เหมือนสิ่งอื่นใด จงให้พระคริสต์ทรงเป็นที่ปรึกษาของท่าน จงศึกษาเล่าเรียนพระวจนะของพระองค์ด้วยการอธิษฐาน {MH 359.2}

ภายใต้คำแนะนำเหล่านี้ ขอให้หญิงสาวเลือกคู่ชีวิตเฉพาะผู้ที่มีอุปนิสัยที่บริสุทธิ์ดีงามและมีความเป็นลูกผู้ชาย เป็นผู้ที่มีความขยันหมั่นเพียร มีความกระตือรือร้น มีความซื่อสัตย์และเป็นผู้ที่มีความรักและยำเกรงพระเจ้า ขอให้ชายหนุ่มเลือกหญิงสาวที่จะมาร่วมคู่เคียงในชีวิต เป็นผู้ที่สามารถแบ่งเบาภาระในชีวิตคู่ได้ เป็นผู้ที่สามารถโน้มน้าวให้เขามีจิตใจที่บริสุทธิ์ดีงาม และทำให้เขามีความสุขในความรักของเธอ {MH 359.3}

“ภรรยาที่ฉลาดมาจากพระยาห์เวห์” “สามีของเธอก็ไว้ใจเธอ... เธอนำสิ่งดีมาให้เขา ไม่นำสิ่งร้าย ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของเธอ” “เธออำปากกล่าวด้วยปัญญา และคำสอนเจือความเอ็นดูอยู่ที่ลิ้นของเธอ เธอดูแลความเป็นอยู่ในครอบครัวอย่างดีและไม่เคยเกียจคร้าน ลูก ๆ ของเธอตื่นขึ้นมากับชมเชยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ” ด้วยว่า “สตรีมากมายทำได้ดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด” ชายใดได้ภรรยาที่มีลักษณะดังกล่าวแล้ว ชายนั้นได้ “ของดี และได้ความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์” สุภาพนิต 19: 14; 31:11,12, 26-29; 18:22 (THSV) {MH 359.4}

แม้ว่าจะได้เลือกคู่ครองกันอย่างระมัดระวังและฉลาดรอบคอบแล้วก็ตาม แต่มีคู่สามีภรรยาไม่น้อยคู่ที่มีความสัมพันธ์สนิทแน่นตั้งแต่ขณะที่เดินเข้าสู่ประตูวิเวก ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของคู่สมรสมักจะเกิดขึ้นหลายปีต่อมาภายหลังที่ได้อยู่กินเป็นสามีภรรยาไปแล้ว {MH 359.5}

เมื่อคู่สมรสใหม่เริ่มเผชิญกับภาระยุ่งยากและภาระทุกข์ยากในชีวิต ความรักที่เคยจินตนาการไว้ก่อนสมรสสูญหายไปสิ้น สามีและภรรยาค่อยๆ เรียนรู้นิสัยใจคอที่แท้จริงของกันและกัน ซึ่งไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ในระหว่างที่คบหาดูใจกันก่อนหน้านั้น ช่วงนี้เป็นเวลาที่สำคัญที่สุดในประสบการณ์ของคู่สมรส ชีวิตอนาคตทั้งหมดจะมีความสุขและมีประโยชน์ขึ้นอยู่กับทางเลือกดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องตั้งแต่เวลานั้น คู่สามีภรรยา มักพบเห็นจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องของกันและกันอย่างที่ไม่คาดคิดมาก่อน แต่หัวใจทั้งสองที่ความรักนำมาผูกพันกันจะมองเห็นความดีงามของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนด้วยเช่นกัน ขอให้ทุกคนพยายามค้นหาความดีงามมากกว่าข้อบกพร่อง ทำที่ของเราและสิ่งที่อยู่แวดล้อมตัวเรามักจะเป็นตัวกำหนดว่าผู้อื่นเป็นคนอย่างไรในสายตาของเรา มีหลายคนที่ไม่เห็นว่าการแสดงความรักต่อกันนั้นเป็นความอ่อนแอ และพยายามสงวนท่าทีของตนไว้จึงทำให้ผู้อื่นไม่อยากสนิทกับคนเหล่านั้น ความรู้สึกเช่นนี้ทำลายความเห็นอกเห็นใจที่ควรมีต่อกัน เมื่อความต้องการความเห็นอกเห็นใจจากสังคัมถูกระงับไป คนเหล่านั้นจะเริ่มหดหู่ นานวันเข้าจิตใจจะรู้สึกโดดเดี่ยวและเย็นชา เราควรจะระมัดระวังความผิดพลาดในเรื่องนี้ ความรักไม่อาจยั่งยืนอยู่ได้หากปราศจากการแสดงออกถึงความรัก จงอย่าปล่อยให้จิตใจของผู้ที่อยู่ร่วมกับท่านต้องโหยหาความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจที่ท่านควรจะมอบให้ {MH 360.1}

แม้ความยากลำบาก ความวุ่นวายและความท้อแท้ใจอาจเกิดขึ้น จงอย่าให้สามีหรือภรรยาเก็บความรู้สึกไว้ในใจว่าการอยู่ร่วมกันของทั้งสองนั้นเป็นความผิดพลาดและผิดหวัง จงตั้งใจที่จะทำทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ เพื่อเป็นของกันและกัน จงเอาอกเอาใจต่อกันเหมือนในสมัยที่รู้จักกันใหม่ๆ

จงให้กำลังใจแก่กันและกันในทุกทางเพื่อต่อสู้กับสงครามแห่งชีวิต จงเรียนรู้ที่จะเพิ่มพูนความสุขของแต่ละฝ่าย จงมีความรักและมีความอดทนอดกลั้นต่อกันและกัน แล้วแทนที่การแต่งงานจะเป็นจุดสิ้นสุดของความรัก กลับจะกลายเป็นการเริ่มต้นของความรัก ความอบอุ่นของมิตรภาพที่แท้จริงและความรักที่ผูกพันหัวใจเข้าไว้ด้วยกัน จะเป็นการชิมรสก่อนเวลาในความชื่นชมยินดีของแผ่นดินสวรรค์ {MH 360.2}

รอบ ๆ ทุกครอบครัวมีวงล้อมอันศักดิ์สิทธิ์ที่ควรได้รับการดูแลรักษาไว้ไม่ให้ถูกทำลายไป ภายในวงล้อมนี้จะต้องไม่มีผู้ใดอื่นที่มีสิทธิ์ล่วงล้ำเข้ามาได้ สามีหรือภรรยาต้องไม่ปล่อยให้ผู้อื่นเข้ามาแบ่งปันความไว้เนื้อเชื่อใจซึ่งเป็นของเขาทั้งสองเท่านั้น {MH 361.1}

ขอให้ต่างฝ่ายต่างมอบความรักให้แก่กันและกันมากกว่าที่จะเรียกร้องจากอีกฝ่ายหนึ่ง จงพัฒนาสิ่งที่ดีที่สุดที่มีในตัวของท่านและไว้ในการมองเห็นคุณค่าความดีของแต่ละคน ความรู้สึกถึงการได้รับความชื่นชมเป็นความพึงพอใจและกำลังใจที่แสนวิเศษ ความเห็นอกเห็นใจและการยอมรับนับถือจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เกิดความพยายามที่จะกระทำในสิ่งที่ดีงามและความรักจะงอกงามยิ่งขึ้นเมื่อมันส่งเสริมให้มุ่งไปสู่เป้าหมายที่ดีงามกว่า {MH 361.2}

สามีหรือภรรยาไม่ควรปรับเปลี่ยนบุคลิกลักษณะของตนเองให้เหมือนกับของอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ละคนมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว และต่างจะต้องทูลถามต่อพระเจ้าว่า “สิ่งใดถูก” “สิ่งใดผิด” “ข้าฯ พระองค์จะปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายในชีวิตให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างไร” จงให้ค่าแห่งความรักของท่านหลังไหลไปสู่พระเจ้าผู้ประทานชีวิตของพระองค์ให้แก่ท่าน จงให้พระคริสต์เป็นสิ่งแรกและสิ่งสุดท้ายรวมทั้งเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของสรรพสิ่งในชีวิตท่าน เมื่อท่านมีความรักที่ลึกซึ้งและมั่นคงยิ่งขึ้นในพระองค์ ความรักของท่านที่มีต่อกันและกันจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และเข้มแข็งยิ่งขึ้น {MH 361.3}

จิตวิญญาณแห่งความดีงามที่พระคริสต์ทรงสำแดงแก่เราเป็นจิต

วิญญาณที่สามมีและภรรยาต้องแสดงต่อกันและกัน “เหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเราทั้งหลาย” “จงดำเนินชีวิตในความรัก” “คริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่าง que พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” เอเฟซัส 5:2, 24, 25 {MH 361.4}

สามีหรือภรรยาไม่ควรคิดใช้อำนาจบังคับต่ออีกฝ่ายหนึ่งอย่างไร เหตุผล จงอย่าพยายามบังคับซึ่งกันและกันให้ยอมตามความต้องการของตนเอง ท่านไม่อาจทำเช่นนี้แล้วยังสามารถถนอมความรักของอีกฝ่ายหนึ่งได้ จงมีความเมตตากรุณา อดทนอดกลั้น คำนึงถึงความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง และสุภาพอ่อนโยนต่อกัน โดยพระคุณของพระเจ้า ท่านยอมจะประสบความสำเร็จในการสร้างความสุขให้แก่กันและกันตามคำปฏิญาณในพิธีสมรสที่ท่านได้สัญญาให้ไว้ต่อกัน {MH 361.5}

ความสุขของการรับใช้ที่ไม่เห็นแก่ตัว

จงจดจำไว้ว่าท่านไม่อาจพบความสุขได้เลย ถ้าท่านปิดขังตัวเองอยู่กับตัวเอง แต่ความสุขจะเกิดขึ้นเมื่อท่านแจกจ่ายความสุขทั้งหมดให้ซึ่งกันและกัน จงรีบฉวยทุกโอกาสที่จะแบ่งปันความสุขให้แก่ผู้ที่อยู่รอบๆ ตัวท่าน จงระลึกไว้ว่าความชื่นชมยินดีที่แท้จริงพบได้จากการปรนนิบัติช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่เห็นแก่ตัว {MH 362.1}

ความอดทนและอดกลั้นรวมทั้งความไม่เห็นแก่ตัวที่ปรากฏในคำพูดและการกระทำเป็นเครื่องบ่งบอกถึงคนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตใหม่ในพระคริสต์ ในขณะที่ท่านพยายามดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระองค์ ขอให้ท่านมีความมุ่งมั่นเอาชนะตนเองและความเห็นแก่ตัว และใส่ใจช่วยเหลือผู้อื่นที่มีความยากลำบาก ท่านจะได้รับชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่า โดยประการฉะนี้ อิทธิพลของท่านยอมจะเป็นพระพรแก่ชาวโลก {MH 362.2}

ชายหญิงทั้งหลายจะก้าวถึงแบบอย่างอันสูงส่งของพระเจ้าที่ทรงกำหนดให้เขาแต่ละคนได้ หากทุกคนยอมให้พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของเขา สิ่งที่ดีปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถจะกระทำได้ พระคุณของพระองค์จะบันดาลความสำเร็จแก่คนทั้งหลายที่ได้มอบถวายตนเองให้แก่พระองค์ด้วยความรักและความวางใจ ของประทานของพระองค์ผูกพันจิตใจให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสวรรค์ ความรักจะไม่เป็นแต่เพียงการแลกเปลี่ยนนาวาที่เอาอกเอาใจ ก็ทอของสวรรค์ที่ถักทอสายใยละเอียดอ่อนที่ผูกมัดจิตใจนั้นมีความคงทนกว่าสิ่งทอใด ๆ ที่เครื่องทอในแผ่นดินโลกจะทอได้ ผลลัพธ์ที่ได้ไม่ใช่เนื้อผ้า แต่เป็นสายใยที่ทนต่อการฉีกขาด การทดลองและความยากลำบากในชีวิต หัวใจสองดวงจะผูกพันเข้าด้วยกันด้วยพันธะทองนพคุณแห่งความรักที่คงทนและยั่งยืน

ครอบครองที่รุ่มเย็นเป็นสุขมีค่ายิ่งกว่าทองนพคุณ
 รอบเตาผิงแล้วมีแต่รัก
 แทนบูชาแห่งความรักและที่ ๆ มีความสุขที่สุดในชีวิตแห่งนี้
 ได้กลายเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์เพราะมีมารดา น้องสาวหรือภรรยา
 ไม่ว่าครอบครองนี้จะยากจนสักเพียงใด
 หรือต้องถูกทดลองด้วยระทมทุกข์ที่สวรรค์ได้บัญชา
 แต่พระพรแห่งความสุขที่มีอาจจะซื้อหาหรือเสนอขายได้นั้น
 ได้รวมอยู่ ณ ที่แห่งนี้ นั่นเลิศยิ่งกว่าทองคำ

นิรนาม {MH 362.3}

บทที่ 30 การเลือก

และการเตรียมครอบครัว

ข่าวประเสริฐเป็นคู่มือลดความยุ่งยากของปัญหาในชีวิตได้อย่างน่าอัศจรรย์ คำสอนในนั้นหากนำมาปฏิบัติตามจะลดความวุ่นวายสับสนและช่วยเราให้รอดพ้นความผิดพลาดอื่นๆ อีกมากมาย ข่าวประเสริฐสอนเราให้ประเมินสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริง และนำพาเราให้ไปทุ่มเทกำลังกับสิ่งที่ให้คุณค่ามากที่สุด นั่นก็คือสิ่งที่จีรังยั่งยืน บทเรียนนี้มีความจำเป็นสำหรับคนทั้งหลายที่ต้องรับผิดชอบในการเลือกที่จะมีครอบครัว พวกเขาไม่ควรปล่อยตัวเองให้ถูกชักจูงไปจากจุดมุ่งหมายอันสูงสุดนี้ ขอให้คนเหล่านั้นจดจำไว้ว่าครอบครัวในแผ่นดินโลกเป็นเครื่องหมายของการเตรียมครอบครัวสำหรับแผ่นดินสวรรค์ ชีวิตเป็นโรงเรียนฝึกฝนอบรมแห่งหนึ่งซึ่งบิดามารดาและลูกๆ จะต้องสำเร็จการศึกษาผ่านไปศึกษาต่อใน

โรงเรียนที่สูงยิ่งขึ้นในพระนิเวศน์ของพระเจ้า ก่อนที่คนหนุ่มสาวจะเลือก คู่ครองและสร้างครอบครัว ขอให้จุดมุ่งหมายนี้เป็นเครื่องมือนำร่องทาง เลือกของเขาทั้งหลาย จงอย่าตัดสินใจเพราะเห็นแก่ทรัพย์สมบัติ หรือการ บงการตามค่านิยมหรือธรรมเนียมปฏิบัติของสังคม จงพิจารณาใคร่ครวญ ถึงสิ่งที่จะนำครอบครัวให้มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย มีความบริสุทธิ์ มีความสุขสมบูรณ์และมีคุณค่าที่แท้จริง {MH 363.1}

เมืองต่างๆ ทั่วโลกต่างกลายเป็นแหล่งบ่มเพาะของบาปชั่ว มีแต่ ภาพและเสียงของความชั่วร้ายรายล้อมตัวเรา ทั่วทุกหนแห่ง มีแต่สิ่งที่ คอยยั่วยุกิเลสตัณหาและการกระทำที่ผิดศีลธรรม ความชั่วช้าเสื่อมทราม และการกระทำผิดบาปกำลังมีแนวโน้มที่เพิ่มทวีขึ้นเรื่อยๆ ทุกๆ วัน เรา ได้ยินการรายงานถึงความรุนแรงต่างๆ ทั้งการจี้ปล้น การฆาตกรรม การ กระทำอัตวินิบาตกรรมและอาชญากรรมอื่นๆ ที่ไม่อยากจะเอ่ยถึง {MH 363.2}

ชีวิตในเมืองเป็นชีวิตที่จอมปลอมและเต็มไปด้วยสิ่งหลอกลวง ความ คลั่งไคล้ในทรัพย์สินเงินทอง ความหลากหลายของสิ่งเร้าใจและการแสวงหา ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความต้องการโอ้อวด ความหรรษาฟุ่มเฟือย และความฟุ้งเฟ้อ ล้วนเป็นอำนาจอิทธิพลที่หันเหจิตใจของมนุษย์โลก จำนวนมากไปจากจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของชีวิต เขาเหล่านั้นกำลังเปิดประตู ให้แก่ความชั่วร้ายนานัปการ หนุ่มสาวเหล่านี้แทบจะไม่มีกำลังอำนาจ ต่อต้านได้เลย {MH 364.1}

การทดลองที่แนบเนียนและอันตรายที่สุดอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าโถมมาสู่ เด็กๆ และคนหนุ่มสาวที่อาศัยอยู่ในเมืองก็คือ การฝึกใฝ่ในความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีวันหยุดพักผ่อนมากมาย เครื่องเล่นต่างๆ รวมทั้งกีฬา แข่งม้าตึงตูดผู้คนอย่างล้นหลาม ความหลากหลายของสิ่งเร้าใจและความ สนุกสนานเพลิดเพลินชักจูงผู้คนมากมายไปจากหน้าที่รับผิดชอบตาม ปกติของชีวิต เงินทองที่น่าจะเก็บไว้ใช้ในสิ่งที่เกิดประโยชน์มากกว่าต้อง สูญเสียไปกับการแสวงหาความสนุกสนานเพลิดเพลิน {MH 364.2}

เนื่องจากการรวมตัวกันของสมาพันธ์หรือกลุ่มองค์กรต่างๆ และผลพวงของการประท้วงและการนัดหยุดงานของบรรดาสหภาพแรงงาน สภาพชีวิตในเมืองกำลังเดินไปสู่ความยากลำบากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ความเดือดร้อนวุ่นวายน่าอัศจรรย์ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเรา และสำหรับหลายครอบครัว การย้ายออกไปจากเมืองกลายเป็นเรื่องจำเป็น {MH 364.3}

สภาพแวดล้อมในเมืองมักเป็นภัยอันตรายต่อสุขภาพ ความเสี่ยงที่ต้องสัมผัสกับเชื้อโรคมีอยู่ตลอดเวลา อากาศที่ไม่บริสุทธิ์ น้ำและอาหารที่ไม่สะอาดและบ้านช่องที่อยู่อาศัยที่แออัดยัดเยียด มีดทับ เป็นบางส่วนของภัยอันตรายที่มีอยู่มากมายที่ผู้คนต้องเผชิญ {MH 365.1}

พระเจ้าทรงไม่ได้มีพระประสงค์ให้ผู้คนไปอาศัยอยู่ในเมืองกันอย่างแออัด เยียดเสียดกันอยู่ตามระเบียบและบ้านเช่า แรกเริ่มนั้นพระองค์ทรงโปรดให้บรรพบุรุษคู่แรกของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่สวยงามที่พระองค์ทรงปรารถนาให้เราชื่นชมยินดี ในทุกวันนี้เช่นเดียวกัน ยิ่งเมื่อเราได้ปฏิบัติตามสิ่งที่เป็แผนการดั้งเดิมของพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะอยู่ในสภาพที่เหมาะสมที่จะช่วยให้เรามีสุขภาพแข็งแรงและจิตใจและจิตวิญญาณที่ผ่องแผ้วมากเท่านั้น {MH 365.2}

บ้านเรือนราคาแพง เครื่องตกแต่งบ้านงดงามวิจิตรที่มีไว้เพื่อการโอ้อวด เพื่อความหรูหราฟุ่มเฟือยและเพื่อความสุขสบาย ไม่ใช่สิ่งจำเป็นที่ช่วยให้ชีวิตมีความสุขและเกิดประโยชน์ได้ พระเยซูเสด็จมายังโลกนี้เพื่อบรรลुพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาท่ามกลางมนุษย์ พระองค์เสด็จมาในฐานะอัครราชทูตของพระเจ้า เพื่อแสดงให้เราเห็นถึงการดำเนินชีวิตที่จะบังเกิดผลที่ดีที่สุด แล้วพระบิดาผู้ทรงดำรงเป็นนิรันดร์ทรงเลือกสภาวะเช่นไรให้แก่พระบุตรของพระองค์ บ้านที่สันโดษแถบเนินเขาในแคว้นกาลิลี ครอบครัวที่ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยแรงงานที่สุจริตและน่านับถือในตัวเอง ชีวิตที่เรียบง่าย การดิ้นรนต่อสู้กับอุปสรรคและความยากลำบากรายวัน การยินดีปรนนิบัติรับใช้ด้วยความเสียสละตน มีความมัทยัสต์และมีความอดทนเป็นที่ตั้ง การใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนพระคัมภีร์ข้างๆ กาย

พระมารดา การใช้เวลาในยามรุ่งอรุณและยามพลบค่ำในหุบเขาอันเขียวชขี้ การเรียนรู้ถึงการทงสร้างและการพิทักษ์รักษาสิ่งทั้งปวงและการนำพาจิตวิญญาณเข้าสู่สนิทในพระเจ้า สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เป็นสภาพแวดล้อมและโอกาสในชีวิตช่วงวัยเยาว์ของพระเยซู {MH 365.3}

ผู้ชอบธรรมและผู้ที่มีจิตวิญญาณอันสูงส่งตลอดทุกยุคทุกสมัย ส่วนใหญ่แล้วก็มีสภาพความเป็นอยู่ในลักษณะเช่นนี้ ลองอ่านประวัติของ อับราฮาม ยาโคบและโยเซฟ ประวัติของโมเสส ดาวิดและเอลีซา จงศึกษาถึงชีวิตของบุคคลที่น่ายกย่องในยุคสมัยต่อมาที่ได้รับความเชื่อถือ ให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งความรับผิดชอบต่างๆ บุคคลที่อิทธิพลของเขาทั้งหลายมีผลในการยกชูจิตวิญญาณของชาวโลก {MH 366.1}

มีบุคคลเหล่านี้ก็คนที่เติบโตขึ้นในชนบท เขาทั้งหลายแทบจะไม่รู้จักความหรูหราฟุ่มเฟือย ไม่เคยใช้ชีวิตในวัยหนุ่มสาวเที่ยวเตร่หาความเพลิดเพลิน หลายคนต้องดิ้นรนต่อสู้กับความลำบากยากแค้น ต้องเรียนรู้การทำงานตั้งแต่เด็กและใช้ชีวิตกลางแจ้งอย่างข้นแข็งซึ่งทำให้ร่างกายทุกส่วนมีความกระฉับกระเฉงแข็งแรง ถูกจำกัดให้พึ่งพาลำแข้งของตัวเอง เขาทั้งหลายต่างเรียนรู้ถึงการต่อสู้กับความยากลำบากและการเอาชนะต่ออุปสรรค ทำให้มีความกล้าหาญและมีความมานะอดสาหะ เขาทั้งหลายเรียนรู้ในการพึ่งพาตนเองและการควบคุมตนเอง ได้รับการคุ้มครองในระดับหนึ่งจากการคบหาสมาคมกับสิ่งชั่วร้าย เขาทั้งหลายต่างพอใจกับความเพลิดเพลินของธรรมชาติและมีตรสหายที่จริงใจ ต่างมีรสนิยมที่เรียบง่ายและความต้องการที่พอเหมาะ เขาทั้งหลายต่างเคารพในกฎเกณฑ์ จึงเติบโตเป็นผู้ที่มีความสะอาดบริสุทธิ์ เข้มแข็งและจริงใจ เมื่อถึงเวลาที่ต้องประกอบหน้าที่ของชีวิต คนเหล่านี้จึงทุ่มเทด้วยกำลังกายและกำลังสติปัญญา ด้วยความเต็มใจและความสามารถในการวางแผนและจัดการรวมทั้งความแน่วแน่ในการต่อสู้กับความชั่ว เขาทั้งหลายจึงเป็นพลังสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้แก่ชาวโลก {MH 366.2}

สิ่งที่ล้ำค่ากว่าทรัพย์สินมรดกที่ท่านสามารถมอบให้กับลูกๆ ของ

ท่านได้ก็คือ ร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง สติปัญญาที่ไม่บกพร่องและอุปนิสัยที่ดีงาม ผู้ที่เข้าใจตั้งแต่แรกถึงความสำเร็จที่แท้จริงของชีวิตว่าประกอบด้วยอะไรนั้นจึงจะเป็นผู้ที่ฉลาด เขาทั้งหลายจึงมีเป้าหมายนี้อยู่ในความคิดเสมอในเวลาวางแผนสร้างครอบครัว {MH 366.3}

แทนที่จะอาศัยอยู่ในที่ๆ เต็มไปด้วยผลงานของมนุษย์ เต็มไปด้วยแสงสีเสียงที่ส่งไปในเรื่องชั่วร้าย เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวายและความท้อแท้และกังวล จงออกไปอาศัยอยู่ในที่ๆ ท่านสามารถจะเห็นถึงพระหัตถ์-กิจของพระเจ้า จงแสวงหาความสงบสุขของจิตใจในความงาม ความสงบเยือกเย็นและสันติสุขของธรรมชาติ จงให้สายตาดูหุดมองทุ่งนาที่เขียวขจี แมกไม้และเนินเขา จงเงยหน้าขึ้นมองดูท้องฟ้าสีครามที่ไม่มีฝุ่นละอองและหมอกควันในเมืองบดบัง และหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์สดชื่นแห่งสวรรค์ จงไปยังสถานที่ๆ ไกลจากชีวิตในเมืองที่วุ่นวายสับสนและมีแต่การกระทำที่ผิดศีลธรรม เพื่อจะได้ใกล้ชิดกับลูกๆ ในที่ๆ จะสามารถสอนเขาทั้งหลายให้เรียนรู้ถึงพระเจ้าจากพระหัตถ์กิจของพระองค์และอบรมสั่งสอนให้เขาทั้งหลายให้ดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์และความเป็นประโยชน์ {MH 367.1}

เครื่องตกต่างบ้านก็เรียบง่าย

นิสัยจอมปลอมของเราทำให้เราพลาดโอกาสได้รับพระพรหลายประการและขาดความสุขมากมาย และขัดขวางเราไม่สามารถดำเนินชีวิตที่เป็นประโยชน์ได้ เครื่องตกต่างบ้านที่หรูหราฟุ่มเฟือย เป็นของสิ้นเปลืองไม่ใช่เพียงเงินทองอย่างเดียวเท่านั้น แต่สูญเสียสิ่งที่มีค่ายิ่งไปกว่านั้นหลายพันเท่า สิ่งเหล่านี้สร้างภาระมากมายในการดูแล สิ้นเปลืองแรงงานและสร้างความยุ่งยากให้ครอบครัว {MH 367.2}

สภาพที่เราพบเห็นในหลายครอบครัวนั้นเป็นเช่นไร แม้จะมีเงินทอง

อยู่อย่างจำกัดและงานภายในบ้านส่วนมากแล้วก็ตกอยู่กับผู้ที่เป็นมารดา ห้างที่ดีที่สึกกลับถูกตกแต่งไว้อย่างงดงามเกินรายได้ของผู้อาศัยและไม่เหมาะที่จะอยู่กันอย่างสะดวกสบายและมีความสุข มีพรหมหรือหรรษาพาแวง มีเครื่องเรือนที่แกะสลักอย่างประณีตบรรจงและตกแต่งไว้อย่างสวยงาม รวมทั้งผ้ามาอันสวยหรู โต๊ะ หิ้งที่อยู่เหนือเตาผิงและที่วางอื่นๆ ในบ้าน ล้วนเต็มไปด้วยเครื่องประดับตกแต่ง อีกทั้งผนังบ้านก็เต็มไปด้วยรูปภาพ จนมองดูแล้วเมื่อยสายตา และการดูแลรักษาสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและไม่ให้มีฝุ่นจับเปรอะเปื้อนนั้น จะต้องใช้หยาดเหงื่อ แรงงานมากสักเท่าใด ภาระนี้และนิสัยชอบทำตามสมัยนิยมบังคับให้แม่บ้านต้องตรากตรำทำงานหนักไม่มีวันจบสิ้น {MH 367.3}

ในครอบครัวหลายครอบครัว ภรรยาและผู้เป็นมารดาไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะอ่านหนังสือเพื่อจะหาความรู้ตามทันสถานการณ์ ไม่มีเวลาที่จะเป็นมิตรคู่ใจของสามี ไม่มีเวลาที่จะคลุกคลีกับลูกๆ เพื่อพัฒนาความรู้สึกนึกคิดของลูกๆ ไม่มีเวลาและสถานที่เพื่อให้พระผู้ช่วยให้รอดเป็นสหายที่รักและใกล้ชิดยิ่ง นางค่อยๆ ตกเป็นทาสของงานบ้านไปที่ละน้อยๆ กำลังเรี่ยวแรง ความเอาใจใส่และเวลาของนางถูกใช้ไปกับสิ่งที่มีแต่จะเสื่อมสภาพไปเพราะการใช้งาน กว่าจะรู้สึกตัวก็สายเกินไป นางเกือบจะกลายเป็นคนแปลกหน้าของคนในครอบครัว โอกาสอันมีค่าซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นของนางเพื่อชักจูงจิตใจของลูกๆ ให้รู้จักดำเนินชีวิตในทางที่สูงขึ้นนั้น ได้ผ่านพ้นไปตลอดกาลโดยเปล่าประโยชน์ {MH 368.1}

ขอให้ผู้ที่ต้องการสร้างครอบครัวจงตัดสินใจดำเนินชีวิตตามแผนที่ฉลาดจะดีกว่า ขอให้เป้าหมายแรกของท่านคือการสร้างครอบครัวที่น่าอยู่ ให้แน่ใจว่ามีการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อลดภาระด้านแรงงานและส่งเสริมให้ทุกๆ คนในครอบครัวมีสุขภาพดีและได้รับความสะดวกสบาย ให้วางแผนการรับรองแขกที่พระคริสต์ทรงบัญชาให้เราต้อนรับและที่พระองค์ตรัสว่า “ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา นี้ ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย” มัทธิว 25:40

{MH 369.1}

จงตกแต่งบ้านเรือนของท่านด้วยสิ่งของที่เรียบง่ายและง่าย สิ่งของที่ท่านไม่ทันมือและรักษาความสะดวกได้ง่าย และสามารถเปลี่ยนใหม่ได้โดยไม่ต้องเสียเงินทองมากมาย ด้วยการใช้รสนิยมที่เหมาะสม ท่านสามารถสรรค์สร้างบ้านที่ธรรมดาๆ ให้เป็นที่ถูกตาต้องใจและน่าอยู่น่าเยี่ยมเยียนได้ หากมีความรักและความพึงพอใจอยู่ที่นั่น {MH 370.1}

สิ่งแวดล้อมที่สวยงาม

พระเจ้าทรงรักสิ่งที่สวยงาม พระองค์ทรงตกแต่งแผ่นดินโลกและสวรรค์ไว้อย่างสวยงามวิจิตร และด้วยความปลาบปลื้มของพระบิดา พระองค์ทรงเผ่าดูความยินดีของเหล่าบุตรของพระองค์ต่อสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง พระองค์ทรงปรารถนาให้เราห้อมล้อมบ้านเรือนของเราด้วยความสวยงามของสรรพสิ่งในธรรมชาติ {MH 370.2}

ผู้ที่อาศัยอยู่ในชนบทเกือบทุกคน ไม่ว่าจะยากดีมีจนสักเพียงไร ก็จัดให้มีสนามหญ้าเล็กๆ รายล้อมบ้านได้ มีต้นไม้ที่ร่มรื่นได้หลายต้น มีพุ่มไม้ที่ผลิดอกออกใบและบุปผาชาติที่บานสะพรั่งส่งกลิ่นหอม และเหนือยิ่งกว่าเครื่องตกแต่งประดิษฐ์จะนำความสุขมาสู่ครอบครัว สิ่งเหล่านี้จะนำมาสู่ครอบครัวบรรยากาศอันอ่อนละมุนและบริสุทธิ์ที่ส่งเสริมความรักในธรรมชาติซึ่งจะโน้มน้าวสมาชิกของครอบครัวมาเข้าหาซึ่งกันและกันและเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้ามากยิ่งขึ้น {MH 370.3}

บทที่ 31 มารดา

บิดามารดามีลักษณะเช่นไร ส่วนใหญ่แล้วบุตรีตาก็มักจะมีลักษณะเช่นนั้น สุขภาพกายของบิดามารดา นิสัยใจคอและความต้องการของร่างกาย สภาพของจิตใจและความฝักใฝ่ในด้านศีลธรรมถูกถ่ายทอดไปสู่บุตรีตาได้ไม่มากก็น้อย {MH 371.1}

บิดามารดามีจุดมุ่งหมายในชีวิตที่ตรงตามเท่าใด มีสติปัญญาและมีความนึกคิดในฝ่ายจิตวิญญูณที่สูงส่งเท่าใด อีกทั้งยังได้ดูแลสุขภาพกำลังกายของตนให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงมากเท่าใด เขาก็จะสามารถมอบสิ่งต่างๆ ในชีวิตให้แก่บุตรีตาของเขาได้อย่างพร้อมพร้อมมากเท่านั้น เมื่อบิดามารดาพยายามฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติต่างๆ ที่ดีที่สุดที่พึงจะมี ก็เท่ากับว่าอิทธิพลของเขามีส่วนในการผลักดันหล่อหลอมสังคัมและยกชูอนาคตของบุตรหลานในรุ่นต่อไปในทางที่สูงส่งยิ่งขึ้น {MH 371.2}

บิดามารดาจำเป็นต้องเข้าใจถึงหน้าที่รับผิดชอบของตน โลกนี้เต็มไปด้วยขวบงแร้วที่คอยล่อลวงคนหนุ่มสาวให้หลงผิด ผู้คนมากมายต่าง

หลงใหลและถูกชักจูงให้ดำเนินชีวิตไปในทางที่เห็นแก่ตัวและแสวงหาความสำเร็จทางเพศ พวกเขาไม่เห็นภัยอันตรายที่แอบแฝงอยู่หรือจุดจบอันน่ากลัวของเส้นทางที่ดูประหนึ่งว่าจะเป็นหนทางที่นำไปสู่ความสุข โดยการลุ่มหลงมัวเมาในความใคร่อยากและกิเลสตัณหา กำลังของคนเหล่านั้นถูกใช้ไปอย่างไร้ประโยชน์ และหลายล้านคนพบกับความพินาศในชีวิตนี้ และชีวิตหน้า บิดามารดาควรจดจำไว้ว่าบุตรีตาของตนจะต้องเผชิญกับการทดลองต่างๆ เหล่านี้ แม้ก่อนที่เด็กจะเกิด บิดามารดาก็ควรจะเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อเอาชนะการต่อสู้กับความชั่วร้าย {MH 371.3}

หน้าที่ความรับผิดชอบตกอยู่กับผู้เป็นมารดาโดยเฉพาะ มารดาบำรุงเลี้ยงชีวิตในครรภ์ด้วยโลหิตจากกายของตัวเอง จนโครงร่างของทารกค่อยๆ ถูกสร้างขึ้น พร้อมกับถ่ายทอดอิทธิพลความคิดและจิตวิญญาณอันมีส่วนในการกำหนดอุปนิสัยและจิตใจของบุตรตน อย่างเช่นนางโยเคเบด มารดาผู้ให้กำเนิดโมเสสผู้ปลดปล่อยชนชาติอิสราเอล มีความเชื่ออันเข้มแข็งและ “*ไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์*” ฮีบรู 11:23 อย่างเช่นนางฮันนาห์ สตรีผู้ห่มนอริษฐานอยู่เสมอ ผู้ที่เสียสละตนเพื่อผู้อื่นและได้รับการ دلใจจากสวรรค์ ผู้ให้กำเนิดบุตรน้อยซามูเอล ผู้ได้รับการอบรมจากสวรรค์ ผู้วินิจฉัยที่ซื่อสัตย์และผู้ก่อตั้งโรงเรียนอันศักดิ์สิทธิ์ของชนชาติอิสราเอล อย่างเช่นนางเอลีซาเบธผู้เป็นญาติกับนางมารีย์แห่งเมืองนาซาเร็ธ ผู้เป็นมารดาของยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา ผู้มาก่อนองค์พระผู้ช่วยให้รอดเพื่อจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ {MH 372.1}

การละเว้นจากการการดื่มสิ่งมีแอลกอฮอล์และการบึงคับตน

พระคัมภีร์ได้สอนให้ผู้ที่จะเป็นมารดาควรรู้จักควบคุมอุปนิสัยของตนอย่างระมัดระวัง เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกชูแซมสันให้เป็นผู้ปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลนั้น “*ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์*” ได้มาปรากฏแก่

มารดาของแซมสัน พร้อมกับได้ให้คำแนะนำเป็นพิเศษในเรื่องของอุปนิสัยของนางในระหว่างที่ตั้งครรภ์ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูบุตรที่จะเกิด ทูตสวรรค์ได้กล่าวแก่นางว่า “อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน” ผู้วินิจฉัย 13:13, 7 {MH 372.2}

บิดามารดาหลายคนคิดว่าผลกระทบต่ออันเกิดขึ้นในระหว่างที่ตั้งครรภ์ก่อนที่เด็กจะคลอดนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญ แต่พระเจ้ามิได้ทรงคิดเช่นนั้น ถ้อยคำแนะนำที่ทูตสวรรค์ของพระเจ้านำมาแจ้งถึงสองครั้งด้วยท่าทีที่จริงจังย่อมแสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมควรได้รับการเอาใจใส่ไว้ตรงตรงมากที่สุด {MH 372.3}

พระดำรัสที่พระเจ้าตรัสแก่มารดาชาวฮีบรูนั้น พระองค์ตรัสแก่เหล่ามารดาในทุกยุคทุกสมัย ทูตสวรรค์กล่าวว่า “ให้นางระวังให้ดี...สิ่งใดที่เรบาญชานางไว้ ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ” ผู้วินิจฉัย 13: 13, 14 อุปนิสัยและการปฏิบัติตัวของมารดาจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพของบุตร มารดาจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้เกี่ยวกับการกินการดื่มรวมทั้งในเรื่องของอารมณ์และความรู้สึก มีบางสิ่งที่นางจะต้องหลีกเลี่ยง มีบางสิ่งที่นางจะต้องพยายามที่จะต่อต้าน ถ้าหากนางได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานบุตรนั้นให้นาง ถ้าในเวลาก่อนที่เด็กนั้นจะเกิดมา นางได้ทำอะไรๆ ตามใจตัวเอง ถ้านางมีความเห็นแก่ตัว เป็นคนใจร้อนโมโหจนเฉียวและจู้จุกจิก ลักษณะนิสัยเหล่านี้ก็จะปรากฏในตัวเด็กที่เกิดมา ด้วยประการฉะนี้ เด็กหลายคนจึงได้รับมรดกของนิสัยอันชั่วร้ายซึ่งแทบจะไม่สามารถเอาชนะได้มาจากมารดาของตน {MH 372.4}

แต่ถ้ามารดาระหว่างตั้งครรภ์ยึดมั่นอยู่ในหลักการที่ถูกต้อง หากนางรู้จักประมาณตน ละเว้นจากสิ่งมีนเมาและรู้จักควบคุมตัวเอง หากนางเป็นผู้ที่มีความเมตตากรุณา มีความสุภาพอ่อนโยนและไม่เห็นแก่ตัว นางก็จะสามารถถ่ายทอดลักษณะนิสัยอันมีค่าอย่างเดียวกันนี้ให้แก่บุตรได้ พระบัญชาห้ามมารดาดื่มเหล้าองุ่นนั้นมีความชัดเจนมาก เครื่องดื่มมีนเมา

ทุกหยดที่นางดื่มเพื่อสนองความใคร่อยากของตนทำอันตรายต่อสุขภาพของร่างกาย สติปัญญาและศีลธรรมของเด็ก และเป็นการกระทำบาปผิดโดยตรงต่อพระเจ้าผู้สร้าง {MH 373.1}

มีผู้ให้คำปรึกษาหลายคนให้คำแนะนำว่า ถ้ามารดาระหว่างตั้งครรภ์อยากรับประทานอะไรก็ควรตามใจให้นางรับประทานได้ แม้ว่าอาหารนั้นจะเป็นอันตรายต่อร่างกายเพียงไร คำแนะนำเช่นนี้ผิดและส่งผลร้าย ความต้องการในด้านร่างกายของมารดาระหว่างตั้งครรภ์ในทุกด้าน ไม่ควรถูกปล่อยปละละเลย มีชีวิตถึงสองชีวิตที่พึ่งพาตัวนาง ความต้องการของนางจึงสมควรได้รับการพิจารณาอย่างจริงจังและจัดหามาให้อย่างเต็มที่ แต่ในเวลาเช่นนี้ เหนือสิ่งอื่นใด นางควรหลีกเลี่ยงทั้งในเรื่องอาหารการกินและเรื่องอื่นทุกเรื่องหรืออะไรก็ตามที่บั่นทอนสุขภาพทางร่างกายและทางจิตใจ โดยพระบัญชาของพระเจ้า นางอยู่ในสถานะที่มีพันธะอันเคร่งครัดในการบังคับใจตนเอง {MH 373.2}

การทำงานหนักเกินไป

พลังกำลังของมารดาระหว่างตั้งครรภ์ควรได้รับการถนอมอย่างนุ่มนวล แทนที่จะใช้พลังอันมีค่าของนางไปกับงานที่เหนื่อยอ่อน ความห่วงใยและภาระหน้าที่ของนางควรจะลดลง ผู้เป็นสามีและบิดามักไม่คุ้นเคยกับกฎเกณฑ์ของสุขภาพทางกาย ซึ่งเขาจำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อความผาสุกของคนในครอบครัว เขามักจะหมกมุ่นอยู่แต่การดิ้นรนหาเลี้ยงชีพหรือวุ่นวายอยู่กับการแสวงหาทรัพย์สินสมบัติ และถูกกดดันด้วยเรื่องนำวิตกกังวลและปัญหาต่างๆ นาๆ เขาปล่อยให้ผู้เป็นภรรยาและมารดารับภาระต่างๆ ซึ่งทำลายกำลังวังชาของนางในช่วงเวลาวิกฤติที่สุดเช่นนี้จนนำไปสู่ความอ่อนแอและโรคภัยไข้เจ็บ {MH 373.3}

สามีและผู้ที่เป็นบิดาหลายคนควรเรียนรู้บทเรียนที่มีประโยชน์จาก

ความเอาใจใส่ของผู้เลี้ยงแกะผู้ซื่อสัตย์ ยาโคบเมื่อถูกเร่งให้ออกเดินทางที่ยากลำบากโดยเร็ว ได้ตอบว่า {MH 374.1}

“เด็ก ๆ ของข้าพเจ้านั้นอ่อนแอ ข้าพเจ้ายังเป็นกังวลถึงฝูงแพะแกะ และโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด...ข้าพเจ้าจะตามไปช้า ๆ ตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้า และตามกำลังของเด็ก” ปฐมกาล 33:13, 14 {MH 374.2}

บนเส้นทางชีวิตที่เต็มไปด้วยความยากลำบาก จงให้สามีและผู้ที่เป็นบิดา “ค่อย ๆ นำทางไป” ตามกำลังของผู้ที่ร่วมเดินทาง ท่ามกลางมนุษย์ในโลกที่กระหายยื้อแย่งทรัพย์สินสมบัติและอำนาจ ให้เขาเรียนรู้ที่จะหยุดยั้งก้าวอย่างของตน เพื่อปลอบโยนและพยุงผู้ที่เขาได้เรียกให้มาร่วมเดินเคียงข้างเขา {MH 374.3}

จิตใจที่ร่าเริงแจ่มใส

มารดาควรปลุกฝังตัวเองให้มีอารมณ์ที่ร่าเริงแจ่มใสมีความพึงพอใจ และมีความสุข ทุกความพยายามที่เน้นไปในแนวทางนี้จะได้รับผลตอบแทนอย่างเหลือล้นทั้งความสมบูรณ์ของร่างกายและอุปนิสัยที่ใฝ่ศีลธรรมของบุตรธิดา จิตใจที่ร่าเริงจะเสริมสร้างความสุขให้แก่ครอบครัวและปรับปรุงสุขภาพของผู้เป็นมารดาได้อย่างมากอีกด้วย {MH 374.4}

ขอให้ผู้เป็นสามีช่วยเหลือภรรยาของตนด้วยความเห็นอกเห็นใจและความรักที่ไม่เสื่อมคลาย ถ้าเขาปรารถนาให้ภรรยาเป็นผู้ที่มีความสดชื่นและเบิกบานใจเพื่อเป็นเหมือนดั่งแสงอรุณอันอบอุ่นในครอบครัว ขอให้เขาช่วยแบ่งเบาภาระของภรรยา ความเมตตากรุณาและความสุภาพอ่อนโยนที่เต็มไปด้วยความรัก จะเป็นกำลังใจอันล้ำค่าและความสุขที่เขามอบแก่ภรรยาจะนำความชื่นชมยินดีและสันติสุขมาสู่จิตใจของเขาเอง {MH 374.5}

สามีและบิดาที่เป็นคนเจ้าอารมณ์ เห็นแก่ตัวและชอบออกคำสั่ง ไม่เพียงแต่ทำให้ตัวเองไม่มีความสุขเท่านั้น แต่ยังทอดความทุกข์โศกให้แก่ทุกคนในครอบครัวอีกด้วย เขาจะเก็บเกี่ยวผลการกระทำของเขาเมื่อเห็นภรรยาของตนกลายเป็นคนหมดอาลัยตายอยากและเจ็บป่วยกระเสาะกระแสะและทำให้บุตรีธิดาแปดเปื้อนไปด้วยอารมณ์อันน่าชิงชังของตนเอง {MH 374.6}

หากมารดาไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่และมีความสุขสบายเท่าที่ควร หากนางยังคงถูกปล่อยให้ต้องหมดเรี่ยวแรงไปกับงานที่เกินกำลังหรือไปกับเรื่องวิตกกังวลใจและความทุกข์โศก บุตรีธิดาจะถูกพรากจากสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง สมอ่งที่เจียบไวและใจคอที่สดใสรุ่งโรจน์ที่เขาทิ้งหลายควรได้รับการถ่ายทอด มันจะบังเกิดผลที่ดีกว่ามากหากสามารถทำให้ชีวิตของผู้เป็นมารดามีความแจ่มใสและรุ่งโรจน์ ปกป้องนางจากความขาดแคลนจากงานอันแสนเหน็ดเหนื่อยล้า จากความกังวลที่หนุ่ใจ และจงปล่อยให้บุตรีธิดาได้สืบทอดของการมีจิตใจและร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง พร้อมทั้งจะต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ในหนทางแห่งชีวิตด้วยกำลังกายและกำลังใจของเขาเองได้ {MH 375.1}

บิดาและมารดาทั้งหลายต่างได้รับเกียรติและหน้าที่อันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าให้เป็นผู้ที่คอยดูแลบุตรีธิดาของตนในโลกนี้แทนพระองค์ อุปนิสัยชีวิตประจำวันและวิธีการอบรมสั่งสอนของบิดามารดาจะอธิบายให้เด็ก ๆ เข้าใจถึงพระวาจนะของพระเจ้า อิทธิพลของเขาทั้งหลายจะครองหรือขบไล้ความไว้วางใจในพระเจ้าของบุตรีธิดา {MH 375.2}

สิทธิ์ที่บิดามารดาได้รับในการอบรมเลี้ยงดูบุตร

ความผาสุกจึงบังเกิดแก่บิดามารดาผู้มีชีวิตที่สะท้อนแบบอย่างอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่คอยเตือนความกตัญญูรู้คุณและความยำเกรงพระเจ้า

ของบุตรให้เข้าซึ่งถึงพันธะสัญญาและพระบัญญัติของพระองค์ จึงบังเกิด แก่บิดามารดาผู้มีความสุภาพอ่อนโยน มีใจยุติธรรมและมีความอดทนอด กลั้น ที่คอยแสดงให้บุตรเห็นถึงความรัก ความยุติธรรมและความอดทน นานของพระองค์ เมื่อบิดามารดาสอนบุตรของตนให้รัก ไว้วางใจและเชื่อ ฟังเขาทั้งสอง ก็เท่ากับว่ากำลังสอนให้บุตรรักไว้วางใจและเชื่อฟังพระ บิดาในสวรรค์ด้วยเช่นกัน บิดามารดาผู้ถ่ายทอดของขวัญเช่นนี้ให้แก่ บุตรก็เหมือนได้มอบคุณค่ามากกว่าทรัพย์สินสมบัติใดๆ ในทุกยุคทุกสมัย เพราะนั่นคือสมบัติที่จะดำรงยั่งยืนอยู่ชั่ววันจิรันจันตร์ {MH 375.3}

เด็ก ๆ ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้มารดาดูแล ย่อมถือว่าเป็น หน้าที่ย้อนศักดิ์สิทธิ์ของผู้เป็นมารดาทุกๆ คน พระองค์ตรัสว่า “จงนำบุตร ชายบุตรหญิงนี้ ไปอบรมสั่งสอนเพื่อเรา ชัดเกลากลุ่ปนิสัยของเขาให้มีความ มุ่งตามแบบอย่างของชาวสวรรค์ เพื่อเขาจักได้ส่องประกายฉายอยู่ใน ราชสำนักขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปตลอดกาล” {MH 376.1}

มารดา มักจะรู้สึกว่าการงานของตนนั้นดูเป็นงานปรนนิบัติรับใช้ที่ไม่ มี ความสำคัญและเป็นงานที่ไม่ใคร่จะมีใครตระหนักถึงคุณค่า คนอื่นๆ แทบ จะไม่เคยทราบ ว่า ผู้เป็นมารดาจะต้องรับภาระอันหนักและมีความวิตก กังวลใจมากเพียงใด ตลอดเวลามารดาต้องทำหน้าที่จีปาณะ ซึ่งต้องใช้ ความอดทนพากเพียร การบังคับตน ความรอบคอบระมัดระวัง สติปัญญา และความรักที่เต็มไปด้วยการเสียสละ แต่กระนั้น มารดาก็อดอ้างไม่ได้ ว่าสิ่งที่ตนเองได้ทำนั้นถือเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ มารดาเป็นแต่ผู้ที่คอย ควบคุมให้สิ่งต่างๆ ในครอบครัวได้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยราบรื่น หลายครั้งที่มารดาต้องรู้สึกเหน็ดเหนื่อยและยุ่งยากใจ แต่ก็พยายามที่จะ พุดคุยกับลูกๆ ด้วยความเมตตาปรานี เพื่อให้ลูกๆ ได้มีความขยันขันแข็ง และมีความสุข และช่วยนำเท่านั้น้อยๆ เหล่านั้นให้ดำเนินไปในหนทางที่ ชอบธรรม มารดาอาจจะรู้สึกเหมือนกับว่าไม่ได้ทำสิ่งใดให้สำเร็จเลย แต่ หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เหล่าทูตสวรรค์ต่างคอยเฝ้าดูมารดาผู้ตรากตรำทำงาน หนักและสังเกตเห็นถึงภาระหนักที่มารดาต้องแบกรับในวันแล้ววันเล่า อาจ

จะไม่มีใครในโลกนี้ที่เคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของนาง แต่ชื่อนั้นได้รับการจดไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก {MH 376.2}

โอกาสของฟูปีเป็นมารดา

พระเจ้าผู้สถิตอยู่ ณ เบื้องบน ทรงฉายแสงสว่างและสง่าราศีจากพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ส่องต้องลงมายังมารดาผู้สัตย์ซื่อ ในขณะที่นางพยายามอบรมสั่งสอนลูก ๆ ให้ต่อต้านอิทธิพลของความชั่วร้าย ไม่มีกิจการอื่นใดที่มีความสำคัญเทียบเท่ากับงานของมารดา แม้ว่านางไม่เคยบรรจจวดภาพอันสวยงามลงบนผืนผ้าใบดั่งเช่นจิตรกร หรือไม่เคยเป็นดั่งเช่นประติมากรที่สลักเสลาประติมากรรมลงบนหินอ่อน แม้ว่านางไม่เคยบรรยายความคิดออกมาเป็นตัวอักษรดั่งเช่นนักประพันธ์ หรือไม่เคยเป็นดั่งเช่นศิลปินเพลงที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมาเป็นท่วงทำนองอันไพเราะ แต่มันเป็นหน้าที่ของมารดา ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าในการพัฒนาแบบอย่างของพระองค์ไว้ในจิตวิญญาณของมนุษย์ {MH 377.1}

มารดาผู้ซึ่งชื่นชมคุณค่าของหน้าที่นี้จะเห็นว่าโอกาสที่นางได้รับจากพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะประเมินค่าได้ นางจะพยายามอย่างจริงจังด้วยอุปนิสัยและวิธีการอบรมของนางเองเพื่อนำเสนอแบบอย่างอันสูงส่งนี้ให้แก่บุตรของตน นางจะพยายามปรับปรุงพัฒนาความสามารถของตนด้วยความตั้งใจ ด้วยความอดทนและด้วยกำลังใจอันเข้มแข็งและสามารถใช้สติปัญญาในระดับสูงสุดอย่างถูกต้องในการอบรมเลี้ยงดูลูก ๆ นางจะทูลถามด้วยความกระตือรือร้นในทุกๆ อย่างก้าวว่า “พระเจ้าตรัสไว้เช่นไร” นางจะศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยความขยันหมั่นเพียร นางจะมองตรงไปยังพระคริสต์ เพื่อให้ประสบการณ์จากหน้าที่ความรับผิดชอบอันต่ำต้อยที่นางได้รับในแต่ละวัน เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ที่สัตย์จริง {MH 378.1}

บทที่ 32 บุตร

ไม่เพียงเฉพาะการปฏิบัติตัวของมารดาเท่านั้นแต่วิธีการอบรมสั่งสอนบุตรยังถูกรวมไว้ในคำแนะนำของทุตสวรรค์ที่ได้มอบให้แก่บิดามารดาชาวฮีบรูอีกด้วย การถือกำเนิดมาด้วยลักษณะอันดียังไม่เพียงพอสำหรับแซมสันผู้ที่จะปลดปล่อยชนชาติอิสราเอล แต่หลังจากนั้น เขายังต้องได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างเอาใจใส่อีกด้วย ตั้งแต่ยังเป็นทารก เขาได้รับการอบรมบ่มนิสัยอย่างเคร่งครัดให้รู้จักบังคับใจตัวเองด้วย {MH 379.1}

ทุตสวรรค์ยังได้ให้คำแนะนำในลักษณะเดียวกันแก่บิดาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ก่อนที่ยอห์นจะถือกำเนิดนั้น ทุตสวรรค์ได้ปรากฏแก่บิดาของยอห์นและได้กล่าวว่า {MH 379.2}

“ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดิ์ที่บุตรนั้นบังเกิดมา เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่จำเพาะพระเจ้า เขาจะไม่กินน้ำ

อ่อนหมักและเหล้าเลย และจะประกอบไปด้วยพระวิญญูณบริสุทธิตั้งแต่
ครุภีมารดา” ลูคา 1:14, 15 {MH 379.3}

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า ในบรรดาผู้ชอบธรรมที่มีชื่ออยู่ในแผ่นดิน
สวรรค์ ไม่มีผู้ใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา งานที่พระเจ้าทรง
มอบหมายให้เขาทำนั้นไม่เพียงแต่ต้องใช้กำลังกายและความอดทนเท่านั้น
แต่ยังต้องใช้ความคิดสติปัญญาที่เฉียบแหลมและจิตวิญญูณที่บริสุทธิ์
ผ่องแผ้ว การอบรมสั่งสอนที่ถูกต้องในด้านของร่างกายเพื่อให้ยอห์นได้
เตรียมตัวพร้อมสำหรับงานนี้จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก พระเจ้าจึงทรง
ส่งทูตสวรรค์ที่มีตำแหน่งสูงสุดให้มาชี้แจงแก่เศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาให้ทราบ
ถึงวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรนั้น {MH 379.4}

คำแนะนำที่พระเจ้าประทานเกี่ยวกับลูกหลานชาวฮีบรูนั้น สอนเรา
ไม่ให้ละเลยสิ่งใดๆ ที่จะมีผลต่อสุขภาพกายของเด็กๆ ไม่มีสิ่งใดที่ไม่สำคัญ
อิทธิพลทุกอย่างที่มีผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายมีผลต่อจิตใจและอุปนิสัย
ด้วย {MH 380.1}

การอบรมสั่งสอนเด็กในระยาะแรกนั้นมีความสำคัญมาก สิ่งที่ได้
เรียนรู้และนิสัยที่ก่อร่างสร้างขึ้นในช่วงวัยทารกและวัยเด็กมีผลต่อการหล่อ
หลอมอุปนิสัยและมีผลต่อทิศทางของชีวิตที่เขาจะดำเนินไปได้มากกว่า
การอบรมสั่งสอนทั้งปวงที่ได้รับในภายหลัง {MH 380.2}

บิดามารดาจำเป็นต้องใส่ใจในเรื่องนี้ให้มาก พวกเขาควรจะเข้าใจถึง
หลักการพื้นฐานของการอบรมเลี้ยงดูบุตร บิดามารดาควรสามารถอบรม
เลี้ยงดูบุตรให้เจริญเติบโตในด้านร่างกาย สติปัญญาและ ศีลธรรมจรรยา
อันดี บิดามารดาควรศึกษาเล่าเรียนเกี่ยวกับกฎแห่งธรรมชาติ ควรมีความ
คุ้นเคยกับอวัยวะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์ บิดามารดาจำเป็นต้องเข้าใจ
ถึงหน้าที่การทำงานของอวัยวะต่างๆ รวมทั้งความเกี่ยวข้องและการพึ่งพา
กันในการทำงาน ควรเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างกันของร่างกายและ
จิตใจ และเรียนรู้ถึงสภาวะที่จำเป็นต่อการทำงานที่มีประสิทธิภาพของ
ร่างกายและจิตใจ การรับภาระหน้าที่การเป็นบิดามารดาโดยไม่ได้เตรียม

ตัวถือว่าเป็นความผิดบาป {MH 380.3}

การคำนึงถึงสาเหตุเบื้องหลังของความตายได้รับความสนใจน้อยเกินไป โรคภัยไข้เจ็บและสภาพที่เสื่อมทรามที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ แม้ในอารยะประเทศที่เจริญรุ่งเรือง มนุษยชาติกำลังเสื่อมถอยลง มนุษย์มากกว่าหนึ่งในสามตายตั้งแต่ยังเป็นทารก* ส่วนผู้ที่เติบโตขึ้นจนเป็นผู้ใหญ่ส่วนมากมักจะป่วยเป็นโรคใดโรคหนึ่ง และมีน้อยคนที่จะมีชีวิตอยู่จนถึงอายุขัยที่แท้จริงของมนุษย์ {MH 380.4}

ความชั่วร้ายส่วนใหญ่ที่นำความทุกข์ลำบากและความพินาตมาสู่มนุษย์นั้นสามารถป้องกันได้ และบิดามารดามีหน้าที่สำคัญที่ต้องรับมือกับความชั่วร้ายเหล่านี้ มันไม่ใช่ปรากฏการณ์ลึกลับที่กำจัดเด็กน้อยเหล่านี้ไปพระเจ้าไม่ประสงค์ความตายของเด็กเหล่านี้ พระองค์ประทานบุตรเหล่านี้ให้บิดามารดาอบรมเลี้ยงดูเพื่อให้บุตรทั้งหลายได้ทำตนเป็นประโยชน์ทั้งในโลกนี้และในแผ่นดินสวรรค์ในภายภาคหน้า ถ้าบิดามารดาปฏิบัติตามแบบแผนที่พระเจ้าทรงวางไว้ บุตรก็จะถือกำเนิดมาด้วยลักษณะอันดี จากนั้นบิดามารดาก็ต้องทำหน้าที่ของตนให้ถูกต้องเหมาะสมโดยพยายามหาหนทางแก้ไขลักษณะที่ไม่ดีที่ติดตัวบุตรมา หากทำได้เช่นนี้ ความเปลี่ยนแปลงไปสู่สภาพที่ดีขึ้นปานใดที่ชาวโลกจะมองเห็น {MH 380.5}

การดูแลเด็กทารก

เด็กที่มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ยังสงบและเรียบง่ายมากเท่าใด ก็จะเป็น

---

* อัตราการตายของทารกเป็นสถิติที่ถูกต้องซึ่งเกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1905 ที่หนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้น อย่างไรก็ตาม ด้วยการแพทย์สมัยใหม่และการดูแลบุตรอย่างถูกต้องเหมาะสมได้ทำให้อัตราการตายนี้ลดลงมากในปัจจุบัน: ผู้จัดพิมพ์

การส่งเสริมให้พวกเขา มีพัฒนาการในด้านร่างกายและสติปัญญามากขึ้น
เท่านั้น ตลอดเวลา มารดาควรพยายามทำจิตใจให้สงบ สุขุมเยือกเย็นและ
มีสติที่มั่นคงอยู่เสมอ เด็กเล็กๆ มากมายไวต่อความตื่นเต้นและตกใจได้
ง่าย แต่กรียาที่สุภาพอ่อนโยนและอารมณ์ที่สงบเยือกเย็นของมารดา จะ
ช่วยระงับความตกใจ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กมากเกินไปที่จะกล่าวได้
{MH 381.1}

เด็กทารกต้องการความอบอุ่น แต่บางคนมักจะเข้าใจผิดอย่างมหันต์
โดยการนำเด็กไปไว้ในห้องที่ร้อนเกินไปและขาดอากาศบริสุทธิ์ การใช้ผ้า
คลุมใบหน้าของทารกในขณะที่หลับนั้นเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะทำให้
หายใจไม่สะดวก {MH 381.2}

เราต้องคอยระวังไม่ให้ทารกได้รับผลกระทบทุกรูปแบบที่จะบั่นทอน
หรือให้โทษต่อร่างกาย เราต้องคอยดูแลเอาใจใส่อย่างระมัดระวังเพื่อให้ทุก
สิ่งที่อยู่โดยรอบเด็กมีความสะอาดและสดชื่น ในขณะเดียวกัน บิดามารดา
จำเป็นต้องคอยป้องกันเด็กเล็กๆ จากการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิอย่าง
กะทันหันหรือแตกต่างกันมาก และคอยดูแลให้เด็กหายใจแต่อากาศบริสุทธิ์
และสดชื่นทั้งในเวลาหลับหรือตื่น ในเวลากลางวันหรือกลางคืน {MH 381.3}

ในการจัดเตรียมเสื้อผ้าสำหรับทารกนั้น เสื้อผ้าชนิดที่สวมใส่ได้สบาย
และถูกสุขลักษณะมีความเหมาะสมมากกว่าความทันสมัยหรือเพื่อเรียก
ร้องคำชม มารดาไม่ควรใช้เวลาไปกับการเย็บปักถักร้อยหรือเติมแต่งสีสันทัน
ให้เสื้อผ้าตัวน้อยเพื่อความสวยงาม หักโหมตนเองด้วยแรงงานที่ไม่จำเป็น
บนความเสี่ยงต่อสุขภาพทั้งของมารดาและของบุตร มารดาไม่ควรใช้สายตา
และประสาทมากเกินไปกับการนั่งก้มหน้าก้มตาตัดเย็บเสื้อผ้า แทนที่จะใช้
เวลาในการพักผ่อนและการออกกำลังกายที่เพลิดเพลิน มารดาควรตระหนัก
ถึงภาระหน้าที่ที่ต้องถนอมกำลังเรี่ยวแรงไว้ใช้สำหรับเลี้ยงดูบุตรต่อไป
{MH 381.4}

ถ้าเสื้อผ้าของเด็กมีทั้งความอบอุ่น การปกป้องร่างกายและความ
สบาย เด็กจะไม่มีอาการหงุดหงิดหรือร้องกวนโยเย บุตรจะมีสุขภาพที่ดีขึ้น

และผู้เป็นมารดาจะไม่รู้สึกว่าการคอยดูแลเอาใจใส่บุตรนั้นเป็นภาระหนักที่ต้องใช้กำลังเรี่ยวแรงและเวลามากมายเกินไป {MH 382.1}

เสื้อผ้าที่มีขอบยางรัดแน่นหรือเสื้อผ้าที่มีเอวคับขัดขวางการทำงานของหัวใจและปอด สมควรจะหลีกเลี่ยง ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม เสื้อผ้าที่สวมใส่ต้องไม่สร้างความอึดอัดด้วยการบีบรัดอวัยวะใดๆ หรือจำกัดการเคลื่อนไหว เสื้อผ้าสำหรับเด็กทุกคนควรมีความหลวมพอให้หายใจได้อย่างสะดวกและเต็มที่แล้วต้องออกแบบให้ไหลเป็นส่วนที่รับน้ำหนักของเสื้อผ้า {MH 382.2}

ในบางประเทศยังมีธรรมเนียมปฏิบัติที่นิยมแต่งกายเด็กโดยปล่อยให้บ่าและแขนขาของเด็กเล็กเปลือยเปล่า ธรรมเนียมนี้ถือว่าเป็นวิธีการปฏิบัติที่ผิด แขนขาคืออวัยวะที่อยู่ห่างจากหัวใจซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของระบบไหลเวียนโลหิต จึงต้องการการปกป้องมากกว่าอวัยวะส่วนอื่นๆ ของร่างกาย เส้นโลหิตแดงที่ลำเลียงโลหิตไปยังอวัยวะส่วนปลายบริเวณแขนขา มีขนาดใหญ่เพื่อเก็บโลหิตในปริมาณที่เพียงพอในการหล่อเลี้ยงร่างกายให้มีความอบอุ่นและได้รับสารอาหาร แต่เมื่อแขนขาไม่มีสิ่งใดคอยปกป้องหรือปกคลุม เส้นโลหิตแดงและเส้นโลหิตดำจะเกิดการหดตัว อวัยวะที่ไวต่อการสัมผัสจึงเย็นและชาและไปขัดขวางการไหลเวียนของโลหิต {MH 382.3}

ในเด็กที่กำลังเจริญเติบโต ทุกส่วนของร่างกายต้องการปัจจัยทุกด้านเพื่อการเสริมสร้างโครงสร้างที่สมบูรณ์แบบ ถ้าแขนขาไม่มีเสื้อผ้าปกคลุมอย่างเพียงพอ เด็กๆ โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงจะออกไปเล่นนอกบ้านไม่ได้ นอกเสียจากอากาศจะอบอุ่น ดังนั้นเด็กเหล่านี้จึงถูกกักตัวไว้ในบ้านเพราะกลัวจะถูกอากาศเย็น แต่ถ้าเด็กๆ ได้สวมเสื้อผ้าให้เหมาะสม ก็จะเป็นประโยชน์ เพราะสามารถไปออกกำลังกายอย่างเต็มที่ได้ในกลางแจ้งไม่ว่าจะเป็นฤดูร้อนหรือฤดูหนาวก็ตาม {MH 382.4}

มารดาที่ปรารถนาจะให้บุตรชายหญิงมีร่างกายที่แข็งแรงควรแต่งกายให้บุตรธิดาของตนอย่างถูกต้อง และสนับสนุนให้ทุกคนออกไปเล่นกลางแจ้ง

กันบ่อยๆ ในเวลาที่อากาศเหมาะสม การจะสลัดให้หลุดพ้นจากธรรมเนียมปฏิบัติที่ย่อมต้องอาศัยความเพียรพยายาม การแต่งกายและการอบรมสั่งสอนลูกๆ เกี่ยวกับสุขภาพ แต่ผลที่ได้รับนั้นจะตอบแทนความพยายามที่ได้ทุ่มเทลงไปอย่างคุ้มค่า {MH 382.5}

อาหารการกินของเด็ก

อาหารที่ดีที่สุดสำหรับเด็กอ่อนก็คือ น้่านมของมารดาซึ่งเป็นอาหารที่ธรรมชาติจัดสรรให้ เด็กเหล่านี้ไม่ควรถูกตัดสิทธิ์นี้ไปโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร มันเป็นเรื่องโหดร้ายที่มารดาบางคนเห็นแก่ความสะดวกสบายหรือเห็นแก่ความสนุกสนานในการเข้าสังคม ยอมละทิ้งการให้นมของตนเองแก่บุตรน้อย {MH 383.1}

มารดาที่ปล่อยให้คนอื่นเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรของตน ควรจะคำนึงให้ถึงผลที่จะได้รับ เด็กๆ ย่อมรับการถ่ายทอดไม่มากก็น้อยจากอารมณ์และนิสัยใจคอของพี่เลี้ยง {MH 383.2}

ความสำคัญในการอบรมเด็กให้มีนิสัยในการรับประทานอาหารอย่างถูกต้องนั้นไม่ใช่เป็นการกล่าวที่เกินความจริง เด็กๆ จำเป็นต้องเรียนรู้ว่าเขารับประทานเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ มิใช่อยู่เพื่อรับประทาน ควรฝึกฝนเด็กตั้งแต่ยังเป็นทารกน้อยในอ้อมแขนของมารดา ควรให้เด็กรับประทานอาหารเป็นเวลาตามกำหนด และลดจำนวนมื้อลงเมื่อเด็กโตขึ้น ไม่ควรให้เด็กรับประทานลูกกวาดหรืออาหารของผู้ใหญ่ซึ่งเป็นอาหารที่ย่อยยาก ความใส่ใจและการให้ทารกได้รับประทานอาหารเป็นเวลา มิใช่เพียงแต่ช่วยให้เด็กมีสุขภาพที่ดีเท่านั้น ยังทำให้เด็กไม่ร้องกวนโยเยหรือมีอาการหงุดหงิดอีกด้วย ทั้งยังช่วยวางรากฐานให้กับอุปนิสัยอันจะเป็นพระพรแก่เขาเมื่อเติบโตขึ้น {MH 383.3}

เมื่อทารกเติบโตขึ้น ควรเอาใจใส่ในการฝึกอบรมเด็กเหล่านี้ให้เข้าใจ

เกี่ยวกับการบริโภคและการเลือกอาหาร เด็ก ๆ มักจะได้รับการยินยอมให้เลือกอาหารรับประทานตามใจชอบ และมักจะเลือกโดยไม่คำนึงถึงสุขภาพ ความเจ็บปวดและเงินทองที่ท่วมเทให้กับการรับประทานอาหารที่ปรุงแต่งอย่างดีเลิศแต่ไม่มีคุณค่าต่อร่างกาย ทำให้เด็ก ๆ เข้าใจผิดว่าเป้าหมายสูงสุดของชีวิตและสิ่งที่จะให้ความสุขได้มากที่สุดก็คือ การรับประทานตามใจชอบ ผลของการอบรมเช่นนี้สร้างเด็กให้เกิดความตะกละตะกรามตามมาด้วยโรคภัยไข้เจ็บและการรักษาด้วยตัวยาที่เป็นอันตรายต่อร่างกายในที่สุด {MH 384.1}

บิดามารดาควรจะฝึกหัดให้เด็กรู้จักบริโภคอาหารแต่พอควรและไม่ควรปล่อยให้เด็กรับประทานอาหารที่ไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย แต่ในความพยายามควบคุมอาหารการกินนั้น เราควรระมัดระวังอย่าทำผิดพลาดด้วยการให้เด็กรับประทานอาหารที่ไม่มีรสชาติหรือมากเกินไปจนความจำเป็นเด็ก ๆ มีสิทธิเลือกรับประทานอาหารที่ตัวเองชอบ และถ้าเขาเลือกในสิ่งที่เหมาะสม เราก็ควรจะตามใจเขาได้ {MH 384.2}

ควรระมัดระวังเอาใจใส่ให้เด็กรับประทานอาหารให้เป็นเวลาและไม่ควรให้เด็กรับประทานอาหารระหว่างมือ ไม่ว่าจะเป็นลูกกวาดหรือขนมหวาน ถั่วเปลือกแข็ง ผลไม้หรืออาหารอื่น การรับประทานอาหารไม่เป็นเวลาทำลายสุขภาพของระบบย่อยอาหารซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพและทำให้จิตใจหดหู่ และเมื่อถึงเวลาอาหาร เด็ก ๆ จะไม่อยากรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่กระหายอาหารที่ให้โทษต่อร่างกาย {MH 384.3}

มารดาผู้ตามใจบุตรบนความสูญเสียของสุขภาพที่แข็งแรงและอารมณ์ที่ร่าเริงกำลังหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความชั่วร้ายให้งอกขึ้นและเกิดผล นิสัยชอบตามใจตนเองจะพัฒนาขึ้นพร้อมกับการเติบโตของเด็ก ๆ ความสมบูรณ์ของร่างกายและสติปัญญาถูกเบียดบังไป มารดาผู้กระทำเช่นนี้ต้องเก็บเกี่ยวเมล็ดพันธุ์ที่ตัวเองหว่านไว้ด้วยความขมขื่น จะเห็นลูก ๆ เติบโตขึ้นด้วยจิตใจและอุปนิสัยไม่เหมาะสมที่จะกระทำในสิ่งที่ดีงามและทำประโยชน์ให้แก่สังคมหรือแก่ครอบครัว จิตวิญญาณตลอดจนถึงกำลังกายและกำลัง

สติปัญญาย่อมได้รับผลกระทบจากอาหารที่ให้โทษต่อร่างกาย ความรู้สึก ผิดชอบชั่วดีจึงตกต่ำลงและอารมณ์ซาบซึ้งในคุณงามความดีต้องเสื่อมเสีย ไป {MH 384.4}

ในขณะที่สอนเด็ก ๆ ให้รู้จักควบคุมการบริโภคโดยคำนึงถึงคุณค่าต่อ สุขภาพ เราควรอธิบายให้เด็ก ๆ เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าสิ่งที่เขาทั้งหลาย ถูกห้ามกระทำนั้นล้วนเป็นอันตรายต่อตัวเองทั้งนั้น เป็นการละเว้นสิ่งที่ให้ โทษต่อร่างกายเพื่อสิ่งอื่นที่ดีกว่า จงจัดโต๊ะอาหารให้น่าดูและน่าสนใจด้วย อาหารที่มีประโยชน์ต่างๆ ที่พระเจ้าประทาน จงให้เวลารับประทานอาหาร เป็นเวลาที่เบิกบานและมีความสุข ในขณะที่เราได้มีความสุข ในเวลาอัน น่าชื่นชมเปรมปรีดิ์กับของประทานจากพระเจ้าเช่นนี้ ให้เราตอบสนองด้วย เสียงสรรเสริญที่เปี่ยมด้วยความซาบซึ้งในพระคุณของพระองค์ผู้ประทาน {MH 385.1}

การดูแลเด็กในเวลาป่วยไข้

หลายครั้ง ความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นกับเด็ก ๆ สามารถสืบเสาะพบว่า มีสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูอย่างไม่ถูกต้อง การรับประทานอาหารไม่เป็น เวลา การสวมใส่เสื้อผ้าที่ไม่อบอุ่นเพียงพอในเวลากลางคืนที่มีอากาศ หนาวเย็น ขาดการออกกำลังกายเพื่อให้โลหิตในร่างกายนวนเวียน หรือ ขาดอากาศบริสุทธิ์ที่ใช้ในการฟอกโลหิต สิ่งเหล่านี้อาจทำให้เด็กป่วย ได้ บิตามารดาควรพยายามค้นหาสาเหตุของความเจ็บป่วย จากนั้น ให้ ขจัดสภาพที่ไม่เหมาะสมนั้นออกไปให้เร็วที่สุด {MH 385.2}

บิตามารดาทุกคนสามารถเรียนรู้อย่างมากมายถึงวิธีดูแลป้องกัน และแม้แต่วิธีการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้เป็นมารดาควร รู้จักวิธีที่พึงปฏิบัติเวลาเกิดโรคสามัญธรรมดาขึ้นในครอบครัว และควรรู้จัก วิธีการดูแลปฏิบัติต่อบุตรของตนที่ป่วย เพราะมารดาย่อมมีความรักและ

มีความเข้าใจอันลึกซึ้งที่จะดูแลบุตรของตนได้ดีกว่าไปไว้วางใจการดูแลของคนแปลกหน้า {MH 385.3}

การศึกษาในเรื่องของสรีระวิทยา

บิดามารดาควรปลูกฝังลูก ๆ ให้มีความสนใจต่อการศึกษาในเรื่องของสรีระวิทยาและควรสอนหลักการอย่างง่าย ๆ สอนพวกเขาให้รู้จักวิธีสงวนรักษากำลึงของร่างกาย ของสติปัญญาตลอดจนอำนาจในฝ่ายจิต วิชาญาณให้ดีที่สุดได้อย่างไร และรู้จักวิธีใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อว่าชีวิตของเขาทั้งหลายจะเป็นพระพรแก่กันและกันและเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแก่พระองค์ได้อย่างไร ความรู้นี้มีค่าเหลือล้นสำหรับเด็ก ๆ การศึกษาเล่าเรียนในสิ่งที่เกี่ยวกับชีวิตและสุขภาพ มีความสำคัญต่อเด็กเหล่านี้ยิ่งกว่าความรู้ในแขนงต่าง ๆ ที่สอนกันในโรงเรียน {MH 385.4}

บิดามารดาควรใช้ชีวิตเพื่อลูก ๆ มากกว่าเพื่อสังคม จงเรียนรู้ถึงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับสุขภาพและนำความรู้นั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ จงสอนลูก ๆ ของท่านให้รู้จักใช้เหตุผลค้นหาจากสาเหตุจนถึงผลลัพธ์ จงสอนให้พวกเขารู้ว่าถ้าปรารถนาจะมีสุขภาพที่ดีและมีความสุข เด็ก ๆ ต้องปฏิบัติตามกฎแห่งธรรมชาติ แม้ว่าท่านอาจมองไม่เห็นการปรับปรุงที่ดีขึ้นอย่างรวดเร็วตามที่ตนเองต้องการ ก็อย่าท้อถอย แต่จงพากเพียรปฏิบัติหน้าที่ของท่านต่อไปด้วยความอดทน {MH 386.1}

จงสอนลูก ๆ ของท่านตั้งแต่ยังอยู่ในเปลให้รู้จักบังคับและควบคุมตัวเอง สอนพวกเขาให้มีความเพลิดเพลินไปกับธรรมชาติที่สวยงาม และประโยชน์จากการใช้พลังงานของร่างกายและของสติปัญญาอย่างมีระบบระเบียบ จงอบรมเลี้ยงดูเด็ก ๆ ให้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงและมีศีลธรรม จรรยาอันดี รวมทั้งให้เป็นคนอารมณ์ร่าเริงและแจ่มใส จงสร้างความประทับใจในจิตใจที่สุขภาพอ่อนโยนของลูก ๆ ได้ตระหนักถึงความจริงที่ว่า

พระเจ้าทรงมิได้มีพระประสงค์ให้เราใช้ชีวิตอยู่เพื่อสนองความสุขในปัจจุบันของตนเท่านั้น แต่เพื่อสิ่งที่ดีที่สุดของเรา จงสอนลูกๆ ให้รู้ว่า การยอมพ่ายแพ้ต่อการทดลองเป็นเรื่องของความอ่อนแอและเป็นสิ่งที่เลวทราม แต่การต่อต้านการทดลองย่อมถือว่าเป็นความกล้าหาญและเป็นสิ่งที่ดีงาม บทเรียนเหล่านี้จะเป็นเสมือนเมล็ดพันธุ์ที่หว่านลงในดินดีและจะบังเกิดผลซึ่งจะทำให้ท่านมีจิตใจที่ชื่นชมยินดี {MH 386.2}

เหนือสิ่งอื่นใด บิดามารดาต้องเลี้ยงดูลูกๆ ด้วยบรรยากาศแห่งความสดชื่นแจ่มใส ความสุภาพอ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความรัก ครอบครัวที่อึมเิบด้วยความรัก ซึ่งสมาชิกในครอบครัวต่างแสดงออกมาจากสีหน้าท่าทาง คำพูดและการกระทำ เป็นที่ๆ ทูตสวรรค์มีความปีติยินดีที่จะสถิตอยู่ที่นี่ {MH 386.3}

บิดามารดาทั้งหลาย ขอให้ท่านมีจิตใจที่เปี่ยมด้วยความรัก ความเบิกบานใจและความสุข และจงให้บรรยากาศอันแสนอบอุ่นและน่าชื่นใจเหล่านี้ได้บอวลอยู่ในครอบครัวของท่าน จงแสดงจิตใจที่เมตตาปรานีและมีความอดทนอดกลั้นและส่งเสริมลูกๆ ของท่านให้มีคุณสมบัติอย่างเดียวกัน จงปลูกฝังคุณงามความดีทั้งปวงให้ส่องสว่างในชีวิตครอบครัวของท่าน บรรยากาศที่เกิดขึ้นนี้จะเสริมสร้างให้ลูกๆ มีสติปัญญาและร่างกายที่เฉียบคมและแข็งแรง เหมือนดังเช่นอากาศและแสงแดดมีผลต่อเหล่าพฤษชาติบนโลกนี้ {MH 387.1}

บทที่ 33 อิทธิพลของครอบครัว

ครอบครัวควรเป็นสถานที่ๆ น่าอยู่มากที่สุดในโลกสำหรับลูกๆ และเมื่อมีมารดาอยู่ด้วยยิ่งเป็นจุดดึงดูดความสนใจมากที่สุด ธรรมชาติของเด็กนั้นมีอารมณ์ที่อ่อนไหวและต้องการความรัก บิดามารดาสามารถทำให้ลูกๆ มีความสุขได้อย่างง่ายดายแต่ก็สามารถทำให้ลูกๆ เสียใจได้อย่างง่ายดายด้วยเช่นกัน โดยการอบรมสั่งสอนด้วยความอ่อนโยน โดยคำพูดและการกระทำที่แสดงออกถึงความรัก มารดาย่อมสามารถทำให้บุตรผูกพันสนิทสนมกับตนได้ {MH 388.1}

เด็กเยาว์วัยชอบมีเพื่อนเล่นและไม่ชอบเล่นสนุกอยู่คนเดียว พวกเขาต้องการความเห็นอกเห็นใจและความรัก สิ่งใดที่เด็กๆ มีความพอใจ ก็คิดว่ามารดาจะชื่นชอบด้วย และเป็นธรรมชาติที่เด็กๆ จะไปหามารดาเมื่อมีความสุขและความเสียใจแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ มารดาไม่ควรทำร้ายจิตใจที่อ่อนไหวของเด็กๆ ด้วยการทำตัวเฉยเมยไม่สนใจ แม้จะเห็นว่า

เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่สำหรับพวกเขาแล้วถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ความเห็นอกเห็นใจและความชื่นชมของมารดาเป็นสิ่งล้ำค่า การเหลียวมองด้วยสายตาที่เห็นชอบด้วย การกล่าวคำให้กำลังใจหรือชมเชยเป็นเหมือนดวงแสงตะวันในดวงใจของลูกๆ และบ่อยครั้งทำให้ลูกๆ สุขใจไปตลอดวัน {MH 388.2}

มารดาควรวางแผนหาอะไรให้ลูกเล่นหรือหน้าที่เบาๆ ให้ทำเพื่อให้มือเท้าและสมองของลูกได้ใช้งานให้เกิดความคล่องแคล่วว่องไวอยู่เสมอ แทนที่จะบอกลูกๆ ให้ไปเล่นไกลตัวเพื่อไม่ให้ส่งเสียงอะละอะวุ่นวายเพราะอยากจะได้โน่นได้นี้ {MH 388.3}

โดยการเข้าถึงความรู้สึกและการแนะนำลูกๆ ถึงวิธีของการละเล่นหรือหน้าที่ๆ มอบให้ มารดาจะเอาชนะความไว้วางใจของลูกๆ ได้ และจะสามารถแก้ไขนิสัยที่ไม่ดีของลูกๆ ได้ง่ายยิ่งขึ้นหรือสามารถหยุดยั้งนิสัยที่เห็นแก่ตัวหรือมีอารมณ์ที่รุนแรงได้ ถ้อยคำตักเตือนหรือการว่ากล่าวสั่งสอนโดยถูกกาลเทศะเป็นสิ่งล้ำค่ายิ่งต่อลูกๆ โดยอาศัยความรักที่คอยติดตามอย่างอดทน มารดาอย่าสามารถหันเหความคิดของลูกๆ ไปในทางที่ถูกต้องและปลุกฝังให้ลูกๆ มีอุปนิสัยที่น่ารักและงดงาม {MH 389.1}

มารดาควรหลีกเลี่ยงการอบรมสั่งสอนลูกๆ ต้องฟังผู้อื่นและเก็บความทุกข์ไว้กับตัวเอง อย่าทำให้ลูกๆ คิดว่าตนเองสำคัญเป็นศูนย์กลางที่ทุกสิ่งรายล้อมอยู่ พ่อแม่บางคนใช้เวลาและการเอาใจใส่มากเพื่อให้ลูกๆ มีความสนุกสนานแต่เด็กๆ ควรถูกสอนให้รู้จักหาความสนุกสนานให้แก่ตัวเองโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์และทักษะของตนเอง ด้วยเหตุนี้ลูกๆ จะเรียนรู้ถึงความพึงพอใจกับความสนุกสนานที่เรียบง่าย ลูกๆ ควรเรียนรู้ที่จะอดทนอย่างเข้มแข็งต่อความผิดหวังและความยากลำบากเล็กน้อยๆ แทนที่จะคอยเรียกร้องความสนใจเมื่อต้องเจ็บปวดหรือเสียใจเล็กน้อยๆ น้อยๆ ทุกครั้งไป เราต้องหันเหความคิดของลูกๆ ไปทางอื่น จงสั่งสอนพวกเขาให้รู้จักมองข้ามสิ่งที่ไม่พึงพอใจหรือสิ่งที่ลำบากบ้างในบางเวลา จงพิจารณาดูว่าจะชี้แนะสั่งสอนลูกๆ ให้รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้

อย่างไร {MH 389.2}

แต่จงอย่าปล่อยให้ลูกๆ ถูกทอดทิ้ง การที่ต้องแบกรับภาระไว้มากมาย บางครั้งมารดาอาจรู้สึกว่าการที่ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนลูกน้อยของตนอย่างอดทนหรือให้ความรักและความเห็นอกเห็นใจได้ แต่มารดาควรจดจำไว้ว่า หากลูกๆ ไม่ได้ได้รับความเป็นเพื่อนและความเห็นอกเห็นใจจากบิดามารดา หรือจากครอบครัว เขาทั้งหลายจะมองหาสิ่งนี้จากแหล่งอื่นที่เป็นอันตราย ต่อทั้งความคิดและอุปนิสัย {MH 389.3}

โดยไม่มีเวลาและไม่ทันได้คิด มารดาหลายคนไม่ยอมใช้เวลาเล่นสนุกกับลูกๆ เพราะมัวแต่ยุ่งวุ่นวายและเหน็ดเหนื่อยกับงานตกแต่งประดับ-ประดา ซึ่งอย่างดีที่สุดแล้วก็แค่เพียงบางสิ่งที่ส่งเสริมให้เกิดความเยอหยิ่งและความฟุ้งเฟ้อในจิตใจของลูกๆ เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ลูกๆ เกิดความเยอหยิ่งและมีศีลธรรมจรรยาที่ไร้ค่า มารดาเกิดความเศร้าเสียใจเมื่อลูกๆ ทำผิด แต่หารู้สึกตัวไม่ว่าตัวเองกำลังเก็บเกี่ยวผลจากสิ่งที่ได้หว่านไว้แล้วนั่นเอง {MH 389.4}

มารดาบางคนไม่มีความสม่ำเสมอในการอบรมเลี้ยงดูลูกๆ บางครั้งก็ตามใจเกินควรจนเป็นผลร้าย ในทางตรงกันข้ามกลับไม่ยอมให้ลูกๆ ได้สนุกสนานกับสิ่งที่ไม่มีพิษมีภัยที่ให้ความสุขแก่จิตใจ ในเรื่องเช่นนี้มารดาเหล่านี้มิได้ปฏิบัติตามแบบอย่างของพระคริสต์ พระองค์ทรงรักเด็กๆ พระองค์ทรงเข้าพระทัยถึงความรู้สึก และพระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจเขาทั้งในเวลาที่มีความสุขและความทุกข์ {MH 390.1}

หน้าที่ของบิดา

สามีและบิดาเป็นหัวหน้าของครอบครัว ภรรยาหวังพึ่งในความรักและความเห็นอกเห็นใจจากเขา และต้องการให้เขาช่วยในการอบรมสั่งสอนลูกๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ลูกๆ เป็นของสามีเท่าๆ กับเป็นของภรรยาและ

เขามีหน้าที่เอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ลูก ๆ ฟังบิดาในการดูแลเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอน เขาจำเป็นต้องมีความคิดความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของชีวิตและในเรื่องของอิทธิพลและการคบหาสมาคมกับบุคคลต่าง ๆ ที่สมควรมาเกี่ยวข้องกับครอบครัวของเขาด้วย เหนือสิ่งอื่นใด เขาควรอยู่ภายใต้การควบคุมของรักและความยำเกรงในพระเจ้าและคำสอนของพระวาจาของพระเจ้าเพื่อจะนำพาลูก ๆ ของเขาให้ดำเนินไปในหนทางที่ถูกต้องได้ {MH 390.2}

บิดาเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์และข้อบังคับภายในบ้าน และเช่นเดียวกับอับราฮัม เขาควรนำพระบัญญัติของพระเจ้ามาเป็นกฎเกณฑ์ของครอบครัว พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับอับราฮัมว่า “เพราะว่าเรารู้จักเขา เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา” ปฐมกาล 18:19 สำหรับอับราฮัม ไม่มีการปล่อยปละละเลยในการขจัดขึ้นความต้องการกระทำความเลวชั่วที่ไม่ผิดบาป ความอ่อนแอ ความโง่เขลา ความลำเอียง ก็เช่นเดียวกัน เขาไม่เคยอ้างการหลงผิดเหล่านี้มาเป็นข้อแก้ตัวในความผิดต่อหน้าที่ของเขาเลย อับราฮัมไม่เพียงแต่อบรมสั่งสอนในทางที่ถูกต้องเท่านั้น แต่เขายังยึดมั่นอยู่ในสิทธิอำนาจของพระบัญญัติที่เปี่ยมด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม พระเจ้าทรงวางข้อบัญญัติไว้เพื่อนำทางเรา ลูก ๆ ไม่ควรถูกปล่อยให้หลงไปจากทางปลอดภัยที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในพระวาจาของพระองค์ เข้าสู่หนทางที่นำไปสู่ภัยอันตรายที่มีอยู่รอบด้าน ด้วยความเมตตาแต่เข้มแข็ง ด้วยการเพียรอธิษฐานอย่างอดทน ความปรารถนาในการทำสิ่งผิดบาปของลูก ๆ จะถูกยับยั้ง แรงจูงใจเหล่านั้นจะถูกปฏิเสธ {MH 390.3}

บิดาควรบังคับใช้คุณความดีที่เข้มงวดกว่านี้ภายในครอบครัว ความคล่องแคล่วว่องไว จริยธรรม ความสัตย์ซื่อ ความอดกลั้น ความกล้าหาญ ความขยันและการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ สิ่งที่มีบิดาปรารถนาให้ลูก ๆ ทำ เขาเองต้องปฏิบัติให้เห็นถึงคุณงามความดีเหล่านี้ในชีวิตของเขาเอง {MH 391.1}

แต่ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา จงอย่าทำให้ลูกๆ ของท่านท้อถอยหมดกำลังใจ จงแสดงความรักร่วมกับการมีสิทธิอำนาจ ความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจร่วมกับการยับยั้งใจที่แน่วแน่ ใช้เวลาว่าง ทำตัวให้สนิทสนมกับลูกๆ เข้าร่วมทำงานและหยอกล้อเล่นสนุกสนานด้วยกัน เพื่อชนะความมั่นใจในตัวท่านของลูกๆ จงเสริมสร้างมิตรภาพกับลูกๆ โดยเฉพาะกับลูกชาย โดยวิธีนี้ท่านจะเป็นอิทธิพลที่เข้มแข็งนำไปสู่สิ่งที่ตั้งงาม {MH 391.2}

บิดาควรปฏิบัติหน้าที่ของตนในการทำให้ครอบครัวมีความสุข หมายความว่าเขาจะมีความวิตกกังวลและความยุ่งยากในเรื่องของงานมากเพียงไร เขาก็ไม่ควรนำเรื่องเหล่านั้นมาทำให้ครอบครัวไม่มีความสุข เขาควรกลับเข้าบ้านด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและวาจาไพเราะอ่อนหวาน {MH 392.1}

ถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่ง บิดาเป็นบุโรहितของครอบครัว เขาต้องถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชาของครอบครัวในเวลาเช้าและในเวลาเย็น แต่ภรรยาและลูกๆ ควรเข้าร่วมด้วยการอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ในเวลาเช้าก่อนที่เขาจะออกจากบ้านไปทำงาน ให้บิดารวบรวมลูกๆ มาพร้อมหน้ากันและกัมศริษะนมัสการต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า และมอบเด็กเหล่านั้นไว้ให้อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระบิดาบนสวรรค์ เมื่อได้เสร็จสิ้นการงานของวันแล้ว ให้ทุกคนในครอบครัวร่วมกันถวายคำอธิษฐานด้วยโมทนาพระคุณและร้องเพลงสรรเสริญ เพื่อน้อมรับการคุ้มครองของพระเจ้าที่ผ่านมามาตลอดทั้งวัน {MH 392.2}

ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา มารดา ไม่ว่าจะการงานของท่านจะกดดันเพียงไร จงอย่าละเลยที่จะรวมตัวทุกคนในครอบครัวมาที่แท่นบูชาของพระเจ้า จงทูลขอพระองค์ประทานการคุ้มครองของทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์แก่ครอบครัวของท่าน จงระลึกว่าบุตรีตาของท่านเปิดโอกาสแก่การทดลองต่างๆ ความยุ่งยากใจรายวันลุ่มลุ่มทุกคนทั้งคนหนุ่มคนสาวและคนอายุมาก คนทั้งหลายที่ประสงค์จะใช้ชีวิตอย่างอดทน ด้วยความรักและด้วยจิตใจที่ร่าเริงต้องอธิษฐาน เราจะเอาชนะตนเองได้ ก็ด้วยการที่เราได้รับ

ความช่วยเหลือจากพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา {MH 393.1}

ครอบครัวควรจะเป็นที่ ๆ มีความสดชื่นเบิกบานใจ มีความสุขภาพอ่อนโยนและมีความรักดำรงอยู่ และที่ใดที่มีคุณงามความดีเหล่านี้อยู่ ก็จะมีความสุขและสันติสุขอยู่ด้วย บางครั้ง ความทุกข์ยากอาจจะกล้ำกรายเข้ามาเยือน แต่ก็เป็นที่เหตุการณ์ธรรมดาของมนุษยชาติ จึงให้ความอดทนความซาบซึ้งในพระคุณและความรักได้ส่องสว่างในจิตใจอย่างมีความสุขแม้วันนั้นอาจจะเฉลิมฉลองอยู่บ้าง ในครอบครัวเช่นนี้ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าย่อมสถิตอยู่ด้วย {MH 393.2}

สามีและภรรยาควรศึกษาถึงความสุขของกันและกัน อย่าละเลยที่จะแสดงออกถึงความสุขภาพอ่อนโยนและการเอาอกเอาใจในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้ชีวิตมีความเข้มแข็งและร่าเริงแจ่มใส ความไว้วางใจกันอย่างสมบูรณ์ควรมีอยู่ในคู่สามีและภรรยา เขาทั้งสองควรปรึกษาพิจารณาความรับผิดชอบทั้งปวงร่วมกัน ควรร่วมใจกันทำงานเพื่อให้ลูกๆ ได้รับประโยชน์สูงสุด ไม่ควรที่จะว่ากล่าวตีเตียนแผนการของแต่ละคนต่อหน้าลูกหรือตั้งข้อสงสัยในการตัดสินใจของแต่ละคน ให้ภรรยาระมัดระวัง อย่าทำให้การทำงานของสามีที่ทำเพื่อลูกนั้นต้องมีปัญหาเพิ่มขึ้น ให้สามีช่วยเหลือภรรยาด้วยการให้คำปรึกษาแนะนำที่เปี่ยมด้วยปัญญาและให้กำลังใจแก่ภรรยาด้วยความรัก {MH 393.3}

อย่าให้เกิดความมีนชาเจยเมยและการสงวนท่าทีระหว่างบิดามารดาและลูกๆ จึงให้บิดามารดาทำตัวสนิทสนมกับลูกๆ ขวนขวายที่จะเข้าใจถึงความชอบและอารมณ์ของลูกๆ เข้าถึงความรู้สึกและนำเอาสิ่งที่ต้องการในจิตใจของลูกๆ ออกมา {MH 394.1}

ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดามารดา จงแสดงให้ลูกๆ เห็นว่าท่านรักพวกเขาและจะพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะทำให้พวกเขามีความสุข หากท่านทำเช่นนี้ ข้อกฎเกณฑ์ข้อห้ามที่จำเป็นต่างๆ จะยิ่งเพิ่มคุณค่าที่หนักแน่นในจิตใจของลูกๆ จงปกครองลูกๆ ด้วยด้วยความรักและความเห็นอกเห็นใจ จงระลึกไว้เสมอว่า “ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอ

ต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์” มัทธิว 18: 10 ถ้าท่านปรารถนาให้เหล่าทูตสวรรค์ช่วยเหลือลูก ๆ ของท่านตามที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่เหล่าทูตสวรรค์ให้กระทำนั้น ท่านก็ต้องร่วมมือกับเหล่าทูตสวรรค์ด้วยการปฏิบัติในหน้าที่ของตน {MH 394.2}

ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูภายใต้แนวทางของความรักและความฉลาดรอบคอบของครอบครัวที่ซื่อสัตย์จริงใจแล้ว ลูก ๆ ก็จะไม่ต้องการไปแสวงหาความสนุกสนานและเพื่อนเล่นในที่อื่น เขาจะไม่สนใจในสิ่งชั่วร้าย จิตวิญญาณที่มีอยู่ภายในบ้านก็จะหล่อหลอมขัดเกลาอุปนิสัย บ่มเพาะนิสัยและหลักการที่เป็นโล่กำบังอันแข็งแกร่งต่อต้านการทดลอง เมื่อเขาทั้งหลายต้องออกจากครอบครัวและไปประกอบหน้าที่การงานในโลกกว้าง {MH 394.3}

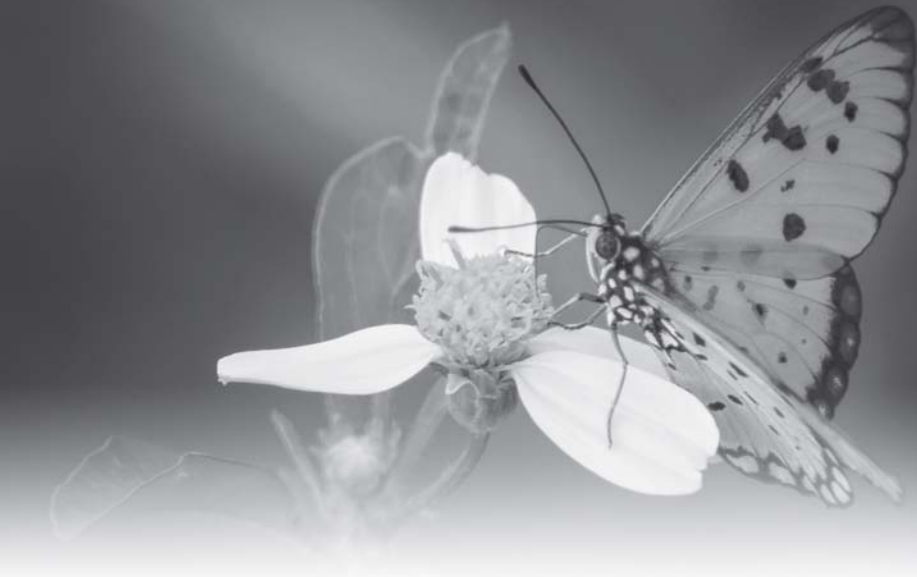
ลูก ๆ มีหน้าที่สำคัญในครอบครัวเช่นเดียวกับบิดามารดา บิดามารดาควรสอนลูก ๆ ให้ทราบว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว พวกเขาได้รับการเลี้ยงดู ได้มีเสื้อผ้าแต่งกาย ได้รับความรักและการดูแลเอาใจใส่ ดังนั้น เขาทั้งหลายจึงควรตอบแทนความเมตตากรุณาที่ได้รับมากมายด้วยการแบ่งเบาภาระของครอบครัว และนำความสุขเท่าที่จะทำได้มาสู่ครอบครัว ในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่ง {MH 394.4}

บางครั้ง ลูก ๆ ต้องถูกทดลองให้แสดงความไม่พอใจที่บิดามารดาเข้มงวดในการห้ามปราม แต่ต่อไปในภายหน้า เขาทั้งหลายก็จะเป็นพระพรแก่บิดามารดาที่ได้เอาใจใส่ดูแลด้วยความซื่อสัตย์และด้วยความเข้มงวด ซึ่งเป็นสิ่งปกป้องและนำทางเขาทั้งหลายตั้งแต่วัยที่ยังไม่มีประสบการณ์ {MH 394.5}

บทที่ 34 การศึกษาที่แท้จริงคือ การฝึกฝนอบรมในการประกาศ พระกิตติคุณ

การศึกษาที่แท้จริงคือ การฝึกอบรมเพื่อการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ บุตรชายหญิงทุกคนของพระเจ้าได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้เผยแพร่ศาสนา เราได้รับการทรงเรียกให้ปรนนิบัติรับใช้พันธกิจของพระเจ้าและรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และการเตรียมความพร้อมของตัวเราเองเพื่อพันธกิจนี้คือ จุดมุ่งหมายของการศึกษาของเรา {MH 395.1}

การฝึกฝนอบรมเพื่อการปรนนิบัติรับใช้

บิดามารดาและครูอาจารย์ที่เป็นคริสเตียนควรระลึกถึงจุดมุ่งหมาย

นี้อยู่เสมอ เราไม่ทราบว่าคุณๆ ของเราจะรับใช้ในพันธกิจด้านใด เขาทั้งหลายอาจเหมาะกับชีวิตการรับใช้ในแวดวงของครอบครัว เหมาะกับชีวิตการรับใช้ที่เกี่ยวกับอาชีพทั่วไป หรือว่าเหมาะกับชีวิตการรับใช้ในการเผยแผร์ข่าวประเสริฐในต่างแดน แต่ทุกคนได้รับการทรงเรียกเหมือนกันให้เป็นผู้รับใช้ต่อพระเจ้า เป็นผู้รับใช้ที่นำความเมตตาปราณีไปสู่ชาวโลก {MH 395.2}

เด็กๆ และคนหนุ่มสาวที่มีความสามารถสดใหม่ มีพลังและมีจิตใจที่เข้มแข็ง การรับรู้ที่ฉับไว เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงรัก และพระองค์ทรงปรารถนาที่จะนำคนเหล่านี้เข้าร่วมในพระราชกิจของพระเจ้า คนเหล่านี้จึงต้องได้รับการศึกษาเพื่อช่วยให้สามารถยืนอยู่เคียงข้างพระคริสต์ในการปรนนิบัติรับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัว {MH 395.3}

สิ่งที่พระคริสต์จะตรัสกับเหล่าบุตรทั้งหลายของพระองค์ในวาระสุดท้ายนั้นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสกับสาวกในรุ่นแรกว่า “พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันทิด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันทิดนั้น” ยอห์น 17: 18 เพื่อเป็นผู้แทนของพระเจ้า เพื่อเปิดเผยพระทัยของพระองค์ เพื่อสำแดงพระลักษณะของพระองค์และปรนนิบัติรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ {MH 395.4}

ลูกๆ ของเรากำลังยืนอยู่ตรงทางแยก ทั่วทุกหนทุกแห่ง สิ่งล่อลวงไปสู่ความต้องการของตนเองและการตามใจตนเองของโลกต่างกักมือชักจูงเด็กๆ ให้หันเหออกจากทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่ผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดของพระองค์ ชีวิตของเด็กเหล่านี้จะเป็นพระพรหรือคำสาปแช่งย่อมขึ้นอยู่กับการตัดสินใจเลือกของเขาทั้งหลาย เปี่ยมด้วยพลังกำลัง ความกระตือรือร้นที่อยากลองสิ่งที่ยังไม่เคยรู้ หนุ่มสาวเหล่านี้จำเป็นต้องค้นหาทางออกเพื่อระบายชีวิตที่เต็มล้นด้วยความกระฉับกระเฉงนี้ ความกระตือรือร้นที่หนุ่มสาวเหล่านี้มียอมจะใช้ทำในสิ่งที่ดีหรือสิ่งที่ชั่วร้ายก็ได้ {MH 396.1}

พระวาทะของพระเจ้าไม่ได้จำกัดการเคลื่อนไหว แต่นำพาไปใน

ทางที่ถูกต้อง พระเจ้าไม่ได้ทรงห้ามคนหนุ่มสาวให้กระตือรือร้นน้อยลง อุปนิสัยขั้นพื้นฐานหลายประการที่สร้างความสำเร็จที่แท้จริงและเกียรติยศให้แก่มนุษย์ เช่นความต้องการไฝหาสิ่งที่ดีกว่าที่ระงับไม่ได้ ความตั้งใจที่ไม่ย่อท้อ ความพากเพียรอดสาหัสและความมานะบากบั่น ล้วนเป็นอุปนิสัยที่ไม่ควรถูกห้ามปราม โดยพระคุณของพระเจ้า หนุ่มสาวเหล่านี้ควรได้รับการชี้ทางไปสู่จุดมุ่งหมายที่สูงส่งกว่าความเห็นแก่ตัวและผลประโยชน์ทางโลก เหมือนดังฟ้าสวรรค์ที่สูงกว่าแผ่นดินโลกฉะนั้น {MH 396.2}

ในฐานะของบิดามารดาและในฐานะที่เป็นคริสเตียน เป็นหน้าที่ของเราที่ต้องชี้ทางที่ถูกต้องให้แก่ลูกๆ เราต้องนำพวกเขาด้วยความระมัดระวัง ด้วยสติปัญญาและด้วยความอ่อนโยนไปในหนทางของการปรนนิบัติรับใช้ตามแบบอย่างของพระคริสต์ เราได้สัญญาแก่พระเจ้าไว้ด้วยถ้อยคำอันศักดิ์สิทธิ์ว่าจะอบรมเลี้ยงดูลูกๆ เพื่อปรนนิบัติรับใช้พระองค์ หน้าที่อันดับแรกของเราก็คือ ต้องคอยดูแลลูกๆ ให้เจริญเติบโตขึ้นภายใต้สภาพแวดล้อมที่จะนำเขาทั้งหลายให้เลือกดำเนินชีวิตในทางปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและต้องจัดหาการฝึกอบรมที่จำเป็นให้ {MH 396.3}

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทาน” “พระบุตรองค์เดียว” เพื่อเราจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์ “พระคริสต์ได้ทรงรักเราทั้งหลาย และประทานพระองค์เองเพื่อเรา” หากเรารัก เราจะยินดีให้ เรา “มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติแต่เพื่อจะปรนนิบัติเขา” เป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่ที่เราต้องเรียนรู้และให้การสั่งสอน ยอห์น 3:16; เอเฟซัส 5:2; มัทธิว 20:28 {MH 396.4}

ให้เราได้ปลูกฝังความคิดแก่คนหนุ่มสาวว่าเขาทั้งหลายมิได้เป็นเจ้าของตัวของเขาทั้งหลายเอง แต่เขาทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ เขาทั้งหลายได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์อันเป็นสิทธิในตัวเราของพระองค์ เขาทั้งหลายมีชีวิตอยู่ได้ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เวลาพละกำลังและความสามารถของเขาทั้งหลายล้วนแล้วแต่เป็นสมบัติของพระองค์ ซึ่งจะต้องนำมาพัฒนา ฝึกฝนและใช้ให้เกิดประโยชน์เพื่อพระองค์

{MH 396.5}

รองลงมาจากเหล่าทูตสวรรค์ ก็คือ พงศ์พันธุ์ของมนุษยชาติซึ่งพระเจ้าทรงสร้างตามพระฉายของพระองค์ อันเป็นพระหัตถ์ภิกขุที่ล้ำเลิศที่สุดของพระองค์ พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์เป็นอย่างที่พระองค์ทรงสร้างมาให้ เป็นและให้เขาทั้งหลายพยายามอย่างเต็มที่โดยอาศัยกำลังความสามารถที่พระองค์ได้ประทานให้ {MH 397.1}

ชีวิตเป็นสิ่งที่สูงส่งและน่าพิศวง เป็นสิ่งที่สำแดงถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตทั้งปวง โอกาสในชีวิตจึงเป็นสิ่งล้ำค่าหนักซึ่งควรได้รับการปรับปรุงพัฒนาอย่างจริงจัง หากพลาดโอกาสไปก็เท่ากับสูญเสียไปตลอดกาล {MH 397.2}

เบื้องหน้าเรา พระเจ้าทรงจัดวางนิรันดร์กาลพร้อมทั้งความจริงอันน่าไตร่ตรอง และประทานสาระของชีวิตนิรันดร์ ความเป็นอมตะให้เรา ไขว่คว้า พระองค์ทรงสำแดงความจริงอันทรงคุณค่าและทรงคุณธรรมเป็นเครื่องนำทางให้เราก้าวไปข้างหน้าบนเส้นทางที่ปลอดภัยและมั่นคง เพื่อตามหาจุดหมายที่คุ้มค่ากับการใช้ความสามารถของเราแต่ละคนอย่างตั้งใจจริง {MH 397.3}

พระเจ้าทรงทอดพระเนตรลึกเข้าไปข้างในของเมล็ดเล็กๆ ที่พระองค์เองทรงสร้างขึ้น และทรงทอดพระเนตรถึงดอกไม้ที่สวยงาม พุ่มไม้หรือต้นไม้สูงสล้างที่แผ่กิ่งก้านสาขาจากเมล็ดเล็กๆ นี้ ในทำนองเดียวกัน พระองค์ทรงทอดพระเนตรถึงความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในมนุษย์ทุกๆ คน เราเกิดมาในโลกนี้อย่างมีจุดมุ่งหมาย พระเจ้าได้ประทานแผนการของพระองค์สำหรับชีวิตของเราไว้ให้แก่เราแล้ว และพระองค์ทรงปรารถนาให้เราบรรลุถึงมาตรฐานสูงสุดของการพัฒนา {MH 397.4}

พระองค์ทรงปรารถนาให้เราเติบโตตลอดเวลาอยู่ในความบริสุทธิ์ชอบธรรม ในความสุขและในการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ทุกคนต้องคำนึงว่าความสามารถของแต่ละคนนั้นเป็นสมบัติประจำตัวที่ศักดิ์สิทธิ์ ต้องชื่นชมกับของประทานเหล่านี้จากพระเจ้าและต้องนำไปใช้อย่าง

ถูกต้องด้วย พระองค์ทรงปรารถนาให้คนหนุ่มสาวฝึกฝนและพัฒนาทุก ๆ กำลังความสามารถที่มี และนำศักยภาพทุกอย่างมาใช้ให้เกิดประโยชน์ พระองค์ทรงปรารถนาให้ทุกคนมีความสุขอยู่กับสิ่งที่ดี ๆ และมีค่าในชีวิต เพื่อที่จะเป็นคนดีและกระทำแต่การดี และสะสมสมบัติแห่งแผ่นดินสวรรค์ไว้สำหรับชีวิตในภายภาคหน้า {MH 398.1}

หนุ่ม ๆ สาว ๆ ควรปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำทุกสิ่งที่สูงส่ง ดียิ่ง และไม่เห็นแก่ตัว ให้เขาทั้งหลายมองดูพระคริสต์เป็นแบบอย่างเพื่อปฏิบัติ ตาม เขาทั้งหลายต้องยึดมั่นในความมุ่งหมายอันบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรง สำแดงในพระชนม์ชีพของพระองค์ อันเป็นความมุ่งหมายที่จะมีส่วนทำให้ โลกที่เราอาศัยอยู่มีสภาพที่ดีขึ้น นี่คือ หน้าที่ ๆ พระเจ้าทรงเรียกเขาทั้งหลายเพื่อรับใช้ {MH 398.2}

รากฐานอันกว้างใหญ่

การช่วยเหลือจิตวิญญาณให้ได้รับความรอดเป็นศาสตร์ในระดับ สูงสุดที่เหนือกว่าศาสตร์ใดๆ กิจกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์จะมุ่งแสวงหา ได้ นั่นก็คือ ภาระหน้าที่ในการชักนำคนทั้งหลายให้หันกลับจากความผิด บาบไปสู่ความบริสุทธิ์อันชอบธรรม การจะบรรลุผลสำเร็จในงานนี้ต้องมี การวางรากฐานที่กว้างใหญ่ เป็นการศึกษาคำที่ให้ความรู้ครอบคลุมรอบด้าน เป็นการศึกษาคำที่บิดามารดาและครูอาจารย์ต้องใช้ทั้งความคิดและความ พากเพียรในการสั่งสอนมากกว่าการสอนในวิชาสามัญทั่วไป เป็นการศึกษา ที่ต้องการบางสิ่งบางอย่างมากกว่าการพัฒนาสติปัญญาเท่านั้น การศึกษา นี้จะไม่บรรลุผลสำเร็จอย่างครบถ้วน นอกเสียจากร่างกาย ความคิดและ จิตใจได้รับการฝึกฝนอบรมอย่างเท่าเทียมกัน อุปนิสัยต้องได้รับการอบรม ทางวินัยอย่างเหมาะสมเพื่อจักได้พัฒนาขึ้นอย่างเต็มที่ในระดับสูงสุด สติ ปัญญาและความสามารถต้องได้รับการพัฒนาและการฝึกฝนอย่างถูกต้อง

เรามีหน้าที่ต้องฝึกฝน พัฒนาและใช้กำลังความสามารถทุกๆ ส่วนที่เรามี เพื่อให้เป็นผู้รับใช้ที่มีประสิทธิภาพของพระเจ้า {MH 398.3}

การศึกษาที่แท้จริงต้องครอบคลุมทั่วทั้งตัวตนของเรา จะต้องสอนให้รู้จักใช้ตนเองอย่างถูกต้อง ทำให้เราสามารถใช้สมอง กระดูกและกล้ามเนื้อ ร่างกาย ความคิดและจิตใจได้อย่างดีที่สุดในความสามารถของสมองซึ่งเป็นพลังอำนาจในระดับสูงทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะต่างๆ ของร่างกายให้ทำงานได้ จะต้องนำความต้องการและอารมณ์ตามธรรมชาติให้อยู่ภายใต้การควบคุมของจิตสำนึกและความนึกคิดในฝ่ายจิตวิญญาณ พระคริสต์ทรงอยู่ในฐานะผู้นำของมนุษยชาติ และทรงมีพระประสงค์ที่จะนำเราในการรับใช้พระองค์ให้ดำเนินไปในหนทางแห่งความบริสุทธิ์ชอบธรรม โดยผลแห่งพระคุณของพระองค์ เราจึงกลายเป็นผู้ที่บริบูรณ์ดีเลิศได้ในพระองค์ {MH 398.4}

พระเยซูทรงได้รับการศึกษาเล่าเรียนจากภายในครอบครัว มารดาของพระองค์คือครุคนแรกของพระองค์ จากริมฝีปากของนางและจากม้วนหนังสือของบรรดาผู้เผยพระวจนะ พระองค์ทรงได้เรียนรู้ถึงสิ่งทั้งปวงที่เป็นเรื่องฝ่ายสวรรค์ พระองค์ทรงอาศัยอยู่ในครอบครัวของชาวชนบทและทรงช่วยแบ่งเบาภาระในบ้านอย่างซื่อสัตย์และร่าเริง พระผู้ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาแห่งสวรรค์ทรงสมัคพระทัยที่จะเป็นผู้รับใช้และเป็นบุตรชายที่น่ารักและเชื่อฟังคำของบิดามารดา พระองค์ทรงเรียนวิชาซีพและด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองทรงทำงานในร้านช่างไม้กับโยเซฟ ในชุดเครื่องแต่งกายของคนงานธรรมดาๆ พระองค์เสด็จดำเนินไปตามถนนหนทางของหมู่บ้านเล็กๆ ไปและกลับจากงานที่ต่ำต้อยของพระองค์ {MH 399.1}

สำหรับคนในสมัยนั้นแล้ว พวกเขาประเมินคุณค่าของสิ่งต่างๆ จากเปลือกนอกเป็นเครื่องวัด ขณะที่อิทธิพลของศาสนาเสื่อมถอยลง ความหิวหยาฟุ่มเฟือยและการอื้ออวดกลับเป็นที่นิยมมากขึ้น บรรดาครุอาจารย์ในสมัยนั้นพยายามทำตัวให้ผู้อื่นเคารพนับถือด้วยการแสดงตัวว่าเป็นผู้มีอำนาจและแต่งกายอย่างโอ้อ่าหรรษา สำหรับสิ่งเหล่านี้แล้ว ชีวิตของพระ-

เยซูแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน ชีวิตของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความไร้ค่าของสิ่งเหล่านี้ที่มนุษย์ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในชีวิต โรงเรียนในสมัยของพระองค์ที่นิยมขยายความสำคัญแก่สิ่งที่มีคุณค่าเล็กน้อยและลดความสำคัญแก่สิ่งที่มีคุณค่าใหญ่หลวงพระองค์ทรงไม่ได้เข้าศึกษา พระองค์ทรงรับการศึกษากจากสิ่งต่างๆ ที่มีแหล่งกำเนิดมาจากเบื้องบน มาจากการทำงานที่มีประโยชน์ มาจากการศึกษาเล่าเรียนพระคัมภีร์ จากธรรมชาติและจากประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิต สิ่งเหล่านี้เป็นบทเรียนจากหนังสือของพระเจ้า ซึ่งเต็มไปด้วยคำแนะนำสั่งสอนสำหรับคนทั้งหลายที่มีมือที่พร้อมเต็มใจ มีตาที่ช่างสังเกตและจิตใจที่มีความเข้าใจ {MH 400.1}

“พระกุมารนั้นก็เจริญวัยแข็งแรงขึ้น ประกอบด้วยสติปัญญาและพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน” ลูคา 2: 40 {MH 400.2}

เมื่อได้เตรียมพร้อมเช่นนี้แล้ว พระองค์จึงสัจไปปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ทุกครั้งที่พระองค์ติดต่อกับประชาชน ทรงสำแดงแก่เขาทั้งหลายได้สัมผัสถึงพลังที่จะเป็นพระพร อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงเขาทั้งหลาย อย่างเช่นที่ชาวโลกไม่เคยประจักษ์มาก่อน {MH 400.3}

บ้านเป็นโรงเรียนแห่งแรกของลูกและภายในบ้านนี้แหละ ที่เด็กจะได้รับ การวางรากฐานของชีวิตแห่งการปรนนิบัติรับใช้ หลักการของรากฐาน ต้องถูกสั่งสอนให้แก่เด็กมิใช่แต่เพียงภาคทฤษฎีเท่านั้น แต่ต้องเป็นหลักการที่วางโครงสร้างการฝึกอบรมภาคปฏิบัติไปตลอดทั้งชีวิต {MH 400.4}

เด็กควรได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้จักช่วยเหลือผู้อื่นนับตั้งแต่อายุยังน้อย ทักษะที่กำลังและความสามารถในการใช้เหตุผลได้พัฒนาถึงระดับที่เพียงพอ เขาควรได้รับหน้าที่ให้ช่วยเหลืองานในบ้านบ้าง ควรส่งเสริมให้เขาพยายามช่วยบิดามารดาทำงาน ให้รู้จักระงับและควบคุมตนเอง ให้คิดถึงความสุขและประโยชน์ของผู้อื่นมาก่อนตนเอง ให้คอยหาโอกาสช่วยปลูกปลอบจิตใจและช่วยเหลือพี่น้องและมิตรสหายและแสดงความเมตตากรุณาต่อผู้สูงอายุ คนป่วยเจ็บและผู้ที่ด้อยโอกาส ยิ่งมีจิตวิญญาณแห่งการรับใช้

ที่แท้จริงอบอวลอยู่ภายในบ้านมากเท่าไร จิตวิญญาณนี้ก็จะได้รับการพัฒนาให้เติบโตขึ้นในชีวิตของเด็กๆ มากเท่านั้น เขาทั้งหลายจะเรียนรู้ถึงความสุขจากการรับใช้และการเสียสละเพื่อความสุขของผู้อื่น {MH 401.1}

หน้าที่ของโรงเรียน

การฝึกฝนอบรมหน้าที่ภายในบ้านควรจะได้รับการเพิ่มเติมด้วยหน้าที่ในโรงเรียนอีกด้วย เราควรคำนึงถึงการพัฒนาทุกด้านในตัวของเด็ก ทั้งด้านร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณรวมทั้งการอบรมสั่งสอนในเรื่องของการปรนนิบัติรับใช้และการเสียสละอยู่เสมอ {MH 401.2}

ยิ่งกว่ากิจการอื่นใด การปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์ในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ทุกวันย่อมมีอิทธิพลต่อการหล่อหลอมและขัดเกลาอุปนิสัยของเด็กๆ และนำชีวิตไปในหนทางของการปรนนิบัติรับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัว บิดามารดา และครูอาจารย์มีหน้าที่ต้องส่งเสริมให้เด็กๆ ได้มีจิตวิญญาณแห่งการรับใช้ ให้การสนับสนุนและแนะแนวทางอย่างถูกต้อง ไม่มีงานอื่นใดที่จะมีความสำคัญยิ่งไปกว่างานนี้ จิตวิญญาณแห่งการปรนนิบัติรับใช้เป็นจิตวิญญาณของชาวสวรรค์ และเหล่าทูตสวรรค์จะร่วมมือในทุกความพยายามที่จะพัฒนาและส่งเสริมให้จิตวิญญาณนี้เจริญขึ้น {MH 401.3}

การศึกษาในลักษณะนี้จะต้องมีรากฐานตั้งอยู่บนพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่ให้หลักการทั้งหมดไว้อย่างสมบูรณ์ พระคัมภีร์จะต้องเป็นรากฐานของการศึกษาเล่าเรียนและการสั่งสอน ความรู้ที่สำคัญที่สุดคือ ความรู้ในเรื่องของพระเจ้าและเรื่องของพระเยซูผู้ที่พระเจ้าได้ประทานมาให้แก่เรา {MH 401.4}

เด็กทุกคนและหนุ่มสาวทุกคนควรมีความรู้เกี่ยวกับตัวเอง เขาควรจะเข้าใจถึงสภาพของร่างกายที่พระเจ้าประทานให้แก่เขารวมทั้งกฎเกณฑ์ที่จะช่วยให้ร่างกายมีสุขภาพที่ดี ทุกคนควรเรียนรู้อย่างถ่องแท้ในวิชา

ทั่วไปและควรฝึกฝนในวิชาชีพต่างๆ เพื่อจะได้เป็นชายหญิงที่มีทักษะในการทำงาน เหมาะสมกับหน้าที่ประจำวันของตน นอกจากนี้แล้ว เขาทั้งหลายควรเพิ่มเติมการฝึกฝนอบรมประสบการณ์ของงานพันธกิจในด้านต่างๆ อีกด้วย {MH 402.1}

เรียนรู้ด้วยการแบ่งปัน

ขอให้คนหนุ่มสาวก้าวไปข้างหน้าในการแสวงหาวิชาความรู้อย่างรวดเร็วและทั่วถึงเท่าที่จะทำได้ จงฝึกหัดการศึกษาในแขนงต่างๆ ให้ครอบคลุมเท่าที่กำลังความสามารถของเขาจะเข้าใจ และในขณะที่ศึกษาเล่าเรียน ให้เขาทั้งหลายแบ่งปันความรู้ให้แก่ผู้อื่น ด้วยวิธีเช่นนี้ ความคิดของเขาทั้งหลายจะได้รับการฝึกฝนให้อยู่ในระเบียบและมีผลกำลัง การนำความรู้ที่ได้ศึกษาไปใช้ให้เกิดประโยชน์แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของสิ่งที่เขาได้เล่าเรียน การใช้เวลาศึกษาหาความรู้อย่างยาวนาน โดยที่ไม่ได้พยายามแบ่งปันให้แก่คนอื่นเท่ากับเป็นการขัดขวางไม่ให้ความรู้นั้นพัฒนาอย่างแท้จริง ทั้งในบ้านและในโรงเรียน นักเรียนควรพยายามเรียนรู้ถึงวิธีการในการศึกษาและการแบ่งปันความรู้ที่ได้รับแก่ผู้อื่นพร้อมกันไป ไม่ว่าเขาจะประกอบอาชีพอะไรก็ตาม เขาจะต้องเป็นทั้งผู้เรียนและครูตราบชั่วชีวิตของเขา โดยประการฉะนี้ เขาจะมีความเจริญก้าวหน้าขึ้นอยู่เสมอ มีความไว้วางใจในพระเจ้าและยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงสัพพัญญู ผู้ทรงสำแดงความล้ำลึกที่เก็บซ่อนมาเป็นเวลาหลายยุคหลายสมัยให้ปรากฏและทรงพระปรีชาสามารถในการแก้ปัญหาที่ยุ่งยากที่สุดสำหรับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ {MH 402.2}

พระวาทะของพระเจ้าให้ความสำคัญเป็นพิเศษในเรื่องอิทธิพลของการคบหาสมาคม แม้แต่ที่มีต่อชายและหญิง ต่อเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาว นั้นความสำคัญนี้จะมีมากกว่าอีกเท่าใดในด้านการพัฒนาจิตใจและอุปนิสัย

เพื่อนฝูงที่เขาทั้งหลายคบหา แบบอย่างที่เขาทั้งหลายนำมาใช้และนิสัยที่เขาทั้งหลายรับมา จะเป็นเครื่องกำหนดความเป็นประโยชน์ในโลกนี้และผลประโยชน์ในโลกภายภาคหน้าของเขาทั้งหลาย {MH 402.3}

มีความจริงที่น่ากลัวอยู่เรื่องหนึ่งที่ทำให้จิตใจของผู้ที่เป็นบิดามารดาต้องรู้สึกเป็นทุกข์ เมื่อได้ทราบว่าโรงเรียนและวิทยาลัยต่าง ๆ ที่พวกเขาส่งบุตรไปศึกษาเล่าเรียนเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจและขัดเกลาอุปนิสัยให้เป็นผู้มีระเบียบวินัยนั้น มีอิทธิพลแพร่หลายอยู่ที่ทำให้อุปนิสัยเสื่อมที่หันเหจิตใจออกจากเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตและทำให้ศีลธรรมจรรยาเสื่อมทรามลงจากการคบหาสมาคมกับผู้ที่ไม่ใส่ใจศาสนา ผู้ที่ใฝ่ใจแต่ความสนุกสนานและคดโกง คนหนุ่มสาวจำนวนมากได้สูญเสียสิ่งที่เป็ความดีงามและความบริสุทธิ์ ความเชื่อมั่นในพระเจ้าและจิตวิญญาณแห่งการเสียสละ ที่บิดามารดาผู้เป็นคริสเตียนได้ทูลถนอมและพิทักษ์รักษาไว้ด้วยการอบรมสั่งสอนอย่างเอาใจใส่และอธิษฐานด้วยจิตใจร้อนรน {MH 403.1}

หลายคนทีเข้าโรงเรียนโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมพร้อมตนเองให้มีความเหมาะสมกับงานปรนนิบัติรับใช้ด้านต่าง ๆ กลับกลายเป็นผู้ที่หลงใหลอยู่แต่การศึกษาเล่าเรียนตามอย่างโลก ความทะเยอทะยานต้องการผลการเรียนที่เป็นเลิศและตำแหน่งรวมทั้งเกียรติยศที่โลกยอมรับถูกกระตุ้นให้ตื่นตัว จนหลงลืมและละทิ้งจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เมื่อแรกเข้าโรงเรียนและปล่อยให้ตัวเองดำเนินชีวิตไปในทางที่เห็นแก่ตัวและลุ่มหลงในเกียรติยศชื่อเสียงของฝ่ายโลก และบ่อยครั้งนิสัยเหล่านี้ถูกหล่อหลอมขึ้นจนนำความพินาศมาสู่ทั้งชีวิตในโลกนี้และในโลกหน้า {MH 403.2}

โดยปกติแล้ว ชายหญิงที่มีความคิดที่เปิดกว้าง มีความมุ่งหมายที่ไม่เห็นแก่ตัวและมีความตั้งใจที่ดีงาม จะเป็นผู้ที่คบหาเพื่อนฝูงที่มีลักษณะเหล่านี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ ในการปฏิบัติต่อชนชาติอิสราเอลนั้น พระเจ้าทรงแนะนำสั่งสอนให้พวกเขาเห็นถึงความสำคัญในการคุ้มครองเรื่องการคบมิตรสหายของบุตรชายหญิงของตน การจัดการดูแลชีวิตทั้งด้านพลเรือน ศาสนาและสังคม มีจุดมุ่งหมายเพื่อปกป้องบุตรชายหญิงจากการคบหา

เพื่อนที่เลวและให้พวกเขาคุ้นเคยกับคำสอนและบทบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่เด็ก ๆ บทเรียนสั่งสอนที่พระเจ้าประทานเมื่อแรกเริ่มที่ทรงตั้งชาติ ขึ้นนั้นมีคุณลักษณะที่ต้องการให้ฝังลึกลงในจิตใจของทุกคน ก่อนที่การพิพากษาลงโทษอันร้ายแรงครั้งสุดท้ายจะตกลงสู่ชาวอียิปต์ด้วยการประหารบุตรหัวปีในประเทศ พระเจ้าตรัสบัญชาให้ประชากรของพระองค์รวบรวมเหล่าบุตรทั้งหลายไว้ในบ้านของตน แล้วเอาเลือดทาที่วงกบประตูของทุกบ้าน เพื่อเป็นเครื่องหมายรับรองทุกคนที่หลบอยู่ในเรือนจะได้รับความปลอดภัย ในทุกวันนี้ก็เช่นกัน บิดามารดาผู้มีความรักและยำเกรงในพระเจ้าต้องคอยคุ้มครอบป้องกันบุตรของตนไว้ภายใต้ “พันธสัญญา” นั่นคือ ภายใต้การพิทักษ์รักษาของฤทธิ์อำนาจทั้งหลายที่ได้มาด้วยพระโลหิตแห่งการทรงไถ่ของพระคริสต์ {MH 403.3}

พระคริสต์ตรัสถึงสาวกของพระองค์ไว้ว่า “ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และ...เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” ยอห์น 17:14 {MH 404.1}

พระเจ้าทรงมีพระดำรัสสั่งว่า “อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่” โรม 12:2 {MH 404.2}

“ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรมและความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร...วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า เราจะอยู่ในเขาทั้งหลายและจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นชนชาติของเรา

“เจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น
และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย
อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด

แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย
 เราจะเป็นดังบิดาของพวกเจ้า
 และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรหญิงของเรา
 พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสตั้งนั้น”

2 โครินธ์ 6:14-18 {MH 404.3}

“จงรวบรวมประชาชน” “สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและ
 ธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์” โยเอล 2:16; อพยพ 18:16 (THSV) {MH
 404.4}

“ดังนั้นแหละให้เราประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล และ
 เราจะได้วยพรแก่เขาทั้งหลาย” กัณฑ์ดารวิถึ 6:27 {MH 404.5}

“และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนาม
 พระเจ้า” เฉลยธรรมบัญญัติ 28:10

“แล้วเผ่ายาโคบที่เหลืออยู่
 จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก
 เหมือนน้ำค้างจากพระเจ้า
 เหมือนท่าฝนที่ตกบนหญ้า
 ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์
 หรือคอยเหล่าบุตรของมนุษย์”

มีคาห์ 5:7 {MH 404.6}

พระเจ้าทรงนับเราเข้าเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอล คำสอน
 ทั้งหมดที่พระองค์ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลในสมัยโบราณในเรื่อง
 ที่เกี่ยวกับการศึกษาและการอบรมสั่งสอนบุตรชายหญิง พระสัญญาที่
 พระองค์จะอวยพรแก่เขาทั้งหลาย หากเขาทั้งหลายเชื่อฟังพระองค์ก็
 เป็นของเราเช่นเดียวกัน {MH 405.1}

พระดำรัสของพระเจ้ามาถึงเราว่า “เราจะอวยพรแก่เจ้า...แล้วเจ้าจะ

ช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร” ปฐมกาล 12:2 {MH 405.2}

พระคริสตเจ้าตรัสถึงเหล่าสาวกกลุ่มแรกและคนอื่นๆ ที่เชื่อในพระองค์โดยถ้อยคำของเหล่าสาวกว่า “เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ข้าพระองค์อยู่ในเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์” ยอห์น 17:22, 23 {MH 405.3}

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่น่าอัศจรรย์ น่าอัศจรรย์ยิ่ง แทบเกินกว่าที่เราจะเชื่อและเข้าใจได้ พระองค์ผู้ทรงสร้างทรงรักคนทั้งหลายที่มอบถวายตนเพื่อปรนนิบัติรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์เหมือนดังเช่นที่พระองค์ทรงรักพระบุตรของพระองค์ แม้ในเวลานี้ พระองค์ก็ยังประทานพระคุณให้แก่เราถึงเพียงนี้ พระองค์ประทานผู้ทรงเป็นแสงสว่างและทรงเจษานุภาพแห่งสวรรค์ และประทานทรัพย์สมบัติทั้งปวงของแผ่นดินสวรรค์พร้อมกับพระบุตรให้แก่เรา มากตามทีพระองค์ทรงสัญญาไว้กับเราสำหรับชีวิตในโลกกายภาคหน้า พระองค์ประทานของประทานอันสง่างามดุจเจ้าชายให้แก่เราในชีวิตนี้ ในฐานะที่เราเป็นประชากรแห่งพระคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงปรารถนาให้เราชื่นชมยินดีกับทุกสิ่งที่จะสร้างความสง่างาม เติบโต และยกชูอุปนิสัยของเรา พระองค์ทรงกำลังรอดคอยที่จะลดจิตใจของคนหนุ่มสาวด้วยฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน เพื่อเขาทั้งหลายจะยืนอยู่ได้พร้อมที่เบื้องไปด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ เพื่อปรนนิบัติรับใช้อย่างที่พระองค์ทรงกระทำ เพื่อนำจิตวิญญาณของคนทั้งหลายเข้าไปในเส้นทางที่ปลอดภัย และเพื่อนำอย่างเท่าของคนมากมายให้ตั้งมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นพระมหาศิลาแห่งกาลเวลา {MH 405.4}

คนทั้งหลายที่พยายามดำเนินตามแผนการของการศึกษาของพระเจ้า พระองค์จะทรงค้ำจุนเขาเหล่านี้ไว้ด้วยพระคุณของพระองค์ ด้วย

การสถิตอยู่ร่วมด้วยอย่างเสมอของพระองค์และด้วยฤทธานุภาพของการปกป้องของพระองค์ พระองค์ตรัสกับทุกคนว่า {MH 405.5}

“จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะ
ว่า...พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าสถิตกับเจ้า” “เราจะไม่ละเลยหรือละทิ้ง
เจ้าเสีย” โยชูวา 1:9, 5

“เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์
และไม่กลับที่นั่น

เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ

อำนวยความสะดวกแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กิน

คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา

จะไม่กลับมาสู่เราเปล่า

แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้

และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเจริญขึ้นฉันนั้น

เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบาน

และถูกนำไปด้วยสวัสดิภาพ

ภูเขาและเนินเขา เปล่งเสียงร้องเพลงข้างหน้าเจ้า

และต้นไม้ทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตบมือของมัน

แทนต้นหนามขี้แรด ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น

แทนต้นไม้ยราบ ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้น

และแต่พระเจ้า มันจะเป็นอนุสรณ์

เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ซึ่งจะไม่ตัดออกเลย”

อิสยาห์ 55:10-13 {MH 405.6}

ทั่วทั้งโลก สังคมตกอยู่ในสภาพที่สับสนอลหม่านและต้องการการเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างถาวร การศึกษาที่เราให้แก่คนหนุ่มสาวต้องเป็น
สิ่งหล่อหลอมและขัดเกลาโครงสร้างทั้งหมดของสังคม

“เขาทั้งหลายจะสร้างสิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นใหม่
เขาจะซ่อมเสริมที่ทิ้งร้างแต่เก่าก่อนขึ้น
เขาจะซ่อมหัวเมืองที่ปรักหักพัง
คือที่ทิ้งร้างมาหลายชั่วอายุคนแล้วนั้น”
“แต่เขาจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่าปุโรหิตของพระเจ้า...
ความขึ้นบานเป็นนิรันดร์จะเป็นของเขา
เพราะเราคือพระเจ้ารักความยุติธรรม”

“เราจะนำกิจการของเขาด้วยความจริง
และเราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเขา”

“เชื้อสายของเขาทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักกัน
ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
และลูกหลานของเขาในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะจำเขาได้
ว่าเขาเป็นประชาชนซึ่งพระเจ้าทรงอำนวยการพระพร...
เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน
และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้นงอกขึ้นมาฉันใด
พระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญ
งอกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันนั้น”

อิสยาห์ 61:4, 6-8; 61:8; 61:9, 11 {MH 406.1}

ภาคที่ 7

ความรู้ที่จำเป็น

บทที่ 35 ความรู้ที่แท้จริง เกี่ยวกับพระเจ้า

เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้เพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าเหมือนดังเช่นพระ-
ผู้ช่วยให้รอดของเรา เราอยู่ในโลกนี้ก็เพื่อมีอุปนิสัยคล้ายกับพระองค์
และการมีชีวิตปรนนิบัติรับใช้ก็เพื่อสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่ชาวโลก
การที่เราจะคล้ายกับพระองค์เพื่อสำแดงพระลักษณะของพระองค์ให้ปรากฏ
ได้นั้นเราจึงต้องรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง และเราจึงต้องรู้จักพระองค์ตาม
ที่พระองค์ทรงสำแดงให้ปรากฏ {MH 409.1}

ความรู้ที่เกี่ยวกับพระเจ้าเป็นรากฐานของการศึกษาและการปรนนิบัติ
รับใช้พระเจ้าที่แท้จริง เป็นสิ่งเดียวที่ปกป้องเราให้พ้นจากการทดลองได้
อย่างแท้จริง สิ่งนี้เท่านั้นที่จะสามารถทำให้เรามีอุปนิสัยคล้ายกับพระลักษณะ

ของพระองค์ได้ {MH 409.2}

นี่คือความรู้ที่จำเป็นสำหรับทุกคนที่กำลังทำงานเพื่อหนุนชูความเป็นอยู่ของเพื่อนมนุษย์ การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย การดำเนินชีวิตในทางบริสุทธิ์ ประสิทธิภาพของการรับใช้และการยึดมั่นในหลักการ ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า ความรู้นี้เป็นการตระเตรียมที่สำคัญทั้งสำหรับชีวิตในโลกนี้และชีวิตในภายภาคหน้า {MH 409.3}

“การเรียนรู้ถึงองค์บริสุทธิ์นั้น คือสติปัญญา” สุภานิต 9:10 {MH 409.4}

โดยอาศัยการเรียนรู้ถึงพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทาน “สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและมีธรรม” 2 เปโตร 1:3 {MH 409.5}

พระเยซูตรัสว่า “นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงเข้ามา” ยอห์น 17:3

“พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า อย่าให้ผู้มีปัญญาวอดในสติปัญญาของตน
อย่าให้ชายฉกรรจ์วอดในความเข้มแข็งของตน
อย่าให้คนมั่งมีวอดในความมั่งคั่งของตน
แต่ให้ผู้วอดวอดในสิ่งนี้คือ
ในการที่เขาเข้าใจและรู้จักเรา ว่าเราคือพระเจ้า
ทรงสำแดงความรักมั่นคง
ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก
เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

เยเรมีย์ 9:23, 24 {MH 410.1}

เราจำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่เรา

“จงปรองดองกับพระเจ้า

และอยู่อย่างκανดี
 ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน
 ของรับคำสั่งสอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์
 และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของท่าน...
 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เป็นสมบัติของท่าน...”

“แล้วท่านจะปีติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
 และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า
 ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์
 และพระองค์จะทรงฟังท่าน
 และพระองค์จะทรงใส่พระทัยในคำอธิษฐานของท่าน
 ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด
 และเรื่องนั้น จะสำเร็จสมประสงค์
 และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน
 เพราะพระเจ้าทรงลดผู้ที่เย่อหยิ่งลงมา
 แต่พระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด”

โยบ 22:21-29 {MH 410.2}

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏอยู่ในธรรมชาติ “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้านั้น คือฤทธานุภาพอันถาวรและความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” โรม 1:20 {MH 410.3}

สรรพสิ่งในธรรมชาติที่เราเห็นอยู่ทุกวันนี้ ให้เพียงความเข้าใจที่เลื่อนรางของความมั่งคั่งแห่งสวนเอเดนเท่านั้น ความมืดบอดได้สร้างความมัวหมองแก่ความมั่งคั่งของแผ่นดินโลกไป เราเห็นร่องรอยผลงานของความชั่วในสรรพสิ่งได้ แต่กระนั้นยังมีสิ่งที่สวยงามเหลืออยู่อีกมาก ธรรมชาติเป็นพยานได้ว่า พระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพนิรันดร์ ทรงกอบปร

ด้วยพระคุณความดี พระเมตตาและความรักทรงเป็นผู้สร้างแผ่นดินโลก และโปรดเติมเต็มโลกนี้ด้วยสรรพสิ่งที่มีชีวิตและความสุขที่เปี่ยมล้น แม้อยู่ในสภาพที่เสื่อมเสียไปก็ตาม สิ่งสารพัดยังคงสำแดงถึงพระหัตถ์อภิของ พระผู้ทรงเป็นจอมโยธาที่ยิ่งใหญ่ ไม่ว่าเราจะหันหน้าไปในทิศใด เราจะได้ยิน พระสุรเสียงของพระเจ้าและเห็นหลักฐานแห่งพระคุณความดีของพระองค์ {MH 411.1}

จากเสียงฟ้าร้องกึกก้องและเสียงคลื่นคำรามของห้วงมหาสมุทรที่ไม่เคยหลับไหล จนถึงบทเพลงแห่งความเบิกบานที่ขับขานอยู่ในพงไพรด้วย ท่วงทำนองอันไพเราะ เสียงธรรมชาติเหลือคณานับเหล่านี้ต่างเปล่งวาจา ถวายถ้อยคำสรรเสริญแด่พระองค์ บนผืนแผ่นดินโลก ในทะเลและเหนือ ท้องฟ้าที่แต่งแต้มด้วยสีอันหลากหลาย ไม่ว่าจะทั้งตัดกันอย่างสวยงาม หรือผสมผสานกันอย่างกลมกลืนน่าพิศวง ล้วนสำแดงพระสิริของพระองค์ ให้ประจักษ์แก่เรา เห็นเขาที่สถิตสถาพรอยู่บนโลกบอกเราให้ทราบถึง ฤทธานุภาพของพระองค์ ต้นไม้ที่โอบกึ่งกำนอันเขียวสดอยู่ท่ามกลางแสงแดด และสุคันธชาติที่ผลิดอกอันประณีตบรรจง ต่างชี้ให้เห็นถึงองค์พระผู้สร้าง ทุ่งหญ้าที่ขึ้นปกคลุมสีน้ำตาลที่แห่งผาดของแผ่นดินโลกดุษฎีผืนใหญ่ ล้วนบอกให้เราทราบถึงความหวังโยของพระองค์ต่อสารพัดสิ่งทรงสร้าง แม้แต่สิ่งที่ต่ำต้อยที่สุด ถ้าในท้องทะเลและภายใต้ผืนแผ่นดินเผยให้เห็นถึง สมบัติของพระองค์ พระองค์ผู้ทรงมอบไข่มุกไว้ในมหาสมุทรและฝังอัญมณี พลอยไพไลไว้ในศิลา ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงปฏิบัติพิทักษ์ใครในสิ่งที่สวยงาม ดวงอาทิตย์ที่ปรากฏจากขอบฟ้าเป็นดวงตัวแทนของพระองค์ผู้ทรง เป็นชีวิตและเป็นแสงสว่างของสารพัดสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ความสว่าง สดใสและความงดงามทั้งปวงที่รจิตรังสรรค์แผ่นดินโลกและฟากฟ้าให้ สว่างเรืองนั้น ล้วนเป็นพยานรับรององค์พระผู้เป็นเจ้าของ

“ความสง่างามของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์”

“แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยสิ่งที่ทรงสร้าง”

“วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน
และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน
ถ้อยคำไม่มี วาจาก็ไม่มี
และไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า
ถึงกระนั้นเสียงของมันก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก
และถ้อยคำก็ออกไปถึงสุดปลายพิภพ”

ฮาบากุก 3:3; สดุดี 104:24; 19:2-4 (THSV) {MH 411.2}

สรรพสิ่งต่างบอกถึงการดูแลเอาใจใส่อย่างอ่อนโยนดุจดั่งบิดาของ
พระองค์และทรงพระประสงค์ที่จะทำให้บุตรทั้งหลายของพระองค์มีความ
สุข {MH 412.1}

ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ที่บันดาลให้ทุกสิ่งเกิดขึ้นในธรรมชาติและที่
คำจูนสารพัดสิ่งไว้นั้น หาใช่เพียงพลังงานที่มีอยู่ทั่วไปที่คอยขับเคลื่อนทุก
สิ่งตามที่นักวิทยาศาสตร์คิดไม่ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญูญาณ แต่กระนั้น
พระองค์ก็ทรงมีบุคลิกภาพ เพราะพระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏ
แก่เรา

“พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิത്യ...
บรรดาพระเจ้าผู้ที่ได้ทรงสร้างสวรรค์และโลก
จะพินาศไปจากโลก และจากภายใต้สวรรค์”

“พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้
เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น”

“พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็น...
ผู้ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์

ผู้ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยสติปัญญาของพระองค์
และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์”

เยเรมีย์ 10:10, 11, 16, 12 {MH 413.1}

ธรรมชาติไม่ใช่พระเจ้า

พระหัตถกิจของพระเจ้าในธรรมชาติหาใช่พระองค์เองในธรรมชาติ
ไม่ ธรรมชาติไม่ใช่พระเจ้า สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติล้วนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็น
ถึงพระลักษณะและฤทธานุภาพของพระเจ้า แต่เราจะต้องไม่ถือว่าธรรมชาติ
เป็นพระเจ้า มนุษย์ผู้มีทักษะในงานศิลปะ ย่อมสามารถรังสรรค์ผลงานที่
สวยงามเพราะพิศได้ อันเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยามเมื่อได้ยล และสิ่งเหล่านี้
เปิดเผยบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับความคิดของผู้ที่ออกแบบให้แก่เรา แต่
ผลงานที่ถูกสร้างขึ้นย่อมไม่ใช่ผู้สร้าง ผู้ที่ควรได้รับคำสรรเสริญมิใช่ตัวผลงาน
แต่เป็นผู้ที่รังสรรค์สิ่งนั้นขึ้นมาต่างหาก ดังนั้น ในขณะที่ธรรมชาติเป็นสิ่งที่
แสดงถึงพระดำริของพระเจ้า จึงไม่ใช่ธรรมชาติ แต่เป็นพระเจ้าผู้ทรง
สร้างธรรมชาติที่สมควรได้รับการเยินยอสรรเสริญ

“มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง

ให้เราคุกเข่าลงต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเรา”

“ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย

ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน

และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดิน”

สดุดี 95:6; 95:4, 5

“พระองค์ผู้ทรงสร้างดาวลูกไก่และดาวไถ

ผู้ทรงเปลี่ยนความมืดทึบให้เป็นรุ่งเช้า

และทรงทำกลางวันมืดอย่างกลางคืน”

“พระองค์ผู้ปั้นภูเขาและสร้างพายุ

และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์”

“ผู้ทรงสร้างห้องชั้นบนไว้ในสวรรค์

และตั้งฟ้าครอบไว้ที่พื้นโลก”

“ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมา

แล้วเทน้ำนั้นบนพื้นโลก

พระนามของพระองค์คือ พระยาห์เวห์”

อาโมส 5:8, 4:13, 9:6 (THSV) {MH 413.2}

การทรงสร้างโลก

พระราชกิจแห่งการทรงสร้างนั้นไม่สามารถที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ด้วยวิทยาศาสตร์ มีวิทยาศาสตร์แขนงใดเล่าที่สามารถจะอธิบายได้ถึง ความลึกลับแห่งชีวิต {MH 414.1}

“โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกลบจักรวาล ด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น” ฮีบรู 11:3

“เราปั้นความสว่างและสร้างความคิด...

เรา คือพระเจ้าได้สร้างมัน...

เราสร้างแผ่นดินโลก

และเนรมิตมนุษย์บนนั้น

เราเอง มือของเราซึ่งฟ้าสวรรค์

และเราบัญชาบริวารทั้งสิ้นของมัน”

“เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกมาอยู่ด้วยกัน”

อิสยาห์ 45:7-12; 48:13 {MH 414.2}

ในการทรงสร้างโลกนั้น พระเจ้ามิได้อาศัยสารที่มีอยู่ก่อนแล้ว “เพราะพระองค์ตรัสมันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา” สดุดี 33:9 สารพัดสิ่งทั้งที่เป็นวัตถุหรือจิตวิญญาณได้ปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระสุรเสียงของพระองค์ได้ดังขึ้น และสิ่งเหล่านั้นได้รับการทรงสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ ฟ้าสวรรค์และบริวารทั้งสิ้นที่มีอยู่ แผ่นดินโลกและสิ่งทั้งปวง ได้เกิดขึ้นโดยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ {MH 414.3}

ในการสร้างมนุษย์ พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงมีรูปร่าง เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์แล้ว มนุษย์ก็มีรูปร่างที่สมบูรณ์แบบโดยประการทั้งปวง แต่ยังไม่มีชีวิต จากนั้น พระเจ้าผู้ทรงมีรูปร่างและทรงดำรงพระชนม์ได้ด้วยพระองค์เอง ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าสู่ร่างนั้น มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิตและมีสติปัญญาความนึกคิด อวัยวะทุกส่วนของร่างกายมนุษย์จึงได้เริ่มทำงาน หัวใจ เส้นเลือดแดง เส้นเลือดดำ ลิ้น มือ เท้า ประสาทสัมผัสและส่วนประกอบต่างๆ ของสมองเริ่มทำงานของมัน และทุกๆ ส่วนได้อยู่ภายใต้ระบบระเบียบที่พระองค์ทรงวางไว้ มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต พระเจ้าผู้ทรงมีรูปร่างได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นโดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระวาตะและทรงโปรดให้มนุษย์มีสติปัญญาและพลังกำลัง {MH 415.1}

การก่อเป็นร่างกายของเราแม้จะเกิดและพัฒนาขึ้นในที่ลับก็มีอาจปิดซ่อนจากพระองค์ได้ พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นถึงส่วนประกอบต่างๆ ของเราหมด ตั้งแต่ยังไม่สมบูรณ์และในหนังสือของพระองค์ อวัยวะทุกส่วนของเราก็ได้รับการบันทึกไว้เรียบร้อยแล้วก่อนที่จะอวัยวะเหล่านั้นจะเจริญเป็นรูปร่างเสียอีก {MH 415.2}

เหนือสรรพสิ่งที่ต่ำกว่าที่พระองค์ได้ทรงสร้าง พระเจ้าทรงกำหนดให้มนุษย์เป็นผลงานชิ้นเอกของพระองค์ ผู้ซึ่งสามารถแสดงถึงน้ำพระทัยและสำแดงถึงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงไม่ควรที่จะยกย่องสรรเสริญตัวเองให้เป็นเหมือนดังพระเจ้า

“...จงเปล่งเสียงขึ้นบานถวายแด่พระเจ้า
 จงปรนนิบัติพระเจ้า ด้วยความยินดี
 จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง
 จงรู้เถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า
 คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลายและเราก็เป็นของพระองค์
 เราเป็นประชากรของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์
 จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการโมทนา
 และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ
 จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์
 จงถวายสักการแด่พระนามของพระองค์”
 “จงยอพระเกียรติพระเจ้าของเรา
 และนมัสการที่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 เพราะพระเจ้าของเราบริสุทธิ์”

สดุดี 100:1-4, 99:9 {MH 415.3}

พระเจ้าทรงผดุงสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นและทรงใช้สรรพสิ่งเหล่านั้นให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์อยู่อย่างเนื่องนิตย์ พระองค์ทรงประกอบกิจโดยอาศัยกฎแห่งธรรมชาติ ทรงใช้สิ่งเหล่านั้นเป็นเครื่องมือของพระองค์ มันไม่ได้ทำงานด้วยตัวของมันเอง การทำงานของธรรมชาติเป็นพยานที่พิสูจน์ให้เห็นถึงพระปัญญาที่สถิตอยู่และเป็นตัวแทนที่เคลื่อนไหวได้ของพระองค์ที่ควบคุมสรรพสิ่งที่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์

“ข้าแต่พระเจ้า
 พระวณะของพระองค์ ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์
 ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์
 พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่
 โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้
 เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์”

“พระเจ้าพอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำ
ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น”

“พระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา
และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิกาล
พระองค์ทรงวางข้อกฎหมายเพื่อมิให้สักสิ่งสูญไป”

สุตติ 119:89-91; 135:6; 148:5, 6 {MH 416.1}

มิใช่ด้วยพลังอำนาจที่สืบทอดกันมาที่ทำให้โลกบังเกิดพืชผลอย่าง
อุดมสมบูรณ์ในปีแล้วปีเล่าและสามารถที่จะทำให้โลกโคจรไปรอบดวงอาทิตย์
ได้ พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพตลอดถาวรกาลทรงเป็นผู้ที่
ค้ำจุนพิภพโลกนี้ไว้ โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า โลกนี้จึงได้โคจรไป
ตามเส้นทางของมัน พระเจ้าทรงโปรดให้ดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้นจากขอบ
ฟ้า พระองค์ทรงเปิดบัญชรแห่งฟ้าสวรรค์และโปรดให้มีฝนตกโปรยปราย
ลงมา

“พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยนกเกาะ
ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า”

“เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง ก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า
และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ
ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน
และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์”

สุตติ 147:16; เยเรมีห์ 10:13. {MH 416.2}

โดยอาศัยฤทธานุภาพของพระเจ้า พืชพันธุ์จึงได้เจริญงอกงาม ใบไม้
แต่ละใบ ดอกไม้แต่ละดอก และผลแต่ละผล ได้เริ่มงอกและปรือออกมาและ
ผลิดอกออกผลเติบโตใหญ่ขึ้น {MH 416.1}

เรามีอาจที่จะเข้าใจถึงกลไกการทำงานของร่างกายมนุษย์ได้อย่างแจ่มแจ้ง เป็นกลไกแสนลึกลับ ที่แม้แต่ผู้ที่มีสติปัญญาอัจฉริยภาพก็ต้องฉงนสนเท่ห์ ทั้งนี้มันมิใช่ผลที่เกิดจากกลไกการทำงานของร่างกายที่เมื่อเริ่มต้นก็จะทำงานต่อไปโดยทำให้ชีพจรเต้นและมีการหายใจต่อไปเรื่อยๆ แต่เพราะเรามีชีวิตอยู่ในพระเจ้าและเคลื่อนไหวกายไปมาในพระองค์ หัวใจและชีพจรที่เต้นเป็นจังหวะ ประสาททุกเส้นและกล้ามเนื้อทุกมัดในร่างกายจึงปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบระเบียบด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้าที่สถิตอยู่ {MH 417.1}

พระคัมภีร์ได้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้าประทับอยู่ในสวรรค์สถานอันสูงส่งและบริสุทธิ พระองค์มิได้ทรงนิ่งเฉยโดยที่มิได้ประกอบกิจใดๆ พระองค์มิได้ประทับอยู่อย่างโดดเดี่ยวและเจียบบั้น แต่มีเหล่าทูตสวรรค์นับเป็นแสนเป็นโกฏิที่ได้ห้อมล้อมพระองค์และคอยรับคำสั่งเพื่อที่จะปฏิบัติตามพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงติดต่อสนทนากับทุกๆ คนในทั่วราชอาณาจักรโดยอาศัยบรรดาทูตสวรรค์ พระวิญาณของพระองค์สถิตอยู่ในทั่วทุกหนแห่ง พระเจ้าทรงช่วยเหลือเหล่าบุตรของมนุษย์ โดยพระวิญาณของพระองค์และเหล่าทูตสวรรค์ผู้คอยปรนนิบัติรับใช้ {MH 417.2}

พระองค์ประทับอยู่บนบัลลังก์เหนือแผ่นดินโลกที่วุ่นวายสับสน สิ่งสารพัดทั้งปวงจึงได้เปิดทางออกให้พระองค์ทรงสำรวจและตรวจสอบได้ และจากนิรันดร์กาลแห่งสันติสุขอันยาวนาน พระองค์ได้ทรงบัญชาในสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่สุดตามพระประสงค์ของพระองค์

“ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา
คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไป ที่จะนำฝัก้าวของตนเอง”

“จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า...
จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า
และพระองค์จะทรงกระทำให้อาณัติของเจ้าราบรื่น”
“พระเนตรของพระเจ้าอยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์

เหนือผู้ที่หวังในความรักมั่นคงของพระองค์
เพื่อพระองค์จะทรงช่วยกู้จิตวิญญาณของเขาจากมัจจุราช
และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลาภัณฑารอาหาร”

“ข้าแต่พระเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด
ลูกหลานของมนุษย์เข้าสืบทอดอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์”

“คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขาคือพระเจ้าของยาโคบ ก็เป็นสุข
คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเจ้าของเขา”

“ข้าแต่พระเจ้า แผ่นดินโลกเต็มด้วยความรักมั่นคงของพระองค์”
พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม”

“พระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังของที่สิ้นสุดปลาย
ทั้งปวงของแผ่นดินโลก
และของทะเลที่ไกลโพ้น
พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์
ทรงค้ำคอดพระองค์ไว้ด้วยอานูกาพ
ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนึงของทะเล...
(และ) เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย”

“พระองค์ทรงกระทำให้อรุโณทัยและราตรีกาลขึ้นขมยินดี”
พระองค์ประทานของดีของพระองค์ตลอดปี
ตามมรรคาของพระองค์ก็เคลื่อนกลาตด้วยความอิมหมีพลีมัน”

“พระเจ้าทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง
และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น

นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์
 และพระองค์ประทานอาหารให้ตามเวลา
 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์
 พระองค์ทรงให้สัตว์โลกทุกอย่างอิมตามความปรารถนา”

เยเรมีย์ 10:23; สุภาพิต 3:5, 6;
 สดุดี 33:18, 19; 36:7; 146:5; 119:64; 33:5;
 65:5-7; 65:8, 11; 145:14-16. {MH 417.3}

พระลักษณะของพระเจ้าปรากฏในพระคริสต์

ในสภาพที่เป็นรูปกาย พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองให้ปรากฏในพระบุตรของพระองค์ บุคลิกที่ส่องสะท้อนสง่าราศีของพระบิดา “และทรงมีสภาวะเป็นพินัยเดียวกันกับพระองค์” พระเยซูจึงเสด็จมายังโลกในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นมนุษย์ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นพระเจ้า พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์เบื้องบน พระองค์ทรงทูลขอต่อพระบิดา ณ บัลลังก์ของพระเจ้าบนสวรรค์เพื่อเราทั้งหลายและพระองค์ทรงมีลักษณะ “เหมือนกับบุตรมนุษย์” ฮีบรู 1: 3; วิวรณ 1:13 {MH 418.1}

พระคริสต์ทรงเป็นแสงสว่างของโลก พระองค์ทรงกำบังรัศมีภาพอันงามสง่าตระการการของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพไว้ และเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ท่ามกลางเราทั้งหลาย เพื่อมนุษย์จักได้รู้จักคุ้นเคยกับพระผู้สร้าง โดยที่ไม่ต้องถูกทำลายไปเสียจากรัศมีภาพอันเจิดจ้าของพระเจ้า ตั้งแต่บาปได้ทำให้มนุษย์ต้องแยกไปจากพระผู้สร้างของเขา ไม่มีมนุษย์คนใดอีกเลยที่ได้เห็นพระเจ้า นอกจากที่พระองค์ได้ทรงสำแดงพระองค์เองให้ปรากฏโดยทางพระคริสต์ {MH 419.1}

“เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” “ไม่มีใครรู้จักพระบุตร นอกจากพระบิดาและไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตรและผู้ที่ยังพระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้” ยอห์น 10:30; มัทธิว 11:27 {MH 419.2}

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อสอนมนุษย์ให้ทราบถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้เราเรียนรู้ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน ในโลก ในห้วงมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ เราเห็นพระหัตถกิจของพระเจ้า สรรพสิ่งที่ได้ทรงสร้างเป็นพยานที่พิสูจน์ให้เห็นถึงฤทธานุภาพ พระปัญญาและความรักของพระองค์ แต่กระนั้น เรามิอาจที่จะเรียนรู้ถึงพระลักษณะของพระเจ้าจากดวงดาวหรือมหาสมุทรหรือน้ำตกเหมือนอย่างที่เราได้เห็นปรากฏอยู่ในพระคริสต์ {MH 419.3}

พระเจ้าทรงทอดพระเนตรเห็นว่า พระองค์ทรงจำเป็นที่จะต้องแสดงพระลักษณะและอุปนิสัยของพระองค์ให้กระจ่างชัดมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งที่พระองค์ทรงสำแดงผ่านทางธรรมชาติ พระองค์ประทานพระบุตรของพระองค์ให้เสด็จมายังโลกเพื่อที่จะสำแดงให้มนุษย์ได้เห็นถึงสภาพและลักษณะของพระเจ้าที่มนุษย์มิอาจจะแลเห็นได้ {MH 419.4}

ทรงเปิดเผยแก่นิกล่าสาวก

ขอให้เราเรียนรู้ถึงพระดำรัสที่พระคริสต์ตรัสแก่เหล่าสาวกในห้องชั้นบนในค่ำคืนก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน พระองค์ได้มาอยู่ใกล้เวลาแห่งการทดลองและพระองค์ทรงพยายามที่จะเล่าโลมจิตใจของเหล่าสาวกผู้ซึ่งจะต้องถูกทดลองและได้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างแสนสาหัส {MH 419.5}

“พระองค์ตรัสว่า อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้วเพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย...

{MH 419.6}

“โรมัสทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเสด็จไปที่ไหนพวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไปท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์...{MH 419.7}

“ฟิลิปทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เห็น ก็พอใจข้าพระองค์แล้ว พระเยซูตรัสกับเขาว่า ฟิลิปเอ๋ยเราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้และท่านยังไม่รู้จักเราอีกหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ก็นำพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’ ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบแต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเรา ได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์” ยอห์น 14:1-10 {MH 420.1}

พวกเขายังไม่เข้าใจถึงพระดำรัสของพระคริสต์ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดา พวกเขายังไม่เข้าใจถึงคำสอนของพระองค์อีกมากมาย พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะให้พวกเขาได้เรียนรู้ถึงพระเจ้าอย่างแจ่มแจ้งและชัดเจนยิ่งขึ้น {MH 420.2}

“เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง” ยอห์น 16:25 {MH 420.3}

ในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หลั่งลงมายังเหล่าสาวก พวกเขา ก็เข้าใจถึงความจริงที่พระคริสต์ได้ตรัสไว้เป็นคำอุปมาลึกซึ้งยิ่งขึ้น คำสอนมากมายที่เดิมเป็นความลึกลับก็เกิดความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง แต่ถึงกระนั้น พวกเขา ก็ยังไม่ได้รับพระสัญญาที่สำเร็จสมบูรณ์ของพระคริสต์ พวกเขาได้รับสรรพความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเท่าที่พวกเขาจะ

รับไว้ได้ แต่พระสัญญาที่สำเร็จสมบูรณ์ที่พระคริสต์จะทรงสำแดงให้เห็นถึงพระบิดาอย่างชัดเจนนั้นยังมาไม่ถึง ในทุกวันนี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน เรามีความรู้ที่เกี่ยวกับพระเจ้าอยู่เพียงบางส่วนและยังไม่สมบูรณ์ เมื่อการต่อสู้ได้สิ้นสุดลงและพระเยซูคริสต์ได้ทรงยอมรับผู้รับใช้ของพระองค์ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระบิดาแล้ว เมื่อนั้นแหละ พวกเขาก็มีความเข้าใจอย่างแท้จริงถึงสิ่งที่ยังเป็นความล้าลึกสำหรับพวกเขาในเวลานี้ {MH 420.4}

พระคริสต์เสด็จสู่บัลลังก์ของพระเจ้าบนสวรรค์ในสภาพของมนุษย์ที่ได้รับพระเกียรติและสง่าราศี บรรดาผู้ที่ยอมรับและเชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า เพื่อในที่สุดพระเจ้าจะทรงรับพวกเขาไว้เป็นบุตรของพระองค์และได้อยู่ร่วมกับพระองค์ไปตราบชั่ววันรันดร์ ถ้าในชีวิตนี้พวกเขามีความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าในที่สุดพวกเขาจะได้ “เห็นพระพักตร์พระองค์และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา” วิวรรณ์ 22: 4 และจะมีอะไรเล่า ที่ทำให้เราได้มีความสุขในสวรรค์ยิ่งไปกว่าการได้เห็นพระเจ้า จะมีความชื่นชมยินดีใต้อยิ่งใหญ่ไปกว่าการที่เราทั้งหลายซึ่งเป็นคนบาปได้รับความรอดโดยพระคุณของพระคริสต์ ได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าและทูลเรียกพระองค์ว่าเป็นพระบิดา {MH 421.1}

พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับพระคริสต์ และทำให้เราได้เห็นถึงบุคลิกลักษณะและเอกัตภาพของพระเจ้าและพระคริสต์อย่างชัดเจน {MH 421.2}

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆ มากมายแก่บรรพบุรุษของเราทางพวกผู้เผยพระวจนะ แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร... พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นพินัยเดียวกันกับพระองค์และทรงผดุงโลกไว้ด้วยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงชำระบาปแล้วก็ได้ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าเบื้องบน พระองค์ทรงยิ่งใหญ่เหนือเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์

เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า

“ท่านเป็นบุตรของเรา
วันนี้เราให้กำเนิดท่าน
และยังตรัสอีกว่า
เราจะเป็นบิดาของท่าน
และท่านจะเป็นบุตรของเรา”

ฮีบรู 1:1-5 {MH 421.3}

บุคลิกลักษณะของพระบิดาและพระบุตรรวมทั้งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่ปรากฏระหว่างทั้งสองพระองค์ได้รับการอธิบายไว้ในคำอธิบายที่พระคริสต์ทรงอธิบายเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ในพระธรรมยอห์นบทที่สิบเจ็ด {MH 421.4}

“ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเขาเดี่ยวแต่เพื่อคนทั้งปวงที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์ และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” ยอห์น 17:20, 21 {MH 421.5}

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างพระคริสต์และเหล่าสาวกของพระองค์มิได้เป็นสิ่งทำลายบุคลิกลักษณะของทั้งสองฝ่าย พระคริสต์และเหล่าสาวกมีความมุ่งหมาย มีความคิดและมีลักษณะนิสัยอย่างเดียวกันแต่มี채คนๆ เดียวกัน โดยประการฉะนี้แหละ พระเจ้าและพระคริสต์ทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน {MH 422.1}

พระลักษณะของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในพระคริสต์

การเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระคริสต์ทรงถือกำเนิดในสภาพอย่างมนุษย์เช่นเดียวกับเราทั้งหลายและในขณะที่เดียวกันพระองค์ได้ทรงสำแดงพระบิดาบนสวรรค์ให้ปรากฏแก่มนุษย์ทั้งหลายที่เป็นคนบาป พระองค์ผู้ทรงเคยประทับอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระบิดาตั้งแต่แรกเริ่ม พระองค์ผู้ทรงมีสภาวะเป็นพินิจเดียวกันกับพระเจ้าผู้มีอาภรณ์เห็นนั้น ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถสำแดงพระลักษณะของพระเจ้าให้ปรากฏแก่มนุษย์ได้ พระองค์ถูกสร้างให้เหมือนกับพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ พระองค์ทรงบังเกิดในสภาพเนื้อหนังเหมือนอย่างเรา พระองค์ทรงหิวกระหายและทรงเหน็ดเหนื่อย พระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารเพื่อบำรุงเลี้ยงชีวิตและทรงพักผ่อนนอนหลับเพื่อให้หายเหนื่อยล้า พระองค์ทรงรับส่วนอย่างมนุษย์ แต่กระนั้นพระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้ายิ่งทรงปราศจากตำหนิมลทินใดๆ พระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้าที่ดำเนินอยู่ในโลก แต่พระองค์มิได้อยู่ฝ่ายโลก พระองค์ทรงถูกทดลองและได้รับความยากลำบากเช่นเดียวกับมนุษย์ชายหญิงในทุกวันนี้ แต่กระนั้น พระองค์ทรงมีชีวิตที่ปราศจากความผิดบาปใดๆ พระองค์ทรงสำแดงพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าให้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย โดยการที่พระองค์ทรงมีความอ่อนโยน มีพระทัยกรุณา มีความเห็นอกเห็นใจและทรงใส่พระทัยต่อผู้อื่นอยู่เสมอ และพระองค์ทรงกระทำกิจการต่างๆ เพื่อที่จะได้ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและมนุษย์อยู่อย่างเนื่องนิจ

พระองค์ตรัสว่า “พระเจ้าได้ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้
เพื่อนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ
พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เหล่าโลมคนที่ซอกซำระกำใจ
และร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย”
“ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก”
“เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า...”

เพื่อเล่าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์”

อิสยาห์ 61:1, ลูคา 4:18; อิสยาห์ 61:2 {MH 422.2}

พระองค์ทรงบัญชาเราทั้งหลายว่า “จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน ทำดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” “เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว” “เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” “ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา” มัทธิว 5:44, 45; ลูคา 6:35; มัทธิว 5:45; ลูคา 6:36

“โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา
แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา
ส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความมรณา
เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข”

ลูคา 1:78, 79 {MH 423.1}

สง่าราศีแห่งไม้กางเขน

การสำแดงความรักของพระเจ้าให้ปรากฏแก่มนุษย์นั้นรวมอยู่ที่ไม้กางเขน ความหมายที่แท้จริงของไม้กางเขนนั้น ลึ้นของมนุษย์ก็มีอาจเอื้อนเอ่ย ปากกาก็มีอาจพรวดพราด แม้แต่สมองของมนุษย์ก็มีอาจที่จะเข้าใจได้โดยแจ่มแจ้ง เมื่อเราได้มองไปยังกางเขนแห่งกาลวาริ เราพูดได้แต่เพียงว่า “พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

ยอห์น 3:16 {MH 423.2}

พระคริสต์ทรงถูกตรึงเพื่อบาปของเรา พระคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาจากความมรณาและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เบื้องบน นี่เป็นความรอดที่เราจะต้องเรียนรู้และสั่งสอนผู้อื่นต่อไป {MH 424.1}

พระองค์ท่านนั้นคือพระคริสต์

“ผู้ทรงสภาพของพระเจ้าแต่ไม่ได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ แต่ได้กลับทรงสละ และทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้วพระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน” ฟิลิปปี 2:6-8 {MH 424.2}

“ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก พระเยซูคริสต์นะหรือ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้วและยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” “ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์ นั้นให้ได้รับความรอดเพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์” โรม 8:34; ฮีบรู 7:25 {MH 424.3}

“เพราะว่า เรามีได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเราแต่ได้ทรงถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” ฮีบรู 4:15 {MH 424.4}

โดยอาศัยของประทานของพระคริสต์ เราจึงได้รับพระพรทุกประการ โดยอาศัยของประทานของพระองค์ เราจึงได้รับพระคุณความดีจากพระยาห์เวห์ที่หลังไหลมาสู่เราอย่างไม่ขาดสายในวันแล้ววันเล่า โดยของประทานนี้ พระองค์ประทานดอกไม้ทุกๆ ดอกที่ได้แต่งแต้มสีกันอย่างประณีตบรรจงและมีกลิ่นหอมอันจริง ให้เราได้ชื่นชมอย่างมีความสุข

พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ไม่มีดวงดาวใดที่ทำให้ท้องฟ้าสวยงามนั้น พระองค์มิได้เป็นผู้สร้างขึ้น หยาดฝนทุก ๆ หยดที่โปรยปรายลงมา ล้ำแสงทุก ๆ ล้ำที่สาดส่องมายังโลกที่มีได้สำนึกในพระคุณของพระองค์ สิ่งเหล่านี้เป็นพยานที่พิสูจน์ให้เห็นถึงความรักของพระเจ้าที่ทรงสำแดงผ่านทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นของประทานที่ยิ่งใหญ่สุดจะพรรณนา ผู้ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า พระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขนเพื่อของประทานเหล่านี้จักได้หลั่งไหลไปสู่ผลงานแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า {MH 424.5}

“จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า” 1 ยอห์น 3:1

“ตั้งแต่เก่าก่อนไม่มีผู้ใดไต่ยิน หรือทราบด้วยหู

หรือตาได้เห็นพระเจ้าสักองค์

นอกเหนือพระองค์ผู้ทรงกระทำเพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์”

อิสยาห์ 64:4 {MH 425.1}

ความรู้ที่ทำให้เราได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่

ความรู้ในเรื่องของพระเจ้าที่ทรงสำแดงให้ปรากฏในพระคริสต์นั้น เป็นความรู้ที่คนทั้งหลายที่ได้รับความรอดจะต้องเรียนรู้ เป็นความรู้ที่ทำให้เราสามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย เมื่อได้รับความรู้นี้แล้ว จิตวิญญาณของเราจะถูกสร้างขึ้นใหม่ตามแบบพระฉายของพระเจ้า เป็นความรู้ที่จะช่วยประทานกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้าให้แก่ชีวิต {MH 425.2}

“แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว จึงแลดูพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า และตัวเราก็ก่เปลี่ยนแปลงไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป” 2 โครินธ์ 3:18 {MH 425.3}

พระเจ้าช่วยให้อดตรัสถึงชีวิตของพระองค์เองว่า “เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระบิดา” ยอห์น 15:10 “พระบิดามิได้ทรงละทิ้งเราไว้ตามลำพังเพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” ยอห์น 8:29 พระเยซูทรงมีสภาพธรรมชาติอย่างมนุษย์และทรงมีพระลักษณะอย่างไร พระเจ้าก็ทรงมุ่งหมายที่จะให้ผู้ติดตามของพระองค์มีอุปนิสัยเช่นนั้นด้วย โดยอาศัยพระกำลังของพระองค์ เราจะต้องดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ และมีคุณธรรมอันสูงส่งเช่นเดียวกับพระเจ้าช่วยให้อด {MH 426.1}

เปาโลกล่าวไว้ว่า “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรียวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่านโดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งพระสิริของพระองค์ เพื่อพระคริสต์จะสถิตในใจของท่านทางความเชื่อเพื่อว่าเมื่อท่านได้วางรากลงมั่นคงในความรักแล้ว ท่านก็จะได้มีความสามารถหยั่งรู้พร้อมกับธรรมิกชนทั้งหมด ถึงความกว้าง ความยาว ความสูง ความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” เอเฟซัส 3:14-19 {MH 426.2}

“เราได้อินเราก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่านให้ท่านเพียบพร้อมด้วยความรู้ถึงพระทัยของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและทำตนให้เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า ขอให้ท่านมีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งพระสิริของพระองค์ ขอให้ท่านมีความทรหดที่สุด และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี” โคลโลสี 1:9-11 {MH 426.3}

นี่เป็นความรู้ที่พระเจ้าทรงเชื่อเชิญให้เรารับเอาไว้ และนอกเหนือจากความรู้นี้แล้ว สิ่งอื่นๆ ก็ไร้ค่าและเป็นอนิจจัง {MH 426.4}

บทที่ 36 ภัยอันตรายของความรู้ ในเชิงทฤษฎีแบบวิทยาศาสตร์

ความเลวที่ชั่วร้ายที่สุดอย่างหนึ่งที่มาจากการแสวงหาความรู้ด้วยการสืบสวนเสาะหาคำตอบโดยทางวิทยาศาสตร์ ก็คืออารมณ์โน้มเอียงต่อการยกย่องเหตุผลตามวิสัยของมนุษย์ที่ให้คุณค่าเกินความจริงและขอบเขตของความรู้ที่ถูกต้อง นักวิทยาศาสตร์มากมายพยายามวินิจฉัยเรื่องของพระผู้สร้างและพระหัตถกิจของพระองค์ด้วยความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ที่ขาดตกบกพร่องของตน เขาทั้งหลายพยายามตัดสินและกำหนดสภาพ พระลักษณะและพระราชอำนาจของพระเจ้า โดยหมกมุ่นอยู่กับทฤษฎีต่างๆ ที่คาดเดากันเองเกี่ยวกับผู้ทรงฤทธานุภาพนิรันดร คนเหล่านั้นที่มีส่วนร่วมในเรื่องนี้ต่างกำลังล่องล้าเข้าไปสู่เขตแดนที่มีได้รับอนุญาต การวิจัยค้นคว้าของคนเหล่านั้นจะไม่ก่อให้เกิดผลที่มีคุณค่าและ

ความหมายประการใด แต่จะเป็นผลทำให้จิตวิญญาณตกอยู่ในอันตราย
หายนะ {MH 427.1}

บิดามารดาผู้ใหญ่ของเราถูกชักจูงให้กระทำความผิดบาปโดยปล่อย
ตัวให้กับความอยากรู้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงปิดบังไว้ ในการเสาะแสวงหา
ความรู้นี้ พวกเขาต้องสูญเสียทุกสิ่งที่มีค่าในชีวิตไป หากอาดัมและเอวา
ไม่ไปแตะต้องต้นไม้ที่ตรัสห้ามไว้ พระเจ้าคงจะทรงถ่ายทอดความรู้ให้กับ
เขาทั้งสอง ความรู้ที่ไม่ผูกมัดด้วยโทษของความผิดบาป ความรู้ที่นำความ
สุขเกษมศานต์มาสู่พวกเขาไปตลอดชั่วนิรันดร์ สิ่งทั้งหมดที่เขาทั้งสอง
ได้มาจากการฟังคำของผู้ทดลองก็คือความผิดบาปและผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่
ตามมา เพราะเหตุที่เขาทั้งสองไม่เชื่อฟัง มนุษย์จึงถูกตัดขาดจากพระเจ้า
และแผ่นดินโลกได้ถูกแยกออกจากสวรรค์ {MH 427.2}

บทเรียนนี้มีไว้สำหรับเราด้วยเช่นกัน ทุกวันนี้ซาตานกำลังล่อลวง
มนุษย์ให้หลงกระทำผิดด้วยวิธีการเช่นเดียวกับที่ล่อลวงบิดามารดาผู้ใหญ่
ของเรามาแล้ว มันกำลังกรอกหูชาวโลกด้วยนิทานสอนเด็กที่ชวนฟัง ด้วย
ทุกอุบายแผนการที่สังการได้ มันลวงมนุษย์ให้สงสัยในเรื่องที่เกี่ยวกับ
พระเจ้า ทั้งนี้เพื่อขัดขวางไม่ให้มนุษย์ได้รับความรู้ของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่
ความรอด {MH 428.1}

กฤษฎีลัสสวิกอนิเยม

ทุกวันนี้ มีหลักคำสอนฝ่ายจิตวิญญาณแทรกซึมเข้ามายังสถาบัน
การศึกษาและคริสตจักรในทั่วทุกแห่งหนซึ่งบั่นทอนความเชื่อในพระเจ้า
และในพระวาทะของพระองค์ หลักคำสอนนี้เป็นทฤษฎีที่กล่าวว่า พระเจ้า
ทรงเป็นจิตวิญญาณที่ครอบคลุมทุกสิ่งในธรรมชาติซึ่งหลายคนที่แสดงตน
ว่ามีความเชื่อในพระคัมภีร์ ต่างยอมรับในทฤษฎีนี้ แต่ไม่ว่าจะถูกตกแต่ง
ไว้ให้งดงามมากสักเพียงใด หลักคำสอนนี้ก็ยังคงเป็นการหลอกลวงตบตา

ที่อันตรายที่สุด เพราะเป็นการบิดเบือนความจริงที่เกี่ยวกับพระเจ้าและเป็นการลบหลู่ดูหมิ่นพระเกียรติยศ ความยิ่งใหญ่และความสูงส่งของพระองค์ หลักคำสอนนี้ไม่ได้ได้เพียงแต่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดเท่านั้นแต่ยังทำให้มนุษย์ต้องเสื่อมทรามลง ชาติแท้ของมันคือการปิดบังความจริงและขอบข่ายของมันคือการมักมากในกาม ผลของการยอมรับในหลักคำสอนนี้ ทำให้มนุษย์ถูกแยกจากพระเจ้าและสภาพความเสื่อมทรามของมนุษย์คือความหายนะในที่สุด {MH 428.2}

สภาพของมนุษย์ที่เกิดจากความผิดบาปนั้นเป็นสภาพที่ผิดธรรมชาติ และอำนาจที่จะฟื้นฟูเราได้นั้นต้องเป็นอำนาจที่เหนือธรรมชาติ มิฉะนั้นแล้ว อำนาจนั้นก็ไม่มีค่า มีอำนาจอยู่เพียงอำนาจเดียว ที่สามารถจะกำจัดพันธนาการแห่งความชั่วร้ายออกไปจากจิตใจของมนุษย์ได้ ก็คือ ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ โดยพระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ทรงถูกตรึงบนกางเขนเท่านั้น ที่สามารถชำระล้างความผิดบาปของมนุษย์ได้ พระคุณของพระองค์เพียงประการเดียว ที่จะช่วยให้เราสามารถต้านทานและเอาชนะแรงจูงใจที่ชั่วร้ายของอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเราได้ คำสอนฝ่ายจิตวิญญาณที่เกี่ยวกับพระเจ้านี้ ทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่มีค่าจำเป็น หากพระเจ้าทรงเป็นวิญญาณที่ครอบคลุมอยู่ทั่วไปในธรรมชาติ พระองค์ก็สถิตอยู่ในมนุษย์ทุกๆ คนด้วยเช่นกัน การที่มนุษย์จะก้าวไปให้ถึงความบริสุทธิ์ เขาก็เพียงแต่จะต้องพัฒนากำลังอำนาจที่มีอยู่ภายในตัวเองเท่านั้น โดยที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาในพระคุณของพระเจ้าแต่ประการใด {MH 428.3}

ทฤษฎีเหล่านี้เมื่อติดตามศึกษาเหตุผลไปจนถึงที่สุดจะยกเลิกกำจัดหลักคำสอนของคริสเตียนไปจนหมดสิ้น ทฤษฎีเหล่านี้ลบล้างความจำเป็นของเรื่องการชำระมลทินบาปออกไปแล้วยกชูมนุษย์ให้เป็นพระเจ้าช่วยให้รอดของตนเอง ทฤษฎีเหล่านี้ที่เกี่ยวกับพระเจ้าทำให้พระวาระของพระองค์ไม่บังเกิดผล และผู้ที่ยอมรับในทฤษฎีเหล่านี้ ต้องตกอยู่ในอันตรายด้วยการถูกชักนำให้เห็นว่าพระคัมภีร์นั้นเป็นเรื่องแต่งขึ้น เขาทั้งหลายอาจเห็น

ว่าคุณงามความดีนั้น มีคุณค่าสูงส่งกว่าความชั่วร้าย แต่เนื่องจากได้ปฏิเสธพระเจ้าจากพระราชอำนาจสูงสุดโดยชอบธรรมของพระองค์ เขาทั้งหลายจึงพึ่งพาในกำลังอำนาจของมนุษย์ด้วยกันเอง ซึ่งหากปราศจากพระเจ้าเสียแล้ว อำนาจของมนุษย์จะไร้ค่า ความตั้งใจของมนุษย์ที่ไม่มีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าคอยช่วยเหลือ ย่อมไม่มีกำลังอำนาจที่แท้จริงไปต้านทานและเอาชนะเหนือความชั่วร้ายได้ เกราะป้องกันที่ช่วยคุ้มครองจิตวิญญาณพังทลายไป มนุษย์ไม่เหลือสิ่งใดที่จะคอยขวางกั้นมิให้เขาต้องตกอยู่ในความผิดบาป เมื่อพวกเขาปฏิเสธพระวาทะและพระวิญญาณของพระเจ้า เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่ามนุษย์จะต้องจมดิ่งถล่มลึกลงไปสักเพียงใด

“พระวาทะทุกคำของพระเจ้านั้นก็บริสุทธิ์
พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวาทะของพระองค์
เกรงว่าพระองค์จะทรงขนาบเจ้าและเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา”
“บาปชั่วของคนชั่วร้ายดักเขาเอง
และเขาก็ติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา”

สุภาษิต 30:5, 6; 5:22 {MH 428.4}

การค้นคว้าเพื่อให้ทราบถึงความลึกซึ้งของพระเจ้า

“สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งที่ทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลายและของลูกหลานของเราเป็นนิตย์ เพื่อเราจะทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของธรรมบัญญัตินี้” เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29 (THSV) พระวาทะของพระเจ้าที่ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏนั้นมีไว้เพื่อให้เราเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราสามารถจะแสวงหาเพื่อความเข้าใจ แต่สิ่งที่นอกเหนือไปจากนี้ เราต้องไม่ถือสิทธิเข้าไปล่วงล้ำ ผู้ที่มีสติปัญญา

ล้ำเลิศที่สุด แม้ต้องใช้ความพยายามจนเหนื่อยล้าก็มีอาจที่จะหยั่งรู้ถึง
สภาพของพระเจ้าได้อย่างหมดสิ้น และความพยายามก็ไร้ผล ปรีศานัน
ไม่ใช่มีไว้ให้มนุษย์หาคำตอบ ไม่มีสมองของมนุษย์คนใดจะเข้าใจถึง
พระเจ้าได้ในทุกประการ เป็นการเปล่าประโยชน์ที่มนุษย์จะวุ่นวายอยู่กับ
การคาดเดาถึงลักษณะของพระเจ้า การนั่งเจ็บโดยเก็บความลึกลับของ
พระเจ้าไว้ในจิตใจของเราแทน ย่อมอธิบายถึงพระองค์ได้เหมาะสม
กว่า พระเจ้าผู้ทรงสัตย์พญูทรงอยู่เหนือคำอธิบายใดๆ {MH 429.1}

แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ก็ยังไม่ได้รับอนุญาตให้มีส่วนร่วมในการปรึกษา
หารือระหว่างพระบิดาและพระบุตร เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงกำหนดแผนการ
แห่งการช่วยไถ่รอด ดังนั้น มนุษย์จึงไม่ควรเข้าไปล่วงล้ำในสิ่งที่เป็ความ
ลับขององค์ผู้สูงสุด เรายังมีความไม่เข้าใจอีกมากมายในเรื่องที่เกี่ยวกับ
พระเจ้าเหมือนดังเช่นเด็กเล็กๆ ที่ยังไม่ประสีประสาในสิ่งใด แต่เราจะรัก
และเชื่อฟังพระองค์เหมือนดังเช่นเด็กๆ ได้ แทนที่เราจะพยายามคาดเดา
ถึงลักษณะหรือพระราชอำนาจของพระองค์ เราควรเชื่อฟังพระวจนะที่
พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

“ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ
ท่านหยั่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ
นั้นสูงกว่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้
ลึกกว่าแดนคนตาย ท่านจะทราบอะไรได้
วัดดูก็ยาวกว่าโลก
และกว้างกว่าทะเล”

“แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน
และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
มนุษย์ไม่รู้จักค่าของพระปัญญา
และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ
บาดาลพูดว่า ที่ข้าไม่มี

และทะเลกล่าว่าว่า ไม่อยู่กับข้า
 จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้
 และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้
 จะตีราคาเป็นทองคำโอฟิร์กก็ไม่ได้
 หรือเป็นโกเมนหรือแก้วไพฑูรย์ประเสริฐก็ไม่ได้
 จะเทียบเท่าทองคำและแก้วก็ไม่ได้
 หรือจะแลกกับเครื่องทองคำนพคุณก็ไม่ได้
 อย่าเอ่ยถึงปะการังและแก้วผลึกเลย
 ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา
 บุษราคัมน้ำอ่อนแห่งเมืองเอธิโอเปีย
 ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้
 หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้
 ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า
 และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน...
 แดนพิณาศและมัจจุราชกล่าวว่า
 เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา
 พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น
 และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย
 “เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก
 และทรงเห็นทุกสิ่งที่ได้ฟ้าสวรรค์
 เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน
 และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า
 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญา
 และทรงชั้นสูตร ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย
 และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า ‘ดูเถิด ความยำเกรงพระเจ้า
 นั้นแหละคือพระปัญญาและที่จะพ้นจากความชั่ว คือความเข้าใจ’”

แม้ว่าเราจะค้นหาในทุกซอกทุกมุมของแผ่นดินโลกหรือพยายามอย่างไรผลที่จะล่วงล้ำเข้าไปยังความลึกลับของพระเจ้า เราก็มีอาจที่จะพบสติปัญญา เราจะพบสติปัญญาได้ก็ต่อเมื่อเราถ่อมใจยอมรับในสิ่งที่พระเจ้าทรงโปรดสำแดงให้ปรากฏแก่เราตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย และดำเนินชีวิตด้วยการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์เท่านั้น {MH 431.1}

มนุษย์ผู้มีสติปัญญาอันล้ำเลิศที่สุด ก็ยังไม่สามารถเข้าใจถึงความลึกลับที่พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงให้ปรากฏในธรรมชาติ พระคัมภีร์อันเป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้ถามถึงคำถามมากมายที่ผู้คงแก่เรียนที่มีสติปัญญามากที่สุดก็มีอาจที่จะตอบได้ คำถามเหล่านี้ไม่ใช่ถามเพื่อที่จะให้เราตอบ แต่เพื่อให้เราสนใจต่อความลึกลับที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเพื่อที่จะสอนให้เรารู้ว่าสติปัญญาของเรานั้นมีขอบเขตที่จำกัดเพียงไร แม้แต่สิ่งรอบข้างในชีวิตประจำวันของเรา ก็มีอยู่หลายสิ่งหลายอย่างที่มีมนุษย์ผู้มีชีวิตจำกัดมีอาจที่จะเข้าใจได้ {MH 431.2}

ผู้ที่มีความสงสัยไม่เชื่อในพระเจ้า เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่อาจเข้าใจถึงฤทธานุภาพอันไม่จำกัดของพระเจ้าที่พระองค์ทรงสำแดงโดยพระองค์เอง แต่มนุษย์ต้องยอมรับในพระเจ้าจากสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ทรงสำแดงเท่าๆ กับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเปิดเผยให้แก่ความเข้าใจอันมีขีดจำกัดของเรา ทั้งในการทรงสำแดงพระองค์เองและในสิ่งต่างๆ ตามธรรมชาติ พระเจ้าประทานความเร้นลับเกิดขึ้นเพื่อกำกับความเชื่อของเรา ซึ่งจะต้องเป็นเช่นนี้ เราอาจจะต้องค้นคว้าแสวงหาอยู่เรื่อยไป ตั้งคำถามต่อไปและเรียนรู้อยู่เสมอไปและกระนั้นก็ตาม สิ่งเหล่านี้ย่อมไม่มีวันสิ้นสุด

“ผู้ใดได้เคยดวงน้ำทั้งสิ้นด้วยอ้อมมือของตน
และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว
บรรจุผงกลีบของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว
และชั่งภูเขาดาวซัง
และชั่งเนินด้วยตราชู

ผู้ใดได้ให้กำหนดแก่พระวิมูถนาถของพระเจ้า
หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ให้คำแนะนำแก่พระองค์...

ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง
และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง
ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบเกาะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนผงคลี
เลบานอนไม่พอเป็นพิน
และสัตว์ของบ้านนั้นก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา
ต่อพระองค์บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ก็เหมือนไม่มีอะไรเลย
พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าศูนย์และศูนย์ภาพ

“ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด
หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร...
ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ
ท่านไม่เคยได้ยินหรือ
ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ
ท่านไม่เข้าใจรากฐานของแผ่นดินโลกหรือ
คือพระองค์ผู้ประทับเหนือปริมาตรของแผ่นดินโลก
และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตักแตนโม
ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์เหมือนชิงม่าน
และกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย...
เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่า...
องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า
จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า
ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้
พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน
เรียกชื่อมันทั้งหมด

โดยอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็ง
จึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว

“โอ โอ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงว่า
โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงพูดว่า
ทางของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเจ้า
และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้น
ก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย
ท่านไม่เคยรู้หรือ
ท่านไม่เคยได้ยินหรือ
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิത്യ
คือพระผู้สร้างที่สถาปนาแผ่นดินโลก
พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ยหรือเหน็ดเหนื่อย
ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้”

อิสยาห์ 40:12-28 {MH 431.3}

จากสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานแก่บรรดาผู้เผยพระวจนะ
ขอให้เราเรียนรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเรา ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์
เขียนไว้ว่า {MH 432.1}

“ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียห้สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
ประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์
เต็มพระวิหาร เหนือพระองค์มีเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้
สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป ต่างก็ร้องต่อ
กันและกันว่า บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ พระเจ้าจอมโยธา แผ่นดินโลกทั้ง
สิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์ และรากฐานของธรณีประตูทั้งหลาย ก็สั่น
สะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด {MH

432.2}

“และข้าพเจ้าว่า วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเจ้าจอมโยธา {MH 433.1}

“แล้วตนหนึ่งในเสราฟิมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านเพลิง ซึ่งเขาเอาคีมคีบมาจากแท่นบูชา และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว กรรมชั่วของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้าก็จะรับการลบมลทินบาป” อีสยาห์ 6:1-7

“ข้าแต่พระเจ้า หากมีผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่
พระองค์ทรงเป็นใหญ่
และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก
ข้าแต่พระราชาแห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์”
“ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์
และทรงรู้จักข้าพระองค์
เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ
พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล
พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์
และทรงค้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์
ข้าแต่พระเจ้า แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด
พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหมดแล้ว
พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า
และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์
ความรู้อย่างนี้อัศจรรย์เกินข้าพระองค์
สูงนัก ข้าพระองค์เอื้อมไม่ถึง”

เยเรมีย์ 10:6, 7; สดุดี 139:1-6 {MH 433.2}

“องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งและทรงฤทธานุภาพอุดม ความ
เข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้” สดุดี 147:5 {MH 433.3}

“เพราะว่าทางของคนก็อยู่ในสายพระเนตรพระเจ้า และพระองค์
ทรงเฝ้าดูวิถีทั้งสิ้นของเขา” สุภาษิต 5:21 {MH 433.4}

“พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกซึ้งและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ใน
ความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์” ดาเนียล 2:22 {MH 433.5}

“องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบแต่โบราณ-
กาลได้ตรัสไว้แล้ว” “เพราะว่า ใครเล่ารู้พระทัยของพระเจ้า หรือใครเล่า
เป็นที่ปรึกษาของพระองค์ หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์
ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา เพราะสิ่งสารพัดมาจาก
พระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระสิริจึงมีแต่พระองค์สืบ ๆ
ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน” กิจการ 15:18; โรม 11:34-36 {MH 433.6}

“พระเกียรติและพระสิริจึงมีแต่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่
นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่
องค์เดียวสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน” “พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และสถิต
ในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็น
ไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพอันถาวรจึงมีแต่พระองค์นั้น” 1 ทิโมธี
1:17; 6:16

“ความโอ้อวดระการการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร้ามกลัว
และความครั่นคร้ามต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ”

“พระเจ้ามิได้สถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ

ดูดาวที่สูงที่สุดเกิด มั่นสูงจริง ๆ”

“กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ

ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง”

“พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้

เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า
ตกลงบนแผ่นดินซี
และในทำนองเดียวกันก็ตรัสกับฝน
และกับห่าฝนอันหนักของพระองค์
พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน
เพื่อทุกคนซึ่งพระองค์ทรงสร้างจะรู้ได้...
พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป
มันหันไป ๆ ตามการนำของพระองค์
เพื่อให้สำเร็จกิจทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงบัญชามัน
ที่เหนือผิวพิภพที่มนุษย์อาศัยอยู่ได้
ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการเตือน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์
หรือเพื่อความรักมั่นคง พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น

“ขอฟังข้อนี้...”

จงนั่งพิจารณาการกระทำอันอัศจรรย์ของพระเจ้า
ท่านทราบหรือพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร
และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง
ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ
เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้

ท่านแผ่ฟ้าออกไปอย่างพระองค์ได้หรือ
ให้แข็งอย่างคันท้องหลอม
จงสอนเรามาว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร
เพราะความมืดเราจึงว่างสำนวนของเราไม่ได้...
ฝ่ายมนุษย์เพ่งดูแสงสว่างไม่ได้เมื่อมันสุกใสอยู่ในท้องฟ้า

“เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง
แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ
พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อวดระการอย่างน่าคร้ามกลัว
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้
พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ
ความยุติธรรมและความชอบธรรมอันมากยิ่งขึ้น...
เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์”

“ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเจ้าของเราผู้ประทับบนที่สูง
ผู้ทอดพระเนตรลงมาที่ต่ำเหนือฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก”

“พระมรรคาของพระองค์อยู่ในลมบ้าหมูและพายุ
และเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์”

“พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง
ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้
คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญพระราชกิจของพระองค์
ให้คนอื่นอีกชั่วอายุหนึ่งฟัง
และประกาศกิจการอันทรงอานุภาพของพระองค์
ข้าพระองค์จะภาวนาถึงสง่าราศี อันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของ
พระองค์
และถึงพระราชกิจอัศจรรย์ของพระองค์
มนุษย์จะกล่าวถึงอานุภาพแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์
และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
เขาทั้งหลายจะโฆษณาข่าวเลื่องลือถึงคุณความดี
อันอุดมของพระองค์ออกมา
และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์...”

“ข้าแต่พระเจ้า พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์
 จะถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์
 และบรรดามิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์
 เขาทั้งหลายจะพูดถึงพระสิริแห่งราชอาณาจักรของพระองค์
 และเล่าถึงฤทธานุภาพของพระองค์
 เพื่อให้กิจการอันทรงอานุภาพของพระองค์
 และส่งาราคืออันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์
 แจ่มแก่บรรดาบุตรของมนุษย์
 ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์
 และแผ่นดินของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์...
 ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเจ้า
 และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของ
 พระองค์เป็นนิกาล”

โยบ 13:11; 22:12; 25:3; 37:5-24;

สดุดี 113:5, 6; นาฮูม 1:3; สดุดี 145:3-21 {MH 434.1}

เมื่อเราเรียนรู้ถึงพระเจ้ามากยิ่งขึ้น และเรียนรู้ถึงสภาพของเราเอง
 ในสายพระเนตรของพระองค์ เราก็จะมีความยำเกรงและหวาดหวั่นเมื่อเรา
 อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอให้มนุษย์ในยุคนี้เข้าใจคำเตือนสติ
 จากเคราะห์กรรมที่เกิดขึ้นกับคนทั้งหลายในยุคกาลก่อน ที่บังอาจเข้าไป
 ก้าวก่ายต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เมื่อชนอิสราเอล
 บังอาจไปเปิดหีบพันธสัญญาในขณะที่นำกลับมาจากแผ่นดินของชาว
 ฟิลิสเตีย ความทำทายเป็นไม่เคารพยำเกรงนี้ได้รับการลงโทษอย่าง
 เห็น {MH 435.1}

อีกครั้งหนึ่ง ให้เราพิจารณาการทรงลงอาญาแก่อุสซาร์ห์ ในรัชสมัย
 ของกษัตริย์ดาวิด หีบพันธสัญญาถูกนำกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม อุสซาร์ห์
 เหยียดมือของตนออกไปขยับหีบพันธสัญญาให้เข้าที่ เพราะการขาดความ

ย่าเกรงไปแต่ต้องหีบพันธสัญญาอันเป็นสัญลักษณ์ถึงการสถิตของพระเจ้า เขาจึงเสียชีวิตที่นั่นในทันที {MH 436.1}

เมื่อโมเสสเห็นพุ่มไม้ที่ลุกโชนอยู่แต่ไม่เห็นเปลวไฟ โดยที่เขาไม่ทราบพระเจ้าสถิตอยู่ที่นี่ เขาได้เดินเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาว่า {MH 436.2}

“อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ ถอดรองเท้าของเจ้าออกเสียเพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์... โมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า” อพยพ 3:5, 6 {MH 436.3}

“ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินไปยังเมืองฮาราน เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินก้อนหนึ่งมาหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น {MH 436.4}

”เขาฝันว่ามีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ทอดทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น พระเจ้าประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า {MH 436.5}

“เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า...เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังดินแดนนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า จนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้นั้นแล้ว {MH 436.6}

“ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า พระเจ้าสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าหาไม่รู้ เขากลัวและพูดว่า สถานที่นี้ศักดิ์สิทธิ์นัก สถานที่นี้มีชื่ออื่นไกลเป็นที่ประทับของพระเจ้า และประดู่ฟ้าสวรรค์” ปฐมกาล 28:10-17 {MH 436.7}

ในสถานบริสุทธิ์ของพลับพลาในถิ่นทุรกันดาร และในสถานบริสุทธิ์ของพระวิหารอันเป็นสัญลักษณ์บนโลกของพระวิหารของพระเจ้าบนสวรรค์ มีห้องศักดิ์สิทธิ์สำหรับการประทับของพระองค์ ผ่านที่ทอดด้วยภาพของเศรุเปที่กั้นทางเข้านั้นไม่สมควรถูกเปิดโดยมือของผู้ใดยกเว้น

เพียงผู้เดียว การเปิดผ้า幔แล้วล่องลำเข้าไปยังห้องอภิสุทธิสถานอันศักดิ์สิทธิ์และลึกลับนั้น ย่อมหมายถึงความตาย เพราะเหนือพระที่นั่งกรุณาพระสิริขององค์บริสุทธิ์ที่สุดสถิตอยู่ อันเป็นพระสิริที่ไม่มีมนุษย์คนใดมองเห็นแล้วยังคงมีชีวิตอยู่ ในวันที่ถูกกำหนดไว้เพื่อการปรนนิบัติในห้องอภิสุทธิสถานของรอบปีหนึ่ง ๆ มหาบุโรหิตจะเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าด้วยอาการตัวสิ้นยำเกรง ในขณะที่ควันของเครื่องหอมลอยขึ้นบดบังพระสิริอันเจิดจ้าจากสายตาของเขา ตลอดทั่วลานวิหาร ทุกๆ เสียงต่างนิ่งเงียบ ไม่มีบุโรหิตคนใดปรนนิบัติอยู่ที่แท่นเผาบูชา เหล่าคนทั้งหลายที่มารวบรวมมัสการต่างก้มกราบลงด้วยความยำเกรงอย่างหนึ่งสงบ และทูลอ้อนวอนขอให้พระเจ้าทรงมีพระเมตตาต่อเขาทั้งหลาย {MH 437.1}

“เหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ซึ่งกำลังประสพวาระสุดท้ายแห่งบรรดายุคเก่า” 1 โครินธ์ 10:11

“แต่พระเจ้าสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
จงให้สันติทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด”

“พระเจ้าทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสิ้น
พระองค์ประทับเหนือเศวตฉัตร ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว
พระเจ้าใหญ่ยังอยู่ในศิโยน
พระองค์สูงเด่นอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง
ให้เขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าคร่ำครวญของพระองค์
พระองค์ศักดิ์สิทธิ์”

พระที่นั่งของพระเจ้าอยู่บนฟ้าสวรรค์
พระเนตรของพระองค์มองและทดสอบลูกหลานของมนุษย์
“จากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์” “พระองค์ทอดพระเนตรลงมา”

“จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตร
เหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน
และทรงพิจารณากิจการของเขาทั้งหลายทั้งสิ้น”
“ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเจ้า
ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยินดีสิ่งพริ้งเพริดต่อพระองค์”

ฮีบราวก 2:20; สดุดี 99:1-3;
1:4; 102:19; 33:14, 15, 8 {MH 438.1}

ด้วยการสืบเสาะค้นหา มนุษย์พบพระเจ้าไม่ได้ ขออย่าให้มีผู้ใด
พยายามใช้มือที่อาจเอื้อมเปิดฝ้าม่านที่ปิดบังพระสิริของพระองค์ “ข้อ
ตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะ
สืบเสาะได้” โรม 11:33 การที่พระเจ้าทรงสงวนฤทธานุภาพของพระองค์
ไว้เป็นสิ่งที่พิสดารให้เห็นถึงพระเมตตาคุณของพระองค์ เพราะการเปิดฝ้าม่าน
ที่ซ่อนพระสิริของพระเจ้าคือความตาย ไม่มีสติปัญญาของมนุษย์
สามารถหยั่งรู้ถึงความเร้นลับของสถานที่ประทับและพระราชกิจของพระผู้
ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ ผู้ที่พระองค์ทรงเห็นชอบที่จะเปิดเผยให้รู้เท่านั้นจึงจะ
เข้าใจถึงพระองค์ เมื่อใช้เหตุและผลใคร่ครวญดูแล้ว มนุษย์ก็จะต้องยอมรับ
ในอำนาจที่เหนือกว่าตัวเขาเอง จิตใจและสติปัญญาต้องน้อมนมัสการ ผู้
ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ {MH 438.2}

บทที่ 37 การศึกษาที่แท้จริงและ การศึกษาที่ผิด

ผู้บงการอยู่เบื้องหลังคณะของฝ่ายชั่วร้ายต่างเฝ้าทำงานอยู่ตลอดเวลาเพื่อปิดบังพระวาระของพระเจ้าและเพื่อนำความคิดเห็นของมนุษย์เข้ามาแทน ซาตานมีเจตนาไม่ให้เราสดับตรับฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสว่า “นี่เป็นหนทางจงเดินในทางนี้” อีсайห์ 30: 21 โดยอาศัยระบบการศึกษาที่ผิดๆ ซาตานกำลังทำงานอย่างเต็มความสามารถ เพื่อปิดบังแสงสว่างที่ส่องฉายมาจากสวรรค์ {MH 439.1}

การคาดเดาตามหลักปรัชญาและการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ที่ไม่ยอมรับในพระเจ้าทำให้คนมากมายเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ในโรงเรียนทุกวันนี้ บรรดาครูอาจารย์ต่างนำผลสรุปต่างๆ ที่ได้มาจากการแสวงค้นคว้าในเชิงวิทยาศาสตร์ของผู้มีการศึกษาสูงมาสอนและอธิบายอย่างละเอียดและเอาใจใส่แก่นักเรียนนักศึกษา โดยมีนัยยะบ่งบอกกับผู้เรียนอย่าง

ชัดเจนว่า หากผลของการค้นคว้าของผู้คงแก่การศึกษาเหล่านี้ถูกต้อง พระคัมภีร์ย่อมไม่ถูก ความเคลือบแคลงสงสัยเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของมนุษย์ คนหนุ่มสาวมองว่าเป็นเสรีภาพของจินตนาการ แล้วเขาทั้งหลายก็ถูกละทิ้ง ซาตานกลายเป็นผู้ชนะ มันคอยบ่มารุงเลี้ยงเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยทุกๆ เมล็ดที่หว่านลงไป ในจิตใจของคนหนุ่มสาว ทำให้พวกมันเจริญงอกงามและเกิดผล ในไม่ช้าได้เก็บเกี่ยวผลแห่งความไม่สัตย์ ชื่อที่อุดมสมบูรณ์ {MH 439.2}

เนื่องจากธรรมชาติในจิตใจของมนุษย์ล้วนมีความโน้มเอียงไปในทางที่ชั่วร้าย จึงเป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่งหากมีการหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยลงไป ในจิตใจของคนหนุ่มสาว สิ่งใดก็ตามที่ตัดทอนความเชื่อในพระเจ้าก็จะบั่นทอนอำนาจต่อต้านการทดลองของจิตวิญญูณ ทำให้เครื่องป้องกันความผิดบาปเดียวอันแท้จริงที่มีถูกกำจัดทิ้งไป เรามีความจำเป็นต้องการโรงเรียนที่สอนคนหนุ่มสาวให้รู้ถึงความยิ่งใหญ่ในการเทิดทูนพระเจ้า โดยการสำแดงพระลักษณะของพระองค์ให้พวกเขาได้สัมผัสในทุกวัน ด้วยพระวจนะและพระราชกิจของพระองค์ เราจำเป็นต้องเข้าใจในพระองค์ เพื่อนำพาชีวิตของเราบรรลุถึงพระประสงค์ของพระองค์ {MH 440.1}

นักประพันธ์ที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อในพระเจ้า

หลายคนคิดว่า การที่จะได้มาซึ่งความรู้ นั้น จำเป็นต้องศึกษาเล่าเรียนงานเขียนของนักประพันธ์ที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อในพระเจ้า เพราะผลงานเหล่านี้ต่างประกอบด้วยแนวคิดมากมายตั้งอัญมณีที่ส่องแสงอันเจิดจ้า แต่ผู้ใดเล่าที่เป็นผู้กำเนิดแนวความคิดเหล่านี้ ผู้นั้นคือ พระเจ้า และพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งสติปัญญา และสรรพความรู้ทั้งหลาย ทำไมเราจึงต้องค้นหาความจริงทางปัญญาบาง

ประการจากกองข้อผิดพลาดของคนที่ไม่มีความเชื่อในพระเจ้าเขียว ในเมื่อความจริงทั้งมวลเปิดเผยไว้ให้เราแล้ว {MH 440.2}

มนุษย์ผู้ต่อสู้ขัดขืนต่อระบอบการปกครองของพระเจ้ามีสติปัญญาที่เขาเหล่านั้นแสดงออกมาให้เห็นในบางครั้งได้อย่างไร ซาตานเองได้รับการศึกษาเล่าเรียนจากราชสำนักแห่งสวรรค์ และมีความรู้เกี่ยวกับความดีตลอดจนถึงความชั่ว มันผสมผสานสิ่งที่ล้ำค่าเข้ากับสิ่งที่ชั่วร้าย และด้วยวิธีการเช่นนี้ทำให้มันมีอำนาจในการล่อลวง แต่เพราะว่าซาตานห่อหุ้มร่างของมันด้วยอาการที่เจิดจ้าจากสวรรค์ เรายังจะต้อนรับมันในฐานะทูตแห่งสติปัญญาได้อย่างไร มารผู้ล่อลวงมีผู้แทนของมันที่ศึกษาเล่าเรียนตามแบบฉบับของมัน ได้รับการดลใจจากวิญญาณร้ายและถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นผู้ที่เหมาะสมในกิจการของมัน เราจะไปร่วมมือกับคนเหล่านั้นหรือเราจะยอมรับผลงานของผู้แทนของซาตานว่ามีความจำเป็นต่อการศึกษาเล่าเรียนกระนั้นหรือ {MH 440.3}

ถ้าเราใช้เวลาและความพากเพียรในการศึกษาพระวจนะอันล้ำค่าของพระเจ้า แทนที่จะใช้ไปเพื่อแสวงหาความคิดที่เจิดจ้าของผู้ที่ไม่มีความเชื่อในพระเจ้า ผู้คนมากมายที่กำลังตกอยู่ในความมืดและในเงามฤตยูแห่งความตาย ก็คงจะมีความชื่นชมยินดีในสง่าราศีของพระเจ้าผู้ทรงเป็นแสงสว่างแห่งชีวิต {MH 440.4}

ตำนานประวัติศาสตร์และศาสนา

ในการเตรียมพร้อมเพื่อทำงานของคริสเตียน หลายคนคิดว่าจำเป็นต้องหาความรู้ที่ครอบคลุมจากงานเขียนเชิงประวัติศาสตร์และศาสนา คนเหล่านี้คาดหวังว่าความรู้ประเภทนี้เป็นประโยชน์ต่อการประกาศข่าวประเสริฐ แต่ความมานะอดสาหะในการศึกษาความคิดเห็นของมนุษย์แทนที่จะสนับสนุนความสามารถกลับไปบั่นทอนงานรับใช้ของคนเหล่านั้น

ลงเสียอีก เมื่อข้าพเจ้าเห็นห้องสมุดที่เต็มไปด้วยหนังสือที่เป็นตำนานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และศาสนา ข้าพเจ้าสงสัยขึ้นมาว่า เหตุใดเราจึงใช้เงินทองซื้อสิ่งที่มีโชอาหาร พระธรรมยอห์นบทที่หกกล่าวถึงสิ่งที่เป็นความรู้ซึ่งเราไม่อาจหาได้จากงานเขียนเหล่านั้น พระคริสตธรรมจารย์ว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่วางใจในเรา จะไม่กระหายอีกเลย” “เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิต ซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์” “ผู้ที่วางใจในเราก็มียุติธรรมนิรันดร์” “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” ยอห์น 6:35, 51, 47, 63 {MH 441.1}

มีการศึกษาเล่าเรียนวิชาประวัติศาสตร์อยู่แขนงหนึ่งซึ่งไม่ถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดแต่อย่างใด ประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับศาสนา เป็นวิชาแขนงหนึ่งที่สอนกันในโรงเรียนของผู้เผยพระวจนะ ในบันทึกที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ต่างๆ ที่พระเยซูคริสต์ทรงมีต่อบรรดาประชาชาติ เราสามารถติดตามถึงสิ่งที่เป็นรอยพระบาทที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงไว้ในอดีต ดังนั้นในทุกวันนี้ เราจะพิจารณาถึงความสัมพันธ์ต่างๆ ที่พระเจ้าทรงมีต่อบรรดาประชาชาติที่มีอยู่ในแผ่นดินโลก เราจะมองเห็นถึงการบรรลุผลตามคำพยากรณ์ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา เราจะศึกษาถึงพระราชกิจที่พระเจ้าทรงจัดสรรแก่ขบวนการปฏิรูปทางศาสนาครั้งยิ่งใหญ่ครั้งนั้น และจะได้เข้าใจถึงการดำเนินไปของเหตุการณ์ในการรณรงค์ให้บรรดาประชาชาติเพื่อก้าวไปสู่การต่อสู้ครั้งสุดท้ายของสงครามแห่งประวัติศาสตร์ {MH 441.2}

การศึกษาเล่าเรียนในลักษณะนี้ช่วยให้เราเห็นทรวงขณะที่กว้างและละเอียดของภาพแห่งชีวิต ทำให้เราเข้าใจถึงบางสิ่งที่เกี่ยวข้องและพึ่งพาซึ่งกันและกัน มันช่างเป็นเรื่องอัศจรรย์เพียงใดที่เราทั้งหลายถูกผูกพันร่วมกันอยู่ในสังคมและประชาชาติในฐานะพี่น้องซึ่งกันและกัน และผลกระทบข่าจรุนแรงปานใดเมื่อการกดขี่ข่มเหงและการล้างผลาญทำลายที่เกิดขึ้นกับคนใดคนหนึ่งหมายถึงการสูญเสียของทุกคน {MH 442.1}

แต่ประวัติศาสตร์ที่เรียนกันโดยทั่วไปนั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของมนุษย์ ทั้งชัยชนะในสงคราม ความสำเร็จในการครอบครองอำนาจและความยิ่งใหญ่ เราไม่อาจมองเห็นพระราชกิจของพระเจ้าในกิจการของมนุษย์ในตำราประวัติศาสตร์ มีน้อยคนเรียนรู้ถึงการดำเนินไปของพระประสงค์ของพระเจ้าในความสำเร็จอันน่าทึ่งและความล้มเหลวของบรรดาประชาชาติเหล่านั้น {MH 442.2}

ศาสนศาสตร์ที่สอนและเรียนกันเป็นเพียงบันทึกความคิดเห็นส่วนตัวของมนุษย์ที่มีประโยชน์เพียง “ให้คำปรึกษาที่มีดีมนไปด้วยถ้อยคำที่ปราศจากปัญญา” โยบ 38:2 บ่อยครั้ง ความมุ่งหมายในการสะสมหนังสือเหล่านี้ไว้มากมาย ไม่ใช่เป็นเพราะต้องการที่จะรับอาหารเลี้ยงจิตใจและจิตวิญญาณมากไปกว่าความทะเยอทะยานที่ต้องการรู้จักกับนักปรัชญาและนักศาสนาที่มีชื่อเสียง เป็นความปรารถนาที่จะเสนอเรื่องราวของคริสตศาสนาแก่ประชาชนด้วยถ้อยคำและข้อวินิจฉัยในฐานะของผู้ที่รอบรู้และคงแก่เรียน {MH 442.3}

มิใช่หนังสือทุกเล่มที่ถูกเขียนขึ้น จะสอนให้เราได้ดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ชอบธรรมได้ พระคริสต์ในฐานะพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้ตรัสไว้ว่า “เรียนจากเรา เอาเอาของเรามาแลกไว้ เรียนจากความสุภาพและใจอ่อนน้อมของเรา” มัทธิว 11:29 ความทะนงตัวว่าท่านเป็นผู้ที่มีสติปัญญาและความรู้ จะไม่สามารถช่วยอะไรท่านในการที่จะให้การช่วยเหลือแก่จิตวิญญาณที่กำลังจะถึงซึ่งกับความพินาศเพราะขาดทิพย์อาหารแห่งชีวิต ในการที่ท่านศึกษาแล้วเรียนจากหนังสือเหล่านี้ ท่านกำลังยอมให้หนังสือดังกล่าวเข้าไปแทนที่บทเรียนในเชิงปฏิบัติที่แท้จริงที่ท่านควรจะได้เรียนรู้จากพระคริสต์ ผลที่ได้รับจากการศึกษาแล้วเรียนนี้ มิได้ช่วยให้มนุษย์ได้รับอาหารที่ช่วยบำรุงเลี้ยงในฝ่ายจิตวิญญาณ แต่เป็นการศึกษาหาความรู้ที่รังแต่จะทำให้ความคิดต้องเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ซึ่งแทบจะไม่ได้มีส่วนช่วยเหลือให้ใครได้เป็นผู้รับใช้ที่ทำงานเพื่อจิตวิญญาณอย่างบังเกิดผล {MH 442.4}

พระเจ้าช่วยให้ออดเสด็จมา “เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน” ลูคา 4:18 (THSV) ในคำสอนของพระองค์ๆ ทรงใช้ถ้อยคำที่ง่ายที่สุดและใช้สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ที่สามารถจะเข้าใจได้อย่างชัดเจนที่สุด และมีคำกล่าวที่ “ประชาชนฟังพระองค์ด้วยความยินดี” มาระโก 12:37 ผู้ที่ปรารถนาจะได้ปรนนิบัติรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ในเวลาไหน จำเป็นจะต้องมีความเข้าใจให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นถึงความหมายของบทเรียนที่พระองค์ได้ประทานให้แก่เรา {MH 443.1}

พระวาทะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์เป็นการศึกษาในระดับสูงสุดของบรรดาการศึกษาทั้งปวง คนทั้งหลายที่ปรนนิบัติรับใช้แก่เพื่อนมนุษย์ จำเป็นต้องได้รับทิพย์อาหารแห่งชีวิต สิ่งนี้จะช่วยให้เขามีกำลังฝ่ายวิญญาณจิต แล้วเขาทั้งหลายจะมีความปรักพร้อมในการปรนนิบัติรับใช้แก่ผู้คนในทุกชนชั้น {MH 443.2}

วรรณกรรมคลาสสิกของสมัยกรีกโรมัน

ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่ง บรรดานักศึกษาหนุ่มสาวมากมายต่างทุ่มเทช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตเป็นเวลาหลายปีกับการศึกษาภาษากรีกและภาษาละติน และในขณะที่หนุ่มสาวเหล่านี้มุ่งมาดกับการเล่าเรียน จิตใจและอุปนิสัยของเขาทั้งหลายก็ถูกหล่อหลอมให้เป็นไปตามความรู้สึกรันทวยแห่งวรรณกรรมของผู้ที่มีได้มีความเชื่อในพระเจ้า โดยทั่วไปแล้ว การอ่านวรรณกรรมเหล่านี้ถือว่าเป็นข้อกำหนดที่สำคัญของการศึกษาเล่าเรียนภาษากรีกและละติน {MH 443.3}

ผู้ที่มีความรอบรู้เชี่ยวชาญในวรรณกรรมคลาสสิกกล่าวไว้ว่า “เรื่องโศกนาฏกรรมกรีก เต็มไปด้วยการผิดประเวณีระหว่างพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน การฆาตกรรม และการฆ่ามนุษย์เพื่อบูชาัญญาเทพเจ้าที่มีความมักมากในกามและอาชญากรรม” โลกจะอยู่ในสภาพที่ตีกว่านี้

อย่างมากมายเพียงใด ถ้าเราละทิ้งการศึกษาเล่าเรียนหนังสือที่มาจากวรรณกรรมเหล่านี้ “ผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลุกโพลง โดยไม่ให้เท้าของเขาถูกไฟลวกได้หรือ” สุภาษิต 6:28 “ใครจะเอาสิ่งสะอาด ออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน” โยบ 14:4 ถ้าเช่นนั้นแล้ว เราหวังที่จะให้คนหนุ่มสาวพัฒนาอุปนิสัยตามแบบอย่างของคริสเตียนได้อย่างไร ในเมื่อการศึกษาของพวกเขาถูกหล่อหลอมขึ้นจากคำสั่งสอนของผู้ที่ทำทายเป็นไม่ยอมรับหลักการตามพระบัญญัติของพระเจ้า {MH 443.4}

การที่นักเรียนนักศึกษาละทิ้งในสิ่งที่คอยเหนี่ยวรั้งตัวเองและได้ถลำเข้าไปสู่ความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยขาดสติยังคิดรวมทั้งใช้ชีวิตอย่างเสเพลเหลวแหลกอยู่ในความชั่วร้าย นั่นก็เพราะเขาทั้งหลายกำลังเลียนแบบสิ่งที่ถูกเก็บซ่อนอยู่ในจิตใจจากการศึกษาเล่าเรียนสิ่งเหล่านี้ จริงอยู่ ความรู้เกี่ยวกับภาษากรีกและภาษาละตินถือว่าเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอยู่บ้าง และบางคนก็จำเป็นที่ต้องศึกษาภาษาเหล่านี้ แต่ความรู้ของภาษาเหล่านี้ที่จำเป็นต่อการนำไปใช้ประโยชน์สามารถหาได้โดยไม่ต้องศึกษาเล่าเรียนวรรณกรรมที่เสื่อมทรามและทำให้ผู้อ่านมีอุปนิสัยที่ชั่วร้ายเหล่านี้เลย {MH 444.1}

หลายคนไม่มีความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษากรีกและภาษาละตินแต่อย่างใด การเรียนภาษาที่ตายแล้ว ควรมีความสำคัญรองไปจากวิชาความรู้ที่สอนให้รู้จักใช้พลังกำลังทั้งหมดของร่างกายและอำนาจของจิตใจอย่างถูกต้อง เป็นสิ่งโง่เขลาที่นักเรียนนักศึกษาทุ่มเทเวลามากมายเพื่อได้มาซึ่งภาษาที่ตายแล้วหรือได้รับความรู้มาจากหนังสืออื่น ๆ จนละเลยการฝึกฝนอบรมตนเองในหน้าที่เชิงปฏิบัติของชีวิต {MH 444.2}

นักเรียนนักศึกษาเหล่านั้นน่าอะไรติดตัวไปบ้างเมื่อสำเร็จการศึกษา เขาทั้งหลายมุ่งหน้าไปทางใด เขาทั้งหลายจะทำอะไร ความรู้ที่เขาทั้งหลายมีจะสามารถสั่งสอนคนอื่น ๆ ได้หรือไม่ เขาทั้งหลายได้รับการศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่วันหนึ่งจะได้เป็นบิดาและมารดาที่ซื่อสัตย์ได้หรือไม่ เขาทั้งหลายจะอยู่ในฐานะของหัวหน้าครอบครัวที่สามารถให้คำแนะนำที่ฉลาด

รอบคอบได้หรือไม่ การศึกษาเดียวที่ควรค่าแก่การเรียกเช่นนั้น คือ การศึกษาที่ช่วยนำคนหนุ่มสาวไปสู่การมีอุปนิสัยที่เป็นเหมือนอย่างพระคริสต์ ซึ่งจะช่วยให้เตรียมเขาทั้งหลายให้เป็นผู้มีความเหมาะสมที่จะแบกรับหน้าที่รับผิดชอบของชีวิตได้และเตรียมเขาทั้งหลายให้พร้อมที่จะเป็นหัวหน้าครอบครัว การศึกษาเช่นนี้ ไม่ใช่ได้มาจากการศึกษาเล่าเรียนวรรณกรรมคลาสสิกของพวกเขา {MH 444.3}

วรรณกรรมประโลมโลก

สื่อสิ่งพิมพ์มากมายที่ได้รับความนิยมในทุกวันนี้ ต่างเต็มไปด้วยเรื่องกามารมณ์ประโลมโลกที่เสียดสอนคนหนุ่มสาวให้มีพฤติกรรมชั่วร้าย และนำพาคนหนุ่มสาวไปสู่หนทางแห่งความพินาศ เด็กๆ แม้อย่างเยาว์วัย แต่ก็กลับซ้ำของในความรู้ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม เด็กๆ เหล่านี้ถูกกระตุ้นไปสู่ความชั่วร้ายจากนิทานต่างๆ ที่เขาทั้งหลายอ่าน ในจินตนาการ เขาทั้งหลายจำลองการกระทำตามพฤติกรรมที่บรรยายไว้ในหนังสือ จนถึงขั้นที่รุ่มร่าให้เกิดความต้องการเห็นความสามารถของตนเองในการก่ออาชญากรรมและหลบหลีกให้พ้นจากโทษทัณฑ์ได้อย่างไร {MH 444.4}

สำหรับเด็กๆ และคนหนุ่มสาวที่อยู่ในวัยที่มีความคิดความอ่านที่แคล่วคล่องว่องไว ภาพเหตุการณ์ในจินตนาการที่แสดงถึงอนาคต เป็นเรื่องจริง เหมือนหนังสือที่คาดการณ์ว่าจะเกิดการก่อกบฏรวมทั้งยังอธิบายถึงวิธีการและขั้นตอนต่างๆ ของเหตุการณ์จนทำให้บ้านเมืองตกอยู่ในสภาพที่ไร้กฎหมายและประชาชนไร้การควบคุมตนเอง ผู้อ่านมากมายเกิดอารมณ์และความรู้สึกคล้อยตามไปกับการนำเสนอนี้ เขาทั้งหลายถูกชักจูงให้ก่ออาชญากรรม ที่เลวร้ายยิ่งกว่าสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้อย่างน่าเข้าใจในหนังสือด้วยซ้ำ โดยอิทธิพลของหนังสือเหล่านี้ ศีลธรรมในสังคมจึงเสื่อมทรามลง เมล็ดพันธุ์ของการทำผิดกฎหมายถูกหว่านออกไปอย่างแผ่

กระจาย ไม่เป็นที่น่าประหลาดใจเลยว่า ผลที่ได้รับคือการเก็บเกี่ยวผลของ
อาชญากรรม {MH 444.5}

ผลงานประพันธ์ประเภทนวนิยายรักๆ ใคร่ๆ เรื่องอ่านเล่น เรื่องตื่น
เต้นระทึกขวัญ ต่างเป็นคำสาปแช่งที่นำความหายนะมาสู่ผู้อ่านที่ไม่ยิ่ง
หย่อนไปกว่ากัน ผู้ประพันธ์อาจอ้างว่า เพื่อสั่งสอนบทเรียนทางศีลธรรม
เขาอาจสอดแทรกทฤษฎะในด้านศาสนาลงไปด้วย แต่สิ่งนี้ก็เพียงการ
ปิดบังอำพรางความโง่เขลาและความไร้ค่าที่มีอยู่ในหนังสือเหล่านั้น {MH
445.1}

โลกนี้เต็มล้นไปด้วยสรรพหนังสือที่คอยชักจูงเราให้ไปในทางที่ผิด
คนหนุ่มสาวยอมรับว่าเป็นความจริงในสิ่งที่พระคัมภีร์ประณามว่าเป็น
ความเท็จ คนหนุ่มสาวชื่นชอบและหลงติดอยู่กับการหลอกลวงที่มุ่งนำจิต
วิญญาณไปสู่ความพินาศ {MH 445.2}

มีงานประพันธ์ประเภทนวนิยายที่เขียนขึ้นโดยมีความมุ่งหมาย
เพื่อสั่งสอนถึงความจริงหรือเปิดเผยให้เห็นถึงความชั่วอันเลวร้ายในบาง
ประการ ผลงานในบางเล่มก็ให้คุณค่าแก่ผู้อ่าน แต่กระนั้นก็ตาม หนังสือ
เหล่านี้ก็ยังคงอันตรายที่ไม่อาจจะบรรยายได้ หนังสือเหล่านี้มีถ้อยคำและ
สำนวนที่พรรณนาภาพไว้โดยละเอียดซึ่งกระตุ้นจินตนาการได้ และก่อให้เกิด
แนวความคิดที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนหนุ่ม
สาว ภาพที่บรรยายไว้ในหนังสือจะผุดขึ้นมาในความคิดของคนหนุ่มสาว
เหล่านี้ครั้งแล้วครั้งเล่า การอ่านหนังสือประเภทนี้ทำให้ความคิดขาดความ
เหมาะสมในการนำไปใช้ประโยชน์และทำให้การทำงานฝ่ายจิตวิญญาณ
ขาดคุณสมบัติ อีกทั้งยังบั่นทอนความสนใจที่จะศึกษาพระคัมภีร์ ความ
คิดแทบจะไม่เหลือที่ว่างให้กับสิ่งที่เป็นฝ่ายสวรรค์ ในขณะที่จิตใจหมกมุ่น
อยู่แต่เรื่องราวที่ได้พรรณนาไว้ในหนังสือ ก็เลสเต็มหาจึงถูกลุกกระตุ้น
และผลเบี่ยงปลายก็คือ ความผิดบาป {MH 445.3}

แม้แต่นวนิยายที่ไม่มีเนื้อหาที่ไม่บริสุทธิ์ และอาจมุ่งหวังเพื่อสั่งสอน
หลักศีลธรรมอันดีงาม ก็ยังมีโทษอยู่ดี เพราะจะส่งเสริมนิสัยในการอ่าน

แบบผ่านๆ ฉาบฉวยเพื่อให้เข้าใจถึงเนื้อเรื่องเท่านั้น โดยที่ไม่ได้คิดพิจารณาอะไรๆ อย่างลึกซึ้ง ด้วยเหตุนี้จึงมีส่วนไปบั่นทอนความสามารถในการเชื่อมโยงและชลอความคิดลง ทำให้ความสามารถในการใคร่ครวญไตร่ตรองถึงหน้าที่และชีวิตในอนาคตของจิตวิญญาณถดถอยลง {MH 445.4}

ด้วยการถนอมเก็บความรักเพียงเพื่อความเพลิดเพลิน การอ่านนวนิยายจะก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายในหน้าที่ที่แท้จริงที่พึงปฏิบัติในชีวิต ด้วยอิทธิพลของเนื้อหาที่ตื้นตันเร้าใจและชวนเคลิบเคลิ้มหลงใหล บ่อยครั้งจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรคทางกายและโรคทางจิตใจ ครอบครัวยุคใหม่ที่เคร่งครัดและถูกทอดทิ้งจำนวนมาก คนพิการตลอดชีพมากมายรวมทั้งผู้ถูกกักกันในสถานบำบัดผู้ป่วยโรคจิต ต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้โดยนิสัยการอ่านนวนิยายนั่นเอง {MH 446.1}

มีคำแนะนำที่ให้ไว้บ่อยครั้งว่า เพื่อชนะใจของคนหนุ่มสาวให้ปฏิเสธการอ่านงานเขียนที่ปลุกเร้าอารมณ์และไร้คุณค่า เราควรจัดหานวนิยายที่มีเนื้อหาสาระที่ดีกว่าให้หนุ่มสาวเหล่านั้น การกระทำเช่นนี้ก็เปรียบเหมือนการพยายามบำบัดคนไข้เมาด้วยการจัดหาเครื่องดื่มมีินเมาที่มีฤทธิ์อ่อนกว่า เช่น ไวน์ เบียร์ หรือน้ำแอปเปิ้ล มาทดแทนเหล้าวิสกี้หรือเหล้ารัมรันดี การใช้เครื่องดื่มเหล่านี้กลับจะส่งเสริมอย่างต่อเนื่องให้เกิดความอยากที่จะดื่มเครื่องดื่มที่แรงยิ่งขึ้น ความปลอดภัยเดียวของคนไข้เมาและเครื่องป้องกันเดียวของผู้ที่ต้องการควบคุมตนเอง ก็คือ การงดดื่มอย่างเด็ดขาด หลีกเลี่ยงกัน ยังคงเป็นความจริงสำหรับผู้ขึ้นขอบการอ่านนวนิยาย การงดอ่านอย่างเด็ดขาดเป็นวิถีทางปลอดภัยเดียวของเขา {MH 446.2}

หนังสือนิยายปรับปราสาทนิยาย

ในการศึกษาเล่าเรียนของเด็กๆ และคนหนุ่มสาวในปัจจุบัน หนังสือ

ตำนานปรัมปราและเทพนิยายรวมทั้งเรื่องที่ตั้งขึ้นมา เข้ามามีบทบาทสำคัญอยู่ไม่น้อย หนังสือประเภทนี้มีการใช้กันตามโรงเรียนต่างๆ และมีอยู่ในหลายๆ ครอบครัว บิดามารดาที่เป็นคริสเตียนอนุญาตให้ลูกๆ อ่านหนังสือที่เต็มไปด้วยเรื่องไม่จริงเหล่านี้ได้อย่างไร เมื่อเด็กๆ ตามความหมายของเรื่องี่อ่านซึ่งตรงกันข้ามกับคำสอนของบิดามารดา บิดามารดาก็จะตอบว่าเรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องที่ไม่จริง แต่การตอบเช่นนี้ไม่ได้ลบล้างผลร้ายจากการอ่านหนังสือเหล่านี้ ข้อคิดที่ปรากฏในหนังสือเหล่านี้ได้ชักนำเด็กๆ ไปในทางที่ผิด และถ่ายทอดทรรศนะชีวิตที่จอมปลอม พร้อมกับปลุกฝังและเพาะเลี้ยงความปรารถนาในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง {MH 446.3}

การใช้หนังสือประเภทดังกล่าวอย่างแพร่หลายในทุกวันนี้ เป็นอุปายกมลลงอย่างหนึ่งของซาตาน มันพยายามเบี่ยงเบนจิตใจของคนหนุ่มสาว และคนที่มียายุไปจากหน้าที่สำคัญในการฝึกฝนอุปนิสัยที่ดีงาม มันตั้งใจทำลายเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวด้วยเรื่องหลอกลวงจิตวิญญาณที่มันกำลังกระจายจนเต็มล้นอยู่ในโลก มันจึงพยายามหันเหจิตใจของคนหนุ่มสาวให้ห่างเหินจากพระวาระของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ ปิดกั้นไม่ให้เรียนรู้ถึงความจริงซึ่งจะเป็นเกราะป้องกันเขาทั้งหลาย {MH 447.1}

หนังสือที่บิดเบือนความจริงจะต้องไม่ตกอยู่ในมือของเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาว บนเส้นทางของการไฝหะการศึกษาและเล่าเรียน จงอย่าปล่อยให้เด็ก ๆ ได้รับความรู้ใดที่จะกลายเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งความผิดบาป หากผู้มีความคิดเป็นผู้ใหญ่ ไม่ข้องแวะกับหนังสือเหล่านี้เขาทั้งหลายก็จะมีความปลอดภัยกว่ามาก และด้วยแบบอย่างและอิทธิพลการดำเนินในทางที่ถูกต้อง จะทำให้เขาทั้งหลายคุ้มครองป้องกันคนหนุ่มสาวให้พ้นจากการทดลองได้ง่ายยิ่งขึ้น {MH 447.2}

เรามีหนังสืออีกมากมายที่กล่าวถึงความจริงในทางของพระผู้เป็นเจ้า คนทั้งหลายที่กระหายแสวงหาความรู้ ไม่จำเป็นต้องแสวงหาจากน้ำพุที่ไม่บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ว่า

“เอียงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของปราชญ์

และเอาใจใส่ความรู้ของเรา...

เพื่อความไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเจ้า
เราให้แจ้งประจักษ์แก่เจ้าในวันนี้แม้แก่ตัวเจ้าเอง”

“เราได้เขียนให้เจ้าถึงสิ่งวิเศษนัก
ถึงเรื่องการปรึกษาและความรู้แล้วมิใช่หรือ”
“เพื่อสำแดงแก่เจ้าว่าสิ่งใดถูกและจริง
เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่จริงแก่ผู้ที่ใช้เจ้าไป”

“พระองค์ทรงสถาปนากฎเกณฑ์ไว้ในยาโคบ
และทรงแต่งตั้งกฎหมายไว้ในอิสราเอล
ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา
ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเขา”

“เรา.....จะบอกแก่ชาติพันธุ์ที่กำลังเกิดมา
ถึงพระราชกิจอันควรสรรเสริญของพระเจ้า
และฤทธานภาพของพระองค์
และการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ”

“เพื่อชาติพันธุ์รุ่นต่อไปจะทราบเรื่อง
คือลูกหลานที่จะเกิดมา
และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเขา
เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า”

“พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง
และพระองค์มิได้ไถ่แถมความโศกเศร้าไว้ด้วย”

สุภาพิต 22:17-21; สดุดี 78:5, 4, 6, 7;

สุภาพิต 10:22 {MH 447.3}

คำสอนของพระคริสต์

พระคริสต์ทรงสำแดงหลักการแห่งความจริงไว้ในข่าวประเสริฐเช่นเดียวกัน ในคำสอนของพระองค์ เราได้มีธารน้ำอันบริสุทธิ์ที่ไหลรินจากพระบัลลังก์ของพระเจ้า พระคริสต์ประทานแก่นุญษความรู้ที่ลึกซึ้งกว่าที่เคยรู้มาก่อน และทรงกระทำให้ความรู้ทั้งปวงที่มนุษย์ค้นพบเป็นเพียงความรู้อย่างธรรมดาๆ เท่านั้น พระองค์ทรงไขความลับได้อย่างไม่สิ้นสุด และทรงกระทำให้มนุษย์ในยุคสมัยต่อๆ มาจนถึงวาระสุดท้ายมุ่งความคิดอย่างจริงจังไปยังความจริงอันน่ามหัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงเปิดเผย แต่พระองค์ไม่ทรงปล่อยเวลาแม้แต่เพียงชั่วขณะให้ผ่านไปโดยไม่ทรงสั่งสอนถึงความรู้ที่จะนำไปสู่ความรอด พระองค์ทรงตระหนักถึงการใช้เวลา พระกายารวมทั้งพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นเครื่องมือในการนำจิตวิญญาณของมนุษย์ไปสู่ความรอดเท่านั้น พระองค์เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหาย ให้ได้รับความรอดและจะไม่ทรงยอมล้มเลิกความมุ่งหมายของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงยอมให้มีสิ่งใดมาเบี่ยงเบนพระองค์ {MH 448.1}

พระคริสต์ประทานเฉพาะความรู้ที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ คำสอนที่พระองค์ทรงถ่ายทอดให้แก่ประชาชนจำกัดอยู่แต่สิ่งที่สอดคล้องกับความต้องการในชีวิตความเป็นอยู่ที่แท้จริงของเขาทั้งหลายเท่านั้น พระองค์ไม่ทรงตอบคำถามที่สอดรู้สอดเห็นของคนที่มาหาพระองค์เพื่อสนองความต้องการของเขาเหล่านั้น ต่อคำถามเหล่านี้พระองค์ประทานคำตอบให้เฉพาะผู้ที่ร้องถามด้วยความจริงใจ จำเป็นและทุกซอกทุกซอ สำหรับคนทั้งหลายที่ร่อนรนต้องการเกี่ยวผลจากต้นไม้แห่งความรู้ พระองค์จะทรงยื่นผลจากต้นไม้แห่งชีวิตให้แทน เขาเหล่านั้นพบว่าหนทางทุกสายถูกปิดตาย ยกเว้นทางที่นำไปสู่พระเจ้า ธารน้ำพุทุกสายหยุดไหล ยกเว้นธารน้ำพุแห่งชีวิตนิรันดร์ {MH 448.2}

พระเจ้าช่วยให้รอดของเราทรงไม่สนับสนุนผู้หนึ่งผู้ใดเข้าเรียนใน

โรงเรียนของเหล่าอาจารย์รับบีในสมัยของพระองค์ ด้วยเหตุผลที่ว่าสติปัญญาของผู้เขียนจะถูกกีดกร้อนด้วยคำสอนที่กล่าวอย่างซ้ำซากว่า “เขาทั้งหลายกล่าวว่า” หรือ “มีคำกล่าวไว้ว่า” แล้วทำไมเราจึงต้องยอมรับถ้อยคำอันโลเลของมนุษย์ว่าเป็นสติปัญญาที่สูงส่ง ในเมื่อสติปัญญาที่สูงค่ากว่าและเที่ยงแท้กว่าอยู่แค่การทูลขอของเรา {MH 449.1}

สิ่งที่ดำรงอยู่ชั่ววินาทีวันจันทร์ที่ข้าพเจ้าได้ประจักษ์แจ้งและความอ่อนแอของมนุษย์ที่ได้เห็น สิ่งเหล่านี้ได้ฝังประทับอยู่ในจิตใจของข้าพเจ้าและมีอิทธิพลต่องานในชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เห็นสิ่งใดในตัวของผู้ที่สมควรค่าแก่การยกย่องและสรรเสริญ ข้าพเจ้าไม่ทราบเหตุผลว่าทำไมความเห็นของปราชญ์ทางโลกและของผู้ที่โลกกล่าวขานว่าเป็นมหาบุรุษ ควรจะได้รับการเชื่อถือและการยกย่องเทิดทูน ผู้ที่ขาดแสงสว่างของพระเจ้าจะมีความเห็นที่ถูกต้องเกี่ยวกับแผนงานและวิถีทางของพระเจ้าได้อย่างไร คนเหล่านี้ปฏิเสธพระองค์อย่างสิ้นเชิงและไม่ยอมรับว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ หรือมิฉะนั้นก็พยายามลิดรอนพระราชอำนาจของพระองค์ ด้วยกรอบความคิดอันจำกัดของตนเอง {MH 449.2}

ขอให้เราเลือกที่จะให้พระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงจัดวางตำแหน่งแก่งดวงดาวที่ปรากฏอยู่บนท้องฟ้าภาคอากาศอย่างมีระบบระเบียบและพระองค์ผู้ทรงกำหนดให้ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ทำหน้าที่ของมันเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่เรา {MH 449.3}

เป็นเรื่องถูกต้องที่คนหนุ่มสาวจะรู้สึกว่าเขาทั้งหลายต้องบรรลุถึงการพัฒนาขั้นสูงสุดของกำลังฝ่ายสติปัญญาของตนเอง เราจะไม่จำกัดการศึกษาเรียนรู้ในสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดขอบเขตไว้ แต่ภูมิปัญญาที่เราได้มาย่อมจะไม่มีคุณค่าอันใด หากเราไม่ได้นำความรู้เหล่านั้นไปใช้เพื่อถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าและเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษยชาติ {MH 449.4}

เราไม่ควรรอกสมองด้วยการศึกษาเล่าเรียนหลากหลายวิชาอย่างคร่ำเคร่ง แล้วไม่ได้นำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตจริง การศึกษาเช่น

นี้ย่อมเป็นการสูญเสียเปล่าสำหรับผู้เรียน เพราะวิชาเหล่านี้ลดทอนความปรารถนาและความต้องการของเขาในการเรียนรู้สิ่งที่มีความเหมาะสมในการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ และทำให้เขาสามารถบรรลุหน้าที่รับผิดชอบของเขาได้ การอบรมฝึกฝนทางภาคปฏิบัติมีคุณค่ามากกว่าความรู้ภาคทฤษฎีทุกระดับ การมีแต่ความรู้ย่อมไม่เพียงพอ เราต้องมีความสามารถที่จะนำความรู้ไปใช้อย่างถูกต้องอีกด้วย {MH 449.5}

เวลา เงินทองและความมานะบากบั่นมากมายที่ใช้ไปกับการศึกษาเล่าเรียนที่ไม่คุ้มค่า ควรถูกนำมาทุ่มเทให้กับการศึกษาหาความรู้ที่จะสร้างนักเรียนเหล่านั้นให้เป็นชายหญิงที่มีความเหมาะสมพร้อมที่จะแบกรับหน้าที่ๆ แท้จริงในชีวิต การศึกษาเช่นนี้แหละ จึงจะเรียกได้ว่าเป็นการศึกษาที่มีคุณค่าสูงสุด {MH 450.1}

สิ่งที่เราต้องการคือ ความรู้ที่ส่งเสริมจิตใจและจิตวิญญาณ ที่จะทำให้เราเป็นชายหญิงที่ดีขึ้นกว่าเดิม การศึกษาเรื่องของจิตใจมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าการเรียนรู้จากตำรับตำราเท่านั้น เป็นการศึกษาที่แม้กระทั่งจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ในทางโลกที่เราอาศัยอยู่ แต่ถ้าเราละทิ้งสิ่งที่ดำรงอยู่ชั่ววันจันทร์ไปเสียจากความคิดของเรา เราจะทำสิ่งที่ผิดพลาดอย่างที่เราไม่อาจแก้ไขอะไรได้เลย {MH 450.2}

นักเรียนคนหนึ่งอาจทุ่มเทกำลังความสามารถที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ แต่หากเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและไม่ประพฤติตามพระบัญญัติที่คอยควบคุมดูแลชีวิตของเขา เขาจะทำลายตัวเองให้พินาศ โดยนิสัยที่ผิดๆ เขาสูญเสียความสามารถที่จะตระหนักถึงคุณค่าของตนเองและสูญเสียการควบคุมใจตนเองไป เขาใช้เหตุผลอย่างถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งที่มีความสำคัญอย่างลึกซึ้งมากที่สุดต่อตัวเขาเองไม่ได้ เขาเป็นคนที่ไม่คิดและไร้เหตุผลในการใช้จิตใจและร่างกายเนื่องจากการละเลยต่อการปลูกฝังหลักการที่ถูกต้อง เขาจึงต้องพินาศทั้งในโลกนี้และในโลกภายภาคหน้า {MH 450.3}

หากคนหนุ่มสาวเข้าใจถึงความอ่อนแอของตนเอง เขาทั้งหลายจะพบพลังกำลังของตนเองในพระเจ้า หากเขาทั้งหลายตั้งใจศึกษาหาความรู้จากพระองค์ เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้ที่ฉลาดรอบคอบในพระปัญญาของพระองค์ และชีวิตของเขาทั้งหลายย่อมจะบังเกิดผลเป็นพระพรแก่ชาวโลก แต่หากเขาเหล่านั้นมอบสติปัญญาให้กับการศึกษาเล่าเรียนที่เกี่ยวกับทางโลกและความคิดเห็นของมนุษย์เท่านั้น จนเหินห่างไปจากพระเจ้า เขาทั้งหลายจะสูญเสียความสุขสมบูรณ์ทั้งปวงของชีวิตไป {MH 450.4}

บทที่ 38 ความสำคัญของการ แสวงหาความรู้ที่แท้จริง

เราจำเป็นต้องเข้าใจประเด็นเดิมพันของสงครามครั้งยิ่งใหญ่ที่เราเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยให้แจ่มแจ้งมากกว่าที่เป็นอยู่ ทั้งยังจำเป็นต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงคุณค่าแห่งความจริงในพระวาระของพระเจ้าและภัยอันตรายที่เรายินยอมให้จอมมุสามาเบี่ยงเบนจิตใจของเราไปจากพระวาระของพระเจ้า {MH 451.1}

คุณค่าที่ไม่อาจประเมินได้ของความเสียสละเพื่อการไถ่บาปของเราเผยให้เราเห็นความจริงว่า ความผิดบาปนั้นเป็นสิ่งชั่วร้ายอย่างมหันต์ โดยความผิดบาป อวัยวะในร่างกายของมนุษย์ถูกรบกวนให้ผิดปกติ จิตใจถูกชักนำไปในทางชั่วร้าย จินตนาการฝักใฝ่ในทางทุจริต ความผิดบาปบั่นทอนสติปัญญาฝ่ายจิตวิญญาณ ความรู้สึกรู้สึที่อยู่ภายในจิตใจขานรับการ

ทดลองที่คุกคามมาจากภายนอก ดังนั้น แท้จริงก้าวไปสู่ความชั่วร้ายโดยไม่ทันรู้ตัว {MH 451.2}

การทรงพลีพระชนม์เพื่อเราทั้งหลายสำเร็จสมบูรณ์นั้นใด การชำระเราให้กลับบริสุทธิ์ปราศจากบาปมลทินก็ได้สำเร็จสมบูรณ์แจ่มเช่นเดียวกัน ฉะนั้น พระบัญญัติของพระเจ้าไม่อาจยกโทษให้กับการกระทำที่ชั่วร้าย ไม่มีความอสังฆธรรมใดที่จะหลุดพ้นจากการพิพากษาลงโทษได้ จริยธรรมของชาวประเสริฐไม่ยอมรับในมาตรฐานอื่นใดนอกจากความบริบูรณ์ดีเลิศที่มีอยู่ในพระลักษณะของพระเจ้า ชีวิตของพระคริสต์เป็นแบบอย่างที่ดี สมบูรณ์พร้อมของข้อบัญญัติของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระบิดา” ชีวิตของพระองค์เป็นแบบอย่างแก่เราในเรื่องของการเชื่อฟังและการปรนนิบัติรับใช้ พระเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราใหม่ได้ “เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในท่าน ให้ท่านมีใจปรารถนา ทั้งให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์” แต่เราทั้งหลายต่างได้รับพระบัญชาจากพระองค์ว่า “จงอุตส่าห์ประพฤติเพื่อให้ได้ความรอด” ยอห์น 15:10; ฟิลิปปี 2:13, 12 {MH 451.3}

งานที่ต้องใช้ความคิดของเรา

เรามีอาจจะกระทำสิ่งผิดให้เป็นเรื่องที่ถูกตอ้งได้ ทั้งยังไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขความประพฤติของเราโดยอาศัยความพากเพียรพยายาม แต่เพียงเล็กน้อยในชั่วครู่ชั่วยาม การสร้างอุปนิสัยที่ดีงาม ไม่ใช่งานที่จะกระทำให้สำเร็จลุล่วงได้ภายในวันเดียวหรือปีเดียว แต่เป็นงานที่เราต้องกระทำไปตลอดชีวิต การต่อสู้เพื่อเอาชนะตนเอง เพื่อให้ได้มาซึ่งความบริสุทธิ์และสวรรค์นั้น เป็นการต่อสู้ตลอดชั่วชีวิต หากปราศจากความพากเพียรอย่างต่อเนื่องและการกระทำที่แน่วแน่เสียแล้ว เราก็ไม่อาจเติบโต

ในลักษณะชีวิตแบบพระเจ้าได้และไม่มีทางที่จะบรรลุถึงมงกุฏของผู้ชนะ {MH 452.1}

ประจักษ์พยานที่ชัดเจนที่สุดที่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ได้ตกต่ำลงจากสภาพที่สูงส่ง ก็คือ ความจริงที่ว่าค่าซดใช้เพื่อกลับคืนสู่สถานะเดิมนั้นมีราคาสูงยิ่ง หนทางการกลับคืนจะได้มาก็ด้วยการที่จะต้องต่อสู้อย่างหนักหน่วงเท่านั้น ต้องต่อสู้ฝ่าฟันที่ละคืบทีละศอก ต้องใช้เวลาครั้งแล้วครั้งเล่า หากเพียงหลงพลาดพลั้งกระทำสิ่งใดโดยที่ไม่ได้ไตร่ตรองให้ดีแม้เพียงชั่วขณะเดียว เราก็อาจจะตกอยู่ภายใต้อำนาจของความชั่วร้ายได้ แต่การที่จะหักโซ่ตรวนและก้าวไปสู่ชีวิตที่บริสุทธิ์กว่าให้ได้นั้น เราจำเป็นต้องใช้เวลาที่มากกว่าเพียงแค่ชั่วครู่ชั่วยาม เราอาจจะมีสติที่เด็ดเดี่ยวและเริ่มลงมือแล้วก็ตาม แต่การบรรลุถึงความสำเร็จต้องการการต่อสู้ที่หนักหน่วง เวลา ความมานะอดทนอดสาหัส ความอดกลั้นอดทนและการเสียสละ {MH 452.2}

เราปล่อยตัวทำอะไรร่างหุ่นยนต์พลันไม่ได้ เราเผลอเผลอไปแม้แต่เพียงชั่วขณะเดียวไม่ได้ การทดลองเหลือคณานับห้อมล้อมเราอยู่ เราต้องต่อสู้อย่างแน่วแน่มั่นคง มิฉะนั้นแล้ว เราก็ต้องแพ้อาย หากชีวิตของเราต้องปิดฉากลงก่อนที่งานจะสำเร็จเสร็จสิ้น ก็เท่ากับการสูญเสียชีวิตนิรันดร์ {MH 452.3}

ชีวิตของอัครสาวกเปาโลเป็นชีวิตที่ต้องต่อสู้กับตนเองอยู่เสมอ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” 1 โครินธ์ 15:31 ความต้องการและความปรารถนาของเขามีสู่ในทุกๆ วันนั้นขัดแย้งกับสิ่งที่เป็นหน้าที่รับผิดชอบและสิ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่แทนที่เขาจะกระทำตามความโน้มเอียงที่นำไปสู่ความผิดบาป เขากลับเลือกปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า แม้ว่าเขาจะต้องนำสภาพฝ้ายเนื้อหนังของตนเองไปตรึงไว้บนกางเขนก็ตาม {MH 452.4}

เมื่อชีวิตแห่งการต่อสู้ของเปาโลใกล้จะปิดฉากลง เมื่อหวนระลึกถึงการต่อสู้ดิ้นรนและชัยชนะ เขาเยอโมกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็ม

กำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ต่อแต่นี้ไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น” 2 ทิโมธี 4:7, 8 {MH 453.1}

ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตแห่งการต่อสู้และการยาดราเข้าสู่สนามรบในการศึกสงครามนี้ย่อมไม่มีช่วงเวลาที่เราจะได้ผ่อนคลาย เราต้องมีความพากเพียรที่ต่อเนื่องและเหนียวแน่นคงทนอยู่เสมอ ความมานะบากบั่นอย่างไม่หยุดยั้งทำให้เรามีชัยชนะเหนือการทดลองต่างๆ ของซาตาน เราต้องแสวงหาจรรยาบรรณของคริสเตียนด้วยผลกำลังที่ไร้แรงหยุดยั้งและยึดมั่นต่อจุดมุ่งหมายที่มั่นคงถาวร {MH 453.2}

ไม่มีผู้ใดสามารถก้าวขึ้นสู่มาตรฐานอันสูงส่งได้ โดยปราศจากภูมิหลังแห่งความพากเพียรที่ได้ต่อสู้เพื่อตัวของเขาเองมา คนอื่นไม่มีทางต่อสู้แทนเขาได้ แต่ละคนต้องรับผิดชอบการต่อสู้นั้น แม้แต่โนอาห์ โยบและดาเนียลในสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาก็ไม่อาจช่วยบุตรชายหญิงคนใดของตนให้รอดได้ด้วยความสามารถของตนเอง {MH 453.3}

ศาสตร์แห่งความรู้ที่เราต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างดั่งแก้ว

ยังมีศาสตร์แห่งความรู้ของการเป็นคริสเตียนที่เราต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างดั่งแก้ว อันเป็นความรู้ที่ลึกกว่า กว้างกว่าและสูงส่งยิ่งกว่าความรู้ใดๆ ของมนุษย์ ดังฟ้าสวรรค์ที่สูงกว่าแผ่นดินผืนหล้า จิตใจจะต้องได้รับการอบรมให้เคารพระเบียบวินัย ให้การศึกษา ฝึกอบรมภาคปฏิบัติ เพื่อเราจะสามารถรับใช้พันธกิจของพระเจ้าโดยไม่ทำตามความโน้มเอียงตามธรรมชาติที่ติดตัวเรามา เราต้องเอาชนะนิสัยชั่วร้ายที่ถ่ายทอดมาทางสายเลือดและที่ถูกบ่มเพาะขึ้นมาใหม่ หลายครั้ง การศึกษาและการฝึกอบรมที่ทำมาตลอดชั่วชีวิต ต้องถูกละทิ้งไป เพื่อผู้นั้นจักได้

กลับมาเป็นนักศึกษาในโรงเรียนของพระคริสต์ จิตใจของเราต้องได้รับการสั่งสอนให้มีความศรัทธาแน่นในพระเจ้า เราต้องสร้างนิสัยในความคิดเพื่อทำให้เราสามารถต่อต้านต่อการทดลองได้ เราต้องฝึกฝนให้มองไปยังเบื้องบน หลักการของพระวาทะของพระเจ้าเป็นหลักการที่สูงส่งดังฟ้าสวรรค์และครอบคลุมถึงนิรันดร์กาล เป็นสิ่งที่เราต้องเข้าใจถึงผลกระทบที่มีต่อชีวิตประจำวันของเรา ทุกๆ การกระทำ ทุกๆ ถ้อยคำและทุกๆ ความคิดของเราต้องเป็นไปตามหลักการเหล่านี้ ทุกคนต้องดำเนินชีวิตให้สอดคล้องและอยู่ภายใต้การควบคุมของพระคริสต์ {MH 453.4}

เราไม่อาจเติบโตยิ่งขึ้นในพระคุณอันล้ำค่าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ ความกล้าหาญ ความอดทน ความอ่อนน้อม สุขภาพ ความเชื่อและความไว้วางใจที่ไม่หวั่นไหวในการทรงช่วยให้อุดของพระเจ้าจะแสงได้จากประสบการณ์ที่ใช้เวลาเป็นปีๆ ด้วยชีวิตที่พากเพียรพยายามในทางอันชอบธรรมและด้วยความยึดมั่นในความถูกต้องอย่างแน่น บุตร์ทั้งหลายของพระเจ้าย่อมได้รับการประทับตรารับรองในชีวิตนิรันดร์ของตนเอง {MH 454.1}

ไปบิเวลาให้สูญเสีย

เราไม่มีเวลาจะสูญเสียอีกแล้ว เราไม่ทราบว่าจะมีใครที่มีต่อเราจะหมดลงเมื่อใด อย่างยาวนานที่สุด ชีวิตของเรามีเวลาเพียงช่วงสั้นๆ ในโลกนี้ และเราไม่ทราบว่าจะอีกนานเท่าไรใครแห่งภรรณะจะพุ่งมาปักหัวหัวใจของเรา เราไม่ทราบว่าจะเมื่อใดเราจะถูกเรียกตัวให้ละทิ้งโลกนี้และทรัพย์สินขึ้นไป นิรันดร์กาลเหยียดยาวอยู่ต่อหน้าเรา ม่านที่แบ่งกันอยู่กำลังถูกเลื่อนขึ้น ในเวลาสั้นๆ อีกเพียงไม่กี่ปี สำหรับทุกๆ คนที่ยังมีชีวิตอยู่ จะมีพระบัญชาที่ประกาศว่า {MH 454.2}

“ผู้ที่เป็นคนอธรรมก็ให้เขาประพาศอิธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบ

ธรรมก็ให้เขากระทำการชอบธรรมต่อไป” วิวรณ์ 22:11 {MH 454.3}

เราเตรียมตัวพร้อมแล้วละหรือ เราได้รู้จักและเข้าสนิทกับพระเจ้า ผู้ทรงครอบครองแผ่นดินสวรรค์และผู้ทรงประทานพระบัญญัติให้แก่เรา อีกทั้งได้เข้าสนิทกับพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ทรงส่งมาโลกนี้เพื่อเป็นผู้แทนของพระองค์แล้วละหรือ เมื่องานในชีวิตของเราสิ้นสุดลง เราจะพูดเช่นเดียวกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของเราได้หรือไม่? {MH 454.4}

“ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก เพราะข้าพระองค์ได้กระทำการที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์” ยอห์น 17:4-6 {MH 454.5}

ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังพยายามชักจูงเราไม่ให้คิดถึงตัวเองและสรรพสิ่งในทางโลก ขออย่าให้ทูตสวรรค์เหล่านี้ต้องสิ้นเปลืองแรงงานโดยเปล่าประโยชน์ {MH 454.6}

จิตใจที่เคยหมกมุ่นในโลกก็วิสัยจำเป็นต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณ คือพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่าน เมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ โดยที่ท่านเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขออย่าได้ประพฤติดามกิเลสตัณหา อย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน แต่เพราะพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ ท่านทั้งหลายจงประพฤติให้บริสุทธิ์พร้อมทุกประการ ดังที่มีพระวจนะเขียนไว้แล้วว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” 1 เปโตร 1:13-16 {MH 455.1}

ความคิดต้องรวมศูนย์อยู่ที่พระเจ้า เราต้องเพียรพยายามอย่างจริงจังเพื่อเอาชนะจิตใจที่โดยธรรมชาติฝึกฝนในทางชั่วร้าย ความเพียรพยายามของเรา การรู้จักบังคับใจตนเองและความมานะบากบั่น ต้องมีสัดส่วนเสมอกับคุณค่าที่ไม่อาจประเมินได้ของเป้าหมายที่เราไฝ่หา ด้วยการพิชิตฟันฝ่าอุปสรรคเหมือนดังที่พระคริสต์ทรงชนะมาแล้วเท่านั้นที่เรา

จึงจะพิชิตมงกุฎแห่งชีวิตมาครอง {MH 455.2}

ความจำเป็นของการละทิ้งตน

ภัยอันตรายที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์คือ การหลงกลวงตัวเองและการหลงวางใจในตัวเอง และด้วยเหตุนี้จึงเห็นห่างไปจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งกำลัง ความรู้สึกผิดไผ่โดยธรรมชาติในจิตใจของเรา หากไม่ได้รับการแก้ไขด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า จะทำให้จิตใจของเราตายด้านต่อศีลธรรมและความชอบธรรม หากเราไม่เข้าสนิทกับพระเจ้าอย่างแท้จริง เราไม่อาจต้านทานต่ออิทธิพลอันชั่วร้ายของการตามใจตัวเอง การรักตัวเองและการทดลองของความผิดบาปได้ {MH 455.3}

เพื่อรับความช่วยเหลือจากพระคริสต์ เราต้องตระหนักถึงความจำเป็นของเรา เราต้องมีความรู้แจ้งในตัวของเราเอง ผู้ที่รู้ตัวเองว่าเป็นคนบาปเท่านั้นที่พระคริสต์ทรงช่วยให้รอดได้ เมื่อใดก็ตามที่เราตระหนักว่าตัวของเรานั้นหมดหนทางอย่างสิ้นเชิงที่จะช่วยเหลือตัวเองได้และเลิกไว้วางใจในตัวเองทั้งสิ้นแล้วเท่านั้น เราจึงจะสัมผัสถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าได้ {MH 455.4}

การละทิ้งตนนี้ไม่ใช่ลงมือกระทำเมื่อครั้งเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนเท่านั้น ในทุกๆ อย่างก้าวที่มุ่งไปสู่สวรรค์ การละทิ้งตนต้องได้รับการไคร่ครวญและเริ่มต้นใหม่ การทำความดีของเราทั้งปวงต้องพึ่งพาอาศัยฤทธิ์อำนาจที่อยู่ภายนอกตัวของเราเอง ด้วยเหตุนี้ จิตใจของเราจึงจำเป็นต้องแสวงหาพระเจ้าอยู่เสมอ เราต้องสารภาพบาปด้วยความตั้งใจจริงและถ่อมจิตใจลงต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์เสมอ ภัยอันตรายมากมายต่างรายล้อมตัวเรา และเราจะต้องมีความปลอดภัยก็ต่อเมื่อ เราสำนึกถึงความอ่อนแอของตนเองและยึดมั่นในความเชื่อต่อพระเจ้าผู้ทรงช่วยให้รอดผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น {MH 455.5}

พระคริสต์ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งความรู้ที่แท้จริง

เราต้องหันให้พ้นจากสิ่งสารพันที่โน้มน้าวความสนใจ มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้สูญเสียเวลาและชวนให้สงสัย แต่กลับเป็นสิ่งไร้สาระบ่อยครั้ง สิ่งที่น่าสนใจมากที่สุดที่เรียกร่องทั้งกำลัง เรียวแรงและความเอาใจใส่ กลับถูกใช้ไปกับสิ่งที่ไม่มีความสำคัญ {MH 456.1}

การยอมรับในทฤษฎีใหม่ๆ เพียงอย่างเดียวไม่อาจนำชีวิตที่เปลี่ยนแปลงใหม่มาให้แก่จิตวิญญาณได้ แม้ว่าการค้นคว้ากับความจริงและทฤษฎีต่างๆ ที่มีความสำคัญอยู่ในตัวเองก็ไม่มีคุณค่าหากไม่ได้นำมาปฏิบัติ เราจำเป็นต้องรู้สึกถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของเราที่ต้องบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณของตนเองด้วยอาหารที่จะช่วยส่งเสริมชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ

“จงเจียหูของเจ้าฟังปัญญา....

จงเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ....

ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาเหมือนหาเงิน....

และเสาะหาเธออย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่

แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์

และพบความรู้ของพระเจ้า....

แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรม

และความเที่ยงธรรม คือหนทางที่ดีที่ทุกสาย

เพราะปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า

และความรู้จะเป็นที่ร่มรื่นแก่วิญญาณจิตของเจ้า

ความเฉลียวฉลาดจะปกป้องเจ้า

และความเข้าใจจะเฝ้าเจ้าไว้”

“ปัญญาเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่ขวนเธอไว้

บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่นจะสุขสบาย”

สุภาพิต 2:2-11, 3: 18 (THSV)

คำถามที่เราต้องเรียนรู้คือ “อะไรคือความจริง ความจริงที่เราจะต้องยึดมั่น รัก ให้เกียรติและปฏิบัติตาม” ผู้ที่ใฝ่ใจทางวิทยาศาสตร์ได้พ่ายแพ้และผิดหวังในความพยายามที่จะตรวจสอบหาความจริงที่เกี่ยวกับพระเจ้า สิ่งที่เขาทั้งหลายจำเป็นต้องถามในเวลานี้ก็คือ “อะไรคือความจริงที่สามารถช่วยจิตวิญญาณของเราให้ได้รับความรอด” ต่างหาก {MH 456.3}

“ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์” นี่เป็นคำถามที่สำคัญที่สุดที่ท่านยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของท่านหรือไม่ ทุกๆ คนที่ยอมรับพระองค์ พระองค์ประทานสิทธิการเป็นบุตรของพระเจ้าให้ {MH 457.1}

พระคริสต์สำแดงพระเจ้าให้ปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์เพื่อประกอบกิจที่พิเศษในจิตใจของสาวกเหล่านั้น พระองค์ทรงประสงค์ที่จะกระทำในจิตใจของเราเช่นเดียวกัน หลายคนยึดมั่นในทฤษฎีมากเกินไป จนมองไม่เห็นถึงฤทธิ์อำนาจที่มีอยู่ในแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอด เขาทั้งหลายไม่ได้มองเห็นพระองค์ตั้งผู้รับใช้ที่ล้อมพระองค์และไม่เห็นแก่ตน สิ่งที่เขาทั้งหลายจำเป็นต้องทำก็คือ การมองไปยังพระเยซู ทุกๆ วัน เราต้องการการสำแดงถึงการสถิตอยู่ด้วยกับเราที่สดใหม่ของพระองค์ เราจำเป็นต้องเจริญรอยให้ใกล้เคียงมากยิ่งขึ้นตามแบบอย่างแห่งการไม่เห็นแก่ตนและการเสียสละของพระองค์ {MH 457.2}

เราต้องการประสบการณ์เช่นเดียวกับเปาโล เมื่อเขาเขียนว่า“ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” กาลาเทีย 2:20 {MH 457.3}

ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ที่แสดงออกในอุปนิสัยของเรา เป็นการยกย่องสรรเสริญเหนือสิ่งอื่นใดที่สูงค่าบนแผ่นดินโลกหรือ

ในสวรรค์ เป็นการศึกษาในระดับสูงสุด เป็นกุญแจที่ไขประตูราชธานีแห่งสวรรค์ เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้มนุษย์ทุกผู้ทุกนามที่ยอมรับในพระคริสต์เป็นเจ้าของความรู้เหล่านี้ {MH 457.4}

บทที่ 39 ความรู้ที่ได้จากพระวจนะ ของพระเจ้า

พระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นการสำแดงถึงพระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในพระคริสต์ เมื่อเรายอมรับ รับเชื่อและปฏิบัติตาม พระคัมภีร์จะเป็นอุปกรณ์สำคัญในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย พระคัมภีร์เป็นแรงบันดาลใจที่ยิ่งใหญ่ เป็นพลังยับยั้งที่เร่งให้กำลังกาย กำลังสติปัญญาตลอดจนอำนาจในฝ่ายจิตวิญญูณและนำทางชีวิตไปตามเส้นทางอันชอบธรรม {MH 458.1}

สาเหตุที่คนหนุ่มสาวและแม้แต่ผู้ใหญ่ที่มากในวัยวุฒิถูกชักจูงให้ตกอยู่ในการทดลองและความผิดบาปได้อย่างง่ายดาย ก็เพราะคนเหล่านั้นไม่ได้ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและไม่ได้ใคร่ครวญถึงถ้อยคำเหล่านั้นเท่าที่ควร การที่จิตใจขาดความหนักแน่นและมั่นคง ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากชีวิต

และอุปนิสัยนั้นเป็นผลจากการเพิกเฉยละเลยต่อคำสอนอันบริสุทธิ์ที่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า คนเหล่านี้ไม่มีความพยายามอย่างจริงจังที่จะบังคับสติไปสู่สิ่งที่จะ دلใจให้เกิดความคิดที่บริสุทธิ์และชอบธรรม อีกทั้งหันเหสติออกไปจากความคิดที่ไม่บริสุทธิ์และไม่เป็นความจริง มีน้อยคนที่เลือกสิ่งที่ดีงามกว่า ที่นั่งลงแทบพระบาทของพระเยซูเช่นเดียวกับนางมารีย์ เพื่อเรียนรู้จากพระอาจารย์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า มีน้อยคนที่ภายในจิตใจของเขาทั้งหลายซาบซึ้งในพระวจนะของพระองค์และนำมาปฏิบัติในชีวิต {MH 458.2}

เมื่อเราอมรับความจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ ความจริงนั้นจะช่วยยกชูจิตใจและจิตวิญญาณของเราให้สูงขึ้น หากเราชื่นชมคุณค่าของพระวจนะของพระเจ้าอย่างสมควรจะได้รับแล้ว ทั้งคนหนุ่มสาวและผู้ชราก็จะเป็นผู้ที่มีภูมิธรรมในจิตใจและจักมีความเข้มแข็งในหลักคำสอนพร้อมที่จะทำให้เขาทั้งหลายสามารถต่อต้านต่อการทดลองได้ {MH 459.1}

จงให้มนุษย์สั่งสอนและเขียนถึงสิ่งต่าง ๆ อันล้ำค่าที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ จงทุ่มเทความคิด ความฉลาดในการเรียนรู้ ความกระตือรือร้นในการใช้สมองเพื่อศึกษาเล่าเรียนถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า จงอย่าศึกษาหลักปรัชญาที่เป็นเพียงความคิดเห็นของมนุษย์ แต่จงศึกษาเล่าเรียนในหลักคำสอนของพระองค์ผู้ทรงเป็นความจริง ไม่มีวรรณกรรมใดที่มีคุณค่าเทียบเคียงได้กับพระคัมภีร์ {MH 459.2}

จิตใจที่ฝึกฝนในทางโลกไม่อาจพบความสุขจากการไต่รตรองพระวจนะของพระเจ้า แต่สำหรับจิตใจที่ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น จะพบความงดงามของพระเจ้าเจิดจ้าแจ่มจรัสส่องออกมาจากหน้าหนังสืออันศักดิ์สิทธิ์นี้ สิ่งที่เป็นแผ่นดินรกร้างกันดารสำหรับจิตใจที่ฝึกฝนในทางโลก จะกลับกลายเป็นแผ่นดินแห่งธารน้ำหล่อเลี้ยงชีวิตสำหรับจิตใจที่เป็นฝ่ายจิตวิญญาณ {MH 460.1}

ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในพระวจนะของพระองค์ เป็นความรู้ที่เราต้องถ่ายทอดให้แก่ลูก ๆ ของเรา เมื่อเริ่มรู้จักเหตุและผล ลูก ๆ

ควรได้รับการแนะนำให้รู้จักคุ้นเคยกับพระนามและชีวิตของพระเยซู บทเรียนแรกที่เรควรสอนให้ลูกๆ คือ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเขาทั้งหลาย การฝึกอบรมในลำดับแรกของลูกๆ ควรเป็นเรื่องของการเชื่อฟังพระเจ้าด้วยความรัก เราควรอ่านพระวจนะของพระเจ้าให้ลูกๆ ฟังด้วยความเคารพยำเกรงในพระองค์และมีความสุภาพอ่อนโยน และเราควรเลือกเอาข้อความที่เหมาะสมกับความเข้าใจของลูกๆ โดยดัดแปลงเพื่อกระตุ้นความสนใจ มาอ่านซ้ำหลายๆ ครั้งให้เขาทั้งหลายฟัง เหนือสิ่งอื่นใด ให้ลูกๆ เรียนรู้ถึงความรักของพระองค์ที่ทรงสำแดงให้ปรากฏในพระคริสต์และบทเรียนอันยิ่งใหญ่ของความรัคนั้น {MH 460.2}

“ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนั้น เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย” 1 ยอห์น 4:11 {MH 460.3}

จงให้คนหนุ่มสาวยึดถือพระวจนะของพระเจ้าเป็นอาหารบำรุงเลี้ยงจิตใจและจิตวิญญาณ ให้ทางเขนของพระคริสต์เป็นศาสตร์แห่งการศึกษาทั้งปวงและเป็นศูนย์กลางของการสอนตลอดทั้งการศึกษาเล่าเรียนที่มีอยู่ทั้งหมด และนำมาใช้เป็นประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพื่อพระผู้ช่วยให้รอดจะทรงเป็นมิตรสหายของคนหนุ่มสาวในทุกๆ วัน ความคิดทั้งปวงก็จะอยู่ภายใต้การเชื่อฟังของพระคริสต์ เพื่อที่เขาทั้งหลายจะสามารถกล่าวเช่นเดียวกับอัครสาวกเปาโลว่า {MH 460.4}

“ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องทางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยทางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก” กาลาเทีย 6:14 (THSV) {MH 460.5}

ด้วยประการฉะนี้ โดยความเชื่อ หนุ่มสาวทั้งหลายจึงรู้จักพระเจ้าโดยความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ เขาทั้งหลายได้พิสูจน์ด้วยตนเองถึงความเป็นจริงที่มีอยู่ในพระวจนะของพระองค์และความจริงในพระสัญญาของพระเจ้า เขาทั้งหลายได้ประสบและได้ประจักษ์ในพระคุณความดีขององค์พระผู้เป็นเจ้า {MH 461.1}

ยอห์นสาวกที่พระองค์ทรงรักได้เรียนรู้จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เขา

ประสบมาด้วยตนเอง เขาจึงเป็นพยานได้ว่า {MH 461.2}

“ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็น กับตา ซึ่งเราได้พิถีพิถัน และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย) ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” 1 โยห์น 1:1-3 {MH 461.3}

ด้วยเหตุนี้ทุกคนที่ได้ “รับคำพยานของพระองค์ ก็ประทับใจตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง” โยห์น 3:33 โดยอาศัยสิ่งที่ประสบมาด้วยตนเอง เขาจึงสามารถเป็นพยานในสิ่งที่เขาเองได้เห็น ได้ยินและได้สัมผัสถึงฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ เขาจึงสามารถเป็นพยานได้ว่า {MH 461.4}

“ข้าพเจ้าต้องการความช่วยเหลือ และข้าพเจ้าก็ได้รับความช่วยเหลือในพระเยซู ความขาดแคลนในทุกสิ่งทุกอย่างนั้นพระองค์ก็ได้ทรงอุปถัมภ์คำชูข้าพเจ้า จิตวิญญาณที่หิวกระหายของข้าพเจ้าก็ได้รับความอิ่มใจ เพราะพระคัมภีร์ได้สำแดงพระคริสต์ให้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อในพระเยซู เพราะพระองค์ได้ทรงดำรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อในพระคัมภีร์ เพราะข้าพเจ้าได้ค้นพบแล้วว่า นั่นเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ได้ตรัสแก่จิตวิญญาณของข้าพเจ้า” {MH 461.5}

ผู้ที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระวาทะของพระองค์โดยประสบการณ์ของตนเองย่อมพร้อมจะศึกษาถึงความรู้ที่เกี่ยวเนื่องกับธรรมชาติพระวาทะได้เขียนถึงพระคริสต์ไว้ว่า “พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์” โยห์น 1:4 ก่อนที่ความมืดบาปจะเข้ามาในโลก อาตัมและเอวาท่างอยู่ภายใต้ห้อมล้อมของแสงสว่างที่สุกใสงดงาม อันเป็นพระสิริของพระเจ้า แสงสว่างนี้ส่องต้องทุกสิ่งที่เขาทั้งสองเข้าไปใกล้และทำให้สิ่งเหล่านั้นพลอยสว่างไปด้วย ไม่มีสิ่งใดมาปิดบังเขาทั้งสอง

ไม่ให้เห็นถึงพระลักษณะนิสัยหรือพระหัตถกิจของพระเจ้า แต่เมื่ออาดัมและเอวายอมพ่ายแพ้ต่อมารผู้ล่อลวง แสงสว่างนี้จึงได้อันตรธานไปจากพวกเขา การที่เขาทิ้งสองสูญเสียบาปกรรมแห่งความบริสุทธิ์ชอบธรรมนี้ไป เขาทิ้งสองจึงสูญเสียบางสิ่งที่ให้ความสว่างแก่สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติไปด้วย เขาทิ้งสองไม่อาจเข้าใจถึงความหมายของสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาติได้อย่างถูกต้องอีกต่อไป ไม่อาจมองเห็นถึงพระลักษณะของพระเจ้าในพระหัตถกิจของพระองค์ ดังนั้น ทุกวันนี้ มนุษย์จึงไม่สามารถเข้าใจถึงบทเรียนที่มีอยู่ในธรรมชาติอย่างถูกต้องได้ด้วยตัวของเขาเอง ถ้าไม่มีพระปัญญาของพระเจ้าเป็นผู้ชี้ทางให้ มนุษย์ก็หลงยกย่องธรรมชาติและกฎแห่งธรรมชาติอยู่เหนือพระเจ้าผู้ทรงสรรสร้างธรรมชาติ เพราะเหตุนี้ ความคิดของมนุษย์เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์จึงขัดแย้งกับคำสอนของพระวจนะของพระเจ้าอยู่บ่อยๆ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ได้รับแสงสว่างแห่งชีวิตของพระคริสต์ พระสิริของพระเจาก็จะกลับมาปรากฏอยู่ในธรรมชาติอีกครั้ง ในแสงสว่างที่ส่องฉายมาจากกางเขนเราจึงเข้าใจความหมายในคำสอนที่ปรากฏอยู่ในธรรมชาติได้อย่างถูกต้อง {MH 461.6}

ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์โดยประสบการณ์ของตนเองจะมีความเชื่ออย่างมั่นคงในหนังสือพระคริสตธรรมคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ที่มาจากพระเจ้า เขาได้พิสูจน์แล้วว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นเป็นความจริงและเขาทราบดีว่า ความจริงจะไม่เวียนขัดแย้งกับตัวเอง เขาจะไม่พิสูจน์ความจริงของพระคัมภีร์กับความคิดเห็นในเชิงวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ แต่เขาจะนำความคิดเหล่านี้ไปพิสูจน์กับกฎเกณฑ์ที่ไม่มีวันผิดพลาด เขาทราบดีว่าวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงนั้น จะไม่มีสิ่งใดขัดแย้งกับคำสอนที่มีอยู่ในพระวจนะ เพราะผู้ที่บันดาลสิ่งทั้งสองให้เกิดขึ้นนั้นเป็นบุคคลคนเดียวกัน ความเข้าใจที่ถูกต้องของเรื่องทั้งสองนี้จึงต้องมีความสอดคล้องต้องกันเป็นหนึ่งเดียว สิ่งใดก็ตามที่เรียกว่าเป็นวิชาความรู้ในด้านวิทยาศาสตร์ที่ขัดแย้งกับคำพยานที่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าล้วนเป็นแต่เพียงความคาดเดาของมนุษย์เท่านั้น {MH 462.1}

สำหรับผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนทางด้านนี้ การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์จะเปิดความคิดและข้อมูลที่กว้างไกลยิ่งขึ้น ขณะที่เขาใคร่ครวญถึงสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติ เขาก็จะเรียนรู้และเข้าใจถึงความจริงใหม่ๆ สิ่งที่ปรากฏอยู่ในธรรมชาติและพระคัมภีร์ที่มีพระวาทะของพระเจ้าเขียนไว้จะส่องสว่างให้แก่กันและกัน ทั้งสองสิ่งจะช่วยให้เขามีความรู้ที่เกี่ยวกับพระเจ้าได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น โดยสอนเขาให้เรียนรู้ถึงพระลักษณะของพระองค์และพระบัญญัติที่พระองค์ทรงใช้ในพระหัตถกิจที่พระองค์ทรงกระทำ {MH 462.2}

ประสบการณ์ของผู้ประพันธ์หนังสือสวดดูดีจะเป็นประสบการณ์ที่เราทุกคนจะได้รับโดยการยอมรับในพระวาทะของพระเจ้าผ่านทางธรรมชาติ และจากสิ่งที่พระองค์ทรงสำแดง ผู้ประพันธ์หนังสือสวดดูดีกล่าวว่า

“พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดี

ด้วยพระราชกิจของพระองค์

ข้าพระองค์ร้องเพลงด้วยความชื่นบาน

เนื่องในพระราชกิจของพระองค์”

“ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์

ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ

ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาทันหลายของพระเจ้า

คำพิพากษาของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง...

“ข้าแต่พระเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด”

“ลูกหลานของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์...”

“พระองค์ประทานให้เขาดีมีจาก

แม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์

เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์

เราเห็นความสว่างโดยความสว่างของพระองค์”

“บรรดาผู้ที่ตีรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข
คือผู้ที่ดำเนินตามพระธรรมของพระเจ้า
ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข
คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ”

“หนุ่ม ๆ จะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร
โดยระแวงระวังตามพระวอพระยงของพระองค์”
“ข้าพระองค์ได้เลือกทางความสัตย์ซื่อข้าพระองค์
ตั้งกฎหมายของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์”
“ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์
ไว้ในใจของข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์”
“และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรี
เพราะข้าพระองค์ได้แสวงข้อบังคับของพระองค์”

“ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็น
สิ่งมหัศจรรย์จากพระธรรมของพระองค์”
“บรรดาพระโอวาทของพระองค์ เป็นความปิติยินดี
ของข้าพระองค์เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์”
“สำหรับข้าพระองค์ พระธรรมแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
ก็ดีกว่าทองคำและเงินพัน ๆ แห่ง”

“แหม ข้าพระองค์รักพระธรรมของพระองค์จริง ๆ
เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์วันยังค่ำ”
“บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก
เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาไว้”
“กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์

“ในเรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น”

“พระตำราสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์
เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์รักพระตำราสนั้น”

“สาระสำคัญแห่งพระวจนะของพระองค์ คือความจริง
และกฎหมายอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

“ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่
เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
และให้กฎหมายของพระองค์ช่วยข้าพระองค์”
“บุคคลเหล่านั้นที่รักพระธรรมของพระองค์ มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง
ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้”

“ข้าพระองค์หวังในความรอดของพระองค์
และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์
จิตใจของข้าพระองค์ปฏิบัติตามบรรดาพระโอวาทของพระองค์
ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่งขึ้น”

“การคลี่คลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง
ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย
พระบัญญัติของพระองค์กระทำให้
ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์
เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ
ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์
เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำภานาของข้าพระองค์
ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ

เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์
 ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์
 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง”
 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รับไว้เป็นมรดกเป็นนิตย์
 พระเจ้าข้า เป็นความชื่นบานแก่ใจข้าพระองค์”

สดุดี 92:4; 36:5-7; 36:7-9; 119:1, 2, 9, 30; 119:11,
 45, 18, 24, 72, 97, 129, 54, 140, 160, 175, 165-167,
 130, 98-100, 104, 111 {MH 462.3}

การสำแดงของพระเจ้าที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

เราทั้งหลายมีสิทธิพิเศษที่จะเข้าใจถึงพระลักษณะของพระเจ้าที่
 สำแดงแก่เราในระดับที่ชัดเจนยิ่ง ๆ ขึ้น เมื่อโมเสสอธิษฐานว่า “ขอทรง
 โปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด” องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่
 ได้ทรงดำหนิโมเสส แต่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นไปตามคำทูลขอ พระเจ้า
 ตรัสแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้ง
 ต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือเยโฮวาห์ให้ประจักษ์ต่อหน้า
 เจ้า” อพยพ 33:18, 19 {MH 464.1}

ความผิดบาปทำให้จิตใจของเรามีมืดมัวและลดความเข้าใจของเรา
 เมื่อความผิดบาปถูกชำระล้างออกไปจากจิตใจของเรา แสงสว่างแห่งความ
 รู้ในสง่าราศีของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ก็จะทำให้
 พระวจนะของพระองค์แจ่มกระจ่างและส่องสะท้อนออกมาจากธรรมชาติ
 จนเราเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและประกาศได้ว่า “พระเจ้าผู้ทรงพระ
 กรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ ทรงกริ้วข้าและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง
 และความสัตย์จริง” อพยพ 34:6 {MH 464.2}

ในแสงสว่างของพระองค์ เราจึงมองเห็นความสว่างจนกระทั่งสติ

ปัญญา จิตใจและจิตวิญญาณได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้เข้าถึงความ
ไพบุลย์ตามแบบพระฉายอันบริสุทธิ์ของพระองค์ {MH 465.1}

สำหรับคนทั้งหลายที่เข้าใจถึงความเที่ยงแท้ของพระเจ้าที่มีอยู่ใน
พระวาทะของพระองค์สิ่งเหลือเชื่อต่างๆ ก็ล้วนเป็นไปได้ ความจริงแท้ของ
ความรู้มากมาย บ่อเกิดแห่งกำลังต่างๆ ปรากฏอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย
คุณงามความดีจะประจักษ์แจ้ง สิทธิพิเศษและหน้าที่ความรับผิดชอบที่คน
เหล่านั้นไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะมีอยู่ในพระคัมภีร์ก็จะถูกเปิดเผยให้ได้
เข้าใจ ทุกคนที่ดำเนินอยู่บนเส้นทางแห่งความเชื่อฟังที่ต่อมใจ ปฏิบัติตาม
เพื่อบรรลुพระประสงค์ของพระองค์ ย่อมเกิดความเข้าใจในพระวาทะของ
พระเจ้ามากยิ่งขึ้น {MH 465.2}

จงให้นักเรียนนักศึกษาฟังพระคัมภีร์เป็นผู้นำทางและยึดมั่นไว้เป็น
หลักการของเขา แล้วเขาจะสามารถไขว่คว้าเพื่อบรรลุถึงผลสำเร็จที่สูงส่ง
เท่าที่ใจปรารถนา เมื่อเราไม่ยอมรับว่าพระเจ้าทรงอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง
หลักปรัชญาทั้งหลายของมนุษย์ก็รังแต่จะก่อความวุ่นวายสับสนและความ
น่าละอายใจ แต่ความเชื่ออันมีค่าที่พระเจ้าทรงดลใจจะทำให้อุปนิสัย
เข้มแข็งและดีงาม เมื่อยึดมั่นอยู่ในพระคุณความดี พระเมตตาปราณีและ
ความรักของพระองค์ เราจะเกิดความเข้าใจความจริงอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น
เกิดความปรารถนาที่จะมีจิตใจที่บริสุทธิ์และมีความคิดที่ใสสะอาดไร้มลทิน
มากยิ่งขึ้น จิตวิญญาณที่อยู่ในบรรยากาศของความคิดที่บริสุทธิ์นี้จะได้รับ
การเปลี่ยนแปลงใหม่โดยการสื่อสารกับพระเจ้าผ่านการศึกษาพระวาทะ
ของพระองค์ ซึ่งเป็นความจริงแท้ที่ยิ่งใหญ่ กว้างไกล ไร้ซึ่งขอบเขตและ
ล้าลึกลับมองข้ามตัวตนของตนเอง จิตใจเกิดความอ่อนโยนและลดอัตตะ
ลงสู่ความถ่อมตน ความเมตตากรุณาและความรัก {MH 465.3}

ผละกำลังตามธรรมชาติจะเพิ่มทวีขึ้นเพราะความเชื่อศรัทธาอัน
บริสุทธิ์จากการศึกษาพระวาทะเพื่อชีวิต ผู้เรียนทั้งหลายจะมีสติปัญญา
มากขึ้น สูงส่งขึ้นและมีจิตใจที่งดงาม ถ้าเขาทั้งหลายเป็นเหมือนดั่งดาเนียล
ผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้า เขาทั้งหลายย่อมจะก้าวหน้า

เช่นเดียวกับดาเนียลในการเรียนรู้ทุกสาขาวิชา เมื่อมีจิตใจที่บริสุทธิ์ สติ ปัญญาของผู้เรียนเหล่านั้นก็จะเข้มแข็งขึ้น เขาทั้งหลายจะเรียนรู้วิชาและ อบรมวินัยของตนเองเพื่อทุกคนที่อยู่ในแวดวงของเขาจะได้เห็นว่ามนุษย์ สามารถเป็นอะไรได้บ้างและทำอะไรได้บ้าง เมื่อได้เข้าสนิทกับพระเจ้าผู้ ทรงสัพพัญญูและฤทธิ์อำนาจ {MH 466.1}

การศึกษาในช่วงชีวิตนิรันดร์

งานที่เรากระทำในระหว่างที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เป็นการเตรียม ใจสำหรับชีวิตนิรันดร์ การศึกษาที่เริ่มต้นในโลกนี้ จะยังไม่เสร็จสิ้นในชั่ว ชีวิตนี้ แต่จะดำเนินต่อไปตลอดชั่วชีวิตนิรันดร์ ก้าวหน้าต่อไปอย่างไรไม่มีวัน สิ้นสุด เราจะเข้าใจถึงพระปัญญาและความรักของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ใน แผนการแห่งการทรงไถ่ของพระองค์อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ในขณะที่พระ ผู้ช่วยให้รอดทรงนำเหล่าบุตรของพระองค์ไปยังบ่อน้ำพุแห่งชีวิต พระองค์ ประทานความรู้แก่เราทุกวันแล้ววันเล่า พระหัตถกิจอันน่าอัศจรรย์ของ พระเจ้า อันเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจในการทรงสร้างและ การค้ำจุนจักรวาลของพระองค์ จะเปิดเผยแก่สติปัญญาให้ประจักษ์ถึง ความมั่งคั่งมากมาย ภายใต้อสงไขยที่ส่งมาจากบัลลังก์ของพระเจ้า ความเร้นลับต่างๆ จะมลายหายไปและจิตวิญญาณจะเต็มล้นด้วยความ ประหลาดใจถึงสิ่งต่างๆ ที่เรียบง่ายไม่สลบซับซ้อนที่ไม่เคยรู้มาก่อน {MH 466.2}

บัดนี้ เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นพระ พักตร์ชัดเจน เดียวนี้ความรู้ของเราไม่สมบูรณ์ เวลานั้นเราจะรู้แจ้งเหมือน อย่างที่พระองค์ทรงรู้จักเรา {MH 466.3}

ภาคที่ 8

สิ่งจำเป็นสำหรับพิธีรับใช้

บทที่ 40 สิ่งที่คอยช่วยเหลือ ในการดำเนินชีวิต

อำนาจในการโน้มน้าวจิตใจได้ดียิ่งกว่าคำพูดที่มีชั้นเชิงโวหารก็คือชีวิตที่เรียบง่ายของชาวคริสตเตียนที่ยึดมั่นอยู่ในความบริสุทธิ์ชอบธรรมและเที่ยงแท้ สิ่งที่มีมนุษย์เป็นมีอิทธิพลเหนือกว่าคำพูดใดๆ ที่เขาเอ่ยออกมา {MH 469.1}

เหล่าเจ้าหน้าที่ที่ถูกส่งให้ไปจับพระเยซูกลับมารายงานว่า ไม่มีผู้ใดที่พูดได้เสมือนอย่างพระองค์ แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่า ไม่เคยมีผู้ใดดำเนินชีวิตได้เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงดำเนิน ถ้าหากชีวิตของพระองค์แตกต่างไปจากที่พระองค์ทรงเป็น พระองค์ก็คงไม่อาจตรัสเหมือนอย่างที่พระองค์ตรัส พระวาจาของพระองค์มีฤทธิ์อำนาจในการโน้มน้าวและชักจูงจิตใจ เพราะถ้อยคำเหล่านั้นออกมาจากจิตใจที่บริสุทธิ์ชอบธรรม กอปรด้วย

ความรักและความเห็นอกเห็นใจ ความเมตตากรุณาและความสัตย์จริง {MH 469.2}

อุปนิสัยและประสบการณ์ของเราเป็นตัวกำหนดผลกระทบของเรามีต่อผู้อื่น ในการชักจูงผู้อื่นให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระคริสต์ เราต้องเข้าใจถึงฤทธิ์อำนาจนี้ที่มีต่อจิตใจและชีวิตของเราเองเสียก่อน ขว้วประเสริฐที่เราประกาศเพื่อให้จิตวิญญาณทั้งหลายได้รับความรอด ต้องเป็นขว้วประเสริฐที่ช่วยจิตวิญญาณของเราได้รับความรอด โดยอาศัยความเชื่อในการช่วยให้รอดของพระคริสต์ที่ประสพกับตนเองเท่านั้น ถึงจะสามารถมีอิทธิพลทำให้ชาวโลกที่เต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย เลื่อมใสได้ หากเราต้องการดึงคนบาปให้พ้นจากกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากแล้ว เท้าของเราต้องตั้งมั่นอยู่บนศิลา ซึ่งคือองค์พระเยซูคริสต์นั่นเอง {MH 469.3}

สิ่งที่แสดงถึงความเป็นคริสเตียนนั้น ไม่ใช่เป็นเครื่องหมายสัญลักษณ์ภายนอกที่คนมองเห็น ไม่ใช่ด้วยการห้อยกางเขนหรือการสวมมงกุฎ แต่เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระองค์ที่ทรงสำแดงให้ปรากฏจากอุปนิสัยของเราที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ชาวโลกถึงจะเชื่อว่าพระเจ้าประทานพระบุตรของพระองค์มาเป็นพระผู้ไถ่ ไม่มีอิทธิพลใดที่มีอำนาจเข้าถึงจิตวิญญาณของมนุษย์ได้เสมอเหมือนอิทธิพลอันเกิดจากชีวิตที่ไม่เห็นแก่ตัวเช่นนี้ หลักฐานที่สนับสนุนเชิดชูเกียรติของขว้วประเสริฐที่ชัดเจนที่สุดคือ ชีวิตที่น่ารักและเปี่ยมล้นด้วยความรักของชาวคริสเตียน {MH 470.1}

ความยากลำบากทำให้เกิดการขัดเกลา

การดำเนินชีวิตเช่นนี้ เพื่อทุ่มเทแรงชักจูงเช่นนี้ ต้องจ่ายต้นทุนของความพากเพียรนี้ในทุกย่างก้าวด้วยการเสียสละส่วนตนและความมีระเบียบ

วินัย เนื่องจากการไม่เข้าใจถึงสิ่งนี้ ทำให้หลายคนเกิดความท้อถอยไปอย่างง่ายดายในการดำเนินชีวิตของคริสเตียน หลายคนที่ยอมมอบถวายชีวิตของตนเองเพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าอย่างจริงจัง ต่างต้องประหลาดใจและผิดหวังที่ตนเองต้องเผชิญกับอุปสรรคและประดังด้วยการทดลองและเรื่องยุ่งยากใจอย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน คนเหล่านี้ต่างอธิษฐานขอให้มีความเหมือนในลักษณะนิสัยของพระคริสต์ เพื่อมีความเหมาะสมในกิจการขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่คนเหล่านี้กลับตกอยู่ในสถานการณ์ต่างๆ ที่ดูเหมือนจะขัดขวางความเลวของอุปนิสัยให้สำแดงออกมา ข้อบกพร่องต่างๆ ที่เขาทั้งหลายไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะมีอยู่ในตัว เช่นเดียวกับชาวอิสราเอลในสมัยโบราณซึ่งได้ตั้งข้อสงสัยว่า “ถ้าพระเจ้าทรงนำเราอยู่ เหตุใดจึงมีสิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้นกับเรา” {MH 470.2}

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้น ก็เพราะว่าพระเจ้ากำลังทรงนำเขาทั้งหลายอยู่ การทดลองและอุปสรรคต่างๆ เป็นวิธีการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกเพื่อขัดเกลาอุปนิสัยของเราให้มีระเบียบวินัยและเป็นข้อกำหนดเงื่อนไขของความสำเร็จของพระองค์ พระองค์ผู้ทรงสามารถอ่านจิตใจของมนุษย์ ทรงรู้จักอุปนิสัยของเขาทั้งหลายได้ดีกว่าคนเหล่านั้นเองเสียอีก พระองค์ทรงเห็นว่า บางคนมีกำลังความสามารถและความเหมาะสมพร้อมถ้าพวกเขาจะได้รับการแนะนำอย่างถูกต้อง ก็จะทำให้พระราชกิจของพระองค์เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ในการจัดสรรของพระองค์ พระองค์ทรงวางบุคคลเหล่านี้ไว้ในตำแหน่งและสถานการณ์ต่างๆ เพื่อเขาทั้งหลายจะสามารถพบเจอข้อบกพร่องในอุปนิสัยของตนเองที่ถูกซุกซ่อนไว้โดยที่ตัวเองไม่เคยรับรู้มาก่อน พระองค์ประทานโอกาสให้คนเหล่านี้ได้แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อปรับปรุงตนเองให้มีความเหมาะสมในการปรนนิบัติรับใช้พระองค์ บ่อยครั้ง พระองค์ทรงอนุญาตให้ไฟแห่งความทุกข์ยากได้ไหม้ไหม้คนเหล่านี้เพื่อชำระเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ {MH 471.1}

ความจริงที่เราประสบกับความยากลำบากจากการทดลองเหล่านี้ เป็นเครื่องแสดงว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเห็นบางสิ่งที่มีค่าในตัวเราที่พระองค์

ทรงปรารถนาจะพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น หากพระองค์ไม่ทรงเห็นถึงอะไรในตัวเราที่สามารถใช้เขตชูพระสิริของพระองค์แล้ว พระองค์คงไม่ทรงเสียเวลาเพื่อขัดเกลาเรา พระองค์ก็คงไม่ทรงโยนหินที่ไว้ค่าเข้าไปในเตาหลอมของพระองค์ พระองค์จะทรงหลอมเฉพาะแร่ที่มีค่าเท่านั้น ช่างตีเหล็กนำเหล็กและเหล็กกล้าใส่ในไฟเพื่อจะทราบว่าเป็นเหล็กนั้นเป็นโลหะชนิดใด เจกเช่นเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้ว ได้ตกอยู่ในเตาหลอมแห่งความทุกข์ยาก เพื่อจะพิสูจน์ว่าเขาเหล่านั้นมีอุปนิสัยใจคอเช่นไร และพระองค์สามารถจะปั้นแต่งคนเหล่านั้นให้เป็นผู้ที่เหมาะสมในพระราชกิจของพระองค์หรือไม่ {MH 471.2}

ช่างปั้นหม้อนำดินเหนียวมานวดตามความต้องการของเขา เขา นวดและปั้นดินก้อนนั้น เขาแยกดินออกเป็นส่วนๆ แล้วกด รีดและนวดจนเนื้อดินเข้ากัน เขารดดินให้ชุ่มน้ำแล้วผึ่งให้แห้ง ปล่อยให้ทิ้งไว้สักพักโดยไม่แตะต้องมัน รอจนเนื้อดินแห้งได้ที่ในสภาพที่สามารถปั้นขึ้นรูปได้ เขาก็จะปั้นดินเป็นภาชนะ ด้วยการขึ้นรูปและแต่งรูปทรงบนแป้นหมุนวงล้อ เมื่อขึ้นรูปเสร็จ ก็จะไปผึ่งแดดแล้วจึงนำไปเผาในเตาเผาต่อไป ด้วยวิธีการดังนี้ ดินเหนียวก็จะกลายเป็นภาชนะที่สามารถจะนำไปใช้งานได้ ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นจอมโยธาทรงปรารถนาที่จะปั้นและ ตกแต่งเรา เช่นเดียวกับดินที่อยู่ในมือของช่างปั้นหม้อฉันใด เราก็จะอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ฉันนั้น เราต้องไม่พยายามที่จะทำงานของช่างปั้นหม้อที่เราคือ การยอมจำนนตัวเราให้กับการปั้นแต่งของพระเจ้าผู้ทรงเป็นจอมโยธา {MH 471.3}

“ดูก่อนท่านที่รัก อย่าประหลาดใจ ที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน แต่ว่าท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระเจ้าปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย” 1 เปโตร 4:12, 13. {MH 472.1}

ยามกลางวันที่มีแสงสว่างเจิดจ้าและมีเสียงอื่นๆ ดังมาเข้าหูของมัน นกที่อยู่ในกรงจะไม่สามารถหัดร้องเพลงที่นายของมันพยายามสอน มันจะหัดได้แต่เสียงนี้คิด เสียงนั้นหน่อยๆ แต่ก็ไม่อาจเรียบเรียงและซับซ้อนทำนองทั้งบท แต่หากนายของมันเอาผ้ามาคลุมกรงไว้และนำกรงไปแขวนไว้ในที่ๆ มันได้ยินแต่บทเพลงเพียงบทเดียวที่มันต้องหัดร้อง เมื่อตกอยู่ในความมืด นกตัวนั้นจะพยายามหัดร้องเพลงนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนสามารถร้องเพลงนั้นได้อย่างไพเราะ เมื่อเจ้าของนำนกออกจากความมืด ต่อจากนั้นมันก็สามารถร้องเพลงนั้นในที่ที่มีแสงสว่างได้ พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเหล่าบุตรของพระองค์ในลักษณะเช่นเดียวกัน พระองค์ทรงมีบทเพลงที่จะสั่งสอนเรา ซึ่งเมื่อเราหัดร้องเพลงนั้นท่ามกลางเงามืดแห่งความทุกข์ยากได้แล้ว เราก็จะสามารถร้องเพลงนั้นต่อมาในภายหลังได้ตลอดไป {MH 472.2}

หลายคนไม่พึงพอใจในกิจการงานที่ตนเองทำในชีวิต ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะสภาพแวดล้อมของสิ่งที่อยู่รอบกายของคนเหล่านั้นไม่เป็นที่ถูกใจ คนเหล่านั้นใช้เวลาอยู่กับงานที่ซ้ำซาก เมื่อคิดว่าตนเองสามารถทำงานในหน้าที่รับผิดชอบที่สูงส่งกว่านั้นได้หลายครั้งคนเหล่านั้นมักจะรู้สึกว้า ความพากเพียรพยายามของตนเองนั้นไร้ผล หรือไม่มีใครที่มองเห็นคุณค่า อนาคตของเขาทั้งหลายจึงเริ่มสั่นคลอน {MH 472.3}

ขอให้เราระลึกไว้เสมอว่า แม้งานที่เราต้องทำไม่ใช่งานที่เราสนใจ เราก็ต้องยอมรับว่างานนั้นเป็นการทรงเลือกของพระเจ้าให้เราทำ ไม่ว่าจะพอใจหรือไม่ เราต้องทำหน้าที่ๆ อยู่ใกล้ตัวของเรามากที่สุด “มือของเจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้น ไม่มีกิจการงานหรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา” ปัญญาจารย์ 9:10 {MH 472.4}

หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้นำเราไปประกาศที่เมืองนี้ละแวกนี้ พระองค์ก็คงไม่ทรงพอพระทัยหากเราจะนำเราไปประกาศยังเมืองยัฟฟาหรือเมืองคาเปอร์นาอูม พระองค์ทรงมีเหตุผล

ใช้เราไปยังที่ๆ อย่างเท่าของเราถูกกำหนดให้มุ่งหน้าไป อาจจะมีใครบางคน ที่นั่น ที่จำเป็นต้องการความช่วยเหลือที่เราสามารถช่วยเขาได้ พระองค์ผู้ทรงส่งฟีลิปไปหาข้าราชการชาวเอธิโอเปีย ส่งเปโตรไปหานายร้อยชาวโรมัน และส่งสาวใช้เด็กหญิงชาวอิสราเอลไปช่วยนามานแม่ทัพชาวซีเรีย ในวันนี้ พระองค์ทรงใช้ชายหญิงและคนหนุ่มสาวให้เป็นผู้แทนของพระองค์ ไปยังคนทั้งหลายที่ต้องการความช่วยเหลือและต้องการการทรงนำจากพระเจ้า {MH 473.1}

แผนงานของพระเจ้านับดีที่สุด

แผนงานของเราไม่ใช่เป็นแผนการของพระเจ้าเสมอไป พระองค์อาจทรงเห็นว่าเป็นการดีที่สุดสำหรับตัวเราเองและสำหรับแผนงานของพระองค์ที่จะทรงปฏิเสธความตั้งใจที่ดีที่สุด เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงกระทำแก่ดาวิด แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เราสามารถมั่นใจได้ นั่นคือ พระองค์จะทรงอำนวยการพระพร และจะประทานความเจริญก้าวหน้าให้แก่ผู้แทนทั้งหลายของพระองค์ที่อุทิศตนอย่างแท้จริงและได้ใช้สิ่งสารพัดที่เขาทั้งหลายมีอยู่เพื่อเกื้อหนุนพระสิริของพระองค์ หากพระองค์ทรงเห็นว่าเป็นการดีที่จะไม่ประทานในสิ่งที่เขาทั้งหลายขอลงต่อพระองค์ พระองค์ก็จะทรงชดเชยค่าปฏิเสธด้วยการประทานหลักฐานแห่งความรักของพระองค์และทรงมอบหมายงานการปรนนิบัติรับใช้อื่นแทน {MH 473.2}

ด้วยความหวังใยที่เต็มไปด้วยความรักของพระองค์ที่มีต่อเรา พระองค์ผู้ทรงเข้าพระทัยเราดียิ่งกว่าเราเข้าใจตัวเองเสียอีก บ่อยครั้ง พระองค์ทรงปฏิเสธข้อเรียกร้องที่เห็นแก่ตัวเพื่อสนองความอยากของเรา พระองค์ทรงไม่เห็นชอบให้เราละเลยหน้าที่ธรรมดาดๆ แต่สูงส่งที่อยู่ใกล้ตัวเรา หลายครั้ง หน้าที่เหล่านั้นมักจะเอื้ออำนวยให้เรามีโอกาสฝึกฝนสิ่งจำเป็นเพื่อเตรียมพร้อมเราไว้สำหรับกิจการงานที่สูงส่งมากยิ่งขึ้น บ่อยครั้ง แผนงานของเรา

มักล้มเหลวเพื่อแผนการของพระเจ้าที่ทรงวางไว้ให้เราจักสำเร็จสมบูรณ์ {MH 473.3}

เราไม่เคยได้รับการทรงเรียกให้ต้องเสียสละอย่างแท้จริงเพื่อพระเจ้า มีอยู่หลายสิ่งที่คุณองค์ทรงขอให้เราได้ยอมละทิ้งเพื่อพระองค์ ในการกระทำเช่นนี้ เราเพียงแต่ต้องสละทิ้งสิ่งที่คอยขัดขวางไม่ให้เราดำเนินไปบนเส้นทางที่นำพาเราไปสู่สวรรค์ แม้แต่เวลาที่พระองค์ทรงขอให้เราได้ละทิ้งสิ่งที่ดึงดูดใจก็ตาม เราย่อมสามารถเชื่อแน่ว่า พระเจ้าทรงกำลังดำเนินตามแผนการเพื่อจะทรงกระทำสิ่งที่ดึงดูดยิ่งกว่าสำหรับเรา {MH 473.4}

ในชีวิตกายภาคหน้า สิ่งเร้นลับที่ทำให้เราขุ่นข้องหมองใจและผิดหวังก็จะแจ่มแจ้ง เราจะเรียนรู้และเข้าใจถึงคำอธิษฐานที่ดูเสมือนหนึ่งว่าจะไม่ได้รับคำตอบและความปรารถนาที่ไม่สมหวังของเจ้านั้น เป็นส่วนหนึ่งของพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา {MH 474.1}

เราต้องถือว่าหน้าที่ทุกๆ หน้าที่ ไม่ว่าจะต่ำต้อยเพียงไรก็เป็นหน้าที่ๆ ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเป็นส่วนหนึ่งของการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า เราควรอธิษฐานในทุกวันนี้ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วยข้าพระองค์ให้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุด โปรดสอนข้าพระองค์ให้ทำหน้าที่ได้ดียิ่งขึ้น โปรดประทานพลังกำลังและใจที่ร่าเริงแก่ข้าพระองค์ โปรดช่วยข้าพระองค์เติมเต็มงานรับใช้ของข้าพระองค์ด้วยพันธกิจที่เต็มไปด้วยความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยเทอญ” {MH 474.2}

บทเรียนจากชีวิตของโมเสส

ลองพิจารณาถึงประสบการณ์ของโมเสส การศึกษาที่เขาได้รับในประเทศอียิปต์ในฐานะพระราชนัดดาของกษัตริย์ฟาโรห์และรัชทายาทแห่งราชบัลลังก์นั้น เป็นการศึกษาที่เขาได้รับมาอย่างละเอียดถี่ถ้วน ไม่มี

ความรู้อันตามความเข้าใจถึงสติปัญญาของชาวอียิปต์ที่พิจารณาแล้วว่าจะทำให้โมเสสเป็นผู้มีสติปัญญาฉลาดปราดเปรื่องจะถูกเฉลย เขาได้รับการฝึกฝนอบรมในระดับสูงสุดทั้งในวิชาทางทหารและฝ่ายพลเรือน เขารู้สึกว่าเขาได้รับการเตรียมพร้อมอย่างเต็มที่สำหรับหน้าที่ในการช่วยปลดปล่อยชนชาติอิสราเอล แต่พระเจ้าทรงมีพระดำริไปในอีกทางหนึ่ง การจัดสรรของพระองค์ทรงกำหนดให้โมเสสต้องได้รับการฝึกฝนอยู่ในถิ่นทุรกันดารในฐานะคนเลี้ยงแกะเป็นเวลานานถึงสี่สิบปี {MH 474.3}

การศึกษาที่โมเสสได้รับในประเทศอียิปต์เป็นประโยชน์แก่เขาในหลาย ๆ ด้าน แต่การเตรียมตัวที่มีความสำคัญมากที่สุดเพื่อให้พร้อมสำหรับพันธกิจในชีวิตของเขา คือ สิ่งที่เขาได้รับในระหว่างที่เขาดำเนินชีวิตในฐานะคนเลี้ยงแกะ ตามปกติแล้วโมเสสเป็นคนใจร้อน เมื่อคราวที่อยู่ในอียิปต์ เขาเป็นผู้บัญชาการทหารที่ประสบความสำเร็จ เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์ฟาโรห์และเป็นที่รักใคร่ของคนในประเทศ เขาคุ่นเคยกับคำสั่งสรรเสริญและการเยินยอ เขาสามารถดึงดูดประชาชนมาหาเขา เขาหวังจะช่วยปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้สำเร็จได้โดยอาศัยความสามารถของเขาเอง แต่สิ่งที่เขาได้เรียนรู้ในฐานะผู้แทนของพระเจ้านั้น ช่างแตกต่างจากสิ่งที่เขาได้เคยเรียนรู้มาก่อนมาก ในขณะที่เขานำฝูงแกะผ่านไปในปีตามภูเขาและเข้าไปยังทุ่งหญ้าเขียวสดในหุบเขา เขาได้เรียนรู้ถึงความเชื่อและความอ่อนน้อมสุภาพ ความอดทน ความมีใจถ่อมและความไม่เห็นแก่ตัว เขาเรียนรู้ที่จะดูแลแกะที่ไม่แข็งแรง รักษาแกะที่เจ็บป่วย ตามหาแกะที่พลัดหลงหาย อดทนกับแกะที่ดื้อรั้น ฝ้าดูแลลูกแกะตัวเล็กๆ และคอยดูแลเอาใจใส่แกะที่อายุมากและอ่อนแอ {MH 474.4}

การปฏิบัติในหน้าที่นี้ทำให้โมเสสเข้ามาใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ผู้เลี้ยง เขาได้เข้าสนิทในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เขาไม่คิดจะทำการใหญ่อีกต่อไป เขาตั้งใจพยายามทำงานตามที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ด้วยความซื่อสัตย์ เขารู้และสัมผัสได้ว่าพระเจ้าสถิตอยู่ใกล้ชิดรอบตัวเขา สรรพสิ่งในธรรมชาติบอกกับเขาเกี่ยวกับพระเจ้า เขารู้จักพระเจ้าเป็นการ

ส่วนตัว และเมื่อโมเสสไคร่ครวญถึงพระลักษณะของพระองค์ เขาก็ยิ่งรู้ซึ้ง และรับรู้ได้ว่าพระองค์สถิตอยู่กับเขา เขาพบสถานที่ที่ลี้ภัยในอ้อมพระกรอัน ดำรงเป็นนิจของพระองค์ {MH 475.1}

หลังจากเหตุการณ์นี้แล้ว โมเสสได้ยินเสียงเรียกจากสวรรค์ให้ แลกไม้เท้าของผู้เลี้ยงแกะเป็นไม้เท้าแห่งสิทธิอำนาจ ให้ละฝูงแกะไว้และ รับตำแหน่งผู้นำของชนชาติอิสราเอล เมื่อได้รับพระบัญชาของพระเจ้า โมเสสรู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง พุดไม่เก่งและขลาดอาย เขาถูกรอบคลุม ด้วยความรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสามารถเป็นกระบอกเสียงแทนพระเจ้า ได้ แต่เขาก็ยอมรับหน้าที่นี้ โดยมอบความวางใจทั้งหมดไว้กับองค์พระผู้ เป็นเจ้า ความสำคัญของภารกิจนี้ต้องการความสามารถทางสติปัญญาที่ ล้ำเลิศที่สุด พระเจ้าทรงอวยพระพรให้กับการยินดีเชื่อฟังของเขา เขา จึงกลายเป็นคนที่พุดจาคล่องแคล่ว เต็มไปด้วยความหวัง สุขุมเยือกเย็น และเหมาะสมกับภาระที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมอบหมายให้แก่มนุษย์ พระ คัมภีร์มีข้อความเขียนถึงโมเสสไว้ว่า “ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีผู้เผยพระวจนะ ผู้ใดในอิสราเอลเสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรู้จักหน้าต่อหน้า” เฉลยธรรม บัญญัติ 34:10 {MH 475.2}

ขอให้คนทั้งหลายที่มีความรู้สึกว่างานของตนเองไม่ได้รับการชื่นชม ยินดี และผู้ที่ปรารถนาตำแหน่งหน้าที่ที่สูงกว่า ให้คิดว่า “เพราะการที่จะ เขยิบเลื่อนขึ้นนั้น มิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตกหรือทิศใต้ แต่ เป็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้วินิจฉัย พระองค์ทรงถอดคนนั้นและทรงโปรดเลื่อน คนนี้ขึ้น” สดุดี 75:6, 7 (ฉบับแปลเดิม) มนุษย์ทุกคนมีตำแหน่งหน้าที่ ของตนตามแผนการอันเป็นนิรันดร์ของสวรรค์ เราจะได้รับมอบหมายใน ตำแหน่งหน้าที่ใด ๆ นั้นย่อมขึ้นอยู่กับความซื่อสัตย์ในการร่วมมือกับ พระเจ้า {MH 476.1}

เราจำเป็นต้องระมัดระวังเกี่ยวกับเรื่องการสงสารตนเอง อย่าหมกมุ่น อยู่กับความรู้สึกว่า ท่านไม่ได้รับการยกย่องนับถือเท่าที่ควร ความพยายาม ของท่านไม่ได้รับการชื่นชมยินดี งานของท่านนั้นยากเกินไป จงให้ความ

ทรงจำถึงความทุกข์ทรมานที่พระคริสต์ยอมแบกรับแทนเราหยุดความคิดข้างบนเหล่านี้เสีย เราทั้งหลายได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่าสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของเราได้รับอยู่แล้ว “เจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามันเลย” เยเรมีย์ 45:5 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่มีตำแหน่งหน้าที่ในพระราชกิจของพระองค์ที่จะมอบให้แก่คนทั้งหลายที่มีความปรารถนาอยากได้มงกุฏรางวัลมากกว่ายอมแบกกางเขน พระองค์ทรงต้องการผู้ที่ตั้งอกตั้งใจทำงานในหน้าที่ของตนมากกว่าผู้ที่รอรับรางวัลตอบแทน ผู้ที่เต็มใจทำเพื่อหลักการมากกว่าการเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น {MH 476.2}

คนทั้งหลายที่ถ่อมใจและผู้ที่ทำงานของตนเหมือนดังเช่นถวายเป็นเกียรติ แต่พระเจ้า ย่อมไม่โอ้อวดแสดงตนเหมือนอย่างผู้ที่ชอบทำตัววุ่นวายและคิดว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ แต่ผลงานของคนเหล่านั้นนับว่ามีค่ายิ่งกว่าบ่อยครั้ง ผู้ที่ทำตัวยิ่งใหญ่ พูฟ่าต้องการเรียกร้องความสนใจให้กับตนเอง จึงกลายเป็นผู้ที่แทรกอยู่ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าและงานของเขาทั้งหลายแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลว “ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจงเอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้ จงสรรเสริญปัญญา และปัญญาจะส่งเสริมเจ้า ถ้าเจ้ายึดปัญญาไว้ ปัญ्यानำพาเกียรติยศมาสู่เจ้า” สุภาษิต 4:7, 8 {MH 477.1}

เพราะเหตุว่าเขาเหล่านั้นไม่มีความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะปฏิรูปตนเองหลายคนจึงกลายเป็นแบบจำลองของพฤติกรรมที่ผิดๆ แต่มันไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนี้ คนเหล่านั้นอาจฝึกฝนตนเองให้สามารถรับใช้ได้ดีที่สุดในงานใดงานหนึ่ง แล้วเขาเหล่านั้นก็จะกลายเป็นผู้ที่มีคนต้องการขอความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา เขาเหล่านั้นจะได้รับคำชื่นชมยินดีสมกับคุณค่าความดีของตนเอง {MH 477.2}

ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่งที่สูงขึ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะไม่ทรงวางภาระให้แก่เขาเพียงลำพัง แต่จะทรงแบ่งเบาภาระนั้นให้แก่ผู้ที่ทดสอบเขา ผู้ที่รู้คุณค่าของเขา และผู้ที่เข้าใจถึงวิธีที่จะสนับสนุนให้เขาก้าวหน้าต่อไปยิ่งขึ้น คนทั้งหลายที่ทำงานตามที่ตนเองได้รับมอบ

หมายด้วยความซื่อสัตย์วันแล้ววันเล่า จะเป็นผู้ที่ไต่ยื่นพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสเมื่อถึงเวลาของพระองค์ว่า “จงก้าวสูงขึ้นอีก” {MH 477.3}

ในขณะที่ผู้เลี้ยงแกะกำลังเฝ้าฝูงแกะของตนเองอยู่บนเนินเขาในเมืองเบธเลเฮม เหล่าทูตสวรรค์ลงมาเยี่ยมเยือนเขาทั้งหลาย โดยทำนองเดียวกันในทุกวันนี้ ในขณะที่ผู้รับใช้ที่ใจดีของพระเจ้ากำลังปฏิบัติงานของตนเอง เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้ายืนอยู่เคียงข้างเขาทั้งหลาย คอยฟังถ้อยคำของเขาทั้งหลายและเฝ้าสังเกตเนืองงานที่เขาทั้งหลายทำ เพื่อให้ทราบว่าคุณเหล่านี้ควรจะได้รับการมอบหมายให้ทำงานที่สำคัญกว่าหรือไม่ {MH 477.4}

พระเจ้าทรงไม่ประเมินคุณค่าของมนุษย์โดยอาศัยทรัพย์สินเงินทอง การศึกษาหรือตำแหน่งหน้าที่ของเขา พระองค์ทรงประเมินจากความสามารถของจุดมุ่งหมายและความดีงามในอุปนิสัยของเขา พระองค์ทรงพินิจถึงความเติบโตของพระวิญญาณของพระองค์ในตัวเขามีมากน้อยเพียงใด และเขาสำแดงถึงพระฉายาของพระองค์ให้ปรากฏในชีวิตของเขา มากแค่ไหน การเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้านั้นคือการเป็นเด็กน้อยที่ถ่อมตน มีความเชื่ออย่างซื่อตรงและมีความรักอันบริสุทธิ์ {MH 477.5}

พระคริสตตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้หรือว่าผู้ครองของคนต่างชาติ ย่อมเป็นเจ้าของเขา และผู้ใหญ่มากมายก็ใช้อำนาจบังคับ แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะไต่เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย” มัทธิว 20:25, 26 {MH 478.1}

ในบรรดาของประทานที่สวรรค์มอบให้แก่มนุษย์นั้น การได้ร่วมทนทุกข์กับพระคริสต นับว่าเป็นความไว้วางใจที่มีความสำคัญมากที่สุดและเป็นเกียรติยศอันสูงสุด ไม่ใช่เอโนคนผู้ถูกพาไปยังสวรรค์ ไม่ใช่เอลียาห์ผู้ขึ้นสู่สวรรค์โดยวราจรตเพลิง ที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่กว่าหรือได้รับเกียรติยศมากกว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในคุกมืดใต้ดินอย่างโดดเดี่ยว “เพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่

พระองค์ด้วย” ฟิลิปปี 1:29 {MH 478.2}

แผนการสำหรับอนาคต

หลายคนกำหนดแผนงานที่แน่นอนสำหรับอนาคตไม่ได้ ชีวิตของคนเหล่านี้ไม่มีอะไรที่มั่นคง คนเหล่านี้มองไม่เห็นถึงผลลัพธ์แห่งกิจการงานต่างๆ และบ่อยครั้ง สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความวิตกกังวลและวุ่นวายใจ รุมเร้าเขาทั้งหลาย ขอให้เราจดจำไว้ว่า ชีวิตของเหล่าบุตรของพระเจ้าในโลกนี้เป็นชีวิตของนักแสวงบุญ เราไม่มีสติปัญญาที่จะวางแผนการในชีวิตของเราเองได้ เราไม่มีหน้าที่ๆ จะกำหนดอนาคตของเราเอง “เพราะอับราฮัมมีความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาญไม่ว่าจะไปทางไหน” ฮีบรู 11:8 {MH 478.3}

ในสมัยที่พระคริสต์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ พระองค์ไม่ทรงกำหนดแผนการไว้สำหรับพระองค์เอง พระองค์ทรงยอมรับในแผนการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับพระองค์ และพระบิดาทรงเผยให้เห็นแผนการของพระองค์วันต่อวัน เราจึงควรวางใจในพระเจ้าเช่นเดียวกัน ว่าชีวิตของเราอาจจะเป็นแผนการตามน้ำพระทัยที่แท้จริงของพระองค์ ในขณะที่เรามอบหนทางของเราไว้กับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงนำอย่างก้าวของเรา {MH 479.1}

มีผู้คนมากเกินไปวางแผนอนาคตที่สดใสกลับประสบกับความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง จึงให้พระเจ้าวางแผนการให้ท่าน จงวางใจในการทรงนำของพระองค์เหมือนดังเช่นเด็กเล็กๆ คนหนึ่ง พระองค์จะ “ทรงดูแลอย่างเท้าของธรรมิกชนของพระองค์” 1 ซามูเอล 2:9 พระเจ้าทรงไม่เคยนำเหล่าบุตรของพระองค์ไปในหนทางอื่นโดยยกเว้นหนทางที่เขายังหลายเป็นผู้เลือกให้ทรงนำ หากเขาทั้งหลายสามารถเห็นสิ่งที่อยู่เบื้องปลายตั้งแต่

ตอนเริ่มต้นและมองเห็นถึงสง่าราศีของพระประสงค์ที่เขาทิ้งหลายกำลัง บรรลุสู่ความสำเร็จในฐานะผู้ร่วมงานของพระองค์ {MH 479.2}

คำจางตอบ||กบ

เมื่อพระคริสต์ทรงเรียกเหล่าสาวกให้ติดตามพระองค์นั้น พระองค์ทรงไม่ได้เสนอว่าจะประทานความหวังอันเลิศลอยในชีวิตนี้ให้แก่สาวกเหล่านั้น พระองค์ทรงไม่ได้สัญญากับเขาทั้งหลายว่าจะให้ผลประโยชน์หรือเกียรติยศทางโลก หรือเงื่อนไขค่าตอบแทนที่เขาทั้งหลายควรจะได้รับ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับมัทธิวขณะที่เขานั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษีว่า “จงตามเรามาเถิด เขาก็สละสิ่งสารพัดทิ้ง ลุกขึ้นตามพระองค์ไป” ลูกา 5:27, 28 ก่อนที่จะเริ่มปรนนิบัติรับใช้ มัทธิวไม่ได้หยุดรอเพื่อเรียกร้องค่าจ้างตอบแทนในจำนวนเท่ากับที่เขาเคยได้รับในอาชีพเดิมของเขา เขาติดตามพระเยซูไป โดยไม่ไต่ถามหรือลังเลใจ เขาพอใจที่จะอยู่กับพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะฟังพระวาจาของพระองค์และร่วมรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ {MH 479.3}

เหล่าสาวกที่ได้รับการทรงเรียกก่อนหน้าก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน เมื่อพระเยซูทรงรับสั่งให้เปโตรและสหายของเขาติดตามพระองค์ไปในทันที สาวกเหล่านั้นบางคนมีญาติพี่น้องที่ต้องพึ่งพาอาศัยเขาทั้งหลายในการเลี้ยงดู แต่เมื่อได้รับคำเชิญของพระผู้ช่วยให้รอด เขาทั้งหลายก็ไม่ได้ลังเลใจและถามว่า “ข้าพระองค์จะทำมาหาเลี้ยงครอบครัวอย่างไร” เขาเหล่านั้นเชื่อฟังการทรงเรียกและต่อมาในภายหลังเมื่อพระเยซูตรัสถามว่า “เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ” เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “เรามีได้” ลูกา 22:35 {MH 480.1}

ในวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเรียกเราเหมือนดังที่พระองค์ทรงเรียก

มีทิวและยอห์นรวมทั้งเปโตรมารับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ หากความรักของพระองค์และตั้งใจของเรา เรื่องของค่าตอบแทนย่อมจะไม่ใช้สิ่งสำคัญที่สุดในความคิดของเรา เราจะชื่นชมยินดีที่ได้เป็นผู้ร่วมงานกับพระคริสต์และเราจะไม่หวั่นวิตกที่จะวางใจในการพิทักษ์รักษาของพระองค์ ถ้าเรายึดมั่นพระเจ้าเป็นกำลังของเรา เราก็มองเข้าไปได้อย่างชัดเจนถึงหน้าที่ความรับผิดชอบ ถึงความใฝ่ฝันที่ไม่เห็นแก่ตัว ชีวิตของเราจะถูกกระตุ้นโดยจุดประสงค์ที่สว่างงาม ซึ่งจะยกชูเราให้อยู่เหนือจุดมุ่งหมายที่เลวทราม {MH 480.2}

พระเจ้าจะทรงจัดเตรียม

หลายคนแสดงตนว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์มีความกระวน-กระวายและยุ่งยากใจ เพราะเขาทั้งหลายกลัวที่จะมอบตนเองไว้กับพระเจ้า คนเหล่านี้จึงไม่ยอมถวายตัวเองแก่พระองค์อย่างสิ้นเชิง เพราะต่างไม่กล้าเผชิญกับผลที่จะตามมาจากการถวายตัวนั้น หากคนเหล่านี้ยังไม่เต็มใจถวายตนเองแก่พระเจ้าโดยสิ้นเชิงแล้ว เขาทั้งหลายก็ไม่อาจพบกับสันติสุข {MH 480.3}

หลายคนต้องปวดร้าวจิตใจเนื่องจากภาระหนักที่กำลังแบกรับอยู่ เพราะคนเหล่านี้พยายามก้าวให้ถึงมาตรฐานของโลก คนเหล่านี้เลือกที่จะรับใช้โลก เลือกที่จะอ้าแขนรับความวุ่นวายสับสนและรับเอาธรรมเนียมปฏิบัติของโลกมาใช้ ด้วยประการฉะนี้ อุปนิสัยของคนเหล่านี้จึงเสื่อมไป และชีวิตมีแต่ความเหน็ดเหนื่อย ความวิตกกังวลที่ถาโถมเข้ามาอย่างต่อเนื่อง บั่นทอนกำลังกายและกำลังใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงปรารถนาให้พวกเขาละทิ้งแอกที่พันธนาการนี้เสีย พระองค์ทรงเชื่อเชิญเขาทั้งหลายเข้ามารับแอกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “*แอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา*” ความวิตกกังวลลดดับลงและมองไม่เห็นอนาคต แต่

พระเยซูทรงทอดพระเนตรถึงเบื้องปลายนับตั้งแต่เริ่มต้น ในความยากลำบากทั้งหลายนั้น พระองค์ทรงได้จัดเตรียมหนทางบรรเทาอยู่แล้ว “พระเจ้าไม่ได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลย จากบุคคลผู้เดินอย่างเที่ยงธรรม” มัทธิว 11:30, สดุดี 84:11 {MH 481.1}

พระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงมีหนทางหลากหลายวิธีที่จัดเตรียมไว้สำหรับเรา โดยที่เราไม่ทราบอะไรๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย คนทั้งหลายที่ยอมรับว่าการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าเป็นหลักการที่สำคัญที่สุดจะพบว่า ความวุ่นวายต่างๆ อันตรธานหายไปและเบื้องหน้าเท้าของเขาทั้งหลายมีเส้นทางราบเรียบพาดอยู่ {MH 481.2}

การปฏิบัติหน้าที่ในวันนี้ของเราด้วยความซื่อสัตย์เป็นการเตรียมตัวที่ดีที่สุดสำหรับความยากลำบากในวันพรุ่งนี้ จงอย่าเก็บภาระและความห่วงใยของวันพรุ่งนี้มาซ้ำเติมภาระของวันนี้ เพราะ “แต่ละวันก็มีทุกข์พอลงอยู่แล้ว” มัทธิว 6:34 {MH 481.3}

ขอให้เรามีความหวังและมีกำลังใจ ความท้อแท้สิ้นหวังในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าเป็นความผิดพลาดและไร้เหตุผล พระองค์ทรงทราบทุกความต้องการของเรา สำหรับจอมราชันผู้ทรงเป็นจอมโยธา พระเจ้าผู้ทรงรักษาทุกพันธสัญญาของเราจะทรงผนวกความยิ่งใหญ่และความหวังใหญ่แลเอาใจใส่ของพระเจ้าผู้เลี้ยงที่อ่อนโยน ฤทธานุภาพของพระองค์ไม่มีขีดจำกัด และเป็นเครื่องรับประกันถึงความสัมฤทธิ์ผลแห่งพันธสัญญาของพระองค์สำหรับคนทั้งหลายที่วางใจในพระองค์ พระองค์ทรงมีวิธีที่จะขจัดทุกความยากลำบาก เพื่อคนทั้งหลายที่รับใช้พระองค์และเชื่อมั่นในวิธีการที่พระองค์ทรงนำมาใช้จะได้รับการเลี้ยงดู ความรักของพระองค์สูงส่งยิ่งกว่าความรักใดๆ เหมือนดั่งฟ้าสวรรค์ที่สูงกว่าแผ่นดินโลก พระองค์ทรงคอยอภิบาลดูแลบุตรของพระองค์ด้วยความรักที่ไม่สามารถวัดค่าได้และดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์ {MH 481.4}

ในวันที่มีดมนที่สุด เมื่อเหตุการณ์ดูประหนึ่งว่าหมดหวัง ขอให้เราได้มีความเชื่อในพระเจ้า พระองค์ทรงกำลังดำเนินการตามน้ำพระทัยของ

พระองค์ ทรงกำลังกระทำทุกสิ่งอย่างเหมาะสมเพื่อประชากรของพระองค์ พลละกำลังของผู้คนทั้งหลายที่รักและปรนนิบัติรับใช้พระองค์จะได้รับการฟื้นฟูใหม่วันต่อวัน {MH 482.1}

พระองค์ทรงพระปรีชาสามารถและทรงเต็มพระทัยที่จะประทานความช่วยเหลือในทุกสิ่งที่คุณรับใช้ของพระองค์ต้องการ พระองค์จะประทานสติปัญญาแก่คนเหล่านั้นตามความจำเป็นที่แตกต่างกันไปตามต้องการ {MH 482.2}

อัครทูตเปาโลผู้เคยผ่านความยากลำบากมาก่อนได้กล่าวไว้ว่า “แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีให้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการประทุษร้ายต่างๆ ในความยากลำบาก ในการถูกข่มเหง ในความอับจน เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น” 2 โครินธ์ 12:9, 10 {MH 482.3}

บทที่ 41 การติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น

การคบหาสมาคมกับผู้อื่นในทุกๆ เรื่องของชีวิตต้องรู้จักใช้การควบคุมจิตใจตนเอง ความอดทนอดกลั้นและความเห็นอกเห็นใจ เราทุกคนต่างก็มีอารมณ์ นิสัยใจคอและการศึกษาที่แตกต่างกันอย่างมากมาจนมีความเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ผิดแผกกันไป เราจึงจัดเรื่องต่างๆ ไม่เหมือนกัน ความเข้าใจของเราในเรื่องเกี่ยวกับความเป็นจริง ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักปฏิบัติในชีวิตย่อมไม่อาจจะเหมือนกันได้ในทุกแง่มุม ไม่มีคนสองคนที่จะมีประสบการณ์เหมือนกันในทุกรายละเอียด ความทุกข์ยากของคนหนึ่งไม่เหมือนความทุกข์ลำบากของอีกคนหนึ่ง หน้าที่ๆ เป็นเรื่องง่ายตายสำหรับคนหนึ่ง อาจกลายเป็นเรื่องที่ยุ่งยากและซับซ้อนมากที่สุดสำหรับอีกคนหนึ่งก็เป็นได้ {MH 483.1}

ธรรมชาติของมนุษย์นั้นอ่อนแอ ไม่มีความรู้และมักมีความคิดเห็นที่ผิดๆ อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้แต่ละคนควรระมัดระวังในการประเมินคนอื่น เราแทบไม่รู้เลยว่าการทำงานของเราส่งผลอย่างไรในความรู้สึกของคนอื่น สิ่งที่เรากระทำหรือพูดออกไปอาจดูเหมือนว่าไม่มีความสำคัญแต่อย่างไร แต่หากตาของเราจักได้เปิดออก เราจะเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่ก่อให้เกิดผลดีหรือผลร้ายได้ {MH 483.2}

ความเกินอกเกินใจต่อผู้ที่ต้องแบกภาระอันหนัก

คนจำนวนมากแบกภาระน้อยนิด จิตใจของคนเหล่านั้นแทบจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับความทุกข์ยากที่แท้จริง แทบไม่รู้ลึกถึงความวุ่นวายและท้อแท้ใจของคนอื่น จนคนเหล่านั้นไม่เข้าใจถึงงานของผู้แบกรับภาระตัวจริง พวกเขาไม่ซาบซึ้งถึงภาระของเขาเหมือนเช่นเด็กน้อยที่ไม่เข้าใจภาระของผู้เป็นบิดาของเขา เด็กคนนั้นอาจจะสงสัยในความวิตกกังวลและความทุกข์ร้อนของบิดา และมองว่าไม่มีความจำเป็น แต่เมื่อความชัดเจนต่อชีวิตเพิ่มมากขึ้น เมื่อตัวเขาเองมีภาระต้องรับผิดชอบ เขาก็จะหวงระลึกถึงชีวิตของบิดาของเขาและจะตระหนักในสิ่งที่ครั้งหนึ่งเขาไม่อาจจะเข้าใจได้ ประสบการณ์ที่ซึมซับได้จุดประกายปัญญาแก่เขา {MH 483.3}

ยังมีผลงานของผู้ที่แบกภาระจำนวนมากไม่เป็นที่เข้าใจและไม่ได้รับการชื่นชมถึงคุณค่า จนความตายยุติหน้าที่ของเขา เมื่อคนอื่นเข้ามาแบกรับภาระที่เขาทำค้างไว้ และต้องประสบกับความยากลำบากเช่นเดียวกับที่เขาได้เผชิญ เขาทั้งหลายจึงค่อยเข้าใจว่าเขาเหล่านั้นต้องถูกทดลองความเชื่อและกำลังใจอย่างไรบ้าง บ่อยครั้งความผิดพลาดของเขาที่เขาทั้งหลายใจร้อนดำเนินติดพันเหมือนอย่างแต่ก่อนไม่ปรากฏให้เห็น ประสบการณ์สอนเขาทั้งหลายให้มีความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น พระเจ้าทรงโปรดประทานหน้าที่รับผิดชอบต่างๆ แก่มนุษย์ทั้งหลาย เมื่อเขาทั้งหลายกระทำผิด พระองค์

ทรงมีสิทธิอำนาจที่จะแก้ไขหรือย้ายเขาออกไป เราจึงควรระมัดระวังไม่นำอำนาจการพิพากษาดัดสินซึ่งเป็นพระราชกิจของพระเจ้ามาดำเนินการเอาเอง {MH 484.1}

การกระทำของดาวิดที่ปฏิบัติต่อกษัตริย์ซาอูลเป็นบทเรียนที่ดี ด้วยพระบัญชาของพระเจ้า ซาอูลได้รับการทรงเจิมให้ดำรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล เพราะเหตุที่กษัตริย์ซาอูลไม่ได้เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงประกาศยึดคืนอาณาจักรของซาอูล ถึงกระนั้น ดาวิดก็ยังปฏิบัติต่อกษัตริย์ซาอูลด้วยความสุภาพอ่อนโยนและด้วยความมอดทอนอดกลั้นมากยิ่งขึ้นไปอีก เพื่อตามล่าเอาชีวิตของดาวิด ซาอูลเดินทางมาถึงถิ่นทุรกันดารและหลงเข้าไปในถ้ำที่ดาวิดซ่อนตัวอยู่กับพวกทหารโดยไม่มีผู้ที่ติดตามไปด้วย “คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า วันนี้เป็นวันที่พระเจ้าตรัสกับท่านว่า...เราจะได้มอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร...ท่านว่าแก่คนของท่านว่า ขอพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้” พระผู้ช่วยให้รอดทรงรับสั่งแก่เราว่า “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร พระเจ้าจะทรงกล่าวโทษท่านอย่างนั้นและท่านจะดวงให้เขาด้วยทะเลอันอันใด พระเจ้าจะได้ทรงดวงให้ท่านด้วยทะเลอันนั้น” จงระลึกไว้ว่า อีกไม่นานนัก สมุดทะเบียนประจำชีพของท่านก็จะถูกส่งไปให้พระเจ้าทรงตรวจสอบ และจงจดจำไว้ด้วยว่า พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น....ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขา ก็ยังประพฤติดูอยู่อย่างเดียวกับเขา” 1 ซามูเอล 24: 4-6; มัทธิว 7: 1, 2; โรม 2: 1. {MH 484.2}

ความอดทนอดกลั้นต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

เราจำต้องไม่ปล่อยให้จิตใจของเราฉุนเฉียวเมื่อถูกกระทำผิดทั้งในสิ่งที่เป็ความจริงและสิ่งที่คาดการณ์ผิด แท้จริงตัวตนของเราเองต่างหากเป็นศัตรูที่เราจะต้องกลัวมากที่สุด ไม่มีความชั่วในรูปแบบใดจะส่งผลอันร้ายแรงต่ออุปนิสัยได้มากไปกว่ากิเลสตัณหาของมนุษย์ที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่มีชัยชนะใดที่เราได้มาจะมีค่าสูงส่งเหนือไปกว่าชัยชนะที่เราได้จากการเอาชนะตัวของเราเอง {MH 485.1}

เราไม่ควรปล่อยให้ความรู้สึกของเราถูกกระทบกระทั่งได้อย่างง่ายๆ เราต้องมีชีวิตอยู่ไม่ใช่เพื่อคอยปกป้องความรู้สึกหรือชื่อเสียงของตัวเอง แต่อยู่เพื่อช่วยเหลือจิตวิญญาณของผู้อื่นให้ได้รับความรอด เมื่อเรามีความสนใจในความรอดของจิตวิญญาณของผู้อื่น เราก็จะเลิกใส่ใจกับความคิดเห็นไม่ลงรอยเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งมักเกิดขึ้นจากการคบหากับผู้อื่น ไม่ว่าจะใครจะคิดหรือปฏิบัติต่อเราเช่นไร สิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องมากระทบกระเทือนถึงการร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรากับพระคริสต์และมิตรภาพของเรากับพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เพราะจะเป็นความดีความชอบอย่างไร ถ้าพวกท่านสู้ทนเมื่อถูกเขี่ยเพราะการทำชั่วนั้น แต่ถ้าพวกท่านทำดีและต้องทนทุกข์ลำบาก สิ่งนี้ก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า” 1 เปโตร 2:20 (THSV) {MH 485.2}

อย่าตอบโต้ผู้อื่น เท่าที่ท่านสามารถจะกระทำได้จงขจัดสาเหตุทั้งหลายของการเข้าใจผิดต่อกัน จงหลีกเลี่ยงการแสดงออกถึงความมาดร้ายจงกระทำทุกสิ่งตามกำลังความสามารถที่ท่านมีอยู่ในการผูกไมตรีกับผู้อื่นโดยไม่ละทิ้งต่อหลักการที่ถูกต้อง “เหตุฉะนั้นถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่าพี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน” มัทธ 5:23, 24 {MH 485.3}

เมื่อมีผู้ใดกล่าวถ้อยคำรุนแรงต่อท่าน จงอย่ากล่าวถ้อยคำรุนแรง

อย่างเดียวกันตอบกลับไป จงจำไว้ว่า “คำตอบอ่อนหวานช่วยละลายความโกรธเกรี้ยวให้หายไป” สุภาษิต 15:1 ในความเจียนนั้นมีฤทธิ์อำนาจอันน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ถ้อยคำเผ็ดร้อนกล่าวตอบโต้ต่อผู้ที่กำลังโกรธอยู่ก็ยิ่งรังแต่จะยั่วโทสะให้มากขึ้นไปกว่าเดิม แต่โทสะอันเกรี้ยวกราดเมื่อได้ประจันหน้ากับจิตใจที่นิ่งสงบด้วยความสุภาพอ่อนโยนและมีความอดทนอดกลั้น โทสะนั้นก็จ่อมลายหายไป {MH 486.1}

เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดใช้ถ้อยคำกล่าวร้ายเพื่อหาเหตุท่าน ขอให้จิตใจของท่านได้มีความมั่นคงอยู่ในพระวาระของพระเจ้า ขอให้ท่านได้เก็บรักษาพระสัญญาของพระเจ้าไว้ในความคิดและจิตใจของท่าน ถ้าท่านได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เหมาะสมหรือถูกกล่าวหาอย่างผิดๆ แทนที่ท่านจะกล่าวตอบเขาอย่างโกรธเคือง ให้ท่านได้ย้าถึงพระสัญญาอันประเสริฐของพระเจ้าแก่ตัวของท่านเองว่า {MH 486.2}

“อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี” โรม 12:21 {MH 486.3}

“จงมอบทางของท่านไว้กับพระยาห์เวห์ จงวางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงช่วยท่าน พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านปรากฏอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านปรากฏอย่างเที่ยงวัน” สดุดี 37:5, 6 (THSV) {MH 486.4}

“ไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์” ลูคา 12:2 {MH 486.5}

“พระองค์ทรงโปรดให้ศัตรูได้เหยียบย่ำอยู่บนศิระษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องลุยน้ำและลุยไฟ แต่พระองค์ก็ยังทรงนำข้าพระองค์มาอยู่ที่ มีสิ่งสารพัดอันบริบูรณ์” สดุดี 66:12 (New Century Version) {MH 486.6}

แทนที่จะพึ่งพาพระเยซู เรามักจะคอยหวังพึ่งเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ให้เห็นอกเห็นใจและให้กำลังใจแก่เรา หลายครั้ง ในพระเมตตาคุณและในความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พระองค์ทรงโปรดให้คนที่เราไว้วางใจทำให้เรา

ผิดหวัง เพื่อที่เราจักได้เรียนรู้ว่าเป็นสิ่งโง่เขลาเพียงไรที่เราวางใจในมนุษย์ และคิดว่ามนุษย์จะเป็นผู้ที่พิทักษ์รักษาเราได้ ขอให้เราได้มีความไว้วางใจในพระเจ้าอย่างหมดสิ้นด้วยจิตใจที่ถ่อมลงและไม่เห็นแก่ตัว พระองค์ทรงเข้าพระทัยดีถึงความทุกข์โศกที่มีอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของเรา แต่เราไม่สามารถจะแสดงความรู้สึกนั้นออกมาได้ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างดูมืดมนและยากที่จะอธิบาย จงระลึกถึงพระดำรัสของพระคริสตเจ้าที่ตรัสว่า “สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่รู้เรื่อง แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ” ยอห์น 13:7 {MH 486.7}

จงศึกษาถึงประวัติของโยเซฟและของดาเนียล องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงขัดขวางแผนปองร้ายของมนุษย์ผู้พยายามทำร้ายคนทั้งสอง แต่พระองค์ทรงกระทำให้อุบายแผนการเหล่านั้นกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ซึ่งท่ามกลางความทุกข์ยากลำบากและอันตรายยังคงยึดมั่นในความเชื่อและความสัตย์ซื่อของตนเอง {MH 487.1}

ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราจะต้องเผชิญกับอิทธิพลที่ขัดขวางเราจะต้องพบกับการยั่วโทษเพื่อทดสอบอารมณ์ของเรา และโดยการเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านี้ด้วยจิตวิญญาณที่ถูกต้องเหมาะสม เราก็จะเจริญขึ้นในพระคุณของพระคริสต์ หากพระคริสต์สถิตอยู่กับเรา เราจะมี ความมอดทน มีความเมตตา กรุณา มีความอดกลั้นและมีจิตใจที่เบิกบานท่ามกลางความหวาดกลัวและระคายเคือง วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า เราก็จะสามารถเอาชนะตัวของเราเองได้และเติบโตในความรู้สึกเยี่ยงวีรบุรุษที่สว่างงาม นี่แหละคือ ภาระหน้าที่ๆ พระเจ้าทรงมอบหมายให้แก่เรา แต่เราไม่อาจบรรลุถึงความสำเร็จได้โดยปราศจากการช่วยเหลือจากพระเยซูเพื่อช่วยให้เราเป็นผู้มีน้ำใจอันเด็ดเดี่ยว มีความมุ่งหมายอันแน่วแน่ คอยเฝ้าระวังตลอดเวลา และไม่ลดละในการอธิษฐาน ทุกคนต่างก็มีสงครามส่วนตัวที่ต้องต่อสู้ แม้แต่พระเจ้ายังไม่อาจทำให้เราเป็นผู้ที่มีอุปนิสัยอันดีงามหรือทำให้ชีวิตของเราเกิดประโยชน์ได้ นอกเสียจากว่าเราจะเป็นผู้ร่วมงานกับพระองค์ คนทั้งหลายที่ปฏิเสธการต่อสู้นี้ย่อมสูญเสียความเข้มแข็งและ

ความชื่นชมยินดีของซัยชนะ {MH 487.2}

เราไม่จำเป็นต้องเก็บสถิติการทดลอง ความทุกข์ยากลำบาก ความคับแค้นใจและความโศกเศร้าของเราไว้ สิ่งเหล่านี้ถูกบันทึกอยู่ในสมุดทะเบียนประจำชีพแล้ว และสวรรค์จะเป็นผู้เก็บรักษาสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไว้ในขณะที่เรามัวแต่นับสิ่งที่ไม่น่าชื่นชม หลายสิ่งที่เป็นเรื่องน่ายินดีให้รำลึกถึงก็จะผ่านพ้นไปจากความทรงจำของเรา อย่างเช่น พระเมตตาคุณของพระเจ้าที่อยู่โดยรอบเราในทุกเวลานาที และความรักของพระเจ้าที่แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ยังรู้สึกพิศวงว่าพระองค์ถึงกับประทานพระบุตรของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ถ้าท่านมีความรู้สึกว่า ในฐานะที่ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ท่านมีภาระและได้รับความยากลำบากมากมายกว่าคนอื่น ๆ จงจดจำไว้ว่าสำหรับผู้ที่หลีกเลี่ยงไม่ยอมรับความทุกข์เหล่านี้เหมือนอย่างท่าน พวกเขาจะไม่มีวันเข้าใจถึงสันติสุขเช่นที่ท่านได้รับ ในการปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์นั้น เราจะได้รับการประเล้าประโลมจิตใจและความชื่นชมยินดี จงแสดงให้เห็นว่า การมีชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์นั้นย่อมจะไม่มีคำว่าล้มเหลว {MH 487.3}

ถ้าท่านรู้สึกไม่เบิกบานใจและไม่มีความชื่นชมยินดี จงอย่าพูดถึงความรู้สึกของท่าน จงอย่าทอดเงามีดแห่งความทุกข์ลงบนชีวิตของผู้อื่น ศาสนาที่เศร้าหมองและเป็นทุกข์ไม่อาจจะชักนำจิตวิญญาณให้มาหาพระคริสต์ได้ มีแต่จะผลักไสคนเหล่านั้นให้เหินห่างจากพระองค์ไปสู่บ่วงแร้วที่ซาตานได้วางไว้สำหรับดักคนทั้งหลายที่พลัดหลงไปจากพระคริสต์ แทนที่จะคิดถึงความท้อแท้ผิดหวังของท่าน ให้ท่านคิดถึงฤทธิ์เดชที่ท่านสามารถทูลขอพระราชทานในพระนามของพระคริสต์ได้ จงจินตนาการของท่านคิดคำนึงถึงสิ่งที่มองไม่เห็น จงมุ่งความคิดของท่านไปยังสิ่งที่เป็นประจักษ์พยานแห่งความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อท่าน ความเชื่ออดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก ต่อต้านการทดลองและแบกรับภาระแม้ในยามผิดหวัง พระเยซูทรงดำรงพระชนม์ในฐานะทนายของเรา ทุกวาทะที่ทรงแถลงแก่ต่างแทนเราของพระองค์เป็นผลงานของเรา {MH

488.1}

ท่านคิดหรือไม่ว่าพระคริสต์จะประทานเกียรติแก่คนทั้งหลายที่ใช้ชีวิตทั้งหมดอยู่เพื่อพระองค์ ท่านคิดหรือไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปเยี่ยมคนทั้งหลายที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากและตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากเพื่อพระองค์อย่างเช่นสาวกยอห์นผู้ถูกเนรเทศที่พระองค์ทรงโปรดปราน พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ผู้รับใช้ผู้สัตย์ซื่อของพระองค์แม้แต่คนเดียวต้องถูกทอดทิ้งไว้อย่างเดียวตายให้ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความยากลำบากจนต้องพ่ายแพ้ไป พระองค์ทรงพิทักษ์รักษามนุษย์ทุกคนที่มิชีวิตซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าดุจดั่งอัญมณีอันมีค่า พระองค์ตรัสถึงคนเหล่านี้ทุกคนว่า “เราจะกระทำเจ้าให้เป็นดังแหวนตราเพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว” ฮักกัย 2:23 {MH 488.2}

ดังนั้น จงพูดถึงพระสัญญา จงพูดถึงการทรงอำนวยการของพระองค์อย่างเต็มพระทัยของพระเยซู พระองค์ทรงไม่ได้หลงลืมเราแม้แต่เพียงชั่วขณะเดียว เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากใดๆ จงให้เราวางใจด้วยความเชื่อมั่นในความรักของพระองค์และเก็บตัวเราเองให้เข้าสนิทอยู่ในพระองค์ ความรู้สึกแห่งการร่วมสภิตของพระองค์จะดลบันดาลความยินดีที่สงบและลึกซึ้งอยู่ในตัวเรา พระคริสต์ตรัสถึงพระองค์เองว่า “เรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็สถิตอยู่กับเรา พระองค์มิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” ยอห์น 8:28, 29 {MH 488.3}

พระบิดาสถิตอยู่เคียงข้างพระคริสต์ และไม่มีสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับพระองค์ได้ นอกจากสิ่งที่ความรักอันเป็นนิรันดร์ของพระเจ้าจะยินยอมให้บังเกิดเพื่อเป็นพระพรของชาวโลก สิ่งนี้นั่นเองที่เป็นสิ่งประโลมใจของพระองค์และเป็นของเราเช่นกัน ผู้ที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระคริสต์ก็เข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์ สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับเขามาจากพระผู้ช่วยให้รอด ผู้สถิตอยู่เคียงข้างเขา ไม่มีสิ่งใดที่จะแตะต้องเขาได้เว้นไว้แต่องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของจะทรงยินยอม ในความทุกข์ยากและความเศร้าโศกทั้งหลายของเรา ในการทดลองและการทดสอบทั้งหลายที่เราต้องเผชิญ ในความเสียใจและความทุกข์ร้อนทั้งหลายของเรา ในการกดขี่ข่มเหงและความคับแค้นทั้งหลาย กล่าวโดยสรุป สิ่งสารพัดเหล่านี้ต่างดำเนินไปเพื่อประโยชน์อันดีของเราเอง ประสบการณ์และสถานการณ์เหล่านี้ล้วนเป็นภาวะของพระเจ้าเพื่อนำผลดีมาสู่ตัวเรา {MH 488.4}

ถ้าเราจักได้เข้าใจถึงความมอดทนนานของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา เราก็จะไม่ตัดสินหรือกล่าวโทษผู้อื่น เมื่อพระคริสต์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ ผู้ที่รู้จักพระองค์คงจะประหลาดใจมาก หากหลังจากที่คุ้นเคยกับพระองค์แล้ว คนเหล่านั้นได้ยื่นพระองค์ทรงกล่าวโทษ ตรัสถ้อยคำกล่าวร้ายหรือถ้อยคำโมโหจนเฉียว ขอให้เราอย่าลืมว่าคนทั้งหลายที่รักพระองค์จะต้องเป็นแบบอย่างที่สำคัญพระลักษณะนิสัยของพระองค์ให้ปรากฏแก่ผู้อื่น {MH 489.1}

“จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว” “อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเรียกให้ท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพร” โรม 12:10; 1 เปโตร 3:9 {MH 489.2}

องค์พระเยซูทรงปรารถนาให้เราเคารพในสิทธิของมนุษย์ทุกคน เราจะต้องให้ความสำคัญในสิทธิของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ในสังคมและสิทธิในฐานะของคริสเตียน เราจะต้องปฏิบัติต่อทุกๆ คนด้วยความสุภาพอ่อนโยน ในฐานะที่เขาเป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้า {MH 489.3}

คริสตศาสนาย่อมทำให้ผู้ชายเป็นสุภาพบุรุษ พระเยซูทรงมีความสุภาพอ่อนโยน แม้กระทั่งต่อผู้ที่กดขี่ข่มเหงพระองค์ และผู้ที่ติดตามพระองค์ อย่างไรก็ตามจะแสดงออกถึงน้ำใจอย่างเดียวกัน จงพิจารณาดูเปาโล เมื่อเขาถูกนำตัวมาต่อหน้าผู้ปกครองบ้านเมือง ถ้อยคำของเขาที่กล่าวต่ออากริปปาเป็นแบบอย่างของสุภาพอ่อนโยนที่แท้จริงและเป็นสำนวนโวหารที่หวานลุ่มลึกจิตใจ ชาวประเสริฐไม่สนับสนุนเราให้แสดงความสุภาพ

อ่อนโยนตามสมัยนิยมของชาวโลก แต่เป็นความสุภาพอ่อนโยนที่สำแดงจากจิตใจที่มีความเมตตากรุณาโดยแท้จริง {MH 489.4}

การปลูกฝังอย่างเอาใจใส่ที่สุดในเรื่องของมารยาทภายนอกที่แสดงออกในชีวิต ก็ยังไม่เพียงพอที่จะไปขจัดอุปนิสัยที่วิตกกังวล การตัดสินใจที่รุนแรงและคำพูดที่ไม่เหมาะสมออกไปได้ทั้งหมด ตราบใดที่เรายังคิดว่าตัวตนของเราเองมีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด เราก็กังมิดอาจแสดงมารยาทที่สุภาพเรียบร้อยออกมาได้อย่างแท้จริง เราต้องมีความรักอยู่ภายในจิตใจ คริสเตียนที่มีอุปนิสัยงดงามเกิดแรงดลใจในจุดมุ่งหมายของการกระทำของเขาจากความรักอันลึกซึ้งในใจของเขาที่มีต่อจอมเจ้านายของเขา ความเอาใจใส่ในพี่น้องอย่างไม่เห็นแก่ตัวจะบังเกิดขึ้นได้จากความรักของเขาในพระคริสต์ ความรักจะถ่ายทอดแก่ผู้เป็นเจ้าของให้มีมารยาทที่งามสง่า มีความประพฤติที่ถูกทำนองคลองธรรมและมีบุคลิกลักษณะที่งดงาม จะส่องประกายฉายแววออกมาทางใบหน้าและกลิ่นกรองสำเนียงวาจา จะชำระให้บริสุทธิ์และยกชูตัวตนที่ว่างของผู้เป็นเจ้าของ {MH 490.1}

ชีวิตไม่ใช่ประกอบขึ้นจากการเสียดสีอันยิ่งใหญ่และความสำเร็จอันน่าอัศจรรย์ แต่จากสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เป็นส่วนใหญ่ บ่อยครั้งที่สุด โดยอาศัยสิ่งเล็กน้อยที่ไม่คู่ควรแก่ความสนใจเหล่านี้ที่ความดีและความซื่อสัตย์สำคัญๆ ของแฉะเข้ามาในชีวิตของเรา โดยอาศัยความล้มเหลวของเราในการอดทนต่อการทดลองเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้นิสัยถูกหลอหลอม อุปนิสัยถูกปลูกฝังไปในทางที่ผิด และเมื่อต้องเผชิญต่อการทดลองที่ใหญ่โตกว่า เราก็กไม่พร้อมที่จะรับมือได้ โดยการยึดมั่นในหลักการของการทดสอบในชีวิตประจำวันเท่านั้น เราจึงจะมีกำลังที่จะยืนหยัดและสัตย์ซื่ออยู่ในสถานการณ์อันตรายและยากลำบากที่สุดได้ {MH 490.2}

เราไม่ได้้อย่างโดดเดี่ยวแต่อย่างใด ไม่ว่าเราจะเลือกพระองค์หรือไม่ เรายังมีสหายอยู่ท่านหนึ่ง จงจำไว้ว่า ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ไหน ไม่ว่าท่านจะกระทำสิ่งใด พระเจ้าสถิตอยู่ที่นี่ด้วย ไม่มีสิ่งใดที่ท่านพูด ที่ท่านทำ ที่ท่านคิดจะรอดพ้นความสนใจของพระองค์ได้ ต่อทุกคำพูดหรือการกระทำ

ของท่าน ท่านมีพยานรู้เห็นอยู่ ผู้นั้นคือพระเจ้าองค์บริสุทธิ์ ผู้ทรงชิงชังในความผิดบาป ดังนั้น ก่อนที่ท่านจะพูดและกระทำการใดๆ ขอให้ท่านได้คิดถึงสิ่งนี้เสมอ ในฐานะที่เป็นคริสเตียน ท่านเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้า เป็นบุตรคนหนึ่งขององค์มหากษัตริยาแห่งสวรรค์ จงอย่ากล่าวถ้อยคำหรือกระทำการใดที่จะนำการลบหลู่ดูหมิ่นพระเกียรติต่อ “พระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน” ยากอบ 2:7 {MH 490.3}

จงหมั่นศึกษาอย่างตั้งใจถึงพระลักษณะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ และถามตัวเองอยู่เสมอว่า “พระเยซูจะทรงกระทำเช่นไร ถ้าพระองค์ทรงอยู่ในฐานะเช่นเดียวกับข้าพระองค์” สิ่งนี้ควรใช้ตรวจสอบหน้าที่ความรับผิดชอบของเรา จงยำนำตัวเองไปพึ่งพาโดยไม่จำเป็นกับคนทั้งหลายที่เติมไปด้วยศิลปะในการบั่นทอนความตั้งใจทำในสิ่งที่ดีของท่านหรือนำมลทินมาสู่จิตสำนึกของท่าน จงอย่ากระทำการใดที่ส่อไปในทางเลวชั่วแม้แต่เพียงเล็กน้อยท่ามกลางคนแปลกหน้า ตามถนนหนทาง ในรถหรือในบ้าน ให้ปราศจาก ในทุกๆ วัน จงทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อปรับปรุง เสริมแต่งให้งดงาม เสริมสร้างให้สง่างามยิ่งขึ้นแก่ชีวิตที่พระคริสต์ทรงชำระด้วยพระโลหิตของพระองค์ {MH 491.1}

จงปฏิบัติตนตามหลักการเสมอ ไม่ใช่ตามอารมณ์ชั่ววูบ ความสุภาพอ่อนโยนจะช่วยให้หนีภัยตามปกติที่หุนหันพลันแล่นของท่านเยือกเย็นลง อย่าหลงระเริงอยู่กับเรื่องไร้สาระหรือเรื่องหุยมหิหม อย่าให้คำพูดตลกคะนองหลุดออกจากปากของท่าน แม้แต่ความคิดก็ไม่ควรปล่อยให้พุ่งซ่าน ความคิดเหล่านี้ต้องถูกควบคุมและนำมาหักขังไว้ในความเชื่อฟังของพระคริสต์ ให้ความคิดเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ในสิ่งที่บริสุทธิ์แล้ว โดยอาศัยพระคุณของพระคริสต์ ความคิดเหล่านี้จะบริสุทธิ์และชอบธรรม {MH 491.2}

เราจำเป็นต้องตระหนักอยู่ตลอดเวลาถึงพลังที่เสริมสร้างความสง่างามให้แก่ความคิดที่บริสุทธิ์ ทางรอดทางเดียวสำหรับจิตวิญญาณของเราคือการคิดคำนึงในทางที่ถูกต้องชอบธรรม “เขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” สุภาสิต 23:7 (TKJV) การฝึกฝนจะช่วยให้เราควบคุม

ตนเองได้ดีขึ้น สิ่งที่ดีเสมือนว่าทำได้ยากในช่วงแรกๆ ก็จะช่วยขึ้นเมื่อกระทำซ้ำๆ กันอยู่เสมอ จนกระทั่งความเคยชินในการคิดและในการกระทำกลายเป็นนิสัย ถ้าเราตั้งใจจริง เราจะสามารถหันไปจากสิ่งที่ไร้ค่าและด้อยในคุณค่า และก้าวขึ้นสู่มาตรฐานที่สูงส่ง เราจะได้รับการเคารพนับถือจากมนุษย์และเป็นที่ยกย่องของพระเจ้า {MH 491.3}

จงบ่มเพาะนิสัยที่พูดถึงผู้อื่นในด้านดี จงจำแต่คุณสมบัติที่ดีของผู้ที่ท่านคบหาสมาคมด้วย และพยายามมองถึงข้อบกพร่องและความผิดพลาดของเขาให้น้อยที่สุด เมื่อเราถูกทดลองให้พร่าบ่นถึงสิ่งที่บางคนได้พูดหรือกระทำ ขอให้เราชมข้อดีบางสิ่งในชีวิตหรืออุปนิสัยของเขาบ้าง จงปลุกฝังความมีใจกตัญญูรู้คุณ จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความรักอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ที่ประทานพระคริสต์มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา การเฝ้าตรอมใจอยู่ในความลำบากของเราเองไม่เคยให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่ากลับคืนมา พระเจ้าทรงเรียกเราให้คิดตรึกตรองถึงพระเมตตาคุณของพระองค์และความรักที่หาที่เปรียบไม่ได้ของพระองค์ เพื่อจิตใจของเราให้เต็มไปด้วยการสรรเสริญ {MH 492.1}

ผู้ที่ทำงานด้วยใจร้อนรนย่อมไม่มีเวลานึกถึงข้อบกพร่องของผู้อื่น เราไม่สามารถมีชีวิตอยู่โดยการพึ่งพาข้อบกพร่องหรือความผิดพลาดของผู้อื่น การกล่าวคำชั่วร้ายเป็นคำสาปแช่งสองทบ ส่งผลร้ายที่รุนแรงแก่ผู้พูดมากกว่าผู้ฟัง ผู้ที่หว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความแตกแยกและความขัดแย้ง ย่อมเป็นผู้ที่ต้องดิ้นรนเก็บเกี่ยวผลแห่งความตายในจิตวิญญาณของตนเอง โดยเฉพาะพฤติกรรมที่คอยมองหาแต่ความชั่วร้ายของผู้อื่นย่อมส่งเสริมให้ความชั่วนั้นเติบโตขึ้นในตัวของผู้ที่เฝ้ามองเอง โดยการคิดถึงแต่ข้อบกพร่องของผู้อื่น เราเองจะถูกเปลี่ยนไปมีลักษณะแบบเดียวกับคนนั้น แต่โดยการมองไปยังพระเยซู โดยการพูดถึงความรักและความบริบูรณ์ดีเลิศในพระลักษณะของพระองค์ เราเองก็จะเปลี่ยนไปเหมือนกับพระฉายาของพระองค์ ด้วยการใคร่ครวญถึงแบบอย่างอันสูงส่งที่พระองค์ทรงสำแดงไว้ ต่อหน้าเรา เราจะได้รับการยกชูขึ้นสู่บรรยากาศที่บริสุทธิ์ชอบธรรมระดับ

เดียวกับต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า เมื่อเราอยู่ ณ สถานที่เช่นนี้ ก็จักมีพลังแผ่กระจายจากตัวเราไปสู่คนทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเรา {MH 492.2}

แทนที่จะวิพากษ์วิจารณ์และตำหนิผู้อื่น ควรพูดว่า “ข้าพเจ้าต้องวางแผนเพื่อความรอดของตัวข้าพเจ้าเอง ถ้าข้าพเจ้าร่วมมือกับพระองค์ ผู้ทรงปรารถนาที่จะปฏิบัติวิญญานของข้าพเจ้าให้ได้รับความรอด ข้าพเจ้าต้องหมั่นตรวจสอบตัวของข้าพเจ้าเองอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าต้องกำจัดความชั่วร้ายทุกอย่างในชีวิตออกไป ข้าพเจ้าต้องเอาชนะข้อบกพร่องทุกประการ ข้าพเจ้าต้องกลายเป็นคนที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระคริสต์ ดังนั้น แทนที่จะบั่นทอนเรี่ยวแรงของผู้ที่กำลังต่อสู้กับความชั่วร้าย ข้าพเจ้าจะสนับสนุนคนเหล่านั้นด้วยคำพูดที่ส่งเสริมกำลังใจ” มนุษย์ทำตัวไม่สนใจใฝ่ดีต่อกัน และกันมากไปหน่อย บ่อยครั้ง เราลืมไปว่าเพื่อนร่วมงานของเราที่ต้องการกำลังใจและการหนุนใจให้เข้มแข็ง จงใส่ใจในการให้ความมั่นใจแก่คนเหล่านั้นถึงความหวังและเห็นใจของท่าน จงช่วยเหลือเขาทั้งหลายด้วยคำอธิษฐานของท่านและให้เขาทั้งหลายทราบที่ท่านทำจริง {MH 492.3}

ไม่ใช่ทุกคนที่แสดงตนว่าเป็นผู้ร่วมงานของพระคริสต์จะเป็นสาวกที่แท้จริง ในบรรดาคนทั้งหลายที่ยอมรับในพระนามของพระองค์และแม้แต่ผู้ที่ถูกนับว่าเป็นผู้ร่วมงานของพระองค์ ยังมีบางคนที่ไม่ได้เป็นแบบอย่างซึ่งแสดงถึงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ คนเหล่านี้ไม่ได้ดำเนินตามหลักคำสอนของพระองค์ และมักเป็นผู้ที่ทำให้ผู้ร่วมงานที่เป็นผู้เชื่อใหม่เกิดความสับสนและหมดกำลังใจ ซึ่งผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ไม่จำเป็นต้องมาถูกชักจูงให้เชื่อ พระคริสต์ได้ประทานตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบให้แก่เรา พระองค์ทรงมีบัญชาให้เราเดินตามพระองค์ {MH 493.1}

ตราบจนถึงยุคสิ้นสุดเวลาเยอมีชั่ววละมานปะปนอยู่ท่ามกลางชาวสาเลี เมื่อผู้รับใช้ของเจ้าบ้าน ด้วยความต้องการได้รับคำยินยอม ขออนุญาตถอนชั่ววละมานออกไปเสีย แต่นายได้ตอบว่า “อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนชั่ววละมานจะถอนชั่วดีด้วย ให้ทั้งสองจำเรียมไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว” มัทธิว 13:29, 30 {MH 493.2}

ด้วยพระเมตตาคุณและทรงอดทนนานของพระเจ้า พระองค์ทรงอดทนต่อผู้ที่กบฏและแม้แต่ผู้ที่ใจคด ในบรรดาอัครสาวกที่พระองค์ทรงเลือกสรรนั้น ก็ยังมียูดาสผู้ทรยศรวมอยู่ด้วย เราควรรู้สึกประหลาดใจหรือท้อถอยกระนั้นหรือ ถ้าจะมีผู้ที่ใจคดปะปนอยู่กับผู้ร่วมงานของพระองค์ในทุกวันนี้ ถ้าพระองค์ผู้ทรงอ่านจิตใจของมนุษย์ได้ ยังอดทนต่อผู้ที่พระองค์ทรงทราบดีว่าจะเป็นผู้ทรยศต่อพระองค์แล้ว เราก็ควรจะมี ความอดทนต่อคนบกพร่องเหล่านั้นเช่นเดียวกัน {MH 493.3}

และไม่ใช้ทุกคน แม้แต่คนที่ดูเหมือนว่าจะบกพร่องมากที่สุด เป็นดังเช่นยูดาส เปโตรเป็นคนใจร้อน หุนหันพลันแล่น และเชื่อมั่นในตนเอง บ่อยครั้งดูเหมือนว่าจะมีจุดอ่อนมากกว่ายูดาสเสียอีก พระผู้ช่วยให้รอดทรงตักเตือนเขาบ่อยกว่าคนอื่น แต่ชีวิตรับใช้และเสียสละเพื่อผู้อื่นของเขาเป็นเช่นไร คำพยานของเขาแสดงถึงฤทธิ์เดชในพระคุณของพระเจ้าเพียงไร เท่าที่พอจะสามารถทำได้ เราจะต้องปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนอย่าง ที่พระเยซูทรงปฏิบัติต่อเหล่าสาวกของพระองค์ ในสมัยที่พระองค์ทรงดำเนินและสนทนาร่วมกับเขาทั้งหลายในโลกนี้ {MH 493.4}

ก่อนอื่น ในบรรดาเพื่อนร่วมงานของท่าน ให้ถือว่าตัวท่านเองเป็นผู้เผยแผ่ศาสนา บ่อยครั้งการชักนำจิตวิญญาณดวงหนึ่งมาหาพระคริสต์ได้นั้นต้องใช้ใช้เวลาและแรงงานอย่างมากมาย และเมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่งหันจากความผิดบาปมาสู่ความชอบธรรม จะมีความชื่นชมยินดีท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ ท่านคิดว่าทูตสวรรค์ที่ถูกส่งมาดูแลจิตวิญญาณเหล่านั้น รู้สึกชื่นชมยินดีเมื่อเห็นบางคน que แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นอย่างไม่มี ความสำคัญกระนั้นหรือ หากพระเยซูทรงปฏิบัติต่อเราเหมือนอย่างที่เรา มักจะปฏิบัติต่อคนอื่น ๆ แล้ว จะมีสักกี่คนในหมู่พวกเรา ที่จะได้รับความรอด {MH 493.5}

จงจำไว้ว่าท่านอ่านจิตใจของคนอื่นไม่ได้ ท่านไม่ทราบแรงจูงใจที่กระตุ้นการกระทำซึ่งท่านมองว่าผิด มีหลายคนที่ไม่ได้รับการศึกษาที่ถูกต้อง อุปนิสัยของคนเหล่านั้นจึงคงอ คนเหล่านั้นมีจิตใจที่แข็งแกร่งและ

ก้าวร้าว และดูเหมือนว่าจะเป็นคนคดโกงในทุกด้าน แต่พระคุณของพระคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงคนเหล่านั้นได้ จงอย่าละทิ้งเขาทั้งหลายไป อย่าผลักไสให้เขาทั้งหลายต้องรู้สึกหมดหวังด้วยการพูดว่า “ท่านทำให้ฉันต้องผิดหวัง และฉันจะไม่อดทนที่จะช่วยท่านอีกต่อไป” คำพูดต่อว่าไม่ก็คำที่ออกจากปากอย่างกระตั้นหัน ตามที่เราคิดว่าเหมาะสมสำหรับคนเหล่านั้น อาจตัดพันธะผูกพันจิตใจของเขาทั้งหลายกับจิตใจของเราให้ขาดสะบั้นลง {MH 494.1}

ชีวิตที่มีความเสมอต้นเสมอปลาย มีความอดทนอดกลั้น มีจิตใจที่สงบเยือกเย็นแม้จะถูกยั่วยุตว่า ย่อมจะเป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนที่สุดและเป็นคำเชิญชวนที่จริงใจที่สุด ถ้าท่านยังไม่มีโอกาสใช้คุณสมบัติเหล่านี้แก่ผู้ใด จงพิจารณาใคร่ครวญดูและขอให้ท่านเป็นครูที่ประกอบด้วยสติปัญญา ความสุภาพอ่อนโยนและความสุขุมรอบคอบ {MH 494.2}

เพื่อจะให้ชีวิตมีรอยประทับของตราที่ปรากฏอยู่อย่างชัดเจน ท่านต้องไม่รีบร้อนใช้แรงกดดันไปอย่างรวดเร็ว ท่านต้องค่อยๆ วางตราอย่างระมัดระวังลงบนชีวิตที่หลอมและกดดันไปเบาๆ อย่างมั่นคงจนกระทั่งชีวิตแข็งตัวอยู่ในแม่พิมพ์ ขอให้เราปฏิบัติต่อจิตวิญญาณของมนุษย์ในลักษณะเดียวกัน แรงชักจูงอย่างต่อเนื่องที่มีอยู่ในชีวิตของคริสเตียนเป็นเคล็ดลับของพลัง และทั้งหมดนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงที่ท่านแสดงพระลักษณะของพระคริสต์ให้ปรากฏ จงช่วยคนทั้งหลายที่ได้กระทำผิด โดยการบอกเล่าแก่คนเหล่านั้นถึงประสบการณ์ของท่าน จงแสดงให้เห็นว่า เมื่อท่านกระทำความผิดอย่างร้ายแรงนั้น ความอดทน ความเมตตา กรุณาและความช่วยเหลือของเพื่อนร่วมงานของท่านสร้างกำลังใจและความหวังขึ้นมาใหม่แก่ท่านได้อย่างไร {MH 494.3}

จนกว่าจะถึงวันพิพากษา ท่านไม่มีทางจะทราบถึงผลแห่งความเมตตา กรุณา และเห็นอกเห็นใจต่อคนเอาแน่เอานอนไม่ได้ คนไร้เหตุผล และคนที่ไร้คุณค่า เมื่อเราประสบกับผู้ที่ออกตัญญูและหักหลังต่อการเชื่อวางใจในพระเจ้า เรามักจะแสดงอาการดูถูกเหยียดหยามหรือโอ้อวดเคือง

ซึ่งเรื่องนี้คนที่กระทำความผิดยอมคาตการณ์และเตรียมรับอยู่แล้ว แต่ความอดทนอดกลั้นด้วยจิตใจที่เมตตา จะทำให้คนเหล่านั้นประหลาดใจ และบ่อยครั้งจะปลุกแรงจูงใจในสิ่งที่ดีกว่าและกระตุ้นความต้องการชีวิตที่สูงส่งยิ่งขึ้นของคนเหล่านั้น {MH 495.1}

“พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระคริสต์” กาลาเทีย 6:1, 2 (TKJV) {MH 495.2}

คนทั้งหลายที่แสดงตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้าควรจดจำไว้ในใจว่า ในฐานะที่เป็นผู้เผยแพรศาสนา พวกเขาจะต้องติดต่อกับคนที่มีความคิดเห็นทุกระดับ มีทั้งคนที่สุภาพเรียบร้อยและคนที่หยาบกระด้าง คนที่ถ่อมตนและคนที่เย่อหยิ่ง คนที่เคร่งศาสนาและคนที่ไม่เชื่อ คนที่มีการศึกษาและคนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ คนมั่งมีและคนยากจน สติปัญญาที่แตกต่างกันอย่างนี้ย่อมไม่อาจได้รับการปฏิบัติที่เหมือนกัน แต่กระนั้นทุกระดับต่างก็ต้องการความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจอย่างเดียวกัน ด้วยการติดต่อกันและกัน จิตใจของเราควรจะได้รับ การขัดเกลาและการกลั่นกรอง เราทั้งหลายต่างต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และมีความผูกพันใกล้ชิดกันด้วยสายใยแห่งความเป็นพี่น้องมนุษย์ร่วมกัน

“พระเจ้าทรงสร้างเราทั้งหลายให้ได้พึ่งพิงกัน

นาย หรือ บ่าว หรือมิตรสหาย

ต่างก็ต้องอาศัยความช่วยเหลือ

กระทั่งความอ่อนแอของคนๆ หนึ่งจักได้เจริญขึ้นจนกลายเป็นกำลังของทุกๆ คน” {MH 495.3}

คริสต์ศาสนาเผยแพร่มุ่งสู่ชาวโลกได้ก็โดยอาศัยความสัมพันธ์ทาง

สังคม ชายหญิงทุกคนที่ได้รับแสงสว่างจากพระเจ้าจักต้องฉายแสงนั้นไปในหนทางที่มีมิติของผู้ที่ยังไม่คุ้นเคยกับหนทางแห่งความรอด แรงขับเคลื่อนที่มีอยู่ในสังคม หากชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวิญญาณของพระคริสต์ ต้องถูกพัฒนาให้สามารถนำจิตวิญญาณทั้งหลายมาหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เราต้องไม่เก็บซ่อนพระคริสต์ไว้ในจิตใจของเราราวกับเป็นทรัพย์สมบัติที่ซ่อนไว้อย่างเห็นแก่ตัว เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันมีค่า เพื่อให้ผู้เป็นเจ้าของชื่นชมเพียงผู้เดียว เราจะต้องมีพระคริสต์สถิตอยู่ในจิตใจของเราเหมือนดั่งบ่อน้ำพุที่พุ่งขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์ สร้างความชุ่มชื้นแก่คนทั้งหลายที่ติดต่อกี่ยวข้องกับเรา {MH 496.1}

บทที่ 42 ความเจริญก้าวหน้าและ การปรนนิบัติรับใช้

ชีวิตคริสเตียนมีความหมายลึกซึ้งมากกว่าที่หลายคนเข้าใจ เป็นชีวิตที่ไม่เพียงประกอบด้วยความสุขาพอ่อนโยน ความอดทน ความอ่อนน้อม และความเมตตากรุณาเท่านั้น แม้คุณงามความดีเหล่านี้จะมีความสำคัญก็ตาม แต่เรายังจำเป็นต้องมีความกล้าหาญ ความเข้มแข็ง ความกระตือรือร้นและความพากเพียรพยายามด้วยเช่นกัน เส้นทางที่พระคริสต์ทรงกำหนดนั้นแคบและเรียกร้องการเสียสละความสุขส่วนตัว การจะเข้าสู่เส้นทางนี้แล้วฝ่าฟันไปข้างหน้าผ่านความยากลำบากและเหตุการณ์น่าท้อแท้ใจมากมายต้องการบุคคลที่เป็นมากกว่าคนอ่อนแอ {MH 497.1}

อุปนิสัยที่เข้มแข็ง

งานนี้ต้องการผู้ที่มีความทรหดอดทน ผู้ที่ไม่รอคอยผู้อื่นมาแผ้วถางทางที่เขาจะดำเนินไปให้ราบเรียบและปราศจากอุปสรรคใดๆ เสียก่อน ผู้ที่พร้อมจะหนุนใจผู้รับใช้ที่กำลังท้อแท้หมดกำลังใจด้วยจิตใจที่สดใหม่ และกระปรี้กระเปร่าของเขา ผู้ที่มีจิตใจซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ และเป็นผู้ที่มีมีอันแข็งแกร่งพร้อมจะดำเนินการในพระราชกิจของจอมเจ้านายของเขา {MH 497.2}

บางคนที่ใช้ในพันธกิจเผยแผ่พระธรรมเป็นคนอ่อนแอ เชื่องช้า ใจคอห่อเหี่ยวและมีจิตใจที่ท้อถอยง่าย คนเหล่านี้ขาดแรงผลักดัน ขาดจิตวิญญาณและขาดพลังที่ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นซึ่งเป็นคุณลักษณะช่วยให้เกิดความคิดริเริ่มที่จะลงมือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด คนทั้งหลายที่ต้องการบรรลุความสำเร็จ ต้องเป็นผู้มีกำลังใจเข้มแข็งและมีความหวังอันเปี่ยมล้น คนเหล่านี้ควรฝึกฝนตนเองไม่เพียงแต่ให้มีคุณงามความดีภายในตนเท่านั้น แต่ต้องเป็นคุณงามความดีที่พร้อมจะเป็นแบบอย่างต่อคนอื่นๆ ด้วย ในขณะที่คนเหล่านี้ตอบข้อข้องใจอย่างอ่อนโยนเพื่อหลีกเลี่ยงข้อพิพาท เขาทั้งหลายยังต้องมีใจกล้าหาญเยี่ยงวีรบุรุษที่จะต่อต้านความชั่วร้ายเช่นกัน ด้วยใจกุศลที่สามารถอดทนต่อทุกสิ่งได้ เขาทั้งหลายจำเป็นต้องมีอุปนิสัยที่เข้มแข็งเพื่อทำให้อิทธิพลของตนเป็นพลังที่ก่อคุณประโยชน์ {MH 497.3}

บางคนมีอุปนิสัยที่รวนเรไม่หนักแน่น แผนงานและความมุ่งหมายของคนเหล่านี้ไม่มีความชัดเจนและขาดความสอดคล้องรับกัน พวกเขาเป็นคนที่มิประโยชน์ต่อโลกเพียงเล็กน้อย เขาต้องเอาชนะความอ่อนแอ ความลังเลใจและความไร้ประสิทธิภาพเหล่านี้ ในอุปนิสัยที่แท้จริงของคริสเตียนนั้นยังมีความทรหดอดทนซึ่งสถานการณ์ที่เป็นปรักปักษ์ไม่อาจจะเปลี่ยนแปลงหรือสยบได้ เราต้องมีรากฐานของศีลธรรม จริยธรรมที่ไม่สามารถจะถูกประจบประแจง ดิดสินบนหรือข่มขู่ได้ {MH 498.1}

พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราใช้ทุกโอกาสเตรียมตัวเพื่อรับใช้

พระองค์ พระองค์ทรงมุ่งหวังให้เราทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งหมดของเราในการรับใช้และให้เราสำนึกอยู่เสมอถึงความศักดิ์สิทธิ์และความน่ายำเกรงของหน้าที่รับผิดชอบนี้ {MH 498.2}

หลายคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะทำงานได้เป็นอย่างดีแต่กลับบรรลุผลน้อย เป็นเพราะว่า คนเหล่านี้ทุ่มเทความพยายามน้อย คนมากมายใช้ชีวิตอยู่ราวกับว่าไม่มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญในชีวิตและไม่มีมาตรฐานอันสูงส่งที่ต้องไปให้ถึง สาเหตุอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ก็คือ คนเหล่านี้ให้คุณค่าตนเองต่ำเกินไป พระคริสต์ทรงชำระราคาที่ไม่อาจประเมินค่าได้เพื่อไถ่เรา ดังนั้น พระองค์ทรงปรารถนาให้เราทั้งหลายประเมินตนเองให้สมกับราคาที่พระองค์ทรงชำระ {MH 498.3}

จงอย่าพึงพอใจกับการบรรลุถึงมาตรฐานที่ต่ำ เราไม่ได้เป็นอย่างที่เราควรจะเป็นหรือเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าประทานความสามารถในการใช้เหตุผลให้กับเราไม่ใช่ให้อยู่เฉยๆ หรือใช้ไปในทางที่ผิดๆ กับการเฝ้าหาความโสโครกของฝ่ายโลก แต่ทรงประสงค์ให้พัฒนาความคิดของเราไปจนถึงระดับที่สูงสุด ที่ขีดเกล้าแล้ว ที่ชำระให้บริสุทธิ์แล้ว และที่ป่มเพาะให้สง่างามแล้ว และใช้เพื่อเผยแพร่เป้าหมายของอาณาจักรของพระองค์ให้ขยายกว้างไกลออกไป {MH 498.4}

ไม่ควรมีผู้ใดพอใจอยู่กับการเป็นเหมือนเครื่องจักรกลที่ต้องอาศัยผู้อื่นควบคุมให้ทำงาน พระเจ้าประทานความสามารถที่จะคิดและกระทำด้วยความระมัดระวังและแสวงหาสติปัญญาจากพระองค์ แล้วเราก็จะสามารถแบกรับภาระหนักเอาไว้ได้ จงตั้งมั่นอยู่ในบุคลิกลักษณะที่พระเจ้าประทานให้แก่ท่าน อย่าเป็นเงาของคนอื่น จงมุ่งหวังว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะทรงประกอบกิจในตัวท่านโดยท่านและผ่านท่าน {MH 498.5}

จงอย่าคิดว่าท่านเรียนรู้พอแล้วและบัดนี้สามารถผ่อนเบาความพยายามของท่านลงได้แล้ว จิตใจที่ผ่านการฝึกอบรมย่อมเป็นเครื่องชี้วัดคุณค่าความเป็นมนุษย์ การศึกษาของท่านควรดำเนินต่อไปตลอดชั่วชีวิตของท่าน ทุกๆ วันท่านจะต้องเรียนรู้และนำความรู้ที่ได้มาไปปฏิบัติให้เกิด

ผล {MH 499.1}

จงจดจำไว้ว่า ไม่ว่าท่านจะรับใช้อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ใดก็ตาม ท่านกำลังแสดงให้เห็นถึงจุดมุ่งหมายและการพัฒนาปรับปรุงอุปนิสัยของตนเองอยู่ ไม่ว่าท่านจะกระทำงานใด จงทำงานด้วยความละเอียดถี่ถ้วนด้วยความขยันหมั่นเพียรและเอาชนะความต้องการที่มองหาแต่งงานง่าย {MH 499.2}

อารมณ์และหลักการแบบเดียวกันกับที่เราปฏิบัติอยู่ทุกวันจะนำไปใช้ได้ตลอดชีวิต คนทั้งหลายที่ปรารถนาจะทำงานในปริมาณที่คงที่และได้รับเงินเดือนที่แน่นอนตายตัว อีกทั้งยังคิดว่าตนมีความเหมาะสมกับงานโดยที่ไม่ต้องยุ่งยากกับการปรับตัวหรือต้องฝึกฝนอบรมใดๆ หาใช้ผู้ที่พระเจ้าจะทรงเรียกมารับใช้ในแผนงานของพระองค์ไม่ คนทั้งหลายที่รู้แต่จะใช้กำลังกาย กำลังสติปัญญาและกำลังฝ่ายศีลธรรมให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ย่อมไม่ใช่ผู้รับใช้ที่พระองค์จะทรงเทพพระพรอย่างล้นเหลือให้ แบบอย่างของคนเหล่านี้แพร่สู่คนอื่นได้ง่าย ผลประโยชน์ของตนเองเป็นเจตนาขับเคลื่อนอยู่ คนทั้งหลายที่ต้องมีคณคอยควบคุมดูแลและทำงานแต่เฉพาะหน้าที่ที่ถูกกำหนดเท่านั้น ย่อมไม่ใช่ผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและมีความสัตย์ซื่อ ผู้รับใช้ที่ต้องการนั้นต้องเป็นผู้ที่แสดงออกถึงความกระตือรือร้น ความซื่อสัตย์และความขยันหมั่นเพียร ทั้งยังเป็นผู้ที่เต็มใจทำในทุกสิ่งจำเป็นจะต้องทำ {MH 499.3}

หลายคนกลายเป็นผู้ขาดประสิทธิภาพโดยการหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบเพราะเกรงว่าจะล้มเหลว เพราะเหตุนี้ คนเหล่านี้จึงพลาดโอกาสรับความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ ซึ่งการอ่านและการศึกษาเล่าเรียนและประโยชน์อื่นๆ ไม่สามารถให้แก่คนเหล่านี้ได้ {MH 500.1}

มนุษย์สามารถกำหนดสถานการณ์ต่างๆ ได้ แต่มนุษย์ไม่ควรปล่อยให้เหตุการณ์ต่างๆ มากำหนดแผนงานของตนเอง เราควรฉกฉวยทุกสถานการณ์มาเป็นเครื่องมือทำงาน เราต้องเป็นเจ้านายของสถานการณ์ ไม่ใช่ปล่อยให้สถานการณ์มาเป็นนายเหนือตัวเรา {MH 500.2}

ผู้ที่มีจิตใจเข้มแข็งทั้งหลายคือผู้ที่เคยถูกขัดขวาง เคยถูกทำให้หมดทางสู้และเคยถูกทำลายมาแล้ว เมื่อคนเหล่านี้ใช้กำลังความสามารถที่มีอยู่ เขาทั้งหลายรู้สึกว่าการอุปสรรคต่างๆ ที่กำลังเผชิญนั้น กลับเป็นพระพรที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง เขาทั้งหลายเริ่มพึ่งพาตนเองได้ การต่อสู้และความยุ่งยากเดือดร้อนใจผลักดันให้เกิดความไว้วางใจในพระเจ้าและเกิดจิตใจที่หนักแน่นมั่นคงขึ้นเพื่อพัฒนาให้เกิดพลัง {MH 500.3}

พระคริสต์ทรงไม่รับใช้ด้วยความเบื่อหน่าย พระองค์ทรงไม่ประเมินพระราชกิจของพระองค์เป็นรายชั่วโมง เวลาของพระองค์ พระราชหฤทัยของพระองค์ จิตวิญญาณและพระกำลังของพระองค์ทรงมอบให้กับงานเพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ ในเวลากลางวันอันเหน็ดเหนื่อย พระองค์ทรงตรากตรำทำงาน และตลอดเวลากลางคืนอันยาวนาน พระองค์ทรงโน้มพระกายลงเพื่ออธิษฐานทูลขอพระคุณและสันติความอดทนเพื่อพระองค์จะทรงประกอบกิจที่ยิ่งใหญ่มากขึ้น พระองค์ทรงกันแสงด้วยพระอัสสุชลของพระพักตร์เพื่อทูลอ้อนวอนขอต่อพระบิดาในสวรรค์เพื่อทรงช่วยให้สภาพธรรมชาติฝ่ายมนุษย์ของพระองค์ที่อ่อนแอมีกำลังที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น เพื่อพระองค์ได้รับการสนับสนุนสำหรับการเผชิญหน้ากับการล่อลวงต่างๆ อย่างของศัตรูผู้เจ้าเล่ห์ได้ รวมทั้งเสริมพระกำลังให้ทรงบรรลุผลในการยกระดับจิตวิญญาณของมนุษยชาติ พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “เราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่านด้วย” ยอห์น 13:15 {MH 500.4}

เปาโลกล่าวว่า “ความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่” 2 โครินธ์ 5:14 สิ่งนี้เป็นหลักการที่เขาใช้ในการปฏิบัติตนและเป็นพลังที่คอยขับเคลื่อนในชีวิต หากความรื้อร่นในหน้าที่รับผิดชอบของเขาเฉื่อยช้าลงเพียงชั่วขณะเดียว เขาเพียงหันไปมองยังกางเขนเพื่อทำให้เกิดความกระตือรือร้นขึ้นใหม่และมุ่งหน้าบากบั่นต่อไปบนเส้นทางแห่งการเสียสละเพื่อผู้อื่น ในการทำงานเพื่อพี่น้องผู้เชื่อของเขานั้น เขาพึ่งพิงมากหนักในความรักอันไม่สิ้นสุดที่ทรงสำแดงด้วยการพลีพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่ง

มีพลังสงบและควบคุมจิตใจ {MH 500.5}

เปาโลวิงวอนร้องขอด้วยถ้อยคำที่จริงใจและจับใจว่า “ท่านทั้งหลาย รู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราแล้วว่ แม้พระองค์มีงคั้งพระองค์ก็ยงทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมีงมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์” 2 โครินธ์ 8:9 ท่านทั้งหลายยอมทราบดีว่าพระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงจากสวรรค์สถานอันสูงส่งมาบังเกิดเป็นมนุษย์ในสภาพอันต่ำต้อย พระบาทของพระองค์ก้าวย่างสู่มรรคาที่ต้องถวายเป็นเครื่องบูชา และพระองค์ไม่ได้ทรงหันเหไปจากทางนั้นจนกระทั่งพระองค์ได้ถึงซึ่งความมรณา พระองค์ทรงไม่เคยหยุดพักพระวรกายในระหว่างที่พระองค์เสด็จจากพระบัลลังก์บนสวรรค์จนกระทั่งถึง ณ ที่ทางเขน ความรักที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษย์นำพาให้พระองค์ทรงยอมรับความอภัยสอดสูและทรงยอมทนต่อการกดขี่ข่มเหงทั้งปวง {MH 501.1}

เปาโลเตือนเราทั้งหลายว่า “อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๆ ด้วย” เขาได้กำชับให้เราม่จิตใจ “เหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า แต่มิได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ แต่ได้กลับทรงสละ และทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่ทางเขน” ฟิลิปปี 2:4-8 {MH 501.2}

เปาโลมีความร้อนรณต้องการให้ผู้คนทั่วไปรู้เห็นและตระหนักถึงความถ่อมพระองค์ของพระคริสต์ เขามั่นใจว่า ถ้ามนุษย์จักได้เข้าใจถึงการทรงพลีพระชนม์อย่างนำพิศวงขององค์ผู้ทรงเดชาภาพแห่งสวรรค์ละแล้ว ความเห็นแก่ตัวจะถูกกำจัดออกไปจากจิตใจของเขาทั้งหลาย ท่านอัครสาวกพยายามย้าให้เราเห็นทีละข้อ ๆ เพื่อเราจะเข้าใจไม่มากก็น้อยถึงความนำพิศวงที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงถ่อมพระองค์จนถึงความมรณาเพื่อ

คนบาปทั้งปวง แรกสุดท่านเปาโลนำความคิดของเราไปเข้าใจสถานะที่พระคริสต์ได้ทรงดำรงอยู่ในอ้อมพระทรงของพระบิดาในสวรรค์ ต่อมาจึงได้เผยให้รู้ว่าพระองค์ทรงละทิ้งสง่าราศีของพระองค์ ทรงสมัคพระทัยยอมถ่อมพระองค์มาบังเกิดในสภาพที่ต่ำต้อยเป็นมนุษย์ในโลก ทรงยอมรับการหน้ที่ในฐานะของผู้รับใช้ และทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณาและเป็นความตายที่ไร้ศีลธรรมและน่าสยดสยอง อีกทั้งยังเจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างที่สุด นั่นคือความตายบนไม้กางเขน เราจะใคร่ครวญถึงความรักอันน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่เราโดยที่ไม่รู้สึกลำบากซึ่งในพระคุณและความรักอีกทั้งยังไม่รู้ซึ่งถึงความจริงที่ว่าเราไม่ได้เป็นเจ้าของๆ ตัวเราเองไปได้ได้อย่างไร เรารับใช้เจ้านายที่มีลักษณะเช่นนี้อย่างฝืนใจและเห็นแก่ตัวไม่ได้ {MH 501.3}

เปโตรกล่าวว่า “ท่านรู้ว่า... พระองค์มิได้ทรงไถ่ท่านไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง” 1 เปโตร 1:18 หากสิ่งเหล่านี้มีค่ามากพอที่จะซื้อความรอดของมนุษย์ได้ พระองค์ผู้ผู้ตรัสว่า “เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา” ฮักกาย 2:8 ก็คงทรงจัดการกับเรื่องนี้ให้สำเร็จได้ อย่างง่ายดายเพียงไร แต่ด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น ที่ไถ่คนบาปให้ได้รับความรอดได้ ผู้ที่ไม่ชื่นชมการทรงพลีพระชนม์อันแสนอัศจรรย์นี้ยอมหลีกเลี่ยงการปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์และยอมจะพินาศในที่สุดอันเนื่องมาจากความเห็นแก่ตัวของเขาเอง {MH 502.1}

จุดมุ่งหมายที่บีบเอากศ

ตลอดพระชนม์ชีพของพระคริสต์ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนด้อยค่าเมื่อเทียบกับพันธกิจของพระองค์ พันธกิจยิ่งใหญ่ของการไถ่มนุษย์ให้รอดซึ่งพระองค์เสด็จมาเพื่อกระทำการนี้ให้สำเร็จ และการอุทิศตนแบบเดียวกัน การปฏิเสธความต้องการของตนเองและการเสียสละแบบเดียวกันรวมทั้ง

การยอมจำนนต่อคำบัญชาตามพระวามะของพระเจ้าแบบเดียวกันจึง
สำแดงออกผ่านทางพันธกิจของเหล่าสาวกของพระองค์ {MH 502.2}

ทุกคนที่ยอมรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตนเองยอม
ปรารถนาในสิทธิพิเศษที่จะได้ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า เมื่อใคร่ครวญถึงสิ่ง
ที่สวรรค์ได้กระทำเพื่อเขา เขาจะประทับใจในความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดและ
พระคุณที่เต็มล้นด้วยความรัก เขาปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะแสดงออก
ถึงความซาบซึ้งในพระคุณด้วยการทุ่มเทความสามารถเพื่อปรนนิบัติรับใช้
ในพันธกิจของพระเจ้า เขาเฝ้าใฝ่ฝันที่จะแสดงความรักของเขาแด่พระ
คริสต์และแด่เหล่าจิตวิญญาณที่พระองค์ทรงไถ่ไว้ เขาเต็มใจที่จะทำงาน
หนัก ยอมทนลำบากและเสียสละ {MH 502.3}

ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้าจะพยายามทำงานของเขาอย่างดีที่สุด
เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นการเกื้อหนุนพระสิริของจอมเจ้านายของเขา
เขาจะทำทุกสิ่งให้ถูกต้องตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขาจะพยายาม
ปรับปรุงพัฒนาความสามารถทั้งหมดที่เขาทำให้ดียิ่งขึ้น เขาจะกระทำหน้า
ที่ทุกๆ อย่างเพื่อพระเจ้า ความปรารถนาเดียวของเขาคือ เพื่อพระคริสต์
จักได้รับการเคารพบูชาและการปรนนิบัติรับใช้อย่างดีเลิศ {MH 502.4}

มีรูปภาพอยู่รูปหนึ่งซึ่งเป็นรูปวัวที่กำลังยืนอยู่ระหว่างคันไถและ
แท่นบูชา พร้อมกับมีข้อความจารึกไว้ว่า “จงเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งหนึ่ง
สิ่งใด” ซึ่งหมายถึง การเตรียมพร้อมที่จะคาดไถในนาหรือยอมมอบตัวเอง
บนแท่นบูชาแห่งการเสียสละ นี่คือการทำหน้าที่ของบุตรผู้ซื่อสัตย์ของ
พระเจ้าที่เต็มใจพร้อมจะออกไปทำงานเมื่อพระเจ้าทรงเรียกเขา พร้อมทั้ง
จะปฏิเสธตนเองและเสียสละเพื่อแผนการแห่งการไถ่ให้รอดของพระองค์
{MH 502.5}

บทที่ 43 ประสบการณ์ที่สูงส่ง ยิ่งยง

เราต่างต้องการการสำแดงถึงแบบอย่างที่สุดใหม่ของพระคริสต์ที่สอดคล้องกับคำสอนของพระองค์ในประสบการณ์ทุกวัน แล้วสิ่งที่สูงส่งและบริสุทธิ์ก็อยู่แต่เอื้อม พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามีความก้าวหน้าตลอดเวลาในความรู้และคุณงามความดี พระบัญญัติของพระองค์สะท้อนถึงพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสเชิญชวนว่า “จงก้าวขึ้นมาให้สูงขึ้น จงเป็นผู้บริสุทธิ์และชอบธรรมยิ่งขึ้นอยู่เสมอ” ทุกๆ วัน เราก้าวเข้าใกล้สู่ความไพบูลย์แห่งพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ได้ {MH 503.1}

คนที่มีส่วนร่วมในงานรับใช้ของพระคริสต์ทั้งหลาย จำเป็นต้องมีประสบการณ์ที่สูงส่งลึกซึ้งและกว้างไกลมากกว่าที่คนส่วนใหญ่จะคาดคิดว่าควรจะมี หลายคนที่เป็สมาชิกแห่งครอบครัวใหญ่ของพระเจ้า แทบจะ

ไม่ได้เข้าใจถึงความหมายของการแลดูถึงพระสิริของพระองค์และตัวเรา เปลี่ยนไปเป็นลำดับขึ้นไป หลายคนเข้าใจถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อย่างเลื่อนรางและจิตใจของเขาทั้งหลายก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี กระตือรือร้นที่จะเข้าใจถึงความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดให้เต็มเปี่ยมและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ขอให้คนเหล่านี้ทะนุถนอมทุกความปรารถนาที่ต้องการไฝหาพระเจ้าของจิตวิญญาณของตน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำงานอย่างเกิดผลกับผู้ที่มีความเต็มใจร่วมมือ จะทรงขัดเกลาอุปนิสัยให้แก่ผู้ที่ยินยอมให้ขัดเกลาและปั้นแต่งจิตใจของผู้ที่ปรารถนาให้ปั้นแต่ง จงฝึกฝนอบรมตัวท่านเกี่ยวกับการเข้าสนิทกับพระเจ้าโดยผ่านทางความคิดฝ่ายวิญญาณ ท่านได้เห็นแต่เพียงแสงอรุณแห่งพระสิริของพระองค์เท่านั้น เมื่อท่านติดตามเพื่อรู้จักกับองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป ท่านจะทราบว่ “วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้น ๆ จนเต็มวัน” สุภาษิต 4:18 {MH 503.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “นี่คือสิ่งที่เราได้ออกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม” ยอห์น 15:11 {MH 504.1}

พระคริสต์ทอดพระเนตรถึงผลแห่งพระราชกิจของพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ตลอดเวลา ชีวิตของพระองค์ในโลกนี้ซึ่งเต็มไปด้วยความยากลำบากและการเสียสละ แต่ทรงได้รับการหนุนใจโดยความคิดที่ว่าพระองค์ไม่ได้ทนทุกข์ทรมานอย่างไร้ประโยชน์ การยอมสละพระชนม์ชีพเพื่อชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสถาปนาความบริสุทธิ์ชอบธรรมตามพระฉายาของพระเจ้ากลับคืนสู่มนุษย์ พระองค์ทรงยกเราขึ้นจากผงคลีดิน บั้นแต่งอุปนิสัยของเราใหม่ให้เหมือนกับพระลักษณะของพระองค์เองและทำให้งดงามด้วยพระสิริของพระองค์ {MH 504.2}

แม้พระคริสต์จะทรงมองเห็นว่าจิตวิญญาณจะต้องได้รับความทุกข์ทรมานปานใด พระองค์ก็ยังทรงชื่นชมยินดี พระองค์ทรงทอดพระเนตรถึง

ห้วงแดนแห่งนิรันดร์และความผาสุกของคนทั้งหลายที่ได้รับการอภัยบาป และได้รับชีวิตนิรันดร์ จากการที่ทรงยอมต่อมพระองค์ลงจนถึงความมรณา พระองค์ทรงยอมบาดเจ็บเพราะความทรยศของเรา ทรงยอมฟกช้ำเพราะบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณนั้นนตลกแก่ท่าน ที่ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี พระองค์ทรงไถ่ยีนผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ให้รอดร้องบทเพลงของโมเสสและของพระเมษโปดก แม้ว่าพระองค์จะต้องทรงหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อมนุษย์ทั้งหลายเสียก่อน แม้ว่าความผิดบาปของโลกทั้งโลกต้องทับถมอยู่บนจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ของพระองค์ แม้ว่าเงามืดแห่งความทุกข์ยากอันเหลือที่จะพรรณนาทอดลงเหนือพระองค์ก็ตาม แต่กระนั้นเพื่อความชื่นชมยินดีที่ปรากฏต่อเบื้องหน้าของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกที่จะทนทุกข์ทรมานบนกางเขนและทรงถูกดูหมิ่นเหยียดหยามด้วยความอภัยตลอดสุ {MH 504.3}

ผู้ติดตามของพระองค์ทุกคนต่างมีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดีนี้ ไม่ว่าในภายหน้าเราจะยิ่งใหญ่และสง่างามมากเพียงไร เราต้องไม่เก็บบำเหน็จรางวัลของเราไว้จนถึงเวลาสุดท้ายของการช่วยกู้ แม้ในเวลานี้ โดยความเชื่อ เราเข้ามีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดีของพระผู้ช่วยให้รอดได้ เช่นเดียวกับโมเสส เราจำเป็นจะต้องมีความอดทนประหนึ่งว่าเราได้แลเห็นพระองค์ผู้ที่ไม่ปรากฏแก่ตา {MH 504.4}

บัดนี้คริสตจักรจะต้องเตรียมพร้อมในการต่อสู้ ในเวลานี้เรากำลังเผชิญหน้าอยู่กับโลกที่ตกอยู่ในความมืดมน ทั่วทั้งโลกต่างพากันกราบไหว้รูปเคารพ {MH 504.5}

ความยินดีขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“แกะเก้าสิบเก้าตัวนอนอยู่อย่างปลอดภัย

กำลังไว้ในคอกแกะ

แต่มีแกะตัวหนึ่งหลงอยู่บนเนินเขาอันห่างไกล
ระวางห่างร้างไปจากทวารรถทองคำ
ในป่าเปลี่ยวบนภูเขาอันแห้งแล้ง
ต้องห่างไกลจากพระผู้เลี้ยงที่คอยดูแลเป็นห่วงเป็นใย

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงมีแกะเก้าสิบเก้าตัวอยู่แล้ว
พระองค์ทรงมีแกะไม่พอหรือ”
แต่พระผู้เลี้ยงตรัสตอบว่า “ตัวหนึ่งของเราได้หลงเงินไป
และแม้หนทางจะกันดารและสูงชัน
เราก็จะออกไปตามหาแกะน้อยของเรา”

แต่คนที่ได้รับการไถ่ให้รอด ไม่มีใครที่เข้าใจ
นทีที่พระองค์ต้องเสด็จลุยข้ามผ่านไปในนั้นลึกสุดหยั่งเพียงไร
ราตรีกาลที่พระยาห์เวห์เสด็จดำเนินไปในนั้นอนธการสักแค่ไหน
ก่อนที่พระองค์จะทรงพบแกะที่หลงหาย
พระองค์สืบถึงเสียงเพรียกจากป่ากันดารลึก
เป็นเสียงร้องอันแผ่วเบาและอ่อนแรงจนจะสิ้นใจ

“โอ พระยาห์เวห์ พระโลหิตหยดนี้มาแต่ใด
เป็นรอยเห็นระเรี่ยตามหนทางบนภูเขา”
“ได้หลังไว้ให้กับผู้ที่หลงเงินตั้งแกะหายไปดุดังงา
พระผู้ทรงเลี้ยงจะทรงนำเขาให้กลับคืนมา”
“พระยาห์เวห์เจ้าข้า เหตุไฉนพระหัตถ์ของพระองค์
จึงมีรอยแผลเป็นรูลึกขาดเช่นนี้
“หนามแหลมได้แทงพระหัตถ์ของพระองคิในคำคืน”

ทั่วทั้งภูเขา ฟาร้องดังสนั่น

และจากเนินชันหินขรุขระ

มีเสียงดังขึ้นไปถึงประตูแห่งสวรรค์สถาน

“จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะเราได้พบแกะของเราแล้ว

และเหล่าทูตสวรรค์ร่วมขับขานรอบพระที่นั่ง

“ต่างชื่นชมยินดี เพราะพระยาห์เวห์ทรงนำแกะของพระองค์กลับ
คืนมา”

เอลีซาเบธ ซี. แคลแพน

แต่วันนั้นกำลังจะมาถึงเมื่อสงครามยุติลงหลังการต่อสู้และบรรลุนิติภาวะ น้ำพระทัยของพระเจ้าสัมฤทธิ์ผลอย่างไรในสวรรค์ก็จะสัมฤทธิ์ผลอย่างนั้นในแผ่นดินโลก เหล่าประชาชาติของผู้ที่ได้รับความรอดจะไม่รู้จักบทบาทบุญดีอื่นใดนอกจากบทบาทบุญดีของพระเจ้า ทุกคนจะเข้ามาร่วมเป็นครอบครัวเดียวกันที่เปี่ยมด้วยความสุข แต่งกายด้วยอาภรณ์แห่งการสรรเสริญและการโมทนาพระคุณ อันเป็นเสื้อคลุมแห่งความบริสุทธิ์และขอบธรรมของพระคริสต์ ธรรมชาติทั้งปวงที่สวยงามเลิศล้ำกว่าปกติจะถวายคำสรรเสริญและกราบไหว้นมัสการพระเจ้า โลกจะอาบไปด้วยแสงสว่างจากสวรรค์ แสงจันทร์จะเจิดจ้าดุจดังแสงอาทิตย์ และแสงอาทิตย์จะสุกสว่างยิ่งกว่าเวลานี้อีกเจ็ดเท่า วันปีจะผ่านไปด้วยความชื่นชมยินดีเหนือทัศนภาพเหล่านี้ ดาวรุ่งอรุณทั้งหลายต่างแข่งข่งสรรเสริญ เหล่าบุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะเปล่งเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดี ขณะที่พระเจ้าและพระคริสต์จะทรงร่วมกันประกาศว่า “บาปจะไม่มียึดต่อไป ความตายจะไม่มียึดเลย” {MH 505.1}

ภาพสวยงามแห่งพระสิริในกายภาคหน้าเหล่านี้ ภาพจากผีพระหัตถ์ของพระเจ้า จะต้องเป็นสิ่งที่ล้ำเลิศที่สุดในสายตาของเหล่าบุตรของพระองค์ {MH 506.1}

จงยืนอยู่ ณ ธรณีประตูที่จะนำไปสู่นิรันดรกาล และฟังเสียงร้องต้อนรับอย่างสมสง่าราศีแก่คนทั้งหลายที่ได้ร่วมงานกับพระคริสต์ ถือว่า

เป็นสิทธิพิเศษและเป็นเกียรติของพวกเขาที่ได้ทนรับความทุกข์ยากแทนพระองค์ พร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ เขาทั้งหลายต่างวางมงกุฎไว้แทบพระบาทของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและเปล่งเสียงร้องดังขึ้นว่า “พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่สมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ พระสิริ และคำสดุดี ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และพระสิริและฤทธิ์เดช จงมีแต่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแต่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์” วิวรณ์ 5:12, 13 {MH 506.2}

ณ ที่นั้น บรรดาผู้ได้รับการไถ่ให้รอดต่างทักทายกับผู้ที่นำเขาทั้งหลายไปหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกยกขึ้น เขาทั้งหลายร่วมใจกันถวายคำสรรเสริญแต่พระองค์ผู้ทรงพลีพระชนม์เพื่อมนุษย์ทั้งปวงจักได้มีชีวิตนิรันดร์ที่เทียบได้กับพระชนม์ชีพของพระเจ้า สงครามการต่อสู้ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ความยากลำบากและความขัดแย้งได้สิ้นสุดลง บทเพลงแห่งชัยชนะดังกังวานไปทั่วสวรรค์ ขณะเมื่อบรรดาผู้ได้รับการไถ่ให้รอดยืนล้อมรอบพระบัลลังก์ของพระเจ้า ทุกคนพากันเปล่งเสียงร้องด้วยความปิติยินดีว่า “พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่สมควร” และพระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายเพื่อถวายแด่พระเจ้า {MH 506.3}

“ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และ ดูเถิด คนมากมายเหลือคณนามาจากทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่งและต่อพระพักตร์พระเมษโปดก คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า ‘ความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่งและขึ้นอยู่กับพระเมษโปดก’” วิวรณ์ 7:9, 10 {MH 507.1}

“คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดก จนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด เพราะเหตุนั้นเขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนและพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตด้วย และปกป้องคุ้มครองเขา พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต่อพวกเขาอีกต่อ

ไป เพราะว่าพระเมษโปดก ผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะคุ้มครองดูแลเขา และจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิตและพระเจ้าจะทรงเซ็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น” “ความตายจะไม่มีอีกต่อไป การคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” วิวรณ์ 7: 14-17; 21:4 {MH 507.2}

เราจำเป็นต้องระลึกถึงภาพของสิ่งต่างๆ ที่เรายังมองไม่เห็นอยู่เบื้องหน้าเราเสมอ ด้วยการกระทำเช่นนี้ เราจึงสามารถจะประเมินถึงคุณค่าของสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์และที่เกี่ยวกับเวลา สิ่งนี้จะช่วยให้เรามีพลังกำลังที่จะสามารถชักจูงจิตใจของผู้อื่นมาสู่ชีวิตในทางที่สูงส่งยิ่งขึ้นได้ {MH 508.1}

อยู่ร่วมกับพระเจ้าบนภูเขา

พระเจ้าทรงบัญชาแก่เราว่า “ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น” ก่อนที่โมเสสจะได้เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อจะได้ปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ได้รับอิสราภาพนั้น พระเจ้าทรงกำหนดให้เขาต้องใช้เวลารั้งสี่สิบปีเพื่อจะได้มีสัมพันธไมตรีใกล้ชิดกับพระองค์ภายในบริเวณภูเขาที่ไร้ผู้คน ก่อนที่เขาจะนำพระดำรัสของพระเจ้าไปทูลต่อกษัตริย์ฟาโรห์ เขาได้พบกับทูตของพระเจ้าในพุ่มไม้ที่ลุกโชน ก่อนที่เขาจะเป็นตัวแทนของประชากรของพระองค์เพื่อรับพระบัญญัติของพระเจ้า เขาถูกเรียกไปยังบริเวณภูเขาซีนายและเห็นพระสิริของพระองค์ ก่อนที่พระเจ้าจะสำเร็จโทษบรรดาพวกอิสราเอลที่พากันไปกราบไหว้รูปเคารพ พระเจ้าทรงซ่อนโมเสสไว้ในหลืบหินและองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า” “พระเจ้าผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ ทรงกริ้วซ้ำและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง...แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้” อพยพ 33:19; 34:6, 7 ก่อนที่โมเสสจะสิ้น

ชีวิตและวางภาระอันหนักของชนชาติอิสราเอลลงนั้น พระเจ้าทรงเรียกเขาให้ขึ้นไปบนยอดเขาปีศาจ และทรงสำแดงให้เขาเห็นถึงสง่าราศีของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา {MH 508.2}

ก่อนที่จะเหล่าสาวกจะออกไปปฏิบัติพันธกิจของเขาทั้งหลาย พระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้ขึ้นไปพบพระองค์บนภูเขา ก่อนที่เหล่าสาวกจะได้รับฤทธิ์อำนาจและสง่าราศีของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์ เขาทั้งหลายมีโอกาสนสื่อสารใกล้ชิดกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในคำคตินั้น การประชุมร่วมกันบนภูเขาในแคว้นกาลิลี ภาพเหตุการณ์จากกันบนภูเขามะกอกเทศรวมทั้งคำมั่นสัญญาของทูตสวรรค์และวันที่พวกเขาาร่วมกันอธิษฐานและถือพิธีมหาสนิทกับพระองค์ในห้องชั้นบน {MH 508.3}

เมื่อต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับการทดลองที่ใหญ่หลวงหรือพันธกิจที่มีความสำคัญ พระเยซูจะทรงเลือกเสด็จไปในที่สงัดของภูเขาและทรงใช้เวลาในยามคำคตินอธิษฐานต่อพระบิดาของพระองค์ ก่อนการแต่งตั้งเหล่าสาวกออกไปประกาศศาสนา ก่อนการเทศนาบนภูเขา ก่อนการจำแลงพระกาย ก่อนการรับความทุกข์ทรมานที่ศาลปรีโทเรียมและที่กางเขนและก่อนพระสิริแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ทรงใช้เวลาตลอดหนึ่งคำคตินเพื่ออธิษฐานต่อพระบิดาเสมอ {MH 509.1}

สิทธิพิเศษของการอธิษฐาน

เราทั้งหลายก็เช่นกันต้องมีเวลาสำหรับการใคร่ครวญและอธิษฐานเพื่อจิตวิญญาณที่ฟื้นฟูใหม่ เราไม่ได้ให้คุณค่าและความบังเกิดผลของการอธิษฐานเท่าที่ควร การอธิษฐานและความเชื่อจะกระทำสิ่งที่ไม่มีอำนาจอื่นใดในโลกสามารถทำให้สำเร็จได้ ไม่บ่อยครั้งนัก ที่เราจะต้องตกซ้ำสองอยู่ในสถานการณ์อย่างเดียวกัน เรามักต้องประสบกับเหตุการณ์หรือการทดลองใหม่ ๆ อยู่เสมอ โดยที่ประสบการณ์ที่ผ่านมาไม่เพียงพอที่จะเป็นเครื่อง

นำทางแก่เราได้ เราจำเป็นต้องมีแสงสว่างที่มาจากพระเจ้าตลอดเวลา {MH 509.2}

พระคริสต์ประทานข่าวสารแก่คนทั้งหลายที่คอยฟังพระสุรเสียงของพระองค์อยู่เสมอ ในคำคืนที่แสนทุกข์ทรมานในสวนเกทเสมนีเหล่าสาวกที่หลับใหลได้ยินพระสุรเสียงของพระเยซู สาวกเหล่านั้นสัมผัสรู้สึกเพียงเล็กน้อยถึงการปรากฏตัวของเหล่าทูตสวรรค์ เขาทั้งหลายพลาดโอกาสที่จะได้รับฤทธิ์อำนาจและสง่าราศีของเหตุการณ์นั้น เพราะเหตุที่สาวกเหล่านั้นว่างเหงาหาวนอนและงีบหลับไปจนพลาดจากการเป็นสักขีพยานในสิ่งที่จะเสริมสร้างจิตใจที่เข้มแข็งเพื่อเผชิญต่อเหตุการณ์อันน่าสยดสยองที่รออยู่เบื้องหน้า ในทุกวันนี้ก็เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะคนทั้งหลายที่จำเป็นต้องการคำแนะนำสั่งสอนจากพระเจ้ามากที่สุดบ่อยครั้งกลับไม่ได้รับ เพราะคนเหล่านี้ไม่ได้มอบตนเองเข้าสนิทกับพระเจ้า {MH 509.3}

การทดลองที่เราต้องเผชิญอยู่ทุกวันทำให้เรามีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่ต้องอธิษฐาน ภัยอันตรายมีอยู่ทั่วทุกเส้นทาง คนทั้งหลายที่พยายามช่วยผู้อื่นให้พ้นจากความชั่วร้ายและความพินาศ มีความเสี่ยงต่อการถูกทดลองเป็นพิเศษ จากการต้องสัมผัสกับความชั่วร้ายอยู่เสมอ คนเหล่านี้จำเป็นต้องยึดมั่นในพระเจ้าอย่างเหนียวแน่น เกือบกว่าตนเองจะกลับกลายเป็นคนชั่วร้ายไปด้วย อย่างก้าวที่ถึงแม้จะสั้นแต่ตัดสินใจเด็ดขาดได้ทำให้มนุษย์ตกต่ำจากแผ่นดินที่สูงส่งและบริสุทธิ์ลงสู่ความตกต่ำได้ การตัดสินใจเพียงชั่ววูบอาจเป็นสิ่งที่กำหนดชะตากรรมของคนๆ หนึ่งไปตลอดกาล ความเปลือยเปล่าทั้งการระมัดระวังตัวไปครั้งหนึ่งก็เท่ากับปล่อยให้จิตวิญญาณไม่มีสิ่งใดปกป้อง นิสัยชั่วร้ายเพียงแบบเดียว หากไม่ได้รับการต่อสู้ขัดขวางอย่างเหนียวแน่น จะแข็งแกร่งขึ้นจนกลายเป็นโซ่ตรวนที่พันธนาการคนนั้นหมดทั้งร่าง {MH 509.4}

สาเหตุที่คนมากมายต้องปล่อยปละตนเองเข้าไปสู่การทดลอง เพราะเขาเหล่านี้ไม่ได้ยึดพระเจ้าไว้ในจิตใจก่อนสิ่งอื่นใด เมื่อเราว่างเว้นการเข้าสนิทในพระเจ้า ความคุ้มครองที่เราได้รับก็หลุดหายไป ความมุ่งหมาย

และความตั้งใจของท่านไม่สามารถช่วยท่านต่อสู้กับความชั่วร้ายได้ ท่านต้องหมั่นอธิษฐานอยู่เสมอ คำอธิษฐานของท่านต้องไม่กำกวม เป็นครั้งเป็นคราว และเฉพาะกิจแต่ต้องมีความตั้งใจจริง ความอดทนและสม่ำเสมอ ท่านไม่จำเป็นต้องคุกเข่าอธิษฐานเสมอไป ขอให้ท่านฝึกฝนให้เป็นนิสัย การสนทนากับพระเจ้าช่วยให้รอดเมื่อท่านอยู่ตามลำพัง เมื่อท่านกำลังเดินหรือในระหว่างที่ท่านกำลังยุ่งอยู่กับงานประจำวัน จงหนุนชูจิตใจของท่านด้วยการอธิษฐานในใจขอความช่วยเหลือ ทูลขอการทรงนำ กำลังและความรู้จากพระองค์ จงอธิษฐานทุกลมหายใจ {MH 510.1}

ในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เราต้องเข้าถึงจิตใจของคนทั้งหลายตามสภาพที่คนเหล่านั้นเป็นอยู่ ซึ่งล้อมอยู่ในความมืด จมอยู่กับความชั่วร้าย และแปดเปื้อนอยู่ในการทุจริต แต่เมื่อจิตใจของเราได้พึ่งอาศัยในพระองค์ ผู้ทรงเป็นแสงสว่างและเป็นโล่ป้องกันของเรา ความชั่วร้ายที่รายล้อมเราจะไม่ทำให้เสื้อผ้าของเราเปราะเปื้อน ในขณะที่เราทำงานเพื่อช่วยจิตวิญญาณที่พร้อมจะพินาศ เราจะไม่กลัวถูกถากถางเยาะเย้ยหากเราเชื่อวางใจในพระเจ้า ยึดมั่นพระคริสต์ในจิตใจและในชีวิต สิ่งเหล่านี้คือความปลอดภัยของเรา บรรยาการแห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์จะเติมเต็มจิตวิญญาณด้วยความเกลียดชังต่อความชั่วร้ายทั้งปวง จิตใจของเราก็จะเป็นดังเช่นพระทัยของพระองค์ เพราะมีความคิดและจุดมุ่งหมายที่เป็นเอกภาพกับพระองค์ {MH 511.1}

โดยความเชื่อและการอธิษฐานทำให้ยาโคบจากการเป็นคนอ่อนแอและผิดบาปกลับกลายเป็นดังเจ้าชายในสายพระเนตรของพระเจ้า โดยวิธีเดียวกัน ท่านก็จะกลายเป็นชายหญิงที่มีความบริสุทธิ์และสูงส่ง มีชีวิตในทางอันชอบธรรม เป็นชายหญิงที่ไม่มีจิตใจโอนเอนไปจากความจริง ความถูกต้องและความยุติธรรมโดยไม่เห็นแก่สิ่งอื่นใด ทุกท่านต่างมีเรื่องเร่งด่วนและมีภาระหน้าที่ๆ ต้องรับผิดชอบ แต่ยิ่งตำแหน่งหน้าที่ของท่านยุ่งยากเพียงไรและภาระของท่านหนักยิ่งขึ้นแค่ไหน ท่านก็ยิ่งต้องพึ่งพิงในพระเยซูมากขึ้นเท่านั้น {MH 511.2}

การละเลยไม่ยอมเข้าร่วมนมัสการพระเจ้าถือว่าเป็นความผิดที่รุนแรง เราไม่ควรคิดว่าหน้าที่ต่อพิธของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ไม่มีความสลักสำคัญอันใด ผู้ที่ต้องคอยดูแลรักษาคนเจ็บคนป่วยมักจะไม่สามารถมาร่วมหน้าที่ได้ แต่เขาทั้งหลายควรระมัดระวังอย่าให้ขาดการประชุมในสถานนมัสการโดยไม่จำเป็น {MH 511.3}

ความสำเร็จในการพยาบาลผู้ที่เจ็บป่วยนั้นขึ้นกับจิตวิญญาณที่อุทิศตนและเสียสละของผู้รักษาพยาบาลมากกว่าคนทำงานในธุรกิจฝ่ายโลกอื่นใด ผู้ที่รับผิดชอบในหน้าที่นี้จำเป็นต้องวางตนเองให้ไปอยู่ที่ ๆ พระวิญญาณของพระเจ้าพอใจได้อย่างลึกซึ้ง ท่านควรมีความกระตือรือร้นมากกว่าคนอื่น ๆ ต่อความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์และต่อสติปัญญาของพระเจ้า เนื่องจากตำแหน่งความเชื่อวางใจของท่านต้องรับผิดชอบมากกว่าคนอื่น {MH 511.4}

ในงานของเรานั้น ไม่มีสิ่งใดที่จำเป็นมากไปกว่าผลที่แท้จริงอันเกิดจากการได้เข้าสนิทกับพระเจ้า เราควรแสดงออกโดยผ่านทางชีวิตประจำวันของเราให้ผู้อื่นเห็นว่า เรามีสันติสุขและพักสงบในพระผู้ช่วยให้รอด สันติสุขของพระองค์ในจิตใจของเราจะส่องประกายฉายบนใบหน้า จะทำให้คำพูดมีพลังในการโน้มน้าวจิตใจ การเข้าสนิทในพระเจ้า จะทำให้มีอุปนิสัยที่ดีงามและมีชีวิตในทางที่ชอบธรรม คนทั่วไปจะทราบเราได้อยู่กับพระเยซูเหมือนดังสาวกกลุ่มแรกของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะถ่ายทอดสู่ผู้รับใช้ของพระองค์ พลังที่ไม่มีสิ่งอื่นใดจะให้ได้และเขาจะต้องไม่ปล่อยให้ตัวเองไม่ได้รับผลกำลังนี้จากพระองค์ {MH 512.1}

เราต้องดำเนินชีวิตในสองทาง คือ ชีวิตแห่งความคิดและการกระทำ กับชีวิตแห่งการอธิษฐานในใจและการทำงานอย่างกระตือรือร้น พลังที่ได้รับจากการเข้าสนิทกับพระเจ้า ร่วมกับความพยายามอย่างจริงจังในการอบรมจิตใจสู่การเห็นใจและการดูแลช่วยเหลือผู้อื่นย่อมจะเป็นการเตรียมตนเองให้พร้อมสำหรับหน้าที่ประจำวันและช่วยให้มีสันติสุขในจิตใจไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากเพียงใดก็ตาม {MH 512.2}

พระเจ้าผู้ทรงเป็นกษัตริย์

เมื่อตกอยู่ในความยากลำบาก หลายคนคิดว่า เขาทั้งหลายต้องขอร้องต่อเพื่อนร่วมโลก ระบายเรื่องยุ่งยากเดือดร้อนใจและขอความช่วยเหลือ ภายใต้สถานการณ์ที่ยากลำบากเหล่านี้ ความสงสัยจะเกิดขึ้นภายในจิตใจและดูเหมือนว่าหนทางนั้นช่างมืดมน และตลอดเวลาองค์ที่ปรึกษาผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตลอดทุกยุคประทับอยู่เคียงข้างเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงเชื้อเชิญให้คนเหล่านี้วางใจในพระองค์ พระเยซูผู้ทรงแบกภาระแทนเรา ทรงกำลังตรัสว่า “จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” เราจะหันจากพระองค์ไปหาเพื่อนมนุษย์ด้วยกันที่หาความแน่นอนอะไรมิได้ซึ่งต้องพึ่งอาศัยในพระเจ้าเช่นเดียวกับเรากระนั้นหรือ {MH 512.3}

ท่านอาจรู้สึกถึงความบกพร่องในอุปนิสัยของท่าน และความสามารถน้อย เมื่อเทียบกับงานอันยิ่งใหญ่ที่ต้องกระทำ แต่หากท่านมีสติปัญญาดีเลิศสูงสุดเท่าที่ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับงานของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ตรัสว่า “ถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย” ยอห์น 15:5 ผลแห่งการกระทำทั้งหลายของเราอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่ว่าจะมီးไรเกิดขึ้น จงฝากความมั่นใจของเราอย่างมั่นคงและอดทนไว้กับพระองค์ {MH 513.1}

ในวงธุรกิจของท่าน ในการสังสรรค์กับเพื่อนฝูงในยามว่างและในการพบปะกับคนอื่น ๆ ในชีวิต จงอธิษฐานด้วยจิตใจที่ร้อนรนและมีความถ่อมตนให้แก่ผู้ที่ท่านคบหาสมาคมด้วย โดยการกระทำเช่นนี้ย่อมเป็นสิ่งที่แสดงว่าท่านถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและพระเจ้าจะประทานเกียรติให้แก่ท่าน จงอธิษฐานเมื่อท่านขาดความกล้า เมื่อท่านรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง จงอย่าปริปากเล่าเรื่องราวของท่านให้แก่มนุษย์คนใด อย่านำความทุกข์ยากของท่านไปทำให้ผู้อื่นต้องพลอยเป็นทุกข์ใจไปด้วย แต่จงทูลทุกสิ่งทุก

อย่างต่อพระเยซู จงชูมือของท่านขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ในความอ่อนแอของท่าน จงยึดมั่นในพระกำลังของพระเจ้า จงทูลขอความถ่อมใจ สติปัญญา ความกล้าหาญและให้ท่านได้มีความเติบโตในความเชื่อ เพื่อท่านจะแลเห็นแสงสว่างที่มีในพระเจ้าและจักได้ชื่นชมยินดีในความรักของพระองค์ {MH 513.2}

การอุทิศถวายตนและความไว้วางใจในพระเจ้า

เมื่อเราถ่อมใจลงและสำนึกผิด เราจะยืนอยู่ในตำแหน่งที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่เราได้ พระองค์ทรงโปรดปราน เมื่อเราทูลขอต่อพระองค์โดยอ้างถึงพระพรและพระเมตตาคุณของพระองค์ที่ทรงโปรดประทานแก่เราในอดีตเพื่อพระองค์จักได้พระราชทานพระพรที่มากกว่าให้แก่เรา พระองค์จะทรงสนองความมุ่งหวังของผู้ที่ไว้วางใจอย่างเต็มเปี่ยมในพระองค์อย่างบริบูรณ์ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงทราบดีว่าบุตรทั้งหลายของพระองค์มีความต้องการในสิ่งใด เขาทั้งหลายต้องการฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เพื่อที่จะเป็นพระพรให้แก่เพื่อนมนุษย์มากแค่ไหน และพระองค์จะประทานสารพัดสิ่งที่เราจำเป็นต้องใช้แก่เรา เพื่อเราจะใช้เป็นพระพรแก่ผู้อื่นและส่งเสริมคุณธรรมอันดีแก่จิตวิญญาณของเราเอง {MH 513.3}

เราต้องลดความไว้วางใจในสิ่งที่ตัวเราเองสามารถทำได้และไว้วางใจมากยิ่งขึ้นในสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำเพื่อเราและผ่านทางเรา ท่านไม่ได้ทำงานของตัวเอง แต่ท่านกำลังทำงานในกิจการของพระเจ้า จงมอบความตั้งใจและวิถีของท่านไว้กับพระองค์ จงอย่าสงวนสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้หรือประนีประนอมกับตนเองในเรื่องหนึ่งเรื่องใด จงเรียนรู้ว่าเสรีภาพในพระคริสต์นั้นมีความหมายว่าอย่างไร {MH 513.4}

การฟังคำเทศนาในวันสะบาโตแล้วสะบาโตเล่า การอ่านพระคัมภีร์

ตลอดทั้งเล่มจบแล้วจบเล่า หรือการอธิบายพระคัมภีร์ที่ละเอียดแล้วข้อเล่า จะไม่ให้ประโยชน์แก่เราหรือแก่คนทั้งหลายที่ได้ฟังเรา นอกเสียจากว่าเราจะได้นำความจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์มาใช้ในประสบการณ์ของเราเอง ความตั้งใจ ความเข้าใจและความรักต้องส่งมอบภายใต้การกำกับดูแลของพระวาทะของพระเจ้า แล้วโดยผ่านการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ บทบัญญัติของพระวาทะจะกลายเป็นหลักการในการดำเนินชีวิต {MH 514.1}

เมื่อท่านขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยท่าน จงถวายพระเกียรติแด่พระผู้ช่วยให้รอดด้วยการเชื่อว่าท่านได้รับพระพรเหล่านั้นจากพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นการกำลังความสามารถหรือสติปัญญาทั้งปวง จะอยู่ในการครอบครองของเรา เราเพียงแต่ต้องทูลขอเท่านั้น {MH 514.2}

จงดำเนินชีวิตในแสงสว่างของพระเจ้าอยู่เสมอ จงใคร่ครวญถึงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ทั้งในเวลากลางวันและยามค่ำคืน แล้วท่านจะเห็นความมั่งคั่งและจะชื่นชมยินดีในพระคุณความดีของพระองค์ จิตใจของท่านจะอ้อมเอิบไปด้วยความรักของพระองค์ ท่านจะได้รับการยกชูขึ้นราวกับว่าอยู่ในอ้อมพระกรอันดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ของพระองค์ ด้วยฤทธิ์เดชและแสงสว่างที่พระเจ้าประทานให้แก่ท่าน ท่านจะเข้าใจและกระทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จได้มากยิ่งขึ้นกว่าที่ท่านเคยคิดแต่ก่อนว่าจะเป็นไปได้ {MH 514.3}

“จงเข้าสู่โลกอยู่ในเรา”

พระคริสต์ตรัสเชิญชวนเราว่า “จงเข้าสู่สนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสู่สนิทอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสู่สนิทอยู่ในเราฉันนั้น...ผู้ที่เข้าสู่สนิทอยู่ในเราและเราเข้าสู่สนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นก็จะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยก

จากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย...ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใด ซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านก็เป็นสาวกของเรา {MH 514.4}

“พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้นจงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา... {MH 514.5}

“ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน” ยอห์น 15:4-16 {MH 514.6}

“ดูเถิด นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้นและ” วิวรณ์ 3:20 {MH 516.1}

“ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย เราจะให้มานา ที่ซ่อนอยู่แก่ผู้ที่มีชัยชนะ และจะให้หินขาวแก่เขาด้วย ที่หินนั้นมีชื่อใหม่ จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น” วิวรณ์ 2:17 {MH 516.2}

“ผู้ใดมีชัยชนะ...เราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น” “เราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเรา และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา...เราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้น” วิวรณ์ 2:26-28; 3:12 {MH 516.3}

“ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง”

ผู้ที่มีความไว้วางใจในพระเจ้าจะกล่าวได้เช่นเดียวกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 4:13 ไม่ว่าจะมีความผิดพลาดหรือความล้มเหลวอย่างไรในอดีตก็ตาม ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า เราเอาชนะเหนือสิ่งเหล่านี้ได้ เราพูดเช่นเดียวกับ

อัครสาวกว่า {MH 516.4}

“ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือล้มสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสียและโน้มตัว
ออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้
รับรางวัล ซึ่งในพระเยซูคริสต์พระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบน ให้เราไป
รับ” ฟิลิปปี 3:13, 14 {MH 516.5}

ດັບມື

ดัชนีพระคัมภีร์

ปฐมกาล

ปฐมกาล 1:29 316
 ปฐมกาล 2:15 276
 ปฐมกาล 3:18 316
 ปฐมกาล 4:10 361
 ปฐมกาล 12:2 433
 ปฐมกาล 18:19 416
 ปฐมกาล 28:10-17 475
 ปฐมกาล 33:13, 14 399

อพยพ

อพยพ 3:5, 6 475
 อพยพ 15:26 95
 อพยพ 18:16 432
 อพยพ 22:26, 27 188
 อพยพ 33: 18, 19 513
 อพยพ 33: 19 567
 อพยพ 34:6 513
 อพยพ 34:6, 7 567

เลวีนิติ

เลวีนิติ 13:46-52 295
 เลวีนิติ 14:45-47 295
 เลวีนิติ 15:4-12 294
 เลวีนิติ 19:9 187
 เลวีนิติ 19:35,36 188
 เลวีนิติ 20:23-25 296
 เลวีนิติ 25:10, 23-28 185
 เลวีนิติ 25:14 188
 เลวีนิติ 25:35 186

กัณฑ์วารวิถี

กัณฑ์วารวิถี6:23-27 302
 กัณฑ์วารวิถี 6:27 432

เฉลยธรรมบัญญัติ

เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6-9, 20,
 21, 24 299
 เฉลยธรรมบัญญัติ 7:14 300
 เฉลยธรรมบัญญัติ 7:15 97
 เฉลยธรรมบัญญัติ 7:26 297
 เฉลยธรรมบัญญัติ 14:8 333
 เฉลยธรรมบัญญัติ 15: 6-8,
 10, 11 187
 เฉลยธรรมบัญญัติ 23:14 296
 เฉลยธรรมบัญญัติ 24: 10-12,
 17 188
 เฉลยธรรมบัญญัติ 24:19-21.. 187
 เฉลยธรรมบัญญัติ 25:13, 14.. 188
 เฉลยธรรมบัญญัติ 26:11 298
 เฉลยธรรมบัญญัติ 26:18, 19.. 300
 เฉลยธรรมบัญญัติ 28:2-6 300
 เฉลยธรรมบัญญัติ 28:8-13 ... 301
 เฉลยธรรมบัญญัติ 28:10 432
 เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29 464
 เฉลยธรรมบัญญัติ 32:46 97
 เฉลยธรรมบัญญัติ 33:25-29.. 302
 เฉลยธรรมบัญญัติ 34:10 527

โยชูวา

โยชูวา 1: 5, 9 434

ผู้วินิจฉัย

ผู้วินิจฉัย 13: 7, 13, 14 397

1 ซามูเอล

1 ซามูเอล 2: 9 530

1 ซามูเอล 24: 4-6 537

1 พงศ์กษัตริย์

1 พงศ์กษัตริย์ 2:2 172

1 พงศ์กษัตริย์ 19:11,12 19

เนหะมีห์

เนหะมีห์ 8:9, 10,

15-17 298

โยบ

โยบ 11:7-9 466

โยบ 13:11 479

โยบ 14:4 485

โยบ 22:12 474

โยบ 22: 21-29 441

โยบ 25:3 474

โยบ 28:12-28 466

โยบ 31:24, 28 214

โยบ 37:5-24 474

โยบ 38:2 483

สดุดี

สดุดี 11: 4 477

สดุดี 17:4 180

สดุดี 19:2-4 443

สดุดี 23:4 282

สดุดี 27:1, 5, 6 269

สดุดี 28:7 269

สดุดี 33: 5 450

สดุดี 33: 8 477

สดุดี 33: 9 ..... 59, 445

สดุดี 33:14, 15 ..... 161, 477

สดุดี 33:18 237

สดุดี 33:18, 19 450

สดุดี 34:22 262

สดุดี 36:5-9 513

สดุดี 36:7 450

สดุดี 37:3 189

สดุดี 37:5, 6 539

สดุดี 37:21 188

สดุดี 40:1-3 269

สดุดี 42:11 268

สดุดี 45:17 83

สดุดี 46:1 282

สดุดี 46:10 38

สดุดี 49:7, 8 214

สดุดี 56:11-13 83

สดุดี 63:3-7 83

สดุดี 65:5-8, 11 450

สดุดี 66:12 539

สดุดี 66:18 234

สดุดี 68:5 205

สดุดี 68:13 181

สดุดี 71: 5, 6, 22-24, ... 83

สดุดี 75:6, 7 527

สดุดี 78:4-7 490

สดุดี 84:11 533

สดุดี 92:4 513

สดุดี 92:12-14 303
 สดุดี 95:4-6 444
 สดุดี 99:1-3 477
 สดุดี 99:9 447
 สดุดี 100:1-4 447
 สดุดี 102:19 477
 สดุดี 103:1-14 61
 สดุดี 103:3, 4 95
 สดุดี 103:13, 14 ..... 107, 232
 สดุดี 104:24 443
 สดุดี 104:33, 34 83
 สดุดี 105:1-3 83
 สดุดี 105:2, 3 268
 สดุดี 106:2 83
 สดุดี 106.15 332
 สดุดี 107:1, 2, 9-15 268
 สดุดี 107:17-20 232
 สดุดี 113:5, 6 474
 สดุดี 116:12-14 83
 สดุดี 119:1, 2, 9, 11, 18, 24
 30, 45, 54, 72, 97, 98-100,
 104, 111,129, 130, 140, 160,
 165-167,175
 513
 สดุดี 119:11 180
 สดุดี 119:64 450
 สดุดี 119:89-91 447
 สดุดี 135:6 447
 สดุดี 139:1-6 470
 สดุดี 145:3-21 474
 สดุดี 145:14-16 450
 สดุดี 146:5 ..... 450, 471

สดุดี 147: 3, 4 53
 สดุดี 147:5 433
 สดุดี 147:16 448
 สดุดี 148:5, 6 447

สุภาษิต

สุภาษิต 2:2-11 502
 สุภาษิต 3:1, 2, 23-26 303
 สุภาษิต 3:5, 6 450
 สุภาษิต 3:18 502
 สุภาษิต 4:7, 8 528
 สุภาษิต 4:18 562
 สุภาษิต 4:22 97
 สุภาษิต 4:23 371
 สุภาษิต 5:21 471
 สุภาษิต 5:22 464
 สุภาษิต 6:28 485
 สุภาษิต 9:10 440
 สุภาษิต 10:22 490
 สุภาษิต 13:23 195
 สุภาษิต 14:26 262
 สุภาษิต 15:1 538
 สุภาษิต 17:22 ..... 252, 297
 สุภาษิต 18: 22 382
 สุภาษิต 19:14 382
 สุภาษิต 20:1 ..... 350, 353
 สุภาษิต 22:17-21 490
 สุภาษิต 23:7 545
 สุภาษิต 23:29-32, 35 350
 สุภาษิต 24:11, 12 368
 สุภาษิต 28:27 212
 สุภาษิต 30:5, 6 464

สุภาสิต 31:11, 12, 26-29...382
 สุภาสิต 31:21 307

ปัญญาจารย์

ปัญญาจารย์ 5:10 214
 ปัญญาจารย์ 9:10 523

เพลงซาโลมอน

เพลงซาโลมอน 4:7 380

อิสยาห์

อิสยาห์ 1: 5,6 51
 อิสยาห์ 1:11-15 362
 อิสยาห์ 1:18, 19 108
 อิสยาห์ 5:22-24 368
 อิสยาห์ 6:1-7 470
 อิสยาห์ 6:8 137
 อิสยาห์ 13:12 181
 อิสยาห์ 16:3, 4 188
 อิสยาห์ 25:4 16
 อิสยาห์ 26:3 308
 อิสยาห์ 27:5 260
 อิสยาห์ 28:26, 29 201
 อิสยาห์ 29:18, 19 194
 อิสยาห์ 30: 21 479
 อิสยาห์ 32:2 108
 อิสยาห์ 35:1-10 153
 อิสยาห์ 38:21 214
 อิสยาห์ 40:12-28 469
 อิสยาห์ 40:29 282
 อิสยาห์ 41:10 263
 อิสยาห์ 41:17 108

อิสยาห์ 42:1, 2, 5-7,
 10-12, 16 16
 อิสยาห์ 42:2, 3 15
 อิสยาห์ 42:4 121
 อิสยาห์ 43:1-4, 5, 25 107
 อิสยาห์ 43:12 80
 อิสยาห์ 44:2,3 108
 อิสยาห์ 44:22 107
 อิสยาห์ 44:23 17
 อิสยาห์ 45:7-12 445
 อิสยาห์ 45:22 108
 อิสยาห์ 46:3,4 263
 อิสยาห์ 48:13 445
 อิสยาห์ 49:8, 9 90
 อิสยาห์ 49:14-16 263
 อิสยาห์ 49:24, 25 72
 อิสยาห์ 50:4 149
 อิสยาห์ 52:7 90
 อิสยาห์ 52: 9, 10..... 90
 อิสยาห์ 53:5 108
 อิสยาห์ 53:6 52
 อิสยาห์ 53:11 121
 อิสยาห์ 54:5 205
 อิสยาห์ 54:8 108
 อิสยาห์ 54:10 54
 อิสยาห์ 55:10-13 434
 อิสยาห์ 58:7 ..... 137, 210
 อิสยาห์ 58:7-11 271
 อิสยาห์ 59:14, 15 130
 อิสยาห์ 61:1, 2,18 456
 อิสยาห์ 61:4, 6-8, 9, 11 435
 อิสยาห์ 64:4 459

อิสยาห์ 65:8 353

เยเรมีย์

เยเรมีย์ 3:13 107

เยเรมีย์ 9:23, 24 440

เยเรมีย์ 10:6, 7 470

เยเรมีย์ 10:10-12,16 444

เยเรมีย์ 10:13 448

เยเรมีย์ 10:23 463

เยเรมีย์ 13:21 388

เยเรมีย์ 17:7 303

เยเรมีย์ 22:13-17 357

เยเรมีย์ 31:3 108

เยเรมีย์ 45:5 528

เยเรมีย์ 49:11 205

เอเสเคียล

เอเสเคียล 34:26 84

ดาเนียล

ดาเนียล 2:22 471

โฮเซยาโฮเซยา 6:3 16

โยเอลโยเอล 2:16 432

อาโมส

อาโมส 4:13 444

อาโมส 5:8 444

อาโมส 9:6 444

มีคาห์

มีคาห์ 5:7 432

มีคาห์ 7:7, 8, 19 181

มีคาห์ 7:8, 9 161

นาฮูม

นาฮูม 1:3 474

ฮะบากุก

ฮะบากุก 2:20 477

ฮะบากุก 3:3 443

ฮักกัยฮักกัย 2:8 559

ฮักกัย 2:23 542

มาลาคี

มาลาคี 4:2 ..... 16, 98

มัทธิว

มัทธิว 4:15, 16 6

มัทธิว 5:23, 24 538

มัทธิว 5:42 188

มัทธิว 5:44, 45 456

มัทธิว 6:28-33 308

มัทธิว 6:29 307

มัทธิว 6:34 533

มัทธิว 7:1, 2 537

มัทธิว 7:12 86

มัทธิว 8:2,3 ..... 49, 51

มัทธิว 8:8, 9 45

มัทธิว 8:13 45

มัทธิว 8: 15 13

มัทธิว 8:17 ..... 3, 108

มัทธิว 8:29 76

มัทธิว 9:2 ..... 57, 106

มัทธิว 9:4-6 58

มัทธิว 9:21	39
มัทธิว 9:38	38
มัทธิว 10:7, 8	127
มัทธิว 11:3	17
มัทธิว 11: 6	18
มัทธิว 11:27	451
มัทธิว 11:28	98, 259
มัทธิว 11:29	52, 140, 483
มัทธิว 11:30	533
มัทธิว 13:29, 30	547
มัทธิว 14:16	27
มัทธิว 14:19, 20	27
มัทธิว 18: 10	419
มัทธิว 20:6	196
มัทธิว 20:25, 26	529
มัทธิว 20:28	423
มัทธิว 23:8	161
มัทธิว 25:40	392
มัทธิว 25:42,43	307
มัทธิว 26:39	238
มัทธิว 28:18-20	89

มาระโก

มาระโก 1: 24	70
มาระโก 1: 27	71
มาระโก 1: 30	13
มาระโก 1:35	14
มาระโก 2:5	171
มาระโก 2:7	58
มาระโก 2:12	58
มาระโก 5:23, 29	40
มาระโก 6:31	36, 38

มาระโก 9:23	46
มาระโก 10:14	24
มาระโก 12:37	484
มาระโก 14:7	208
มาระโก 16:15	89
มาระโก 16:18	137, 233
มาระโก 16:20	128

ลูกา

ลูกา 1: 14, 15	404
ลูกา 1: 53	57
ลูกา 1:78, 79	457
ลูกา 2: 40	427
ลูกา 2:48, 49	5
ลูกา 2:52	372
ลูกา 4:18	456, 484
ลูกา 4:35	70
ลูกา 4: 38	13
ลูกา 4:43	14
ลูกา 5:12	49
ลูกา 5:17	56
ลูกา 5:26	60
ลูกา 5:27, 28	531
ลูกา 6:35	212, 456
ลูกา 6:36	456
ลูกา 6:38	212
ลูกา 7:4-6	44
ลูกา 7:7	45
ลูกา 8:45, 46	41
ลูกา 8:48	42, 106
ลูกา 9:23	199
ลูกา 9:58	198

ลูกา 10: 8, 9, 17 127
 ลูกา 10:, 17-19 73
 ลูกา 12:2 539
 ลูกา 12:33 221
 ลูกา 14:12-14 376
 ลูกา 14: 23 137
 ลูกา 18:1 231
 ลูกา 18: 37 89
 ลูกา 22:35 531
 ลูกา 22: 42 238

ยอห์น

ยอห์น 1:4 508
 ยอห์น 1:29 148
 ยอห์น 3:16 .... 42, 73, 423, 457
 ยอห์น 3:33 508
 ยอห์น 4:7-14, 26, 29, 39 ... 12
 ยอห์น 4:10 147
 ยอห์น 4:14 148
 ยอห์น 4:35, 36 85
 ยอห์น 5:2, 3 61
 ยอห์น 5:6-8 63
 ยอห์น 5:14 95
 ยอห์น 6:5, 9 27
 ยอห์น 6:12 28
 ยอห์น 6:35, 47, 51, 63 482
 ยอห์น 6:37 46
 ยอห์น 7:37 178
 ยอห์น 7:37, 38 84
 ยอห์น 7:46 34
 ยอห์น 7:53 66
 ยอห์น 8:1 66

ยอห์น 8: 4, 5, 7, 10, 11 66
 ยอห์น 8:28, 29 542
 ยอห์น 8:29 459
 ยอห์น 9:4 196
 ยอห์น 9:7 241
 ยอห์น 10:30 451
 ยอห์น 12:26 234
 ยอห์น 13:7 540
 ยอห์น 13:15 557
 ยอห์น 13: 34 156
 ยอห์น 14:1, 27 108
 ยอห์น 14:1-10 453
 ยอห์น 14:14 234
 ยอห์น 14:19 254
 ยอห์น 14:27 259
 ยอห์น 15:4-16 575
 ยอห์น 15:5 572
 ยอห์น 15:10 ..... 459, 496
 ยอห์น 15:11 562
 ยอห์น 16:12 256
 ยอห์น 16:25 453
 ยอห์น 17:3 440
 ยอห์น 17:4-6 500
 ยอห์น 17:14 431
 ยอห์น 17:18 422
 ยอห์น 17:20,21 455
 ยอห์น 17:22, 23 433

กิจการ

กิจการ 4:12 177
 กิจการ 8:5-8, 16 128
 กิจการ 10:2 213

กิจการ 15:18 471

กิจการ 20:18-35 145

โรม

โรม 1:16 220

โรม 1:20 441

โรม 2:1 537

โรม 5:8 46

โรม 7:24 64

โรม 8:24 160

โรม 8:26 237

โรม 8:31, 32, 38, 39 46

โรม 8:33, 34 70

โรม 8:34 458

โรม 11:33 477

โรม 11:34-36 471

โรม 12:1 116

โรม 12:2 431

โรม 12:10 543

โรม 12:21 539

โรม 14:10, 13 161

1 โครินธ์

1 โครินธ์ 2:1-5 219

1 โครินธ์ 3:16, 17 ..... 297, 307

1 โครินธ์ 4:7 161

1 โครินธ์ 6:19, 20 350

1 โครินธ์ 9: 24-27 114

1 โครินธ์ 10:11 476

1 โครินธ์ 15:31 497

2 โครินธ์

2 โครินธ์ 2:4 162

2 โครินธ์ 3:18 459

2 โครินธ์ 5:14 557

2 โครินธ์ 6:1-4 100

2 โครินธ์ 6:14-18 432

2 โครินธ์ 6: 16 135

2 โครินธ์ 7: 8-13, 16 163

2 โครินธ์ 8: 9 558

2 โครินธ์ 9: 6-11 31

2 โครินธ์ 12: 9, 10 534

กาลาเทีย

กาลาเทีย 1: 4 5

1กาลาเทีย 2:20 ..... 543, 503

1กาลาเทีย 6:1 16

1กาลาเทีย 6:1, 2 55

1กาลาเทีย 6:10 203

กาลาเทีย 6:14 507

เอเฟซัส

เอเฟซัส 2:1 64

เอเฟซัส 3:14-19 460

เอเฟซัส 5:2 423

เอเฟซัส 5:2, 24, 25 385

เอเฟซัส 5:18 258

เอเฟซัส 5:25-28 380

เอเฟซัส 5:27 116

เอเฟซัส 6:12 117

ฟิลิปปี

ฟิลิปปี 1:3-7 163

ฟิลลิปปี 1:29 530

ฟิลลิปปี 2: 4-8 558

ฟิลิปปี 2: 6-8 458
 ฟิลิปปี 2: 12, 13 496
 ฟิลิปปี 3: 13, 14 576
 ฟิลิปปี 4: 1 163
 ฟิลิปปี 4: 6, 7 200
 ฟิลิปปี 4: 13 575

โคโลสี

โคโลสี 1:9-11 460
 โคโลสี 3:15 265
 โคโลสี 4:14 128

1 เรสะโลนิกา

1 เรสะโลนิกา 3:8 163
 1 เรสะโลนิกา 5:18 268

1 ทิโมธี

1 ทิโมธี 1:17 471
 1 ทิโมธี 2: 9 305
 1 ทิโมธี 6:16 471
 1 ทิโมธี 6:17-19 218

2 ทิโมธี

2 ทิโมธี 4:7, 8 498

ทิตัส

ทิตัส 3:5 45

ฮีบรู

ฮีบรู 1: 1-5 454
 ฮีบรู 1: 3 451
 ฮีบรู 4: 15 ..... 52, 458

ฮีบรู 7: 25 ..... 42, 458
 ฮีบรู 11:3 445
 ฮีบรู 11: 8 530
 ฮีบรู 11:23 396
 ฮีบรู 11: 27 122
 ฮีบรู 13:20, 21 163

ยากอบ

ยากอบ 1:5 212
 ยากอบ 1:17 241
 ยากอบ 1:27 208
 ยากอบ 2:7 545
 ยากอบ 5:15 233
 ยากอบ 5:16 236

1 เปโตร

1 เปโตร 1:13-16 500
 1 เปโตร 1:18 559
 1 เปโตร 1:19 33
 1 เปโตร 2:9 302
 1 เปโตร 2:20 538
 1 เปโตร 3:4 308
 1 เปโตร 3:9 543
 1 เปโตร 4: 12,13 522

2 เปโตร

2 เปโตร 1:3 440
 2 เปโตร 1:4 179

1 ยอห์น

1 ยอห์น 1:1-3 508
 1 ยอห์น 1:7 70

1 ยอห์น 1:9	107, 236
1 ยอห์น 2:1	236
1 ยอห์น 3:1	458
1 ยอห์น 4: 11	507
1 ยอห์น 5: 14, 15	51

3 ยอห์น

3 ยอห์น 2	95
-----------------	----

ยูดา

ยูดา 2	176
--------------	-----

วิวรณ์

วิวรณ์ 1:13	45
1วิวรณ์ 2: 17, 26-28	575
วิวรณ์ 3:12, 20	575
วิวรณ์ 5:12, 13	566
วิวรณ์ 7: 9, 10	566
วิวรณ์ 7:14-17	567
วิวรณ์ 14:13	238
วิวรณ์ 21:4	567
วิวรณ์ 22:2	106
วิวรณ์ 22:4	182, 454
วิวรณ์ 22:11	500

ดัชนีทั่วไป

ก

กฎหมายใบอนุญาตแหล่งภาษีเข้าคลัง	364, 365
รัฐต้องรับผิดชอบ	364
สนับสนุนความชั่วร้าย	363
การเพาะอาหาร	
หายใจไม่ถูกส่งผลต่อ	287
เครื่องเทศ	325, 343
ได้ประโยชน์จากการอาบน้ำ..	290
ต้องการพัก	323, 324,
.....	326, 328, 329
ผลที่มีต่อสมอง	325, 326
มะกอก	317
ระคายด้วยผงฟู	319
สารกระตุ้นและสิ่งเสพติด	343
กรีก การเรียนภาษา	484, 485
กาแฟเป็นสารกระตุ้น	346
การกังวล ส่งผลต่อชีวิต	533
วางใจในพระเจ้าเป็นการ	
รักษาเรื่องของ	533
การเข้าสังคมของพระคริสต์	9, 11
คุณค่า	374-376, 393
การคบหาสมาคม	
ความอดกลั้น	535
ความเห็นใจ	539
พูดถึงคนอื่นในด้านดี	546
อย่าตอบกลับ	539
การควบคุมตน	
พื้นฐานของการปฏิรูป	114

สูญเสียได้ด้วย การ	
ประมาณตนไม่เป็น	168
การต่อสู้แห่งชีวิต	114, 149
การตัดสินใจ เป็นของพระเจ้า	537
ไม่ใช่เป็นหน้าที่ของมนุษย์ ..	543
การตีเดียวจับผิด	547
การทดลอง	
พระคริสต์ไม่ทรงท้อแท้ใจ	5
การปลอบประโลมใจของเรา	543
คุณค่าของการสอนวินัย	520-
.....	523
เตรียมเพื่อวันพรุ่งนี้	533
ผลของ	523
- นกผีกร้อง	523
- เต่าหลอม	522
- ช่างปั้นหม้อ	522, 523
ไม่ควรถูกจะต้องพูดถึง	542
สันติสุขที่ได้อดทน	540
การทดลอง วิธีต้าน	115
การทรงสร้าง มนุษย์	
โลก วิทยาศาสตร์อธิบายไม่ได้	
.....	447
สร้างโดยพระดำรัสสั่ง	446,
.....	447
การทำงาน	
แขนงหนึ่งของการศึกษา	183
ของอาดัมและเอวา	275
ปัญหาแรงงานตามหลัก	
ในพระคัมภีร์เดิม	183

จิตต้องควบคุมกาย	251	สำหรับเด็กกำพร้า	211
จิตห้ามตกไปอยู่ภายใต้ผู้อื่น..	253	การสอน วิธีของพระคริสต์	8, 35,
ขาดานเป็นต้นกำเนิด	254	.....	131, 484, 491
โรคที่เกิดจากความคิด	253	ในบ้าน	427, 428
การละทิ้งตน จำเป็นสำหรับคนยากไร้	196	การสั่งห้าม	365-368
.....	196	การสารภาพบาป ลักษณะ..	236,
จำเป็นในพันธกิจของพระเจ้า..	196	.....	237
การวิจารณ์ระดับสูง ทำลายความเชื่อ	130	การเสียสละเพื่อประโยชน์	
ในพระคัมภีร์	130	ของเราเอง	525
การศึกษา หลักการตามพระคัมภีร์ ...	428	วิญญานแท้จริงแห่ง	52
.....	428	การหมั่นเวียนของโลหิตที่ไม่ดี...	285-
การฝึกสอนวิชาชีพ ...	185-187	.....	287
การฝึกอบรมเพื่อพันธกิจประกาศ	421, 428	เสื่อผ้ารัดตัว	312, 406
.....	421, 428	อาบน้ำทำให้โลหิตหมุนเวียน	
ความจำเป็นต้องมี 192, 194, ..	429	ดีขึ้น	290
.....	429	การหลงผิดครั้งแรก	114
ความรู้เรื่องพระเจ้า ..	439, 440,	การหายใจ ผลเสียและวิธีผิด	287
.....	458, 459	การออกกำลังกายและ	286
ความเลวร้ายของแบบทางฝ่ายโลก	430	ประโยชน์ของการหายใจที่ถูก	286
.....	430	.....	286
จำเป็นต้องมีกรรมการ	425	การให้ทานที่จริงใจ	195
ทฤษฎีสรรพทวนิยม	462	การออกกำลังกาย	
ทางจิตใจ	493	จำเป็นสำหรับเด็ก	407
ที่แท้จริง	486	กาลิลี ลมพายุพัดแรง	75
ในทางที่ปฏิบัติได้	491-494	เกลือ 324	
บทเรียนจากโมเสส ...	525, 526	เกษตรกรรม-เป็นพันธกิจการประกาศ	
ไม่ถูกต้อง	479	.....	193
รอบด้านสมดุล	426	แหล่งของปัญญา	200
เรื่องของพระเยซู	426	เสริมสร้างสุขภาพ	279
ระดับสูงสุด	5047	อาชีพของมนุษย์ในสวนเอเดน ...	
สาขาที่มีทั่วไป	429	.....	190
สำหรับชีวิตในกายภาคหน้า..	515	ขนมปัง ทำจากแป้งขาวบดละเอียด	

- 320
- ขนมปังกรอบ 321, 342
- ไม่ต้องใส่นม 321
- ไม่ใส่ผงฟู 29, 482
- ไม่ใส่ผงฟูหรือยีสต์ 320
- วิธีทำ 321
- ข**
- ข่าวประเสริฐ ยาแก้พิษบาป 129
- การเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็ว.. 129
- การแสดงโอ้อวดไม่จำเป็น 19
- ของสุภาพที่ดี 97
- คริสเตียนเป็นผู้ประกาศ 129
- ความต้องการ 135
- ความปรารถนา 131
- พระคริสต์ทรงกระทำให้กับจิต
 วิญญาณและกาย 94
- พระคริสต์ทรงนำเสนออย่างไร...6
- วิธีนำเสนอ 79, 80
- ให้กับทุกคน 9, 83
- สุขภาพกายไม่แยกออกจาก.. 129
- สัญลักษณ์ของเครื่องถวายบูชา...
 115
- ไข่ไก่ ต้องไม่ถูกกำจัดออกไป ... 341
- ไข่หวิด ป้องกันด้วยการอาบน้ำ... 290
- ค**
- คนชั้นสูงกว่า ทำงานกับพวกเขา
 อย่างไร 213-221
- คนเดินไม่ได้ รักษาให้หาย 129
- คนตกงาน 183, 193
- คนทำงานใช้สมองกับอาหาร ... 245,
 ..... 328, 329
- ต้องการการออกกำลังกาย... 248,
 249
- คนทำงานรับใช้ ปรับตัวให้ได้ ... 555
- การสนับสนุน 145
- การเลื่อนตำแหน่ง 527, 528
- ความกว้างไกลของอิทธิพล... 150
- ความท้อใจของ 201
- ความผิดหวังของ 174
- คุณสมบัติ 20, 135, 140,
 ..... 141, 147, 148, 528
- ค่าจ้าง 530, 531
- ชีวิตที่ได้เป็นสองเท่า 571
- ทุกคนต้องเป็น ... 85, 137-141
- เป็นตัวแทนของพระคริสต์ 30
- ผลตอบกลับของอิทธิพลการรับใช้
 ..... 137, 138, 150
- ผลตอนแทน 575
- ผู้ช่วยเหลือคนทำงาน
 -ทูตสวรรค์ 140, 151,
 ..... 171, 219
- พระวิญญาณบริสุทธิ์ 561,
 574
- พระสัญญาของพระคริสต์ที่ให้กับ
 89
- พลังอำนาจของอุปนิสัย 553,
 555
- มาตรฐาน...ที่ต้องสูง 543
- แบบอย่างของพระคริสต์.....
 ..... 156, 556-559
- แรงจูงใจของการรับใช้ 556
- วิธีเข้าถึงคน 157-162

แหล่งของพลัง.....	150	พระคริสต์ทรงรับ	69
สันติสุข	562	วิธีช่วย	157, 159,
หน้าที่ของ...ให้เข้าสนิทกับพระเยซู		.....	164, 165, 166
เพื่อ	570-576	คนยากไร้ คริสเตียนมีหน้าที่ช่วย..	208
-พัฒนาเป็นลำดับ....	555, 561	ข่าวประเสริฐสำหรับ	6, 17
-ช่วยเหลือทุกคน... 140, 142,		คนมั่งมีช่วยเหลือ	193
.....	156, 158	ในคริสตจักร	203
-ช่วยเด็ก	25	พระเจ้าทรงดูแล	200
-ช่วยคนยากไร้ขาดสน	30	พระคริสต์ทรงเยี่ยมคน	8
-สอนเรื่องของการประมาदन		พระคริสต์ทรงรักษา	4
.....	355	พระคริสต์อยู่บ้านแบบ ...	5, 199
-ให้ประกาศพระคริสต์	132	วิธีช่วยเหลือ ..	149, 183, 186,
อุปนิสัยของ..	20, 146, 148, 151	194, 195, 198, 199	
คนทำผิด แบบอย่างพระดาร์ธของ		วิธีดูแล...ของคนอิสราเอล ...	185
พระคริสต์	548, 549	เหตุของความยากจน ขาดการ	
การพิพากษาจะเปิดเผยผลของการ		เรียนด้านการงาน..	184, 191
ปฏิบัติต่อ	548	หางานให้...ทำ	194, 195
ความอดทนต่อ	549	เหยื่อของการประมาदनไม่เป็น	
ความอดทนที่แสดงต่อ	548	.....	358
บทเรียนจากซีผึ้งเหลว	549	สิ่งดีที่สุดในชีวิตสำหรับ	199
บทเรียนจากชีวิตยูดาส	548	คนโรคเรื้อน พระเยซูทรงรักษาให้หาย	
คนนอกศาสนา ต้องการคนทำงานที่มี		.....	47-51
คุณสมบัติ	135	การรักษาในหมู่ชาวอิสราเอล..	294
ตกต่ำเนื่องจากดื่มสุรา	360	แนวคิดของชาวยิว	47
คนบาป พระคริสต์เสด็จมาช่วย....	45,	คนไร้บ้าน โอกาสของ	189
.....	155	คนเสียสติ พระคริสต์ทรงรักษา..	71, 75
ต้องนำพระฉายากลับคืนมา...157		คนป่วยเพิ่มมากขึ้น	131
พระคริสต์ทรงชำระ	51, 52	ผลชั่วครวที่เกิดจากการดื่มสุรา....	
พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วย		.....	168
.....	155, 156	ครอบครัวที่จะเป็นผู้ประกาศใน	
พระคริสต์ทรงรักษาให้หายบริบูรณ์		ต่างแดน	146-147
.....	63, 65, 454, 495	ตามบ้าน	194

- อธิษฐานในครอบครัว..... 417
- คริสตจักร โรงเรียนฝึกรบ..... 137
- การระบายอากาศของอาคาร..288
- ดูแลคนยากไร้..... 203
- ภาระของ 88
- หน้าที่ในพันธกิจการประมาตตน
ใน 361
- ลักษณะของ 129
- สมาชิกต้องทำงานรับใช้ 139,
..... 143
- คริสเตียน เป็นผู้ร่วมงานทุกคน...138
- ทำงานรับใช้กับเพื่อนบ้าน .. 142
- แบบอย่างของ 129, 196
- ผู้เผยแพรศาสนา 145
- พลังอำนาจในชีวิต 519, 520
- สำนวนโวหารในชีวิต 465,
..... 519, 544
- หน้าที่ที่มีต่อบุตร 26, 27
- อุปนิสัยของ 553
- โอกาสของการรับใช้ 142
- ครู พระคริสต์ทรงเป็นพระบรมครู...8,
..... 482
- เพื่อสอนวิทยาศาสตร์แห่ง
    ความรอด 457
- เพื่อฝึกผู้เผยแพรพระกิตติคุณ ....
..... 138, 428
- ความเจ็บป่วย ชีวิตชนบทและนอกบ้าน
ให้ผลดี..... 277
- การเยี่ยม 228
- พระคริสต์ทรงสอน 230
- เพื่อช่วยเหลือคนอื่น...269-273
- ความชั่ว สาเหตุจากวรรณกรรมชั่ว...
..... 485
- การประมาตตนไม่เป็น..355, 358
- ขาดการฝึกรบในบ้าน 373
- เพิ่มขึ้นในเมือง 389
- มีมากในปัจจุบัน..... 129, 131,
183, 190
- ความเชื่อ เป็นผู้มิชชั่น 43
- เกิดขึ้นจากการรับใช้ส่วนบุคคล ..
..... 134
- คุณค่าในการรักษาผู้ป่วย 102
- คุณค่าในการทดลอง 534
- ที่ขาดไปในสมัยของพระคริสต์....
..... 129
- ที่ขาดไปในสมัยของเรา 134
- ที่แท้จริง 43
- ผลของ 83
- เพิ่มขึ้นเมื่อได้ใช้ 239, 264
- ให้พูดถึงความเชื่อ 542
- อำนาจยิ่งใหญ่ที่จะเอาชนะบาป ..
..... 46, 47, 72, 165, 542
- อำนาจจากการสัมผัส..... 40-42
- ความทุกข์ยาก ที่จะมาถึง 259
- เผชิญหน้าอย่างไร 241
- พระคริสต์ทรงช่วย...8, 260, 261
- ความมรัยัสต์ พื้นฐานของใจโอบอ้อม
อารี 209, 211
- จำเป็นสำหรับคนยากไร้..... 196
- ขาด...เป็นทางศึกษาที่บกพร่อง ..
..... 195
- พระคริสต์ทรงเป็นผู้สอน 29,
..... 211, 212
- อย่างไม่ฉลาด 343
- ความมั่นใจ ภัยอันตราย..... 140
- ความยิ่งใหญ่ แท้จริงในอุปนิสัย .....

..... 528, 529

ความร่ำรวย ภัยอันตราย 217

ความเรียบง่าย จำเป็นต่อคนยากไร้..
..... 196

จำเป็นต่อการรับใช้พระเจ้า...209

พระคริสต์ทรงสอน 28

ความโศกเศร้าที่ไม่เปิดเผย ต้องการ
ความเห็นใจ 149

ความสงสัย สอนกันในโรงเรียนทางโลก
..... 462, 479

ในเยาวชน 480

ความสนุกสนานที่ผิดบาป 70

ความสะอาดในชนชาติอิสราเอล
..... 294, 295

จำเป็นต่อสุขภาพ..... 293

สอนไว้ที่ภูเขาซีนาย 295

ความหวัง สำหรับคนที่สิ้นหวัง.....
..... 11, 70

ทางเดียวของมนุษย์ 97

รอดด้วย 161

คำพูดสำหรับคนสิ้นหวัง 196

ความเห็นใจ ทางบำบัดโรค 255

ขาดในคริสเตียน 157

คนทำงานต้องแสดงออก... 146-
149

ต้องแสดงออกให้คนทั้งหลาย .....
..... 551

พระคริสต์ทรงมีให้กับคนที่เศร้าใจ
..... 261

ความอยาก-ที่ตกต่ำ 115

การปล่อยตัวตามใจ 28

เครื่องดื่ม 170, 173, 355

คะนอง การจัดแบ่งให้อิสราเอล...184

คาเปอรนาอุม พระราชกิจของพระเยซู
ที่ 13, 14

คำปฏิญาณ ไม่สามารถเลิกนิสัยที่ไม่ดี
..... 177

คนงานคริสเตียนเผชิญชวนให้เซ็น
คำปฏิญาณต้องเลิกสิ่งเสพติด
ให้หมด 216

ประมาณตน 168

คำพูดของคริสเตียน..... 520

คำสรรเสริญเสริมสร้างสุขภาพดี...263

คุณค่าที่กล่าว 265

เหตุผลเพื่อกล่าว 82

คำหนุนใจ ให้กับคนที่ถูกทดลอง .....
..... 164, 166, 177-181

คำพูดของแพทย์ที่รักษาโรค .....
..... 105-108

ด้วยบทเพลงสรรเสริญ..263-273
โดยพระสัญญาแห่งการรักษา ....
..... 257-265

พระดำรัสของพระเจ้าผู้ทรงรักษา
..... 8, 21-26

พูดคำในหน้าที่คริสเตียน 547

คำอธิษฐาน หน้าทีของผู้รับใช้ 38

การรักษาโรค เข้ากับการบำบัด ..
..... 239

คนบาปต้องอธิษฐาน 179

เงื่อนไขที่จะได้รับตอบ 234

ที่ได้รับคำตอบ 238, 240

ทำตามน้ำพระทัย 237, 239

ที่ไม่เบ่งเป็นเสียง 72

ในครอบครัว 417

เพื่อคนร่ำรวย 217

เพื่อผู้ป่วย 231-235, 269

สม่าเสมอ	570	ผลของการมัธยัสต์	209
สิทธิพิเศษ	568, 570	พระคัมภีร์สอนไว้	212
แหล่งของกำลัง	30, 37	ร่ำรวยเนื่องจาก	187
แหล่งของพลังจากพระคริสต์			
14, 29, 33, 35, 36, 37, 38			
อำนาจที่จะเอาชนะการทดลอง ...		ช	
.....	200, 570	ชนชั้นในศาสนา การแบ่ง	10
คุณพ่อ หนึ่งในครอบครัว เป็นเพื่อน		ชัชชนะ วิธีที่จะได้มา	150
ของลูก	417	ชัชชนะครั้งสุดท้าย....	565, 567
บุโรहितในบ้าน	417	ทุกคนมีทางที่จะได้	173
เป็นผู้ทำให้ครอบครัวมีความสุข ..		ชา ผลต่อระบบของร่างกาย	346
.....	417	ชาวสะมาเรีย ชื่นชอบสิ่งที่พระคริสต์	
เป็นผู้สร้างกฎในบ้าน	415	ทรงกระทำ	120
เพื่อสอนอบรมลูก	416	เข้าหาพระคริสต์	11-12
เครื่องเทศ สร้างความอยากรที่ไม่ปกติ		ฟิลิปปินส์ที่	127
.....	345, 356	สะมาเรียที่เมตดาเป็นแบบอย่าง	
เครื่องเทศสด	324	ของคริสเตียน	168
เครื่องปรุงรสอาหาร	346	หญิง.. ที่เป็นผู้ประกาศ	83
ผักดอง	324, 346	ชีวิตในชนบท	192, 391, 393
พริกไทย	346	ชีส ไม่เหมาะที่จะนำมาเป็นอาหาร....	
มัสดาร์ต	346	.....	321
ระคายเคืองกระเพาะอาหาร		ชุมชน มีคนหลากหลาย	191
.....	324, 346	ชีวิตในเมือง	189
โครเนลิอัส ข้าราชการของพระเจ้าที่มาถึง		เชื้อโรคในสิ่งสกปรก	290
.....	213	ในอากาศของเมือง	277
ง		ช	
งานเลี้ยงฉลอง ที่พระคริสต์ได้ทรงเข้า		ชาตาน ดัวแทนของ	131
ร่วม	9	การล้มลงในบาป	73
		การศึกษาของ	481
จ		ความพยายามที่จะเอาพระเจ้าออก	
ใจโอบอ้อมอารี	31	จากการศึกษา	479
		ทดลองพระคริสต์	179

ในการขายสุรา	359	ให้อบรมการทำงาน	209
นำไปสู่การเรียนรู้ที่เพิ่มความสงสัย	462	ด	
ผู้ล่อลวง	495	ต้นไม้ แสดงออกถึงการเติบโตใหญ่ของ	
ผู้ทำลาย	95, 358	คริสเตียน	142, 144
ผลงานของ.. ในสมัยของพระคริสต์	130	ต้นไม้ไร้ที่	461
พูดคำสงสัยให้เกียรติ	265	ต้นไม้แห่งชีวิต โบ	46, 106,
วิธีควบคุมมนุษย์.....	71, 254	.....	170, 200
แหล่งกำเนิดของการรักษาทางจิต	254	ดับ ผลจากการหายใจไม่ถูกต้อง..	287
อยู่ภายใต้อำนาจของพระคริสต์ ..	71, 73	ได้ประโยชน์จากการอาบน้ำ..	290
อำนาจทางกายเสื่อม	115	ตัวร้อนที่พระคริสต์ทรงรักษา	13
อำนาจเหนือคนบาป	70, 71	ความพยายามของธรรมชาติที่จะ	
โซดา การใช้ในอาหาร	319	หายใจ	245
ไซเดอร์ พืชที่ได้จากเหล้าหมัก..	352	ความสกปรกในความเจ็บป่วย	
หวาน	351	.....	290
ด		สภาพที่ผิด	244
ดาเนียล พระเจ้าประกอบกิจผ่าน..	137	ติดฝิ่น	112
แบบอย่างการอยู่อย่างเรียบง่าย....	299	แต่งงาน อายุของคู่สมรส	381
ดาวิด การปฏิบัติที่มีต่อซาอูล ..	537,	การเตรียมตัว	381, 382
.....	538	ความศักดิ์สิทธิ์	379, 381,
ถ้อยคำสุดท้ายสำหรับโซโลมอน...	171	.....	382, 384
ประสบการณ์ในการศึกษาพระ....		ต้องเข้าประสานกับน้ำพระทัยของ	
คัมภีร์	510, 511	พระเจ้า	382
พระเจ้าประกอบกิจผ่าน	137	ประสบการณ์ของการ... ..	382, 384
เด็กกำพร้า ให้คริสตจักรดูแล	205	พระคริสต์ทรงรับรอง	379
บ้านของ	208	สัญลักษณ์ของพระคริสต์กับ	
		..... คริสตจักร	379
		หน้าที่รับผิดชอบ	380
		อุปนิสัยของคู่ชีวิต	382
		ด	
		ถั่วเปลือกแข็งแทนเนื้อสัตว์	317

ท

ทรัพย์สินเงินทอง ความรัก	217
ที่แท้จริง	9, 20
ทางโลก.. ไม่ให้ความอึดใจ...214,	 218
ทารก การดูแล ด้านความสะดวก ..406	
การพยาบาล	408
ชีวิตเรียบง่ายที่สงบสุข	406
ตู้เสื้อผ้า	406-407
อุณหภูมิของห้อง	406
ทำงานด้วยมือในโรงเรียนของผู้เผย	
พระวจนะ	186
ทูตสวรรค์-ที่พุ่มไม้ลูกโปรง	216
การปรนนิบัติรับใช้ของ	86
คอยพิทักษ์รักษา	261
ชั่ว	113
ในบ้านของเรา	412, 428
ผู้รับใช้ของพระเจ้า	448
รับใช้ร่วมกับมิชชันนารี	140,
.....	150
เทวนิยม แพร่หลาย	462
เทศกาลอยู่เพิง	66
พระพรที่ได้จากเทศกาล	297
ธัญพืชดีกว่าอาหารเนื้อสัตว์...335	
อาหารจำพวกธัญพืช	320
“มือสอง” เมื่อได้จากเนื้อสัตว์..333	
ท	
นม อย่างกำจัดให้ออกไปจากอาหาร ..	
.....	341
ต้องฆ่าเชื้อให้หมด	321
นักเขียนที่ไม่เชื่อพระเจ้า แหล่งปัญญา	
.....	480, 484

นักปฏิรูป คุณลักษณะ	148
น้ำตาล ผลเสียต่อสุขภาพ...320, 321	
น้ำพุ หมายถึงพระคุณของพระเจ้า..84	
นิสัย สร้างในแนวที่ถูก	545
ไม่ละทิ้งไป	177
เป็นพลังที่ยิ่งใหญ่	171, 173
นิสัย ติดมอร์ฟิน	111
เนย การใช้	320
เนื้อสัตว์ ที่นำมาเป็นอาหาร ไม่ใช่	
แผนการดั้งเดิม	331
ข้อจำกัดในเรื่องของ	332
จัดหาอาหารมาแทนที่เนื้อสัตว์....	
.....	336-337
ไม่จำเป็นสำหรับกำลังกาย...336	
เหตุผลที่ต้องตัดเนื้อสัตว์ทิ้ง..333-	
.....	335
อนุญาตให้ชนชาติอิสราเอลเป็น	
อาหาร	331
บ	
บทเพลง พระคริสต์เป็นของฉัน...273	
ในโลกใหม่	565
พระคริสต์ทรงใช้อย่างไร	35
เสริมความเชื่อและความกล้าหาญ	
.....	267
บรรณาการ คนงานคริสเตียนเป็น..145	
บ้าน ทูตสวรรค์ใน	412
การฝึกอบรมในบ้าน	373
การเลือก.....	388, 391
ของพระคริสต์	5, 371, 389,
.....	390, 425
ของบรรพบุรุษคู่แรก...275, 279	
ข้อเสียของบ้านในเมือง	388

ความหรรษาไม่จำเป็นเพื่อความสุ ใน	389	.....	279
ความเรียบง่ายการตกแต่ง ..	391	-ความหวัง	257, 259
นำดึงดูดใจ	393, 413	-ทำงาน	248, 249
บ้านคริสเตียนเป็นแบบอย่าง..	197	-น้ำ	246
บ้านของบุคคลสำคัญ	390	-ประมาณตน	96
เป็นต่อพระพร	377	-ผลมะเดื่อใช้กับเฮเสคียห์...241	
เป็นโรงเรียน	427	-แสงแดด	112, 226
เป็นที่หลบภัยของเยาวยชน ..	376	-อากาศบริสุทธิ์	287
พระพรของบ้านในชนบท ...	191,	-อาหารเพื่อการ	245
.....	192, 392	พระคริสต์ทรงใช้ 241	
ไม่เห็นแก่ตัว	385	บุหรี เด็กสูบ	348
สัญลักษณ์ของสวรรค์.....	388	เบียร์ เป็นยาเสพติดฤทธิ์อ่อน ..	351,
อิทธิพลใน	371, 374, 376,	.....	355
.....	413, 418		
บาป การสารภาพบาปก่อนอธิษฐาน		ป	
เพื่อผู้ป่วย	236	ประท้วงหยุดงาน ผลร้าย	388
เกี่ยวข้องกับบาป	95, 355	ประมาณตน วิธีหนึ่งที่จะนำสวนเอเดน	
ตกกับธรรมชาติ	442	กลับคืนมา	114
ตกกับมนุษย์	495	เป็นวิธีบำบัดโรค	95
ตกเดือนอย่างไร	161	จำเป็นเพื่อการต่อสู้ในชีวิต ..	114
ผลของบาป เป็นเหตุความเจ็บป่วย		จำเป็นต้องเรียนเรื่องของหลักการ	
.....	95	.....	216
ละเลยศึกษาพระคำเป็นเหตุของ ...		ต้องมีการปฏิรูป	167
.....	505	คนงานประมาณตนในชายาสูบ..	348
อันตรายเมื่อไปเล่นกับบาป	72	ประวัติศาสตร์ที่เรียนกันทั่วไป ..	483
บำบัดโรค แบบธรรมชาติเพื่อรักษาโรค		ทางศาสนา	482, 483
ทางกาย	93, 112, 241	ห้องสมุดของ	482
ไม่ได้ปฏิเสธความเชื่อ..239, 241		ประสบผล ต้องการใส่ใจ	570
เน้น เรื่องของการออกกำลังกาย		การทดลองและอุปสรรค	521,
112, 246-249, 279, 312		.....	556
-การพักผ่อน	234, 245	ส่วนประกอบที่สำคัญ	425
-ชนบทนอกบ้าน	246, 277	ปลา ที่นำมาเป็นอาหาร ..	333, 335
		ปวดศีรษะ เนื่องจากโลหิตหมุนเวียนไม่	

- ดี 286
- ดีมีชา 346
- ปอด ต้องมีเสรีในการหายใจ 286,
..... 287
- ต้องการอากาศบริสุทธิ์ 287
- เปาโล เป็นคนรับใช้ที่ทำงานเลี้ยงดู
ตนเอง 145
- ทำงานร่วมกับลูกา 128
- ประสบการณ์ทำงานกับคนมีการ
ศึกษาของ 219, 220
- วิธีตักเตือนคนทำผิด.... 162, 163
- ผ**
- ผงฟู การใช้ในอาหาร 320
- ผลไม้ เก็บใส่กระป๋อง 318
- ผัก ไม่ควรรับประทานร่วมกับผลไม้..
..... 318
- “อาหารมือสอง” ในเนื้อสัตว์...333
- ผักดอง 324, 346
- ผิดประเด็น-หญิงถูกจับ 66
- พระคริสต์ทรงอภัย 68
- ผิวหนัง ความสะอาด 290
- ผู้ถูกทอดทิ้ง พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วย
..... 11, 161, 168, 177
- การช่วยเหลือ 191
- คนกลับใจไม่กระทำให้โดดเด่น...
..... 176
- เชื่อปฏิบัติตามพระบัญญัติของ
พระเจ้า 179
- ดินรน 373, 374
- เพื่อช่วยเหลือคนอื่น.... 176, 177
- ภัยอันตรายที่ทำงานเมื่อ 174,
..... 176
- วิธีทำงานเมื่อ.... 159-162, 165,
..... 170, 171, 174, 178
- หลายคนจะได้รับความรอด.... 171
- ผู้แบกภาระ ให้เห็นใจ 536, 537
- พระเยซู ผู้ทรงแบกภาระที่ยิ่งใหญ่
..... 571
- ผู้ป่วย อาหารต่อสุขภาพของร่างกาย ..
..... 226, 227
- ห้องของ 226, 227
- ผู้ป่วยวิธโรคติดด้วยน้ำมันมะกอก..318
- ผู้เผยแพร่ศาสนาด้านการแพทย์ ลูกา
..... 129
- งานของ 132
- ผู้บุกเบิกของชาวประเสริฐ .. 132
- ผู้รับใช้เลี้ยงดูตนเอง 145
- คนที่ถูกทอดทิ้ง 175
- คนยากไร้ต้องพยายาม 195
- ชนชาติอิสราเอลสอนบทเรียน..184
- ผู้สูงอายุ การดูแล 206, 207
- พ**
- พยาบาลเป็นผู้รับใช้ในกิตติคุณประเสริฐ
..... 132, 133, 137, 229, 230
- ก้าวขึ้นไปด้วยการเรียนรู้ 99
- เข้าร่วมนมัสการ 571
- ความรับผิดชอบ 226
- ในสถาบัน 228
- หน้าที่ 227
- ให้ปฏิบัติตามกฎสุขภาพ 225
- ให้พักผ่อน 226
- ให้หันผู้ป่วยไปหาพระเจ้าโดยทาง
ธรรมชาติ 280, 281
- ให้ศึกษาพระคัมภีร์ 229

พระคริสต์ ตำแหน่ง ยศศักดิ์ ฐานะ

กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี 7

จอมเจ้านาย 560

จอมโยธาที่ยิ่งใหญ่ 442, 522

ดาวประจำรุ่งสว่างสุกใส 123

ทรงบังคับบัญชาเหล่าทูตสวรรค์...
..... 197

ทรงเป็นที่ปรึกษา 103, 571

ทรงเป็นพี่ชายใหญ่ 52

ทูตแห่งพันธสัญญา 7

นายแพทย์ใหญ่ผู้เผยแพร่ศาสนา
..... 281

ผู้ทรงแบกภาระ 53, 571

ผู้ทรงเดชาานุภาพแห่งสวรรค์....7,
..... 197, 558

ผู้นำทางในชีวิต 260

ผู้นำความหวังแห่งชีวิตและ
สันติสุขมาให้..... 5, 9

ผู้ล้ำโลมใจ 261

ผู้เผยแพร่ศาสนา 7

ผู้เลี้ยงแกะที่ดี 37

ผู้รักษาให้หาย 94

ผู้ไม่ปรากฏแก่ตา 563

ผู้รับใช้ของเรา 16

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
..... 501

พระเมสสิยาห์ 19

แพทย์ผู้ประเสริฐ 7

แพทย์ผู้ทรงฤทธิ์ 18

แพทย์ฝ่ายจิตวิญญาณและร่างกาย
..... 116

-ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม
..... 264

-ทรงเป็นพระวาทะ 446

-ทรงเป็นผู้ฟื้นฟู 171, 254

-บ่อน้ำพุแห่งชีวิต 259

-บุตรมนุษย์ 198

-ผู้ก่อปรตด้วยพระทัยกรุณา...232

-ผู้ประเสริฐ 132, 171

-ผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งกำลัง..123

-พระโอรสแห่งสวรรค์..... 198

-พระบรมครู 8

-แพทย์ที่แท้จริง 255

-แพทย์ใหญ่...94, 99, 105, 121

-พระเจ้าผู้ช่วยผู้ทรงก่อปรตด้วยพระทัย
กรุณา 233

-พระเจ้าผู้ทรงปราศจากความผิดบาป
..... 52, 68

-พระวิญญาณแห่งชีวิต 57

-พระบุตรของพระเจ้า 559

-พระเจ้าผู้ทรงเล้าโลมจิตใจให้คลาย
เศร้า 105

-พระอาจารย์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า ..
..... 506

เล้าโลมจิตใจให้คลายเศร้า 105

สหายที่เห็นอกเห็นใจ 260

แสงสว่างของโลก 451

แสงอรุณ 456

องค์ผู้ช่วยยกอบกู้ 18

พระคริสต์ พระผู้ทรงช่วย 100

กิตติคุณประเสริฐ 93

การทดลอง 180

ครอบครัว 5

ความยินดี 562

ชีวิตที่อภัยสวดสูงจนถึงจุด
มุ่งหมายที่เป็นเอกเทศ 559

ชีวิตวัยเด็ก	35, 198, 371,	ใส่ใจในเรื่องเล็กน้อย	23
.....	372, 390, 426, 427	ใส่ใจในเด็กเล็ก	25
สุขภาพ	33	แหล่งของพลังและความสุข ...	14,
บทเรียนความเรียบง่ายและ		.....	35
ประหยัด	28, 29	แหล่งกำเนิดของชีวิต	93, 95
แบบอย่างของเรา.....	545, 558,	อุทยานสุขภาพของการปกป้อง..	200,
559		.....	434
พระเจ้าทรงรักษา... 4-7, 21, 93,		พระคัมภีร์ พื้นฐานของการศึกษา	428, 429
105, 241		.....	428, 429
พันธกิจของ	3, 5, 6, 8,	การศึกษาเป็นวินัยของปัญญา	514
10, 15, 70, 115, 456		.....	514
พระราชกิจต่อสาธารณชน...372,		ความสำคัญของการเชื่อฟัง...514	
.....	379	จำเป็นต้องมีความรู้	495
-การเตรียมตัวให้พร้อม	35	อิทธิพลต่อการสร้างอุปนิสัย	506
-คำเชิญของพระคริสต์...5, 9, 24,		.....	506
.....	571	พระคุณ ความหมาย	155
-ทรงช่วยคนที่ถูกทดลอง	51	ความต้องการของเรา.....	155
-ในห้องชั้นบน.....	568	พระเจ้า ยิ่งใหญ่	469-474
-แบกภาระและถูกทดลอง ..	4, 5	ความศักดิ์สิทธิ์	474
-ปฏิบัติกิจอย่างไม่หยุดหย่อน	35	ความรู้ในเชิงทฤษฎี ..	462, 457
-พยานที่แสดงถึงการอัศจรรย์...5		ความรู้ของเราเรื่อง...465, 469,	
-มิตรของผู้ยากไร้.....	6, 8, 550	.....	513
-รับใช้ส่วนบุคคล	12, 121,	ทรงดูแล	448
.....	132	ทรงประกอบกิจในธรรมชาติ..	447,
-ลักษณะของ	5, 8, 9	.....	451
มรณา...3, 8, 17, 19, 558, 121		พระลักษณะของ	451, 454,
รักที่ให้กับทุกคน	53	พระคริสต์ทรงสำแดง...451, 454,	
ลักษณะการสอนของ	7, 8, 9,	.....	456, 457
.....	11, 15, 25, 35	ยังไม่เปิดเผยให้อย่างเต็มที่...453	
ลักษณะของการถ่อมตน...5, 8, 87		พระฉายาของพระเจ้า	157
สถานที่สอน ..	7, 8, 35, 36, 37	พระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อการปฏิรูป	
สถานพยาบาลของพระเยซู	4	.....	114
		กฎของธรรมชาติ	135

ทางแห่งชีวิต 96

ลักษณะของกฎ 114, 148

พระวอจนะ อำนาจที่จะเอาชนะบาปได้
..... 179

พูดกับคนป่วยในวันนี้ได้ 106

พระสัญญาของพระเจ้าตั้งไปจากต้นไม้อัน
แห่งชีวิต 106

นำเสนอให้ผู้ป่วย 105, 106

พริกไทย 346

พ่อแม่ ทูตสวรรค์ร่วมมือด้วย 428

ความรับผิดชอบ 26, 117,
380, 395, 400

จัดหาหนังสือดีให้ลูก 488

ชีวิตเยาว์วัยของพระเยซูเป็นบท
เรียน 373

ทำให้บ้านน่าอยู่ 393, 413

นิสัยส่งต่อให้ลูกได้ ... 243, 310,
..... 348, 395-398

นิสัยส่งผลกระทบต่อการไม่ประมาทตน
..... 355, 374

ปกป้องลูกจากมิตร ... 431, 432

ฝึกลูกให้ทำงานรับใช้พระเจ้า..423

เรียนวิธีบำบัดอย่างง่าย 410

เรียนสรีระวิทยา 404, 411

รับหน้าที่เป็นพ่อแม่โดยไม่เตรียม
พร้อม 404

ละเลยลูก 310

สิทธิและหน้าที่การสอนลูกของ ...
..... 400, 401, 404, 411,
..... 417, 423, 427, 428

หน้าที่สำคัญที่ต้องทำ...371, 373

อิทธิพลของก่อนคลอด 397

พุ่มไม้ไฟลูกโป่ง หมายถึงความ

ปลอบประโลมในความทุกข์ยาก
216

เพิง ชีวิตใน แหล่งของความสุขและ
สุขภาพ 298, 299

แพทย์ ที่เป็นคริสเตียน .. 100, 119,
..... 123

เข้าร่วมนมัสการ 571

ความตั้งใจของ 120

ความรับผิดชอบ 100, 103

งานของลูกในฐานะที่เป็น .. 129

งานที่เทียบเท่าของศาสตราจารย์
..... 103, 118

ชี้นำผู้ป่วยให้หันหาพระเจ้า...103-
107, 254, 255, 280, 281

นักศึกษาพระวอจนะของพระเจ้า...
..... 100, 105, 123

แบบอย่างของ 118, 119

เป็นครู 94, 96, 100, 110,
..... 111, 123

พันธกิจการรับใช้ของ 94

ปรับปรุงให้มีความสามารถ 99

ประมาทตนให้เป็น...119, 120

ผู้ร่วมงานกับพระคริสต์ 94,
..... 100-104, 105

ผู้ประกาศข่าวการแพทย์.... 100,
..... 103, 137

พันธกิจรับใช้มิตรของผู้ป่วย...105

สุขภาพของ 121

แสวงหาปัญญาจากพระเจ้า...103,
122

อุปนิสัยของ ... 121, 123, 255,
256

ฟ

ฟาริสี การผูกขาดแต่ผู้เดียว	9
กระท่อหรือรั้น	15
หน้าชื่อใจคด	66
ฟิลิปปเทศน์เรื่องพระคริสต์ในเมือง สะมาเรีย	127

ภ

ภรรยา หน้าที่ต้องสามี	384
ประสพการณ์ในช่วงต้นของการ แต่งงาน	383
การพัฒนาตนเอง	392
ภูเขา บทเรียนจากโมเสส สาวกและ พระเยซู	567, 568
โภชนาการ ทางเลือกที่ดีที่สุด	315
การดื่มน้ำในขณะรับประทานอาหาร อาหาร	324
การเตรียม	319, 322
ของชนชาติอิสราเอล...296, 333, ...	334
ความรับผิดชอบ	100, 103
ผลต่อความคิดและศีลธรรม...296, ...	322
ผลไม้	317, 319
สำหรับเด็กเล็ก	409
อาหารของผู้ป่วย	227
อากาศและอาชีพเพื่อสุขภาพ..317	
อาหารดั้งเดิม	316
อาหารต้องหลากหลาย	318
อาหาร ร้อนและเย็นจัด	324
อาหารหวานมัน	318, 321
อาหารหวานมันนำไปสู่การเสพติด	

เมาเหล้า	354
----------------	-----

อยู่ภายใต้หลักการ	329, 340
มะกอก ประโยชน์ต่อผู้ป่วยวัณโรค	317
สารอาหารใน	317
มะเร็ง ติดต่อทางเนื้อสัตว์	333
มัสตาร์ด	345

ม

มารดา ทูตสวรรค์มาเป็นผู้ช่วย....402	
ของชาวมูเอล โมเสส แซมสันและ พระเยซู	396
เข้าใจการบำบัดโรค	246
ความสุขสดชื่น	399
ความสำคัญของสุขภาพที่ดี...397, ...	398
พระคริสต์ ทรงเป็นผู้ช่วย...21-25	
เย็บเสื้อผ้าให้ลูก	297
ทาสของแพงชั่น	309, 310
คอยเอาใจใส่ดูแล	398, 400
เป็นเพื่อนของลูก	414, 415
บ้านน่ายู่	413
ฝึกควบคุมความอยาก	354
ฝึกสอนลูก	415, 416
หน้าที่รับผิดชอบ	397
โอกาส	402
อิทธิพลก่อนคลอด	397
มาราห์ น้ำขม	260
มาราห์และเอลิม บทกลอน...271, ...	272
มิชชั่นนารี เหมือนเป็นชาวไร่ชาวนา	193

คุณสมบัติ	134, 139	แบบอย่างของการถ่อมตน...525,	
ใครจะมาเป็น	84, 421	.....	526
งานของ	88		
เด็กต้องเป็น	421		
พระคริสต์ทรงช่วย	139	ย	
เล่าเรื่องของตนเอง	79, 84	ยอห์น ผู้ให้บัพติศมา	36
หาเลี้ยงชีพเอง	145	การอบรมสอนในสมัยเด็ก ...	403
มิชชันนารีชาวต่างชาติ ครอบครัว..	146	ข่าวที่ส่งไปหาพระคริสต์...17, 19	
การเรียนภาษา	146	ความยิ่งใหญ่	529
คุณสมบัติ	135	ยาโคบ ความฝัน	475, 476
มิตรไมตรีที่จะได้รับจากผู้ใด ...	375,	ยาที่มีส่วนผสมของสุรา	297
.....	377	ยาที่ขึ้นเบียน คำสาบของสังคม ..	245
มีอัสลิป พระคริสต์ทรงรักษา ..	44, 55	.....	245
รักษาผ่านฟิลิป	129	ยาพิษ	245
เมลิต บทเรียนของการเติบโต ...	424	ยาสูบ โทษของการใช้	119
เมืองเบธไซดาที่พักผ่อนของพระเยซู	.....	การติดในเยาวชน	348, 349
.....	36	นิสัยติด	347, 348
เมืองใหญ่ ชีวิตที่จอมปลอมใน	.....	ทำให้ประสาทชา	348
.....	277, 388	ยาเสพติด ผลต่อระบบของร่างกาย ...	.....
ความชั่วของ ...	278, 388, 389	.....	111, 112, 345
ชีวิตในเมืองส่งผลเสียต่อสุขภาพ	.....	ธรรมชาติของยาเสพติด	111
.....	277, 390	ใช้วิธีการรักษาที่เรียบง่าย... 135	
ไม่ใช่ที่ทีเลิศของการสร้างบ้าน ...	.....	การใช้ที่พระคริสต์ไม่ทรงเห็นชอบ	.....
.....	391	.....	243
ไม่เป็นไปตามแผนการของพระเจ้า	.....	เยลีและแยม	321
.....	389	เยาวชน การพบปะของ ..	429, 430
แม่ของกรรยาเปโตร หายป่วย..13, 14		การศึกษา	429, 493
แม่ม่าย คริสตจักรต้องดูแล..205, 206		ต้องพัฒนาทุกความสามารถ..424,	
โมเสส แบบอย่างของการมีชีวิตเรียบง่าย	301	425	
การเปิดเผยของพระเจ้า	513	บ้านของเราเป็นที่หลบของ..ที่ถูก	
บนภูเขา	567	ทดลอง	377
		แบ่งปันสิ่งที่ได้เรียนรู้	429
		เพื่อศึกษาพระคัมภีร์	506

โยเซฟ แบบอย่าง	302	หน้าที่ของคริสเตียนต่อคน.....	214,
		.....	218
ร		รู้แห่งคำสัญญา	73
ระบายนอกาศมีผลเสียต่อชีวิตหากไม่มี	..... 226, 287-289	รู้จักกาลเทศะ แพทย์ต้องแสดงออก ..	 255
ของดีก	387, 289	คนทำงานต้องแสดงออก.....	148
รับใช้เฉพาะบุคคล คำพูดที่เหมาะสม	 149	เรื่องเล็กน้อย หากละเอียดเป็นอันตราย	 143
กับคนที่ร่ำรวย	218	ความสำคัญ	544
กับคนทำงานใช้แรงกาย	131,	โรค อันเกิดจากความชื้นแฉะ	288
.....	133, 141	การบำบัดด้วยกิตติคุณชาวประเสริฐ	 97
แนวโน้มนั้ที่จะไปแทนงานของ		การระบาคลดลงด้วยปฏิบัติตามกฎ	
สถาบัน	136	สุขภาพ	225, 226
สิ่งที่ครอบครัวต้องทำ	146	การรักษาเกี่ยวข้องกับกาอภัยบาป	..... 94, 96, 105, 129
รับบี อวยพรเด็ก	23	ความหมาย	112
กลัวประชาชน	13	ความคิดที่ผิดปกติ	251
ลักษณะของคำสอน	7	ความบาป.....	95, 96, 119, 234,
รับประทานอาหารผิดเวลา	324	.....	255
กฎตายตัวของกา	329	ความสกปรก	290
กินเกิน	325-327	ทำให้กำลังทางใจและศีลธรรม	
ช้า ๆ	325	ตกต่ำ	113
จัดวางอาหารเป็นชุด	325	ประมาณตนไม่เป็นปล่อยตัว	
ด้วยขอบพระคุณ	342, 412	ตามใจความอยาก	234
ระหว่างมือ	409	พระราชกิจของพระคริสต์ที่จะกำจัด	
วิธีที่ผิด	328, 410	โรค.....	4, 106
สภาพของสมองในขณะที่	306	โรคติดต้อในชนชาติอิสราเอล..	293
อย่างสม่ำเสมอ	324, 409	โรคเพิ่มมากขึ้น..	110, 349, 404
ร่ำรวย ภัยอันตราย	216, 217	ไม่มีการเคลื่อนไหว	247
ช่วยเหลือคน	218, 219	รับประทานและดื่มอย่างไม่ถูกต้อง	..... 96, 245, 355
ช่วยเหลือคนยากจน	193		
พระเจ้าทรงสนพระทัยในคน..	213		
พระคริสต์ทรงช่วยคน	8		

ละเลยกฎสุขภาพ 243
 เสื้อผ้าที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ...312
 อากาศ 288
 ไม่บริสุทธิ์ อาหารเนื้อสัตว์ .. 333
 โรงพยาบาลโรคจิตเต็มไปด้วยอดีตคน
 ชี้นี่มา 359
 โรงเรียน อิทธิพลชั่วใน 430
 การอบรมเพื่อเสริมการเรียนรู้ของ
 บ้าน 428
 ของผู้เผยแพร่พระวจนะ 186
 ดึกของพระบารมีอากาศ 287
 ทำอาหาร 139
 ในสมัยของพระคริสต์...427, 492
 บ้าน ...แห่งแรก 427
 เพื่อสอนพระวจนะของพระเจ้า..480
 สอนสุขภาพ 138

ฤ

ฤทธานุภาพของการปกป้อง 200,
 434

ล

ลัทธิวิญญาณนำคนออกไปจากพระเจ้า
 462
 มีมากทั่วไป 462
 ลาติน การเรียนภาษา 484, 485
 ลูกา ผู้เผยแพร่ศาสนาด้านการแพทย์
 129
 เดินทางร่วมกับเปาโล 129
 ไซที่ฟีลิปปี 129
 ลูกๆ บทเรียนแรกที่สอน 507
 การดูแลในเวลาป่วย 410

การแต่งกาย..... 406
 ผู้ใหญ่ต้องช่วย 25, 26
 ฝึกสอน .. 403, 404, 408,421
 พระคริสต์ทรงอวยพระ... 23-25
 พระคริสต์ทรงเชิญชวน 5, 23
 พระคริสต์ทรงรักษา 21
 พระคริสต์ทรงสอน 28
 หน้าที่ในบ้าน 419, 428
 โลกใหม่ ภาพหนึ่งที่ได้เห็น 565
 ตามที่พระคัมภีร์บรรยาย ... 152
 โลหิต ผลของอากาศที่ไม่บริสุทธิ์ .....
 287
 การหายใจผิดหลัก ส่งผลต่อ..287
 วรรณกรรม ในระดับสูง..... 487,
 488
 ตำนานและเทพนิยาย 488
 พระคัมภีร์ 490, 491,508

ว

วรรณกรรมประโลมโลก 486
 วรรณกรรมคลาสสิก 484
 วัณโรค จากเสื้อผ้าที่ไม่เหมาะสม..312
 วัณโรค แพทย์ด้วยอาหารเนื้อสัตว์...333
 วันสะบาโต พระคริสต์ทรงรักษาใน..14,
 62
 อาหารในวันสะบาโต 326
 วิทยาศาสตร์ พระคำของพระเจ้าช่วย
 การเรียน 510
 ด้านคริสเตียน 498
 ด้านธรรมชาติ 507
 แบบคาดเดา 461, 479
 แผนการไถ่ 457

พระคริสต์ทรงเป็นผู้สอน	457
วิธีการทำงาน ตามแบบของพระคริสต์	131, 484
เวลา ปลดปล่อยเวลาทิ้งไปเป็นเรื่องผิด	212
ไวน์	351
พระคริสต์ทรงเปลี่ยนที่งานมงคล สมรส	353
ไม่หมักสำหรับพิธีมหาสนิท..353, ...	355
สารเสพติดฤทธิ์อ่อนกว่า	351

ค

ศาสนศาสตร์ ห่องสมุดเรื่องนี้ไม่จำเป็น เพื่อความรอด	482, 483
ศาสนา ขึ้นขมยินดี	263
ในขนมปังที่ดีหนึ่งแถว	321
ที่แท้จริง	19, 208
อิทธิพลของ	100
ศาสนาจารย์ต้องทำงานด้านการประมาณ ตนไม่เป็น	362
ฝึกคนทำงาน	138
เศคาริยาห์ เซลยและผู้รับใช้	137
เศร้างมองใจ ต้องต้าน	263

ส

สงสารตัวเอง ภัยอันตราย...527, 538	
กำจัดความคิดดีๆ ไป	540
บทเรียนจากชีวิตโยเซฟและดา เนียล	540
สตรี ทำงานกับคนไม่เชื่อ	135
การไม่ประมาณตนใน	359

สอนให้ทำงานบ้าน	186
เรียนการทำอาหารให้เป็น ...	323
สถานพยาบาลของพระคริสต์	3, 4
สถาบันช่วยผู้ติดสุรา	364, 365
สถาบันสำหรับคนเมา	364, 365
การรักษา	228
แบบสำหรับเลี้ยงเด็กกำพร้า..209	
ไม่ไปแทนการรับใช้ของบุคคล	136, 205
สำหรับการปฏิรูป	373
สถานที่การบำบัด	277
สภาพของโลกในยุคสุดท้าย ...	130
ตัวแทนของชาตงานหนัก	131
สมองกับการหายใจวิธีที่ผิด	287
สมาชิกในคริสตจักร	141
สมาพันธ์	388
สระเบธซาธา ชายป่วยที่	62
สรีระวิทยา เด็กต้องเรียนรู้	429
ต้องเรียนวิชา	136, 410
พระเจ้าทรงอยู่ใน	448
พ่อแม่สอนเรื่องของ	410
พ่อแม่ต้องทำความเข้าใจเรื่องของ	404, 411
สัตว์-ความฉลาดและแสดงความ เมตตาต่อ	335, 336
สามี หน้าที่ต่อภรรยา 384, 398-	401
ประสบการณ์ในช่วงต้นของชีวิต แต่งงาน	383
สารกระตุ้น สารต่างๆ ที่อยู่ในกลุ่มนี้	325, 343

เครื่องเทศ	347	แต่งกายที่ถูกต้อง	312
ส่งผลเสียต่อสุขภาพ 3	43	ทุกคนต้องปฏิบัติตาม..225, 329	
สาวก ที่พระคริสต์ทรงเรียกเชิญ		ผลต่อจิตใจและศีลธรรม	404
.....	530, 531	ฝ่ายกายได้มาเมื่อสุขภาพฝ่ายจิต	
คนป่วยที่สาวกรักษา.....	127	วิญญาณดี	105
บนภูเขา.....	567	พระพรที่ได้จากการปฏิบัติตาม..136	
ปฏิบัติกิจของ	85	พระประสงค์ของพระเจ้าในเรา	
พระบัญชาสำหรับสาวกสิบสองคน		.....	95, 299
.....	127	เห็นใจ	255, 256
รายงานการทำงานของสาวกเจ็ด		สุรา เป็นภัยตามคำสอนของ	
สิบคน.....	73	พระคัมภีร์	350
สาวกเจ็ดสิบคน.....	127	การคำสุราเป็นคำสาป..357, 362,	
อยู่กับพระคริสต์ในห้องชั้นบน.....		.....	366
.....	452, 453	การดื่มในบ้าน	359
สำนึกในพระคุณ องค์ประกอบสำคัญ		ความเลวร้ายที่ดื่ม	119
ของสุขภาพที่ดี	263	เครื่องดื่มฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ต่ำกว่า	
พระคัมภีร์สอนไว้.....	269	.....	351-354
กล่าวถึงการ.....	265, 271	นิสัยติดสุรา	112
สุขภาพที่ดี ความหมาย	245	บริจาคเงินให้คริสตจักร	361
กฎสุขภาพ พระคริสต์ทรงปฏิบัติ		ผสมในยาและของหวาน	359
ตาม.....	33	ผู้คำสุรา	357, 358
การถนอมรักษา	113, 285	พระเจ้าตัดสินเรื่องการคำสุรา..362	
การเรียนรู้เรื่อง	109, 113,	ส่งให้คนนอกศาสนา	359
.....	135, 173	เส้นประสาท ผลจากน้ำชา	347
ของลูกๆ	406	ผลจากยาสูบ	348
ของชนชาติอิสราเอล.....	293	บรรเทาด้วยการอาบน้ำ	290
ข่าวประเสริฐ.....	97	เสื่อ เหมาะสมและทนทาน.....	
คำอธิษฐาน	38	.....	306, 307
เชื่อฟังกฎธรรมชาติ.. 95, 96,		ความเรียบง่าย..211, 305, 314	
.....	112	ความยาว	311, 312
ได้ประโยชน์เนื่องด้วยสำนึกใน		ดีต่อสุขภาพ	307
พระคุณ	263	เป็นวิธีของชาตานเพื่อทำลายชีวิต	

.....	310
ผลต่อสุขภาพกาย	310, 311,
.....	312
ร่วมสมัย	309
เสี้อร็ดตัว เป็นเรื่องเลวร้าย..	287, 311
แสดงแดด ในบ้าน	288

ห

หนังสือ บทเรียนที่ถูกต้อง	427
หนังสือธรรมชาติ	97
กฎ เป็นของพระเจ้า	95, 135
คริสเตียนต้องชื่นชอบ...264, 277	
คำสอนของพระคริสต์	35
ต้องนำมาศึกษา	136
ต้องปฏิบัติตาม	135
นำพละกำลังกลับคืนมาได้...112,	
.....	276
เป็นแพทย์ของพระเจ้า..277, 278	
เปิดเผยถึงพระเจ้า...279, 280,	
441-443, 445, 448, 452,	
458, 514	
เปราะเปื้อนจากบาป	442
ผู้ใช้ของพระเจ้า	448
พระคำของพระเจ้าช่วยในการ	
ศึกษา	508, 509
ไม่ใช่พระเจ้า	444
วิทยาศาสตร์	508
หมู ถูกทำลายที่เกอร์กาซี	78
เนื้อ..เป็นสิ่งที่ต้องห้าม...332-334	
หลักการทางธุรกิจ	187, 188
ห้องผู้ป่วย เป็นเบธเอล	233
ห้องสมุด ขนาดใหญ่ไม่จำเป็นเพื่อ	

เตรียมพร้อมรับใช้พระเจ้า... 482	
หัวใจ เต็มเร็วเนื่องจากการไหลเวียน	
ไม่ดี	286
การดื่มน้ำชา	346

อ

อธิษฐานก่อนผ่าตัด	102
อัครยาศัยไมตรี ตามหลักการคริสเตียน	
.....	543, 544
ของพระคริสต์	543
ของเปาโล	544
ควรมีในบิดามรรดา	411
ในผู้รับใช้	148
อัครจารย์ ของการกลับใจใหม่	220
อัครจารย์ของพระเยซู การเลี้ยงฝูงชน	
.....	27-31
ขับไล่ผี	17, 70-72
คนง่อย	55-61
คนง่อยข้างสระน้ำ	62-66
คนใช้นายร้อย	43-46
คนโรคเรื้อน	47-51
รักษาคนตาบอด	18
แม่ของภรรยาเปโตร	13
หูหนวก	18
หญิงที่เป็นโรครักษาไม่หาย....39-	
.....	43
อากาศ บริสุทธิ์ ความต้องการ ..	287
อาชีพการงาน การเลือก....529, 531	
ตามพระประสงค์ของพระเจ้า...524	
แผนการของพระเจ้าสำหรับตัวเรา	
.....	524
เพื่อให้เราพอใจได้	524

อาณาจักรของพระเจ้า ลักษณะ ... 19	อุบัติเหตุ-เกิดจากการไม่รู้จักรับบังคับตน
หลักการตามที่ธรรมชาติเปิดเผย	 351
..... 35	อุปนิสัย ต้องสร้างกันทุกวัน 496,
อาดัมและเอวา อยากูรู้ในสิ่งที่พระเจ้า	 497
ทรงปิดบัง	ต่อสู้ด้วยตัวเอง .....
บ้านในสวนเอเดนของ...275, 279	ทำตลอดชีวิต .. 496, 500, 501
เสื้อของ	บทเรียนของการสร้าง .....
อาหารของ	อิทธิพลของพระคัมภีร์..505, 515
อาบน้ำ ผ่อนคลายประสาท..... 290	อุปมาของเหรียญเงินที่หาย 157
คุณค่าของน้ำเย็นจัด อุณหภูมิเย็น	อุสซาร์ การลงอาญา .....
..... 246	เอลีซา ชาวนาและผู้เผยพระวจนะ..137
ป้องกันโรค	แบบอย่างของชีวิตเรียบง่าย..302
อาโมส ผู้เลี้ยงสัตว์ ผู้เผยพระวจนะ ...	โอกาส ที่ได้จากบ้าน .....
..... 137	ในชีวิต .....
อาหาร มือตึก	ไอ เกิดจากโลหิตหมุนเวียนไม่ดี...286
เรียบง่าย	
อาหารสองมือให้ประโยชน์..... 342	ฮ
อำนาจความตั้งใจ ช่วยฟื้นฟูสุขภาพ ...	เฮเสศียาร์ รักษาให้หายโรคด้วยการ
..... 257	อริษฐาน .....
คุณค่าของการเอาชนะ	
อิสยาห์ พระเจ้าประกอบกิจผ่าน...137	
อิสราเอล อาหารการกิน	
การศึกษาด้านอุตสาหกรรม..183-	
..... 186	
กฎ	
กฎเรื่องความสะอาด	
การตั้งถิ่นฐานในคานาอัน ... 296	
เชื้อปฏิบัติตามกฎสุขภาพของ	
พระเจ้า	
คำแนะนำของพระเจ้าเรื่องการ	
คบหามิตร	
สอนเยาวชนเรื่องกฎสุขภาพ..299	

